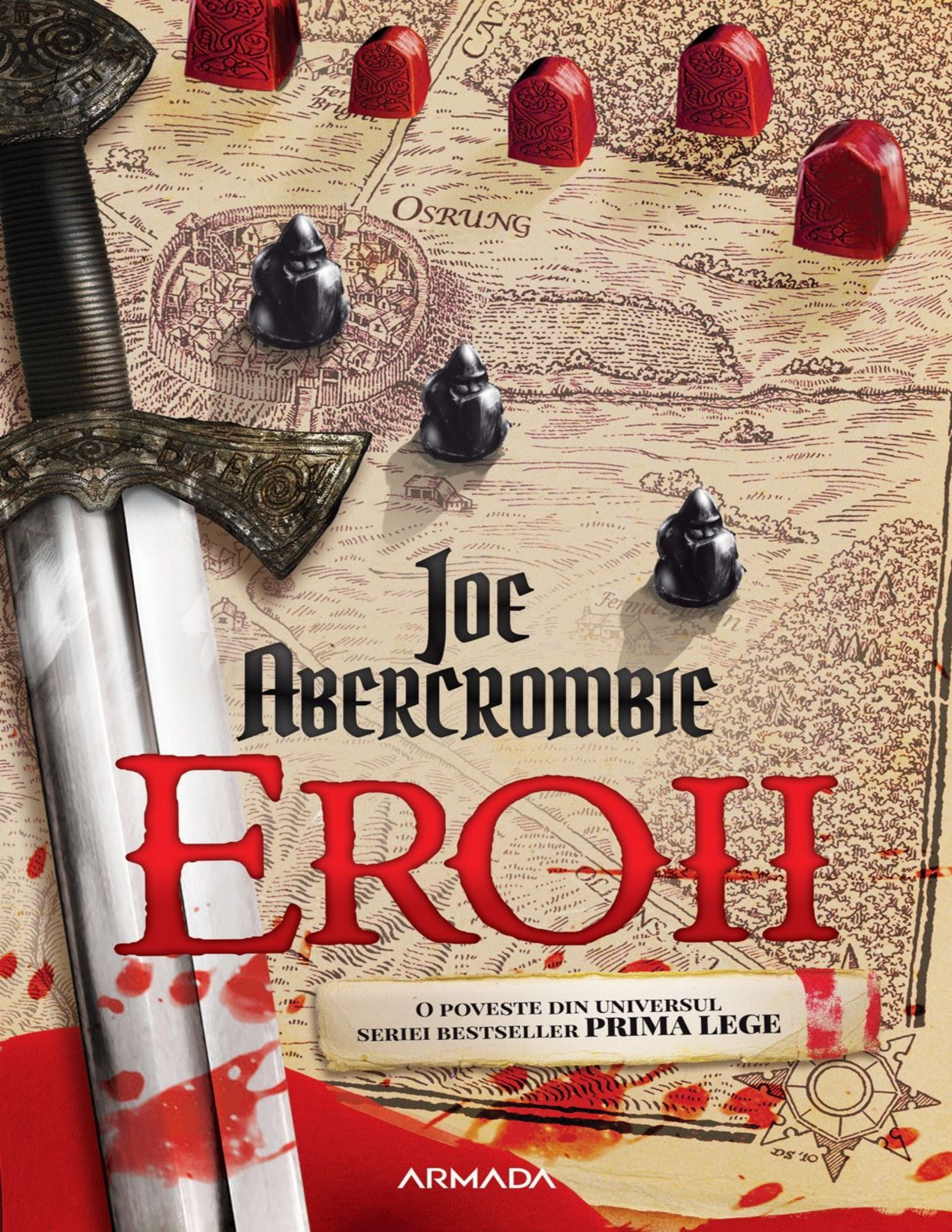

The book cover features a detailed, hand-drawn map in sepia tones. On the left, a sword with a dark, textured hilt and a silver blade is positioned vertically. The blade has several red blood splatters near the base. The map shows a fortified town labeled 'OSRUNG' and a river labeled 'Ferna'. Several small, red, house-shaped objects and three black, gnomish figures are placed on the map. The title 'Joe Abercrombie' is in a black, gothic-style font, and 'EROI' is in large, bold, red letters. A small, ornate metal piece is visible near the sword's hilt. At the bottom right, there is a small, stylized logo of a cross with a circle in the center and the text 'OS' below it. A small, rectangular, parchment-like label is placed below the title.

Joe Abercrombie EROI

O POVESTE DIN UNIVERSUL
SERIEI BESTSELLER **PRIMA LEGE**

ARMADA

Joe Abercrombie EROII

Traducere din limba engleză
MONICA ȘERBAN

ARMADA

JOE ABERCROMBIE s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat cursuri de psihologie la Universitatea din Manchester. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei* (Nemira, 2011, 2017). Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* (Nemira, 2013, 2017) și *Puterea armelor* (Nemira, 2013, 2017), care au încheiat trilogia în 2008. După *Best Served Cold* (2009 – *Dulce răzbunare*, Nemira, 2017), au urmat *Eroii* (2011) și *Red Country* (2012). Cea mai nouă serie a autorului este trilogia *Marea Sfărâmată*, apărută de curând la Nemira.

CUPRINS

[Despre autor](#)

[Harta](#)

[Ordinea Bătăliei](#)

[Înainte de bătălie](#)

[Vremurile](#)

[Aducătorul de pace](#)

[Cei mai buni dintre noi](#)

[Dow cel negru](#)

[Care război?](#)

[Mâini bătrâne](#)

[Mâini noi](#)

[Deșiratul](#)

[Lucrul corect](#)

[Ziua întâi](#)

[Tăcere](#)

[Ambiție](#)

[Compromis](#)

[Modelul de căpătâi](#)

[Solz](#)

[N-avem dreptul să știm de ce](#)

[Vine prăpădul și...](#)

[Cu evlavie să-ți dorești](#)

[Victime](#)

Marele avantaj al dârzeniei

Cărările gloriei

O zi de lucru

Cei înfrânți

Un tratament corect

Tactici

Odihnă și distracție

Ziua a doua

Zorii

Remarci de deschidere

Invențiile infernale

O dezbatere atentă

Ierarhiile

Pledoarii finale

Un om drept

Evadarea

Podul

Parteneri ciudați

Inimi și minți

Fapte bune

Încă o zi

Oase

Ultimul erou al regelui

Glia mea

Ziua a treia

Chestiunea standard

Umbre

Sub aripă

Numele

Încă ieri

Pentru ceea ce urmează să primim...

Misterul terenului

Înainte și în sus

Și mai multe trucuri

Tirania distanței

Sânge

Metal ascuțit

Pacea din vremurile noastre

Momentul adevărului

Pagube

Măsurile disperate

Se întâmplă tot felul de lucruri

După bătălie

Capătul drumului

De sabie să mori...

Curgerea istoriei

Termeni

Familia

Mâini noi

Mâini bătrâne

Toată lumea servește

Doar deserturi

Calder cel Negru

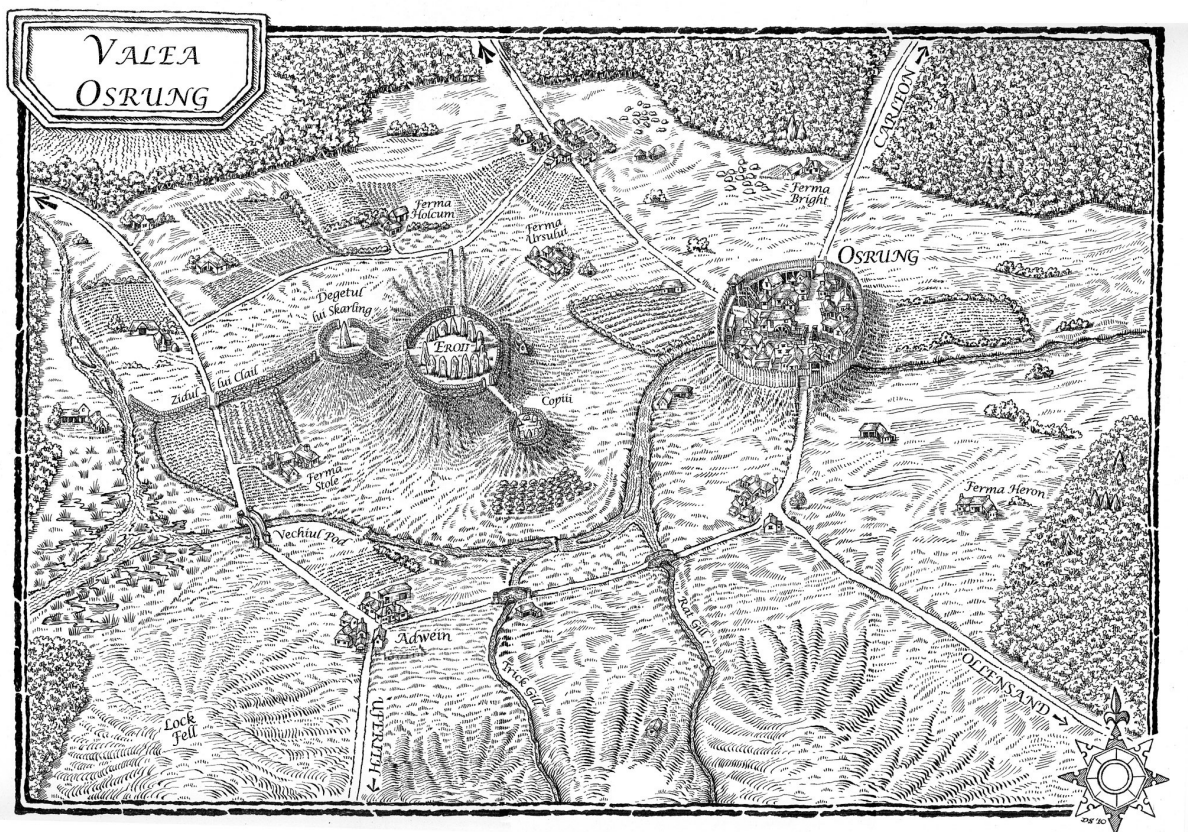
Retras

Mulțumiri

Note

Pentru Eve

*Într-o zi, vei citi cartea
și vei spune: „Tati, dar de ce atâtea săbii?“*

ORDINEA BĂTĂLIEI

UNIUNEA

Înaltul Comandament

Lordul mareșal Kroy – Comandantul suprem al armatelor Maiestății Sale din Nord.

Colonelul Felnigg – Șeful de stat-major, un bărbat căruia îi lipsește cu desăvârșire bărbia.

Colonelul Bremer dan Gorst – Observator Regal al Războiului Nordic și maestru spadasin decăzut; anterior, garda de corp principală a regelui.

Rurgen și Younger – servitorii lui credincioși, unul în vârstă, unul... mai tânăr.

Bayaz, Întâiul dintre Magi – un vrăjitor chel, chipurile în vârstă de sute de ani și un reprezentant cu trecere pe lângă Consiliul Închis, sfătuitoarii cei mai apropiați ai regelui.

Yoru Sulfur – majordomul lui, gardă și păstrătorul principal al socotelilor

Denka și Saurizin – Adepți vârstnici ai Universității din Adua, învățați care conduc un experiment pentru Bayaz.

Divizia lui Jalenhorm

Generalul Jalenhorm – un vechi prieten al regelui, incredibil de tânăr pentru poziția sa, descris drept curajos, dar totuși cu o înclinație aparte pentru boacăn.

Colonelul Vallimir – ambițiosul ofițer comandant al Regimentului 1 al Regelui.

Sergentul-major Forest – subofițerul secund al Regimentului 1.

Caporalul Tunny – profitor de meserie și purtător de drapel al Regimentului 1.

Soldații Gälbenuş, Klige, Worth și Lederlingen – recruți ignoranți ce se învârt pe lângă Tunny ca mesageri.

Colonelul Wetterlant – pedantul comandant ofițer al Regimentului 6.

Maiorul Culfer – Secundul lui veșnic panicat.

Sergentul Gaunt, soldatul Rose – soldați ai Regimentului 6.

Maiorul Popol – comandantul Batalionului I al Regimentului Rostod.

Căpitanul Lasmark – un biet căpitan din Regimentul Rostod.

Colonelul Vinkler – curajosul ofițer comandant al Regimentului 13.

Divizia lui Mitterick

Generalul Mitterick – un soldat profesionist cu mult tupeu și loialitate zero, descris drept aprig, dar indisciplinat.

Colonelul Opker – Șeful lui de stat-major.

Locotenentul Dimbik – un tânăr ofițer lipsit de încredere. Se numără printre oamenii lui Mitterick.

Divizia lui Meed

Lordul guvernator Meed – un soldat amator, cu gâtul ca al unei broaște-țestoase, pe timp de pace, Guvernatorul Engliei, se spune despre el că urăște nordicii, așa cum porcul îl urăște pe măcelar.

Colonelul Harod dan Brock – unul dintre oamenii lui Meed, cinstit și muncitor, fiul unui trădător faimos.

Finree dan Brock – soția plină de venin și ambițioasă a colonelului Brock, fiica lordului mareșal Kroy.

Colonelul Brint – printre cei mai în vârstă oameni ai lui Meed, un vechi prieten al regelui.

Aliz dan Brint – tânăra și naiva soție a colonelului Brint.

Căpitanul Hardrick – un ofițer al lui Meed, care poartă șațoș pantaloni strâmți.

Cei devotați Copoiului

Copoiul – comandantul nordicilor, care se luptă cu Uniunea. Un vechi amic cu Sângerosul Nouă, pe vremuri, prieten apropiat al lui Dow cel Negru, acum, dușmanul lui de moarte.

Pălărie-Roșie – secundul Copoiului, care poartă o scufie roșie.

Pâine-Tare – un Om Ales cu multă experiență, care conduce o grupă ¹ a Copoiului.

Cioară-Roșie – unul dintre mercenarii lui Pâine-Tare.

NORDUL

Cei care se învârt pe lângă jilțul lui Skarling

Dow cel Negru – Protectorul Nordului sau jefuitorul lui, în funcție de persoana pe care o întrebi.

Talpă-Despicată – secundul lui, mai precis garda principală și mare lingușitor.

Ishri – sfătuitoarea lui, o vrăjitoare din deșertul din Sud și dușmancă de moarte a lui Bayaz.

Caul Fiori-îți-dau – un Om Ales cu cicatrice și cu un ochi de metal, despre care unii spun că ar fi câinele credincios al lui Dow cel Negru.

Curnden Gât-Îngust – un Om Ales, despre care se crede că ar fi un om drept. Pe vremuri, secund al lui Rudd Treicopaci, apoi un apropiat al lui Bethod, acum comandantul unei grupe a lui Dow cel Negru.

Minunata – secunda lui care suferă de multă vreme.

Whirrun de Bligh – un erou faimos din Nordul cel mai îndepărtat, care mânuiește Mama Săbiilor. Poreclit și Crapă-Nuci, ei bine, fiindcă nu prea e întreg la cap.

Yon cel Hazliu Cumber, Brack-i-Dayn, Scorry Tiptil, Agrick, Athroc și Drofd – alți oameni din grupa lui Gât-Îngust.

Oamenii lui Solz

Solz – fiul cel mai mare al lui Bethod, acum cel mai neputincios dintre cele cinci căpetenii de război ale lui Dow, puternic ca un taur, curajos ca un taur și cu un creier tot ca al unui taur.

Alb-ca-Neaua – Pe vremuri, una dintre căpeteniile de război ale lui Bethod, acum, secundul lui Solz.

Hansul Albeață – un Om Ales, chior, pe vremuri, mesagerul lui Bethod.

Prințul Calder – cel mai mic fiu al lui Bethod, un bărbat fără pereche de laș și de uneltitor, temporar exilat fiindcă a îndrăznit să sugereze

pacea.

Seff – soția lui însărcinată, fiica lui Caul Deșiratul.

Deep și Shallow – doi ucigași care au grijă de Calder, în speranța că se vor îmbogăți.

Oamenii lui Caul Deșiratul

Caul Deșiratul – una dintre cele cinci căpetenii de război ale lui Dow, un războinic în vârstă, cunoscut pentru onoarea sa, socrul lui Calder.

Brydian Puhoi – un Om Ales, fost membru al grupei lui Gât-Îngust.

Beck – un țăran tânăr ce visează la glorie pe câmpul de luptă, fiul lui Shama Inimă-de-Piatră.

Reft, Colving, Stodder și Brait – alți flăcăi nevoiți să lupte alături de Beck.

Oamenii lui Glama Auritul

Glama Auritul – una dintre cele cinci căpetenii de război ale lui Dow, nesuferit de vanitos, prins într-o dușmănie ancestrală cu Cairm Cap-de-Fier.

Sutt Brittle – un Om Ales, faimos pentru lăcomia lui.

Somn-Lin – un țăran în slujba Auritului.

Oamenii lui Cairm Cap-de-Fier

Cairm Cap-de-Fier – una dintre cele cinci căpetenii de război ale lui Dow, vestit pentru încăpățânarea lui, prins într-o dușmănie ancestrală cu Glama Auritul.

Curly – un cercetaș cu inima tare

Irig – un mânuitor al toporului, iute la mânie.

Mâniosul – un arcaș spurcat la gură.

Alții

Brodd Zece-Feluri – cea mai loială dintre cele cinci căpetenii de război ale lui Dow, bocciu ca moartea.

Străinul-venit-să-bată – un sălbatic uriaș, obsedat de civilizație, căpetenia tuturor ținuturilor estice ale Crinnei.

Înapoi la țărână (adică la cei morți)

Bethod – primul rege al nordicilor, tatăl lui Solz și al lui Calder.

Skarling-cel-fără-Coif – un erou legendar care a unit pe vremuri Nordul împotriva Uniunii.

Sângerosul Nouă – (presupus mort) pe vremuri, campionul lui Bethod, cel mai temut bărbat al Nordului și, pentru scurtă vreme, regele nordicilor, înainte să fie ucis de Dow cel Negru.

Rudd Treicopaci – o căpetenie celebră și respectată a Uffrithului, care s-a luptat cu Bethod și a fost învins într-un duel de Sângerosul Nouă.

Forley-Molâul – un celebru luptător, însoțitor al lui Black Dow și Dogman, ucis la ordinul lui Calder

Shama Inimă-de-Piatră – un campion faimos ucis de Sângerosul Nouă. Tatăl lui Beck.

ÎNAINTE DE BĂTĂLIE

„Nefericit ținutul care are nevoie de eroi.“

BERTOLT BRECHT

VREMURILE

— **S**unt prea bătrân pentru rahatul ăsta, murmură Gât-Îngust, înfiorându-se la fiecare pas, din pricina durerii din genunchiul său nesuferit.

Venise vremea să se retragă. De mult ar fi trebuit s-o facă. Așezat pe prispa din spatele casei, cu o pipă între buze, zâmbind spre soarele ce se scufunda în apă, mulțumit de roadele unei zile de lucru cinstite. Nu avea încă o casă a lui, dar când va pune mâna pe una, va fi una bună.

Își croise drum printr-o spărtură în zidul dărăpănat, iar inima îi bubuise în piept precum loviturile de ciocan ale unui dulgher. Din cauza pantei abrupte și nesfârșite, a ierbii sălbatice care i se agățase de cizme și a vântului strașnic ce încercase să-l răstoarne. De fapt, dacă era să fie sincer cu el însuși, de teamă să nu sfârșească ucis când va răzbi până în vârf. Nu pretinsese niciodată că e un bărbat curajos și, pe măsură ce îmbătrânea, devenea tot mai laș. Ce ciudat! Cu cât ai mai puțini ani de pierdut, cu atât mai tare te sperie pierderea lor. Poate că omul se naște cu un stoc limitat de curaj și consumă din el la fiecare necaz.

Iar Gât-Îngust trecuse prin multe necazuri. Acum părea că îl așteaptă încă unul.

Trase adânc aer în piept când, într-un târziu, ajunse pe teren plat și se aplecă în față, ștergându-și lacrimile înțepătoare provocate de vânt. Încercând să-și înăbușe tusea, nu izbuti decât să tușească și mai

zgomotos. Eroii se conturau amenințător prin beznă, niște găuri uriașe pe cerul întunecat, lipsit de strălucirea stelelor, cam de patru ori mai înalți decât un om. Uriași dați uitării, abandonați pe culmea lor de deal, pradă vijeliilor nemiloase. Stând de veghe, păzind cu încăpățănare... nimic.

Gât-Îngust se trezi întrebându-se cât cântărea fiecare dintre stâncile alea gigantice. Numai morții știau cum le târâseră pe nenorocitele astea până aici. Sau cine. Sau de ce. Morții nu prea aveau limba slobodă și Gât-Îngust nu intenționa să li se alăture doar ca să afle.

Zări sclipirea firavă a unui foc, la marginea aspră a pietrelor. Auzi murmurele unor bărbați răzbătând prin urletul grav al vântului. Își aminti atunci riscul pe care și-l asuma și un nou val de frică îl cuprinse. Dar frica e un lucru sănătos, atâta vreme cât te pune pe gânduri. Rudd Treicopaci îi spusese asta cu mult timp în urmă. Chibzuise îndelung și așa era drept să procedeze. Sau măcar acceptabil. Uneori, la atât poți spera. Uneori, părea și mai puțin acceptabil cu fiecare an scurs.

Pesemne că aici fusese un loc sacru, odată ca niciodată, când magia umplea pietrele, și să pătrunzi neinvitat în cerc însemna cea mai rea dintre nelegiuiri. Dar dacă vechii zei se simțeau jigniți, nu aveau cum s-o arate. Vuietul deveni un jeliuit, apoi vântul se opri de tot. Magia se cam rărise și nici sacrul nu stătea mai bine. Așa erau vremurile.

Lumina se mișcă pe fețele interioare ale Eroilor, un portocaliu-pal pe pietrele cu scobituri, acoperite de mușchi, înconjurate de un hățiș de rugi bătrâni, urzici și iarbă. O stâncă se spărsese în jumătatea de sus, iar alte două se înclinaseră pe parcursul secolelor, lăsând găuri precum dinții lipsă ai unui craniu ce rânjește.

Gât-Îngust numără opt oameni, înghesuiți în jurul unui foc de tabără, cu pelerine peticite, haine roase și pături zdrențuite strânse bine pe lângă ei. Flăcările se reflectau pe chipurile bărboase, nerase, supte și cu cicatrice. Strălucind pe sub scuturi, se zăreau tăișurile armelor. Nenumărate arme. Dacă ar fi fost o idee mai tineri, nu s-ar fi deosebit cu mult de oamenii lui Gât-Îngust, stând la taifas la ceas de noapte. Probabil

că nici nu erau foarte diferiți. Ba chiar crezu o clipă că unul dintre bărbați, cu fața întoarsă, era Jutlan. Tresări când i se păru că-l recunoaște, iar buzele nerăbdătoare se depărtară ca să-l salute. Apoi își aminti că Jutlan se afla în pământ de peste doisprezece ani și că el însuși vorbise la înmormântarea lui.

Poate că în lume există doar câteva chipuri. Când îmbătrânești destul, începi să le vezi apărând iar și iar.

Gât-Îngust își ridică mâinile, cu palmele îndreptate spre ei, străduindu-se să-i tulbure cât mai puțin.

– Seară bună!

Fetele se întoarseră brusc. Mâinile se repeziră spre arme. Un bărbat înhăță un arc și Gât-Îngust simți cum i se înmoaie picioarele, dar, înainte să-i vină ceasul, un bărbat din spatele lui se întinse și împinse arcul în jos.

– Ușurel, Cioară-Roșie!

Cel care vorbise era o namilă de om, mai bătrâior, cu o barbă sură, deasă și încâlcită și cu o sabie lucioasă ce stătea cuminte pe genunchii lui, așteptând să atace. Gât-Îngust zâmbi, așa cum rareori se mai întâmpla, fiindcă știa chipul ăsta și șansele lui deja se îmbunătățiseră.

Se numea Pâine-Tare, un Om Ales din trecut. Gât-Îngust luptase adesea de aceeași parte cu el pe parcursul anilor și de partea opusă tot de atâtea ori. Dar avea o reputație solidă. Om cu experiență, obișnuit să chibzuiască, nu se repezea să ucidă și abia apoi să pună întrebări, calea cea mai populară de a face lucrurile. Și aici părea să fie căpetenia grupului, căci flăcăul pe nume Cioară-Roșie își lăsă posomorât arcul să cadă, spre marea ușurare a lui Gât-Îngust. Nu voia să moară nimeni în noaptea asta și cu atât mai puțin el însuși.

Încă mai avea de suportat ore bune de întuneric, alături de grămezi de fier oțelit.

– Să fiu al naibii!

Pâine-Tare stătea la fel de neclintit precum Eroii, dar, cu siguranță, mintea lui alerga sprintară.

– Dacă nu m-a lăsat vederea, Curnden Gât-Îngust însuși a apărut de niciunde.

– Nu te-a lăsat.

Gât-Îngust înaintă câțiva pași, tot cu mâinile ridicate, dându-și întreaga silință să pară voios, în pofida celor opt perechi de ochi care îl măsurau fără prietenie din cap până-n picioare.

– Ai mai albit, Gât-Îngust!

– Și tu la fel, Pâine-Tare!

– Ei bine, știi și tu doar. Suntem în război.

Bătrânul războinic își mângâie pânțele.

– Îmi face nervii praștie.

– Cinstit vorbind, cam așa face și cu mine.

– Cine-ar vrea să fie soldat?

– O slujbă nenorocită!

– Am auzit că lupți pentru Dow cel Negru. Tu și grupa ta.

– Încerc să lupt cât mai puțin, dar, în privința celui pentru care o fac, ai dreptate. Dow îmi cumpără terciul.

– Îmi place la nebunie terciul.

Pâine-Tare își coborî privirea spre foc și îl scormoni gânditor cu un băț.

– Zilele astea, Uniunea mă plătește.

Băieții lui nu-și găseau liniștea. Își lingeau buzele, își mângâiau armele cu degetele, ochii le scliffeau în lumina focului. Întocmai precum martorii unui duel, urmăreau mișcările de deschidere, încercând să se prindă cine se află în avantaj. Pâine-Tare își ridică privirea din nou.

– Asta ne cam pune în tabere opuse.

– Și ai de gând să lași un lucru atât de mărunț precum taberele să ne strice o discuție politicoasă? întrebă Gât-Îngust.

De parcă însuși cuvântul „politicoasă” ar fi fost o insultă, Cioară-Roșie simți cum un nou val de sânge îi întunecă mințile.

– Hai să-l omorâm pe căcăciosul ăsta!

Pâine-Tare se răsuci încet spre el și se încruntă:

– Dacă se va întâmpla imposibilul și voi considera necesară contribuția ta, o să am grijă să-ți explic care va fi ea. Până atunci, tacă-ți fleanca, neghiobule! Un om cu experiența lui Curnden Gât-Îngust nu apare așa din senin aici ca să fie omorât de unii ca tine.

Pâine-Tare se uită iscoditor împrejurul pietrelor, apoi spre Gât-Îngust:

– De ce-ai venit singur-singurel? Nu mai vrei să lupți pentru bestia aia de Dow cel Negru și ai venit să te alături Copoiului?

– N-aș putea spune că așa stau lucrurile. Să lupt pentru Uniune nu mă prea caracterizează, dar asta nu înseamnă că nu îi respect pe cei care o fac. Toți avem motivele noastre.

– Încerc să nu judec un om numai după prietenii pe care îi are.

– Întotdeauna vor fi oameni cinstiți de ambele părți ale unei întrebări bune. Ideea e că Dow cel Negru mi-a cerut să urc până la Eroi și să stau la pândă o vreme ca să văd dacă Uniunea e pe drum înapoi. Dar poate mă scutești tu să nu mai pierd timpul aiurea. Pe-aici o să vină Uniunea?

– Habar n-am.

– Și totuși ești aici.

– N-aș pune mare preț pe prezența mea.

Pâine-Tare se uită la flăcăii din jurul focului fără tragere de inimă.

– După cum vezi, m-au trimis aici de capul meu mai mult sau mai puțin. Copoiul mi-a cerut să urc până la Eroi, să pândesc o vreme și să văd dacă Dow cel Negru sau vreunul dintre oamenii lui își face apariția aici.

Bărbatul ridică din sprâncene:

– Crezi că vor veni?

Gât-Îngust rânji.

– Habar n-am.

– Și totuși ești aici.

– N-aș pune mare preț pe prezența mea. Sunt doar eu cu cei

doisprezece oameni ai mei. În afară de Brydian Puhoi, care și-a rupt piciorul acum câteva luni și a trebuit să-l lăsăm în urmă să se vindece.

Pâine-Tare zâmbi melancolic, scormoni din nou focul cu bățul, stârnind un nor de scânteii.

– Întotdeauna ai avut o grupă unită. Îndrăznesc să afirm că acum sunt împrăștiati în jurul Eroilor, cu arcurile pregătite.

– Cam așa ceva.

Flăcării lui Pâine-Tare își întoarseră, ca la un semnal, gâturile într-o parte, căscând gura de uimire. Șocați de vocea care venea de nicăieri, și mai șocați că glasul aparținea unei femei. Minunata stătea cu brațele încrucișate, sabia în teacă și arcul pe umăr, sprijinindu-se cu nonșalanță de unul dintre Eroi, de parcă era peretele unei taverne.

– Hei, Pâine-Tare!

Bătrânul războinic se strâmbă.

– Nu puteai și tu să tragi măcar o săgeată să pară măcar că ne iei în serios?

Ea dădu din cap în întuneric.

– Sunt niște băieți acolo, în spate, gata să-ți înfigă una în moacă fie și numai dacă te uiți urât la noi. Te simți mai bine acum?

Pâine-Tare se strâmbă și mai tare.

– Da și nu, spuse el.

Flăcării lui scrutau spațiile dintre pietre, iar noaptea deveni brusc apăsătoare din pricina amenințării.

– Ești tot secundul ăstuia, nu?

Minunata își scărpină cicatricea lungă ce se întrezărea prin părul tuns periută.

– Dacă n-am primit o ofertă mai bună... Am ajuns ca un cuplu căsătorit de când hăul, care nu și-a mai tras-o de ani întregi și doar se ceartă.

– Așa eram și eu cu soția mea... Până când a murit.

Degetul lui Pâine-Tare bătea ușurel în sabie.

– Deși acum îi duc dorul. Știam că ai venit însoțit din prima clipă în care te-am văzut, Gât-Îngust. Dar, de vreme ce fălcile continuă să ți se miște, iar eu încă respir, bănuiesc că ești pornit să ne mai dai o șansă să cădem la pace.

– Ai bănuț al dracului de bine, roști Gât-Îngust. Exact ăsta e planul.

– Pândacii mei mai trăiesc?

Minunata își întoarce capul și fluieră. Scorry Tiptil alunecă din spatele unei stânci. Avea brațul în jurul unui bărbat cu un semn din naștere mare și roz pe obraz. Păreau doi prieteni, asta până când vedeai că Scorry ținea lama unui pumnal la gâtul celuilalt.

– Îmi pare rău, comandante, se adresă ostaticul lui Pâine-Tare. M-a luat prin surprindere.

– Se mai întâmplă.

Un tânăr costeliv veni în viteză până lângă foc, de parcă ar fi fost împins cu putere, se împiedică de propriile picioare și se prăbuși cât era de lung pe iarbă, icnind. Yon cel Hazliu apărură din întuneric chiar în spatele lui, ținând degajat un topor în mână, tăișul lui greu strălucind atât de tare încât i se reflecta în cizme. Încruntătura de pe chipul bărbos arăta la fel de primejdioasă.

– Slavă cerului pentru ăsta!

Pâine-Tare gesticulă cu bățul spre bărbatul costeliv care încerca să se salte în capul oaselor.

– Fiul surorii mele. I-am promis că am grijă de el. Dacă l-ai fi omorât, n-aș mai fi trăit mult.

– Dormea, mârâi Yon. Nu prea vegheai cum trebuie, nu?

Pâine-Tare ridică din umeri:

– Nu aștepta pe nimeni. Dacă există ceva din belșug în Nord, apăi sunt stâncile și dealurile. Nu ne-a trecut prin cap că un deal cu niște pietre ar fi așa de interesant pentru alții.

– Nici pentru mine nu e, roști Gât-Îngust, dar Dow cel Negru a zis să vin aici...

– Și când Dow cel Negru spune ceva...

Brack-i-Dayn vorbise tărăgănat, în stilul oamenilor de la munte. Păși în interiorul cercului de iarbă, cu obrazul său mare și tatuat întors spre foc și cu celălalt la adăpostul umbrelor.

Cioară-Roșie dădu să sară, dar Pâine-Tare îl ținu locului, lovindu-l ușurel pe umăr.

– Măi, să fie, dar știu că vă înmulțiți, nu glumă!

Privirea îi alunecă de pe toporul lui Yon cel Hazliu, spre rânjetul Minunatei, apoi spre pânțele lui Brack și în sfârșit spre cuțitul lui Scorry încă lipit de gâtul omului său. Calculându-și șansele, fără îndoială, așa cum probabil făcea și Gât-Îngust.

– L-ai adus și pe Whirrun de Bligh cu tine?

Gât-Îngust încuviință încet din cap:

– Nu pricep de ce, dar insistă să se țină după mine oriunde m-aș duce.

Ca la comandă, ciudatul accent din Vale al lui Whirrun pluti în întuneric.

– Shoglig a zis... că destinul îmi va fi arătat... de un om care se îneacă cu un os.

Ecoul vorbelor lui se lovi de pietre, părând să vină din toate direcțiile odată. Un adevărat simț teatral avea Whirrun. De asta au nevoie toți eroii.

– Iar Shoglig e la fel de bătrână ca pietrele astea. Nici iadul n-o primește, zic oamenii. Tăișurile n-o rănesc. A văzut cum s-a născut lumea și o va vedea și cum va muri. O femeie de care un bărbat trebuie să asculte, nu? Ori, cel puțin, așa se spune.

Prin gaura pe care unul dintre Eroii lipsă o lăsase în urmă, Whirrun înaintă direct spre foc, înalt și zvelt, cu fața ascunsă sub glugă, răbdător ca iarna. O ținea pe Mama Săbiilor pe umeri așa cum își duce o lăptăreasă cobilița. Metalul cenușiu al plăselei strălucea de-ți lua ochii. Brațele lungi îi atârnavă peste lama oțelită.

– Shoglig mi-a spus timpul, locul și felul în care voi muri. Mi-a șoptit și

m-a pus să jur că voi păstra secretul, fiindcă magia împărtășită nu mai e magie deloc. Așa că nu vă pot spune unde se va întâmpla și nici când, dar nu e nici aici, nici acum.

Se opri la câțiva pași de foc.

– Pe de altă parte, voi, băieți...

Capul acoperit al lui Whirrun se înclină într-o parte, lăsând la vedere doar vârful nasului drept, conturul dur al maxilarului și buzele subțiri.

– Shoglig n-a pomenit nimic de momentul în care veți pleca...

Nu se mai mișcă. Nici nu trebuia. Minunata se uită la Gât-Îngust, apoi își ridică ochii spre cerul înstelat.

Însă oamenii lui Pâine-Tare nu degeaba auziseră totul de o sută de ori înainte.

– Acel Whirrun? murmură unul spre vecinul lui. Whirrun Crapă-Nuci? El e?

Vecinul lui nu scoase o vorbă și doar mărul lui Adam i se mișcă atunci când își înghiți saliva.

– Ei bine, pe toți demonii, de ce să-mi pun eu pielea la bătaie ca să ies din chestia asta? rosti Pâine-Tare cu veselie. Avem vreo șansă să ne cărăm de-aici în liniște?

– Mintea mea insistă în privința asta, răspunse Gât-Îngust.

– Și putem să ne luăm și lucrurile?

– N-am de gând să te fac de rușine. Nu vreau decât dealul.

– Mai bine zis Dow cel Negru îl vrea, ca să fim corecți.

– Tot un drac.

– Atunci, bine ai venit!

Pâine-Tare se ridică încet în picioare, strâmbându-se din cauza înțepenelii. Fără îndoială și el era blestemat cu încheieturi ruginite.

– Cam bate vântul aici, sus. Mai bine aș fi în vale, într-o tavernă din Osrung, tolănit lângă un foc.

Gât-Îngust se văzu nevoit să admită că bărbatul are dreptate, așa că se

întrebă oare cine a ieșit mai câștigat din toată tărașenia. Pâine-Tare își vârî sabia în teacă gânditor, în vreme ce oamenii lui își strânseseră lucrurile.

– Un gest foarte amabil din partea ta, Gât-Îngust! Chiar ești drept, după cum îi place lumii să spună. E plăcut să vezi că bărbați din tabere opuse încă pot ajunge la înțelegeri în mijlocul unui război. Purtarea decentă e atât de demodată!

– Așa sunt vremurile!

Gât-Îngust înclină scurt capul spre Scorry, care își dezlipi cuțitul de gâtul lui Semn-din-Naștere, făcu o plecăciune ușoară și arătă spre foc cu palma întoarsă în sus. Semn-din-Naștere se dădu un pas în spate, frecându-și peticul proaspăt ras de pe gâtul păros și se apucă să împacheteze o pătură. Gât-Îngust își strecură degetele mari pe sub centura sabiei doar ca o măsură de precauție în caz că îi venea cuiva chef să facă pe eroul și nu-i scăpă din ochi pe oamenii lui Pâine-Tare, care se pregăteau de plecare.

Cioară-Roșie părea cel mai aplecat spre o asemenea purtare. Își agățase arcul de umăr, iar acum stătea nemișcat și posomorât, strângând într-o mână un topor, de i se albiseră articulațiile degetelor, iar în cealaltă un scut pictat cu o pasăre roșie. Fusesse pregătit să-l omoare pe Gât-Îngust cu câteva clipe în urmă și nu dădea senzația că ultimele minute îi schimbaseră prea mult părerea.

– Niște căcăcioși bătrâni și o muiere de rahat! se răsti el. Chiar ne retragem din pricina unora ca ei fără să luptăm?

– Nu, nu.

Pâine-Tare își aranjă în spate propriul scut ciuruit de lovituri.

– Eu mă retrag împreună cu flăcăii ăștia. Tu rămâi și te bați cu Whirrun de Bligh așa, de capul tău.

– Cum adică?

Cioară-Roșie se încruntă spre Whirrun, tresărind, iar Whirrun îl privi fix, cu aceeași expresie indescifrabilă ca a Eroilor înșiși.

– Cum ai auzit, spuse Pâine-Tare. Că văd că te mănâncă să te încaieri. Apoi o să-ți car leșul hăcuit înapoi la mămica ta și o să-i zic să nu se agite prea tare, fiindcă așa ți-ai dorit. Ai iubit dealul ăsta atât de mult, încât ți-ai dat viața pentru el.

Cioară-Roșie învârti nervos în pumn capătul toporului.

– Ce?

– Ori poate ai prefera să vii totuși cu noi în vale, binecuvântând numele lui Curnden Gât-Îngust că ne-a avertizat cinstit și că ne-a lăsat să plecăm fără să ne înfigă o săgeată în cur.

– Bine, spuse Cioară-Roșie și se întoarse, bosumflat.

Pâine-Tare pufni și se uită la Gât-Îngust.

– Tinerii din zilele noastre... Oare și noi am fost la fel de bătuți în cap?

Gât-Îngust ridică din umeri:

– Probabil. Poate chiar mai rău.

– Totuși, nu pot spune că am simțit nevoia de sânge așa ca ei.

Gât-Îngust repetă gestul.

– Astea-s vremurile!

– Adevărat, adevărat, de trei ori adevărat. O să vă lăsăm vouă focul, da? Haideți, băieți!

Se îndreptară spre miazăzi, încă aranjându-și lucrurile și, unul câte unul, dispărură în bezna dintre pietre.

Nepotul lui Pâine-Tare se răsuci în ultima clipă și îi arătă degetul mijlociu lui Gât-Îngust.

– O să ne întoarcem, ticăloșilor!

Unchiul său îl apucă de părul ciufulit.

– Hei! Ce-ai cu mine?

– Arată puțin respect.

– Dar nu suntem în război?

Pâine-Tare îl trase din nou de păr și tânărul scânci.

– N-ai niciun motiv să fii mojit, căcățel!

Gât-Îngust rămase nemișcat în timp ce lamentările băiatului se topiră în bătaia vântului de dincolo de pietre, apoi își înghiți saliva acră și-și scoase degetele de sub centură. Mâinile îi tremurau și trebui să-și frece palmele ca să-și ascundă nervozitatea, prefăcându-se că îi e frig. Dar se terminase și ceilalți răsuflară ușurați. Totul mersese exact cum speraseră.

Numai Yon cel Hazliu nu era de acord. Se apropie valvârtej de Gât-Îngust și scuipă în foc.

– S-ar putea să vină o zi în care vom regreta amarnic că nu i-am omorât.

– Faptul că nu i-am ucis nu pare să îmi împovăreze conștiința așa cum ar face-o cealaltă variantă.

Brack, aflat lângă Gât-Îngust, țâțâi dezaprobat:

– Un războinic n-ar trebui să aibă prea multă conștiință.

– Un războinic n-ar trebui să aibă nici un pântec prea mare.

Whirrun scăpase de greutatea Mamei Săbiilor, lăsând-o să cadă cu vârful în jos, mânerul ei venindu-i până la umăr. Privi cum lumina se plimba pe mânerul ei în cruce, învârtind-o întruna.

– Toți trebuie să ne cântărim greutățile.

– Cântăresc exact cât trebuie, sfrijit ticălos!

Munteanul își lovi ușurel burdihanul cu mândrie, așa cum ar face un tată încântat de fiul său.

– Comandante!

Agrick se apropie cu pași mari de foc, cu arcul într-o mână și o săgeată între degetele celeilalte.

– Au plecat? îl descusu Gât-Îngust.

– I-am urmărit până când au ajuns la poale. Sunt în drum spre Osrung acum. Totuși, Athroc continuă să-i vegheze. Vom afla dacă au de gând să ne păcălească.

– Crezi că așa vor face? întrebă Minunata. Pâine-Tare e uns cu toate alifiile. O fi zâmbit el tot timpul, dar nu i-a convenit nimic din ce s-a întâmplat. Ai încredere în bătrânul ăla ticălos?

Gât-Îngust se încruntă:

– Atât cât am în oricine zilele astea.

– Așa de puțină? Atunci mai bine să stea cineva de pază.

– Am înțeles, spuse Brack. Și să ne asigurăm că ai noștri nu dorm în post.

Gât-Îngust își lovi brațul.

– Ce drăguț din partea voastră să vă oferiți voluntari pentru primul tur de veghe.

– Pântecul îți va ține companie, rosti Yon.

Gât-Îngust își lovi brațul din nou.

– Mă bucur că ești de acord. Tu urmezi după ei.

– Rahat!

– Drofd!

Se vedea cât de colo că flăcăul cu părul creț era cel mai nou, fiindcă nu stătu o clipă pe gânduri.

– Da, comandante!

– Ia calul înșeuat și pornește înapoi spre drumul Yaws. Nu sunt sigur pe cine vei întâlni mai întâi. Cel mai probabil pe flăcăii lui Cap-de-Fier. Posibil și pe cei ai lui Zece-Feluri. Anunță că am dat peste oamenii Copoiului la Eroii. Pesemne că erau doar în recunoaștere, dar...

– Doar în recunoaștere...

Minunata își smulse cu dinții o pieleță de la un deget și o scuipă de pe vârful limbii.

– Uniunea e departe rău, destrămată și răsfirată cât cuprinde, încercând să stabilească direcții într-o țară fără nimic de felul ăsta.

– Nu te contrazic. Dar, hai, hopa sus pe cal și du mesajul totuși!

– Acum? întrebă Drofd îngrozit. Pe întuneric?

– Nu, vara viitoare e numai bine! se răsti exasperată Minunata. Da, acum, prostovane! Nu trebuie decât să ții drumul.

Drofd oftă din toți rărunchii:

– Treabă de erou!

– Orice treabă de război e treabă de erou, spuse Gât-Îngust.

Ar fi preferat să trimită pe altcineva, dar ar fi însemnat să se certe până în zori pe motiv că de ce nu se duce flăcăul cel nou. Lucrurile se fac într-un anume fel și un bărbat nu poate pur și simplu să-l ocolească.

– Ai dreptate, comandante. Ne vedem peste câteva zile, aș zice. Sigur o să mă doară fundul până atunci.

– De ce?

Și Minunata își împinse repetat șoldurile înainte și înapoi.

– Zece-Feluri e un prieten de suflet, nu?

Ceilalți izbucniră în râs. Brack cu hohotele lui ca niște tunete, Scorry cu chicotitul lui ca un chițait și până și încruntatul Yon se mai îmblânzi o idee, ceea ce însemna că gluma îl amuzase de-a binelea.

– Ce ne-am mai râs!

Și Drofd se cufundă în beznă ca să-și ia calul și să pornească la drum.

– Am auzit că alunecă mai bine cu grăsime de găină! strigă Minunata în urma lui și hohotele înăbușite ale lui Whirrun răsunară cu ecou în jurul Eroilor, pierzându-se mai apoi în pustiu întunecat de dincolo de ei.

Acum, că entuziasmul se stinsese, Gât-Îngust începu să resimtă epuizarea. Se prăbuși lângă foc, strâmbându-se când îndoii genunchii. Pământul încă era cald de la dosul lui Pâine-Tare. Scorry își găsisse un loc mai ferit și își ascuțea cuțitul, hârșăitul metalului acompaniind cântecul molcom. Un cântec despre Skarling-cel-fără-Coif, cel mai mare erou al Nordului, care unise clanurile pe vremuri pentru a scăpa de Uniune. Gât-Îngust ascultă așezat, smulgându-și pielițele dureroase de la unghii. Se gândi că trebuie să înceteze neapărat să mai facă asta.

Whirrun o lăsă jos pe Mama Săbiilor, se ghemui și scoase săculețul uzat în care își ținea rune.

– Ar merge să ghicim puțin acum, nu?

– Chiar trebuie? murmură Yon.

– De ce? Ți-e frică de ce ți-ar putea spune semnele?

– Mi-e teamă că iar o să ne torni prostii cu sacul și eu o să rămân treaz jumătate de noapte, chinuindu-mă să pricep ceva.

– O să vedem.

Whirrun vărsă runele în pumn, scuipă peste ele, apoi le aruncă lângă foc.

Gât-Îngust nu-și putu stăpâni curiozitatea, deși n-ar fi izbutit să le ghicească înțelesul nici dacă de asta ar fi depins viața lui.

– Ce spun runele, Crapă-Nuci?

– Runele spun că...

Whirrun se chiorî de aproape la ele de parcă ar fi vrut să se convingă de două ori că vede bine.

– Cică se lasă cu sânge.

Minunata pufni:

– Mereu zici așa.

– Hei!

Își strânse mai bine haina pe lângă el, proptindu-și nasul de mânerul sabiei ca un îndrăgostit, cu ochii deja închiși.

– Însă în ultima vreme par să spună mai degrabă adevărul.

Gât-Îngust se încruntă și cercetă Eroii, uriașii uitați, ce stăteau drepti, păzind încăpățânați... nimic.

– Așa sunt vremurile! murmură el.

ADUCĂTORUL DE PACE

Stătea lângă fereastră, cu mâna pe piatră, bătând darabana cu degetele. Privind încruntat spre Carleon. Spre labirintul de străzi pietruite, spre amestecul de acoperișuri ascuțite de ardezie, spre zidurile negre și impunătoare ale orașului, construite de tatăl lui și care acum luceau de la burniță. Spre câmpurile cețoase din depărtare, dincolo de râul cenușiu și spre conturul abia întrezărit al dealurilor de la capătul văii. De parcă, dacă s-ar fi concentrat și mai mult, ar fi putut vedea chiar și mai departe. De parcă ar fi străbătut peste 60 de kilometri de ținuturi distruse până la armata răsfirată a lui Dow cel Negru. Unde se hotăra soarta Nordului.

Fără el.

– Nu vreau decât ca toată lumea să facă exact ce spun eu. Cer prea mult?

Seff se strecură în spatele lui, împungându-l cu pântecul.

– Aș spune că e ceva de bun-simț să accepte asta.

– Dar eu știu care e calea cea mai bună, nu?

– Așa e și cum eu îți spun care e, încuviințez... da?

– Se pare că sunt câțiva dobitoci bătuți în cap în Nord, care nu-și dau seama că noi avem toate răspunsurile.

Mâna ei alunecă pe brațul lui și îi lipi degetele agitate de piatră.

– Bărbaților nu le place să aleagă pacea, dar o vor face până la urmă. O

să vezi.

– Până atunci, la fel ca în cazul tuturor celor cu viziune, sunt disprețuit. Batjocorit. Exilat.

– Până atunci, ești încuiat într-o cameră alături de soția ta. E chiar atât de rău?

– Nu există un alt loc mai bun decât ăsta, minți el.

– Ești un mincinos, zise ea, gâdilându-i urechea. Ești la fel de mincinos pe cât te cred ei. Ai prefera să fii în lume, alături de fratele tău, strâns în armură.

Seff își strecură mâinile pe sub subsuorile bărbatului, apoi peste pieptul lui și el se înfioră.

– Să tai cât mai multe capete sudice.

– Omorâtul e ocupația mea favorită, după cum știi.

– Ai ucis mai mulți oameni decât Skarling.

– Aș purta armura chiar și în pat, dacă aș putea.

– Doar grija pentru pielea mea atât de fină te oprește.

– Însă capetele tăiate împrășcă sânge.

Bărbatul se răsuci cu fața spre ea și își lipi leneș vârful unui deget de sternul ei.

– Prefer o lovitură iute, drept în inimă.

– Exact așa cum ai făcut cu mine. Mânuiеști sabia cu măiestrie.

El gemu când Seff îi vârî mâna între picioare și alunecă pe lângă zid râzând pe înfundate, ridicându-și mâinile ca să se ferească.

– Bine. Recunosc. Sunt mai bun iubit decât luptător.

– În sfârșit, adevărul! Uită-te ce mi-ai făcut!

Femeia își puse mâna pe pânтеce și se încruntă dezaprobator. Apoi zâmbi, când el se apropie și își împleti degetele cu ale ei, mângâindu-i pânтеcele umflat.

– E băiat, șopti ea. Simt. Un moștenitor al Nordului. Vei fi rege și atunci...

– Taci! spuse el, oprindu-i gura cu un sărut.

N-avea de unde să știe dacă îi asculta cineva și oricum...

– Am un frate mai mare. Sau ai uitat?

– Un nătărău!

Calder se strâmbă, dar n-o contrazise. Oftă când îi privi pânțelele ciudat, minunat și înfricoșător.

– Tata zicea că nimic nu e mai important decât familia. Cu excepția puterii. În plus, n-are sens să ne certăm pentru ceva ce nu avem. Dow cel Negru e cel care poartă lanțul tatei. Dow cel Negru e cel care trebuie să ne îngrijească.

– Dow cel Negru nu e decât un golan cu o singură ureche.

– O pramatie care are tot Nordul la picioare, iar preaputernicele lui căpetenii nu-i ies din cuvânt.

– Preaputernicele lui căpetenii...

Femeia pufni disprețuitor:

– Niște piticanii cu nume de oameni mari!

– Brodd Zece-Feluri.

– Viermele ăla bătrân și putrezit? Numai gândul la el mă face să vărs.

– Cairm Cap-de-Fier.

– Am auzit că are puța mică. De-aia se încruntă tot timpul.

– Glama Auritul.

– Și mai mică. Cât degetul de bebeluș. Iar tu ai aliați.

– Am?

– Știi bine că ai. Tata te place.

Fața lui Calder se schimonosi.

– Tatăl tău nu mă urăște, dar am dubii că ar sări să taie frânghia cu care mă vor spânzura.

– E un om de onoare.

– Bineînțeles. Caul Deșiratul e un bărbat drept, toată lumea știe asta.

Dar conta oare?

– Tu și cu mine am fost promiși unul altuia când eram fiul Regelui Nordului și lumea nici că putea fi mai diferită. Tatăl tău se alegea cu un prinț drept ginere, nu cu un laș celebru.

Seff îl bătu cu palma ușurel pe obraz.

– Un laș frumos.

– Bărbații frumoși sunt și mai puțin îndrăgiți în Nord decât cei lași. Nu sunt sigur că tatăl tău e prea fericit cu ghinionul meu.

– Fac ceva pe ghinionul tău.

Îl apucă de cămașă și îl trase mai aproape, cu mai multă forță decât te așteptai de la trupul ei micuț.

– N-aș schimba nimic.

– Nici eu. Spun doar că tatăl tău ar putea.

– Iar eu îți spun că te înșeli.

Îi prinse mâna într-ale ei și o apăsă din nou de pântecul umflat.

– Faci parte din familie.

– Familie...

Nu se obosi să-i aducă aminte că familia putea însemna atât slăbiciune, cât și putere.

– Așadar, îl avem pe onorabilul tău tată și pe nătarăul de frate-miu. Nordul e al nostru.

– Va fi. Știu asta.

Se dădu încet în spate, trăgându-l de la fereastră și conducându-l spre pat.

– O fi el Dow potrivit pentru război, dar războaiele nu țin o veșnicie. Ești mai bun decât el.

– Puțini ar fi de acord cu tine.

Dar îi plăcea să audă asemenea cuvinte, mai ales că i le rostea șoptit la ureche, cu vocea ei blândă, joasă și plină de dorință.

– Ești mai isteț decât el.

Seff își frecă obrazul de maxilarul lui.

– Mult mai isteț.

Ea îi gădilă bărbia cu nasul.

– Cel mai isteț bărbat din Nord!

Pe toți demonii, se dădea în vânt după măguliri.

– Continuă!

– Bineînțeles că ești mai chipeș decât el.

Seff îi strânse mâna și o lăsă să alunece în jos pe pantecele ei.

– Cel mai chipeș bărbat din Nord...

El își linse buzele cu vârful limbii.

– Dacă frumusețea ar fi la putere, atunci tu deja ai fi Regina Nordului...

Degetele ei se căzneau să-i deschidă centura.

– Întotdeauna știi ce să spui, nu-i așa, prinț Calder...

Se auzi un bubuit puternic la ușă și el îngheță, cu sângele zvâcnindu-i în tâmpile, în loc de vintre. Nimic nu se compară cu amenințarea morții neașteptate când e vorba de distrugerea atmosferei romantice. Bubuitul se auzi din nou, iar ușa masivă se zgudui. Se depărtară unul de altul, aprinși la față și străduindu-se să-și aranjeze hainele. Păreau mai degrabă niște adolescenți îndrăgostiți, surprinși de părinții lor, decât un bărbat și o femeie căsătoriți de cinci ani. Până și cu visurile lui de a ajunge rege se năruiau. Nu avea putere nici măcar asupra încuietorii de la propria ușă.

– Nenorocitul ăla de zăvor e pe partea voastră, nu? se răsti el.

Un scrâșnet metalic și ușa se deschise cu un scârțâit. Un bărbat stătea în prag, capul lui cu păr zburlit aproape atingând bolta. Partea distrusă a chipului său era îndreptată spre ei. O cicatrice mare și urâtă se întindea de la colțul gurii până la sprânceană, apoi continua peste toată fruntea. O sferă metalică moartă scliffea în locul ochiului lipsă. Orice urmă de romantism, care mai persistase prin colțurile încăperii sau în pantalonii lui Calder, își dădu duhul definitiv la vederea acelui ochi și a cicatricii. Prințul simți încordarea lui Seff și, de vreme ce ea era în general de o mie de ori mai curajoasă decât el, teama femeii o dublă pe-a lui. Nu exista un om mai de rău augur decât Caul Fiori-îți-dau. Lumea îi zicea câinele lui

Dow cel Negru, dar niciodată în față. Omul pe care Protectorul Nordului îl trimitea să-i facă cele mai murdare trebur.

– Dow te vrea.

Dacă chipul lui Fiori îl îngrozea pe jumătate pe orice erou, glasul lui se ocupa de cealaltă jumătate fără probleme. Un găjâit spart, în care cuvintele se rostogoleau suferinde.

– De ce? întrebă Calder, păstrându-și vocea senină ca o dimineață de vară, în ciuda bubuiturilor inimii. Nu poate să învingă Uniunea fără mine?

Fiori nu râse deloc. Nici nu se încruntă. Rămase nemișcat în prag, o lespede tăcută și amenințătoare.

Calder se strădui cât putu el să dea din umeri relaxat.

– Ei bine, presupun că oricine slujește pe cineva. Și cu soția mea cum rămâne?

Ochiul bun al lui Fiori se îndreptă spre Seff. Dacă i-ar fi aruncat o privire pofticioasă sau o căutătură disprețuitoare, Calder ar fi fost mai fericit. Dar Fiori se uită la femeia însărcinată precum un măcelar la un hoit, o datorie de îndeplinit.

– Dow vrea ca ea să stea aici, ostatică. Așa, toată lumea se va purta cum se cuvine. Nu va păți nimic.

– Câtă vreme toată lumea se va purta cum se cuvine.

Calder își dădu seama că pășise în fața ei, de parcă ar fi protejat-o cu propriul trup. Un scut cam firav împotriva unui bărbat ca Fiori.

– Asta e.

– Și dacă Dow cel Negru nu se poartă cum trebuie? Ostaticul meu unde e?

Privirea lui Fiori alunecă înapoi spre Calder și acolo rămase.

– Eu voi fi ostaticul tău.

– Și dacă Dow cel Negru nu se ține de cuvânt, pot să te omor, corect?

– Poți încerca.

– Aha!

Caul Fiori-îți-dau avea unul dintre numele cu cea mai mare greutate din Nord. Calder, pe de altă parte, ca și cum ar merita să mai pomenim, n-avea.

– Ești drăguț să ne lași o clipă să ne luăm la revedere?

– De ce nu?

Fiori se dădu câțiva pași înapoi până când, la adăpostul umbrelor, numai ochiul lui metalic sclipind se mai zări.

– Nu sunt un monstru.

Ușa se închise.

– Din nou în temnița cu demoni, murmură Calder.

Seff îi prinse mâna și îl privi cu ochii mari, temătoare și agitată totodată. Aproape la fel de temătoare și de agitată ca el.

– Ai răbdare, Calder. Pășește cu grijă.

– Voi merge în vârful picioarelor până acolo.

Dacă apuca. Aprecie că avea șanse cam de unu la patru ca Fiori să fi primit poruncă să-i ia gâtul pe drum și să-i arunce leșul într-o văgăună.

Seff îi apucă bărbia între degete și îl scutură cu putere.

– Vorbesc serios. Dow se teme de tine. Tata spune că va profita de orice scuză ca să te ucidă.

– Dow chiar ar trebui să se teamă de mine. Oricum oi fi eu, rămân totuși fiul tatălui meu.

Ea îi strânse bărbia și mai tare, privindu-l drept în ochi.

– Te iubesc.

Calder se uită în pământ, simțind presiunea bruscă a suspinelor din gât.

– De ce? Nu vezi ce rahat diabolic sunt?

– Ești mai bun decât crezi.

Când ea rosti cuvintele, aproape că le crezu.

– Și eu te iubesc.

Nici măcar nu trebuia să mintă. Cum se mai înfuriase când tatăl lui anunțase logodna lor. Cum să se însoare cu cățeaua aia mică cu nas de porc și cu limba mai tăioasă decât lama unui pumnal? Acum i se părea mai frumoasă de fiecare dată când o vedea. Îi iubea nasul, iar limba, și mai mult. Aproape că îl făcea să refuze orice altă femeie. O trase aproape de el, clipind des ca să alunge lacrimile și o sărută încă o dată.

– Nu te îngrijora. Nimeni nu e mai puțin doritor decât mine să participe la spânzurarea mea. O să fiu înapoi, în patul tău, cât ai zice pește.

– Cu armura pe tine?

– Numai dacă așa vrei, rosti el, dându-se în spate.

– Și să nu minți cât ești plecat.

– Nu mint niciodată.

– Mincinosule! șopti ea, înainte ca gărzile să închidă și să zăvorască ușa, lăsându-l pe Calder în holul cufundat în penumbră, singur, doar cu gândul trist și amar că s-ar putea să nu-și mai revadă soția niciodată.

Asta îi dădu o senzație neobișnuită de bravură și se grăbi să-l prindă din urmă pe Fiori, care își târa picioarele. Calder puse mâna pe umărul lui. Îl tulbură nespus tăria de lemn a mușchilor acestuia, dar își luă inima în dinți:

– Dacă i se întâmplă ceva, mă jur...

– Am auzit că promisiunile tale nu fac nici cât o ceapă degerată.

Ochiul lui Fiori se îndreptă spre mâna ce părea să-l jignească și Calder o îndepărtă cu grijă. Avea și el momente de curaj, dar curajul lui nu depășise niciodată limita bunului-simț.

– Cine spune asta? Dow cel Negru? Dacă există cineva în Nord ale cărui promisiuni valorează mai puțin decât ale mele, atunci e vorba de ticălosul ăsta.

Fiori ascultă în tăcere, dar Calder nu era un bărbat care să fie ignorat cu ușurință. Trădările ca la carte necesită eforturi.

– Știi, Dow nu îți va da niciodată mai mult decât poți smulge de la el cu

ambele mâini. Nu va rămâne nimic pentru tine, oricât de loial ai fi. Ba dimpotrivă, cu cât ești mai loial, cu atât mai puțin vei căpăta. O să vezi. Carnea e insuficientă și sunt prea mulți câini înfometați de hrănit.

Ochiul bun al lui Fiori se îngustă aproape insesizabil.

– Eu nu sunt câine.

Răbufnirea asta minusculă de mânie ar fi fost destul ca să-i reducă la tăcere pe cei mai mulți bărbați, dar pentru Calder reprezenta o crăpătură pe care putea s-o mărească.

– Se vede, șopti el grav și iute, așa cum Seff îi șoptise la ureche.

– Oamenii nu zăresc nimic din cauza spaimei stârnite de tine, dar eu, da. Știu ce ești. Un luptător, desigur, dar și un gânditor. Un bărbat ambițios. Unul mândru și, în definitiv, de ce nu?

Calder se opri pe holul întunecat, se aplecă spre Fiori cu un aer conspirativ, instinctul îndemnându-l să se retragă atunci când cicatricea îngrozitoare se întoarse spre el.

– Dacă aș avea un bărbat ca tine care să lucreze pentru mine, l-aș folosi mult mai bine decât Dow cel Negru, atâta pot promite și eu.

Fiori ridică o mână poruncitoare, inelul cu rubin de pe degetul lui mic strălucind precum sângele în întuneric. Calder nu avu încotro și se trase și mai aproape de el, mult prea aproape pentru liniștea lui sufletească. Suficient de aproape ca să simtă răsuflarea caldă a lui Fiori. Suficient de aproape pentru un sărut. Suficient de aproape, încât Calder să-și vadă propriul rânjet deformat și neconvingător în sfera metalică moartă.

– Dow te vrea.

CEI MAI BUNI DINTRE NOI

Maiestatea Voastră Slăvită,

Ne-am revenit complet de pe urma înfrângerii de la Quiet Ford și campania continuă. Cu toată viclenia lui Dow cel Negru, mareșalul Kroy îl împinge mereu tot mai spre nord, spre capitala lui, la Corleon. Nu mai poate reveni niciodată. Îl vom prinde, Maiestatea Voastră se poate bizui pe asta.

Divizia generalului Jalenhorm a câștigat o mică înclăștare pe dealurile de la nord, ieri. Lordul guvernator Meed își conduce divizia la sud, spre Ollensand și nădăjduiește să-i silească pe nordici să-și separe forțele și să intre în luptă cu un dezavantaj. Eu călătoresc cu divizia generalului Mitterick, în apropiere de cartierul general al mareșalului Kroy. Ieri, lângă un sat pe nume Barden, nordicii s-au năpustit asupra coloanei noastre cu provizii, care era răsfirată din cauza drumurilor proaste. Cu toată agilitatea și bravura ariergardei, au fost învinși și mulți oameni au pierit. Îl amintesc Maiestății Voastre pe locotenentul Kerns, care a arătat un curaj deosebit și a murit în timpul înclăștării, lăsând în urmă, din câte am înțeles, o soție și un copil mic.

Coloanele sunt bine aranjate acum. Vremea e plăcută. Armata se mișcă liber, iar oamenii sunt cum nu se poate mai însuflețiți.

Rămân servitorul cel mai nevrednic și mai credincios al Maiestății Sale,

*Bremer dan Gorst,
Observator Regal al Războiului Nordic.*

Coloana era în mare dezordine. Ploua de nu se vedea om cu om. Armata se afundase în noroi și bărbații căzuseră pradă unei disperări fără margini. *Iar disperarea mea e cea mai mare din toată viermuiala asta putredă.*

Bremer dan Gorst își croi drum prin mulțimea de soldați acoperiți de mâzga neagră, ce se zvârcoleau ca larvele, cu armurile pline de apă și cu lăncile cocoțate pe umeri lovind mortal în toate direcțiile. Se împotmoliseră precum laptele care se acrește într-o sticlă, dar oamenii încă avansau lipăind, adăugând povara iritării lor la masa diformă forfotitoare, sufocând șuvoiul de nămol ce se voia a fi un drum și silindu-i pe ceilalți să se lovească de copaci, blestemând. Gorst întârziase deja și trebui să-și impună autoritatea când presiunea se înteeți, împingându-i pe soldați din calea lui. Împleticindu-se prin mocirlă, aceștia se răsuceau uneori, gata să se ia la harță, dar amuțeau imediat ce vedeau cine e. Îl cunoșteau.

Inamicul, care zăpăcise armata Maiestății Sale, se dovedi a fi una dintre căruțele lor, ce alunecase din noroiul adânc până la glezne și se înțepenise în mlaștina mai adâncă de alături. Respectând legea universală potrivit căreia cel mai frustrant lucru se va întâmpla întotdeauna, oricât de puțin probabil ar părea, căruța sfârșise prin a se răsturna aproape de tot pe-o parte, roțile din spate înnămolindu-se până la osii. Un bărbat mârâia amenințător, lovind cu biciul cei doi cai într-o stare de agitație inutilă, în timp ce șase soldați uzi leoarcă se chinuiau în van în spatele căruței. De ambele părți ale drumului, bărbații își târau picioarele prin tufele îmbibate de apă, suduind amarnic. Echipamentul le era sfâșiat de tufele de rugi spinoși, lăncile se agățau de crengi, iar rămurelele îi plesneau peste ochi.

Trei ofițeri tineri așteptau în picioare ceva mai departe. Umerii uniformelor cărămizii se înmuiaseră și căpătaseră o nuanță maronie din cauza ploii. Doi dintre ei se certau, arătând cu degete acuzatoare spre căruță, în vreme ce al treilea stătea și privea, odihnindu-și o mână pe mânerul împodobit al sabiei, inert ca manechinul dintr-o croitorie militară.

Nici cu o mie de oameni aleși pe sprânceană, dușmanul n-ar fi putut produce un blocaj mai eficient.

– Ce se petrece aici? se răsti Gorst, luptându-se și, desigur, eșuând să pară autoritar.

– Domnule, coloana cu provizii nu ar trebui să fie în apropierea acestui drum!

– E o prostie, domnule! Infanteria ar trebui ținută pe loc în timp ce...

Fiindcă tot ce contează e să dai vina pe alții, nu să găsești o soluție. Gorst îi împinse cu umerii într-o parte pe ofițeri și cizmele îi plescăiră prin smârc. Se strecură printre soldații murdari, înfigându-și bine picioarele în masa noroioasă din dreptul osiei din spate, foindu-se întruna ca să prindă o priză bună. Inspiră rapid de câteva ori și își luă avânt.

– Acum! țipă el spre căruțaș, uitând de data asta să mai încerce să-și controleze glasul pițigăiat.

Biciul plesni. Bărbații gemură. Caii fornăiră. Noroiul îi înghiți și mai mult. Gorst se încordă din toate încheieturile, iar mușchii i se întăriră și vibrară de efort. Lumea dispăru din jurul lui, nu mai exista decât el și sarcina imediată. Mormăi, gemu, apoi șuieră, umplându-se treptat de mânie de parcă ar fi avut un vas gol în el în locul inimii și nu ar fi trebuit decât să se lase dus de val ca să ridice căruța.

Roțile cedară cu un trosnet, după care porniră șerpuit să se miște înainte. Gorst, rămas brusc fără sprijin, se împiedică și se prăbuși cu fața în mocirlă, iar unul dintre soldați căzu lângă el. Gorst se chinui să se ridice, în timp ce căruța se îndepărtă hurducăindu-se, iar căruțașul se dădea de ceasul morții să țină sub control caii înnebuniți.

– Mulțumim pentru ajutor, domnule.

Soldatul plin de nămol de sus până jos ca un tort cu glazură întinse stângaci o mână și reuși să mânjească și mai tare uniforma deja murdară a lui Gorst.

– Îmi pare rău, domnule. Îmi pare foarte rău.

Păstrează osiile unse, cretinul naibii ce ești! Ține-ți căruța pe drum, idiotule! Fă-ți dracului treaba, vierme puturos ce ești! Chiar cer prea mult?

– Bine, murmură Gorst, refuzând mâna bărbatului și încercând zadarnic să-și îndrepte mantaua. Mulțumesc.

Porni cu pași mari prin burniță în urma căruței și aproape că auzi hohotele batjocoritoare ale soldaților și ale ofițerilor.

Lordul mareșal Kroy, comandantul suprem al armatelor Maiestății sale din Nord, rechiziționase pentru cartierul său general temporar cea mai grandioasă clădire de pe o rază de 20 de kilometri, mai precis o casuță pipernicită, atât de acoperită cu mușchi, încât arăta mai degrabă ca o grămadă de bălegar veche. O babă fără dinți și soțul ei chiar mai bătrân decât ea, posibil proprietarii deposezați de bunul lor, stăteau în pragul unui șopron, înveliți doar cu un șal jerpelit, urmărindu-l pe Gorst cum lipăie spre ceea ce fusese odată ușa din față a casei lor. Nu păreau deloc impresionați. La fel cum nu păreau nici cele patru gărzi care tândăleau pe prispă în haine de ploaie umede. Și nici grupul de ofițeri jilavi ce umpleau camera de zi joasă. Mai întâi se uitară în jur, parcă așteptând pe altcineva, când Gorst se strecură pe ușă, pentru ca mai apoi să se arate complet descurajați când își dădură seama cine e.

– E Gorst, surâse batjocoritor unul, ca și cum ar fi sperat să dea cu ochii de rege și primise în schimb un băiat ce golește oalele de noapte.

Încăperea era o concentrație de splendoare marțială. Mareșalul Kroy reprezenta piesa centrală, așezat cu o disciplină de neclintit în capul mesei, impecabil ca de obicei, într-o uniformă neagră, proaspăt călcată, cu gulerul țeapăn brodat cu frunze argintii și fiecare șuvintă argintie de

păr aranjată cu cea mai strictă atenție. Șeful său de stat-major, colonelul Felnigg, stătea cu spatele drept ca o scândură chiar lângă el, mic, cu privire vioaie și ochi scânteietori cărora nu le scăpa nici cel mai mic detaliu, cu bărbia ridicată la un nivel deloc comod. Sau mai bine zis, fiindcă era un bărbat căruia îi lipsea bărbia cu desăvârșire, gâtul forma aproape o linie dreaptă de la guler și până la nările nasului rupt. *Fix ca un vultur trufaș peste măsură, ce așteaptă un stârv din care să se hrănească.*

Generalul Mitterick ar fi putut deveni un ospăț satisfăcător. Era un bărbat uriaș, cu o față rotundă, trăsături supradimensionate și aruncate la grămadă în spațiul generos de sub frunte. În timp ce Felnigg nu avea mai deloc bărbie, Mitterick se lăuda cu prea multă, deținând și o ditamai gropița obraznică chiar în mijlocul ei. *Parcă ar avea un cur suspendat de mustața lui magnifică.* Își pusese mănuși din piele de bivol ce-i ajungeau până la cot, probabil pentru a lăsa impresia unui om de acțiune, dar care îi amintiră lui Gorst de mănușile unui țăran, purtate atunci când ajută o vacă agitată să tragă vânturi.

Mitterick ridică o sprânceană la vederea uniformei mânjite de noroi a lui Gorst.

– Ai făcut iar pe eroul, colonel Gorst? întrebă el, chicotind ușor.

Să ți-o bag în bărbia ta ca un cur, cu vanitatea ta de vacă bășinoasă!

Cuvintele îi gâdilară buzele. Dar cu tonul lui pițigăiat, orice glumă s-ar fi întors împotriva lui. Mai bine s-ar fi bătut cu o mie de nordici, decât să suporte teroarea unei conversații. Așa că, în loc de sunete, se mulțumi să râdă mânzește, apoi zâmbi umil, ca de obicei. Găsi colțul cel mai întunecat, își încrucișă mâinile peste mantaua sa jengoasă și își vărsă furia imaginându-și capetele rânjite ale oamenilor lui Mitterick trase în țeapă de armata lui Dow cel Negru. Pesemne nu cele mai patriotice gânduri, dar printre cele mai satisfăcătoare.

Trăiesc într-o lume de tot rahatul, întoarsă cu curul în sus, în care niște bărbați ca ăștia, dacă pot fi numiți bărbați, disprețuiesc un om ca mine. Sunt mai valoros decât voi toți la un loc. Așa arată tot ce are Uniunea mai bun de oferit?

Merităm să pierdem.

– Nu poți câștiga un război fără să-ți murdărești mâinile.

– Poftim?

Gorst se încruntă pieziș.

Copoiul stătea sprijinit lângă el, în mantaua lui amărâtă, cu o expresie de resemnare și de oboseală pe chipul lui nu mai puțin amărât.

Nordicul își lăsa capul pe spate până când se lovi ușurel de peretele cojit.

– Sunt unii care totuși n-ar face nimic necurat, nu? Și atunci pierd.

Gorst nu-și permitea nicicum să lege o alianță cu singurul bărbat care era chiar mai puțin bine-venit decât el. Se adânci în tăcerea lui obișnuită ce-i venea precum o armură purtată mult timp și își îndreptă atenția spre sporovăiala agitată a ofițerilor.

– Când ajung aici?

– Curând.

– Câți sunt?

– Am auzit că ar fi trei.

– Unul singur. E suficient un singur membru al Consiliului Închis.

– Consiliul Închis? chițai Gorst, glasul lui aproape depășind spectrul auzului uman, din cauza valului brusc de enervare.

Fierea i se urcă în gât și îl copleși greața când își aminti oroarea zilei în care bătrânii aceia îngrozitori îi luaseră poziția. *Zdrobindu-mi visele cu nepăsarea unui băiat care strivește un gândac.* „Următorul...” Îl poftiseră pe hol apoi, iar ușile negre se închiseseră în urma lui, precum capacul unui sicriu. *Nu mai ești comandantul gărzilor regelui. Nici Cavalier al Corpului de Gărzi. Nimic nu mai ești. Doar o glumă guițată. Numele meu a devenit sinonim cu eșecul și dizgrația.* Încă mai vedea cu ochii minții smochinele alea încrețite, care își scuturau pieile lăsate când râdeau pe înfundate. Iar în capul mesei stătea regele palid, cu dinții încleștați, refuzând să-i întâlnească privirea. *De parcă ruina servitorului său cel mai loial nu era decât o corvoadă neplăcută...*

– Care dintre ei va fi? întrebă Felnigg. Știm?

– Oricum nu contează.

Kroy privi pe fereastră. Dincolo de obloanele deschise pe jumătate, ploaia cădea cu și mai multă furie.

– Știm deja ce va spune. Regele cere o victorie măreață, de două ori mai rapidă și la jumătate de cost.

– Ca întotdeauna! cârâi Mitterick cu glasul unui cocoșel mult prea energic. Ai naibii politicieni, cum își mai bagă ei nasul în treburile noastre! Mă jur că pungașii ăia din Consiliul Închis ne costă mai multe vieți decât dușmanii noștri sângeroși...

Clanța se mișcă zăngănind puternic și un bărbat vârstnic și solid intră în cameră. Ras în cap și cu o barbă sură, tunsă scurt. Nu-ți lăsa impresia că ar avea vreo mare putere. Hainele îi erau doar cu mai puțin ude și mai stropite de noroi decât ale lui Gorst. Avea un baston din lemn simplu cu măciulie oțelită, mai degrabă ca să-l ajute la mers, decât un semn al autorității. Și totuși, deși el și servitorul modest care se strecură în spatele lui erau depășiți de numărul celorlalți, unii dintre cei mai fini păuni ai armatei, ofițerii își ținură răsuflarea. Bătrânul avea un aer de încredere indestructibilă, de stăpânire de sine disprețuitoare și de control absolut. *Aerul unui măcelar care își verifică porcii dimineața.*

– Lord Bayaz! rosti Kroy, care pălise ușor.

Probabil că pentru prima dată Gorst îl vedea pe mareșal surprins, și nu era singurul. Cei prezenți în încăperea aglomerată nu ar fi rămas așa de stupefiați nici dacă leșul lui Harod cel Mare ar fi apărut adus într-o roabă ca să le vorbească.

– Domnilor! spuse Bayaz, dându-i nepăsător bastonul servitorului cu părul creț.

Bayaz își șterse picăturile de ploaie de pe chelie cu un foșnet și își scutură mâna. Pentru o figură legendară, nu prea ținea la purtările ceremonioase.

– Ce mai vreme s-a abătut asupra noastră, nu? Uneori, iubesc Nordul,

dar alteori... mai deloc.

– Nu ne așteptam...

– De ce v-ați fi așteptat? chicoti Bayaz, arătându-și umorul numai bun să sune ca o amenințare. Doar m-am retras. Mi-am lăsat locul gol în Consiliul Închis încă o dată și îmi vedeam de senilitatea mea la bibliotecă, departe de matrapazlâcurile politice. Dar cum războiul ăsta are loc chiar în pragul casei mele, mi s-a părut o neglijență din partea mea să nu trec în vizită pe aici. Am adus bani cu mine, căci, din câte am înțeles, plățile au rămas în urmă.

– Puțin, recunosc Kroy.

– Încă puțin și onoarea subțire a soldatului și supunerea lui ar fi dispărut, nu, domnilor? Fără unsoarea ei aurie, marea mașinărie a armatei Maiestății Sale s-ar opri curând, așa-i? Și în viață e la fel, nu?

– Grija față de bunăstarea oamenilor noștri reprezintă întotdeauna o prioritate pentru noi, rosti mareșalul nesigur.

– Și pentru mine! adăugă Bayaz. Mă aflu aici ca să ajut. Să meargă totul ca pe roate, dacă vreți. Să observ și poate, dacă situația o cere, să vă ofer și puțină îndrumare. Comanda e a ta, desigur, lord mareșal.

– Desigur, repetă Kroy, dar nimeni nu era convins.

În definitiv, acesta era Întâiul dintre Magi. Un bărbat despre care se spunea că are câteva sute de ani, că posedă puteri magice, că făurise Uniunea, îl urcase pe rege pe tron, pusese capăt imperiului Gurkian și distrusese totodată o bună parte din Adua. Cel puțin așa umbla vorba. *Ăsta limpede nu-i un bărbat cunoscut că se codește să-și bage nasul.*

– Ăăăă... aş putea să vi-l prezint pe generalul Mitterick, comandantul celei de-a doua divizii a Maiestății Sale?

– General Mitterick, chiar și-așa, izolat printre cărțile mele, am auzit poveștile despre valoarea ta. E o onoare pentru mine.

Generalul se umflă în pene, fericit.

– Nu, nu! Onoarea e de partea mea.

– Da, răspunse Bayaz cu o brutalitate nepăsătoare.

Kroy se avântă îndrăzneț să spargă tăcerea care se lăsă în încăpere.

– El este șeful meu de stat-major, colonelul Felnigg, iar acesta, liderul nordicilor care se împotrivesc lui Dow cel Negru și luptă alături de noi, Copoiul.

– A, da!

Bayaz ridică din sprâncene.

– Cred că am avut un prieten comun, Logen Nouădegete.

Copoiul îl privi ținută, fără să se lase intimidat de singurul bărbat din cameră care nu arăta niciun semn că ar fi prea impresionat.

– Am dubii serioase că ar fi mort.

– Dacă putea cineva s-o păcălească pe doamna cu coasa, atunci el a fost... sau este. Oricum ar sta treaba, Nordul l-a pierdut. Lumea l-a pierdut. Un om grozav. I se duce dorul.

Copoiul dădu din umeri.

– Un om, la urma urmei. Cu bune și cu rele, ca noi toți aproape. Cât despre dor, păi, depinde pe cine întrebi, nu?

– Adevărat, zâmbi melancolic Bayaz și rosti câteva cuvinte într-o nordică fluentă. *Trebuie să fii realist în privința unor astfel de lucruri.*

– Așa e, răspunse Copoiul.

Gorst se îndoi că altcineva mai pricepuse micul lor schimb de vorbe. Nici el nu era prea sigur că înțelesese, chiar dacă știa limba.

Kroy încercă să miște lucrurile în altă direcție.

– Iar acesta este...

– Bremer dan Gorst, desigur!

Bayaz îl scutură pe Gorst până la cizme când dădu mâna cu el. Pentru un bărbat de vârsta lui, avea forță, nu glumă.

– Te-am văzut într-un duel cu regele. Cât să fi trecut? Patru ani? Cinci?

Gorst ar fi putut număra și orele care trecuseră de atunci. *Asta spune multe despre viața mea amărată. Cel mai mândru moment al meu e unul umilitor din timpul unui duel amical.*

– Opt.

– Opt! Închipuie-ți! Deceniile s-au scurs pe lângă mine precum frunzele bătute de vânt. Serios vorbesc. Niciun bărbat nu și-a meritat titlul mai mult.

– Am fost bătut zdravăn.

Bayaz se dădu mai aproape de el.

– Ai fost bătut și, în definitiv, cam asta contează, nu?

Bayaz îl plesni peste braț, de parcă tocmai împărtășiseră o glumă știută doar de ei. Iar dacă chiar fusese o glumă, atunci numai Bayaz o înțelegea.

– Credeam că ești cu Cavalerii Corpului de Gărzi! Nu-l păzeai tu pe rege în bătălia de la Adua?

Gorst simți cum se înroșește până în vârful urechilor.

Îl păzeam, după cum știe foarte bine toată lumea de aici, dar acum nu mai sunt decât un biet țap ispășitor, folosit și lepădat ca o servitoare bâlbâită de fiul cel mai mic și necioplit al Luminăției Sale. Acum sunt...

– Colonelul Gorst e aici ca observator al regelui, se aventurează Kroy, observându-i stânjeneala.

– Firește! spuse Bayaz, pocnind din degete. După toată povestea aia din Sipani.

Chipul lui Gorst se transformă într-o văpaie, de parcă însuși numele orașului era o palmă. *Sipani*. Și uite-așa, cea mai bună parte din el rămăsese în locul în care își petrecuse atât de mult timp: cu patru ani în urmă, înapoi în Casa de Plăceri a lui Cardotti. Împleticindu-se prin fum, căutându-l disperat pe rege, ajungând la scări, zărind fața aceea mascată – apoi lunga călătorie cu salturi și izbituri în jos, pe scară, sfârșită într-o dizgrație nedreaptă. Observă zâmbete răutăcioase pe chipurile mult prea lucioase din cameră. Deschise gura uscată, dar, ca de obicei, nimic folositor nu ieși din ea.

– O, atunci...

Magul îl strânse pe Gorst de umăr cu un gest de consolare, așa cum mângâi un câine de pază orb de multă vreme, care primește ocazional

câte un os din motive sentimentale.

– Poate reușești să găsești o cale să reintri în grațiile regelui.

Bazează-te pe asta, rahat de vrăjitor ce ești, chiar de-ar fi să vărs fiecare picătură de sânge din Nord.

– Poate, izbuti Gorst să șoptească.

Dar Bayaz trăsese deja un scaun și, sprijinindu-și coatele de masă, își uni vârfurile degetelor.

– Așadar... Care e situația, lord mareșal?

Kroy își aranjă cu grijă mantaua când porni spre harta mare, îndoită la margini pentru a încăpea pe peretele cel mai lat al clădirii meschin de mică.

– Divizia generalului Jalenhorm este aici, la vest.

Hârtia pârâi când bățul lui Kroy trecu peste ea.

– Înaintează spre nord, dând foc recoltelor și satelor, sperând că îi va atrage pe nordici în luptă.

Bayaz părea plictisit.

– Hmm...

– Între timp, divizia lordului guvernator Meed, însoțită de cei mai mulți dintre oamenii loiali Copoiului, mărșăluiește spre sud-est ca să pornească asediul asupra Ollensandului. Divizia generalului Mitterick rămâne între cele două.

Poc, poc făcea bățul pe hârtie, cu o precizie nemiloasă.

– Gata să ofere sprijin amândurora în caz de nevoie. Ruta cu provizii coboară spre sud, spre Uffrith. Mergem pe drumuri foarte proaste, abia dacă există niște cărări, dar suntem...

– Bineînțeles, îl întrerupse Bayaz cu o mână carnoasă, arătându-i astfel cât de irelevante sunt toate astea.

– N-am venit aici să am grijă de detalii.

Bățul lui Kroy tremură neputincios.

– Atunci...

– Imaginează-ți că ești un maestru zidar, lord mareșal, și lucrezi la turnul unui palat splendid. Ești un meșter căruia nimeni nu-i pune la îndoială devotamentul, măiestria și atenția pentru detalii.

– Zidar? rosti Mitterick consternat.

– Apoi închipuie-ți Consiliul Închis format din arhitecți.

Responsabilitatea noastră nu e să potrivim pietrele unele peste altele, ci să proiectăm clădirea în ansamblu. Politică mai degrabă, nu tactici.

Armata este un instrument al guvernării. Trebuie folosită în asemenea fel, încât să sprijine interesele guvernării. Altfel, la ce bun? Ar deveni o mașinărie mult prea costisitoare pentru... fabricarea de medalii.

Cei din încăpere se foiră stingheri. *Deloc genul de discuție preferată de ticăloșii ăștia împopoțonați.*

– Politica guvernării se poate schimba pe neașteptate, mormăi Felnigg.

Bayaz îl privi ca un învățător ce vede cum un tont ruinează standardul clasei sale.

– Lumea e fluidă. Și noi trebuie să fim la fel de fluizi. Și de când au început ultimele ostilități, împrejurările nu au prea fost favorabile. Acasă, țăranii sunt din nou agitați. Dări de război și așa mai departe. Agitați, agitați, întotdeauna agitați.

Bayaz bătu darabana cu degetele lui groase și nervoase pe suprafața mesei.

– Iar noua Rotondă a Lorzilor e finalizată acum, astfel încât Consiliul Deschis e în sesiune și nobilii au un loc unde să se plângă. Și chiar asta fac. La un nivel impresionant. Aparent, nu mai au deloc răbdare când văd lipsa de progres.

– Ai naibii lăudăroși! mormăi Mitterick.

Și iată cum se adeverește zicala că oamenii urăsc cel mai mult la alții exact ce ei înșiși au mai demn de urât.

Bayaz oftă.

– Uneori, am senzația că ridic castele de nisip în calea valurilor. Cei din Gurkish nu stau niciodată locului, intrigile lor nu sfârșesc în veci. Pe

vremuri, erau singura noastră provocare reală de peste hotare. Acum o avem și pe Șerpoaica din Talins. Murcatto.

Se încruntă, de parcă numele i-ar fi adus un gust amar în gură, iar ridurile de pe față i se adânciră.

– În timp ce armatele noastre sunt înțepenite aici, femeia aia blestemată continuă să-și sporească puterea asupra Styriei, convinsă că Uniunea nu-i poate face mare lucru.

Un fior patriotic firav agită adunarea.

– Pe scurt, domnilor, costurile acestui război, în comori, în prestigiu, în ocazii pierdute, devin tot mai mari. Consiliul Închis cere neapărat un sfârșit cât mai rapid. Firește, ca soldați, voi sunteți mai aplecați spre sentimentalisme când vine vorba de război. Dar lupta e de folos numai când e mai ieftină decât alternativa.

Culese calm o scamă de pe mânecă, se încruntă la ea, apoi îi dădu un bobârnac.

– La urma urmei, ăsta e Nordul. Merită... toată tevatura?

Se lăsă tăcerea. Apoi, mareșalul Kroy își dresă vocea:

– Așadar, Consiliul Închis cere neapărat un sfârșit cât mai rapid. Adică până la finele anotimpului?

– Finele anotimpului? Nu, nu!

Ofițerii răsuflară vizibil ușurați. Zadarnic.

– Mult mai devreme de atât.

Larma se înteți. Expresii de uluire, bolboroseli îngrozite, apoi înjurături rostite în șoaptă și mormăieli nedumerite. Jignirea profesională a ofițerilor înregistrează o victorie rară împotriva servilismului lor, de nezdruncinat altminteri.

– Dar este imposibil... izbucni Mitterick, lovind masa cu pumnul înmănușat, revenindu-și însă imediat. Am vrut să spun, îmi cer iertare, dar nu se poate...

– Domnilor, domnilor..., își potoli Kroy progeniturile răzvrătite, apelând la rațiune.

Lordul mareșal e cel puțin un om rezonabil.

– Lord Bayaz... Dow cel Negru continuă să ne scape printre degete. Face tot felul de manevre, apoi atacă din nou.

Arată cu mâna spre hartă, de parcă aceasta prezenta niște realități ce nu puteau fi contrazise.

– Are de partea lui războinici. Oamenii lui cunosc ținutul și îl sprijină. Stăpânește mișcările rapide și retragerile, știe când să se concentreze și când să surprindă. Ne-a prins deja pe picior greșit și nu o dată. Dacă ne avântăm acum într-o bătălie, există riscul să...

Că își argumenta poziția în fața lui Bayaz sau a valurilor mării, tot un drac. Pe Întâiul dintre Magi îl lăsară rece vorbele lui.

– Iar te abați și intri în detalii, lord mareșal. Zidarii, arhitecții și așa mai departe, parcă am discutat despre asta, nu? Regele v-a trimis aici să luptați, nu să mărșăluiți aiurea. Nu mă îndoiesc că veți găsi o cale să-i atrageți pe nordici într-o bătălie decisivă, iar dacă nu, ei bine... orice război e preludiul unei conversații, nu?

Se ridică în picioare, iar ofițerii, cu o oarecare întârziere, se grăbiră să-i imite gestul, scaunele scârțâind și săbiile zăngănind într-o târșâială prost coordonată.

– Ne-am... bucura dacă ne-ați fi alături, izbuti Kroy să rostească, deși sentimentele tuturor reflectau exact opusul.

Bayaz nu păru atins de ironie.

– Bine, fiindcă voi rămâne ca să observ. Câțiva domni de la Universitatea din Adua au venit aici cu mine. Au o invenție și sunt curios să văd dacă funcționează.

– Vom face orice ca să vă sprijinim.

– Minunat!

Bayaz zâmbi cu gura până la urechi.

Singurul zâmbet din încăpere.

– Las totul în...

Ridică din sprâncene la vederea mânușilor absurde ale lui Mitterick.

– Măinile voastre capabile. Domnilor...

Ofițerii păstrară o tăcere nervoasă, câtă vreme ghetetele ponosite ale Întâiului dintre magi și ale servitorului său bocăniră, retrăgându-se pe hol, precum copiii trimiși devreme la culcare, care se pregătesc să zvârle cât colo păturile trase peste cap imediat ce părinții lor s-au îndepărtat suficient.

Murmurele mânioase izbucniră de cum ușa din față se închise.

– Ce naiba...

– Cum îndrăznește...

– Înainte de terminarea anotimpului? spumegă Mitterick. E nebun de-a dreptul!

– Dar e ridicol, se răsti Felnigg. Absolut ridicol.

– Politicieni nenorociți!

Însă Gorst zâmbea, și nu doar fiindcă vedea indignarea și tulburarea lui Mitterick și a celorlalți. Acum vor fi nevoiți să caute motiv de luptă. *Indiferent de motivul pentru care se află ei aici, eu am venit să mă bat.*

Kroy își potoli ofițerii arțăgoși, pocnind cu bățul în masă.

– Domnilor, vă rog! Consiliul Închis a vorbit, așadar regele a vorbit, iar noi nu putem decât să ne supunem. În definitiv, nu suntem decât niște zidari.

Se întoarse cu fața spre hartă după ce se așternu tăcerea în încăpere, cercetând atent drumurile, dealurile și râurile Nordului.

– Mi-e teamă că va trebui să lăsăm deoparte precauțiile și să strângem armata într-un efort concentrat spre miazănoapte. Copoiule?

Nordicul se apropie de masă și salută cu multă energie.

– Domnule mareșal Kroy!

În glumă, desigur, dat fiind că era un aliat și nu o slugă.

– Dacă mărsăluim în forță spre Carleon, avem șanse ca Dow cel Negru să ne ofere bătălia mult așteptată?

Copoiul își trecu palma peste bărbia țepoasă.

– Tot ce se poate. Nu e un om răbdător. Lucrurile arată destul de rău pentru el. V-a cam lăsat să tropăiți prin curtea lui în ultimele luni. Dar Dow cel Negru a fost dintotdeauna un ticălos imprevizibil.

Pentru o clipă, pe chipul lui se așternu o expresie plină de amărăciune, de parcă și-ar fi amintit ceva dureros.

– Un lucru vă pot spune sigur, dacă se hotărăște să lupte, nu vă va oferi nimic. O să v-o-nfigă direct în fund. Totuși, merită să încercați.

Copoiul rânji spre ofițeri.

– Mai ales dacă vă place pe la spate.

– Nu e prima mea alegere, dar se spune că un general ar trebui să fie pregătit pentru orice.

Kroy urmări un drum până la o răscruce, apoi lovi în hartă.

– Ce oraș e ăsta?

Copoiul se aplecă peste masă să se chiorască la hartă, înghesuind doi ofițeri nefericiți.

– Acolo e Osrung. O așezare veche, ridicată pe câmpuri, cu un pod și o moară. Ar putea avea câți... trei sau patru sute de oameni pe timp de pace? Clădiri din piatră cel mai probabil. O palisadă înaltă, de jur împrejur. Pe vremuri, avea și o tavernă pe cinste, dar, după cum știți, nimic nu mai e ce-a fost odată.

– Și dealul de aici? Lângă locul unde se întâlnesc drumurile de la Ollensand și Uffrith?

– Eroii.

– Ciudat nume pentru un deal, mormăi Mitterick.

– E numit așa după un cerc de pietre vechi din vârful. O parte dintre eroii de odinioară sunt îngropați sub ele ori, cel puțin, așa umblă vorba. Ai parte de o priveliște grozavă acolo, sus. Am trimis o grupă zilele trecute să arunce o privire. De fapt, să verifice dacă oamenii lui Dow și-au arătat fața pe-acolo.

– Și?

– Nimic deocamdată, dar nu există motive de îngrijorare. Avem

ajutoare în apropiere, dacă dau de necaz.

– Atunci, ăsta e locul.

Kroy se dădu mai aproape de hartă și apăsă cu vârful bățului pe conturul dealului, ca și cum ar fi putut aduna astfel armata acolo.

– Eroii. Felnigg?

– Da, domnule.

– Trimite vorbă lordului guvernator Meed să abandoneze asediul Ollensandului și să pornească degrabă să ne întâlnească lângă Osrung.

Cuvintele lui îi făcură pe unii să-și țină răsuflarea.

– Meed va fi furios, spuse Mitterick.

– Așa e el adesea. N-are rost să ne împotrivim.

– Eu mă voi duce înapoi, rosti Copoiul. Să mă întâlnesc cu restul băieților și să ne îndreptăm spre nord. Pot transmite eu mesajul.

– Ar fi mai bine dacă Felnigg ar transmite mesajul personal. Lordul guvernator Meed este... nu e cel mai mare admirator al nordicilor.

– Spre deosebire de restul, nu?

Copoiul le arată celor mai fini oameni ai Uniunii un șir de dinți galbeni și ascuțiți.

– În cazul ăsta, voi purcede la drum. Cu puțin noroc, ne vedem la Eroii în... să zicem patru zile? Cinci?

– Șase, dacă vremea nu se îndreaptă.

– Așa e Nordul. Hai să stabilim în șase.

Și o luă pe urmele lui Bayaz, ieșind din camera cu tavan jos.

– Se pare că lucrurile nu ies cum am vrea noi.

Mitterick izbi cu pumnul său cărnos în palma la fel de cărnoasă a celeilalte mâini.

– Dar o să le-arătăm noi, nu? O să-i scoatem noi la lumină pe ticăloșii ăia care stau la pândă și o să le arătăm noi!

Picioarele scaunului trosniră când se ridică.

– Voi da ordine diviziei mele să se grăbească. Ar trebui să mărșăluim

noaptea, lord mareșal. Să ne aruncăm asupra dușmanului.

– Nu.

Kroy se așezase deja la biroul lui, înmuind pana în cerneală ca să scrie ordinele.

– Ține-i pe loc în noaptea asta. Cu drumuri proaste pe o asemenea vreme, graba ar face mai mult rău decât bine.

– Dar, lord mareșal, dacă...

– Intenționez să mă grăbesc, generale, dar nu să mă arunc cu capul înainte doar ca să fiu înfrânt. Nu trebuie să forțăm oamenii mai mult decât e nevoie. Trebuie să fie pregătiți.

Mitterick își trase în sus mânușile.

– Blestemate fie drumurile astea!

Gorst rămase în colțul lui, lăsându-i pe Mitterick și pe oamenii lui să iasă unul câte unul din încăpere, dorindu-și în sinea lui să-i poată trimite direct într-un puț fără fund.

Kroy ridică sprâncenele în timp ce scria.

– Oamenii raționali... o iau la sănătoasa... fug de bătălii.

Pana lui scârțâia elegant pe foaia de hârtie.

– Cineva trebuie să-i ducă ordinul acesta generalului Jalenhorm. Să pornească degrabă spre Eroi și să cucerească dealul, Osrung și alte răscruci de pe râul care...

Gorst făcu un pas în față.

– Îl duc eu.

Dacă se lăsa cu acțiune, atunci divizia lui Jalenhorm avea să fie prima implicată. *Iar eu voi fi în prima linie a frontului. Nu voi îngropa stafiile din Sipani în cartierul general.*

– Nimeni nu e mai de încredere decât tine.

Gorst luă ordinul, dar mareșalul nu-i dădu drumul imediat. Rămase calm, cu hârtia ca o punte între ei.

– Totuși, amintește-ți că ești observatorul regelui, nu campionul lui.

Nu sunt nici una, nici alta. Sunt un simplu mesager cinstit, venit aici fiindcă nimeni nu mă primește altundeva. Sunt un secretar în uniformă. O uniformă jechoasă, după cum se vede. Sunt un om mort, care încă mai zvâcnește. Ha, ha! Uită-te la idiotul ăla cu vocea lui caraghioasă! Fă-l să danseze!

– Da, domnule!

– Atunci asta vei face, vei observa. Fără acte de eroism, dacă ești amabil. Nu ca zilele trecute, la Barden. Războiul nu e un loc pentru acte de eroism. Mai ales ăsta de-l purtăm noi.

– Da, domnule!

Kroy dădu drumul ordinului și se răsuci să privească harta, măsurând distanțele dintre degetul lui mare și arătător.

– Regele nu m-ar ierta în veci dacă te-am pierde.

Regele m-a abandonat aici și nu-i păsa nimănui nici cât negru sub unghie dacă sunt jugănit și cu creierii împrăștiați prin tot Nordul. Mie nici atât.

– Da, domnule!

Gorst ieși cu pași mari pe ușa din față, înapoi în ploaie, unde se pomeni ca lovit de trăsnet.

Și iat-o croindu-și drum spre el prin curtea mocirloasă. În mijlocul noroiului întunecat, chipul ei strălucitor ardea precum soarele, incandescent. Încântarea îl copleși, îi înfioră fiecare bucată de îi tăie răsuflarea. Lunile petrecute departe de ea se risipiră într-o clipă. Ca și înainte, era disperat, deznădăjduit și teribil de îndrăgostit de ea.

– Finree, șopti el, cu un glas marcat de venerație, ca într-o poveste caraghioasă în care un vrăjitor ar putea pronunța un cuvânt magic. De ce ești aici?

Într-o oarecare măsură se aștepta ca ea să dispară în neant, o plăsmuire a imaginației lui surescitare.

– Să-l văd pe tata. E înăuntru?

– Scrie ordine.

– Ca întotdeauna.

Femeia ridică o sprânceană când îi cercetă uniforma cafenie devenită

aproape neagră, pătată ici și colo de ploaie.

– Văd că încă te joci în noroi.

Gorst nu reuși nici măcar să se simtă stânjenit. Se pierduse în ochii ei. Câteva șuvițe de păr i se lipiseră de fața umedă. *Am crezut că nu poți fi mai frumoasă decât erai pe vremuri, dar acum ești mai frumoasă ca niciodată.* Nu îndrăzneala să se uite la ea și nu îndrăzneala să-și ferească privirea. *Ești cea mai frumoasă femeie din lume – nu – din toată istoria – nu – cel mai frumos lucru din toată istoria. Omoară-mă acum și chipul tău să fie ultima imagine pe care o văd.*

– Arăți bine, murmură el.

Ea privi în jos spre haina de călătorie plină de apă, stropită de noroi până la mijloc.

– Am o vagă senzație că nu prea ești sincer cu mine.

– Nu mă prefac niciodată.

Te iubesc te iubesc te iubesc te iubesc te iubesc...

– Tu ești bine, Bremer? Pot să-ți spun Bremer, nu?

Poți să-mi zdrobești ochii cu tocurile tale. Doar rostește-mi numele încă o dată.

– Bineînțeles, sunt...

Bolnav la trup și la minte, cu reputația și norocul distruse, urăsc lumea și tot ce ține de ea, dar nimic din toate astea nu contează, dacă tu ești lângă mine.

– Bine.

Ea îi întinse mâna, iar el se aplecă să i-o sărute ca un preot de sat căruia i s-a permis să atingă poalele robei profetului...

Pe degetul ei strălucea un inel mic cu piatră albastră.

Măruntaiele lui Gorst se răzvrătiră atât de tare, încât aproape că-și pierdu controlul. Datorită unui efort supraomenesc izbuti să rămână în picioare. Abia reuși să îngaime două vorbe...

– Asta e...

– O verighetă, da.

Oare știa ea că ar fi preferat mai degrabă să-i arate de-aproape un cap retezat?

Se agăță de propriul zâmbet ca un înecat de ultima bucățică de lemn. Își simți gura mișcându-se și un chițăit ieși din ea. Chițăitul acela respingător, feminin și jalnic.

– Și cine e norocosul?

– Colonelul Harod dan Brock.

O notă de mândrie în glasul ei. De iubire. *Cât aș da să o aud rostindu-mi numele așa? Tot ce am. Adică nimic. Doar batjocura altora.*

– Harod dan Brock, șopti el și numele îi răni buzele de parcă ar fi luat o gură de nisip.

Îl cunoștea, desigur. Erau rude îndepărtate, veri de spița a patra sau cam așa ceva. Vorbiseră cu mulți ani în urmă, când Gorst servise alături de garda tatălui acestuia, lordul Brock. Apoi lordul Brock căutase să preia coroana și dăduse greș, fiind exilat pentru cea mai rea dintre trădări. Fiul lui cel mai mare avusese totuși parte de mila regelui. Deposedat de multele lui pământuri și de titlurile nobile, dar lăsat în viață. Cât de tare își dori Gorst acum ca regele să fi fost mai puțin mărinimos.

– Lucrează pentru lordul guvernator Meed.

– Da.

Brock era grețos de chipeș, cu un zâmbet relaxat și o atitudine de învingător. *Ticălosul!* Apreciat și plăcut de toată lumea, în pofida dizgrației tatălui său. *Șarpele!* Își câștigase locul prin bravură și bonomie. *Șmecherul naibii!* Reprezenta tot ce Gorst nu era.

Își încleștă degetele tremurânde de la mâna dreaptă și își închipui cum strivește falca și zâmbetul ăla de rahat de pe mutra lui Harod dan Brock.

– Da.

– Suntem foarte fericiți, spuse Finree.

Mă bucur pentru tine. Vreau să mă sinucid. O suferință mai mare nu i-ar fi provocat nici dacă i-ar fi zdrobit mădularul fără milă. Oare chiar era

atât de naivă, încât să nu vadă direct prin el? O parte din ea probabil că știa și se bucura de umilirea lui. *Ah, cât te iubesc! Ah, cât te urăsc! Ah, cât de mult te vreau!*

– Vă felicit pe amândoi, murmură el.

– Îi voi spune și soțului meu.

– Da.

Da, da, spune-i să crape, spune-i să ardă în iad și cât mai repede! Gorst își păstră zâmbetul ca un rictus pe față, în timp ce un val de vomă i se ridică în gât.

– Da.

– Acum trebuie să mă duc la tata. Poate ne vedem din nou curând.

O, da! Foarte curând. În noaptea asta, de fapt, în timp ce zac pe spate, cu mâna pe mădular și îmi imaginez că e în gura ta...

– Sper.

Finree deja se depărta. *Pentru ea, o întâlnire cu o veche cunoștință ce va fi dată uitării imediat.* Pentru el, când ea se răsuci cu spatele, noaptea se lăsă peste lume. *Țărâna curge peste mine, pietrișul înmormântării îmi umple gura.* Privi cum ușa se închide cu un zăngănit în urma ei și rămase așa mult timp în ploaie. Voia să plângă amarnic, să verse lacrimi, să jelească pentru speranțele lui ruinate. Voia să îngenuncheze în noroi și să-și smulgă părul pe care-l mai avea. Voia să omoare pe cineva, nu conta pe cine. *Pe mine poate?*

Inspiră adânc, chițâind ușor pe-o nară și porni târându-se prin noroi, dispărând în amurgul ce cobora.

Avea un mesaj de dus, în definitiv. Fără fapte de eroism.

DOW CEL NEGRU

Ușile grajdului se închiseră cu un dudit, precum barda unei căpetenii, și Calder avu nevoie de toată aroganța lui faimoasă ca să nu sară speriat de șapte metri în sus. Întrunirile de război nu fuseseră niciodată genul lui de adunări, mai ales cele pline de dușmani. Trei dintre cele cinci căpetenii de război ale lui Dow participau și ele și, potrivit norocului său mereu de rahat, erau chiar cele care nu-l prea plăceau pe Calder.

Glama Auritul arăta ca un erou din cap până-n picioare, un zdrahon cu pumni uriași și fălci masive, frumoase, cu părul lung și mustața aspră, cu gene ale căror vârfuri sclipeau în culoarea aurului palid. Purta mai mult metal auriu decât o prințesă în ziua nunții. Colier de aur în jurul gâtului gros, brățări la încheieturile groase și o grămadă de inele pe degetele de asemenea groase. Fiecare părticică din el era împodobită cu lucruri sclipind a fanfaronadă și a iubire de sine.

Cairm Cap-de-Fier avea o înfățișare complet diferită. Chipul lui străbătut de cicatrice era o fortăreață a încruntării pe care ai fi putut ascuți lama unui topor. Avea ochii ca niște cuie sub sprâncenele-nicovală, părul tuns scurt și barba de un negru tuci. Era mai scund decât Auritul, dar mai lat în umeri, o lespede de bărbat, lanțurile sclipindu-i pe sub pelerina neagră din blană de urs. Se zvonea că el însuși sugrumase ursul. Posibil pentru că se uitase chiorâș la el. Nici Cap-de-Fier, nici Auritul nu

simțeau altceva față de Calder decât dispreț, dar, din fericire, dintotdeauna se dușmăniseră reciproc, așa cum noaptea urăște ziua, și vrajba lor nu le mai lăsase niciun strop de pică pentru altcineva.

Când venea vorba de ură, Brodd Zece-Feluri deținea o cantitate nelimitată. Era unul dintre acei ticăloși care nici măcar nu puteau respira încet, bocciu ca moartea și mereu încântat să ți-o vâre pe gât, insinuându-se din penumbră precum desfrânatul satului când o vede trecând pe lăptăreasă. Cu gura spurcată, dinții stricați, o duhoare oribilă și o eczemă hidoasă ce-i peticea fața strâmbă, nu rata nicio ocazie să se fudulească cu urâtenia lui. Își făcuse un dușman înverșunat din tatăl lui Calder, pierduse în bătălie de două ori în fața lui și fusese silit să îngenuncheze și să renunțe la tot ce avea. Gândul răzbunării părea că îi înrăutățise starea de spirit și toată fierea adunată ani în șir din cauza lui Bethod o revărsase cu ușurință asupra odraslelor acestuia, dar cu precădere asupra lui Calder.

Apoi venea capul acestei familii demente de ticăloși, stilatul Protector al Nordului, Dow cel Negru însuși. Se așezase cu ușurință în jilțul lui Skarling, cu un picior sub el, iar cu celălalt lovind ușurel podeaua. Fața lui cu riduri adânci și cicatrice profunde părea să schițeze un zâmbet, dar ochii i se îngustaseră ca ai unui motan înfometat care voia să înhațe un porumbel. Alesese să poarte haine fine și lanțul strălucitor pe care tatăl lui Calder obișnuia să-l țină în jurul umerilor. Dar nu putea ascunde ceea ce era și nici nu voia. Un ucigaș până în vârful urechilor. Sau al urechii, de vreme ce din cea stângă nu-i mai rămăsese decât un zgârci fleșcăit.

Dacă numele lui Dow cel Negru și rânetul lui nu reprezentau suficiente amenințări, avea el grijă să le pună în valoare cu ajutorul oțelului. O sabie lungă și cenușie, zimțată de atâta folosire, se sprijinea de jilțul lui Skarling, într-o parte, la mică distanță de degetele lui care atârnavă. Degete de criminal – julite, umflate și pline de cicatrici la articulații după o viață de nesfârșite blestemății.

Talpă-Despicată stătea în umbra umerilor lui Dow. Secundul lui. Adică

cea mai apropiată gardă de corp și cel mai priceput la lins în cur, lipit de stăpânul său ca umbra, cu degetele mari vârâte pe sub centura sabiei. Doi dintre lacheii lui pândeau în spate, strânși în armuri, cu scuturile pregătite și săbiile lucioase trase. Ceilalți se răsfiraseră de-a lungul pereților, flankând ușa. Mirosea a paie vechi și a cai bătrâni, dar și mai puternică era duhoarea violenței gata să izbucnească, la fel de groasă ca izul unei mlaștini.

Și de parcă toate acestea nu ar fi fost destul ca să-l facă pe Calder să se scape pe el în pantalonii bine croiți, Fiori încă stătea primejdios de aproape, adăugând propria amenințare rece la întreaga atmosferă.

– Ia te uită pe cine avem aici, pe curajosul prinț Calder în persoană!

Dow îl privi de sus până jos cu disprețul unui motan față de tufișul pe care se pregătește să se pișe.

– Bine-ai venit înapoi în lupta cea bună, flăcăule! De data asta o să faci orice căcat ți se va porunci să faci.

Calder făcu repede o reverență.

– Sunt sluga voastră cea mai ascultătoare.

Zâmbi superior de parcă vorbele nu i-ar fi ars limba.

– Auritule! Cap-de-Fier!

Înclină din cap respectuos spre cei doi.

– Tata spunea mereu că nu există două inimi mai neînfricate în tot Nordul.

Tatăl lui spusese mereu că nu există două capete mai seci în tot Nordul, dar minciunile lui nu erau oricum decât niște bani risipiți fără rost. Auritul și Cap-de-Fier se mulțumiră să se privească dușmănos. Calder simți nevoia arzătoare să vadă pe cineva care îl place. Sau cel puțin care nu-l voia mort.

– Unde e Solz?

– Fratele tău e la vest, îl lămuri Dow. Se bate pe-acolo.

– Știi ce înseamnă asta, băiete, nu?

Zece-Feluri întoarse capul și scuipă printre dinții maronii din față.

– Păi... e chestia aia cu săbiile, nu?

Calder privi plin de speranță prin grajd, dar niciun aliat nu își făcu apariția, așa că sfârși prin a da cu ochii de încruntătura lui Fiori, care era chiar mai rea decât zâmbetul lui Dow. Oricât ar fi dat cu ochii de cicatricea aceea până acum, întotdeauna i se părea și mai hidoasă decât își amintea.

– Și Deșiratul?

– Tăticul soției tale e la o zi călare în est, spuse Dow. Strânge recruți.

Auritul pufni:

– M-aș mira să mai găsească vreun flăcău care să fie în stare să țină un tăiș în mână.

– Ei bine, strânge și el ce poate. Să nu uităm că avem nevoie de orice suflet atunci când vine vorba de bătălie. Și de-al tău, poate.

– Da, va trebui să mă împiedici!

Calder își plesni mânerul sabiei.

– Abia aștept să începem.

– Ai scos vreodată din teacă rahatul ăla? mârâi Zece-Feluri, întinzându-și gâtul din nou să scuipe.

– O singură dată. A trebuit să tund pizda păroasă a fiică-tii înainte să i-o pot trage.

Dow izbucni în râs. Auritul chicoti. Cap-de-Fier schiță un zâmbet leșinat. Zece-Feluri se înecă cu scuipatul și un fir de salivă i se scurse pe bărbie, dar lui Calder nici că-i păsa. Se descurca mai bine cu cei care încă nu reprezentau o cauză pierdută. Cumva, trebuia să-l câștige de partea lui măcar pe unul dintre netrebnicii ăștia lipsiți de perspective.

– N-aș fi crezut vreodată că o să spun așa ceva, oftă Dow, ștergându-și un ochi cu degetul, dar mi-a fost dor de tine, Calder.

– Asemenea. Aș prefera mai degrabă să fac negoț cu bălegar într-un grajd decât să mă întorc la Carleon să-mi sărut soția. Ce e de făcut?

– Știi doar.

Dow prinse măciulia sabiei sale între degete, răsucind-o întruna până

când semnul de argint de lângă mâner străluci.

– Război. O ciocnire aici, un raid acolo. Mai hăcuim niște soldați răătăciți, ei mai ard niște sate. Război. Fratele tău a lovit rapid, dându-le sudicilor ceva la care să se gândească. Bărbat de nădejde, fratele tău, are vână în el.

– Ce păcat că tac-tu nu a avut decât un fiu, lătră Zece-Feluri.

– Continuă să măcăni, moșule, spuse Calder. Te pot face să arăți ca o puță bleagă toată ziua.

Zece-Feluri se arici, dar Dow îl potoli imediat.

– Destul cu făloșeniile! Avem un război de dus.

– Câte victorii avem până acum?

Se lăsă o tăcere scurtă, nefericită.

– Nicio bătălie, gemu Cap-de-Fier.

– Kroy ăsta, mârâi Auritul din partea cealaltă a grajdului, cel care e responsabil pentru Uniune...

– Mareșal i se spune.

– Cum i-or spune, e un ticălos al naibii de precaut.

– Un laș căcăcios, care pășește precum copiii, mormăi Zece-Feluri.

Dow ridică din umeri:

– Să acționezi cu grijă nu înseamnă lașitate. N-ar fi stilul meu cu asemenea efective, dar...

Se întoarse zâmbind către Calder.

– Tatăl tău mereu spunea: „În război, numai victoriile contează, restul e doar pentru nebuni.” Așadar, Kroy se mișcă încet, sperând să ne slăbească răbdarea. Noi, nordicii, nu prea suntem cunoscuți pentru ea. Și-a împărțit armata în trei.

– În trei părți nenorocite, spuse Cap-de-Fier.

Auritul încuviință și el.

– Ar putea fi 10000 de luptători în fiecare parte, ca să nu mai socotim slugile și mesagerii.

Dow se aplecă în față precum un bunic care învață un copil să pescuiască.

– Jalenhorm, la vest. Curajos, dar mocăit și înclinat să facă boacăne. Mitterick, în centru. Cel mai isteț dintre toți din câte știu, dar nesăbuit. Am auzit că își iubește caii. Meed, la est. Nu e soldat, dar îi urăște pe nordici așa cum porcul își urăște măcelarul. Asta l-ar putea limita. Apoi, Kroy are câțiva nordici de partea lui, împrăștiați ca iscoade mai degrabă, dar și câțiva luptători de nădejde, unii chiar foarte buni.

– Oamenii Copoiului, spuse Calder.

– Un trădător jegos! sâsâi Zece-Feluri, pregătindu-se să scuipe.

– Trădător? tresări Dow în jilțul lui Skarling, încleștându-și pumnii. Măi, *puță* proastă, bătrână și buboasă ce ești! El este singurul om din Nord care a rămas întotdeauna de aceeași parte!

Zece-Feluri își ridică privirea, înghiți încet saliva pe care voia s-o scuipe și se retrase la adăpostul umbrelor. Dow se lăsă în spate pe jilt.

– Păcat că e de partea greșită! Atâta tot.

– Ei bine, va trebui să ne mișcăm curând, își dădu cu părerea Auritul. Poate că Meed nu e soldat, dar a pus Ollensandul sub asediu. Orașul are ziduri bune, dar nu știu cât va mai putea să...

– Meed a oprit asediul ieri-dimineață, spuse Dow. Se îndreaptă înapoi spre nord și cei mai mulți oameni ai Copoiului se află alături de el.

– Ieri? se încruntă Auritul. De unde știi...

– Am sursele mele.

– Eu n-am auzit nimic.

– De-aia eu sunt cel care dă ordine, iar tu, cel care ascuți de ele.

Cap-de-Fier zâmbi, văzându-și rivalul redus la tăcere.

– Meed s-a întors în Nord și cu destulă grabă. Bănuiala mea e că se va întâlni cu Mitterick.

– De ce? întrebă Calder. Se mișcă încet și egal toate lunile astea, apoi se hotărăsc, așa peste noapte, să se grăbească?

– Poate s-au săturat să mai fie prevăzători. Sau poate cineva i-a

îndemnat să procedeze așa. Indiferent de variantă, vin spre noi.

– Poate ne dau o șansă să-i luăm prin surprindere.

Ochii lui Cap-de-Fier străluciră ca ai unui om înfometat care vede adusă friptura.

– Dacă sunt puși pe bătaie, spuse Dow, m-aș înfuria foarte tare să nu le oferim una. Avem pe cineva la Eroi?

– Curnden Gât-Îngust e acolo cu grupa lui, răspunse Talpă-Despicată.

– Mâini pricepute! murmură Calder.

Aproape că își dorea să fie la Eroi alături de Curnden Gât-Îngust, decât aici, cu netrebnicii ăștia. Fără niciun fel de putere, dar mult mai amuzant.

– Am primit vorbă de la el acum o oră sau două, din câte se pare, spuse Cap-de-Fier. A dat peste iscoadele Copoiului acolo, sus, și le-a alungat.

Dow privi în pământ o clipă, frecându-și buzele cu un deget.

– Fiori?

– Da?

Șoptise cuvântul cu atâta delicatețe, încât se auzi ca o răsuflare mai degrabă.

– Du-te călare până la Eroi și spune-i lui Curnden Gât-Îngust că vreau să țină cu dinții de dealul ăla. E posibil ca unul sau altul dintre ticăloșii ăștia din Uniune să încerce să treacă pe acolo. Să traverseze râul pe la Osrung, pesemne.

– Bun teren pentru o luptă! exclamă Zece-Feluri.

Fiori se opri o secundă. Atât cât Calder să-și dea seama că nu e deloc fericit cu rolul de mesager. Însă Calder se uită doar în treacăt la el, cât să-i amintească de vorbele rostite pe holul din Carleon. Cât să ude puțin semințele sădite acolo.

– Imediat, căpetenia mea.

Fiori se strecură pe ușă. Auritul se cutremură și el.

– Țasta îmi dă fiori pe șira spinării.

Zâmbetul lui Dow se lărgi:

- Țsta e și scopul lui. Cap-de-Fier!
- Da.
- Tu vei porni în jos, spre drumul Yaws. Cu lăncile pregătite.
- Vom ajunge în Yaws mâine-seară.
- Să ajungeți mai devreme!

Cap-de-Fier se încruntă și mai tare, iar Auritul surâse larg. Cei doi părea că stau pe talerele unei balanțe. Nu-l puteai coborî pe unul, fără să-l ridici pe celălalt.

– Auritule, tu pornești pe drumul Brottun și te întâlnești cu Deșiratul. Ia-l de-acolo, imediat ce termină de strâns oamenii. Uneori, are nevoie să fie împins de la spate.

– Am înțeles!

– Zece-Feluri, adu-ți proviziile pentru animale și pregătește-ți oamenii de plecare! Vei merge în spate, cu mine.

– S-a făcut!

– Iar voi, restul, porniți în marș rapid, dar țineți ochii deschiși. Ar fi frumos ca noi să îi luăm prin surprindere puțin pe sudici și nu invers.

Dow își arată și mai mult dinții:

– Dacă armele nu sunt ascuțite cum trebuie, cred că a venit momentul să fie.

– Da! se băgară în vorbă cei trei, întrecându-se care să pară mai însetat de sânge.

– O, da! rosti și Calder din capătul celălalt, oferindu-le generos zâmbetul lui afectat.

Nu era el cel mai bun la mânuirea sabiei, dar puțini oameni din Nord se pricepeau să suradă cu superioritate așa, ca el. Zadarnic însă, căci Talpă-Despicată se aplecă să-i murmure ceva lui Dow la ureche.

Protectorul Nordului se lasă pe spate, încruntându-se.

– Trimite-l înăuntru atunci!

Ușile se deschiseră larg și vântul intră ca o șoaptă, măturând paiele

împrăștiate pe podeaua grajdului. Calder scrută întunericul de afară. Trebuia să fie un efect al luminii amurgului, fiindcă silueta din prag aproape că atingea bârna de deasupra. Apoi, bărbatul făcu un pas în față. Și se îndreptă de spate. O intrare spectaculoasă, ca să zicem așa. Se așternu tăcerea când el se deplasă cu pași mari spre mijlocul încăperii. Podeaua gemu puternic sub greutatea lui. Pe de altă parte, nici nu e dificil să-ți faci o asemenea apariție când ai dimensiunile unei stânci. Pur și simplu mergi ce mergi și apoi rămâi pe loc.

– Eu sunt Străinul-venit-să-bată.

Calder știa numele. Străinul-venit-să-bată se numise singur Căpetenia celor O Sută de Triburi, își însușise tot pământul ce se găsea la est de Crinna, iar pe oamenii care trăiau acolo îi considera proprietatea lui. Calder auzise că ar fi un uriaș, dar nu prea luase zvonurile în serios. Nordul era plin de bărbați umflați, cu opinii umflate despre ei înșiși și cu reputații și mai umflate. Mult prea adesea, descopereai că respectivii sunt mult mai mici decât li se dusesese vestea. Așa că resimți șocul din plin.

Când rosteai cuvântul uriaș, Străinul-venit-să-bată se ridica la înălțimea așteptărilor. Părea coborât direct din epoca eroilor în ținutul acesta jalnic de mic. Îi domina cu înălțimea sa pe Dow și pe atotputernicii săi războinici, cu capul aproape lipit de grinzile din tavan, cu părul negru, înspicat cu fire argintii, ce-i atârna pe lângă fața aspră, și cu barba sa stufoasă. Glama Auritul arăta ca un pitic îndesat pe lângă el, iar Talpă-Despicată și slugile lui, ca niște soldăței de jucărie.

– Pe toți demonii! șopti Calder printre dinți. Mare mai e!

Dar Dow cel Negru nu se lăsă impresionat. Se tolăni în jilțul lui Skarling cu aceeași relaxare dintotdeauna, lovind paiele cu piciorul, cu mâinile de criminal atârnându-i lejer și cu zâmbetul lui de fiară încă întipărit pe buze.

– Chiar mă întrebam... când aveai să apari... să-mi bați la ușă. Nici prin cap nu-mi trecea că o să vii tu însuși până aici.

– O alianță trebuie pecetluită față-n față, ca de la bărbat la bărbat, fier

pe fier și sânge pentru sânge.

Calder se așteptase ca uriașul să urle precum monștrii din poveștile pentru copii, dar se dovedi că avea un glas mai degrabă blând. Vorbea încet, rostind fiecare cuvânt cu grijă.

– Personal, spuse Dow. Te susțin întru totul. Atunci, avem un pact, să înțeleg?

– Avem.

Străinul-venit-să-bată își răsfiră degetele masive și își înfipse dinții în pielea dintre degetul mare și arătător, apoi ridică palma ca să lase picăturile de sânge să curgă din rană.

Dow își creștă și el palma cu sabia, făcând lama să strălucească într-un roșu-aprins. Apoi sări cât ai clipi din jilțul lui Skarling și prinse mâna uriașului într-a sa. Cei doi bărbați rămaseră așa până când sângele începu să se scurgă în jos pe antebraț, picăturile prelingându-se pe coate. Calder simți puțină frică și mult dispreț când văzu un asemenea spectacol al bărbăției.

– Așadar, ne-am înțeles.

Dow dădu drumul mâinii uriașului și se așeză încet înapoi, în jilțul lui Skarling, lăsându-și urma palmei însângerate pe brațul acestuia.

– Să nu uiți că îți poți aduce oamenii din Crinna.

– Am făcut-o deja.

Auritul și Cap-de-Fier schimbă o privire scurtă, fără să le pese prea mult de ideea unor sălbatici traversând Crinna pentru a trece și pe la ei într-un târziu.

Dow își îngustă privirea:

– Serios?

– Pe partea asta de apă, se pot lupta mai bine cu sudicii.

Străinul-venit-să-bată se uită de jur împrejurul grajdului, fixându-i pe bărbați cu ochii lui negri.

– Am venit *să mă bat!*

Urlă ultimul cuvânt, ecoul răsfrângându-se până în tavan. Un val de

furie păru să-l străbată din cap până-n picioare. Își încleștă pumnii și pieptul i se umflă, în timp ce umerii monstruoși reușiră cumva să arate și mai semeți.

Calder se trezi întrebându-se cum e să te bați cu nenorocitul ăsta. Cum naibii să-l mai oprești, dacă apuca să se miște? Uitați-vă la muntele de carne! Ce armă l-ar putea doborî? Își închipui că toată lumea din încăperea se gândea la același lucru și nu considera experiența tocmai plăcută.

Cu excepția lui Dow cel Negru.

– Bun! Așa te vreau.

– Abia aștept să mă lupt cu Uniunea.

– O să ai o grămadă de ocazii.

– Vreau să mă bat cu Whirrun de Bligh.

– Asta nu-ți pot promite, fiindcă e de partea noastră și are niște idei cam ciudate. Dar pot să-l întreb dacă are chef de-o încăierare.

– Vreau să mă bat cu Sângerosul Nouă.

Lui Calder i se ridică părul de pe ceafă. Ce bizar că numele încă avea atâta greutate, chiar și într-o asemenea companie și chiar dacă omul murise deja de vreo opt ani! Dow nu mai zâmbea deloc.

– Ai ratat ocazia. Sângerosul Nouă a mușcat țărâna de multă vreme.

– Am auzit că trăiește și că e de partea Uniunii.

– Ai auzit greșit.

– Am auzit că trăiește, așa că îl voi uci.

– Hai să lăsăm prostiile acum!

– Sunt cel mai mare războinic din Cercul Lumii.

Străinul-venit-să-bată nu se laudă, nu pufni și nici nu se bosumflă, așa cum ar fi făcut Glama Auritul. Nu începu să arunce cu amenințări, nu își încleștă pumnii și nici nu privi furios, așa cum ar fi făcut Cairn Cap-de-Fier. El afirma un adevăr.

Dow își scărpină cicatricea, în locul unde ar fi trebuit să aibă urechea.

– Aici ne aflăm în Nord. O puzderie de bărbați duri pretutindeni. Doi

dintre ei, chiar alături de noi. O afirmație pretențioasă din partea ta.

Străinul-venit-să-bată își desfăcu pelerina îmblănită, aruncând-o cât colo și rămânând gol până în talie, ca un luptător pregătit. Cicatricile fuseseră dintotdeauna la fel de populare ca și tășurile. Orice bărbat care se respecta trebuia să aibă cel puțin două. Însă trupul lui imens, plin de mușchi aidoma unui copac bătrân, avea mai multe cicatrice decât piele netedă. Era sfâșiat, împuns, marcat de răni, suficiente ca să facă mândri douăzeci de campioni.

– La Yeweald, m-am bătut cu Câine-de-Trib și am fost străpuns de șapte săgeți.

Duse degetul arătător cât o măciucă spre câteva semne rozalii împrăștiate în zona coastelor.

– Dar am continuat să mă lupt și am ridicat un morman de morți cât dealul, pământul lor a devenit al meu, iar femeile și copiii lor, poporul meu.

Dow oftă, de parcă ar fi avut un uriaș pe jumătate gol la toate întrunirile sale de război și deja se plictisise.

– Poate a venit vremea să-ți iei un scut.

– Astea sunt pentru lași, să se ascundă în spatele lor. Rănilor spun povestea forței mele.

Uriașul își lipi degetul mare de un semn în formă de stea ce-i acoperea umărul și spatele, precum și jumătate din brațul stâng, a cărui piele cu gălme și pătată semăna cu scoarța unui stejar.

– Temuta vrăjitoare Vanian m-a stropit cu foc lichid, iar eu am cărat-o până la un lac, unde am înecat-o, în timp ce încă mai ardeam.

Dow își ronțai o unghie.

– Eu aș fi încercat să sting focul mai întâi.

Uriașul dădu din umeri, arsura roz încrețindu-se ca un câmp arat.

– S-a stins când a murit.

Arată cu degetul spre un semn roz cu margini zdrențuite ca o fâșie prin părul lănos și negru de pe piept. O lovitură care, din câte se părea, îl

lăsase și fără un sfârc.

– Frații Smirtu și Weorc m-au provocat la o luptă împreună. Au spus că, deoarece crescuseră împreună în același pânțec, făceau cât un singur om.

Dow pufni:

– Și tu ai pus botul la vorbele lor?

– Eu nu caut motive să *nu* mă bat. L-am despicat pe Smirtu în două cu un topor, apoi i-am zdrobit capul lui frate-său cu mâna goală.

Uriășul ridică un pumn masiv și strânse tare degetele până se albiră, iar mușchii i se încordară precum un cârnăt îndesat excesiv.

– Urât! rosti Dow.

– În țara mea, oamenii sunt impresionați de morțile urâte.

– Ca să fiu sincer, și pe-aici e cam la fel. Uite ce-ți propun... Poți omori orice dușman de-al meu declarat. Dar pe cei pe care îi numesc prieteni fii bun și anunță-mă înainte să le oferi o moarte urâtă. Mi-ar dispăcea foarte tare să-l măcelărești pe prințul Calder din greșeală.

Străinul-venit-să-bată se uită în jur.

– Tu ești Calder?

Urmă un moment stânjenitor în care lui Calder aproape că îi veni să tăgăduiască.

– Eu sunt.

– Al doilea fiu al lui Bethod?

– În carne și oase.

Uriășul încuviință lent din capul monstruos și părul lung i se undui.

– Bethod a fost un om mare.

– Un om mare care i-a făcut pe alți oameni să se lupte pentru el.

Zece-Feluri își supse dinții stricați și mai scuipă o dată.

– Nu se prea omora cu luptele.

Vocea uriașului se îmblânzi brusc.

– De ce toată lumea e atât de însetată de sânge în partea asta a Crinnei?

Viața nu se rezumă doar la lupte.

Se aplecă și își ridică pelerina cu două degete.

– Voi fi în locul despre care am discutat, Dow cel Negru. Doar dacă... vreunul dintre oamenii tăi nu dorește să ne luptăm acum?

Auritul, Cap-de-Fier și Zece-Feluri își făcură de lucru privind în cel mai îndepărtat colț al grajdului.

Calder era obișnuit să fie speriat de moarte, dar, cu toate acestea, îi zâmbi uriașului.

– Mi-ar plăcea, dar am o regulă pe care o respect. Să nu mă dezbrac dacă nu sunt și femei de față. Mare păcat, de altfel, fiindcă am un semn imens pe spate care chiar ar impresiona pe toată lumea.

– O, dar nu mă pot lupta cu tine, fiu al lui Bethod.

Uriașul dovedi că nu duce nici el lipsă de zâmbete afectate.

– Tu ești făcut pentru alte lucruri.

Își aruncă pelerina peste umărul cu cicatrice și se aplecă să treacă pe sub buiandrugul înalt al ușii. Slugile închiseră iute ușa după el, neputând însă opri rafala de vânt care intră în urma lui.

– Pare un om de treabă, spuse Calder, cu glas vioi. Drăguț din partea lui că nu ne-a arătat și cicatricea de pe mădular.

– Niște sălbatici de rahat! blestemă Zece-Feluri, o adevărată amabilitate venind din partea lui.

– Cel mai mare războinic din lume, rosti zeflemitor Auritul, deși nu prea îndrăznise să-și arate zeflemeaua de față cu uriașul.

Dow își frecă bărbia gânditor.

– Pe toții dracii, toată lumea știe că nu le am cu diplomația, dar o să-mi fac cât de mulți aliați pot. Și un zdrahon ca el o să oprească multe săgeți.

Zece-Feluri și Auritul chicotiră lingușitor, dar Calder văzu dincolo de glumă. Dacă Sângerosul Nouă mai era în viață, un bărbat de asemenea dimensiuni ar putea să-l oprească.

– Știți ce aveți de făcut, da? Pe ei!

Cap-de-Fier și Auritul își aruncară reciproc priviri ucigătoare când ieșiră. Zece-Feluri scuiă la picioarele lui Calder, dar bărbatul se mulțumi să-i suradă cu superioritate și, în timp ce își jură în sinea lui că el va fi cel care râde la urmă, boșorogul ăla urât se pierdea în noapte.

Cu sângele încă scurgându-se din vârful degetului mijlociu și pătând podeaua, Dow se ridică în picioare și privi cum se închiseră ușile. Apoi oftă:

– Dușmănie, dușmănie, întotdeauna nenorocita asta de dușmănie. De ce nu se pot înțelege oamenii între ei, Calder?

– Tata obișnuia să spună: „Arată cu degetul spre trei nordici și se vor omorî între ei înainte să apuci să dai vreun ordin.”

– Ha, ha! Bethod a fost un ticălos deștept. Totuși, odată ce-a pornit-o, n-a mai reușit să oprească războiala.

Dow se încruntă la palma însângărată și își flexă degetele.

– După ce ți-ai pătat mâinile cu sânge, nu mai e atât de ușor să le cureți. Copoiul mi-a zis asta. Mâinile mele au fost murdare de sânge toată viața.

Calder tresări speriat când Talpă-Despicată aruncă în aer ceva, dar se dovedi a fi doar o cârpă. Dow o înșfăcă prin întuneric și începu s-o înfășoare peste tăietură.

– Pesemne că e prea târziu să le curăț acum, nu?

– Ar curge și mai mult sânge, zise Talpă-Despicată.

– Îmi închipui.

Dow se duse într-una dintre boxele goale, își lăsă capul pe spate, își fixă privirea în tavan și se strâmbă. Un moment mai târziu, Calder auzi cum jetul de urină cade pe paie.

– Așa... Perfect!

Dacă țintirea la punct fix avea menirea să-l facă să se simtă și mai neînsemnat, atunci reușise. Pe undeva, Calder se așteptase să fie ucis. Acum, se părea că nici măcar nu le păsa de el, iar asta îi răni mândria.

– Ai vreo poruncă pentru mine? se răsti Calder.

Dow îi aruncă o privire peste umăr.

– De ce? Fie ai da cu bâta în baltă, fie m-ai ignora.

Probabil adevărat.

– Atunci de ce m-ai chemat aici?

– Din câte povestește fratele tău, ai cea mai ascuțită minte din tot Nordul. M-am săturat să îl tot ascult trăncănind că nu poate fără tine.

– Am crezut că Solz e lângă Ustred.

– La două zile călare. Cum am auzit că Uniunea s-a pus în mișcare, i-am trimis vorbă să ni se alăture.

– Atunci n-are sens să merg și eu.

– Nu mai spune...

Sunetul pișatului se opri.

– Fii atent!

Și își dădu drumul din nou.

Calder scrâșni din dinți.

– Poate mă duc să mă întâlnesc cu Deșiratul. Să văd cum se descurcă.

Sau poate să-l conving să îl ajute pe Calder să mai trăiască până la sfârșitul lunii, chiar mai bine.

– Ești un om liber, nu?

Amândoi știau răspunsul la întrebare. Liber ca un porumbel deja jumulit și aruncat în oală.

– Lucrurile sunt exact ca pe vremea tatălui tău, serios. Oricine face ce vrea. Nu-i așa, Talpă-Despicată?

– Așa e.

– Atâta vreme cât fac dracului exact ce le spun.

Slugile lui Dow chicotiră, de parcă nu auziseră în viața lor asemenea vorbă de duh.

– Transmite-i Deșiratului salutările mele.

– Așa voi face.

Calder se întoarse cu fața spre ușă.

– Calder!

Dow tocmai se scutura de ultimele picături.

– Să nu-mi faci și alte neazuri, ne-am înțeles?

– Neazuri? Nici n-aș ști cum.

– Căci cu toți sudicii ăștia cu care trebuie să mă bat... cu idioții ăștia imprevizibili ca Whirrun de Bligh și lăudărosul ăsta ciudat de veni din Crinna... cu oamenii mei care se calcă în picioare unii pe alții... am destule dureri de cap. Nu suport să văd pe cineva că se ocupă de propriile jocuri. Dacă încearcă vreunul să-mi sape groapa în astfel de vremuri, trebuie să te anunț că lucrurile *vor deveni al dracului de urâte*.

Zbieră ultimele cuvinte, iar ochii aproape că-i ieșiră din orbite. Venele de la gât se umflară mai-mai să-i pocnească, un val de furie copleșindu-l pur și simplu din senin, făcându-i pe cei din încăpere să tresară puternic. Apoi redeveni calm ca o pisicuță.

– Ai priceput?

Calder înghiți în sec, încercând să nu-și arate frica, chiar dacă îl furnica toată pielea.

– Cred că am prins aluzia.

– Ce băiat bun!

Dow își mișcă umerii, terminând cu scuturatul, apoi zâmbi așa cum fac vulpile când dau de un coteț plin cu găini, lăsat descuiat.

– Aș fi dezolat să-ți rănesc soția. E un lucru atât de micuț și de dragălaș. Dar nu la fel de dragălaș ca tine, firește.

Calder își ascunse furia în spatele unui alt zâmbet afectat.

– Păi, e cineva?

Călcă apăsător cu pași mari printre slugile lui Dow și se cufundă în întunericul de afară, gândindu-se cum avea să-i ia gâtul lui Dow cel Negru și cum va recupera tot ce-i fusese furat tatălui său.

CARE RĂZBOI?

— **F**rumos, nu-i așa? întrebă Agrick, cu un zâmbet ce-i lumină fața pistruiată.

– Zici tu? murmură Gât-Îngust.

Se gândise la teren și la felul în care l-ar putea folosi, precum și la faptul că dușmanul ar putea proceda exact la fel. Un obicei vechi. Fusesse jumătatea de discurs mai bună a lui Bethod, când se aflau în timpul campaniei. Terenul și cum să faci o armă din el.

Dealul pe care odihneau Eroii avea o valoare pe care și un idiot ar fi văzut-o. Se înălța singuratic în mijlocul văii largi și plate, atât de singur și de bine conturat, încât părea că oamenii îl ridicaseră special acolo. Două protuberanțe se umflau din el. Una împingea spre vest cu un singur bloc stâncos, ascuțit ca un ac la capăt și pe care lumea îl știa drept Degetul lui Skarling. Cea de-a doua era un inel de pietre mai mici decât cele din vârful, numite Copiii.

Apa puțin adâncă a râului șerpuia prin vale, trecând pe la marginile câmpurilor aurii de orz din vest, pierzându-se într-o mlaștină presărată cu ochiuri de apă limpede ce oglindeau cerul, apoi continuându-și drumul pe sub podul dărâmat, păzit de Scorry Tiptil, care, din câte se spunea, copia cu o lipsă încăpățânată de imaginație Vechiul Pod. Apa se repezea la poalele dealului pe care stăteau Eroii, umflându-se deasupra bancurilor de nisip, alunecând sclipitoare peste prundiș. Undeva, printre

tufişurile rare şi lemnele plutitoare, Brack pescuia. Sau, mai degrabă, moţăia de-a-n picioarele.

Pe partea îndepărtată a râului, mai la sud, se zărea Dealul Negru. O întindere neregulată de iarbă îngălbenită şi de ferigi maronii, pătată ici şi colo cu grohotişuri şi vâlcele udate de pâraie înspumate, adăpostea satul Adwein. La est, Osrung domina râul, înghesuit în spatele unei palisade înalte, o adunătură de case din piatră cenuşie, aşezate în jurul unui pod şi al unei mori mari. Drumurile porneau de la porţi, nişte fâşii maronii ce tăiau câmpul şi păşunea. Fumul ieşea rotocoale din coşuri, ridicându-se spre cerul albastru, în neant. Totul arăta cât se poate de normal, nu se zărea nimic neobişnuit şi niciun semn de Uniune, de Pâine-Tare sau de oamenii Copoiului.

Greu de crezut că se aflau în mijlocul unui război.

Însă, în baza experienţei sale, şi Gât-Îngust avea multă, războaiele însemnau 99 de părţi plictisitoare, de obicei petrecute în frig şi umezeală, în foame şi boală, adesea sub povara armelor grele, cărate în sus, pe câte un deal, şi doar o parte în care îţi ţâţâia fundul de groază. Gândul îl făcu să se întrebe iarăşi de ce naiba intrase în toată treaba asta urâtă şi de ce încă nu-şi luase dracului tălpăşiţa. Avea talent la asta sau, poate, nu avea talent deloc pentru altceva. Ori poate doar se lăsase dus de vânt şi vântul îl purtase aici. Îşi ridică privirea spre cer, unde fuioare de nori se mişcau întruna, în toate direcţiile, ca nişte amintiri fugare.

– Frumos! spuse Agrick din nou.

– Totul arată mai bine când e însorit, îşi dădu cu părerea Gât-Îngust. Dacă ar ploua, ai numi-o cea mai urâtă vale din lume.

– Pesemne că da.

Agrick închise ochii şi îşi dădu capul pe spate.

– Dar acum nu plouă.

Acesta era un fapt şi nu neapărat unul fericit. Gât-Îngust avea tendinţa să se ardă de la soare şi îşi petrecuse ziua de ieri mai mult lipit de cei mai înalţi Eroi, după cum se muta umbra. Singurul lucru care îi plăcea mai

puțin decât arșița era gerul.

– O, acoperișul! mormăi el. O invenție prețioasă să te aperi de vreme.

– Puțină ploică nu m-ar deranja, murmură Agrick.

– Ești tânăr. Așteaptă să ajungi la vârsta mea și o să vezi atunci cum e cu vremea.

Agrick ridică din umeri:

– Până atunci, sper să am un acoperiș.

– O idee bună, încuviință Gât-Îngust. Obrăznicătură ce ești!

Își potrivi la ochi lentila pe care o înșfăcase de la un ofițer mort al Uniunii, găsit înghețat într-o iarnă, și privi din nou spre Vechiul Pod. Nimic. Cercetă tufișurile. Nimic. Se uită pe drumul Ollensand, tresări când observă un punct mișcător, apoi își dădu seama că e o musculiță ce se așezase pe ochiul de sticlă. Se bosumflă.

– Cel puțin un om poate vedea departe pe vreme bună.

– Așteptăm Uniunea, nu? Ticăloșii ăștia n-ar fi în stare să se târască pe lângă un leș. Îți faci prea multe griji.

– Cineva trebuie să-și facă.

Dar Agrick avea dreptate. Să te îngrijorezi prea mult sau să nu te îngrijorezi suficient însemna un echilibru perfect al balanței, iar Gât-Îngust se trezea întotdeauna pe talerul cu îngrijorarea. Se alarma la orice semn de mișcare, gata să pună mâna pe arme. Păsările își fluturau leneș aripile spre cer. Oile pășteau pe povârnișuri. Căruțele țăranilor se târau de-a lungul drumurilor. Cu puțin timp în urmă, Yon cel Hazliu se apucase să se antreneze cu Athroc în lupta cu toporul și scrâșnetul brusc al metalului aproape că-l făcuse să-și ude pantalonii. Gât-Îngust se îngrijora în mod exagerat. Ce păcat! Un bărbat nu putea alege să nu se îngrijoreze.

– De ce ne aflăm aici, Agrick?

– Aici? Doar știi și tu. Stăm la Eroii, urmărim să vedem dacă vine Uniunea și îi spunem lui Dow cel Negru dacă așa e. Suntem niște iscoade, ca întotdeauna.

– Știi asta. Doar eu ți-am spus. Întrebarea mea e *de ce* suntem aici.

– Vorbești de sensul vieții și chestii din astea?

– Nu, nu.

Gât-Îngust gesticulă cu mâna de parcă ar fi vrut să spună că e vorba de ceva ce nu poate fi explicat cum se cuvine.

– De ce ne aflăm *aici*?

Agrick se încruntă, ca și cum ar fi cugetat adânc.

– Ei bine... Sângerosul Nouă l-a ucis pe Bethod, i-a luat lanțul și s-a autoproclamat Regele Nordicilor.

– Adevărat.

Gât-Îngust își amintea ziua cu pricina foarte bine. Leșul lui Bethod răstignit într-o baltă de sânge, mulțimea care scanda numele lui Nouădegete... Îl trecu un fior, în pofida aerului cald.

– Și?

– Dow cel Negru s-a răsculat împotriva Sângerosului Nouă și i-a luat lanțul.

Agrick își dădu seama că rostise câteva fraze riscante, așa că începu să-și îndrepte greșeala.

– Adică a fost nevoit s-o facă. Cine ar vrea un ticălos nebun ca Sângerosul Nouă pe post de rege? Dar Copoiul l-a numit trădător pe Dow, l-a acuzat că și-a încălcat legământul și cele mai multe clanuri din Sud, până aproape de Uffrith, tind să vadă lucrurile diferit. La fel și Regele Uniunii când a pornit în călătorie alături de Nouădegete și a devenit prietenul lui. Așa că Uniunea și Copoiul au hotărât să îi declare război lui Dow cel Negru și iată-ne cum am ajuns aici.

Agrick se lăsă din nou pe spate, închizând ochii și părând nespus de încântat de sine însuși.

– Ai o înțelegere fină a dedesubturilor războiului.

– Mulțumesc.

– Aș îndrăzni totuși să susțin că motivele pentru care Dow cel Negru și Copoiul au ajuns să se dușmănească și pentru care Uniunea i-a luat

partea Copoiului n-au nimic de-a face cu prietenii, ci cu ce deține fiecare.

– Bine. Ai explicația acum.

– Și totuși, de ce ne aflăm aici?

Agrick se ridică în picioare, încruntându-se. În spatele lor, metalul se izbi de lemn când fratele lui se repezi spre scutul lui Yon și se rostogoli greoi.

– În lateral, am zis, idiotule! gemu Yon deloc vesel.

– Ei bine..., începu Agrick. Bănuiesc că stăm de partea lui Dow fiindcă Dow reprezintă Nordul, indiferent că e un ticălos dat naibii sau nu.

– Nordul? Poftim?

Gât-Îngust lovi cu palma iarba de lângă el.

– Dealurile, pădurile, râurile și asta... Adică el le reprezintă? Și-atunci de ce să vrea armate care să le calce în picioare?

– Păi, nu mă refeream la pământ, ci la oameni. Știi și tu, Nordul.

– Dar sunt tot felul de oameni în Nord, nu? Multora dintre ei nu le pasă de Dow cel Negru și cu siguranță lui nu-i pasă de ei. Cei mai mulți vor să-și țină capul plecat și să își câștige existența.

– Da, ai dreptate.

– Și-atunci, cum poate Dow cel Negru să fie în fruntea tuturor?

– Ei bine...

Agrick se foi puțin.

– Nu știu. Bănuiesc că...

Își mija privirea spre vale când Minunata apăru din spatele lor.

– Atunci de ce ne aflăm aici?

Femeia îi dădu un bobârnac după ceafă, făcându-l să geamă.

– Stăm la Eroi, așteptăm Uniunea. Iscodim ca întotdeauna, idiotule! Ce fel de întrebare de rahat mai e și asta?

Agrick clătină din cap, copleșit de nedreptatea lucrurilor.

– Gata! Nu mai discut niciodată.

– Promiți? întrebă Minunata.

– De ce naiba ne aflăm aici... murmură Agrick pentru sine, îndepărtându-se ca să se uite la Yon și la Athroc cum se pregătesc și frecându-și încet ceafa.

– Eu știu de ce sunt aici.

Whirrun își ridicase încet degetul arătător lung. Ținea între dinți un fir de iarbă, care se agita în timp ce el vorbea. Gât-Îngust crezuse că doarme, răsturnat pe spate, cu mânerul sabiei pe post de pernă. Pe de altă parte, Whirrun părea întotdeauna că doarme, spre deosebire de el.

– Fiindcă Shoglig mi-a zis că un bărbat cu un os în gât va...

– Va fi destinul tău.

Minunata își puse mâinile în șolduri.

– Am mai auzit asta.

Gât-Îngust pufni.

– De parcă să mă îngrijesc de opt suflete nu era o povară destul de mare, acum trebuie să atârne asupra mea și destinul unui nebun.

Whirrun se ridică și își împinse gluga pe spate.

– Te contrazic. Nu sunt nebun. Eu doar... am propriul fel de a vedea lucrurile.

– Un fel cât se poate de prost, murmură Minunata printre dinți.

Whirrun se ridică în picioare, se scutură cu palma peste fund unde își murdărise pantalonii, își târî sabia puțin, apoi o săltă și și-o potrivea pe umăr.

Se încruntă, se mută de pe un picior pe altul, apoi duse mâna la bijuteriile lui.

– Trebuie să mă ușurez totuși. Tu unde te-ai duce? La râu sau lângă una din pietrele alea?

Gât-Îngust cugetă puțin.

– La râu. Lângă pietre mi s-ar părea... lipsit de respect.

– Crezi că zeii n-au altă treabă decât să te urmărească?

– Cine știe?

– Corect.

Whirrun ronțai firul de iarbă până când îl aduse în celălalt colț al gurii și porni să coboare dealul.

– Atunci, am hotărât. Râul să fie. Poate îi dau o mână de ajutor lui Brack la pescuit. Shoglig reușea să convingă peștii să iasă doar cu vorba și nu m-am prins niciodată cum face.

– Îi poți hăcui cu fierăstrăul tău, strigă Minunata în urma lui.

– Poate așa am să fac.

Ridică Mama Săbiilor deasupra capului, lungă cât un om mai mărunțel.

– A cam venit vremea să ucid ceva!

Gât-Îngust nu s-ar fi plâns dacă Whirrun s-ar fi abținut de la asemenea fapte. Să părăsească valea fără să lase niciun mort în urmă era tot ce putea spera. O ambiție cam ciudată pentru un soldat, dacă te gândeai mai bine. El și Minunata rămaseră tăcuți o vreme, unul lângă altul. În spatele lor, oțelul scrâșni când Yon îl atinse pe Athroc, care se împiedică rostogolindu-se.

– Dar dă-ți și tu silința, fir-ai să fii de dobitoc cu încheieturi neputincioase!

Gât-Îngust se simți brusc copleșit de un val de nostalgie, așa cum se întâmpla tot mai des în ultimele zile.

– Lui Colwen îi plăcea soarele.

– Serios? se miră Minunata, ridicând o sprânceană.

– Întotdeauna mă lua peste picior că nu mă dezlipesc de umbră.

– Nu mai spune!

– Ar fi trebuit să mă însor cu ea, murmură el.

– Păi, da, ar cam fi trebuit. De ce n-ai făcut-o?

– Tu mi-ai zis să nu, lăsând la o parte și celelalte motive.

– Adevărat. Avea o limbă tare ascuțită. Dar, de obicei, n-ai nicio greață

să mă ignori.

– Corect. Cred că am fost prea laș ca să o cer de nevastă.

Și abia așteptase să plece. Să își facă un nume. Fapte mărețe. Abia îl mai recunoștea pe bărbatul care gândise așa.

– Nu prea știam ce vreau pe vremea aia. Credeam că nu am un nume și că-l pot obține cu sabia.

– Te mai gândești la ea? întrebă Minunata.

– Nu foarte des.

– Mincinosule!

Gât-Îngust zâmbi răutăcios. Îl cunoștea atât de bine.

– Mint doar pe jumătate. Serios, chiar nu mă gândesc la ea. Abia îmi amintesc chipul ei de cele mai multe ori. Dar mă gândesc cum ar fi fost viața mea dacă aș fi urmat calea aceea în loc de asta.

Să stea pe prispă, cu pipa în gură, zâmbind la apusul reflectat de apă. Oftă din tot sufletul.

– Dar, știi și tu, am făcut o alegere. Și soțul tău?

Minunata inspiră adânc.

– Pesemne că se pregătește să adune recolta acum. Și pe copii.

– Ți-ai fi dorit să fii cu ei?

– Uneori.

– Mincinoaso! De câte ori ai fost acasă anul ăsta? De două ori?

Minunata se încruntă și privi spre valea liniștită.

– Mă duc de câte ori pot. Știi doar. Iar ei știu ce sunt.

– Și tot te suportă?

Femeia tăcu o clipă, apoi ridică din umeri.

– Am făcut o alegere, nu?

– Comandante!

Agrick venea grăbit dinspre cealaltă parte a Eroilor.

– Drofd s-a întors. Și nu e singur.

– Nu?

Gât-Îngust se strâmbă, frectionându-și genunchiul anchilozat.

– Cine mai e cu el?

Agrick făcu o față de parcă s-ar fi așezat pe niște spini.

– Din câte se pare, Caul Fiori-îți-dau.

– Fiori? gemu Yon, smucindu-și capul dintr-o parte în alta.

Athroc profită de moment, ocoli scutul căzut al lui Yon și îi arse una între picioare.

– Auuuuuu, cretin mic ce ești...

Yon se prăbuși în genunchi, cu ochii bulbucăți.

Gât-Îngust s-ar fi prăpădit de râs în orice altă situație, dar numele lui Fiori îi tăiase orice chef de glume. Traversă cu pași mari cercul de iarbă, nădăduind că Agrick se înșelase, dar știind că era puțin probabil. Speranțele lui Gât-Îngust aveau obiceiul să moară din fașă, iar pe Caul Fiori-îți-dau nu prea puteai să-l confunzi.

Acum urca spre Eroi, cocoțat pe cal, pe cărarea abruptă dinspre miazănoapte a dealului. Gât-Îngust îl privi lung, simțindu-se ca un oier care vede apropiindu-se un nor de furtună.

– Rahat! murmură Minunata.

– Aha! spuse Gât-Îngust. Chiar că rahat.

Fiori îl lăsa pe Drofd să priponească animalele lângă zidul de piatră și parcurse restul drumului pe jos. Se uită spre Gât-Îngust și Minunata, dar și spre Yon cel Hazliu, cu jumătatea de față distrusă atârând ca a unui om spânzurat, partea din stânga fiind doar o mare arsură ce se termina fix în ochiul de metal. Nu exista un nenorocit cu o înfățișare mai sinistă.

– Gât-Îngust! rosti el cu vocea lui răgușită.

– Fiori! Ce te-aduce pe la noi?

– Dow m-a trimis.

– Atâta lucru am ghicit și eu. Mă interesează de ce.

– Zice să ții bine de dealul ăsta și să fii atent la cei din Uniune.

– Mi-a spus asta deja.

Gât-Îngust vorbise puțin mai răstit decât intenționase. Se lăsă o clipă de tăcere.

– Așadar, de ce te-a trimis aici?

Fiori dădu din umeri.

– Să mă asigur că asta faci.

– Mulțumiri pentru sprijin.

– Mulțumește-i lui Dow.

– Așa voi face.

– O să-i placă. I-ai văzut p-ăștia din Uniune?

– Nu de când Pâine-Tare a fost aici, sus, acum patru nopți.

– Îl știu pe Pâine-Tare. Un boșorog încăpățânat. Posibil să se întoarcă.

– Dacă se întoarce, nu are decât trei căi să traverseze râul, din câte știu eu.

Gât-Îngust i le arată pe toate.

– Vechiul Pod la vest, lângă mlaștini, noul pod din Osrung și albiile puțin adânci de la poalele dealului. Le păzim pe toate, iar valea e deschisă. De aici, vedem și o oaie dacă încearcă să traverseze râul.

– Nu cred că e cazul să-i spunem lui Dow cel Negru despre oaie.

Fiori își apropie fața arsă de a lui.

– Ar fi bine să stăm cu ochii în patru și să vedem dacă vine Uniunea.

Până una-alta, ce-ar fi să cântăm cât așteptăm?

– Te pricepi să duci un cântec până la capăt? întrebă Minunata.

– Rahat, nu! Dar să nu mă oprești dacă încerc totuși.

Fiori ieși cu pași mari din cercul de iarbă, Athroc și Agrick dându-se în lături ca să-l lase să treacă. Gât-Îngust nu-i învinovăți. Fiori era genul de bărbat care avea nevoie de spațiu în jurul lui, un spațiu de care mai bine te fereai.

Gât-Îngust se întoarse încet spre Drofd:

– Minunat!

Tânărul își ridică mâinile peste cap.

– Ce puteam să fac? Să-i spun că n-am chef de companie? Măcar tu n-ai fost nevoit să călărești împreună cu el două zile și două nopți și să dormi alături de el, lângă foc. Știi, ochiul ăla nu-l închide niciodată. Zici că se uită la tine tot timpul. Mă jur pe ce-am mai sfânt că n-am pus geană pe geană de când am plecat la drum.

– Dar nu te poate vedea cu el, netrebnicule! spuse Yon, nu mai mult decât cureaua de la pantalonii tăi.

– Știi asta, totuși...

Drofd aruncă o privire în jur și vorbește în șoaptă.

– Voi credeți că Uniunea se îndreaptă înapoi?

– Nu, spuse Minunata. Nu cred.

Femeia îi aruncă una dintre căutăturile ei speciale și umerii lui Drofd căzură. Se îndepărtează bombănind întruna că nu ar fi avut ce să facă. Minunata veni lângă Gât-Îngust și se sprijini de el.

– Crezi că Uniunea se îndreaptă înapoi?

– Am îndoieli, însă mă încercă o presimțire urâtă.

Se încruntă spre silueta întunecată a lui Fiori, care se lipise de unul dintre Eroii. Valea era scăldată de razele soarelui. Își puse o mână pe stomac.

– Și am învățat să-mi ascult intuiția.

Minunata pufni.

– E greu de ignorat ceva atât de mare, nu?

MÂINI BĂTRÂNE

– **T**unny!

– Ce-i?

Deschise un ochi și soarele îl săgetă până în creier.

– Ah!

Închise iute ochiul și își plimbă limba prin gura acră. Gust de moarte lentă și de putreziciune.

– Ce-i?

Încercă să deschidă și celălalt ochi, doar o fantă subțire, și își fixă privirea pe forma întunecată care stătea aplecată deasupra lui. Aceasta se apropie de el și mai mult, pumnalele sclipind pe la margini.

– Tunny!

– Te-am auzit, pe toți demonii!

Încercă să se salte în capul oaselor și lumea se clătină precum o corabie în furtună.

– Căcat!

Își dădu seama că se află într-un hamac. Se chinui să-și elibereze picioarele, dar se încâlci și mai tare în plasă și aproape că se prăbuși în efortul de a se da jos. Izbuti cumva să se salte în poziție șezândă, înăbușindu-și senzația năprasnică de greață.

– Sergent-major Forest! Ce plăcere! Cât să fie ceasul?

– A trecut de mult ora la care îți începeai ziua de muncă. De unde ai cizmele alea?

Tunny privi în jos, nedumerit.

Purta o pereche de cizme negre de cavalerie, lustruite impecabil, cu accesorii aurite. Reflexia soarelui în ele era atât de puternică, încât te orbea aproape dureros.

– Ah!

Zâmbi larg, ignorând agonia, și detaliile nopții trecute începură să iasă la suprafață din colțurile întunecate ale minții lui.

– Le-am câștigat... de la un ofițer... pe care îl chema...

Scrută cu privirea printre ramurile copacului de care atârna hamacul.

– Nu. Am uitat.

Forest clătină din cap uimit:

– Mai există cineva în divizie atât de nătărău încât să joace cărți cu tine?

– Ei bine, asta e unul dintre cele mai plăcute aspecte ale războiului, dom' sergent. Mulți părăsesc divizia.

Regimentul lor lăsase în urmă vreo 24 de oameni în corturile pentru bolnavi numai în ultimele două săptămâni.

– Asta înseamnă o grămadă de noi jucători de cărți, nu?

– Așa e, Tunny, ai dreptate.

Pe chipul plin de cicatrice al lui Forest apăru un surâs batjocoritor, abia schițat.

– O, nu! spuse Tunny.

– O, da!

– Nu, nu, nu!

– Ba da! Ia veniți, băieți!

Și chiar veniră. Patru. Recruți proaspeți, abia coborâți de pe vas, sosiți tocmai din Ținuturile Mijlocii, după înfățișare. Conduși la docuri și sărutați de mamă sau de mândruță. Cu uniformele călcate la dungă, cu centurile lustruite și cataramे sclipitoare, gata să îmbrățișeze viața nobilă

de soldat. Forest făcu un gest spre Tunny, ca un circar ce arată spre monstrul lui, și se apucă să-și declame veșnicul discurs.

– Băieți, îl aveți aici pe faimosul caporal Tunny, unul dintre cei mai vechi ofițeri în serviciu din divizia generalului Jalenhorm. Un veteran al rebeliunii de la Starikland, al războiului cu gurkienii, al ultimului război din Nord, al asediului de la Adua, al conflictului neplăcut din prezent și chiar și pe timp de pace el a continuat să facă pe soldatul, fapt care l-ar fi plictisit de moarte pe unul cu o minte mai isteată. A supraviețuit tuturor încercărilor, putregaiului, încăierărilor, fiorilor de toamnă, mângâierii vânturilor nordice, merindelor făcute de femeile sudice, miilor de kilometri de mășăluit, anilor nesfârșiți de rații impuse de Maiestatea Sa și chiar și unor lupte mici, în picioare sau așezat, după caz. De patru ori a fost sergentul Tunny, odată chiar sergent-portdrapel Tunny, dar, întotdeauna, precum un porumbel care se întoarce în colivia lui, a revenit la situația prezentă. Acum deține postul nemaipomenit de purtător de drapel al incredibilului Regiment 1 Cavalerie, ce aparține Maiestății Sale Auguste. Asta îi aduce o oarecare responsabilitate...

Tunny gemu la auzul cuvântului.

– Are grijă de călăreții regimentului care au ca sarcină să poarte mesajele către și de la mult admiratul ofițer comandant, colonelul Vallimir. Și iată unde interveniți voi, băieți.

– Ah, fir-ar a naibii de treabă, Forest!

– Ah, fir-ar a naibii de treabă, Tunny! De ce nu vă prezentați caporalului?

– Klige!

Un băiat cu față bucălată, cu un ulcior mare care aproape că-i închisese de tot un ochi și cu bretelele puse invers.

– Și ce-ai făcut înainte, Klige? întrebă Forest.

– Urma să devin țesător, domnule. Dar, după doar o lună de ucenicie, stăpânul meu m-a vândut armatei.

Tunny se strâmbă. Rezervele pe care le primeau în ultima vreme erau o

insultă chiar și pentru fundul butoiului.

– Worth!

Următorul, sfrijit, numai piele și os, avea un ten bolnăvicios, cenușiu.

– Am lucrat printre străji, dar compania mea s-a desființat și am rămas toți ai nimănui.

– Lederlingen!

Un specimen înalt, zvelt, cu mâini mari și o privire îngrijorată.

– Am fost cizmar.

Nu oferi niciun detaliu suplimentar despre felul în care a ajuns în armata regelui, iar pe Tunny îl durea prea tare capul ca să fie curios. Omul era aici acum, spre nefericirea tuturor.

– Gălbenuș!

Un flăcău scund cu mulți pistrui, cocoșat sub ranița grea. Se uită în jur, aproape vinovat.

– Au zis că sunt hoț, dar eu n-am furat nimic. Judecătorul m-a pus să aleg între asta și cinci ani în temniță.

– Am vaga senzație că o să regretăm alegerea ta, gemu Tunny, deși un hoț se vădea a fi singurul cu niște deprinderi ce puteau fi învățate.

– De ce te cheamă Gălbenuș?

– Ăăăă... nu știu. Așa-l chema pe tata...

– Crezi că ești cea mai bună parte a oului, nu-i așa, Gălbenuș?

– Păi...

Se uită cu îndoială la vecinii lui.

– Nu neapărat.

Tunny îl privi printre gene.

– O să țin un ochi asupra ta, băiete.

Buza de jos a lui Gălbenuș aproape că tremură din cauza nedreptății.

– Flăcăi, rămâneți aproape de caporalul Tunny. O să vă ferească de primejdii.

Forest schiță un zâmbet greu de descifrat.

– Dacă a existat vreodată un soldat care să ocolească perfect pericolele, atunci caporalul Tunny e acela. Numai să nu jucați cărți cu el! urlă Forest peste umăr, după ce își croi drum printre corturile de pânză prost întreținute ale taberei lor.

Tunny trase adânc aer în piept și se ridică în picioare. Recruții pocniră din călcâie stângaci și fără nicio coordonare. Ori cel puțin trei dintre ei. Gălbenuș se trezi mai târziu. Tunny le făcu semnul de pe loc repaus.

– Pe toți zeii, lăsați-mă cu salaturile, mă enervează!

– Îmi pare rău, domnule.

– Nu mă mai domni, sunt caporal Tunny!

– Îmi pare rău, caporal Tunny.

– Ascultați cum stă treaba. Nu vă vreau aici și nici voi nu vreți să fiți aici.

– Ba eu vreau! se repezi Lederlingen.

– Da?

– M-am oferit voluntar, se împăună el ușor.

– Vo... lun... tar?

Tunny se chinui să pronunțe cuvântul, de parcă ar fi aparținut unei limbi străine.

– Așadar, există și din ăștia. Să faci bine să nu te oferi voluntar câtă vreme ești aici cu mine. În fine...

Îi îndemnă pe băieți, cu un aer conspirativ, să se apropie, chemându-i cu un deget încovoiat.

– Voi, flăcăi, ați nimerit exact unde trebuie. Am făcut tot felul de treburi penru armata Maiestății Sale, iar ăsta de aici, arată el afectuos spre drapelul Regimentului 1, înfășurat cu grijă sub hamac, ăsta e un detaliu dulce. E adevărat că eu comand. Dar aș vrea să vă gândiți la mine, să zicem, ca la un... unchi grijuliu. Orice aveți nevoie. Orice *extra*. Orice ca să ne facă viețile în armată mai suportabile.

Se aplecă și mai mult spre ei și ridică sugestiv din sprâncene.

– *Orice*. Puteți veni la mine să cereți.

Lederlingen ridică un deget șovăitor.

– Da?

– Facem parte din cavalerie, nu?

– Da, suntem soldați cavaleriști.

– N-ar trebui să avem și cai?

– Asta e o întrebare excelentă și o înțelegere bună a tacticilor. Din cauza unei erori administrative, caii noștri se află, în prezent, la Regimentul 5, atașat diviziei lui Mitterick, care, ca regiment de infanterie, nu se găsește în poziția de a-i folosi eficient. Mi s-a spus că ne vor prinde din urmă cât de curând, deși tot aud vorbele astea de ceva vreme. Deocamdată, suntem un regiment de cavalerie... fără cai.

– Adică mergem pe jos? întrebă Gălbenuș.

– Se poate spune și așa, numai că...

Tunny își lovește ușurel capul cu degetul.

– Noi încă gândim ca niște soldați cavaleriști. În afara cailor, care reprezintă o lipsă comună în întreaga unitate, mai aveți nevoie de ceva?

Lui Klige îi veni rândul să ridice și el mâna.

– Ei bine, domnule, caporal Tunny, asta e... aș vrea să mănânc ceva.

Tunny rânji:

– Asta clar intră la categoria extra.

– Adică nu primim mâncare? întrebă Gălbenuș de-a dreptul îngrozit.

– Bineînțeles că Maiestatea Sa asigură rații soldaților săi loiali, Gălbenuș, bineînțeles. Dar nu e nimic din ceea ce ar vrea un om să mănânce. Și când te saturi să mănânci lucruri pe care nu le vrei, vii la mine.

– Pentru un preț, presupun, rosti Lederlingen cu o mutră acră.

– Un preț rezonabil. Monede ale Uniunii, monede nordice, monede styriene, monede gurkiene. Orice fel de monede, dacă stau să mă gândesc bine. Dar dacă duceți lipsă de bani peșin, sunt gata să iau în calcul și alte lucruri la schimb. Armele recuperate de la nordicii morți, de

pildă, sunt foarte populare ca daruri. Sau poate putem lucra cu favoruri. Oricine are de dat ceva la schimb și întotdeauna vom putea ajunge la un fel de...

– Domnule caporal!

O voce ciudată, gătuită, pițigăiată, aproape ca a unei femei se auzi în spatele lui Tunny. Însă când caporalul se răsuci, spre marea lui dezamăgire și surpriză totodată, nu dădu cu ochii de o femeie, ci de un bărbat înalt și foarte solid, cu uniforma neagră pătată de noroi de la atâta călărit, cu însemne de colonel pe mâneci și cu arme de oțel serioase atârinate de centură. Avea părul tuns periuță, grizonant pe la tâmpile și cu o chelie chiar în vârful capului. Sprâncene stufoase, un nas lat, niște fălci demne de un bătauș de clasă și ochi negri fixați asupra lui Tunny. Pesemne că din pricina gâtului aproape lipsă sau a pumnilor aproape albi de încheștare ori poate a uniformei strâmte care părea trasă peste o stâncă, dădea senzația unei forțe înfricoșătoare chiar stând complet nemișcat.

Tunny știa să salute perfect când părea o idee înțeleaptă, așa că îi acordă necunoscutului toată atenția cuvenită.

– Domnule! Sunt caporalul Tunny, domnule, purtătorul de drapel al Regimentului 1 al Maiestății Sale!

– Unde e sediul generalului Jalenhorm?

Privirea nou-venitului se plimbă peste chipurile recruților, parcă provocându-i să râdă de vocea lui pițigăiată.

Tunny știa și când să râdă, iar acesta nu era momentul potrivit. Arătă peste pajiștea din față, presărată cu gunoaie și corturi înghesuite, spre clădirea fermei, de unde se ridicau fuioare de fum prin coș, pătând cerul strălucitor.

– Îl veți găsi pe general acolo, domnule. În casă, domnule. Probabil încă în pat, domnule.

Ofițerul încuviință scurt din cap, apoi se îndepărtă cu pași mari, cu capul plecat, într-un fel care sugera că va trece peste oricine și orice în

drumul său.

– Cine-i ăsta? murmură unul dintre flăcăi.

– Cred că..., începu Tunny, lăsând misterul să plutească în aer o clipă, cred că e Bremer dan Gorst.

– Cel care s-a duelat cu regele?

– Întocmai. A fost și garda lui de corp până la bulibășeala aia din Sipani. Dar cică și acum lucrează pentru rege, susțin unii.

Nu era deloc un lucru bun ca un personaj atât de important să fie aici. Nu trebuia niciodată să stai lângă cineva faimos.

– Și ce caută aici?

– N-aș putea zice cu siguranță. Dar am auzit că e un *luptător* grozav.

Tunny își supse dinții din față cu îngrijorare.

– Și nu e un lucru bun pentru un soldat? întrebă Gălbenuș.

– Pe toți demonii, normal că nu! Ascultă-mă pe mine, că doar am supraviețuit atâtor încăierări. Războaiele sunt oricum niște chestii dificile chiar și fără oameni care *să se lupte* în mijlocul lor.

Gorst se opri în curtea din fața casei și scoase ceva din manta. O hârtie împăturită. Un ordin, din câte se părea. Salută gărzile și intră. Tunny se frecă pe stomacul ce se răzvrătea. Ceva nu era în regulă și nu putea da vina doar pe vin.

– Domnule?

– Caporal Tunny.

– Eu... eu...

Worth/Merituosul vorbise și se vedea că e tulburat. Tunny știa toate semnele, firește. Fâțâitul de pe un picior pe altul, fața palidă, ochii ușor umezi. Nu mai era timp de pierdut.

Îi arată cu degetul mare spre latrine.

– Du-te!

Băiatul o luă la goană ca un iepure speriat, țopăind cocoșat prin noroi.

– Ai grijă totuși să te ușurezi acolo unde trebuie!

Tunny se întoarce și flutură un deget dojenitor către restul trupei:

– Întotdeauna să vă ușurați acolo unde trebuie. Țsta e un principiu al vieții de soldat mai important decât orice alte rahaturi, precum marșul, armele sau poziția pe terenul de luptă.

Chiar dacă la oareșce distanță, geamătul lui Worth se auzi îndelung, urmat imediat de o explozie de bășini.

– Soldatul Worth duce prima sa luptă cu dușmanul nostru real de aici. Un inamic implacabil, nemilos, lichid.

Lovi cu palma umărul celui mai apropiat flăcău, Gălbenuș, care aproape că se prăbuși sub greutatea suplimentară.

– Mai devreme sau mai târziu, n-am nicio îndoială, toți veți trece prin prima voastră bătălie cu latrinele. Curaj, băieți, curaj! Acum, în timp ce așteptăm să vedem dacă Worth va elimina dușmanul sau va muri curajos încercând, care vrea să jucăm o partidă scurtă de cărți?

Pachetul de cărți apărură de niciunde și Tunny îl flutură prin fața ochilor surprinși ai recruților sau a unui ochi în cazul lui Klige. Uluiala se diminuează ușor doar din cauza muzicii neconținute ce ieșea din curul soldatului Worth.

– Jucăm doar pentru onoare. La început. Pentru lucruri pe care vi le permiteți să le pierdeți, în regulă? Nimic din ce nu puteți... Ahhh... Ohhh...

Generalul Jalenhorm ieșise din cartierul general, cu mantaua desfăcută, părul ciufulit, fața roșie ca o sfeclă fiartă și urlând din răspuțeri. Întotdeauna urla, dar, de data asta, părea să aibă, în sfârșit, și un motiv întemeiat. Gorst se afla în spatele lui, adus de umeri și tăcut.

– Ahhh... Ohhh...

Jalenhorm călcă apăsător într-o direcție, apoi păru să se răzgândească, urlă iarăși, bâjbâi să-și încheie un nasture și plesni cu furie mâna unei ordonanțe. Ofițerii se repeziră care încotro ca păsările alungate de prin tufișuri, iar haosul puse iute stăpânire pe întreaga tabără.

– La naiba! bombăni Tunny, trăgându-și apărătorile. Am face mai bine

să ne mișcăm.

– Dar abia am ajuns, caporal, gemu Gălbenuș, cu ranița atârându-i aproape de pământ.

Tunny apucă breteaua și o așază la loc pe umărul lui Gălbenuș, apoi îl răsuci cu fața spre general. Jalenhorm încerca să lovească cu pumnul un ofițer spilcuit, chinuindu-se, în același timp, să-și încheie nasturele de la manta și, evident, fără să reușească.

– Ai înaintea ochilor o demonstrație perfectă a felului în care merg treburile în armată. Lanțul de comandă, soldat, în care fiecare bărbat se cacă în capul celui de sub el. Mult iubitul lider al regimentului nostru, colonelul Vallimir, tocmai a primit un rahat de la generalul Jalenhorm. Colonelul Vallimir se va căca și el pe propriii ofițeri și nu va trece mult, crede-mă, până când rahatul ajunge și la poalele dealului. Într-un minut sau două, sergentul-major Forest va sosi să-și așeze bucle goale peste capul meu obidit. Pricepeți ce înseamnă asta pentru voi?

Flăcăii tăcură o clipă, apoi Klige ridică o mână șovăitoare.

– Întrebarea s-a vrut retorică, nerodule!

Băiatul își lasă mâna în jos cu grijă.

– Pentru asta, o să-mi cari ranița.

Umerii lui Klige coborâră.

– Tu! Ladderlugger!

– Lederlingen, caporal Tunny.

– Mă rog. De vreme ce îți place atât de mult să te oferi voluntar, tocmai te-ai oferit să-mi cari și cealaltă raniță. Gălbenuș!

– Da, domnule.

Se vedea de la o poștă că abia se mai ținea pe picioare din cauza greutății propriului echipament.

Tunny oftă:

– Tu o să cari hamacul.

Beck ridică toporul deasupra capului și mârâi când îl coborî. Despică bușteanul în două, pretinzând că e capul unui soldat al Uniunii. Pretinse că din el țâșnea mai degrabă sânge decât așchii. Pretinse că susurul pârâului e sunetul oamenilor care-l ovaționează și că frunzele de pe iarbă sunt femei căzute în adorație la picioarele lui. Pretinse că era un mare erou, așa cum fusese tatăl său, că își câștigase renumele pe câmpul de luptă și un loc însemnat lângă foc și în balade. Era cel mai dur nenorocit din tot blestematul de Nord, fără îndoială. Atât cât îl lăsa imaginația.

Aruncă lemnul tăiat peste grămadă și se aplecă pe vine să mai ia un buștean. Își șterse fruntea cu mâneca și privi încruntat peste vale, îngânând încetișor balada lui Ripnir. Undeva, dincolo de dealuri, armata lui Dow cel Negru se lupta. Undeva, dincolo de dealuri, aveau loc fapte mărețe și se scriau cântecele de mâine. Scui pă în palmele asprite de folosirea toporului, de arat, de cosit, de săpat și chiar și de spălat rufe. Ura valea asta și oamenii din ea. Ura ferma și munca depusă aici.

El era făcut să lupte, nu să taie lemne.

Auzi niște pași șovăitori și își zări fratele urcând cu greu poteca abruptă dinspre casa lor, aproape îndoit de spate. Se întorsese din sat deja și părea că alergase tot drumul. Toporul lui Beck se ridică spre cerul senin, apoi se prăvăli cu putere. Încă o tărtăcuță de sudic pieri sub

lovitura lui. Festen ajunsese la capătul potecii. Rămase așa, aplecat, o vreme, cu mâinile tremurânde pe genunchii ca gelatina, cu obrajii bucălați și roz pătați de semne roșii, trăgându-și sufletul.

– Care-i graba? întrebă Beck, întinzându-se după alt lemn.

– Sunt... sunt...

Festen se luptă să vorbească, să respire și să stea în picioare în același timp.

– Sunt niște oameni în sat! scuipă el cuvintele.

– Ce fel de oameni?

– Mercenari! Mercenarii Deșiratului.

– Ce?

Toporul lui Beck rămase încremenit în aer, uitat.

– Da. Au venit să recruteze.

Beck mai stătu așa o secundă, apoi aruncă toporul peste stiva de lemne tăiate și porni înapoi spre casă. Călca apăsat cu pași mari, cuprins de un val de energie. Mergea atât de repede, încât Festen se văzu nevoit să tropăie gâfâind ca să țină pasul cu el, întrebând întruna „ce ai de gând să faci?” și neprimind niciun răspuns.

Trecură pe lângă țarc și caprele care se holbau la ei, pe lângă cele cinci buturugi mari, toate cinci hăcuite și zgâriate din cauza antrenamentelor cu sabia pe care Beck le efectua în fiecare dimineață. În întunericul mirosind a fum al casei, razele soarelui pătrundeau prin obloanele prost prinse, mângâind rafturi goale și blănuri roase. Podeaua scârțâi sub cizmele lui când se apropie de cufărul lui. Îngenunche, săltă capacul și își împrăstie hainele nerăbdător. Apoi îl ridică între degete cu tandrețe de îndrăgostit. Singurul lucru de care îi păsa.

Aurul sclipi în penumbră și Beck își împleti degetele în jurul mânerului, simțindu-i echilibrul perfect, lama de oțel vibrând în teaca lungă de jumătate de metru. Zâmbi la sunetul ei. Zăngănitul ei îi picura miere în urechi și se simți tot mai învigorat. Cât de des zâmbise în felul acesta, lustruind-o, ascuțind-o și iarăși lustruind-o, visând la această zi,

care, iată, venise, în sfârșit. Vârî sabia la loc în teacă, se întoarse și înlemni.

În ușa stătea mama lui, privindu-l. O umbră neagră profilată pe cerul alb din spate.

– Iau sabia tatei, se răsti el, vânturând arma spre ea.

– A murit din cauza ei.

– E a mea!

– Așa este.

– Nu mă mai poți ține aici.

Îndesă câteva lucruri în sacul pe care îl avea deja pregătit.

– Ai spus vara asta!

– Așa e.

– Nu mă poți opri să plec.

– Mă vezi că încerc?

– La vârsta mea, Shubal Roată are șapte ani de campanii.

– Ferice de el!

– A venit vremea. Venise de mult, mai precis.

– Știu.

Femeia îl privi cum își dă arcul jos, neîncordat și înfășurat alături de câteva săgeți.

– Noptile vor fi reci în următoarele două luni. Ia pelerina mea bună cu tine.

Vorbele ei îl luară prin surprindere.

– Nu. Eu... nu, mai bine păstrează-o.

– Aș fi mai fericită să știu că o ai.

Nu voia să se certe, în caz că se pierdea cu firea. Gata să înfrunte mii și mii de sudici, dar speriat de femeia care îi dăduse naștere. Așa că înșfăcă pelerina ei verde din cui și o aruncă pe umăr în drum spre ieșire.

Tratând-o ca pe o zdreanță oarecare, deși știa foarte bine că e cel mai bun lucru al ei.

Festen aştepta afară nervos, fără să înţeleagă ce se petrece. Beck îi ciufuli părul roşu.

– Acum, tu eşti bărbatul aici. Ai grijă să tai buştenii ăia, iar eu o să-ţi aduc ceva frumos când mă întorc de la război.

– Nu au nimic acolo din ce ne trebuie nouă, spuse mama lui, privindu-l din umbre.

Dar nu pe un ton furios cum obişnuia. Doar tristă. Nu-şi dăduse seama până în acel moment cât de mare era pe lângă ea. Femeia abia dacă îi ajungea până la gât.

– Vom vedea.

Coborî cele două trepte, până sub cele două cornişe năpădite de muşchi ale casei, apoi nu-l mai lăsă inima să nu se întoarcă.

– Ei bine...

– Încă un lucru, Beck.

Femeia se aplecă şi îl sărută pe frunte. Cel mai blând dintre săruturi, delicat ca ploaia. Îl atinse pe obraz şi zâmbi:

– Fiul meu!

Lui Beck i se puse un nod în gât şi se simţi vinovat pentru ceea ce spusese, bucuros că lucrurile se petreceau aşa cum voia el, mânios pentru toate lunile în care nu reuşise să plece, trist că lasă casa în urmă, speriat şi entuziasmat. Dar pe chip nu i se vedeau frământările, căci era dificil să alegi între atâtea sentimente. Atinse iute mâna mamei sale, se răsucii pe călcâie, înainte să înceapă să plângă în hohote, şi porni în jos, pe potecă, gata să se alăture războiului.

Păşind, aşa cum credea că ar fi făcut-o tatăl lui.

Recrutările nu se dovediră chiar cum sperase Beck.

Ploaia pica din cer neîntrerupt, nu suficientă ca să te ude flească, dar destulă cât să te facă să strângi din ochi şi să mergi cocoşat, ca să uiţi de întreaga situaţie. Aveai deja o senzaţie neplăcută de umezeală. Oamenii care veniseră să se alăture armatei sau care fuseseră siliţi să vină, mai

degrabă, se așezaseră la început în rânduri ordonate, pentru ca mai apoi să înceapă să lipăie, să se înghiontească și să se grupeze aiurea gemând și mormăind. Cei mai mulți erau tineri, mult prea tineri pentru așa ceva, în opinia lui Beck. Flăcăi care nu văzuseră nici măcar următoarea vale, darămite o bătălie. Restul era alcătuit în mare parte din bărbați albiți de vârstă. Câțiva schilozi întregeau masa de oameni. La marginea mulțimii, mai mulți mercenari de-ai Deșiratului se sprijineau în sulite sau stăteau cocoțați, părând la fel de debusolați de noii recruți precum Beck însuși. Una peste alta, lucrurile erau departe de trupa nobilă în care el sperase să joace rolul eroului printre ceilalți frați.

Clătină din cap, ținându-și bine cu o mână la gât pelerina mamei, în timp ce cu cealaltă strânse mânerul cald al sabiei tatălui său. El nu avea ce să caute aici. Poate Skarling Cel-fără-Coif o fi pornit cu o gloată deloc falnică din care ridicase apoi o armată în stare să învingă Uniunea, însă Beck nu-și putea închipui și pace că cineva ar închina ode acestei adunături de nefericiți. La un moment dat, zărise un grup format de curând târșâindu-și picioarele de colo până colo, cu doi băieți mărunței în față și cu o sulită între ei.

O ridicare la arme fără multe arme cu care să te lupți nu se prea auzea prin balade.

Din nu se știe ce motiv, probabil din pricina visatului său cu ochii deschiși, cum se întâmpla mult prea adesea, se așteptase într-o oarecare măsură ca însuși Caul Deșiratul să fie acolo, un bărbat care luptase dintotdeauna, în toate bătăliile pământului, un bărbat care făcea totul ca pe vremuri. Poate l-ar fi surprins uitându-se direct în ochii lui și l-ar fi bătut prietenește pe umăr. Uite, ăsta e genul de flăcău de care avem nevoie. Să mai găsim câțiva ca el! Dar aici, nici urmă de Caul Deșiratul. Sau de vreun om care să dea semne că ar avea habar ce face. Pentru o clipă, Beck se uită înapoi spre drumul noroios pe care venise și se întrebă serios dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă la fermă. Ar ajunge acasă cu puțin înainte de răsărit.

– Vrei să ni te-alături?

Un bărbat scund, dar lat în umeri, cu părul și barba înspicate și cu o ghioagă atârnată de centură părea să fi avut parte de ceva acțiune. Își sprijinea toată greutatea pe un picior, ca și cum celălalt nu ar fi rezistat unei asemenea presiuni.

Beck hotărî să bată fierul cât e cald. Alungă orice gând de resemnare.

– Am venit să lupt.

– Bravo! Pe mine mă cheamă Puhoi și mă voi ocupa de această mică grupă imediat ce se pune pe picioare.

Arată spre un șir de băieți deloc promițători. Unii aveau arcuri și toporiști, dar cei mai mulți, doar hainele de pe ei.

– Dacă vrei să faci mai multe și să vorbești despre luptă, treci la rând.

– Presupun că așa voi face.

Puhoi părea că știe cel puțin cum stă treaba cu războiul și nicio altă grupare nu arăta mai pestriță decât asta. Așa că Beck se îmbătoșă, își umflă pieptul și își croi drum printre băieții de la capătul șirului. Îi domina de-a dreptul pe bieții flăcăiandri.

– Eu sunt Beck, spuse el.

– Colving, murmură unul.

Nu avea mai mult de treisprezece ani cu tot pântecul lui rotund. Se holba, speriat de moarte.

– Stodder, mormăi o bucată de carne putredă, un flăcău jalnic, cu buza de jos groasă, mereu umedă și care îi atârna de parcă ar fi fost ușor dus cu pluta.

– Eu sunt Brait, piui un băiat chiar mai mic decât Colving, jerpelit ca un cerșetor, ale cărui degete de la picioare se zăreau prin gheata despicată.

Lui Beck aproape că i se făcu milă de el, dar apoi simți cât de tare putea. Brait îi întinse mâna scheletică, dar Beck nu i-o luă. Era prea ocupat să-l studieze pe ultimul din grup, mai vârstnic decât restul, cu arcu pe umăr și o cicatrice care-i străpungea o sprânceană neagră. Pesemne că picase de pe vreun zid, dar îl făcea să pară mai periculos

decât oricare dintre ceilalți. Beck își dori să fi avut și el o cicatrice.

– Și tu?

– Reft.

Tânărul schiță un zâmbet ironic, care nu-i pică bine deloc lui Beck.
Simți că e luat peste picior.

– Ce găsești așa amuzant?

Reft arată cu mâna spre dezastrul din jurul lor.

– Totul e amuzant.

– Râzi de mine?

– Nu totul are legătură cu tine, prietene.

Beck nu era sigur dacă omul ăsta îl făcea să pice de fraier sau el singur se puneă într-o atare situație. Ori poate era doar enervat, căci nimic de aici nu se ridica la înălțimea speranțelor lui și simțea cum își iese din pepeni.

– Poate îți ții gura aia neno...

Însă Reft nu-l asculta. Se uita peste umărul lui Beck. La fel, și restul băieților. Beck se întoarse și rămase șocat când descoperi un călăreț cocoțat pe un cal masiv. Un animal semeț cu o șa dintre cele mai bune, cu părțile metalice lustruite de-ți luau ochii. Bărbatul avea vreo treizeci de ani, din câte își putea da seama Beck, piele curată și privire ageră. Purta o pelerină elegantă, cu margine festonată și cu guler de blană, care l-ar fi făcut pe Beck să se rușineze de pelerina de la mama lui dacă majoritatea celorlalți nu ar fi purtat aproape niște zdrențe.

– Seara bună!

Vocea călărețului era blândă și dulce, iar accentul nu părea să aibă treabă cu nordicii.

– Seara bună! spuse Reft.

– Seara bună! adăugă și Beck, că doar n-avea de gând să-l lase pe Reft să se joace de-a căpetenia.

Călărețul zâmbi din șaua lui fantastică, de parcă ar fi fost cu toții vechi prieteni.

– Ați putea voi, flăcăi de treabă, să-mi arătați unde e focul Deșiratului?
Reft întinse un deget spre întunericul care se tot adâncea.

– Într-acolo, zic eu, pe ridicătura aia, chiar lângă copaci.

Contururi negre se profilau pe cerul nopții, iar ramurile străluceau în lumina flăcărilor.

– Vă rămân recunoscător.

Bărbatul îi salută din cap pe rând, chiar și pe Brait și pe Colving, apoi plescăi din limbă zgomotos și își îndemnă calul să înainteze prin mijlocul gloatei, păstrându-și zâmbetul abia schițat. De parcă ar fi spus ceva amuzant. Beck nu pricepea ce anume.

– Cine mai e și nenorocitul ăsta? se răsti el când călărețul se îndepărtase destul ca să nu-l audă.

– Nu știu, șopti Colving.

Beck își răsfrânse buza spre băiat:

– Firește că habar n-ai. Nu te-am întrebat pe tine.

– Îmi pare rău.

Tresărise ca și cum se aștepta la o palmă.

– Doar ziceam...

– Cred că era marele prinț Calder, spuse Reft.

Buza lui Beck se răsfrânse și mai mult:

– Poftim? Adică fiul lui Bethod? Păi, nu mai e prinț, nu?

– Io zic că el crede că încă este.

– E însurat cu fata Deșiratului, nu? întrebă Brait cu vocea lui ascuțită.
Poate a venit să-și arate respectul față de tatăl soției lui.

– Mai degrabă încearcă să-și facă loc înapoi pe tronul lui taică-său, judecând după reputația lui, își dădu cu părerea Reft.

Beck pufni:

– Înclin să cred că nu prea are șanse cu Dow cel Negru la putere.

– Mai degrabă o să primească o sabie în piept, gemu Stodder, lingându-și degetele, căci terminase de înfulecat.

– Îmi închipui c-o să-l spânzure și-o să-l ardă, îndrăzni și Colving. Cam asta face Dow cel Negru cu lașii și cu uneltitorii.

– Întocmai, întări și Brait, ca și cum era vreun mare știutor. Le dă foc cu mâna lui și îi privește cum dansează.

– Nu pot să spun că o să jelesc după vreunul.

Beck aruncă o privire întunecată în urma lui Calder, care încă se strecura prin mulțime, înălțându-se deasupra tuturor în șaua lui. Dacă exista opusul unuia cu băț în cur, atunci chiar ticălosul ăsta șmecher era.

– Nu arată a cine știe ce luptător.

– Și?

Reft rânji și își coborî privirea până la tivul pelerinei lui Beck, de unde se ițea vârful bont al tecii sabiei.

– Tu arăți ca un luptător. Dar nu înseamnă și că ești.

Beck n-avea de gând să înghită un asemenea rahat. Își aruncă pelerina peste umăr ca să se miște mai lesne și își încleștă pumnii.

– Vrei să zici că sunt un laș?

Stodder alunecă în spate cu grijă, ferindu-se din calea lui. Colving își înfipse în pământ privirea speriată. Brait continuă să zâmbească strâmb.

Reft ridică din umeri, fără să pară prea încrezător, dar nici prea temător.

– Nu te cunosc destul ca să spun cum ești. Ai stat cuminte în formație, în timpul luptei?

– Nici pomeneală, se răsti Beck, sperând ca ei să creadă că trecuse prin câteva încăierări zdravene, când, de fapt, cu excepția unor bătaii cu băieții din sat, se luptase doar cu copacii.

– Atunci nici tu nu știi prea bine. Nimeni nu poate spune ce va face un bărbat odată ce săbiile sunt trase, umăr la umăr, așteptând ordinul de atac. Poate că vei sări în picioare și te vei lupta precum Skarling. Sau poate o vei lua la goană. Poate că nu știi să lupți decât cu vorbele.

– Îți arăt eu cum lupt, ticălos nenorocit!

Beck făcu un pas în față, ridicând pumnul. Colving scânci ușor și își

acoperi fața, de parcă el urma să fie lovit. Reft se dădu în spate, desfăcându-și haina cu o mână. Beck zări mânerul unui cuțit lung și își dădu seama că, atunci când își împinsese pelerina în spate, dezvelise mânerul sabiei tatălui său. Era chiar lângă mâna lui și se gândi că lucrurile degeneraseră atât de repede din nimic. Înțelese cât ai clipi că asta nu e o hărțuială cu băieții din sat. Văzu frica din ochii lui Reft, dorința de a-i face rău se topi și șovăi pentru o clipă, neștiind cum a ajuns acolo sau ce-ar trebui să facă...

– Hei!

Puhoi ieși brusc din mulțime, târșâindu-și piciorul bolnav în urma lui.

– Ajunge cu prostiile!

Beck își coborî încet pumnul, nespus de bucuros pentru întrerupere, la drept vorbind.

– E bine de văzut că ai foc în tine, dar vei avea parte de suficiente bățai cu sudicii, nu-ți face griji. Avem mult de mărșăluit mâine și veți merge mai bine dacă nu vă pociți mutrele.

Puhoi își vârî pumnul masiv, cu fire de păr alb, între Beck și Reft, articulațiile degetelor încleștate impresionând cu numărul mare de julturi mai vechi.

– Și asta veți încasa dacă nu vă purtați frumos, ați băgat la cap?

– Da, să trăiți! bombăni Beck, uitându-se urât la Reft, deși pulsul îi bătea atât de tare în urechi, încât avea senzația că o să-i iasă inima prin ele.

– Da, bineînțeles! întări și Reft lăsându-și pelerina să se închidă.

– Primul lucru pe care trebuie să-l învețe un luptător este când să nu se lupte. Acum voi doi veniți încoa!

Beck își dădu seama că șirul de flăcăi se topise chiar în fața ochilor săi și nu mai rămăsese decât o fâșie de noroi călcat în picioare între el și o masă, deasupra căreia fusese întinsă o pânză groasă care să ofere adăpost împotriva ploii ce șiroia neîntrerupt. Un moșneag cu barba sură îl aștepta așezat, cu o expresie destul de nefericită pe chip. Își pierduse un braț și

avea mâneca împăturită și cusută peste piept. În cealaltă mână ținea o pană. Din câte se părea, îi întrebau pe toți cum îi chema și le treceau numele într-un catastif. Feluri noi de a face lucrurile, cu scrisul ăsta și cine mai știe ce. Lui Beck îi trecu prin minte că tatălui său puțin i-ar fi păsat de asta, așa că nici lui nu-i păsa. Ce sens avea să te lupți cu sudicii, dacă le copiai felurile de a fi? Își târî picioarele prin mâzga noroioasă, încruntat nevoie mare.

– Numele!

– Numele meu?

– Păi, al cui, fir-ar-a naibii de treabă?

– Beck.

Bărbosul zgârie hârtia.

– De unde?

– De la o fermă din valea de aici.

– Vârsta?

– 17 ani.

Bărbatul îl privi încruntat.

– Și mai ești și mare. Ai întârziat cu vreo câteva veri, flăcău.

– Pe unde ai umblat?

– Am ajutat-o pe mama la fermă.

Cineva din spatele lui pufni și Beck se răsuci ca să îi arunce o privire furioasă. Zâmbetul firav al lui Brait se ofili și mai tare și se uită în jos, spre încălțăminte roasă.

– Mai are doi copii de care trebuie să se îngrijească, așa că am stat să o ajut. Și asta e muncă de bărbat.

– Oricum, acuși ești aici.

– Întocmai.

– Numele tatălui?

– Shama Inimă-de-Piatră.

Bărbatul tresări și aproape că-și dădu capul pe spate:

– Nu umbla cu prostii, băiete!

– Nici vorbă, moșule. Shama Inimă-de-Piatră a fost tata. Uite sabia lui!

Beck o trase din teacă și metalul șuieră. Simțindu-i greutatea, îi veni inima la loc și sprijini vârful sabiei de marginea mesei.

Bătrânul cu un singur braț o privi de sus până jos. Aurul ei sclipi în lumina apusului, strălucirea ca de oglindă stând mărturie pentru cel mai prețios oțel.

– Ei bine, semn bun. Să sperăm că ești făurit din același metal ca tatăl tău.

– Sunt.

– Rămâne de văzut. Iată și prima ta soldă, băiete.

Îi lipi o monedă micuță de argint în palmă și ridică pana din nou.

– Următorul!

Și iată cum viața de fermier se termina. Se alăturase lui Caul Deșiratul și aștepta cu nerăbdare să lupte pentru Dow cel Negru, împotriva Uniunii. Beck vârî sabia în teacă și rămase în picioare, încruntat, în ploaia tot mai deasă, în întunericul tot mai adânc. O fată cu părul roșu, pe care ploaia nemiloasă îl făcea să bată în castaniu, turna grog celor care-și spusese ră numele. Beck își primi și el porția, pe care o dădu peste gât dintr-o mișcare. Lăsă cana și privi cum Reft, Colving și Stodder răspund întrebărilor. Se gândi că nimic din ce credeau proștii ăștia nu făcea nici cât o ceapă degerată. Își va câștiga renumele. Le va arăta el cine e lașul.

Și cine e eroul.

DEȘIRATUL

— **S**ă fiu al naibii dacă nu e chiar soțul fiicei mele! strigă Deșiratul, cu zâmbetul știrb luminat de foc. Nu trebuie să calci în vârful degetelor, flăcău!

– Cam mult noroi, îl lămuri Calder.

– Iar tu te porți ca întotdeauna de parcă ar trebui să îți păstrezi cizmele curate.

– Sunt din piele stryriană, trimise tocmai de la Talins.

Puse un picior pe un bolovan de lângă foc pentru ca Oamenii Aleși ai Deșiratului să le vadă mai bine.

– Să trimiți cizme, bombăni Deșiratul, ca și cum ar fi jelit pierderea a tot ce mai exista bun pe lume. Pe toți demonii! Cum s-o fi îndrăgostit fata mea isteată de un manechin de croitorie ca tine?

– Cum o fi făcut un măcelar ca tine o frumusețe ca soția mea?

Deșiratul rânji, imitat în scurt timp de oamenii lui. Limbile de foc surprinseră fiecare încrețitură și rid de pe fețele lor aspre.

– M-am întrebat și eu adesea. Dar mai puțin decât te întrebi tu, căci eu am cunoscut-o pe maică-sa.

Vreo doi dintre bărbații mai în vârstă gemură, privind în gol.

– Dar și eu am fost o frumusețe înainte ca ospetele vieții să-mi distrugă înfățișarea.

Aceiași doi bărbați chicotiră. Glume de boșorogi, despre cum stăteau

lucrurile pe vremuri.

– Auzi, ospete! exclamă unul, clătinând din cap.

– Pot să am o vorbă cu tine? întrebă Calder.

– Orice pentru fiul meu. Băieți!

Cei de lângă Deșiratul se ridicară în picioare, unii cu eforturi vizibile, și se topiră în întuneric, mormăind. Calder alese un loc lângă foc și se lăsă pe vine, cu mâinile deasupra flăcărilor.

– Vrei o pipă?

Deșiratul i-o întinse, cu fumul ridicându-se rotocoale.

– Nu, mulțumesc.

Calder trebuia să-și păstreze mintea limpede, chiar și printre cei care îi erau prieteni, chipurile. Zilele astea părea că pășește mereu pe o cărare foarte îngustă și nu-și permitea abateri de la drum. De-o parte și de alta se căscau ditamai prăpăstiile, iar fundul lor nu era deloc moale.

Deșiratul trase din pipă, trimise spre cer vreo două cercuri maronii de fum și le urmări cum se risipesc.

– Ce mai face fiica mea?

– E cea mai bună femeie din lume.

Nici măcar nu trebuia să mintă în privința asta.

– Întotdeauna știi ce să spui, Calder, nu? Așa că nu te contrazic. Și nepotul meu?

– Încă prea mic ca să ajute împotriva Uniunii de data asta, dar crește. A început să lovească.

– Nu-mi vine să cred!

Deșiratul se uită în mijlocul flăcărilor, clătină din cap încet și își scărpină barba albă și scurtă.

– Eu, bunic! Haha... Parcă mai ieri eram și eu copil. Zici că azi-dimineață am văzut-o pe Seff lovind pântecul mamei ei. Totul trece atât de repede! Trece pe lângă tine și tu abia dacă-ți dai seama. Precum frunzele pe apă. Savurează micile bucurii, fiule, asta e sfatul meu. Din ele

se alcătuieste viața. Toate lucrurile care ți se întâmplă în timp ce aștepti altceva. Am auzit că Dow cel Negru te vrea mort.

Calder se strădui să arate că nu e surprins de schimbarea bruscă a subiectului și dădu greș.

– Cine zice asta?

– Dow cel Negru.

Nu că ar fi fost vreo mare surpriză, dar să audă totul rostit cu voce tare nu-l ajută deloc pe Calder, a cărui bună dispoziție era făcută pulbere.

– Îmi închipui că știe el mai bine.

– Cred că te-a trimis înapoi aici ca să găsească o cale mai ușoară prin care să te omoare. Ori poate altcineva să-ți vină de hac, în speranța că va câștiga o favoare din partea lui. Bănuiesc că are impresia că o să începi să uneltești, că vei întoarce oamenii împotriva lui și că vei încerca să-i furi tronul. O să afle imediat și așa te va putea spânzura pe bună dreptate, fără să primească prea multe plângeri.

– Crede că, dacă îmi pune la dispoziție cuțitul, eu o să mă înjunghii singur.

– Cam așa ceva.

– Poate că sunt mai iute de mână decât își imaginează el.

– Sper că ești. Vreau să-ți spun doar atât: dacă ai de gând să pui la cale ceva, ține minte că el știe și te așteaptă la cotitură. Asta în cazul în care nu se satură să se tot învârtă în jurul cozii și să-i poruncească lui Caul Fiori-îți-dau să-și folosească toporul pe țeasta ta.

– Câțiva vor fi destul de nefericiți dacă se întâmplă asta.

– Adevărat. Și jumătate din Nord e oricum nefericită. Prea mult război. Prea multe dări. Războiul are o tradiție bună pe-aici, firește, dar dările n-au fost niciodată iubite. Dow trebuie să aibă grijă cu sentimentele poporului acum, iar el știe asta. Însă ar fi o nebunie să te bizui pe răbdarea lui Dow. Nu e un bărbat cunoscut că pășește cu atenție.

– Dar eu sunt?

– Nu e nicio rușine să ai un mers mai agale, băiete. Aici, în Nord, ne

plac bărbații mari și proști, bărbații care se scaldă în sânge și așa mai departe. Cântăm balade despre ei. Dar ei n-au făcut niciodată nimic singuri și ăsta e adevărul. Avem nevoie și de ălalți. De gânditori. Ca tine. Ca tatăl tău. Și nu avem nici jumătate pe cât ne-ar trebui. Vrei sfatul meu?

Deșiratul putea să-și vâre sfatul în cur, în opinia lui Calder. Venise să găsească bărbați, săbii și inimi reci, gata să trădeze. Dar învățase cu mult timp în urmă că nimic nu le plăcea oamenilor mai mult decât să fie ascultați. Mai ales oamenilor puternici. Iar Deșiratul era una dintre cele cinci căpetenii de război ale lui Dow, puternică atât cât se putea în prezent. Așa că făcu lucrul la care se pricepea cel mai bine și minți.

– Pentru sfatul tău am venit.

– Lasă lucrurile așa cum sunt. Nu te împotrivi curentului vijelios, nu te cufunda în adâncurile reci, rămâi pe plajă o vreme, nu te agita. Cine știe? Poate nu peste mult timp, marea îți va aduce la mal exact ce îți dorești.

– Crezi?

Din câte vedea Calder, de când murise tatăl său, marea nu adusesese pe țărm decât niște rahat.

Deșiratul se trase mai aproape de el și vorbi în șoaptă.

– Dow cel Negru nu e prea sigur de jilțul lui Skarling, fiindcă îl cară tot timpul după el. E cel mai bun pentru mulți încă, dar în afară de ramolitul ăla ticălos de Zece-Feluri, nu prea are alți oameni loiali. Mai puțin decât avea tatăl tău. Și cu ăștia din ziua de azi, de-alde Cap-de-Fier și Auritul... Pfff!

Pufni disprețuitor spre foc.

– Sunt capricioși precum vântul. Oamenilor le e teamă de Dow cel Negru, dar frica dă roade câtă vreme ești spăimos. Dacă lucrurile trăgănează și nu te lupți... Oamenii au și alte treburi decât să stea înfometați și să se cace în găuri. Am pierdut mulți oameni fiindcă s-au dus pe la casele lor să strângă recolta luna trecută. Cam tot atâți cât o să recrutăm pe-aici. Dow trebuie să se bată și, curând, dacă n-o face sau

dacă pierde, ei bine, totul se poate schimba cât ai clipi.

Deșiratul trase lung și satisfăcut din pipă.

– Și dacă se bate cu Uniunea și câștigă?

– Atunci...

Bătrânul își ridică privirea spre stele după ce termină de suflat și ultimul fum.

– E o posibilitate. Dacă învinge, va deveni eroul tuturor.

– Nu al meu, aș îndrăzni să spun.

Veni rândul lui Calder să se dea mai aproape și să șoptească:

– Până una-alta, nu ne aflăm pe nicio plajă. Dacă Dow încearcă să mă omoare ori îmi dă vreo sarcină pe care n-am voie s-o ratez sau mă trimite undeva, în primele rânduri, unde sunt ca și mort? Voi avea prieteni de partea mea?

– Ești soțul fiicei mele, de bine, de rău. Eu și tatăl tău ne-am învoit așa când tu și Seff nu erați decât niște bebeluși. Am fost mândru să te primesc când aveai lumea la picioarele tale. Ce fel de om aș fi dacă ți-aș întoarce spatele acum, când ai povara lumii pe umeri? Nu. Faci parte din familie.

Își arată dintele lipsă din nou, lăsându-și mâna grea pe umărul lui Calder.

– Eu fac treabă ca pe vremuri.

– Direct, fără prostii?

– Întocmai.

– Așadar, ai trage sabia din teacă pentru mine?

– Rahat, nu!

Îl strânse pe Calder de umăr, apoi își luă mâna.

– Spun că nu mi-aș îndrepta sabia spre tine. Dacă trebuie să ard, voi arde, dar n-am de gând să dau chiar eu foc.

Cam la asta se așteptase și Calder, dar tot îl cuprinse dezamăgirea. Oricât de multe șuturi ți-ar da viața, tot te doare când primești unul

proaspăt.

– Unde ai de gând să te duci, băiete?

– Cred că o să mă întâlnesc cu Solz, ca să-l ajut cu ce-a mai rămas din armata tatei.

– Bună idee! Fratele tău e puternic ca un taur și la fel de curajos, dar... din păcate și cu creierul tot ca al unui taur.

– Tot ce se poate.

– Am primit vorbă de la Dow că strânge armata. Pornim toți în marș spre Osrung, mâine-dimineață. Ne îndreptăm spre Eroi.

– Pesemne că o să mă întâlnesc atunci cu Solz, chiar acolo.

– N-am nici cea mai mică îndoială că va fi o revedere călduroasă.

Deșiratul îi făcu semn cu mâna și rânji:

– Păzește-ți spatele, Calder!

– Așa voi face, șopti el printre dinții încleștați.

– Și, Calder...

Toată lumea voia mereu să mai adauge un lucru și niciodată nu părea să fie ceva plăcut.

– Ce-i?

– Să te lași omorât e una. Dar fiica mea a rămas ostatică pentru tine. Din propria voință. Să nu faci nimic care i-ar putea răni pe ea sau pe copil. Nu aș suporta așa ceva. I-am spus lui Dow cel Negru și îți spun și ție. Nu aș suporta așa ceva.

– Crezi că eu aș suporta? se răsti Calder, cu o furie la care nu se așteptase. Nu sunt chiar atât de nenorocit pe cât se povestește.

– Știu că nu ești.

Și Deșiratul îl pironi cu privirea pe sub sprâncenele aspre.

– Nu atât de nenorocit.

Calder plecă de lângă foc, cu povara îngrijorării apăsându-i umerii, precum un strat de zale duble. Când cele mai bune vorbe pe care le primești de la tatăl soției tale sunt că nu va ajuta la uciderea ta, nu-ți

trebuie prea multă minte ca să-ți dai seama că ești în rahat până la gât.

De undeva răsună muzică. Melodii vechi, prost cântate, despre bărbați morți de multă vreme și despre cei pe care i-au omorât. Hohote de râs cherkhelite, siluete în jurul focurilor, bându-și mințile. Ciocanul unui fierar se auzi din întuneric și Calder îl zări, încremenit în strălucirea forjei sale. Aveau să lucreze toată noaptea ca să-i înarmeze pe noii recruți ai Deșiratului. Săbii, topoare, vârfuri de săgeți. Afacerea distrugerii. Se strâmbă când o tocilă scrâșni ascuțit. Ceva din sunetul acela îl făcea mereu să se crispeze. N-avea să priceapă niciodată ce vedeau bărbații în arme. Probabil că locul unde se făceau recrutări nu era cel mai potrivit pentru el, dacă se gândea mai bine. Se opri, scrutând bezna. Undeva, pe acolo, își priponise calul...

O cizmă plescăi afundându-se în noroi și se încruntă, uitându-se peste umăr. Zări siluetele a doi bărbați, neîngrijiți, apoi un chip bărbos din profil. Cumva, pricepu imediat ce se petrece. Și imediat o luă la goană.

– Rahat!

– Oprește-l!

Fugea nici el nu știa încotro, fără să se gândească la nimic, ceea ce i se păru o ciudată ușurare pe moment, dar apoi, după ce primul val de acțiune trecu, își dădu seama că îl vor omorî... sau poate nu.

– Ajutor! strigă el în neant. Ajutați-mă!

Trei bărbați de lângă un foc aruncară o privire, pe jumătate curioși, pe jumătate enervați că fuseseră deranjați. Nici măcar unul dintre ei nu se întinse după arme. Nu le păsa nici cât negru sub unghie. Oamenilor, în general, nu le pasă. Habar n-aveau cine e și, chiar dacă ar fi știut, cam toată lumea îl ura de moarte. Și chiar dacă ar fi fost iubit, oricum nimeni n-ar fi dat pe el o ceapă degerată.

Îi lăsa în urmă, iar răsuflarea îngreunată de spaimă începu să-i ardă pieptul, alunecă pe un povârniș, se târî în sus pe un altul, după care se prăbuși în mijlocul unor tufișuri. Crenguțele îl plesniră, indiferente la starea cizmelor lui aduse tocmai din Styria, iar spaima îi cuprinse

grumazul cu ghearele ei. Zări un chip palid în smâncuri și tresări.

– Ajutor, țipă el, ajutor!

Bărbatul care stătea pe vine, ocupat cu golirea mațelor, strigă spre el:

– Ce e?

Și Calder continuă să fugă, înaintând cu greu prin noroi, lăsând focurile Deșiratului din tabără în urma lui. Aruncă o privire iute peste umăr, dar nu văzu nimic dincolo de contururile șerpuitoare și întunecate ale pământului. Dar încă îi auzea, mult prea aproape de el. Neplăcut de aproape. Întrezări sclipirea apei la capătul pantei și chiar atunci vârful uneia dintre cizmele lui încântătoare se prinse în ceva și el se trezi zburând prin aer.

Se prăbuși, lovindu-se la gură, se rostogoli și capul i se umplu de propriile scâncete disperate când pământul nu-i arată nicio milă. Alunecă o vreme, apoi păru că se oprește, deși nu ar fi băgat mâna-n foc. Se chinui să se salte în capul oaselor, când două brațe se agătară de el.

– Luați mâna de pe mine, nenorociților!

Dar nu era decât pelerina, îngreunată de noroi. Se ridică în picioare, pași împleticit și își dădu seama că urca povârnișul, în vreme ce ucigașii îl coborau. Încercă să se răsucească și căzu în râu. Se zbătu să respire în apele reci ca gheața.

– Ce mai alergător avem aici!

Vocea îi explodează în capul chinuit de pulsația sângelui. Chicotitul nesuferit de la sfârșit nu pică nici el mai bine. Întotdeauna javrele trebuie să și râdă, nu?

– Hei, ia vino aici!

Auzi sunetul acela care îți zgârie creierul când o sabie e trasă din teacă. Calder își aminti că are și el una. Înțepenit, încercă să o dibuie, străduindu-se totodată să iasă din apa rece. Nu reuși decât să ajungă în genunchi. Ucigașul aflat cel mai aproape se repezi la el, dar căzu într-o rână.

– Ce faci? se răsti celălalt.

Calder se întrebă dacă nu cumva izbutise să tragă sabia și să-l înjunghie, numai că băgă de seamă îndată că arma rămăsese în continuare prinsă în pelerină. N-ar fi putut s-o elibereze nici dacă ar fi reușit să-și miște mâna, lucru imposibil la momentul respectiv.

– Ce?

Își simți limba de două ori mai mare.

O siluetă se ivi de niciunde. Calder scoase un soi de chițait, încercând zadarnic să-și acopere fața cu mâinile. Simți un curent de aer trecând pe lângă el, năpustindu-se spre cel de-al doilea ucigaș, care se prăbuși pe spate. Primul bărbat se chinuia să urce povârnișul, ud flească și gemând aproape sufocat. Silueta unui bărbat coborî încet spre el, purtând un arc peste umăr. După o clipă, își scoase sabia și o înfipse fără să stea pe gânduri în spatele celui care se târa. Apoi se apropie cu pași mari și se opri în fața lui Calder, o formă mai neagră decât beznă. Calder se holbă la el printre degetele răsfirate lipite de obraji, cu apa înghețată clipocindu-i în jurul genunchilor. Se gândi la Seff. Așteptându-și moartea.

– Măi, măi, prințul Calder în carne și oase! Nu mă așteptam să dau de tine în asemenea împrejurări.

Calder își îndepărtă încetișor mâna de pe față. Glasul îi suna cunoscut.

– Foss Deep?

– Da.

Ușurarea țâșni în Calder precum o fântână arteziană, atât de puternic, încât aproape că îi veni să râdă. Să râdă sau să vomite.

– Fratele meu te-a trimis?

– Nu.

– Solz e ocupat... ocupat... ocupat zilele astea, mormăi Shallow, continuând să îl înjunghie pe al doilea ucigaș, lama ieșind și intrând în carne cu un pleoscăit.

– Foarte ocupat.

Deep se uita la fratele lui de parcă urmărea un om săpând un șanț.

– Se bate... Chestii din astea. E ocupat cu războiul. Cu săbiile vechi și cu mărșăluitul. Se dă în vânt după lupte, nu se mai satură. Dacă n-a crăpat pân-acum, nici că va mai crăpa vreodată.

– Adevărat.

Shallow își mai înjunghie încă o dată victima, apoi se așează pe vine și începu să se legene. Lama, palma și brațul până la cot musteau de sângele ce strălucea în lumina lunii.

Calder își feri privirea, străduindu-se să ignore valul de vomă care i se ridică în gât.

– De unde naiba ați apărut?

Deep îi oferi mâna și Calder se agăță de ea.

– Am auzit că te-ai întors din exil și, știind ce băiat popular ești, ne-am gândit să venim și să-ți păzim spatele. În cazul în care cineva încerca vreo năzdrăvănie sau cine știe ce...

Calder se mai ținu de brațul lui Deep încă o secundă până când lumea nu se mai roti nebunește în jurul lui.

– Ce bine că ați apărut la timp. Încă puțin și ar fi trebuit să-i omor chiar eu pe nenorociții ăștia.

Se ridică în picioare și sângele îi năvăli în cap. Se îndoi de mijloc și vărsă peste cizmele lui aduse din Styria.

– Lucrurile erau pe punctul de a lua o întorsătură urâtă, rosti Deep solemn.

– Dacă ai fi reușit să-ți scoți sabia din pelerina aia dichisită de poponar, probabil că i-ai fi distrus pe nenorociți.

Shallow cobora încet panta, trăgând ceva după el.

– L-am prins și p-ăsta. Le ținea caii.

Împinse un trup în mocirla din fața lui Calder. Un flăcăiandru, cu chipul palid și stropit cu noroi.

– O treabă foarte bună!

Calder își șterse gura acrå cu dosul mânecii.

– Tata zicea mereu că sunteți cei mai buni oameni din câți cunoștea el.

– Ce amuzant!

Îi văzu dinții lui Shallow când acesta rânji.

– Nouă obișnuia să ne spună că suntem cei mai proști.

– Mă rog, ideea e că nu știu cum v-aș putea mulțumi.

– Aur, spuse Shallow.

– Întocmai, întări și Deep. Aurul ar fi numai bun.

– Îl veți primi.

– Știm. De aceea te și iubim, Calder.

– Mda, asta ar fi un motiv, dar să nu uităm nici de prețiosul tău simț al umorului, adăugă Shallow.

– Ca să nu mai vorbim de chipul frumos, de hainele frumoase și de zâmbetul ăla al tău batjocoritor, care cere pumni.

– Și respectul fără capăt pe care l-am purtat tatălui tău.

Shallow făcu o mică plecăciune.

– Dar, în general, gălbiorii sunt mai importanți.

– Vreun ritual ceva pentru morți? întrebă Deep, împungând un leș cu vârful cizmei.

Acum, că i se mai limpeziseră gândurile, sângele nu-i mai bubuia în urechi, iar durerea nimicitoare cauzată de rănilor de pe față devenise doar un zvâcnet nesuferit, Calder se puse pe cugetat. Se întrebă ce avea de câștigat din asta. I-ar putea duce pe băieți la Deșiratul, ca să-l enerveze puțin. Să-i ucizi ginerele în propria tabără reprezenta o insultă. Mai ales pentru un om onorabil. Sau i-ar fi putut târî în fața lui Dow cel Negru, ca să ceară dreptate. Ambele variante prezentau riscuri, mai ales când nu știa cu certitudine cine se afla în spatele atacului. Când plănuiești ce să faci, întotdeauna gândește-te să aștepți mai întâi, ca să vezi unde te poartă valul. Mai bine să lase javrele astea să fie duse de ape, să pretindă că nu i s-a întâmplat nimic și să-i zăpăcească pe dușmani.

– În râu cu ei! spuse el.

– Și ăsta?

Shallow agită cuțitul spre flăcău.

Calder se aplecă peste el, ȱuguindu-ȱi buzele.

– Cine te-a trimis?

– Eu am avut doar grijă de cai, ȱopti băiatul.

– Haide acum, spuse Deep, nu vrem să te tăiem în bucăȱi.

– Pe mine nu m-ar deranja, sări Shallow.

– Nu?

– Chiar nu m-ar deranja.

Îl înȱfăcă pe băiat de gât ȱi îi înfipse cuțitul în nas.

– Nu! Nu! scheună acesta. Au zis că Zece-Feluri. Au zis că e vorba de Brodd Zece-Feluri.

Shallow îi dădu drumul la loc în noroi ȱi Calder oftă.

– Boȱorogul ăla căcăcios!

Enervant de previzibil. Poate Dow îi ceruse să facă treaba pentru el sau poate chiar el însuȱi luase iniȱiativa. Indiferent de situaȱie, flăcăul ăsta nu ȱtia destul ca să fie de folos.

Shallow își răsuci cuțitul prin aer, lama sclipind în lumina lunii.

– Să mă ocup de băieȱaȱul cu caii pentru tânărul nostru stăpân?

Instinctul îl îndemna pe Calder să spună scurt „ucide-l” ȱi să termine balamucul. Rapid, simplu ȱi sigur. Însă, mai nou, încerca mai mereu să se gândească ȱi la milă. Cu mult timp în urmă, când fusese un idiot tânăr ori poate un idiot mai tânăr, dăduse poruncă să fie omorât un om doar pentru că așa avea chef. Crezuse că o să pară mai puternic. Crezuse că tatăl lui va fi mândru de el. Nici pomeneală!

– Înainte să transformi un om în țărână, îi spusese tatăl lui cu dezamăgire în glas, asigură-te că nu îți e de folos în viaȱă. Unii bărbaȱi distrug un lucru doar pentru că pot. Sunt prea proȱti ca să priceapă că nimic nu dovedeȱte mai multă putere decât mila.

Flăcăul înghiȱi în sec când își ridică privirea. Ochii mari ȱi lipsiȱi de

speranță străluceau în întuneric din cauza unei lacrimi. Puterea era ceea ce își dorea cel mai mult Calder, așa că se gândi la milă. Cugetă adânc. Apoi își apăsă limba de buza despicață și durerea îl sfâșie.

– Omoară-l! rosti el și se întoarse cu spatele.

Îl auzi pe băiat scâncind surprins, pentru ca mai apoi să amuțească rapid. Momentul morții îi ia mereu prin surprindere pe oameni, chiar și atunci când știi că aceasta e iminentă. Întotdeauna consideră că sunt speciali și, cumva, se așteaptă la o grație. Dar nimeni nu e special. Calder auzi pleoscăitul când Shallow rostogoli leșul în apă și cu asta basta. Urcă cu greu panta, înjurând pelerina grea de apă, care i se lipea de corp, și cizmele murdare de noroi, precum și gura rănită. Se întrebă dacă și el va fi surprins atunci când îi va veni ceasul. Pesemne că da.

LUCRUL CORECT

— **E** adevărat? întrebă Drofd.

— Poftim?

— E adevărat?

Băiatul arată din cap spre Degetul lui Skarling, ce se înălța mândru pe bucata lui de deal, aruncând o umbră sfrijită fiindcă soarele ajunsese la zenit.

— Skarling-cel-fără-Coif e îngropat acolo, dedesubt?

— Mă îndoiesc, spuse Gât-Îngust. De ce-ar fi?

— Păi, nu de-aia îi zice Degetul lui Skarling?

— Și cum ai vrea să-i spună? întrebă Minunata. Măciuca lui Skarling? Brack ridică din sprâncenele groase.

— Acum, că ai pomenit, chiar că seamănă puțin cu o...

Drofd îl întrerupse.

— Nu, adică... De ce să i se spună așa, dacă n-ar fi îngropat acolo?

Minunata se uită la el, de parcă ar fi fost cel mai mare idiot din Nord. Posibil chiar să fi fost.

— Lângă ferma soțului meu – ferma mea – e un izvor căruia i se spune Pârâul lui Skarling. Cred că mai sunt vreo cincizeci în tot Nordul. Nu m-ar mira să existe o legendă cum că și-ar fi potolit setea bărbătească în apele lor limpezi înaintea cine știe cărei cuvântări sau a vreunui atac ori a

vreunei fapte nobile din balade. Aș îndrăzni să spun că s-a pișat în cele mai multe dacă a ajuns vreodată la ele, în primul rând. Asta înseamnă să fii erou. Toată lumea vrea o bucățică din tine.

Minunata dădu din cap spre Whirrun, îngenuncheat în fața Mamei Săbiilor, cu palmele lipite și ochii închiși.

– Peste cincizeci de ani vor fi probabil cel puțin douăsprezece pârâuri ale lui Whirrun împrăștiate prin ferme pe unde el n-a pășit niciodată, iar tâmpiții vor arăta spre ele, cu ochi umezi și vor întreba: e adevărat că Whirrun de Bligh e îngropat lângă râul ăsta?

Femeia se îndepărtă, clătinând din capul aproape chel.

Lui Drofd îi căzu umerii.

– A fost doar o întrebare nenorocită. Am crezut că de-aia le spune Eroii, fiindcă sunt eroi îngropați sub stânci.

– Cui îi pasă cine e îngropat aici? murmură Gât-Îngust, gândindu-se la toți oamenii pe care îi băgase el în pământ. Odată ce un om e îngropat, devine țărână. Țărână și povești. Iar poveștile și oamenii adesea nu prea au multe în comun.

Brack încuviință din cap:

– Iar lucrurile comune se împuținează de fiecare dată când povestea e depănată.

– Cum?

– Să-l luăm pe Bethod, de pildă, spuse Gât-Îngust. Ai crede, după ce auzi toate poveștile, că a fost cel mai afurisit nenorocit care a pus piciorul în Nord.

– Și nu-i adevărat?

– Depinde pe cine întrebi. Dușmanii lui nu-l prea aveau la inimă și morții știu că și-a făcut o grămadă de nenorociți din ăștia. Dar uită-te la toate faptele lui. Mai multe decât a reușit vreodată Skarling Cel-fără-glugă. A unit Nordul. A construit drumurile pe care mărșăluim, jumătate din orașe... A pus capăt vrajbelor dintre clanuri.

– Stârnind războaie cu sudicii.

– Adevărat. Orice monedă are două fețe, dar asta e și ideea. Oamenilor le plac poveștile simple.

Gât-Îngust se încruntă spre semnele rozalii de la marginea unghiilor.

– Dar oamenii nu sunt simpli.

Brack îl plesni pe Drofd cu palma pe spate și mai-mai să-l dărâme.

– Cu excepția ta, băiete, nu-i așa?

– Gât-Îngust!

În tonul Minunatei era ceva care-i făcu pe toți să se întoarcă. Gât-Îngust sări în picioare, atât cât își mai permitea zilele astea, și se apropie grăbit de ea, strâmbându-se când genunchiul lui pocni ca niște crenguțe rupte, trimițându-i ace dureroase până în șira spinării.

– Ce-avem aici?

Își miji privirea spre Vechiul Pod, spre câmpuri, pășuni și tufișuri, spre râu și mlaștinile de dincolo de el, chinuindu-se să-și apere ochii lacrimoși de vânt, pentru ca valea să capete contururi limpezi.

– Acolo, jos, unde e vadul.

Acum îi văzu și simți un gol în stomac. Abia niște puncte mișcătoare, dar oameni cu siguranță. Croindu-și drum printre pârauri, trecând peste albi, târându-se în sus pe mal. Malul de nord. Malul lui Gât-Îngust.

– Rahat! rosti el.

Prea puțini ca să fie oamenii Uniunii, dar venind dinspre sud. Asta însemna că erau băieții Copoiului. Ceea ce însemna că...

– S-a întors Pâine-Tare.

Șoapta lui Fiori se dovedi ultimul lucru de care Gât-Îngust avea nevoie în spatele lui.

– Și-a găsit și niște prieteni.

– La arme! strigă Minunata.

– Ce?

Agrick se ridică holbându-se, cu o oală în mână.

– La arme, idiotule!

– La naiba!

Agrick și fratele lui începură să se agite încolo și-ncoace, țipând unul la altul, trăgând de sacii lor desfăcuți și răsturnând echipamentul pe iarba bătătorită.

– Câți ai numărat?

Gât-Îngust își pipăi buzunarul, dar lentila lui lipsea.

– Pe toți demonii, unde...

Brack și-o lipise de față.

– Douăzeci și doi, gemu el.

– Ești sigur?

– Mie-n sută.

Minunata își frecă cicatricea lungă de pe scalp.

– Douăzeci și doi. *Douăzeci și doi. Douăzeci și doi.*

Cu cât repeta cuvântul, cu atât situația i se părea mai rea. Un număr de rahat. Prea mulți ca să le facă față fără a risca enorm, dar destul de puțini – cu poziția de partea lor și o cădere la fix a runelor – cât să fie posibil să-i bată. Prea puțini ca să fugă de ei fără să trebuiască să-i explice lui Dow cel Negru de ce. Să lupte în inferioritate numerică ar putea reprezenta un risc mai mic decât să-i spună lui Dow motivul.

– Rahat!

Gât-Îngust privi spre Fiori și îi surprinse ochiul bun întorcându-i privirea. Știa că și el cântărise la aceleași lucruri și ajunsese la același răspuns, dar știa și că lui nu-i păsa cât sânge va fi vărsat în toată treaba asta, câți dintre oamenii lui Gât-Îngust vor mușca din țărână pentru blestematul ăsta de deal. Lui Gât-Îngust îi păsa. Poate prea mult în ultima vreme. Pâine-tare și băieții lui ieșiseră din râu acum, ultimii dintre ei dispărând printre merii maronii dintre bancurile de nisip și poalele dealului, îndreptându-se spre Copii.

Yon apăru între doi Eroi, cu un snop de nuiele în brațe, gâfâind din cauza urcușului.

– A durat ceva, dar am găsit... Ce e?

- La arme! urlă Brack la el.
- Pâine-Tare s-a întors! adăugă Athroc.
- Rahat!

Yon lăsă vreascurile să cadă și aproape că se împiedică de ele când o luă la goană după echipamentul lui.

Era o decizie îngrozitoare și Gât-Îngust nu trebuia să șovăie. Asta însemna să fii căpetenie. Dacă ar fi vrut hotărâri simple, ar fi rămas tâmplar. Din când în când probabil că ar fi fost nevoit să arunce o balama stricată, dar rareori și-ar fi îngropat un prieten mort.

Se agățase toată viața de ideea că există un fel corect de a face lucrurile, chiar dacă acesta părea demodat. Îți alegi căpetenia, alegi de ce parte ești, îți alegi oamenii și apoi rămâi lângă ei, indiferent de direcția din care bate vântul. Rămăsese alături de Treicopaci până când pierduse în fața Sângerosului Nouă. Rămăsese alături de Bethod până la sfârșit. Acum îl sprijinea pe Dow cel Negru și, c-o fi bine, c-o fi rău, Dow le poruncise să apere dealul. Erau luptători de meserie. Venise clipa ca luptătorii să arunce zarurile și să se bată. Acesta era lucrul corect de făcut.

- Lucrul corect, murmură el.

Ori poate că, în adâncul sufletului său, dincolo de griji, de nemulțumiri și de trăncănelile despre apusurile de soare, încă mai exista în el o așchie mică, prăpădită, din bărbatul care fusese cu ani în urmă. Pungașul acela cu privire de oțel, care ar fi vărsat tot sângele din Nord înainte să se dea înapoi nici măcar un pas. Cel care le stătea în gât tuturor.

- La arme! gemu el. Luați-vă echipamentul, tot ce aveți!

Nu prea era nevoie să le comande, serios acum, dar un comandant bun trebuia să strige mult. Yon căuta platoșa de zor în desagii prinși de cai și eliberă cămașa imensă de zale zornăitoare a lui Brack. Scorry trase sulița din partea cealaltă, smucind pielea lucioasă de pe lama strălucitoare și îngânând un cântecel. Minunata își întinse arcul de mai multe ori, făcându-l să cânte armonios. În tot acest timp, Whirrun rămase în genunchi, nemișcat, cu ochii închiși și palmele strânse în fața Mamei

Săbiilor.

– Comandante!

Scorry îi aruncă lui Gât-Îngust sabia, înfășurată cu o curea pătată.

– Mulțumesc.

Totuși Gât-Îngust nu se simți prea recunoscător când o prinse din zbor. Începu să și-o aranjeze la brâu, copleșit de amintirea altor vremuri curajoase, strălucite, în care făcuse același lucru. Amintirea altor campanii, de mult apuse. Fir-ar să fie, ce îmbătrânise!

Drofd se holbă o clipă în jur, încleștându-și și descleștându-și pumnii întruna. Minunata îi trânti una după ceafă când trecu pe lângă el, iar Drofd se răsuci și se apucă să scoată săgețile din tolă cu degete tremurânde.

– Comandante!

Femeia îi întinse scutul și Gât-Îngust îl strecură pe braț, cureaua potrivindu-se în pumnul lui strâns, precum piciorul într-o cizmă veche.

– Mulțumesc.

Gât-Îngust privi spre Fiori, care stătea nemișcat, cu mâinile încrucișate, urmărindu-i cum se pregătesc.

– Și tu, băiete? În linia întâi?

Fiori își dădu capul pe spate, schiță un zâmbet în colțul buzelor, pe partea care nu era încremenită de cicatrice.

– În față și la mijloc, cârâi el.

Apoi se concentrează asupra cenușii lăsate de foc.

– L-am putea ucide, șopti Minunata la urechea lui Gât-Îngust. Nu-mi pasă cât de puternic e, îi înfig o săgeată în gât și gata.

– Doar ne-a adus un mesaj.

– Să omori mesagerul nu e întotdeauna o idee rea.

Glumea, însă numai pe jumătate.

– L-ar împiedica să mai ducă mesaje înapoi.

– Fie că e aici, fie că nu, avem o treabă de dus la capăt. Să păstrăm Eroii

pentru noi. Suntem meniți să fim luptători. O bătaie n-ar trebui să ne sperie așa de tare încât să ne scăpăm în pantaloni.

Aproape că se înecă în cuvintele rostite, de vreme ce îi tremurau nădragii de frică din zori și până-n noapte și mai ales în timpul bătăliilor.

– O bătaie micuță? mormăi Minunata, eliberându-și sabia din teacă.
Trei la unu? Chiar avem nevoie de dealul ăsta?

– Mai degrabă doi și ceva la unu.

De parcă asta ar fi schimbat situația în bine.

– Dacă Uniunea vine, dealul e cheia întregii văi.

Își găsea singur o motivație.

– Mai bine să ne luptăm acum, cât suntem încă sus, pe el, decât să-l cedăm și să ne chinuim să-l cucerim mai târziu. E singurul lucru corect pe care-l putem face.

Femeia deschise gura, ca și cum ar fi vrut să-l contrazică.

– Singurul lucru corect! se răsti Gât-Îngust și întinse mâna s-o oprească, fiindcă nu avea chef să-i dea șansa să-l aburească.

Femeia trase adânc aer în piept:

– Bine.

Îl strânse tare de mână, aproape dureros.

– Ne batem.

Și Minunata se îndepărtă, trăgând cu dinții de pielea tolbei.

– Înarmați-vă, nenorociților! Ne batem!

Athroc și Agrick se pregătiseră deja, își puseseră coifurile și își loveau scuturile unul de celălalt, gemând, cu chipurile apropiate, opunând rezistență. Scorry își ținea sulița aproape de tăișul metalic, folosind-o ca să taie bucățele dintr-o rădăcină, pentru ca mai apoi să le bage în gură. Whirrun se ridicase, în sfârșit, și el în picioare, iar acum zâmbea spre cerul albastru, ținând ochii închiși și lăsându-se mângâiat de soare. Drept pregătire, își scoase haina.

– Nu-mi trebuie armură.

Yon îl ajuta pe Brack să-și pună platoșa și clătină din cap încruntat spre Whirrun.

– Ce fel de nenorocit de erou nu poartă o nenorocită de armură?

– Armura... murmură gânditor Whirrun, lingându-și un deget și curățând un strop de mizerie de pe mânerul sabiei, face parte dintr-o stare de spirit... în care recunoști posibilitatea... de a fi lovit.

– Să fiu al naibii!

Yon trase cu putere de curele și Brack gemu.

– Ce vrea să mai însemne și asta?

Minunata îi cuprinse umărul lui Whirrun cu palma și se sprijini de el, înfigându-și vârful cizmei în pământ.

– Au trecut atâtea ani și tu tot mai aștepti ca vorbele lui să aibă vreun sens? Omul e sărit de pe fix.

– Femeie, noi toți suntem săriți de pe fix!

Brack se înroșise la față, fiindcă își ținea respirația cât Yon îi prindea cataramele la spate.

– Altfel de ce ne-am lupta pentru un deal și pentru niște pietre vechi?

– Războiul și nebunia au multe în comun, rosti Scorry, deloc îndatoritor, aruncând cu vorbele în stânga și-n dreapta și continuând să mestece.

Yon reuși, în sfârșit, să închidă și ultima cataramă și întinse brațele pentru ca Brack să poată îmbrăca platoșa.

– Să fii nebun nu înseamnă să nu mai porți nenorocita aia de armură, nu?

Trupa lui Pâine-Tare trecuse prin livadă și două grupuri de câte trei se rupseră de restul – unul îndreptându-se spre vest, ocolind pe la poalele dealului, iar celălalt, spre nord. Dând ocol flancurilor lor. Drofd făcu ochii mari, urmărindu-le mișcările și văzându-i pe ceilalți cum își pregătesc armele.

– Cum de le arde de glume? Cum mama naibii le arde de glume?

– Fiindcă oamenii își găsesc curaj în felul lor.

Gât-Îngust nu recunosc că sfatul îi aparține. Nu e nimic mai bun împotriva groazei decât să te afli alături de cineva care e și mai speriat decât tine. Îl apucă pe Drofd de mână și i-o strânse ușurel.

– Respiră, băiete!

Drofd trase adânc aer în piept, se cutremură și se chină să răsuflă.

– Gata, comandante! Respir.

Gât-Îngust se întoarse cu fața spre restul trupei.

– Bine atunci! Au două grupuri de câte trei care încearcă să treacă de flancurile noastre, apoi câțiva care vin direct spre noi, mai puțin de 20. Trecu repede peste numere, sperând ca nimeni să nu bage de seamă șansele lor minime. Sperând ca nici el să nu le bage în seamă.

– Athroc, Agrick, Minunata, voi creați o ambuscadă. Drofd, tu copleșește-i cu săgeți cât se catără, încearcă să-i mai răsfiri pe pantă. Când se apropie de pietre... îi atacăm.

Îl văzu pe Drofd cum înghite în sec, deloc încântat de ideea atacului. Pe toți demonii, existau și alte feluri în care să-și petreacă după-amiaza.

– Nu au destui oameni ca să ne înconjoare, iar noi avem avantajul poziției. Putem alege unde să-i lovim și trebuie să-i lovim în forță. Cu puțin noroc, îi putem înfrânge înainte să ajungă aici. Apoi, dacă restul de șase au chef de luptă, îi putem da gata.

– Să-i lovim în forță! strigă Yon, prinzându-i de mână pe ceilalți, unul după altul.

– Așteptați semnalul meu și înaintați împreună.

– Împreună.

Minunata îl plesni pe Scorry cu mâna dreaptă și cu stânga îi dădu un pumn în braț.

– Eu, Fiori, Brack și Yon vom acoperi fața și centrul.

– Da, comandante, spuse Brack, încă luptându-se cu platoșa lui Yon.

– Futu-i, pe ei!

Yon exersă o mișcare laterală cu toporul și trase de catarama lui

Brack.

Fiori rânji și scoase limba. Expresia lui nu se dovedi deloc încurajatoare.

– Athroc și Agrick rămân în spate, pe laturi.

– Am înțeles, rostiră amândoi la unison.

– Scurry, dacă încearcă vreunul să pătrundă prin lateral mai devreme, dă-i la cap. Odată ce închidem rândurile, rămâi în spate.

Scurry mormăi ceva printre dinți, dar auzise ordinul.

– Whirrun, tu ești miezul din nucleu.

– Nu.

Whirrun luă Mama Săbiilor din locul unde stătea sprijinită de pietre și o ridică în aer, mânerul ei strălucind în razele soarelui.

– Ea e. Ceea ce mă face pe mine să fiu... bănuiesc... partea pufoasă dintre coajă și miez.

– Bine, ești pufos, scrâșni din dinți Minunata.

– Poți fi orice parte a nucii, spuse Gât-Îngust, câtă vreme ești prezent când se crapă.

– Ah, dar nu plec nicăieri până când nu-mi arăți destinul.

Whirrun își împinse gluga pe spate și își trecu mâna prin părul lipit de cap.

– Așa cum mi-a promis Shoglig că vei face.

Gât-Îngust oftă:

– Abia aștept. Întrebări?

Niciun sunet, în afară de iarba care foșnea în vânt, plesnetul palmelor celor care abia acum terminau cu strânsul mâinilor, de mormăitul și zăngănitul ce venea dinspre Brack, care în sfârșit terminase de încheiat cataramele armurii lui Yon.

– Bine. Dacă nu apuc să vă mai zic, a fost o onoare să lupt alături de voi toți. Sau cel puțin o onoare să-mi croiesc drum alături de voi, prin Nord, fie ploaie, fie vânt. Nu uitați ce mi-a spus Rudd Treicopaci pe vremuri.

Hai să-i omorâm noi pe ei și nu invers!

Minunata rânji:

– Cel mai grozav sfat de război pe care l-am auzit vreodată.

Băieții lui Pâine-Tare se apropiau acum. Grupul mare. Încet, fără să dea în brânci, urcau panta lungă spre Copii. Erau ceva mai mult decât niște puncte: bărbați cu un scop. Metalul ascuțit sclipea bizar în lumina soarelui. O mână grea i se lăsă pe umăr și Gât-Îngust tresări, dar nu-l văzu decât pe Yon în spatele lui.

– O vorbă, comandante.

– Care-i treaba?

Deși știa deja.

– Ca de obicei. Dacă mor...

Gât-Îngust încuviință din cap, hotărât să scurteze momentul.

– Îți voi găsi fiii și le voi da partea ta.

– Și?

– Și-o să le spun cine ai fost.

– Tot.

– Tot.

– Bun! Și să nu cumva să împodobești poveștile, moșneag nenorocit ce ești.

Gât-Îngust făcu un semn cu mâna spre haina lui pătată.

– Când m-ai văzut pe mine ultima dată împodobind ceva?

Yon aproape că zâmbi când dădură mâna.

– În ultima vreme, cu siguranță nu, comandante.

Plecă, lăsându-l pe Gât-Îngust să se întrebe cine va depăna povești despre el când va deveni una cu țărâna. Toată familia lui era aici.

– A venit clipa vorbăriei, comentă Minunata.

Pâine-Tare își lăsase oamenii în urmă, la Copii, și urca panta ierboasă, cu mâinile goale și afișând un zâmbet larg spre Eroii. Gât-Îngust își trase sabia și îi simți greutatea deopotrivă înfricoșătoare și dătătoare de liniște.

Știa cât e de ascuțită, o șlefua zilnic cu tocila de peste 12 ani. Viață și moarte împletite în limba lungă de metal.

– Te face să te simți puternic, nu?

Fiori își răsucea toporul în pumn. O armă brutală, ghinturi ieșind amenințătoare din coada de lemn, iar lama încovoiată strălucind de-ți lua ochii.

– Un bărbat ar trebui să fie mereu înarmat. Fie și numai pentru senzația pe care ți-o dă.

– Un bărbat neînarmat e ca o casă fără acoperiș, murmură Yon.

– Ambii ar sfârși cu găuri prin care se scurge ploaia, îi finalizează Brack ideea.

Pâine-Tare se opri cam la o aruncătură de săgeată, iarba înaltă mângâindu-i călcâiele.

– Hei, Gât-Îngust! Încă mai ești acolo?

– Din nefericire, da.

– Ai dormit bine?

– Aș fi preferat o pernă cu fulgi, ca să fiu sincer. Mi-ai adus una?

– Ce păcat că n-am una de rezervă! Caul Fiori-îți-dau e acolo cu tine?

– Da. Și a adus cu el și vreo 12 mercenari.

Merita să meargă la cacealma, dar Pâine-Tare zâmbi ironic:

– Las-o baltă! N-a adus nimic cu el. Nu te-am mai văzut de mult, Caul. Ce mai faci?

Fiori ridică din umeri. Atât.

Sprâncenele lui Pâine-Tare se arcuiră.

– Așa zici tu?

Fiori ridică din nou din umeri, de parcă putea să cadă și cerul peste ei, că pe el tot l-ar fi lăsat rece.

– Cum vrei. Și tu, Gât-Îngust, ce părere ai? Pot să-mi primesc dealul înapoi?

Gât-Îngust strânse mânerul sabiei mai tare și pielea julită din jurul

unghiilor îl ustură năprasnic.

– Am de gând să mai rămân aici câteva zile.

Pâine-Tare se încruntă. Nu era deloc răspunsul sperat.

– Uite, Gât-Îngust, mi-ai dat o șansă noaptea trecută, așa că-ți dau și eu una. Există o cale dreaptă a lucrurilor, ce e corect e corect. Dar poate ai băgat de seamă că am venit însoțit de niște prieteni în dimineața asta.

Arată cu degetul mare peste umăr, spre Copii.

– Așa că te mai întreb o dată. Pot să-mi iau dealul înapoi?

Ultima șansă. Gât-Îngust oftă din toți rărunchii și strigă în vânt.

– Mă tem că nu, Pâine-Tare. Mi-e că va trebui să urci până aici ca să-l iei de la mine.

– Câți ai acolo, sus? Nouă? Împotriva a douăzeci și patru?

– Am trecut prin momente și mai grele.

Deși nu-și amintea niciunul pe care să-l fi ales de bunăvoie.

– Să fiu al naibii, nici că mi-aș fi imaginat așa ceva!

Pâine-Tare își stăpâni iritarea și vorbe pe un ton rezonabil.

– Ascultă, chiar nu e cazul să lăsăm lucrurile să scape de sub control...

– Acceptă naibii odată că suntem într-un *război*!

Gât-Îngust își dădu seama că urlase ultimul cuvânt cu mai mult venin decât intenționase.

Din ce vedea el de la distanță, lui Pâine-Tare îi pierise zâmbetul.

– Ai dreptate. Cu toate astea, eu ți-aș da șansa pe care și tu mi-ai dat-o mie.

– Ce drăguț din partea ta! Sunt recunoscător. Numai că nu mă pot mișca.

– Mare păcat!

– Cam da. Însă așa stau lucrurile.

Pâine-Tare trase aer în piept, de parcă se pregătea să țipe, dar se abținu. Rămase nemișcat. La fel și Gât-Îngust. La fel și oamenii din spatele lui, privind în jos. La fel și oamenii lui Pâine-Tare, privind în sus.

Tăcerea se lăsase peste Eroii. Nu se mai auzeau decât oftatul vântului, ciripitul unor păsărele, undeva în depărtare, bâzâitul unor albine ce se îngrijeau de flori în căldura soarelui. Un moment plin de pace. Având în vedere că aveau un război de purtat.

Pâine-Tare închise gura brusc, se răsuci pe călcâie și porni înapoi pe panta abruptă, spre Copii.

– Aș putea să înfig o săgeată în el, murmură Minunata.

– Știi că ai putea, rosti Gât-Îngust. Dar știi foarte bine că nu se cuvine.

– Știi. Doar ziceam.

– Poate mai cugetă și se răzgândește.

Dar tonul lui Brack nu sună deloc încurajator.

– Nu. Nici lui nu-i place situația mai mult decât nouă, dar s-a retras deja o dată. Are șanse prea mari de partea lui ca să renunțe iar.

Gât-Îngust aproape că șopti ultimele cuvinte.

– N-ar fi drept.

Pâine-Tare ajunse la Copii și dispăru printre pietre.

– Toți cei care n-au arcuri să treacă în mijlocul Eroilor și să aștepte acolo o clipă.

Tăcerea se prelungi. Durerea din genunchi îl săgetă pe Gât-Îngust când își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Din spate răsunară voci furioase. Yon și Brack se certau din nimica, în timp ce-și pregăteau ceva de fumat. Din nou tăcere. Războiul cuprindea 99 de părți plictisitoare și, din când în când, o parte în care teroarea îți copleșea întreaga ființă. Gât-Îngust avea senzația clară că aceasta din urmă avea să se prăbușească peste el de la înălțime.

Agrick înfipsea câteva săgeți în pământ, făcând stolurile de păsări să-și fluture aripile, precum semințele împrăștiate pe iarba grasă. Acum se legăna așezat pe vine, frecându-și bărbia.

– Pesemne o să aștepte lăsarea întunericului.

– Nu. Dacă a fost trimis cu mai mulți oameni, sigur Copoiul vrea dealul ăsta. Doar n-o să aștepte până primim noi ajutoare.

– Atunci..., murmură Drofd.

– Da. Cred că vor veni acum.

Printr-o coincidență nefericită, exact când Gât-Îngust rosti cuvântul „acum“, bărbații începură să iasă din umbrele Copiilor. Se așezară într-un rând drept și porniră la pas. Alcătuiau un scut lung cam din 12 oameni, în spatele căruia se zăreau vârfurile strălucitoare ale sulitelor. Arcașii alcătuiau flancurile, la adăpostul scuturilor.

– Pe stil vechi, spuse Minunata, pregătindu-și o săgeată.

– Nu m-aș fi așteptat la altceva de la Pâine-Tare. Și el tot pe stil vechi e.

Ca și Gât-Îngust, de altfel. Doi nebuni bătrâni, uitați de lume, care rezistaseră mai mult decât ar fi avut dreptul, pregătiți să se sfâșie unul pe altul. Dar măcar, într-un fel corect. O vor face așa cum se cuvine. Se uită spre laterale, încercând să dibuie cele două grupuri mici care se desprinseseră mai devreme. Nu zări pe nimeni. Se târau prin iarba grasă ori poate doar trăgeau de timp.

Agrick întinse coarda arcului până când aceasta aproape că-i atinse sprânceana.

– Când vrei să trag?

– Imediat ce poți lovi ceva.

– Vrei pe cineva anume?

Gât-Îngust își trecu limba peste dinții din față.

– Trage în cine poți.

Spune-o direct, de ce nu? Trebuia să-și ia inima în dinți să rostească vorbele.

– Pe oricine poți omorî.

– O să mă străduiesc.

– Nu te da peste cap și voi fi mai fericit.

– Ai dreptate.

Agrick eliberă săgeata, ca să exerseze puțin și aceasta zbură peste capetele oamenilor lui Pâine-Tare, care se ghemuiră imediat. Prima

săgeată a Minunatei se înfipse vibrând într-un scut și bărbatul din spatele lui dădu înapoi, târând scutul uman după el. Oamenii oricum începuseră să se răsfire, în pofida strigătelor lui Pâine-Tare. Unii se mișcau mai iute, alții abia se târau pe nenorocita aia de pantă.

Drofd trase și el, dar săgeata lui se înălță prea mult, nimerind undeva în apropiere de Copii.

– Rahat! înjură el, înhățând o altă săgeată cu mâna tremurândă.

– Ușurel, Drofd, ușurel! Respiră!

Însă Gât-Îngust avea și el probleme cu respiratul. Nu-i păsase niciodată de săgeți. Mai ales, inutil să spunem, când cădeau din cer spre el. Nu păreau mare lucru, dar în vârfurile lor se găsea moartea ta. Își aminti ploaia de săgeți aruncată asupra lor la Ineward, ca un stol de păsări furioase. Nu puteau fugi nicăieri. Rămăseseră doar cu speranță.

O săgeată se ridică în aer și el păși într-o parte, în spatele celui mai apropiat dintre Eroii, adăpostindu-se sub scut. Nu-i deloc amuzant s-o privești cum se îndreaptă spre tine învârtindu-se și să te întrebi dacă nu cumva vântul o va smuci în ultima clipă, pentru ca mai apoi să se înfigă în tine. Săgeata se lovi de piatră și ricoșă. O distanță minusculă între moarte și săgeata din iarbă.

Bărbatul care o trimisese se așeză într-un genunchi, bâjbâind după tolă, în timp ce scuturile umane se îndepărtau încet de el. Săgeata lui Athroc îi trecu direct prin stomac. Gât-Îngust văzu cum deschide gura mare, iar săgeata din mână îi zboară cât colo. O clipă mai târziu, veni și urlatul, care se transformă treptat într-un vaiet gătuit. Poate că șansele lor tocmai se îmbunătățiseră, dar lui Gât-Îngust tot nu-i plăcea să-i audă suferința. Nu-l încânta deloc ideea că și el ar putea scoate un sunet asemănător înainte ca ora să se scurgă.

Capătul scutului uman se destrămă când oamenii se întoarseră să-l privească pe arcașul ce se jeluia, întrebându-se dacă să-l ajute sau să-și vadă de drum ori pur și simplu dacă le venea rândul și lor. Pâine-Tare lătră câteva ordine, îndreptă rândul, dar următoarea săgeată a Minunatei

le trecu razant pe deasupra capetelor, silindu-i să se împrăştie din nou. Oamenii lui Gât-Îngust aveau înălţimea de partea lor, puteau trage rapid şi cu ţintă mai bună. Oamenii lui Pâine-Tare trebuiau să tragă în sus, unde vântul făcea ce voia cu traiectoria săgeţilor. Cu toate acestea, nu trebuiau să rişte. Doar săgeţile nu aveau să pună capăt luptei.

Gât-Îngust îl lăasă pe Drofd să mai tragă una, apoi îl apucă de braţ.

– Întoarce-te la ceilalţi!

Tânărul se răsuci brusc, părând că vrea să ţipe. Poate îl copleşise plăcerea luptei. Nu ştia niciodată cine o are. Groaza nebună şi curajul nebun sunt cele două feţe ale aceleiaşi monede, sigur, dar niciuna nu e de lăudat. Gât-Îngust îşi înfipse degetele în umărul băiatului şi îl trase aproape de el.

– Întoarce-te la ceilalţi, am spus!

Drofd înghiţi în sec, mâna nemiloasă a lui Gât-Îngust aducându-l cu picioarele pe pământ.

– Da, comandante!

Merse împleticit înapoi printre pietre, aplecat de spate.

– Retrage-te când trebuie! strigă Gât-Îngust spre Minunata. Nu risca nimic!

– Futu-i, mare dreptate ai! sâsâi ea peste umăr, lansând o altă săgeată.

Gât-Îngust se târî şi el în spate, atent la săgeţi până când trecu de pietre, apoi fugi peste porţiunea de iarbă, bucurându-se ca un prost de câteva clipe de siguranţă în plus şi simţindu-se ca un laş din pricina asta.

– Au ajuns la... ahh!

Îşi prinse piciorul în ceva şi îşi suci glezna. Durerea îl fulgeră. Parcurse distanţa rămasă şchiopătând şi scrâşnind din dinţi, după care se prăbuşi în mijlocul celorlalţi.

– Nenorocitele-astea de vizuini de iepuri! şopti Fiori.

Până să-şi adune Gât-Îngust minţile ca să răspundă, Minunata apăru în goană printre doi Eroi, agitându-şi arcul.

– Au trecut de zid! Şi-am mai nimerit un şobolan.

Agrick se așezase ca să-și dea scutul jos din spate, când o săgeată apărură de niciunde și se înfipse în pământul de lângă cizmele lui.

– Vin și ceilalți!

Gât-Îngust le auzi urletele de dedesubt, dar sesiză și vaietul îndepărtat al arcașului, sunete bizare aduse de vânt.

– Treceți înapoi aici! strigă Pâine-Tare cu răsuflarea tăiată.

S-ar fi zis că urcușul le stricase iarăși formația, unii fiind mai nerăbdători, alții mai lipsiți de tragere de inimă, neobișnuiți să lupte împreună. Asta îi avantaja pe oamenii lui Gât-Îngust, unii dintre ei trăind împreună parcă de secole.

Gât-Îngust aruncă o privire peste umăr și Scurry îi făcu șmecherește cu ochiul, continuând să mestece rădăcini. Prieteni vechi, frați de arme de când lumea. Whirrun își scosese sabia din teacă, însă metalul cenușiu și tocit al lamei nu reflecta deloc lumina soarelui. Așa cum spusesea runele, urma să se lase cu sânge. Singura întrebare era al cui sânge. Trecu printre ei, ochii li se întâlniră, dar nimeni nu scoase o vorbă, fiindcă nici nu era nevoie.

Minunata îngenunche la capătul rândului lor mic, la umbra scutului lui Athroc, potrivă o săgeată și oamenii lui Gât-Îngust se pregătiră așa cum nu o mai făcuseră niciodată.

Cineva se furișă pe lângă una dintre pietre. Pe scutul lui fusese pictat pe vremuri ceva, dar războiul și vremea îl tociseră atât de mult, încât nu deslușeai ce anume. Bărbatul avea o sabie strălucitoare în mână și capul acoperit de coif, dar cu greu arăta a dușman. Părea mai degrabă sleit de puteri, gâfâind cu limba scoasă din cauza urcușului.

Rămase în picioare, holbându-se la ei, iar ei îi întoarseră privirea fixă. Gât-Îngust simți cum Yon se încordează lângă el, dornic să se repeadă la atac, îl auzi pe Fiori respirând hârâit printre dinții încleștați, îl auzi pe Brack mârâind, nervii șubrezi ai fiecăruia contribuind la starea tensionată a celorlalți.

– Ușurel! șopti Gât-Îngust.

Știa că lucrul cel mai greu în astfel de momente este să stai nemișcat. Oamenii nu erau făcuți pentru așa ceva. Fie atacai, fie o luai la goană. Indiferent de variantă, ești disperat să te miști, să fugi sau să urli. Totuși, trebuiau să aștepte. Găsirea momentului potrivit însemna totul.

Un altul din trupa lui Pâine-Tare își arată fața. Își ținea genunchii îndoiți și arunca priviri de după scut. Avea un pește pictat pe el, urât ca moartea. Gât-Îngust se întreabă dacă nu cumva îl cheamă Peștoiul și simți o nevoie prostească de a izbucni în râs, dar veselie îi trecu repede.

Trebuiau să atace curând. Să folosească terenul. Să îi prindă în pantă. Să-i înfrângă rapid. Ținea de el să intuiască momentul. De parcă el ar ști. Timpul se întinse, plin de detalii. Respirația din gâtul dureros. O briză ușoară dezmiardându-i mâna. Firele de iarbă unduindu-se sub adierea vântului. Gura atât de uscată, încât nu era sigur dacă va fi în stare să spună vreun cuvânt când clipa cea mare va sosi.

Drofd eliberă o săgeată și doi bărbați se feriră. Însă sunetul coardei stârni ceva în Gât-Îngust și, înainte să mai analizeze dacă era momentul potrivit sau nu, scoase un urlet. Deloc un cuvânt în sine, dar grupa lui pricepu îndemnul și, ca o haită de câini scăpați din zgardă, se repeziră nebunește. Prea târziu acum. Poate că un moment e la fel de bun ca oricare altul.

Picioarele bătură pământul, dinții îi clănțăniră și genunchiul suferind tresări. Se întreabă dacă nimerise altă groapă și căzu lat. Se întreabă unde dispăruseră cei șase oameni care îl înconjuraseră până atunci. Se întreabă dacă n-ar fi mai bine să se retragă. Oare idioții ăia doi, trei acum, care porniseră la asalt, la ce se gândeau? Ce minciuni avea să le toarne copiilor lui Yon?

Ceilalți îl urmară pas cu pas, cu scuturile lipite de al lui, umăr lângă umăr. Yon cel Hazliu, la stânga, Caul Fiori-îți-dau, la dreapta. Bărbați care știau cum să strângă rândurile. Lui Gât-Îngust îi trecu prin cap ideea că el e veriga slabă aici. Și apoi că gândea prea mult.

Băieții lui Pâine-Tare alunecau și se împleticeau întruna, mai mulți

acum, sus, încercând să se aranjeze într-o formație oarecare, printre pietre. Yon eliberă strigătul lui de război, înalt și ascuțit, urmat de Athroc și de fratele său. Veniră țipetele și vaietele, în timp ce cizmele bătătoareau pământul vechi de la Eroi. Un loc unde oamenii se rugaseră cu mult timp în urmă. Se rugaseră pentru vremuri mai bune.

Gât-Îngust resimți groaza și bucuria bătăliei arzându-i în piept și urcând în sus pe gâtlee. Oamenii lui Pâine-Tare alcătuiau o linie de scuturi, printre care se întrezăreau armele cu tășurile lor sclipitoare, mișcându-se neîntrerupt.

Se aflau printre pietre, gata să se repeadă asupra lor.

– Rupeți rândurile! urlă Gât-Îngust.

El și Yon porniră spre stânga, Fiori și Brack spre dreapta, iar Whirrun apără în golul lăsat de ei, cu strigătul lui diabolic. Gât-Îngust surprinse expresia de pe chipul cel mai apropiat. Gura deschisă larg, ochii holbați. Oamenii nu sunt curajoși pur și simplu. Totul depinde de cum stau lucrurile. De cine e lângă ei. Indiferent dacă tocmai au urcat pe un deal imens, atacați cu o ploaie de săgeți. Flăcăul păru că se chircește, încercând să-și ascundă trupul în spatele scutului când Mama Săbiilor căzu asupra lui ca un munte. Un munte ascuțit ca o lamă de brici.

Metalul scrâșni, iar lemnul și carnea explodară. Sângele țâșni în valuri și bărbații zbierară în urechile lui Gât-Îngust. Bătrânul se răsuci într-o parte și-n alta, se feri de împunsătura unei sulite care se înfipse în lemn cu un zornăit. Se întoarse, se lovi de scutul cuiva și oasele pocniră. Se prăbuși pe spate și alunecă pe panta dealului.

Îl zări pe Pâine-Tare și părul lui sur încâlcit acoperindu-i fața. Sabia lui se ridică iute, dar Whirrun se dovedi mai rapid. Întinse brațul și înfipse mânerul Mamei Săbiilor în gura lui Pâine-Tare, dându-i capul pe spate și trimițându-l de-a berbeleacul. Dar Gât-Îngust avea altele pe cap. De el se lipise o față găunoasă și urâtită de un rictus, dinspre care se insinua un miros acru. Trase de sabia înțepenită, încercând să mărească spațiul dintre ei ca să o poată balansa. Își împinse dușmanul cu scutul, având

poziția de partea lui, și reuși să se desprindă cât de cât de el.

Athroc lovi un scut cu toporul și primi, la rândul lui, o lovitură. Gât-Îngust izbi în gol și cotul i se prinse în vârful unei sulite. Se împletici și sabia lui pocni ușurel pe cineva cu latul. Ca o bătaie prietenoasă pe umăr.

Whirrun se afla în mijlocul tuturor. Mama Săbiilor desena cercuri în aer, împrăștiindu-și inamicii, care schelălăiau ca niște căței. Cineva nimerise în calea ei. Nepotul lui Pâine-Tare.

– Ahhh...

Căzu tăiat în două. Brațul îi zbură cât colo, trupul începu să se răsucescă, iar picioarele să-i tremure în spasme. Tăișul lung vibră precum gheața care se rupe când se încălzește vremea și improșcă picături de sânge în toate direcțiile. Gât-Îngust gemu când le simți pe față, apoi izbi cu și mai multă ură un scut, strângând din dinți atât de tare, încât aceștia aproape că se crăpară. Mormăi ceva printre ei, nici el nu înțelese ce anume, și așchiile îi zgâriară chipul. Observă o mișcare cu coada ochiului. Își ridică scutul din instinct și simți cum ceva se înfinge în el cu putere, lovindu-i cu marginea zdrobită falca. Se împletici într-o parte, cu brațul complet amortit.

Zări o armă neagră profilându-se pe cerul senin, apoi coborând spre el. O pară cu a sa. Tăișurile se ciocniră, scrâșniră. Ajunse aproape de față cuiva care arăta ca Jutlan, dar Jutlan se găsea de mulți ani în pământ. Se îndepărtă clatinându-se, pe pantă, cu degetele încleștate. Genunchiul îl ardea, plămânii îl ardeau. Văzu ochiul lui Fiori sclipind și îi zări surâsul ce-i încrețea chipul distrus. Toporul lui despică țeasta lui Jutlan și o masă întunecată și moale se scurse pe scutul lui Gât-Îngust. Îi dădu un șut și leșul se rostogoli prin iarbă. Mama Săbiilor lovi o armură lângă el. Zalele platoșei zburară prin aer, rănindu-l pe Gât-Îngust la mână.

Zăngănit și larmă, hârșâieli și horcăituri, țipete și sâsâieli, pocnete și trosnete, oameni înjurând și urlând ca niște animale duse la tăiat. Oare Scorry cânta? Ceva îi atinse obrazul, apoi ochiul, și Gât-Îngust își întoarse capul brusc. Sânge, oțel, noroi, n-ar fi putut spune ce anume se repezise

spre el și-i alunecă pe lângă cot. O lance purtată de un rânjit cu un semn din naștere, care tot împungea cu ea. Gât-Îngust o opri stângaci cu scutul, încercând să se ridice. Scurry îl lovi pe bărbat în umăr și acesta scăpă lancea, iar din rană țâșni sângele.

Minunata avea fața mânjită de roșu. Sângele ei sau al altcuiva ori amestecat. Fiori hohotea, izbind cu marginea metalică a scutului său în gura unuia, exact când se rostogoliră pe pământ. Na, na, mori, mori! Yon striga cât îl țineau plămânii, toporul lui ridicându-se și apoi coborând cu un zăngănit. Drofd se clătină, ținându-se de brațul însângerat, cu arcul aproape distrus, un talmeș-balmeș agățat pe spatele lui.

Cineva sări după el cu o lance, dar Gât-Îngust îi tăie calea, urlând răgușit și atacându-l cu sabia. Mânerul vibră în pumnul lui, hainele fluturară, făcute zdrențe, însângerate. Omul scăpă lancea, deschise gura larg și din ea ieși un urlet ascuțit și bale roșii. Gât-Îngust își luă avânt și-l mai izbi o dată, iar trupul se răsuci în cădere. Brațul secerat îi pică din mânecă. Sângele negru închegat se amestecă grotesc cu spuma albă.

Cineva alergia în jos, pe deal. O săgeată trecu pe lângă el, ratându-l. Gât-Îngust sări spre el, dar îl rată la rândul lui. Se agățase de cotul lui Agrick. Alunecă și se lovi rău de mânerul sabiei, rămânând fără apărare. Însă fugarului nu-i păsa, continuă să gonească disperat, azvârlindu-și scutul cât colo, lăsându-l să se rostogolească.

Gât-Îngust înhăță sabia împreună cu o mână de iarbă. Aproape că lovi pe cineva, dar se opri la timp. Era Scurry, care se ținea bine de lancea lui. Toți oamenii lui Pâine-Tare fugeau. Cei care rămăseseră în viață, evident. Când oamenii cedează, o fac toți în același timp, ca un zid care se năruie, ca o faleză care se prăbușește în mare. Zdrobiți. I se păru că-l vede pe Pâine-Tare împiedicându-se și el în urma celorlalți, cu gura plină de sânge. Aproape că-și dori ca nenorocitul bătrân să scape, dar, pe de altă parte, îi venea să pornească după el și să-l ucidă.

– În spate! În spate!

Se bălăbăni, spaima cuprinzându-i trupul, și-i văzu pe bărbații dintre

pietre. Nimic nu mai avea formă. Soarele strălucea cu putere, orbitor. Auzi țipete și scrâșnete metalice. Alergă înapoi, înapoi printre pietre, cu scutul lovindu-se de bolovani, cu brațul paralizat. Respirația îi devenise șuierătoare, dureroasă. Tușea și alerga.

Calul de povară murise lângă foc, cu o săgeată înfiptă în coaste. Gât-Îngust văzu un scut cu o pasăre roșie pe el, o sabie care se ridică și pică. Minunata mai pierdu o săgeată. Ratase. Cioară-Roșie se întoarse și fugi, urmat de un arcaș care continuă să tragă, una dintre săgeți îndreptându-se spre Minunata. Gât-Îngust se așează pavăză, urmărind-o cu privirea. O respinse cu scutul lui și săgeata ricoșă în iarba înaltă.

Apoi, dispărură.

Agrick se uita în pământ, lângă picioarele lui, nu departe de foc. Se holba, cu toporul într-o mână și cu coiful în cealaltă. Gât-Îngust nu voia să vadă la ce se uită, deși știa deja.

Unul dintre oamenii lui Pâine-Tare se îndepărta târându-se, călcând iarba cu picioarele lui însângerate. Fiori se apropie de el și îl lovi în țeastă cu toporul. Nu foarte tare, dar suficient. O treabă curată. Ca un miner exersat care încerca duritatea pământului. Cineva încă urla pe undeva. Ori poate Gât-Îngust avea halucinații. Poate era doar oftatul din gâtul lui. Clipi des, privind în jur. De ce naiba rămăseseră aici? Clătină din cap, de parcă ar fi putut să scoată răspunsul prin această mișcare. Dar se alese cu o durere și mai rea în falcă.

– Poți mișca piciorul? întrebă Scurry, lăsându-se pe vine lângă Brack, care stătea pe pământ ținându-și bine cu mâna însângerată coapsa imensă.

– Firește că pot, băga-mi-aș! Numai că doare al dracului dacă îl mișc!

În căldura dogoritoare, Gât-Îngust era lipicios din cauza sudorii. Falca îi pulsa acolo unde se lovise de scut, iar mâna îi zvâcnea. Genunchiul și călcâiul își cereau porția obișnuită de lamentare, dar, în rest, nu părea să fie rănit. Nu serios, în orice caz. Nu prea înțelegea cum ieșise întreg din toată nebunia. Strălucirea intensă a luptei pălea iute, iar picioarele

începură să îi tremure ca ale unui vițel nou-născut și ochii i se umplură de lacrimi. Parcă ar fi luat cu împrumut toată forța pe care o folosisese, iar acum o dădea înapoi cu dobândă. Făcu câțiva pași spre focul stins și calul mort. Nici urmă de șa. Fugi sau mori. Se lăsă în fund, chiar în mijlocul Eroilor.

– Te simți bine?

Whirrun se aplecă peste el, strângând în pumn sabia lungă, cu tăișul pătat de sânge. Așa cum se cuvenea. Odată ce Mama Săbiilor e scoasă din teacă, trebuia neapărat pătată cu sânge.

– Te simți bine?

– Eu așa zic.

Degetele lui Gât-Îngust strâneau atât de tare cureaua scutului, încât mai că nu-și amintea cum să le descleșteze. Într-un târziu, se sili să le desprindă și dădu drumul scutului în iarbă. Pe chip îi apăruseră câteva tăieturi proaspete care să completeze cele o sută de răni mai vechi, o creștătură nouă pentru comandantul posomorât.

Perii mici și aspri de pe capul Minunatei erau năclăiți de sânge.

– Ce s-a întâmplat?

Femeia își șterse ochii cu brațul.

– M-am tăiat cumva?

– E doar o zgârietură, spuse Scorry, pipăindu-i scalpul cu degetele lui mari.

Drofd se așezase în genunchi lângă ea, legănându-se înainte și înapoi. Își ținea bine arma, iar printre degete i se scurgeau picături de sânge.

O rază de soare îl orbi pe Gât-Îngust cu strălucirea ei și pleoapele îi tresăriră ușor. Îl auzea pe Yon urlând, chiar lângă pietre, strigând după Pâine-Tare și flăcări lui.

– Veniți înapoi, căcăcioșilor! Veniți înapoi, lași nenorociți ce sunteți!

Nu că ar fi contat. Orice om e un laș. Un laș și un erou, în funcție de cum decurg lucrurile. Normal că nu s-ar mai fi întors. Păreau să fi abandonat cele opt leșuri. Nu mai veneau înapoi. Gât-Îngust se rugă la

vechii zei morți ai locului să nu se mai întoarcă.

Scorry cânta încet, moale și trist, în timp ce-și scotea acul și ața dintr-un sac ca să se apuce de cusut. După o bătălie, nu ai parte de cântece vesele. Melodiile voioase or fi ele dorite, dar, de obicei, rănesc adevărul.

Gât-Îngust se trezi gândind că vor ieși cu bine din asta. Chiar foarte bine. Doar un mort. Apoi se uită la fața caraghioasă și vlăguită a lui Athroc, la ochii cu privire tulbure, la trupul sfârtecat de toporul lui Cioară-Roșie, care tresărea haotic, la mațele revărsate... I se făcu silă de el că poate gândi așa. Știa că imaginea asta va rămâne în el pe vecie. Și în ceilalți, la fel. Cu toții avem de purtat o povară.

Se lăsă pe spate în iarbă și urmări mișcarea norilor. Acum o amintire, acum o alta. Un conducător bun nu poate analiza la nesfârșit alegerile făcute, obișnuia să-i spună Treicopaci, și totodată un conducător bun nu are cum să nu analizeze la nesfârșit alegerile făcute. Făcuse lucrul corect. Poate că da. Sau poate că nu există nimic corect în lumea asta.

ZIUA ÎNTÂI

„O armată rațională ar fugi.“

MONTESQUIEU

TĂCERE

Maiestatea Voastră Augustă,

Lord Bayaz, Întâiul dintre Magi, i-a transmis mareșalului Kroy dorința voastră de căpătâi, și anume să se încheie campania rapid. În consecință, mareșalul a pus la punct un plan care să-l atragă pe Dow cel Negru într-o bătălie decisivă, cu toată coordonarea de rigoare, și întreaga armată vibrează de veselie și de activitate.

Divizia generalului Jalenhorm deschide drumul, mărșăluind din zori și până-n noapte, urmată de avangarda generalului Mitterick la nici câteva ore distanță. S-ar putea spune că există o rivalitate prietenească între cei doi când vine vorba despre cine va înfrunta primul inamicul. Între timp, lordul guvernator Meed a fost rechemat de la Ollensand. Cele trei divizii se vor reuni lângă un orașel numit Osrung, după care, împreună, vor porni spre nord, chiar spre Carleon și, bineînțeles, spre victorie.

Cât despre mine, îi însoțesc pe oamenii generalului Jalenhorm, chiar alături de vârful de lance ale armatei. Suntem oarecum încetiniți de drumurile proaste și de vremea schimbătoare, care trece fără niciun semn prevestitor de la cer senin la averse nemiloase. Totuși, generalul nu e omul pe care să-l oprească ceva, fie că vorbim de văzduh sau de dușman. Dacă vom intra în contact cu nordicii, voi observa, firește, și o voi anunța îndată pe Maiestatea Voastră de rezultate.

Rămân cel credincios și mai umil servitor al Maiestății Sale,

*Bremer dan Gorst,
Observator Regal al Războiului Nordic*

Cu greu puteai zice că veniseră zorii. Lumina se revărsa cenușie, ca de înmormântare, chiar înainte ca soarele să se înalțe târându-se, dar nu avea niciun pic de strălucire. Ici și colo zăreai câteva chipuri, însoțite nevăzut de cei care deveniseră fantome. Un peisaj de țară transformat într-un ținut al morților. Momentul preferat din zi al lui Gorst. *Te puteai chiar prefăce că nimeni nu va mai deschide gura vreodată.*

Deja alerga de vreo oră, bătătorind cu picioarele drumul noroiș și brăzdat de făgașe. Apa din urmele lungi lăsate de căruțe reflecta ramurile negre ale copacilor și cerul spălăcit. Lumi în oglindă fericite, în care el avea tot ce merita, zdrobite apoi de cizma lui grea, stropindu-i cu apă murdară gambele învelite în oțel.

Ar fi fost o nebunie să alerge în armura completă, așa că Gorst purta doar părțile esențiale. Pieptarele cu marginile roluite până la coapsă, precum și moletierele. Pe brațul drept, armura specială și mănușa scurtă ca să-i permită mânuirea liberă a sabiei. Pe stângul avea întreaga armură din oțelul cel mai gros, cuprinzându-i brațul cu care para de la vârfurile degetelor până la platoșa grea de umăr. O vestă vătuită pe dedesubt și pantaloni groși de piele întăriți cu fâșii metalice. Vedea lumea prin fanta îngustă a coifului.

Un câine bălțat lătră scurt și răgușit la călcâiele lui. Arăta grotesc cu stomacul umflat. Îl abandonează rapid ca să scormonească printr-o grămadă mare de resturi de pe marginea drumului. *Oare gunoiul este ultimul semn trainic pe care îl vom lăsa acestei țări? Gunoiul și mormintele noastre?* Tropăi prin tabăra diviziei lui Jalenhorm, un labirint răsfirat de corturi de pânză, învăluite în tăcerea pașnică, somnolentă. Ceața se agăța de iarba culcată la pământ, înconjura corturile din apropiere, iar pe cele îndepărtate le transforma în stihii. Mai mulți cai înșiruiți îl priviră posaci pe deasupra sacilor prinși de gât. O santinelă singuratică stătea cu mâinile palide

întinse spre un coș pentru jar, o pată de culoare cărămizie în semiîntuneric, scânteile portocalii plutind în jurul lui. Soldatul căscă gura și se holbă la Gorst, care trecu pe lângă el și-și văzu de drum neobosit.

Servitorii lui îl așteptau în fața cortului. Rurgen îi aduse o găleată și Gorst bău cu sete apa rece care se scurse în jos, pe gâtulejul ce-i ardea. Younger aduse cufărul, gemând sub greutatea lui, și Gorst trase afară armele pentru antrenament. Arme masive, cu tăișul mat și tocit, cu mânere mari cât niște cărămizi să asigure un echilibru oarecare, de trei ori mai grele decât săbiile de luptă.

În liniștea minunată, se năpustiră spre el. Rurgen cu un scut și un băț. Younger cu un par cu care tot împungea aerul. Gorst se chinui să pareze cu fierul lui modest. Nu-i dădură nici timp, nici șanse, nu-i arătară nici milă și nici respect. Dar el nici nu le voia. Promise șanse înainte de Sipani și se lăsase pe tânjală, se înmuiase. Devenise mai nesimțitor. Nenorocirea îl prinsese cu garda jos. Nu va mai repeta niciodată greșeala. Dacă va mai apărea vreun moment asemănător, îl va găsi oțelit și nemilos precum lama criminală a unui brici. Așa că, în fiecare dimineață din ultimii patru ani, în fiecare dimineață de după Sipani, în fiecare dimineață fără nicio excepție, pe ploaie, arșiță sau ninsoare... avea parte de toate astea.

Loviturile și hârșâielile lemnului frecat de metal. Pocniturile și trosnetele ocazionale ale bețelor care ricoșează când ating armura sau când se înfig printre crăpături. Ritmul respirației lui întretăiate, bubuitul inimii, efortul lui sălbatic. Sudoarea care îi îmbiba haina și care îi provoca mâncărimi pe scalp, zburând în picături prin fanta coifului. Arsura din fiecare mușchi, din ce în ce mai rea, din ce în ce mai bună, de parcă și-ar fi putut distruge dizgrația ca să trăiască din nou.

Rămase nemișcat, gâfâind cu gura deschisă, ținând ochii închiși, în timp ce servitorii îi desfăceau armura. Când îi ridicară pieptarul, simți că plutește. Că se îndreaptă spre cer și că nu se va mai întoarce niciodată. *Oare ce e acolo, sus, deasupra armatei? Păi, nimeni altul decât faimosul țap ispășitor Bremer dan Gorst, eliberat, în sfârșit, din ghearele pământului!*

Își scoase hainele una câte una, ude de transpirație și duhnind de-ți mutau nasul. Brațele i se umflaseră atât de tare, încât abia le putea îndoi. Rămase gol în aerul răcoros al dimineții, plin de pete roșii pricinuite de frecare, fumegând aproape ca o budincă scoasă din cuptor. Se cutremură șocat când îl stropiră cu apă rece ca gheața, proaspăt adusă de la izvor. Younger îi aruncă o cârpă cu care să se șteargă. Rurgen îi aduse haine de schimb și cei doi se apucară să îi curețe armura până când aceasta își recăpătă luciul.

Soarele se târa peste orizontul neuniform și, printre copaci, Gorst zări trupele Regimentului 1 al regelui ieșind din corturi, inspirând adânc aerul zorilor. Soldații își prinseră singuri armurile, scormonind plini de speranță în jarul focurilor moarte, pregătindu-se pentru marșul de dimineață. Un grup fusese târât să-l vadă pe unul de-al lor biciuit pentru cine știe ce prostie. Biciul lăsa dăre de un roșu palid pe spatele gol al vinovatului, plesnitura lui ascuțită ajungând la urechile lui Gorst aproape în același timp cu scâncetul soldatului. *Nu-și dă seama ce norocos e. Ce bine-ar fi fost ca pedeapsa mea să fie la fel de scurtă, de dureroasă și de meritată.*

Săbiile de luptă ale lui Gorst fuseseră meșterite de Calvez, cel mai mare făurar de săbii din Styria. Daruri din parte regelui, pentru că-i salvase viața în bătălia de la Adua. Rurgen scoase sabia cea lungă din teacă și o întoarse pe ambele părți, metalul perfect șlefuit sclipind în lumina zorilor. Gorst încuviință din cap. Servitorul îi arătă apoi sabia scurtă, cu marginile strălucind rece. Gorst încuviință din nou din cap, luă apărătorile și le prinse bine. Apoi puse o mână pe umărul lui Younger, una pe umărul lui Rurgen, îi strânse ușor și zâmbi.

Rurgen vorbi în șoaptă, respectând tăcerea.

– Generalul Jalenhorm a cerut să mergeți alături de el, domnule, imediat ce divizia pornește în marș.

Younger își miji privirea spre cerul senin.

– Numai nouă kilometri până la Osrung, domnule. Credeți că va fi o

bătălie azi, acolo?

– Sper că nu.

Pe toți zeii, sper că da. Sper să ne batem. Te rog, te rog, te rog, te implor să-mi dai un singur lucru. O băătălie.

AMBIȚIE

– **F**in!

– Mmm?

Bărbatul se propti în cot, zâmbind ironic spre ea.

– Te iubesc.

– Mmm.

O pauză. Femeia încetase de multă vreme să mai aștepte ca iubirea să cadă asupra ei precum un fulger. Unii oameni sunt meniți pentru o dragoste de acest gen. Alții se lasă mai greu.

– Fin?

– Mmm?

– Serios, te iubesc.

Și ea îl iubea, chiar dacă îi venea greu să rostească cele două cuvinte magice. Ceva apropiat de dragoste. Bărbatul arăta splendid în uniformă, dar și mai bine fără ea. Uneori o surprindea făcând-o să râdă și nu putea nega focul ce se aprindea între ei când se sărutau. Era onorabil, generos, harnic, respectuos, mirosea bine... Nu impresiona cu vreo deșteptăciune ieșită din comun, adevărat, dar probabil că și asta era un punct forte. Într-o căsnicie nu prea există loc pentru doi cu aceeași calitate.

– Ești un băiat bun, murmură ea, mângâindu-i obrazul.

Avea o mare afecțiune pentru el și, doar din când în când, un ușor dispreț, ceea ce însemna foarte mult în comparație cu ce simțea față de

majoritatea bărbaților. Se potriveau de minune. Un optimist și o pesimistă, un idealist și o pragmatică, un visător și o cinică. Și să nu uităm de sângele lui nobil și de ambiția ei mistuitoare.

El oftă dezamăgit.

– Mă jur că toți bărbații din nenorocita asta de oaste te iubesc.

– Chiar și comandantul tău, lordul guvernator Meed?

– Ei bine, probabil că el nu, dar mă aștept până și el să aibă sentimente mai bune, dacă nu l-ai mai lua peste picior în halul ăsta.

– Dacă m-aș opri, pesemne că el singur s-ar face de râs.

– Pesemne, dar bărbații au o toleranță mai mare pentru asta.

– Oricum, există un singur ofițer de a cărui opinie îmi pasă.

El zâmbi, plimbându-și degetele pe coastele ei.

– Serios?

– Căpitanul Hardrick.

Femeia plescăi.

– Cred că numai pantalonii ăia strâmți ai lui de cavalerie sunt de vină. Îmi place la nebunie să scap dinadins lucruri pe jos, pentru ca mai apoi el să le ridice pentru mine. Scuze!

Își duse degetul la buze și clipi cu subînțeles.

– Blestemată fie-mi stângăcia! Mi-am scăpat evantaiul din nou. N-ai putea să mi-l ridici, căpitane? Aproape că l-ai atins. Apleacă-te încă puțin, căpitane. Apleacă-te... încă... *puțin*.

– Ești o nerușinată! Nu cred că Hardrick ți s-ar potrivi totuși. Mai deloc, aș zice. Omul e la fel de plictisitor ca o scândură. Te-ai sătura de el după numai câteva minute.

Finree își umflă obrazii.

– Pesemne că ai dreptate. Câte poate să facă și un fund? Ceva ce bărbații nu înțeleg niciodată. Poate...

Se gândi la toate cunoștințele ei, încercând să-l aleagă pe cel mai caraghios amant și zâmbi când îi veni în minte candidatul perfect.

– Atunci, Bremer dan Gorst? N-aș putea spune că mă omor după aspectul lui... sau după istețimea... sau după poziția lui, dar am impresia că o fântână adâncă de emoții se ascunde în spatele înfățișării sale necizelate. Cu vocea lui va trebui să mă obișnuiesc, firește, dacă reușește cineva să scoată de la el mai mult de două vorbe, dar, dacă îți place genul tăcut și puternic, aș adăuga că marchează spectaculos la ambele categorii. Ce e?

El nu mai zâmbea deloc.

– Glumesc. Îl cunosc de ani întregi. E inofensiv.

– Inofensiv? L-ai văzut vreodată luptând?

– L-am văzut exersând cu sabia.

– Nu e același lucru.

Judecând după tonul lui, părea că se abține să spună mai multe și asta îi stârni curiozitatea.

– Tu l-ai văzut luptând?

– Da.

– Și?

– Și... mă bucur că e de partea noastră.

Ea îl lovi ușurel peste vârful nasului cu degetul.

– Bietul meu copilaș! Te sperie?

El se rostogoli pe spate, îndepărtându-se de ea.

– Puțin. Toată lumea ar trebui să fie speriată măcar puțin de Bremer dan Gorst.

Femeia tresări surprinsă. Nici nu-i trecuse prin cap că Hal s-ar putea teme de ceva. Rămaseră tăcuți. Pânza cortului se unduia încet în adierea vântului.

Acum se simțea vinovată. Îl iubea pe Hal. Îndeplinise toate condițiile în ziua în care o ceruse de soție. Ea cântărise bine toate avantajele și dezavantajele, iar el se dovedise categoric o alegere bună. Era un bărbat bun. Unul dintre cei mai buni. Dinți excepționali. Onest, curajos, credincios până la moarte. Însă lucrurile acestea nu sunt întotdeauna de

ajuns. De aceea el avea nevoie de cineva mai practic care să-l ghideze printre vârtejuri. De aceea el avea nevoie de ea.

– Hal!

– Da?

Îl trase spre ea, lipindu-se de trupul lui cald, și îi șopti la ureche:

– Te iubesc.

Trebuia să admită că îi făcea plăcere puterea pe care o avea asupra lui. Doar de aceste cuvinte a fost nevoie ca el să strălucească de fericire.

– Ce fată bună! șopti bărbatul și o sărută.

Ea îi răspunse la sărut, vârându-și degetele în părul lui. Ce înseamnă dragostea la urma urmei dacă nu să găsești pe cineva care să ți se potrivească? O persoană care să-ți compenseze lipsurile?

Cineva cu care poți lucra. Pe care îl poți schimba.

Aliz dan Brint era suficient de drăguță, de isteată și de spiță bună, încât să nu devină motiv de stânjeneală, dar nu suficient de drăguță, de isteată și nici din cea mai bună spiță ca să reprezinte o amenințare. O personalitate destul de limitată prin comparație cu ea însăși și Finree se simțea în siguranță să-i cultive prietenia, fără să se teamă că va fi pusă în umbră. Nu-i plăcuse niciodată să fie pusă în umbră.

– Mi se pare destul de greu să mă acomodez, murmură Aliz, privind printre genele ei blonde coloana de soldați în marș. E nevoie de timp ca să te obișnuiești să fii mereu înconjurată de bărbați...

– N-am de unde să știu. Armata a fost dintotdeauna casa mea. Mama a murit când eram foarte mică și tata m-a crescut.

– Ah, îmi pare rău.

– De ce? Tata îi duce dorul, cred, dar eu cum aș putea? N-am cunoscut-o deloc.

Se lăsă tăcerea. Deloc surprinzător. Finree își dădu seama că răspunsul ei era, într-o conversație, echivalentul unui buzdugan trântit în cap.

– Și părinții tăi?

– Amândoi morți.

– Vai!

Asta o făcu pe Finree să se simtă și mai prost. Părea că, în toate discuțiile pe care le avea, se legăna între nerăbdare și vinovăție. Își promise să fie mai tolerantă, deși chiar se purta așa adesea, însă fără niciun rezultat. Poate că ar trebui să-și țină pur și simplu gura, deși încercase și asta de atâtea ori, cu rezultate și mai neglijabile. Copitele bocăneau pe cărare, cizmele tropăiau la unison, într-un tumult constant, iar ofițerii strigau din când în când ordine, deranjați de ruperile de ritm.

– Ne îndreptăm spre... nord? întrebă Aliz.

– Da, spre orașul Osrung, unde ne vom întâlni cu celelalte două divizii, a generalului Jalenhorm și a lui Mitterick. Cred că sunt la vreo 16 kilometri de noi, de cealaltă parte a dealurilor, răspunse ea arătând cu cravașa spre zonele pustii și mlăștinoase din stânga lor.

– Ce fel de oameni sunt?

– Generalul Jalenhorm este...

Tact, tact.

– Un om brav și cinstit, un vechi prieten al regelui.

Și, în consecință, promovat mult peste ce-ar permite capacitățile lui reduse.

– Mitterick este un soldat competent și experimentat.

Dar și un cap-pătrat nesupus care nu urmărește decât poziția tatălui său.

– Și fiecare dintre ei conduce tot atâția oameni ca lordul nostru guvernator Meed?

– Șapte regimente de fiecare, două de cavalerie și cinci de infanterie.

Finree i-ar fi putut înșira numerele, titlurile și toți ofițerii superiori, dar Aliz părea că atinsese limitele cunoștințelor ei în această privință. Cunoștințele ei, în general, nu dădeau senzația că sunt prea vaste, dar Finree hotărâse să se împrietenească cu ea chiar și așa. Se zvonea că soțul ei, colonelul Brint, era un vechi prieten al regelui, ceea ce îl făcea un om

pe care e bine să-l cunoști. Prin urmare, Finree nu ezita să râdă mereu la glumele lui expirate.

– Așa de mulți oameni, spuse Aliz. Tatăl tău poartă, într-adevăr, o mare răspundere pe umerii lui.

– Așa este.

Ultima oară când Finree își văzuse tatăl, rămăsese șocată de epuizarea care i se citea pe chip. Întotdeauna îl considerase făurit din fier și posibilitatea ca el să aibă un suflet milos o tulburase foarte tare. Poate că acesta era momentul maturizării, când aflai că părinții tăi pot fi niște ratați precum toți ceilalți.

– Războiul e îngrozitor, nu?

– Răvășește peisajul, distruge negustoria și meșteșugurile, omoară oameni nevinovați și îi recompensează pe cei vinovați. Îi aruncă pe oamenii cinstiți în sărăcie și umple buzunarele profitorilor. Când tragi linie, nu produce altceva decât cadavre, monumente înalte și balade cu eroi.

Totuși, Finree neglija să menționeze că oferă și ocazii extraordinare, nelimitate.

– Atât de mulți oameni răniți, zise Aliz. Atât de mulți morți.

– Un lucru oribil.

Deși bărbații morți lasă spații în care cei mai sprintari pot pași iute. Sau în care soțiile sprintare își pot manevra cu ușurință soții...

– Și toți oamenii ăștia care își pierd casele. Care pierd tot.

Aliz privea cu ochii umezi procesiunea nefericiților ce veneau din cealaltă parte, siliți de soldați să se abată de la drum și să-și croiască drum prin praful sufocant.

Păreau să fie mai multe femei, deși nu era deloc ușor să le deosebești din pricina hainelor zdrențuite. Câțiva moșnegi și copii mergeau alături de ele.

Nordici, cu siguranță. Săraci, fără îndoială. Mai mult decât săraci, căci nu aveau aproape nimic. Pe chipurile lor se citea foamea, fălcile le

atârnau din cauza oboselii... Își țineau strâns în mâini puținele bunuri care le mai rămăseseră. De ură, ori poate de frică, nu-și ridicau privirea spre soldații Uniunii care își vedeau de drum în direcția opusă. Arătau mult prea disperați ca să mai simtă și altceva.

Finree nu știa de cine fugeau mai exact ori unde se duceau. Oare ce orori îi împinsese să plece? Oare ce urma să se întâmple cu ei? Privindu-i, se simți rușinată de siguranța în care trăia. Revoltător de norocoasă. E foarte ușor să uiți cât de multe ai când ochii tăi sunt fixați deja pe ceea ce nu ai.

– Ar trebui să facem ceva, murmură Aliz, gânditoare.

Finree strânse din dinți:

– Ai dreptate.

Își îndemnă calul să pornească la galop, probabil mânjind rochia albă a lui Aliz cu câțiva stropi de noroi, străbătu cât ai clipi distanța destul de mare și se vârî printre ofițerii care reprezentau adesea ratații diviziei.

Aici se vorbea limba războiului. Coordonare și provizii. Vreme și moral. Ritmul marșului și ordinele de luptă. Pentru ea nu era o limbă străină și, chiar când își strecură calul în mijlocul lor, observă greșelile, lucrurile trecute cu vederea și lipsa de eficiență. Fusese crescută în cazărmi, în popote și în cartiere generale, petrecuse în armată mai mult timp decât orice ofițer de aici și cunoștea mai multă strategie, tactică și desfășurare de forțe decât oricine. Neîndoielnic mai multă decât lordul guvernator Meed care, până anul trecut, nu condusesese nimic mai periculos decât un banchet oficial.

Acesta călărea chiar în centrul gloatei, sub stindardul cu ciocane încrucișate al Engliei, purtând o uniformă splendidă, azurie, împodobită cu trese aurii, mai degrabă potrivită unui actor într-o piesă de teatru colorată decât unui general aflat în campanie. În ciuda banilor iroșiți cu croitorul, gulerul splendid părea complet nelalocul lui, gâtul îi răsărea din el precum gâtul unei țestoase din carapace.

Își pierduse cei trei nepoți cu mulți ani în urmă, în bătălia de la

Fântâna Neagră, dar și fratele, fostul lord guvernator, la scurt timp după aceea. De atunci, o ură de nezduncinat față de nordici înflorise în sufletul lui și se dovedise un susținător atât de înflăcărat al războiului, încât își echipase jumătate din divizie din banii lui. Totuși, ura pentru dușman nu te califica în postul de comandant. Ba dimpotrivă.

– Lady Brock, ce minunat că ați venit alături de noi! spuse el, pe un ton ușor disprețuitor.

– Pur și simplu îmi vedeam de drum și mi-ați apărut în cale.

Ofițerii chicotiră, dar Hal scoase un sunet mai degrabă de disperare. Îi aruncă o privire piezișă și ea îi răspunse la fel.

– Eu și câteva dintre doamne am observat refugiații din stânga. Speram că ați putea fi convinși să le oferiți ceva de mâncare.

Meed își întoarse ochii apoși spre șirul sărmanilor, privind cu același dispreț cu care te-ai uita la un șir de furnici.

– Mi-e teamă că bunăstarea soldaților mei are prioritate.

– Sunt sigură că toți acești domni voinici își pot permite să renunțe la o masă pentru o cauză bună, nu?

Lovi cu palma pieptarul colonelului Brint, care începu să râdă nervos.

– I-am dat asigurări mareșalului Kroy că ne vom ocupa pozițiile în afara orașului Osrung până la miezul nopții. Nu ne putem opri.

– Ar putea fi rezolvat în...

Meed îi întoarse spatele nepoliticos.

– Femeile și faptele lor miloase, nu? le aruncă el ofițerilor, stârnind un val de râsete lingușitoare.

Finree îl opri, hlizindu-se zgomotos.

– Bărbații și jocul lor de-a războiul, nu?

Îl plesni pe căpitanul Hardrick pe umăr cu mânușile, suficient de tare ca acesta să se strâmbe.

– Ce *prostie caraghioasă* să încerci să salvezi o viață sau două! Acum pricep. Ar trebui să-i lăsăm să cadă ca muștele pe marginea drumului, să răspândim focurile și putregaiul oriunde este posibil și să facem din țara

lor un pustiu blestemat. Asta îi va învăța să respecte cum se cuvine Uniunea și felul ei de a fi, sunt sigură! Ne facem doar datoria, nu?

Se uită în jur spre ofițeri cu sprâncenele ridicate. Cel puțin se opriseră din râs. Meed nu arătase niciodată mai posac, ceea ce îi convenea de minune.

– Domnule colonel Brock, reuși el să îngaime printre buzele strânse, cred că soția dumneavoastră s-ar simți mai bine dacă ar călări alături de celelalte doamne.

– Chiar mă pregăteam să sugerez acest lucru, spuse Hal, trăgându-și calul în fața ei.

Se opriră brusc amândoi, în timp ce alaiul lui Meed își văzu de drum în continuare.

– Ce *naiba* faci? rosti el printre dinți.

– Omul e un idiot bătut în cap. Un țăran care se joacă de-a soldatul.

– Trebuie să lucrăm cu ce avem, Fin! Te rog, nu-l mai provoca! De dragul meu. Nervii mei nenorociți nu suportă așa ceva.

– Îmi pare rău.

Nerăbdarea dusese la vinovăție. Din nou. Nu din cauza lui Meed, firește, ci a lui Hal, care trebuia să fie de două ori mai bun, de două ori mai curajos și de două ori mai muncitor decât oricine altcineva ca să se desprindă de umbra sufocantă a tatălui său.

– Urăsc să văd lucruri făcute prost doar pentru a satisface mândria unui boșorog nebun, când ele ar putea fi făcute atât de bine.

– Te-ai gândit vreo clipă că oricum e rău că avem un general amator și fără să ne mai batem joc de el? Cu puțin sprijin poate s-ar descurca mai bine.

– Posibil, murmură ea deloc convinsă.

– Nu poți să stai și tu cu celelalte soții? o imploră el, pe un ton lingușitor. Te rog, doar pentru moment.

– Cu vrăjitoarele alea care gânguresc?

Fin se strâmbă.

– Nu discută decât despre cine a rămas grea, cine e necredincioasă și ce rochii a mai purtat regina. Niște idioate!

– Ai băgat de seamă că toată lumea e idioată cu excepția ta?

Ea făcu ochii mari.

– Ai observat și tu asta?

Hal inspiră adânc:

– Te iubesc. Știi foarte bine. Dar gândește-te pe cine ajuți la urma urmei. I-ai fi putut hrăni pe sărmanii aceia dacă te-ai fi purtat cu mai multă blândețe.

Bărbatul își frecă rădăcina nasului.

– O să stau de vorba cu intendentul, poate izbutesc să aranjez ceva.

– Ești un erou!

– Încerc, dar, pe toți demonii, nu-mi ușurezi deloc sarcina. Data viitoare, ai grijă. De dragul meu, te rog. Gândește-te să spui ceva banal. Discută despre vreme, de pildă.

Apoi se îndepărtă de ea, pornind spre capătul coloanei.

– Mă piș pe ea de vreme, murmură ea în urma lui. Și pe Meed.

Fin trebui să recunoască totuși că Hal are dreptate. Nu făcuse niciun bine, nici ei, nici soțului ei, nici cauzei Uniunii și nici măcar refugiaților, enervându-l pe lordul guvernator Meed.

Trebuia să-l distrugă.

COMPROMIS

— **T**rezește-te, bătrâne!

Gât-Îngust încă mai visa. Se afla acasă sau undeva asemănător. Era tânăr sau retras din viața activă. Oare Colwen îi zâmbea dintr-un colț, în timp ce întorcea lemnul pe mașinăria de rindeluit, așchiile buclate împrăștiindu-se și adunându-se la picioarele lui. Gemu, se rostogoli într-o rână și durerea îi săgetă șoldul, umplându-l de panică. Încercă să dea la o parte pătura.

— Ce s-a...

— E în regulă.

Minunata îi puse mâna pe umăr.

— Te-am lăsat să dormi mai mult.

Femeia avea acum o julitură lungă și pe partea cealaltă a capului, firele de păr scurte fiind acoperite de sânge uscat.

— M-am gândit că îți va prinde bine.

— Aș mai dormi câteva ore.

Gât-Îngust scrâșni din dinți când cele zece feluri de dureri îl copleșiră din toate direcțiile. Încercă să se ridice în capul oaselor, mai întâi rapid, apoi foarte, foarte încet.

— Fir-ar a naibii de treabă! Războiul e treabă pentru bărbați tineri. Ce să-i faci?

— Mai nimic.

Minunata îi întinse o butelcă din care el luă o gură zdravănă, își clăti gura urât mirositoare și scuipă.

– Niciun semn de la Pâine-Tare. Și l-am îngropat pe Athroc.

El se opri, cu butelca pe jumătate dusă la gură. Își lăsă mâna să cadă. O moviliță din pământ proaspăt se zărea la baza unuia dintre Eroii, în partea cea mai îndepărtată. Brack și Scorry stăteau în fața ei cu lopețile în mână. Între cei doi, Agrick privea în jos.

– Ați rostit deja cuvintele? întrebă Gât-Îngust, știind că ei nu ar face așa ceva, dar sperând totuși.

– Te-am așteptat pe tine.

– Bun, minți el, ridicându-se cu greu, agățat de brațul ei.

Era o dimineață cenușie, vântul se întetise, iar norii grei zgâriau piscurile abrupte ale dealurilor. Ceața încă mai stăruia printre crăpături, învăluind ca un giulgiu ținutul mocirlos de pe fundul văii.

Gât-Îngust șchiopăta până la mormânt, mișcându-și șoldurile anevoios, încercând să scape de durerea din încheieturi. Și-ar fi dorit să se ducă oriunde altundeva, dar sunt lucruri de care nu poți scăpa. Toți se îndreptară spre același loc și se strânsură formând un semicerc. Triști și tăcuți. Drofd încercând să înfulece dintr-o singură înghițitură o coajă mare de pâine, apoi ștergându-și mâinile de cămașă. Whirrun cu gluga trasă la loc, îmbrățișând-o pe Mama Săbiilor, așa cum ar face un părinte cu copilul său bolnav. Yon cu o față și mai posomorâtă decât de obicei, ceea ce nu însemna puțin lucru. Gât-Îngust se opri chiar în dreptul mormântului, între Agrick și Brack. Chipul munteanului își pierduse rumeneala din obraji, iar pe bandajul de la picior apăruse deja o pată mare de sânge.

– Piciorul e bine? întrebă el.

– E doar o zgârietură, răspunse Brack.

– Cam mult sânge pentru o zgârietură, nu?

Brack îi zâmbi, tatuajele de pe fața lui schimbându-și contururile.

– Asta numești tu cam mult?

– Dacă mă iei așa, atunci nu e mult.

În comparație cu nepotul lui Pâine-Tare, pe care Whirrun îl despicase în două, în niciun caz nu era prea mult. Gât-Îngust aruncă o privire peste umăr, spre locul în care strânseseră cadavrele, cumva la adăpost de vânt, lângă zidul distrus. Ca să nu fie văzute, poate, dar nu ca să fie uitate. Morții. Întotdeauna morții. Gât-Îngust se uită la pământul negru, întrebându-se ce-ar putea zice. Se uită la pământul negru, de parcă acesta avea răspunsurile ascunse în el. Dar în pământ nu găsești nimic altceva decât întuneric.

– Ciudat lucru!

Vorbele îi ieșiră din gâtlee mai degrabă ca un croncănit, așa că își dres glasul.

– Mai deunăzi, Drofd m-a întrebat dacă pietrele sunt numite Eroii fiindcă aici sunt îngropați eroi. Am spus nu. Însă acum cred că e îngropat unul.

Gât-Îngust se strâmbă când rosti cuvintele, nu din pricina tristeții, ci pentru că știa că înșiră niște baliverne jalnice. Rahaturi care nu l-ar fi păcălit nici măcar pe un copil. Dar ceilalți încuviințară din cap, iar lui Agrick i se scurse o lacrimă pe obraz.

– Așa e, întări Yon.

În fața unui mormânt poți spune cuvinte pentru care ai fi luat în răs într-o tavernă, dar care aici îi face pe oameni să considere că dai pe-afară de înțelepciune.

Gât-Îngust simțea că fiecare vorbă e un cuțit pe care trebuia să și-l înfigă în trup, dar nu se mai putea opri acum.

– Athroc n-a stat mult cu noi, dar a lăsat o urmă. Nu va fi uitat.

Gât-Îngust se gândi la ceilalți flăcăi pe care îi îngropase, ale căror fețe și nume păliseră cu trecerea anilor și nici măcar nu-și amintea numărul lor.

– A rămas lângă grupa lui. A luptat bine.

A murit urât, hăcuit de un topor, pe un pământ care nu însemna nimic.

– A făcut tot ce trebuie. Tot ce îi poți cere unui bărbat, cred eu. Dacă e

cineva care...

– Gât-Îngust!

Fiori stătea cam la douăzeci de pași distanță, în partea de sud a cercului.

– Nu acum! șuieră Gât-Îngust.

– Ba da, spuse Fiori. Acum!

Gât-Îngust porni grăbit spre el, valea cenușie deschizându-se între două pietre.

– La ce să mă uit... ah!

Dincolo de râu, la poalele Dealului Negru, zări călăreți pe fâșia maronie a drumului Uffrith. Călărind iute spre Osrung și stârnind nori groși de praf. Puteau foarte bine să fie vreo 40. Poate chiar mai mulți.

– Și acolo!

– Rahat!

Alți patruzeci veneau din direcția opusă, spre Vechiul Pod. Acopereau răscrucile. Îi înconjurau din ambele părți ale Eroilor. Sentimentul de îngrijorare aproape că îi provocă lui Gât-Îngust o durere în piept.

– Unde e Scurry? întrebă el holbându-se în jur, de parcă ar fi ascuns ceva și nu mai știa unde.

Chiar în spatele lui, Scurry ridicase un deget. Gât-Îngust răsuflă încet, bătându-l ușor pe umăr.

– Aici erai. Aici erai.

– Comandante! murmură Drofd.

Gât-Îngust urmărește direcția indicată de degetul lui. Pe drumul de la sud, dinspre Adwein, care cobora alene printr-un defileu croit între două dealuri, era mare forfotă. Gât-Îngust deschise lentila brusc și privi prin ea.

– E Uniunea.

– Cam câți?

Vântul mătură o bucată de negură și, pentru o clipă, Gât-Îngust văzu

coloana întinzându-se printre dealuri, oameni și arme deopotrivă. Lăncile străluceau, iar stindardele se unduiau înalte. Capătul procesiunii se pierdea undeva la orizont.

– Par să fi venit toți, fir-ar a naibii de treabă! șopti Minunata.

Brack se aplecă de spate.

– Spune-mi că nu ne batem de data asta.

Gât-Îngust lăsă lentila jos.

– Uneori, cel mai bun lucru de făcut este să fugi mâncând pământul.

Strângeți lucrurile! urlă el. Acum! Ne luăm tălpășița.

Oamenii lui își păstrau echipamentul pregătit mai tot timpul, așa că adunaseră restul lucrurilor destul de rapid, însoțiți de un cântec săltăreț, în ritm de marș, îngânat de Scorry. Yon cel Hazliu stinge focul, bătându-l cu cizma, în timp ce Whirrun îl privea. El terminase deja cu strânsul, întrucât tot ce avea era Mama Săbiilor, iar pe ea o ținea într-o mână.

– De ce-l stingi?

– Nu le las rahaților ăloră focul meu, mormăi supărat Yon.

– Doar nu crezi că vor putea să se strângă toți în jurul lui, nu?

– Chiar și-așa.

– Nici măcar noi nu încăpem toți în jurul lui.

– Nu-mi pasă.

– Cine știe? Dacă-l lași, poate unul dintre oamenii Uniunii o să se frigă, se vor speria cu toții și vor pleca acasă.

Yon se uită în sus o clipă, apoi stinse și ultimii tăciuni cu talpa.

– Nu le las nenorociților focul meu.

– Atunci, cam asta e, nu? întrebă Agrick.

Lui Gât-Îngust îi veni greu să-l privească în ochi. Avea ceva disperat în ei.

– Astea sunt toate cuvintele pe care le primește?

– Putem spune mai multe mai târziu, dar, deocamdată, trebuie să ne gândim și la cei vii.

– Ne dăm bătăuți.

Agrick îl privi pe Fiori, cu pumnii încleștați, de parcă el i-ar fi omorât fratele.

– A murit degeaba. Pentru un rahat de deal, pe care nici nu-l mai apărăm acum? Dacă nu ne-am fi luptat, el încă ar trăi. Înțelegeți?

Făcu un pas înainte și probabil că s-ar fi repezit la Fiori dacă Brack nu l-ar fi apucat din spate și Gât-Îngust, din față, ținându-l amândoi strâns.

– Înțelegem.

Fiori ridică din umeri, plictisit.

– Dacă nu m-aș fi dus în Styria, aș avea ambii ochi. Dar m-am dus. Și-am rămas cu un ochi. Ne-am luptat. El a murit. Viața merge într-o singură direcție și nu întotdeauna în cea care ne convine. Asta e!

Se întoarse și porni cu pași mari spre nord, cu toporul pe umăr.

– Nu-l băga în seamă, îi șopti Gât-Îngust la ureche. Dacă vrei să dai vina pe cineva, atunci dă vina pe mine. Eu am ales să ne batem.

– N-ai avut încotro, spuse Brack. A fost o hotărâre corectă.

– Unde-a dispărut Drofd? întrebă Minunata, atârându-și arcul pe umăr când trecu pe lângă ei. Drofd? Unde ești?

– Aici! Îmi strâng lucrurile.

Se afla chiar lângă zid, acolo unde lăsaseră cadavrele oamenilor lui Pâine-Tare. Când Gât-Îngust se apropie de el, Drofd tocmai îngenunchease lângă unul și se apucase să-i scotocească prin buzunare. Își ridică privirea rânjind, ținând câteva monede în palmă.

– Comandante, asta avea niște...

Se opri când văzu încruntătura lui Gât-Îngust.

– Urma să-i împart...

– Pune-le la loc!

Drofd clipi nedumerit.

– Dar lui nu-i mai sunt de folos acum...

– Nu sunt ai tăi, nu? Lasă-i acolo, cu băiatul lui Pâine-Tare. Când

Pâine-Tare o să ajungă aici, sus, el o să decidă cine îi primește.

– Cel mai probabil, Pâine-Tare însuși îi va primi, bombăni Yon, venind din spate, cu platoșa peste umăr.

– Tot ce se poate. Dar nu vor fi ai noștri. Există un mod corect de a face lucrurile.

Cuvintele lui stârniră câteva pufnete și un sunet care sună a geamăt.

– Nimeni nu mai gândește așa în prezent, comandante, rosti Scorry, sprijinindu-se în lance.

– Uită-te cât de bogat a devenit un terchea-berchea ca Sutt Brittle, întări și Brack.

– În vreme ce noi ne alegem cu belciugul de la oala pentru pișat și cu niște praf de aur, bombăni Yon.

– Știu că trebuie să îți primești răsplata și voi avea grijă să capeti ce ți se cuvine pentru munca de ieri. Dar lasă leșurile în pace. Dacă vrei să fii ca Sutt Brittle, poți să i te alături lui Glama Auritul și să jefuiești oameni toată ziua.

Gât-Îngust nu era sigur de ce se enervase așa de tare. Înainte, ar fi ignorat asemenea lucruri. Făcuse așa în tinerețe și nu o dată îi fusese de ajutor. Până și Treicopaci obișnuia să-i mai lase pe băieții lui să scotocească prin buzunarele unui mort sau doi. Dar, fiindcă se enervase și alesese să fie corect, nu mai putea să dea înapoi.

– Ce suntem noi? se răsti el. Oameni Aleși sau vagabonzi și hoți?

– Suntem săraci, comandante, asta suntem, spuse Yon, și începem să...

– Futu-i!

Minunata smulse monedele din mâna lui Drofd și le aruncă în iarbă.

– Când o să fii tu comandant, Yon cel Hazliu Cumber, poți să faci ce vrei. Până atunci, ascultăm de Gât-Îngust. L-ai auzit doar. Suntem Oameni Aleși. Cel puțin, eu asta sunt. Dar nu sunt convinsă în privința voastră. Acum mișcați-vă cururile alea grase, înainte să ajungeți să pălăvrăgiți cu Uniunea despre sărăcia voastră.

– Nu suntem aici pentru bani, spuse Whirrun, trecând mândru cu

Mama Săbiilor pe umăr.

Yon îi aruncă o privire întunecată.

– Tu poate că nu ești, zevzecule! Dar unora dintre noi le-ar plăcea să capete câte ceva din când în când.

Dar Whirrun deja se îndepărtase dând din cap, iar Brack și Scorry ridicară din umeri și îl urmară.

Minunata se aplecă spre Gât-Îngust.

– Câteodată cred că, cu cât celorlalți le pasă tot mai puțin, cu atât ție trebuie să îți pese mai mult.

– Ce vrei să spui?

– Nu poți face lumea să meargă într-un anumit fel de unul singur.

– Există o cale dreaptă de a face lucrurile, se răsti el.

– Ești sigur că lucrul corect nu înseamnă să încerci să îi ții pe toți fericiți și în viață?

Partea cea mai proastă era că femeia avea dreptate.

– La asta s-a ajuns acum?

– Am crezut că ajunseserăm de mult la asta.

Gât-Îngust ridică o sprânceană.

– Știi ce? Bărbatul tău ar fi trebuit să te pună la punct mai bine.

Ea pufni:

– Panarama aia? Îl sperii la fel de tare ca pe voi. Să mergem! strigă ea, săltându-l pe Drofd de un cot.

Grupul își croi drum prin spărtura din zid și porni în jos, mișcându-se iute. Ori atât de iute cât îi permiteau genunchii lui Gât-Îngust. Se îndreptară spre nord, pe poteca plină de hârtoape, pe unde veniseră, și lăsară Eroii în seama Uniunii.

Gât-Îngust trecu printre copaci, rozându-și unghiile de la mână cu care mânua sabia. Deja rosesese tot ce se putea, până la articulațiile degetelor mai mult sau mai puțin, de la mână cu care ținea scutul. Nenorocitele

astea nu creșteau niciodată destul de repede. Se simțise mai puțin nervos când urcase la Eroii în creierii nopții decât acum, când mergea să-i spună lui Dow cel Negru că pierduse dealul. Nu e deloc normal ca dușmanul să te sperie mai puțin decât propriul comandant, nu? Își dori să aibă o companie mai prietenoasă, dar dacă urma să pice vina pe cineva, atunci prefera să ducă el întreaga povară. Fusesse hotărârea lui.

Oamenii fojgăiau prin pădure ca furnicile în iarbă. Mercenarii lui Dow cel Negru – veterani, cu minte limpede, inimă rece, înarmați până în dinți. Gât-Îngust se îndoia că vreunul dintre ei s-ar gândi de două ori înainte să fure câțiva bănuți de la un mort sau de la cei vii. Unii purtau armură ca a soldaților Uniunii, alții mânuiau arme ciudate, cu piteni, țepi și cârlige menite să pătrundă prin oțel, tot felul de invenții noi pentru lume și fără de care lumii i-ar fi fost mult mai bine.

Gât-Îngust fusese mai toată viața lui un luptător, dar oamenii de soiul ăsta încă îl făceau să se simtă agitat și, cu cât îmbătrânea, cu atât avea senzația că nu-și mai găsește locul. Într-una din zilele astea o să se prindă și ei. Își vor da seama că, de o la zi la alta, devenea tot mai greu să-și păstreze curajul intact. Se strâmbă când dinții lui mușcară prea mult din piele și scutură mâna.

– Nu e corect ca un Om Ales să fie speriat tot timpul, murmură el.

– Poftim?

Gât-Îngust aproape că uitase de Fiori care mergea alături de el, fără să scoată un sunet.

– Tu te sperii vreodată, Fiori?

Urmă o pauză, iar ochiul lui Fiori sclipi când soarele pătrunse printre ramuri.

– Pe vremuri, mă speriam. Tot timpul.

– Și ce s-a schimbat?

– Mi-au ars ochiul și mi l-au scos.

Și el care spera la o discuție care să-l liniștească.

– Mi i-au înjumătățit.

Vorbele lui sunaseră aproape ca o glumă, dar Gât-Îngust nu avea chef să râdă deloc. Niște oi behăiau dincolo de potecă, împingându-se una într-alta într-un țarc mult prea mic, provocând o adevărată zarvă. Aduse pentru hrană, fără îndoială, adică furate. Pentru binele armatei lui Dow cel Negru, câțiva păstori ghinionişti îşi pierduseră singurul mod de a-şi câştiga existenţa. În spatele unor panouri din piele, la nici doi paşi de turmă, o femeie le măcelerea, iar altele trei le jupuiau, le scoteau maţele şi le agăţau carcasele. Toate erau pline de sânge până la subsuori, însă nu le păsa.

Doi flăcăi, probabil abia ajunşi la vârsta potrivită pentru luptă, priveau cu atenţie. Râzând de prostia oilor, care nu bănuiau ce se petrece în spatele panourilor. Nu vedeau că ei sunt cei aflaţi într-un țarc şi că, în spatele cântecelor, al poveştilor şi al viselor, războiul aştepta, îmbibat în sânge până la subsuori, fără să-i pese de nimic. Gât-Îngust vedea totul foarte clar. Şi-atunci de ce încă stătea umil în propriul țarc?

Stindardul negru al Protectorului Nordului era înfipt în pământ în faţa unei clădiri ruinate, învelite în iederă, cucerite de pădure cu mult timp în urmă. În luminişul de alături, erau şi mai mulţi bărbaţi, precum şi cai agitaţi, priponiţi în şiruri lungi. Cineva dădea la pedala unei tocile, iar metalul scrâşnea şi scânteile săreau în toate direcţiile. O femeie bătea cu ciocanul roata unei căruţe. Un fierar lucra la o cămaşă din zale, cu un cleşte şi o mână de inele din fier. Copiii alergau de colo până colo cu braţele pline de scânduri, cu cobiliţe pe umeri din care săreau stropi de apă murdară, sau cărau saci în care numai zeii ştiau ce e. Violenţa e o treabă complicată atunci când lucrurile capătă amploare.

În mijlocul acestui zbucium, pe o dală de piatră stătea tolănit un bărbat, sprijinit în coate, cu capul lăsat pe spate, cu ochii închişi, părând întru totul relaxat. Trupul se afla la umbră, dar o rază de soare ce se strecurase printre ramuri îi lumina zâmbetul, care strălucea de două ori mai tare.

– Pe toţi morţii!

Gât-Îngust se apropie de el și își coborî privirea.

– Prințul care nu face mai nimic! Ce-i cu cizmele alea de muiere pe care le porți?

– Piele styriană.

Calder privi printre gene, pleoapele lui formând o fantă subțire, și își ȱuguie buzele așa cum făcea încă din copilărie.

– Curnden Gât-Îngust! Mai trăiești, rahat bătrân?

– Mă mai supără tusea din când în când.

Își drese glasul și scuipă flegma pe piatra veche de când lumea, chiar între cizmele din piele styriană ale lui Calder.

– Dar eu zic că o să supraviețuiesc. Cine-a făcut greșeala să-ți permită să te întorci din exil?

Calder își coborî picioarele de pe dala de piatră.

– Nimeni altul decât marele Protector însuși. Bănuiesc că nu i-a putut veni de hac Uniunii fără preaputernicul meu braț înarmat.

– Care-i planul lui? Să ȱi-l taie și să-l arunce spre ei?

Calder întinse mâinile în lateral.

– Cum te-aș mai putea ține în brațe atunci?

Se îmbrățișară strâns.

– Mă bucur să te văd, rahat bătrân ce ești!

– Și eu la fel, mincinos mic și nenorocit!

Fiori se tot încrunta.

– Voi doi păreți foarte apropiați, murmură el.

– Ce vorbești! Practic, eu l-am crescut pe ticălosul ăsta mic!

Gât-Îngust își trecu degetele boante prin părul lui Calder.

– L-am hrănit cu lapte stors dintr-o cârpă.

– Cel mai apropiat lucru de ceea ce face o mamă, spuse Calder.

Fiori încuviință încet din cap:

– Asta explică multe.

– Ar trebui să stăm de vorbă.

Calder îl strânse ușurel pe Gât-Îngust de braț.

– Mi-a fost dor de discuțiile noastre.

– Și mie.

Gât-Îngust se dădu un pas în spate, cu grijă, când un cal se cabră în apropiere, răsturnând o căruță plină cu sulite care căzură pe pământ cu o zarvă nemaipomenită.

– Tot atât de mult pe cât mi-a fost dor de un pat decent. Totuși, astăzi s-ar putea să nu fie ziua noastră.

– Poate nu. Aud că ar urma nu știu ce bătălie?

Calder se trase și el înapoi, gesticulând larg.

– O să-mi distrugă toată după-amiaza.

Dădu un șut în colțul unei cuști, apoi plecă. Doi nordici împuțiți și goi pușcă stăteau pe vine înăuntrul ei. Unul își vârî mâna printre gratii, în speranța că va primi apă, milă sau pur și simplu că o parte din el ar putea fi liberă. Dezertorii ar fi fost deja spânzurați, ceea ce însemna că erau fie hoți, fie criminali. Așteptau ca Dow cel Negru să ia o hotărâre. Probabil că tot la spânzurătoare aveau să ajungă. Ce ciudat, să închizi oamenii pentru furt, când întreaga armată trăia din jaf. Să spânzuri oameni pentru crimă când treaba lor era să ucidă. Ce mai e o crimă într-o vreme când oamenii își însușesc tot ce le pofteste inima de la oricine?

– Dow te vrea.

Talpă-Despicată stătea încruntat sub arcada clădirii distruse. Întotdeauna fusese un ticălos posac, dar astăzi părea mai ursuz decât oricând.

– Înăuntru.

– Vrei să-ți las sabia? întrebă Gât-Îngust, care deja începuse să o scoată din teacă.

– Nu e nevoie.

– Nu? De când a început Dow cel Negru să se încreadă în ceilalți?

– Nu în ceilalți. Doar în tine.

Gât-Îngust nu era foarte sigur că asta e un semn bun.

– Bine, atunci.

Fiori dădu să-l urmeze, dar Talpă-Despicată îl apucă de spate cu o mână.

– Dow n-a întrebat de tine.

Gât-Îngust surprinse pentru o clipă căutătura nemulțumită a lui Fiori, ridică din umeri și se aplecă să treacă pe sub arcada sufocată de iederă. Se simțea ca și cum își vârâse capul în gura lupului și se întreabă când o să audă dinții pocnind. Străbătu o galerie plină cu pânze de păianjen, în care se auzea ecoul unor picături de apă. Pătrunse într-o zonă largă plină cu tufe de rugi și noroi, mărginită de stâlpi spărți, unii dintre ei încă susținând o boltă păraginită. Acoperișul dispăruse de mult și printre norii de deasupra începu să se zărescă un petic de cer senin. Dow stătea în jilțul lui Skarling, în capătul îndepărtat al sălii în ruine, jucându-se cu mânerul sabiei. Lângă el, Caul Deșiratul își scărpină bărbia cu peri albi.

– Când o să dau ordinul, spunea Dow, vei conduce singur. Te îndrepti spre Osrung cu tot ce ai. Acolo e punctul lor slab.

– De unde știi asta?

Dow îi făcu cu ochiul.

– Am sursele mele. Au prea mulți oameni și s-au grăbit să ajungă acolo, așa că trupele sunt înșirate pe drum, care e prea îngust. În oraș, nu au decât câțiva călăreți și mai mulți flăcăi de-ai Copoiului. Posibil să-și ocupe pozițiile până la venirea noastră, dar nimic de speriat dacă atacăm așa cum trebuie.

– Să nu te îndoiești de atacul meu, spuse Deșiratul. În privința asta, nu e cazul să-ți faci griji.

– Nu-mi fac. De aceea vei fi în frunte. Vreau ca băieții tăi să-mi poarte stindardul în fața armatei. Și pe-al Auritului, și pe-al lui Cap-de-Fier, dar și pe-al vostru. Acolo unde le poate vedea toată lumea.

– Să-i faci să creadă că efortul nostru e comun.

– Întocmai. Cu puțin noroc, vor atrage câțiva oameni de la Eroi și locul nu va mai fi așa bine păzit. Odată ce vor ajunge pe câmp, între deal și

oraș, îi las pe băieții Auritului să-i snopească în bătaie. Între timp, eu, Cap-de-Fier și Zece-Feluri ne vom ocupa de Eroi.

– Ai vreun plan anume în minte?

Dow îi servi unul dintre rânjetele lui faimoase.

– Să alerg în sus, pe deal, și să ucid tot ce respiră.

– Probabil că au avut suficient timp să se așeze bine, iar ăsta e un teren pe care e greu să ataci. Acolo vor fi cei mai puternici. Am putea ocoli...

– Aici e locul cel mai puternic.

Dow își înfipse sabia în pământ, în fața jilțului lui Skarling.

– Iar aici, cel mai slab.

Și se bătu cu degetul în dreptul inimii.

– Tot ocolim de vreo câteva luni. Nu se vor aștepta să venim din față. Îi rupem la Eroi, îi rupem aici, adăugă Dow, și își lovi pieptul din nou. Restul se va fărâmița cât ai clipi. Apoi, Auritul poate continua să-i vâneze până la râu dacă e nevoie. Chiar până și la Adwein. Solz ar trebui să se pregătească pe partea dreaptă până atunci, ca să cucerească Vechiul Pod. Cu tine în Osrung, când restul Uniunii va apărea mâine, cele mai bune poziții ne vor aparține deja.

Deșiratul se ridică încet în picioare.

– Ai dreptate, comandante. Va fi o zi roșie. O zi pentru balade.

– Mă piș pe baladele lor! rosti Dow, ridicându-se și el. Mă mulțumesc cu victoria.

Își strânseseră mâinile scurt, apoi Deșiratul porni spre ușă, îl văzu pe Gât-Îngust și îi oferă un zâmbet știrb.

– Bătrânul Caul Deșiratul! zise Gât-Îngust și îi întinse mâna.

– Curnden Gât-Îngust, cum mă vezi și cum te văd!

Deșiratul îi prinse mâna într-ale sale.

– Nu mai sunt mulți bărbați de ispravă ca noi.

– Astea-s vremurile!

– Ce-ți mai face genunchiul?

– Știi și tu. Așa și-așa.

– Și-al meu la fel. Yon Cumber?

– Tot timpul cu glumele pe buze. Cum se descurcă Puhoi?

Deșiratul rânji:

– L-am pus să aibă grijă de niște recruți noi. Niște papă-lapte, dacă mă întrebi pe mine.

– Poate se mai întăresc aici.

– Bine-ar fi! Și cât mai repede dacă se poate. Aud că ne așteaptă o bătălie.

Deșiratul îl bătu încurajator pe braț când trecu pe lângă el.

– Aștept ordinul tău, comandante.

Plecă, lăsându-i pe Gât-Îngust și pe Dow cel Negru să se privească, despărțiți doar de câțiva metri de pământ acoperit cu moloz, bălării și urzici. Păsările ciripeau, frunzele foșneau, iar sunetul metalic îndepărtat sugera că urmează o treabă sângeroasă.

– Comandante!

Gât-Îngust își umezi buzele, neștiind cum aveau să decurgă lucrurile.

Dow inspiră adânc și urlă cât îl ținură plămânii:

– Nu ți-am poruncit eu să ții cu dinții de *căcatul* ăla de deal?

Gât-Îngust îngheță sub puterea ecoului ce răsună între zidurile distruse. Se părea că, până la urmă, lucrurile nu aveau să decurgă deloc bine. Se întrebă dacă nu cumva va ajunge și el gol-goluț în cușcă până la apusul soarelui.

– Păi, m-am ținut bine de el... până când a apărut Uniunea...

Dow se apropie și Gât-Îngust se forță să nu se dea un pas înapoi. Dow se aplecă spre el și Gât-Îngust se forță să nu tresară. Dow ridică mâna și o lăsa ușurel pe umărul lui dureros și Gât-Îngust se forță să nu se cutremure.

– Îmi pare rău că am țipat, spuse Dow calm, dar am o reputație de întreținut.

Un val de ușurare nehibzuită se revărsă peste Gât-Îngust.

– Firește, comandante. Dă-i drumul!

Gât-Îngust își îngustă privirea când Dow inspiră adânc.

– Schiop bătrân *netrebnic* și *de rahat* ce ești! zbieră Dow, scuipându-l și mângâindu-i obrazul învinețit fără prea multă blândețe. Văd că te-ai luptat totuși.

– Da. Cu Pâine-Tare și câțiva dintre băieții lui.

– Îmi amintesc de ticălosul ăla bătrân. Câți avea cu el?

– 22.

Dow își dezveli dinții, într-un amestec de zâmbet și încruntătură.

– Și tu câți aveai, zece?

– Nouă cu Fiori.

– Și i-ai pus pe fugă?

– Ei bine...

– Băga-mi-aș, ce mi-aș fi dorit să fiu acolo!

Dow se cutremură și rămase cu privirea în gol, de parcă îi vedea pe Pâine-Tare și pe ai lui urcând panta, iar aceștia nu se mișcau destul de repede pentru el.

– Chiar mi-aș fi dorit să fiu acolo.

Lansă un atac cu sabia încă vârâtă în teacă și, din stâlpul lovit, așchiile săriră în toate direcțiile, silindu-l pe Gât-Îngust să se dea un pas înapoi cu grijă.

– În loc să stau aici și doar să dau din căcatul ăsta de gură. Doar pălăvrăgeală, pălăvrăgeală și rahat de pălăvrăgeală.

Dow scuipă, trase aer în piept, apoi păru să-și aducă aminte că mai e și Gât-Îngust acolo și își îndreptă iar privirea spre el.

– I-ai văzut pe cei din Uniune urcând?

– Cel puțin o mie pe drumul spre Adwein și am avut impresia că, în urma lor, veneau mai mulți.

– Divizia lui Jalenhorm, spuse Dow.

- De unde știi asta?
- Are metodele lui, se auzi o altă voce.
- Pe toți...

Gât-Îngust se trase brusc înapoi, nimeri într-o tufă de rugi și aproape că se prăbuși. O femeie atârna pe unul dintre cei mai înalți pereți. Lipită de piatră ca o cârpă umedă, cu un picior și o mână spânzurate, cu capul bălăbănindu-se într-o parte, de parcă s-ar fi sprijinit de spătarul unei bănci din grădină și nu de o grămadă șubredă de zidărie spartă, cam la doi metri deasupra pământului.

– O prietenă de-a mea, îi explică Dow fără măcar să ridice ochii. Mă rog, când spun prietenă...

- Dușmanul dușmanului.

Femeia se rostogoli, desprinzându-se de perete.

Gât-Îngust se holbă, așteptând să audă sunetul căzăturii ei.

- Eu sunt Ishri.

Vocea îi șoptise chiar în ureche.

De data asta, Gât-Îngust ajunse cu fundul în praf. Femeia se așeză peste el, cu pielea neagră tuci, fină și perfectă, precum luciul unui vas frumos. Purta o haină lungă, ale cărei poale se târau prin mizerie, larg desfăcută, lăsând să se întrevadă pe dedesubt trupul înfășurat în feșe albe. Dacă se întrebase vreodată cineva cum arată o vrăjitoare, deasupra lui se găsea răspunsul. Nu că ar mai fi fost nevoie de vreo dovadă a vrăjitoriei, după ce ea dispăruse dintr-un loc și apăruse imediat în altul.

Dow începu să hohotească răgușit:

– Niciodată nu poți spune de unde o să răsară. Mereu îmi fac griji că o să apară din senin în timp ce... știi tu.

Și mimă cu pumnul cum și-o freacă.

– Ai fi foarte norocos, rosti Ishri, uitându-se în jos spre Gât-Îngust cu ochi mai negri decât noaptea, fără să clipească, precum o stăncuță la un vierme.

– De unde ai venit? bălmăji Gât-Îngust, chinându-se să se ridice în

picioare, ȋopăind puțin din cauza genunchiului ȋnȋepenit.

– Din sud, spuse ea, deși atăta lucru era limpede judecând după culoarea pielii ei. Ori poate vrei să ȋntrebi de ce am venit.

– Mă mulȋumesc și cu motivul.

– Ca să fac lucrul corect.

Femeia schiȋă un zămbet.

– Să lupt ȋmpotriva răului. Să lovesc crunt pentru dreptate. Sau... poate vrei să afli cine m-a trimis?

– Bine, cine te-a trimis?

– Zeii.

Femeia ȋși ridică ochii spre cerul ȋncadrat de buruieni ȋnalte și de lăstari.

– Și cum ar putea fi altfel? Zeii ne pun unde vor ei să fim.

Găt-ȋngust ȋși frecă genunchiul.

– Are un simȋ al umorului tare nasol, nu?

– Habar n-ai cum stă treaba. Am venit să mă lupt cu Uniunea. Te satisface răspunsul?

– Pe mine, da, zise Dow.

Ochii negri ai lui Ishri se ȋndreptară spre el și Găt-ȋngust se simȋi nemaipomenit de ușurat.

– ȋnaintează spre dealuri ȋn număr mare.

– Oamenii lui Jalenhorm?

– Cred că da.

Femeia se ȋndreptă de spate, unduindu-se ȋntruna, de parcă nu ar fi avut oase. ȋi amintea lui Găt-ȋngust de țiparii pe care obișnuia să ȋi prindă ȋn lacul de lângă atelierul lui, care se răsturnau din plasa de pescuit, șerpuind ȋn mâinile copiilor și scoȋând sunete neobișnuite.

– Voi, bărbații aștia grași și rozalii, ȋmi păreți la fel.

– Mitterick ce face? ȋntrebă Dow.

Umerii ei osoși se mișcară fluid ȋn sus și ȋn jos.

– E puțin în urmă, clefăie și comentează furios că Jalenhorm îi stă în cale.

– Starea de spirit?

– Dar unde mai e distracția dacă știi tot?

Trecu dansând pe lângă Gât-Îngust, în vârful picioarelor, aproape atingându-l, și Gât-Îngust se feri pășind în spate nervos, mai-mai să se împiedice din nou.

– Zeii probabil că sunt *plictisiți* de moarte.

Ishri își vârî laba piciorului într-o crăpătură din perete, prea îngustă ca o pisică să se strecoare pe-acolo, își răsuci gamba și reuși să intre în ea până la coapsă.

– Pe cai, atunci, eroii mei!

Se zvârcoli ca un vierme tăiat în două, croindu-și drum prin zidăria distrusă, haina ei rostogolind pietrele pline de mușchi.

– N-ai o bătălie de dus?

Izbuti să-și strecoare și craniul în despărțitură, apoi și brațele. Bătu o dată din palmele înfășurate și lăsă doar un deget în afara crăpăturii. Dow se apropie de el, întinse mâna și îl smulse. Nu era deloc un deget, ci doar o crenguță moartă.

– Magie, murmură Gât-Îngust. Nu pot spune că îmi pasă de asemenea lucruri.

Din propria experiență, știa că magia face mai mult rău decât bine.

– Îndrăznesc să spun că o vrăjitoare e de folos uneori, dar de ce trebuie să se poarte întotdeauna atât de *ciudat*?

Dow zvârli crenguța cât colo, strâmbându-se.

– E război. Îmi pasă de oricine și de orice îmi duce treaba până la capăt. Totuși, să nu pomenesti de prietena mea neagră nimănui, da? Oamenii și-ar putea face idei greșite.

– Și care e ideea corectă?

– Orice căcat spun eu că e! mârâi Dow și nu păru că mimează furia de data asta.

Gât-Îngust ridică mâinile în semn de apărare.

– Tu ești comandantul.

– Ba bine că nu!

Dow se uită încruntat spre crăpătură.

– Eu sunt comandantul.

Parcă ar fi încercat să se convingă pe sine însuși.

Pentru o clipă, Gât-Îngust se întrebă dacă Dow cel Negru s-a simțit vreodată ca un șarlatan. Dacă Dow cel Negru trebuia să-și ia inima în dinți în fiecare dimineață.

Nu-i plăcu prea mult acest gând.

– Atunci, ne luptăm?

Privirea lui Dow alunecă pieziș și zâmbetul lui ucigător își făcu apariția din nou, de data asta fără urmă de îndoială sau teamă în el.

– Futu-i, doar a venit timpul, nu? Ai auzit ce i-am zis Deșiratului?

– În mare. Să încerce să-i atragă spre Osrung, apoi tu te vei duce direct la Eroii.

– Direct la ei! lătră Dow, de parcă totul era ca și rezolvat, dacă zbiera.

Așa cum ar fi făcut Treicopaci, nu?

– Așa ar fi făcut?

Dow deschise gura, apoi se opri.

– Contează? Treicopaci e de nouă ierni în pământ.

– Așa e. Unde vrei să mă duc împreună cu grupul meu?

– Vei sta lângă mine când voi lua cu asalt Eroii, firește. Mă aștept să nu-ți dorești nimic mai tare pe lume decât să iei dealul ăla înapoi de la ticăloșii din Uniune.

Gât-Îngust oftă din toți răunchii, întrebându-se ce vor avea de spus oamenii lui despre asta.

– O, da! E prima pe lista mea de dorințe.

MODELUL DE CĂPĂTÂI

– **U**n ofițer ar trebui să comande călare, nu-i așa, Gorst? Cel mai potrivit loc pentru un cartier general e șaua!

Jalenhorm mângâie cu afecțiune gâtul magnificului cal sur, apoi se aplecă înainte fără să aștepte răspuns ca să urle la un mesager cu fața plină de pete roșii.

– Spune-i căpitanului că trebuie să elibereze drumul prin orice mijloace! Să elibereze drumul și să-i pună în mișcare. Hai, degrabă, flăcău, căci mareșalul Kroy vrea ca divizia să se miște spre nord.

Se învârti în loc și strigă peste celălalt umăr.

– Viteză, domnilor, viteză! Spre Carleon! Spre victorie!

Jalenhorm arăta cu siguranță ca un erou cuceritor. Incredibil de tânăr pentru a comanda o divizie și cu un zâmbet care îți spunea că e pregătit pentru absolut orice. Îmbrăcat cu o admirabilă lipsă de pretenții, într-o uniformă prăfuită de soldat, și cu o postură în șa vizibil comodă, de parcă ar fi stat în fotoliul preferat. Dacă ar fi fost pe jumătate la fel de bun și ca tactician, l-ar fi pus de mult timp pe Dow cel Negru în lanțuri și l-ar fi plimbat ca ostatic pe străzile din Adua. *Dar Jalenhorm nu e așa, iar noi încă n-am pus laba pe Dow.*

Alcătuind un grup cu formă veșnic schimbătoare de ofițeri, adjutanți, subofițeri și chiar și un gornist ce nu atinsese vârsta adolescenței se târau nerăbdători alături de alaiul generalului, precum niște viespi după

un măr putred, luptându-se să-i atragă atenția capricioasă, năpustindu-se, înghiontindu-se și zbierând unul la altul fără prea multă demnitate. În tot acest timp, Jalenhorm însuși lătra serii de replici, întrebări și ordine care mai de care mai contradictorii și mai confuze, piperate uneori cu aforisme despre viață.

– La dreapta, la dreapta, desigur! îi striga unui ofițer.

– Spune-i să nu-și facă griji, îngrijorarea nu rezolvă nimic! îi zicea altuia.

– Să se miște. Mareșalul Kroy îi vrea pe toți în mișcare până la ora prânzului!

Mulți soldați de infanterie epuizați fuseseră obligați să se dea la o parte din drum, să se uite cum trec ofițerii în galop, pentru ca mai apoi să înghită praful rămas în urmă.

– Vită, atunci, urlă Jalenhorm cu un gest regal, sau berbecuț, orice, avem alte treburi mai importante! Veniți cu mine sus, pe deal, domnule colonel Gorst? Se zice că peisajul văzut de la Eroii e nemaipomenit. Doar sunteți observatorul Maiestății Sale, nu?

Sunt prostul Maiestății Sale. Cam tot atât cât tine.

– Da, domnule general.

Jalenhorm deja se făcuse nevăzut, părăsind drumul și pornind peste prundișul ce ducea la mlaștini, răspândind pietrișul în toate direcțiile. Paraziții lui se chinuiau să-l urmeze, repezindu-se în apă, stropind un grup de oameni împovărați care traversau cu greutate râul în sens opus, cufundați până la brâu. Dealul se ridica din câmpurile îndepărtate, un con uriaș și verde, cu forme atât de regulate, încât părea artificial. Cercul de pietre înalte pe care nordicii le numeau Eroii se iveau din platoul superior, flancat în dreapta de un cerc mai mic, iar în stânga, de o stâncă ascuțită ca un ac.

Pe malul îndepărtat creșteau livezi. Pomi răsuciți, grei de mere date în pârg, petice de iarbă dedesubt, acoperite cu fructe putrezite pe jumătate. Jalenhorm se aplecă să ia un măr de pe o ramură mai joasă și mușcă

fericit din el.

– Scârbos!

Se cutremură și scui pă.

– Bun de fiertură, bănuiesc.

– Domnule general Jalenhorm! strigă un mesager rămas aproape fără glas, biciuindu-și calul să îngenuncheze, puțin mai jos de șirul de meri.

– Vorbește, omule!

Nici nu-și încetinise galopul.

– Maiorul Kalf este la podul vechi, cu două companii ale Regimentului 14. Se întreabă dacă ar trebui să înainteze până la o fermă din apropiere, unde să stabilească un perimetru...

– Categorie! Înainte. Ne trebuie spațiu de manevră. Unde îi sunt celelalte companii?

Mesagerul deja salutase și pornise în galop spre vest. Jalenhorm se încruntă spre oamenii săi.

– Celelalte companii ale maiorului Kalf? Unde e restul Regimentului 14?

Razele de soare alunecară peste chipurile lor nedumerite. Un ofițer deschise gura, dar nu spuse nimic. Un altul ridică din umeri.

– Pesemne că e reținut în Adwein, domnule, lucrurile sunt destul de confuze pe drumurile înguste...

Un alt mesager îl întrerupse, venind pe un cal cu șa din piele, din cealaltă direcție.

– Domnule! Colonelul Vinkler dorește să știe dacă ar trebui să-i scoată pe locuitorii orașului Osrung din casele lor și să le ocupe...

– Nu, nu, cum să-i scoată? Nu!

– Domnule!

Tânărul își tot îndemna calul de colo până colo.

– Așteaptă! Da, să-i scoată. Să ocupe casele. Așteaptă! Nu. Nu. Inima sau rațiunea, domnule colonel Gorst? Inima și rațiunea, ce ziceți? Ce

părere aveți?

Cred că prietenia ta apropiată cu regele ți-a adus o promovare mult peste rangul la care ai fi dovedit ceva eficiență. Cred că ai fi fost un locotenent excelent, un căpitan așa și-așa, un maior mediocru și un colonel jalnic, dar ca general ești de-a dreptul un pericol. Și cred că tu știi asta și îți lipsește încrederea, iar asta te face să te porți, în mod paradoxal, ca și cum ai avea prea multă. Cred că iei decizii fără să gândești mai deloc, pe unele le abandonezi aiurea și te încapățânezi în privința altora, în ciuda oricăror argumente, considerând că, dacă te răzgândești, ar fi un semn de slăbiciune. Și mai cred că pierzi vremea cu detalii care ar putea fi lăsate subordonaților tăi, te temi să te ocupi de probleme mai serioase, iar asta îi face pe subordonații tăi să te sufoce cu decizii pentru orice flecușteț, pe care mai apoi le pui în practică de mântuială. Cred că ești un bărbat decent, cinstit și curajos. Și mai cred că ești tâmpit.

– Inimă și rațiune, spuse Gorst.

Jalenhorm se luminează la față. Mesagerul își luase tălpășița deja, probabil ca să-i câștige pe oamenii din Osrung de partea cauzei Uniunii, lăsându-i să-și păstreze casele. Restul ofițerilor apărură din umbra merilor, învăluți de căldura soarelui, costișa înverzită întinzându-se deasupra lor.

– Cu mine, băieți, cu mine!

Jalenhorm își îndemnă calul să urce în goană pe deal, păstrându-și, fără niciun efort, un echilibru perfect în șa, în timp ce însoțitorii lui se chinuiau să țină pasul cu el. Un căpitan cu început de chelie aproape că zbură de pe cal când o creangă mai joasă îl nimeri direct în cap.

Un vechi zid de piatră încercuia dealul, nu departe de culme, sufocat de buruieni, nu mai înalt de un metru sau doi pe alocuri. Unul dintre tinerii stegari mai înflăcărați încercă să se dea mare sărind peste el, dar calul său se sperie și aproape că îl azvârli din șa. *O metaforă cât se poate de potrivită pentru implicarea de până acum a Uniunii în Nord – multă înfumurare care sfârșește în momente stânjenitoare.*

Jalenhorm și ofițerii săi trecură în șir prin spărtura îngustă, pietrele antice din vârf înălțându-se tot mai amenințătoare cu fiecare tropot

deasupra lui Gorst și restului alaiului, pe măsură ce toți ajunseră pe culmea dealului.

Era aproape de zenit, soarele ardea cu putere, cețurile dimineții se risipiseră și, cu excepția unor nori groși și albi, ce aruncau umbre masive peste pădurile de la nord, valea se desfășura scăldată într-o lumină aurie. Vântul unduia recoltele, pâraiele sclipeau, iar steagul Uniunii flutura mândru peste cel mai înalt turn din Osrung. La sud de râu, drumurile păreau înecate în praful miilor de bărbați care mărșăluiau. Strălucirea ocazională a metalului arăta unde se mișcau grupurile de soldați, infanteria, cavaleria, noii recruți, apropiindu-se alene dinspre sud. Jalenhorm își oprise calul ca să studieze situația și nu arată prea încântat.

– Nu ne mișcăm suficient de repede, la naiba! Domnule maior!

– Da, domnule.

– Vreau să te duci la Adwein și să vezi dacă îi poți grăbi cumva. Avem nevoie de mai mulți oameni aici, pe acest deal. Mai mulți oameni în Osrung, de asemenea. Trebuie să-i facem să se miște rapid.

– Da, domnule.

– Și încă un lucru, domnule maior.

– Da, domnule.

Jalenhorm se îndreptă de spate și deschise gura pentru o clipă.

– Nimic. Du-te!

Omul porni în direcția greșită, își dădu seama de eroare și coborî dealul pe unde veniseră.

Confuzia domnea pe cercul mare de iarbă din interiorul Eroilor. Caii fuseseră priponiți de două dintre pietre, dar unul scăpase și stârnise o mare dezordine, sperându-i pe ceilalți și lovind cu copitele alarmant. Câțiva îngrijitori temători încercară cu disperare să-i apuce frâul. Stindardul Regimentului 6 atârna fleșcăit în centrul cercului, lângă un foc stins, unde, dominat de pietrele mohorâte care îl înconjurau din toate părțile, nu reușea mai deloc să ridice moralul oamenilor. *Hai să acceptăm totuși faptele, moralul meu oricum nu mai poate fi ridicat de nimic.*

Două căruțe mici, care fuseseră târâte cumva în sus, pe deal, zăceau răsturnate într-o parte, iar conținutul lor pestriț – de la corturi, tigăi, până la unelte de fierărie sau o scândură de spălat rufe nouă-nouă – se împrăștiase pe iarbă. Câțiva soldați scotoceau printre resturi, ca niște jefuitori după pradă.

– Ce naiba faci, sergent? se răsti Jalenhorm, dând pinteni calului ca să înainteze.

Bărbatul își ridică privirea, vinovat că atrăsese atenția unui general. Brusc, cei peste 20 de ofițeri se uitară fix spre el și omul înghiți în sec.

– Domnule general, am rămas fără săgeți pentru arcuri.

– Și?

– Se pare că armele au fost considerate foarte importante de cei care au pregătit cele necesare.

– Firește.

– Și au fost împachetate primele.

– Primele.

– Da, domnule. Asta înseamnă că le-au pus la fund, domnule.

– La fund?

– Domnule!

Un bărbat într-o uniformă imaculată se apropie grăbit, cu bărbia ridicată, salutându-l pe Jalenhorm atât de rigid, încât pocnetul cizmelor sale bine lustruite aproape că le răni urechile.

Generalul se răsuci în șa și dădu mâna cu bărbatul.

– Domnule colonel Wetterlant, mă bucur să vă văd. Cum stau lucrurile?

– Destul de bine, domnule. Mare parte din Regimentul 6 a ajuns deja sus, chiar dacă nu și tot echipamentul.

Își adusesese soldații pe peticul de iarbă, iar aceștia se străduiau să-și găsească un loc în mijlocul haosului.

– Avem și un batalion din Regimentul Rostod, deși ce s-a întâmplat cu

comandantul lor nu prea știe nimeni.

– Zace pe undeva doborât de podagra lui, cred... murmură cineva.

– Ăla e un mormânt? întrebă Jalenhorm, arătând spre o moviliță de pământ proaspăt, aflată în umbra unei pietre, pe care se zăreau urme de ghete.

Colonelul se încruntă.

– Ei bine, presupun...

– Vreun semn din partea nordicilor?

– Câțiva dintre oamenii mei au văzut mișcare în pădure, mai spre nord, dar nimic care să ne dovedească precis că e vorba de dușman. Cred că erau mai degrabă niște oi.

Wetterland îl însoți pe Jalenhorm între două pietre înalte.

– În afară de asta, niciun semn din partea ticăloșilor. Dacă nu ținem cont de ce au lăsat în urma lor...

– Vai! rosti unul dintre ofițeri, ferindu-și brusc privirea.

Mai multe trupuri pline de sânge erau așezate la rând. Unul dintre ele fusese despicat în două și își pierduse și partea inferioară a brațului. Muștele zburau frenetic pe deasupra mațelor la vedere.

– A fost o luptă aici? întrebă Jalenhorm, încruntându-se spre cadavre.

– Nu, astea sunt de ieri. Și sunt ai noștri. Câțiva din cercetașii Copoiului se pare.

Colonelul arată spre un mic grup de nordici, un bărbat înalt, cu o pasăre roșie pe scut, și un bătrân îndesat, care sărea în ochi de la o poștă printre ei și care săpa de zor o groapă.

– Și cu calul ce s-a întâmplat?

Animalul zăcea pe-o rână, cu o săgeată ieșindu-i din pântecul umflat.

– N-aș putea să vă spun.

Gorst cercetă apărarea, care era deja considerabilă. Lăncierii ocupaseră zidul de piatră de pe această laterală a dealului, înghesuiți umăr la umăr în despărțitura de unde pornea cărarea în jos pe deal. În spatele lor, mai

sus, pe pantă, o curbă lată și dublă de arcași ce se agitau cu armele lor sau pur și simplu se odihneau, mestecând debusolați rațiile uscate, doi dintre ei părând să se certe din cauza unui câștig la zaruri.

– Bun, spuse Jalenhorm, bun! fără să specifice exact ce anume meritase aprobarea lui.

Privi încruntat peste câmp și pășune, spre cele câteva ferme și apoi spre pădurile care acopereau partea de nord a văii. Păduri dese, care se găseau în mai toată țara, monotonia copacilor fiind întreruptă numai de fâșiile vagi ale celor două drumuri ce duceau spre nord, între cele două dealuri. Unul, probabil, spre Carleon. *Și spre victorie.*

– Ar putea fi zece nordici acolo sau 10000, murmură Jalenhorm. Trebuie să avem grijă. Nu trebuie să-l subestimăm pe Dow cel Negru. Am fost la Cumnur, Gorst, unde a murit prințul Ladisla, ucis. Mă rog, în ziua dinaintea bătăliei, de fapt, dar am fost acolo. O zi întunecată pentru armata Uniunii. Nu ne mai putem permite încă una, nu?

Îți sugerez călduros să renunți la poziția ta și apoi să lași pe cineva cu mai multe calități să preia comanda.

– Nu, domnule.

Jalenhorm se întorsese deja să i se adreseze lui Wetterlant. Gorst nici nu avea de ce să-l învinovățească. *Când am spus ultima oară ceva demn de interes? Încuviințări seci și bălmăjeli neconvingătoare. Behăitul unei oi are cam același scop.* Se răsuci cu spatele la grupul de ofițeri și se apropie de locul în care nordicii săpau mormintele. Cel cu părul sur îl urmări venind, sprijinindu-se în coada lopeții.

– Mă numesc Gorst.

Bărbatul mai în vârstă ridică din sprâncene. *Ce surpriză că un om al Uniunii vorbește nordica sau ce surpriză că un bărbat atât de mare vorbește cu glasul unei fete?*

– Al meu e Pâine-Tare. Lupt pentru Copoiul.

Vorbele lui erau un fel de talmeș-balmeș într-o gură vădit rănită.

Gorst arătă cu o mișcare din cap spre cadavre.

– Sunt oamenii tăi?

– Da.

– Ai luptat aici?

– Da, împotriva unui grup condus de un anume Curnden Gât-Îngust.

Își frecă bărbia învinețită.

– Am fost mai mulți decât ei, dar am pierdut.

Gorst privi încruntat cercul de pietre.

– Terenul a fost de partea lor.

– Terenul și Whirrun de Bligh.

– Cine?

– Un nenorocit de erou, pufni cel cu pasărea roșie pe scut.

– E de sus, din nord, din văi, spuse Pâine-Tare, unde ninge în fiecare zi de rahat.

– Un ticălos smintit, gemu unul dintre oamenii lui Pâine-Tare, care avea o mână bandajată. Se zvonește că-și bea pișatul.

– Eu am auzit că halește copii.

– Are o sabie despre care se zice că a picat din cer.

Pâine-Tare își șterse fruntea cu dosul brațului său gros.

– O adoră acolo sus, printre nămeți.

– Adoră o sabie? întrebă Gorst.

– Ei cred că Dumnezeu a lăsat-o să cadă pe pământ sau cam așa ceva. Cine știe în ce cred ăștia acolo? Oricum ar fi, Whirrun Cap-sec e un nenorocit primejdios.

Pâine-Tare își linse un spațiu gol dintre dinți și, din felul în care se strâmbă, sigur era unul nou.

– Spun asta din proprie experiență.

Gorst se uită încruntat spre pădure. Verdele-închis al frunzelor strălucea în soare.

– Crezi că oamenii lui Dow cel Negru sunt în apropiere?

– Eu așa zic.

– De ce?

– Deoarece Gât-Îngust s-a luptat în ciuda dezavantajului, iar el nu e omul care să se lupte aiurea. Dow cel Negru voia dealul ăsta.

Pâine-Tare ridică din umeri și se aplecă să-și continue treaba.

– Îi îngropăm pe sărmanii ăștia, apoi coborâm. Am lăsat un dinte pe panta asta și un nepot în țărână și nu am de gând să mai las nimic în locul ăsta blestemat.

– Mulțumesc.

Gorst se întoarce spre Jalenhorm și oamenii lui, care dezbăteau înflăcărați dacă ultima companie care va sosi ar trebui plasată în spatele sau în fața zidului în ruină.

– Domnule general, strigă el, cercetașii cred că Dow cel Negru ar putea fi în apropiere.

– Sper să fie, replică imediat Jalenhorm, deși era limpede că abia ascultase. Răscrucile se află în mâinile noastre. Să preluăm controlul celor trei răscruci, aceasta e prima noastră țintă!

– Am crezut că sunt patru.

Vorbele fuseseră rostite încet, mai degrabă ca un murmur, dar gălăgia încetă imediat. Toată lumea se întoarce spre tânărul locotenent palid, care rămase foarte surprins că devenise centrul atenției.

– Patru?

Jalenhorm se răsuci și el spre bărbat.

– La vest, avem Vechiul Pod.

Întinse un braț, aproape răsturnându-l pe un maior corpolent.

– Podul din Osrung la est. Și mai e râul și vadul pe unde am traversat. Trei răscruci.

Generalul flutură trei degete mari prin fața locotenentului.

– Toate, în mâinile noastre.

Tânărul se înroși până în vârful urechilor.

– Una dintre iscoade mi-a spus că mai există un drum prin mlaștini,

domnule, mai la vest de Vechiul Pod.

– Un drum prin mlaștini?

Jalenhorm scrută cu privirea spre vest.

– Un drum secret? Adică nordicii ar putea folosi acest drum ca să ne înconjoare? La naiba, o treabă bună, băiete!

– Mulțumesc, domnule...

Generalul se răsuci într-o parte, apoi în cealaltă, călcâiele sale zgâriind pământul, foindu-se în toate direcțiile, de parcă strategia corectă se găsea întotdeauna în spatele lui.

– Cine n-a trecut râul încă?

Ofițerii lui se învâртеau întruna, încercând să rămână în fața lui.

– Regimentul 8 a ajuns?

– Am crezut că restul Regimentului 13...

– Cavaleria colonelului Vallimir încă își desfășoară forțele acolo.

– Cred că au un batalion pregătit, tocmai ce și-au recuperat caii...

– Excelent! Trimite-i vorbă colonelului Vallimir și roagă-l să plece alături de cavalerie în mlaștini.

Doi ofițeri încuviințară mormăit. Alții se priviră reciproc cu nervozitate.

– Un batalion întreg? bombăni altul. E drumul acesta potrivit pentru...

Jalenhorm le închise gura rapid:

– Domnule colonel Gorst! Vreți să fiți bun să traversați din nou râul și să îi transmiteți ordinele mele colonelului Vallimir, să ne asigurăm că nu avem nicio surpriză neplăcută din partea dușmanului?

Gorst nu zise nimic câteva clipe.

– Domnule general, aș prefera să rămân unde pot să...

– Vă înțeleg perfect. Vreți să fiți aproape de acțiune. Dar regele mi-a cerut în mod special în ultima lui scrisoare să fac tot posibilul să vă feresc de pericole. Nu vă faceți griji, prima linie se va descurca perfect și fără prezența voastră. Noi, prietenii regelui, trebuie să rămânem uniți, nu?

Toți proștii regelui, jucându-se de-a bufonii într-o harababură militară, în sunetul unei trompete stridente. Pune-l p-ăla cu vocea caraghioasă să facă încă o roată, ca să ne îndoim de atâta râs!

– Desigur, domnule!

Și Gorst porni, târșâindu-și picioarele, spre calul său.

Zâmbind ironic, Calder își îndemnă calul în jos, pe o cărare atât de puțin vizibilă, încât nici n-o putea numi cărare. Habar n-avea dacă Deep și Shallow îl țineau sub observație – și de vreme ce reprezenta o sursă sigură de bani pentru ei, sigur îl țineau. Ce-i drept, oameni ca Deep și Shallow nu își justificau existența dacă un om precum Calder ar fi putut să ghicească unde se află, dar, fir-ar să fie de treabă, tare mult și-ar fi dorit puțină companie.

La fel ca un om înfometat căruia i se aruncă o coajă de pâine, vederea lui Curnden Gât-Îngust îi stârnise și mai mult apetitul pentru chipuri prietenoase.

Călărise prin mijlocul oamenilor lui Zece-Feluri, absorbindu-le ostilitatea, apoi prin mijlocul băieților lui Cap-de-Fier, sorbindu-le disprețul, iar acum se îndrepta spre pădure, în capătul de vest al văii, unde se strânseseră oamenii lui Solz. Frații lui. Oamenii lui, presupunea el, deși ei nu simțeau același lucru. Ticăloși cu aspect de brute, jerpeliți din cauza marșului, plini de bandaje după luptele crunte. Epuizați din cauza distanței mari dintre ei și favorurile lui Dow cel Negru, pentru care făcuse treburile cele mai dure în schimbul celor mai mici recompense. Nu păreau deloc dispuși să se bucure de ceva și în niciun caz de sosirea fratelui laș al comandantului lor.

Nu-l ajuta deloc nici chinul prin care trecuse ca să îmbrace cămașa de

zale, sperând cel puțin să arate ca un prinț războinic în fața lor. O primise în dar de la tatăl lui, cu mulți ani în urmă. Era făcută din oțel styrian, mai ușoară decât materialele nordice, dar tot grea cât o nicovală și călduroasă ca o piele de oaie. Calder nu-și putea imagina cum suportau oamenii să poarte lucrurile astea nenorocite zile la rând. Să alerge în ele. Să doarmă în ele. Să se lupte în ele. Nebunie curată să te bați în așa ceva. Nebunie curată să te bați în general. Niciodată nu pricepuse de ce se dau oamenii în vânt după luptă.

Și puțini erau aceia care se dădeau în vânt după luptă mai mult decât fratele său, Solz.

Stătea pe vine într-un luminiș, cu o hartă întinsă în față. Alb-ca-Neaua se afla la stânga lui și Hansul Albeață, la dreapta. Vechi camarazi ai tatălui său, de pe vremea când conducea cea mai mare parte a Nordului. Bărbați care își pierduseră poziția când Sângerosul Nouă îl aruncase pe tatăl lui Calder de pe parapet. Bărbați care pierduseră aproape la fel de mult precum Calder însuși.

El și Solz aveau mame diferite, iar una dintre glumele care umblau în popor era că Solz se trăgea dintr-un taur. Arăta ca un taur, unul nespus de violent și de musculos. Se deosebea de Calder în toate privințele – blond, pe când Calder era brunet, cu trăsături grosolane, în timp ce Calder le avea fine, iute la mânie și lent în gândire. Nicio asemănare cu tatăl lor. Calder era cel care îl moștenise bine pe Bethod și toată lumea știa asta. Încă un motiv pentru care îl urau. Asta și pentru că își petrecuse mare parte din viață ca un imbecil.

Solz ridică privirea când auzi copitele calului lui Calder și zâmbi larg, îndreptându-se cu pași mari spre el. Mersul lui încă avea o urmă de șchiopătat, pentru care Sângerosul Nouă era responsabil. Își purta cămașa de zale cu lejeritatea unei tinere îmbrăcate în pânze fine, dublată de o platoșă grea, neagră, pieptare din oțel prinse pe deasupra în curele, toate zgâriate și crestate.

– Întotdeauna să fiți înarmați, le spusese tatăl lor și Solz îl asculta

orbește.

Era plin de curele și brâuri, strălucind de atâtea arme. Două săbii și un buzdugan uriaș prinse în talie, trei cuțite la vedere și probabil că mai avea și altele ascunse cine știe pe unde. Un bandaj cu o pată maronie într-o parte îi înconjura capul și mai avea și o tăietură proaspătă la sprânceană, care se adăuga colecției de cicatrice în continuă creștere. Părea că încercările nenumărate ale lui Calder de a-l convinge pe Solz să se ferească de lupte se dovediseră zadarnice, la fel ca încercările nenumărate ale lui Solz de a-l convinge pe Calder să intre în luptă.

Calder sări din șa și simți cum cămașa îl cam sufocă. Se strădui să pară țeapăn din cauza drumului călare.

– Solz, ticălosule, ce-ai mai...

Solz îl prinse în brațele lui ca într-un clește, îl săltă în aer și îi plantă un sărut bălos pe frunte. Calder îl îmbrățișă la rândul lui cum putu mai bine, având în vedere lipsa de aer și mânerul unei săbii care i se înfipsese în pântec. Brusc, se simți jalnic de fericit că are pe cineva de partea lui și îi veni să plângă.

– Dă-mi drumul! șuieră el, lovindu-l pe Solz în spate cu palma, așa cum fac cei care luptă corp la corp când vor să arate că abandonează. Of!

– Mă bucur așa de tare să te văd!

Și Solz începu să-l învâртеască în loc, ca un soț pe proaspăta lui soție. Calder îi zări fugăr pe Alb-ca-Neaua și pe Hansul Albeață holbându-se. Niciunul nu părea dornic să-l îmbrățișeze prea curând. Ochii Oamenilor Aleși, răsfirați în luminiș, se ațintiră asupra lui cu aceeași lipsă de entuziasm. Bărbați pe care îi recunoștea din trecut, îngenunchind în fața tatălui său, stând la masa lungă sau sărbătorind victoriile epocii de aur. Firește că se întrebau dacă acum trebuiau să asculte de ordinele lui Calder, dar nu le prea păsa. Și de ce să le fi păsat? Solz avea toate calitățile demne de admirație la un războinic – loialitate, forță și curaj, mai importante decât prostia. Calder nu deținea nimic din toate astea și ceilalți știau.

– Ce-ai pățit la cap? întrebă Calder când Solz îl lăsă, în sfârșit, să atingă pământul cu picioarele.

– Asta? Pff... O nimica toată.

Solz își smulse bandajul și-l aruncă. Nu părea deloc o nimica toată. Părul lui galben ca paiul devenise maroniu din pricina sângelui uscat.

– Văd că și tu te-ai ales cu o rană.

Îl plesni peste buza învinețită fără nicio urmă de blândețe.

– Te-a mușcat vreo femeie?

– Bine-ar fi fost! Brodd Zece-Feluri a încercat să mă omoare.

– Poftim?

– Serios! A trimis trei oameni după mine în tabăra lui Caul Deșiratul. Din fericire, Deep și Shallow mă urmăreau și... îți poți închipui...

Solz trecu rapid de la uluire la furie, emoțiile lui preferate, care nu cunoșteau nuanțe. Făcu ochii din ce în ce mai mari, până când albul lor deveni aproape perfect rotund.

– O să-l omor pe ticălosul ăla jegos și bătrân!

Dădu să tragă sabia, ca și cum se pregătea să se repeadă prin pădure până la ruinele unde Dow cel Negru ținea jilțul tatălui lor și să îl căsăpească pe Brodd Zece-Feluri pe loc.

– Nu, nu, nu!

Calder îl apucă de încheietură cu ambele mâini, izbuti să-l oprească să-și scoată sabia din teacă cu un efort care aproape îl trânti la pământ.

– Să i-o trag!

Solz se desprinsese din strânsoarea lui Calder, lovi cu pumnul într-unul dintre cei mai apropiați copaci și, gemând, smulse o bucată de scoarță din el.

– Să i-o trag până îi ies ochii din orbite! Să-l omorâm! Hai să-l *omorâm*!

Lovi trunchiul copacului din nou și o ploaie de semințe căzu peste ei. Hansul Albeață se uită la ei precaut, Alb-ca-Neaua, plictisit, amândoi lăsând impresia că aceasta nu e prima ieșire de furie la care fuseseră

martori.

– Nu putem alerga aiurea ca să ucidem persoane importante, îl imploră Calder cu palmele împreunate.

– Dar a încercat să te omoare, nu?

– Eu sunt un caz aparte. Jumătate de Nord mă vrea mort.

Mințea, numărul real se apropia de trei sferturi.

– Și nu avem nicio dovadă.

Calder puse mâna pe umărul lui Solz și îi vorbi cu blândețe, așa cum obișnuia tatăl lor:

– E politică, frate. Ai uitat? E un echilibru delicat.

– Mă cac pe ea de politică și mă piș pe echilibrul mă-sii!

Însă mânia lui Solz se risipise deja. Atât cât să nu-i sară ochii din orbite. Își vârî sabia la loc în teacă, mânerul ei pocnind zgomotos.

– Chiar nu ne putem lupta?

Calder inspiră adânc. Cum putea panarama asta lipsită de logică să fie fiul tatălui său? Și, în plus, moștenitorul lui?

– Va veni și vremea luptei, dar, deocamdată, trebuie să pășim cu grijă. Nu avem aliați prea mulți, Solz. Am vorbit cu Deșiratul și nu va face nimic împotriva mea, dar nici nu se va da peste cap pentru mine.

– Un laș nenorocit!

Solz ridică pumnul să lovească din nou copacul și Calder îl împinse blând cu un deget.

– E îngrijorat pentru fiica sa.

Și nu era singurul.

– Apoi, alde Cap-de-Fier și alde Auritul nu se prea omoară să fie de partea noastră. Dacă n-ar exista dușmănia dintre ei, îndrăznesc să afirm că s-ar fi milogit de Dow să le dea ocazia să mă ucidă.

Solz se încruntă:

– Crezi că Dow a fost în spatele lor?

– Cum ar putea să nu fie?

Calder trebui să-și ascundă frustrarea din voce. Uitase că a discuta cu fratele său era ca și cum ar fi discutat cu o buturugă.

– Și, oricum, Deșiratul însuși a auzit din gura lui Dow că mă vrea mort.

Solz dădu din cap îngrijorat:

– Nu știam asta.

– Puțin probabil să-ți spună ție, nu?

– Dar te-a ținut ostatic.

Solz se încruntă fioros, străduindu-se să adune unu cu unu.

– De ce să te trimită aici?

– Fiindcă speră să mă apuc de intrigi, iar el va afla și va putea să mă spânzure fără probleme.

– Atunci, fără intrigi. Poartă-te corect cu toată lumea.

– Nu fi *idiot*!

Doi mercenari își ridicară privirile din cămile lor cu apă. Calder continuă în șoaptă. Solz își permitea să se piardă cu firea, dar el nu.

– Trebuie să ne protejăm. Avem dușmani pretutindeni.

– Adevărat. Și e unul despre care n-ai vorbit deloc. Cel mai periculos dintre toți, din câte îmi dau eu seama.

Calder îngheță preț de o clipă, întrebându-se pe cine uitase să ia în calcul.

– Blestemata de Uniune!

Cu degetul lui gros, Solz arată printre copaci, spre sud.

– Kroy, Copoiul și cei 40000 de soldați ai lor. Cei cu care suntem în război! Cel puțin eu sunt.

– Țsta e războiul lui Dow cel Negru, nu al meu.

Solz clătină încet din cap.

– Te-ai gândit vreodată că poate ar fi mai ușor, mai ieftin să faci ce ți se spune?

– M-am gândit și am hotărât exact contrariul. Acum e nevoie să...

– Ascultă!

Solz se apropie, uitându-se fix în ochii lui.

– Urmează o bătălie și va trebui să ne luptăm. Pricepi? Țasta e Nordul. Trebuie să ne luptăm.

– Solz...

– Tu ești ăla isteț. Mult mai isteț decât mine, toată lumea știe. Până și morții știu că eu știu.

Solz se apropie și mai mult.

– Dar oamenii nu ascultă de ăia isteți, dacă n-au putere. Trebuie să le câștigi respectul.

– Aha!

Calder aruncă o privire în jur la căutăturile aspre ale oamenilor dintre copaci.

– N-aș putea să-l împrumut de la tine?

– Într-o zi s-ar putea să nu mai fiu aici și vei avea nevoie de un respect numai al tău. Nu trebuie să te bălăcești în sânge. Nu trebuie decât să le împărtășești greutatea și curajul.

Calder zâmbi mios.

– Pericolul mă sperie.

Nu se omora nici după greutate, dacă era să fie sincer pe de-a-ntregul.

– Frica e bună.

Lui Solz îi venea ușor să spună așa ceva când craniul lui era atât de gros, încât frica nu se putea strecura în el.

– Tata a fost speriat în fiecare zi a vieții lui. Îl ținea ager.

Solz îl apucă strâns de umăr pe Calder, care nu-i putea opune rezistență, și îl răsuci cu fața spre sud. Printre trunchiurile copacilor de la marginea pădurii zări un șir lung de câmpuri, aurii, verzi și maronii-roșcate. Eroii se ridicau amenințători undeva, în stânga, Degetul lui Skarling înălțându-se în vârf. La poalele dealului, un drumeag cenușiu se pierdea în lanuri.

– Poteca aia duce la Vechiul Pod. Dow vrea să-l cucerim.

– Vrea ca tu să-l cucerești.

– Noi. Abia dacă e apărat. Ai scut?

– Nu.

Și nici cea mai mică dorință să se ducă într-un loc unde avea nevoie de unul.

– Alb-ca-Neaua, dă-mi scutul tău!

Bătrânul războinic cu chip de ceară îi întinse scutul lui Calder. Vopsit în alb, cât se poate de nimerit. Trecuse mult de când nu mai mânuise unul, de pe vremea când exersa cu sabia în curte, și uitase cât de greu atârna nenorocitul. Senzația care îl copleși când îl simți pe braț îi retrezi amintiri urâte ale vechilor umilințe, cele mai multe provocate de mâinile fratelui său. Probabil că vor fi puse în umbre de unele noi chiar înainte ca ziua să se termine. Dacă mai apuca sfârșitul zilei.

Solz îl plesni din nou cu palma peste obrazul rănit. Neplăcut de tare, din nou.

– Stai aproape de mine și ține scutul ridicat. O să te descurci de minune.

Întoarse capul brusc, arătând spre oamenii răspândiți printre copaci.

– Iar ei te vor admira mai mult doar pentru că vei fi în fața lor.

– Dacă zici tu.

Calder ridică scutul fără prea mult entuziasm.

– Cine știe?

Fratele lui îl plesni pe spate, mai-mai să-l dărâme.

– Poate și tu vei ști.

N-AVEM DREPTUL SĂ ȘTIM DE CE

— **Î**ți iubești nenorocita aia de iapă, nu-i așa, Tunny?

— Conversația cu ea e mai interesantă decât cu tine, Forest, fără îndoială. În plus, e mai bine pe ea, decât să mergi pe jos. Nu-i așa, iubito?

Își frecă nasul de botul ei prelung și îi mai dădu o mână de grăunțe.

— Animalul meu preferat din toată blestemata asta de armată.

Simți o mână pe umăr.

— Domnule caporal!

Era Gălbenuș, care se uita pieziș spre deal.

— Nu, Gălbenuș! Mi-e teamă că nici nu încapi în discuție. De fapt, trebuie să te străduiești din greu să nu fii animalul meu cel mai puțin preferat...

— Nu, domnule caporal. Ăla nu e Gurts?

Tunny se încruntă.

— Gorst.

Războinicul fără gât traversa râul călare din direcția livezilor de pe malul îndepărtat, copitele calului ridicând stropi mari de apă, iar armura călărețului străluci în lumina orbitoare a soarelui. Urcă pe mal și se repezi în mijlocul ofițerilor regimentului, aproape doborând un locotenent tânăr. Tunny s-ar fi amuzat, dacă n-ar fi văzut în atitudinea lui Gorst ceva care spulberă toate hohotele de râs din lume. Călărețul se răsuci în șa foarte grațios pentru trupul lui îndesat și se îndreptă direct

spre colonelul Vallimir, pe care îl salută țeapăn.

Tunny aruncă peria și făcu câțiva pași spre ei, urmărindu-i atent. Anii îndelungați petrecuți în armată îl înzestraseră cu un simț ascuțit ca lama unui brici care-l anunța când e pe punctul să primească una în bot, iar acum avea o premoniție destul de dureroasă. Gorst vorbi câteva clipe, fără să i se citească nimic pe chip. Vallimir indică ceva spre deal, apoi undeva, spre vest. Gorst vorbi din nou. Tunny se apropie și mai mult, încercând să surprindă detaliile. Vallimir își ridică brațele în semn de frustrare, apoi se îndepărtă strigând.

– Sergeant-major Forest!

– Da, domnule.

– Se pare că există un drum prin mlaștinile de la vest.

– Domnule?

– Generalul Jalenhorm vrea să trimitem primul batalion acolo. Să ne asigurăm că nordicii nu-l pot folosi împotriva noastră.

– Mlaștinile din spatele Vechiului Pod?

– Da.

– Dar nu vom putea folosi caii acolo.

– Știu.

– Abia i-am recăpătat, domnule.

– Știu.

– Și... ce să facem cu ei?

– O să-i lăsați naibii aici! se răsti Vallimir. Crezi că îmi convine să-mi trimit jumătate de regiment fără cai într-o nenorocită de mlaștină? Asta crezi?

Forest strânse din dinți, iar cicatricea de pe obraz își schimbă forma.

– Nu, domnule.

Vallimir se îndepărtă, făcând semn altor ofițeri să se apropie. Forest rămase pe loc o clipă, frecându-și energic ceafa.

– Domnule caporal! șopti Gălbenuș gâtuit.

– Da.

– Țsta e un alt exemplu în care toată lumea se cacă în capul celor de dedesubt?

– Foarte bine, Gălbenuș! S-ar putea să iasă un soldat din tine până la urmă.

Forest se opri în dreptul lor, cu mâinile în șolduri, privind încruntat spre râu.

– Se pare că primul batalion are o misiune.

– Magnific! spuse Tunny.

– O să ne lăsăm caii aici și vom porni spre vest ca să traversăm mlaștina.

Un cor de gemete salută vestea.

– Credeți că mie îmi place? Strângeți-vă lucrurile și mișcați-vă!

Și Forest porni cu pași mari ca să le dea fericita veste și altora.

– Câți oameni sunt într-un batalion? întrebă Lederlingen.

Tunny trase adânc aer în piept:

– Eram vreo cinci sute când am plecat din Adua. Acum suntem patru sute, plus doi recruți noi.

– Patru sute de oameni? se minună Klige. Peste o mlaștină?

– Ce fel de mlaștină e asta? murmură Worth.

– O mlaștină! scânci Gălbenuș ca un cățeluș furios ce latră la unul mai mare. O nenorocită de mlaștină. Un loc imens plin cu noroi. Ce naibii să fie altceva?

– Dar...

Lederlingen se holbă în urma lui Forest, apoi la calul său, pe care încărcase deja mare parte din echipament și o parte din a lui Tunny.

– E o prostie!

Tunny își frecă ochii obosiți cu două degete. De câte ori trebuise să le explice asta noilor recruți?

– Ascultă! Gândește-te cum sunt oamenii proști de cele mai multe ori.

Bătrânii bețivi. Femeile la târgurile din sat. Băieții care aruncă în păsări cu pietre. Viața. Nebunie și vanitate, egoism și pierdere de vreme. *Meschinăria, caraghioslâcul*. Ai senzația că la război lucrurile stau diferit. Mai bine. Cu moartea care așteaptă la colț, bărbații se unesc în fața greutăților. Trebuie să fii mai viclean decât dușmanul, trebuie să gândești mai mult, mai rapid, trebuie să fii... mai bun. *Un erou*.

Se apucă să-și dea jos sacii prinși de șa.

– Numai că lucrurile sunt fix la fel. De fapt, ca să știi și tu, din pricina presiunii, a grijilor, a spaimei, e chiar mai rău. Nu există mulți bărbați care gândesc limpede când miza e mare. Așa că oamenii devin și mai proști în război decât în vremurile obișnuite. Se gândesc numai la cum să dea vina pe altcineva, cum să câștige glorie sau cum să-și salveze pielea, în loc să vadă ce anume ar *merge* cu adevărat. Nicio altă slujbă nu iartă prostia mai repede decât cea de soldat. Și niciuna nu încurajează mai tare.

Își privi recruții și observă cum se holbează la el, îngroziți. Mai puțin Gălbenuș care, pierdut în gânduri, se ridicase în vârful picioarelor să-și ia lancea de pe cal, pesemne cel mai mare din tot regimentul.

– Nu mai contează, se răsti el. N-o să traversăm mlaștina dacă stăm pe loc.

Le întoarse spatele, își mângâie calul pe gât și oftă.

– Ei bine, bătrânico... Cred că va trebui să te descurci o vreme și fără mine.

VINE PRĂPĂDUL ȘI...

Sorry făcea pe frizerul când Gât-Îngust se întoarse la grupa lui din care mai rămăseseră doar șapte oameni. Opt cu el. Se întrebă dacă grupa fusese vreodată întreagă, alcătuită din 12 suflete. Cu siguranță grupa lui nu fusese niciodată completă. Agrick stătea pe un trunchi de copac doborât și acoperit de iederă, uitându-se în gol, încruntat, în timp ce foarfeca tăia hârști-hârști în jurul capului său.

Whirrun se sprijinea de un copac, Mama Săbiilor stătea înfiptă în pământ, cu mânerul ascuns între brațele lui încrucișate. Își scosese cămașa din nu se știe ce motiv și rămăsese într-o vestă de piele, cu pete mari, cenușii, de sudoare veche, în partea din față. Mâinile lui lungi și vânjoase ieșeau în evidență. Părea că, cu cât lucrurile deveneau mai primejdioase, cu atât îi plăcea să scape de mai multe haine. Pesemne că urma să-și arate și fundul până când terminau cu valea asta.

– Gât-Îngust! strigă el, ridicând sabia și învârtind-o.

– Să trăiești, comandante!

Drofd se așezase pe o ramură mai joasă, cu spatele lipit de trunchi. Cioplea o săgeată dintr-un băț și așchiile zburau în jur.

Gât-Îngust se dădu într-o parte, scuturându-și părul.

– Salut!

– Dow cel Negru nu te-a omorât? întrebă Minunata.

– Nu pe loc, în orice caz.

– Ți-a zis și ce e de făcut?

Yon arată din cap spre bărbații care se strângeau în pădure. Avea mai puțin păr decât atunci când Gât-Îngust plecase, ceea ce îl făcea să pară mai bătrân. Gât-Îngust nu-i observase până în acel moment ridurile de la coada ochilor și sprâncenele sure.

– Am senzația că Dow plănuiește să plece.

– Asta așa e.

Gât-Îngust se strâmbă când se ghemui lângă tufișurile ce mărgineau latura sudică. Lumea părea diferită dincolo de copaci. Sub frunzele lor domneau întinericul și un confort aparte. Liniștea. Ca atunci când te scufunzi în apă rece. Totul era scăldat în lumina aspră a soarelui. Orzul brun-gălbui creștea sub cerul senin, Eroii se iveau ca niște umflături din valea de un verde strălucitor, cu pietrele străvechi în vârf, neclintite în veghea lor eternă.

Gât-Îngust arată spre stânga lor, spre Osrung, unde nu zăreai decât o palisadă înaltă și vreo două turnuri gri, ce se înălțau peste lanuri.

– Deșiratul va pleca primul și va lua cu asalt orașul.

Își dădu seama că vorbise în șoaptă, chiar dacă Uniunea se afla la câteva sute de pași, pe vârful unui deal și cu greu l-ar fi auzit chiar și dacă ar fi urlat.

– El va duce toate stindardele, ca să pară că acolo sunt cei mai mulți oameni. Speră să îi păcălească pe cei de la Eroii și o parte din ei să coboare.

– Și tu crezi că ăia o să se lase păcăliți? întrebă Yon. Cam slăbuță tactică, nu?

Gât-Îngust ridică din umeri.

– Orice truc li se pare slăbuț celor care știu că e un truc.

– Dar nu e nicio diferență dacă se duc sau nu, totuși.

Whirrun se întindea acum, atârând de o ramură, cu sabia la spate.

– Și noi a trebuit să urcăm pe același deal.

– Ar putea fi de folos dacă vor fi numai jumătate dintre soldații Uniunii

când vor ajunge sus.

Drofd sări din copac.

– Atunci să sperăm că îi păcălim, nu?

Gât-Îngust își mișcă mâna spre dreapta, spre câmpul și pășunea dintre Osrung și Eroi.

– Dacă trimit oameni jos, atunci va apărea Auritul cu calul lui. Îi va surprinde pe băieții ăia cu nădragii în vine și îi va arunca pe toți în râu.

– Să-i înecăm pe ticăloși, mormăi Agrick, cu o sete de sânge rar întâlnită în glasul lui.

– Dow va face cel mai mare efort. Va porni direct spre Eroi, alături de Cap-de-Fier, Zece-Feluri și ceilalți băieți.

– Și cum o să procedeze? întrebă Minunata, frecându-și cicatricea nouă.

Gât-Îngust o privi cercetător:

– E Dow cel Negru, nu? O să alerge în sus, pe deal, fără să se uite înapoi, și îi va băga în pământ pe toți cei care n-au mușcat încă din el.

– Și noi?

Gât-Îngust înghiți în sec.

– Da, mergem cu ei.

– În față și în centru?

– Urcăm din nou dealul ăla nenorocit? gemu Yon.

– Aproape că ajungi să-ți dorești să fi luptat cu Uniunea ultima dată, spuse Whirrun, sărind de pe o ramură pe alta.

Gât-Îngust arătă cu degetul spre dreapta:

– Solz e acolo, în pădurile de sub Dealul Sărat. După ce Dow pornește atacul, va lua cu asalt drumul Ustred, alături de călăreții lui, și va cuceri Vechiul Pod. El și Calder.

Uimitor cât de mare era dezaprobarea pe care o putea arăta Yon doar cu un simplu clătinat din cap.

– Vechiul tău amic Calder?

– Exact!

Gât-Îngust îl privi fix în ochi.

– Vechiul meu amic Calder.

– Atunci, această vale încântătoare și toate celelalte nimicuri vor fi ale noastre, cântă Whirrun. Din nou!

– Ale lui Dow, ca să fim cinstiți, zise Minunata.

Drofd numără numele pe degete.

– Deșiratul, Auritul, Cap-de-Fier, Zece-Feluri, Solz și Dow însuși... mulți oameni.

Gât-Îngust încuviință.

– Pesemne că va fi cel mai mare număr de oameni prinși într-o luptă pentru Nord, în același loc.

– O să fie o ditamai bătălia acolo, spuse Yon. O bătălie pe cinste.

– Una care va ajunge în balade!

Whirrun se prinsese cu picioarele încrucișate de ramură și atârna cu capul în jos, dintr-un motiv numai de el știut.

– O să-i nimicim fără milă pe sudicii ăștia.

Totuși, Drofd nu părea pe de-a-ntregul convins.

– Pe toți demonii, așa sper și eu! murmură Gât-Îngust.

Yon se apropie de el.

– Comandante, ai primit aurul ce ni se cuvine?

Gât-Îngust se strâmbă:

– Dow nu era în toane bune ca să discute și acest subiect.

Toată lumea gemu nefericită, așa cum Gât-Îngust intuise că se va întâmpla.

– Îl primim mai târziu, nu te îngrijora. E al nostru și va ajunge și la tine. O să vorbim cu Talpă-Despicată.

Minunata își supse dinții.

– Ai șanse mai mari să-i bagi mințile în cap lui Whirrun decât să scoți bani de la Talpă-Despicată.

– Să știi că am auzit! strigă Whirrun.

– Gândește-te așa, îi explică Gât-Îngust, lovindu-l pe Yon în piept cu dosul palmei. Urci dealul ăla și mai ai de luat încă un galben. Doi în același timp. Oricum n-ai avea când să-i cheltuiești acum, nu? Avem o luptă de purtat.

Cu atâta lucru erau și ei de acord. Bărbații se mișcau prin pădure acum, înarmați până în dinți și pregătiți. Agitându-se și pălăvrăgind, șoptind și zdrăngănind, formând un șir de poveri, întinzându-se pe ambele poteci dintre copaci. Lumina soarelui pătrundea întreruptă printre ramuri, lovindu-se de chipurile încruntate, reflectându-se în coifuri și în săbiile trase.

– Când am luat parte ultima oară la o bătălie ca lumea? murmură Minunata.

– A fost încăierarea aia de lângă Ollensand, își dădu cu părerea Gât-Îngust.

Yon scuipă.

– P-aia n-aș numi-o ceva ca lumea.

– Sus, în Ținuturile Înalte, zise Scurry, terminând cu tunsul și scuturând părul de pe umerii lui Agrick. Când am încercat să-l scoatem pe Sângerosul Nouă din valea aia mizerabilă.

– Cât să fi trecut? Șapte ani, opt?

Gât-Îngust se cutremură când își aduse aminte coșmarul de atunci. Zecile de luptători înghesuiți în deschizătura din stâncă, fără să poată respira, fără să se poată mișca, sufocați unul într-altul, înghiontindu-se, lovindu-se, mușcându-se unii pe alții. Nu crezuse nicio clipă că va ieși întreg sau viu din oroarea aia. De ce naiba ar risca un om așa ceva din nou?

Se uită la peisajul de țară cu lanuri și ape puțin adânci, înconjurat de păduri și de Eroii. Părea un drum al naibii de lung pentru un bătrân cu picioare chinuite de dureri. Atacurile glorioase apăreau adesea în cântece, dar exista un avantaj al apărării pe care nimeni nu-l putea nega – dușmanul venea peste tine. Se mișcă de pe un picior pe altul, încercând

să descopere cea mai bună poziție pentru genunchiul lui, pentru gleznă și șold, dar nu izbuti să obțină decât diverse feluri de suferințe. Pufni în sinea lui. Cam așa stăteau lucrurile și în viață, în general vorbind.

Privi în jur să vadă dacă oamenii lui sunt gata de plecare. Rămase șocat să-l zărească pe Dow însuși sprijinindu-se într-un genunchi printre ferigi, la nici zece metri de el, cu un topor într-o mână și cu sabia în cealaltă. Talpă-Despicată, Fiori și cei mai apropiați mercenari stăteau în spatele lui. Renunțase la blănuri și la hainele fine și semăna cu orice alt bărbat din prima linie. Avea un zâmbet fioros pe chip și parcă abia aștepta ce va urma. Spre deosebire de el, Gât-Îngust se întreba dacă nu cumva există și o cale prin care să scape de toate astea.

Oamenii lui își dădeau mâna acum, tremurând, familia lui Gât-Îngust, zâmbindu-și și luându-și la revedere pentru a doua oară în ultimele două zile. Gândul îl întristă. Prea multe lupte. Prea multe ca toată lumea să scape cu bine.

– Nimeni nu moare, ne-am înțeles?

Gât-Îngust îi cuprinse pe toți cu privirea și îi strânse mâna lui Scorry.

Încuviințară din cap, se încruntară sau zâmbiră nervos, rostiră „da”, „nu” sau „în niciun caz eu”. Mai puțin Brack, care stătea holbându-se la copaci, pierdut într-o lume numai a lui, broboanele de sudoare acoperindu-i fața mare și palidă.

– Să nu mori, Brack, m-ai înțeles?

Munteanul se uită la Gât-Îngust de parcă abia atunci își dăduse seama unde se află.

– Ce?

– Te simți bine?

– Da.

Îi luă mâna lui Gât-Îngust și i-o strânse.

– Sigur.

– Poți să alergi cu piciorul ăla?

– Mă doare mai mult când mă cac.

Gât-Îngust ridică din sprâncene:

– Ei bine, un rahat zdravăn poate fi uneori foarte dureros, nu?

– Comandante!

Drofd arată spre luminișul din spatele copacilor și Gât-Îngust se aplecă puțin. Se mișcau oameni acolo. Bărbați călare, deși li se vedeau numai capetele și umerii de unde se uita Gât-Îngust.

– Iscoade ale Uniunii, îi șopti Minunata la ureche.

Flăcăii Copoiului, pesemne, își croiseră drum prin câmpuri, printre ferme și apoi se apropiaseră de pădurea care, cât ținea toată valea, gemea de nordici înarmați și strânși în armuri. Un miracol că nu fuseseră văzuți până atunci.

Dow știa, firește. Fără să se agite, făcu un semn cu toporul spre răsărit, de parcă ar fi cerut să i se aducă niște bere.

– Mai bine i-ai spune Deșiratului să pornească la drum, înainte ca ăștia să ne strice surpriza.

Vorba se duse și oamenii imită gestul lui Dow în valuri.

– Iată că începe din nou, gemu Gât-Îngust, rozându-și frenetic unghiile.

– Începe, rosti Minunata printre buzele strânse, cu sabia trasă.

– Sunt prea bătrân pentru rahatul ăsta.

– Da.

– Ar fi trebuit să mă însor cu Colwen.

– Mda.

– Venise vremea să mă retrag.

– Adevărat.

– Poți să te oprești naibii să tot fii de acord cu mine?

– Nu e ăsta scopul unui secund? Să-și sprijine comandantul, orice-ar fi? Așa că sunt de acord. Ești prea bătrân și ar fi trebuit să te însori cu Colwen și să te retragi.

Gât-Îngust oftă și îi întinse mâna.

– Îți mulțumesc pentru sprijin.

Ea i-o strânse călduros.

– Întotdeauna.

Sunetul grav, dar asurzitor al cornului Deșiratului răsună dinspre est. Părea că pământul vuieste și lui Gât-Îngust i se ridică părul de pe ceafă. Apoi răsunară și mai multe cornuri, ca niște tunete îndepărtate amestecate cu zăngănitul armelor. Scrută cu privirea în față, uitându-se printre trunchiurile negre ale copacilor, încercând să-i zărească pe oamenii Deșiratului. Nu dădu cu ochii decât de câteva acoperișuri din Osrung și de câmpurile scăldate în lumina soarelui. Atunci începură strigătele de război, plutind peste întreaga vale, ecoul izbindu-se de copaci precum fantomele. Lui Gât-Îngust i se făcu pielea de găină, pe jumătate înfricoșat de ceea ce avea să vină, pe jumătate dornic să sară în picioare și să-și adauge propriul glas la zarva generală.

– Cât de curând, șopti el, lingându-și buzele.

Se ridică, abia băgând în seamă durerea din genunchi.

– Așa aș zice și eu.

Whirrun veni lângă el, cu Mama Săbiilor trasă din teacă și ținută bine de mâner. Arată cu mâna cealaltă spre Eroi.

– Vezi aia, Gât-Îngust?

Niște trupe păreau că se mișcă în vârf, pe pantele înverzite. Strângându-se în jurul unui stindard, probabil.

– Coboară. Vor avea o întâlnire veselă cu băieții Auritului pe câmpurile alea, nu?

Chicoti în felul lui aparte, blând și ascuțit.

– O întâlnire veselă.

Gât-Îngust dădu încet din cap:

– Nu te îngrijorezi deloc?

– De ce? N-am spus? Shoglig mi-a zis timpul și locul morții mele...

– Și nu e nici aici, nici acum, da, ne-ai spus de un milion de ori.

Gât-Îngust se aplecă spre el ca să-i șoptească:

– Ți-a spus totuși și dacă aici vei rămâne fără ambele picioare?

– Nu, asta nu mi-a zis, recunosc Whirrun. Dar cu ce-ar fi diferită viața mea, lămurește-mă! Și fără picioare, tot mai poți sta în jurul unui foc și să flecărești despre tot felul de prostii.

– Poate o să-ți taie și brațele.

– Adevărat. Dacă se întâmplă asta... Va trebui să mă gândesc serios să mă retrag. Ești un om bun, Curnden Gât-Îngust.

Și Whirrun îl împunse între coaste.

– Poate o să ți-o dau ție pe Mama Săbiilor dacă mai respiri când o să traversez spre țărmul îndepărtat.

Gât-Îngust pufni:

– N-am de gând să car nenorocita aia peste tot.

– Crezi că eu *am ales* să o car? Daguf Col m-a ales pentru această sarcină, când ardea pe rug, după ce Shanka i-a scos mâțele. Purpurii.

– Poftim?

– Mâțele. Trebuie să ajungă la cineva, Gât-Îngust. Nu spui tu mereu că există o cale dreaptă de a face lucrurile? Trebuie să ajungă la cineva.

Rămaseră tăcuți încă un moment, urmărind strălucirea dincolo de copaci. Frunzele uscate foșneau pe pământ, altele verzi căzură peste lăncile, coifurile și umerii bărbaților care îngenuncheaseră în tufișuri. Păsările ciripeau întruna, enervant, pe ramuri, iar din depărtare răsunau urletele tot mai slabe ale oamenilor Deșiratului.

Pe flancul estic al Eroilor, mișcările erau în toi. Soldații Uniunii coborau. Gât-Îngust își frecă palmele umezite și își scoase sabia.

– Whirrun!

– Ce-i?

– Te întrebi vreodată dacă Shoglig s-a înșelat?

– De fiecare dată când mă lupt.

CU EVLAVIE SĂ-ȚI DOREȘTI

Maiestatea Voastră Preaslăvită,
Divizia generalului Jalenhorm a ajuns în Osrung, a cucerit
răscrucile de la râu cu bine-cunoscuta sa iscusință, iar Regimentele
6 și Rostod și-au asigurat o poziție solidă pe un deal numit Eroii de către nordici.
Din vârful lui, cel aflat la comandă are parte de o perspectivă impresionantă a
terenului pe kilometri întregi, de jur împrejur, și asta include și drumul nordic
important spre Carleon, însă, pe lângă un foc stins, n-am zărit nici picior de
dușman.

*Drumurile continuă să fie piedicile noastre încăpățânate. Avangarda diviziei
generalului Mitterick a ajuns în vale, dar s-a încurcat cu unitățile din spate ale
lui Jalenhorm, făcând...*

Gorst își ridică privirea brusc. Surprinsese sunetul vag al unor voci
aduse de vânt și, deși nu înțelegea cuvintele, entuziasmul frenetic din ele
nu putea fi ignorat.

*Probabil că am halucinații. Mă pricep de minune la asta. Aici, în spatele
râului, entuziasmul lipsea cu desăvârșire. Oamenii se împrăștiaseră de-a
lungul malului, lenevind la soare, în vreme ce caii lor pășteau mulțumiți.
Un bărbat tuși după ce trase un fum din pipa lui cu chagga.* ² Alții

îngânau un cântecel, pasând o butelcă de la unul la altul. Nu departe de ei, comandantul lor, colonelul Vallimir, se certa cu un mesager în privința semnificației precise a ultimului ordin dat de generalul Jalenhorm.

– Înțeleg, dar generalul vă cere să păstrați poziția prezentă.

– O păstrăm, nu-i vorbă, dar pe drum? Nu cumva a vrut să spună să traversăm râul? Sau cel puțin să ne aranjăm pe mal? Am pierdut un batalion în mlaștină, iar acum celălalt stă în drumul tuturor!

Vallimir arată cu degetul spre un căpitan acoperit tot de praf, a cărui companie se blocase într-o coloană de oameni ce bombăneau, puțin mai jos, pe drum. Posibil să fi fost una dintre companiile pe care regimentele de pe deal o așteptau. *Sau nu*. Căpitanul nu oferea nicio informație și nimeni nu o căuta cu adevărat.

– Sunt sigur că generalul nu a zis să stăm *aici*, doar vezi și tu.

– Văd, repetă plictisit mesagerul, dar generalul vă cere să păstrați poziția de acum.

Obişnuita incompetență aleatorie. O pereche de gropari bărboși trecură pe lângă el în perfectă armonie, cu lopețile pe umeri și cu expresii serioase. *Cel mai organizat grup văzut pe ziua de azi și, pesemne, cei mai valoroși soldați ai Maiestății Sale*. Apetitul armatei pentru gropi nu cunoștea limite. Gropi pentru foc, gropi pentru morminte, gropi pentru latrine, gropi pentru adăposturi, întărituri și consolidări, șanțuri și tranșee de toate formele, adâncimile și scopurile pe care ți le poți închipui, dintre care unele nu ți-ar veni în minte nici dacă te-ai gândi o lună întreagă numai la asta. *Serios dacă nu lopata e mai puternică decât sabia*. Poate, în loc de săbii, generalii n-ar trebui să poarte mistrii aurite pe post de emblemă a vocației lor. Hai că s-a terminat și cu entuziasmul.

Gorst își îndreptă atenția din nou asupra scrisorii și își țuguie buzele când băgă de seamă că murdărise hârtia cu o pată de cerneală nesuferită. O mototoli furios în pumn.

Atunci, vântul se întee și aduse mai multe strigăte la urechea lui. *Chiar le aud? Sau doar îmi doresc atât de tare, încât îmi imaginez?* Însă câțiva

soldati din jurul lui se încruntară și priviră și ei spre deal. Lui Gorst începu să-i bubuie inima în piept și gura i se uscă brusc. Se ridică în picioare și se apropie de apă ca un om sub puterea unei vrăji, cu ochii ațintiți spre Eroii. Crezu că vede mișcare acolo, siluete mici pe coasta ierboasă a dealului.

Se ghemui pe fâșia unde Vallimir încă discuta aprins și fără rost în privința locului unde oamenii lui ar trebui să se afle și să nu facă nimic. *Bănuiesc că, foarte curând, toate astea își vor pierde importanța.* Se rugă fierbinte ca așa să fie.

- Dar sigur generalul nu...
- Domnule colonel Vallimir!
- Ce e?
- Ar trebui să vă pregătiți oamenii.
- Ar trebui?

Gorst nu-și dezlipi ochii de pe Eroii. De pe siluetele soldaților aflați pe panta de la răsărit. Un număr semnificativ de mare. Niciun mesager nu traversase mlaștinile să aducă vești din partea mareșalului Kroy. Ceea ce însemna că singurul motiv pentru ca atâția oameni să coboare era... *un atac al nordicilor în altă parte. Un atac, un atac, un atac...*

Își dădu seama că încă ținea strâns în pumn scrisoarea abandonată. Dădu drumul hârtiei mototolite în râu și curentul o înghiți iute. Și mai multe glasuri se auziră, cu și mai mult entuziasm decât înainte, fără îndoială reale de data asta.

- Alea par niște strigăte, spuse Vallimir, încruntându-se spre deal.

O bucurie neînchipuită aproape că îi tăie răsuflarea lui Gorst și vocea îi deveni și mai pițigăiată decât de obicei. Dar nu-i mai păsa.

- Pregătește-i imediat!
- Și ce să facă?

Gorst deja alerga cu pași mari spre calul lui.

- Să se lupte.

Căpitanul Lasmark trecu prin lanul de orz ca un fulger, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând. Compania lui din Regimentul Rostod se străduia să-l urmeze. Fuseseră trimiși spre Osrung cu ordinul prost formulat „dați-vă la dușman!”, care încă le suna neplăcut în urechi.

Dușmanul se afla în fața lor acum, poftim! Lasmark văzu scări de asalt lipite de buștenii acoperiți de mușchi ai palisadei orașului. Văzu ghiulele zburând prin aer dintr-o parte în alta. Văzu stindarde fluturând în vânt, unul negru și zdrențuit dominându-le pe celelalte. Stindardul lui Dow cel Negru însuși, îl lămuriseră iscoadele nordice. Generalul Jalenhorm le dăduse ordinul să avanseze, subliniind foarte clar că nimic nu-l va putea determina să se răzgândească.

Lasmark se întoarse, sperând să nu se împiedice și să ia o gură de orz. Îi îndemnă pe oamenii săi să înainteze cu ceea ce spera el că e un gest militar ferm.

– Înainte! Înainte! Spre oraș!

Toată lumea știa că Jalenhorm avea un talent aparte pentru ordine prost gândite, dar ar fi fost lipsit de cuviință ca Lasmark să o spună cu glas tare. De obicei, ofițerii îl ignorau pe general în liniște ori de câte ori era posibil și îi interpretau vorbele așa cum le permitea creativitatea. Însă într-un ordin de atac nu exista loc pentru interpretare.

– Nu vă opriți, în pas cadențat!

Numai cadențată nu era înaintarea lor. În ansamblu, păreau jerpeliți și șovăielnici, iar Lasmark nu-i putea învinovăți. Nu-i venea deloc să atace fără sprijin din mijlocul unei întinderi nesfârșite de orz, mai ales când o mare parte din regiment rămăsese în continuare înțepenită într-o masă de oameni și de echipamente pe drumurile proaste din sudul râului. Însă un ofițer are o datorie. Intervenise pe lângă maiorul Popol, maiorul intervenise pe lângă colonelul Wetterlant de la Regimentul 6, care era ofițerul de serviciu de pe deal. Dar colonelul păruse prea ocupat să bage de seamă. Câmpul de luptă nu era un loc să stai și să reflectezi, presupuse Lasmark, și poate că superiorii lui pur și simplu știau cum stă treaba mai bine decât el.

Însă experiența nu prea susținea această concluzie, din păcate.

– Atenție! Aveți grijă la linia copacilor!

Linia copacilor se afla la oarecare distanță, spre nord, și lui Lasmark i se părea neînchipuit de sinistă și de amenințătoare. Nici nu voia să-și imagineze câți oameni s-ar fi putut ascunde în umbra ei. Însă așa gândea ori de câte ori vedea o pădure, iar Nordul nu ducea lipsă de ele. Nu-i era deloc limpede la ce bun să fie atenți. În plus, nu se mai puteau retrage acum. Căpitanul Vorna, situat la dreapta lor, își îndemna compania să o ia înaintea restului regimentului, disperat să aibă parte de puțină acțiune, cum făcea mai mereu, ca să se întoarcă acasă cu pieptul plin de medalii și să-și petreacă viața laudându-se.

– Nebunul ăla de Vorna o să ne scoată pe toți din formație, bombăni sergentul Lock.

– Căpitanul ascultă de ordine, atâta tot! se răsti Lasmark și apoi, printre dinți... Un cretin. Înaintați, băieți, pe două rânduri!

Dacă nordicii veneau, cel mai rău lucru dintre toate ar fi fost să găsească deschizături în prima linie.

Iuțiră pasul, dar, fiind obosiți, oamenii se mai împiedicau uneori, prăbușindu-se rășchirați în orz, iar formația lor se destrăma cu fiecare

pas. Ajunseră cam la jumătatea distanței dintre deal și oraș. Maiorul Popol conducea în frunte călare, fluturându-și sabia și urlând încurajări pe care nu le auzea nimeni.

– Domnule, zbieră Lock. Domnule!

– Știu, fir-ar a naibii de treabă! găfâi Lasmark, nemaiaivând timp pentru bombăneli acum. Nici eu nu aud vreo vorbă din ce... ahhh!

Zări ceea ce Lock se străduia să-i arate cu sabia și un val oribil de sudori reci îl coplesii. E o diferență uriașă între a aștepta ce e mai rău și a vedea că se întâmplă în realitate. Nordicii ieșiseră din pădure și se repezeau spre sud, peste pășunile dintre ei. Era greu de apreciat numărul lor din acest unghi, terenul înclinat fiind acoperit cu șanțuri și garduri vii, dar Lasmark simți că îngheață și mai tare când ochii lui descoperiră lățimea frontului, sclipirea armelor și punctele colorate ale scuturilor pictate.

Regimentul Rostod era în inferioritate. Câteva companii încă îl urmau voioase pe Popol spre Osrung, unde așteptau chiar mai mulți nordici. Alții se opriseră, conștienți de amenințarea care se apropia din stânga lor, și se chinuiau îngroziți să strângă rândurile. Regimentul Rostod se afla în inferioritate, în dezordine și prins în spațiu deschis.

– Opriți-vă! urlă el, repezindu-se prin lanul de orz, spre compania sa, răsucindu-se și ridicând mâinile. Strângeți rândurile! Cu fața spre nord!

Cel mai bun lucru de făcut, nu? Ce le mai rămăsese? Soldații lui începură să se aranjeze într-o caricatură de roată haotică, unii hotărâți, iar alții de-a dreptul panicați în căutarea poziției potrivite.

Lasmark își trase sabia. Una ieftină, o vechitură. Mânerul se șubrezise. Plătise pe ea mai puțin decât pe coif. O decizie foarte proastă, din câte se vedea. Pe de altă parte, săbiile seamănă între ele și maiorul Popol fusese foarte ferm în privința aspectului ofițerilor la paradă. Numai că acum nu se mai aflau la paradă, din nefericire. Lasmark aruncă o privire peste umăr și se trezi că-și mușcase buza atât de rău, încât gustul sângelui îi umplu gura. Nordicii se apropiau rapid.

– Arcași, pregătiți-vă arcurile, lăncieri...

Cuvintele îi înghețară în gât. Cavaleria apăruse din spatele unui sat, undeva, în stânga lor. Un număr mare de călăreți ce năvăleau în flancul lor, copitele cailor stârnind un nor de praf. Lasmark auzi glasurile alarmate ale soldaților, simți cum li se schimbă moralul, din îngrijorare în groază absolută.

– Pregătiți-vă! urlă el, dar cu vocea tremurândă.

Când se întoarse, mulți dintre oamenii lui deja fugeau. Deși nu prea aveau unde. Deși șansele lor erau chiar mai mici decât dacă ar fi luptat. O evaluare calmă a șanselor nu reprezenta, evident, o prioritate pentru ei. Văzu și celelalte companii cum se destramă, împrăștiindu-se care încotro. Îl zări pe maiorul Popol săltând în șa, aproape lipit de calul său, galopând direct spre râu, fără să-i mai pese de aparențe, firește. Poate, în cazul în care căpitanii ar fi avut și ei cai, Lasmark ar fi fost chiar lângă el. Dar căpitanilor nu li se dăduseră cai. Nu în Regimentul Rostod. Ar fi trebuit să se alăture unui regiment unde căpitanii primeau cai, numai că nici atunci nu și-ar fi permis să aibă unul. Ca să-și cumpere titlul de căpitan, se văzuse nevoit să împrumute bani cu o dobândă nesimțită și nu mai avea nimic pus deoparte...

Nordicii se apropiau terifiant de mult, trecând prin gardurile vii aflate la mică distanță. Le zărea deja fețele. Mârâind, urlând, rânjind. Cu armele ridicate în aer, năvălind în lanul de orz ca niște animale. Lasmark se dădu câțiva pași înapoi fără să vrea. Sergentul Lock stătea lângă el, cu dinții încleștați.

– Rahat, domnule! rosti el.

Lasmark înghiți în sec și se pregăti sufletește, în timp ce oamenii din jur își aruncară armele cât colo. Apoi se răsuciră pe călcâie și o luară la goană spre râu sau spre deal. Prea departe, mult prea departe. Linia întâi improvizată a companiei lui, precum și a celei de alături se răsfirară, lăsând în urmă numai câteva grupuri de soldați înmărmuriți și loviți de viață să îi înfrunte pe nordici. Acum vedea cât sunt de mulți. Sute. Sute și

sute. O suliță aruncată se înfipse cu un sunet înfundat într-un om de lângă el, care căzu zbierând. Lasmark se holbă la el o secundă. Stelt. Un brutar.

Își ridică privirea spre valul de bărbați care urlau. Auzi despre asemenea lucruri, bineînțeles, dar presupui că ție nu ți se va întâmpla niciodată. Presupui că ești mai important de atât. Nu făcuse nimic din lucrurile pe care își promisesese sie însuși că le va face până va împlini 30 de ani. Își dori atunci să lase sabia din mână și să se așeze. Își zări inelul și ridică mâna să se uite la el. Chipul lui Emlin sculptat în piatră. Cel mai probabil nu se va mai întoarce la ea. Probabil că se va mărita cu vărul ei, într-un final. Căsătoria dintre veri, o treabă deplorabilă.

Sergentul Lock se avântă înainte, bravură irosită, și smulse o bucată din marginea unui scut. Scutul avea marginea pictată. Lock lovi din nou, chiar când un alt nordic se năpusti spre el, izbindu-l cu un topor. Se prăbuși într-o rână, apoi se rostogoli pe cealaltă parte, din pricina unei săbii care îi lăsă o zgârietură lungă pe coif și o tăietură adâncă pe față. Se răsuci, cu brațele ridicate ca ale unei dansatoare, dar dispăru iute în mijlocul vânzolelii din lanul de orz.

Lasmark se repezi spre scutul cu margine pictată, fără să-l bage în seamă pe bărbatul din spatele lui. Pesemne voia să-și închipuie că nu se găsea nimeni dincolo de el. Instructorul lui s-ar fi îngălbenit de furie. O suliță îi lovi pieptarul și Lasmark se împiedică. Vârful ei abia îl zgârie. Se răsuci spre bărbatul care o aruncase, un flăcău urât, cu nasul spart. Sabia îi despică craniul în două și creierul țâșni în toate direcțiile. Surprinzător de ușor! Săbiile sunt grele și ascuțite, chiar și cele ieftine, la o adică.

Se auzi un clinchet și lumea se răsturnă. Lasmark se trezi sufocat de orz și de noroi. Nu mai vedea cu un ochi. Un dangăt enervant de tare îi răsună în urechi, ca și cum capul lui ar fi fost limba unui clopot. Încercă să se salte în capul oaselor, dar lumea se învârtea. Nimic din ceea ce-și promisesese să facă până la treizeci de ani. Ah! Mai puțin intrarea în armată.

Sudicul se chinui să se ridice în picioare și Somn-Lin îl lovi în ceafă cu buzduganul, zdrobindu-i coiful. O gheată mai zvâcni puțin și totul se termină.

– Minunat!

Restul bărbaților Uniunii erau înconjurați și cădeau pe capete rapid sau se împrăstiau ca un stol de grauri, așa cum spusese Auritul că se va întâmpla. Somn-Lin îngenunche, își vârî buzduganul sub braț și se apucă să răsucescă un inel aspectuos de pe degetul sudicului mort. Alți doi flăcăi își însușeau și ei prada binemeritată, iar unul țipa cu sângele șiroindu-i pe față. Doar e război, nu? Dacă toată lumea începea să zâmbească, nimic nu ar mai avea sens. Mai la sud, călăreții Auritului făceau ravagii printre dușmani, împingându-i pe fugari spre râu.

– Întoarceți-vă la deal! urlă Scabna, arătând spre el cu toporul, îngâmfatul naibii. Spre deal, nenorociților!

– Du-te tu la deal! gemu Somn-Lin, chinuit de durerea din picioare, provocată de atâta alergat.

Ca să nu mai vorbim de durerea din gât de la cât urlase.

– Ha!

În sfârșit, reușise să scoată inelul de pe degetul flăcăului din Uniune. Îl ridică în lumină și se încruntă. O biată piatră lustruită cu o față sculptată pe ea, dar socoti că o să-i aducă vreo doi arginți. Îl ascunse bine în vestă. Luă și sabia mortului ca să se asigure și o vârî la curea, chiar dacă părea un fel de scobitoare mai mare și mânerul i se zgâlțâia.

– Haide!

Scabna smuci în sus un jefuitor și îi dădu și un șut în fund ca să se miște.

– Haide, naibii!

– Bine, bine!

Somn-Lin alergă după ceilalți, spre deal. Supărat că ratase șansa de a scotoci prin buzunarele sudicilor. Poate s-ar fi ales și cu o nouă pereche

de ghete. Totul va fi ras de prădători și de femeile care îi urmau peste tot. Niște cerșetori jalnici, prea lași ca să se bată, făcând profit de pe urma muncii altora. O rușine, dar nu se mai putea face nimic acum. Fapte de viață obișnuite. Precum muștele și vremea urâtă.

Sus, la Eroii, se găseau oameni ai Uniunii. Vedea sclipirea metalului în jurul zidului de piatră de lângă vârful, lănci îndreptate spre cer. Își ținu scutul ridicat, trăgând cu ochiul peste marginea lui. Nu voia să se aleagă cu vreuna dintre săgețile alea mici și diabolice. Se înfige una de-aia în tine, și acolo rămâi.

– Ia te uită! gemu Scabna.

Urcaseră ceva mai sus și puteau vedea până la pădurile din nord. Pământul se umpluse de oameni. Mercenarii lui Dow cel Negru și ai lui Zece-Feluri, dar și ai lui Cap-de-Fier. Robii veneau imediat după ei. Cu miile, înșirați în direcția Eroilor. Somn-Lin nu mai văzuse niciodată atâția luptători într-un singur loc, nici măcar când se bătuse cu armata lui Bethod. Nici măcar la Cumnuri sau la Dunbrec ori în Ținuturile Înalte. Îi trecu prin minte să-i lase să cucerească Eroii, în timp ce el aștepta liniștit. Ar fi putut să mintă că are glezna scrântită, dar nu avea să strângă o zestre babană pentru fiicele lui cu un inel ieftin și o sabie mică, nu?

Săriră peste un șanț plin cu apă maronie și ieșiră de pe câmp chiar la poalele dealului.

– În sus, pe deal, ticăloșilor! cârâi Scabna, agitându-și toporul.

Somn-Lin înghițise suficient rahat de la bezmeticul ăsta care ajunsese comandant doar pentru că era prieten cu unul dintre fiii Auritului. Se răsuci într-o parte și-n alta, mârâind.

– Urcă tu căcatul ăsta de deal...

Se auzi o pocnitură și capătul unei săgeți îi ieși prin vestă. Petrecu o clipă în liniște, holbându-se la vârful metalic, după care trase aer în piept, hârâind, și urlă.

– *Futu-i!*

Scânci, se cutremură și durerea îl înjunghie la subsuoară când încercă

să respire din nou. Scuipă sânge și se prăbuși în genunchi.

Scabna îl privi ținută și ridică scutul pentru a se proteja.

– Somn-Lin, ce naibii...

– Băga-mi-aș... m-a nimerit!

Trebui să scuipe din nou sângele care gălgâia cu fiecare cuvânt. Nu se mai putea mișca, îl dureau prea tare. Se lăsă într-o rână. Un mod de tot rahatul de a se întoarce în țărână, dar poate că așa e de fiecare dată. Auzi tropăit de ghetе în jurul lui, căci oamenii începură să urce dealul, stropindu-l cu noroi pe față.

Scabna se lăsă în genunchi și începu să-i desfacă vesta.

– Lasă-mă să mă uit.

Somn-Lin nu se putea mișca oricum. Privirea i se încețoșă.

– Pe toți... demonii. Doare... rău.

– Pun pariu că doare. Acum zi-mi unde ai ascuns inelul.

Gaunt își coborî arcul, privi cum câțiva nordici din mulțime se prăbușiră când săgețile pătrunseră în ei. De la înălțimea asta, săgețile lansate din arcurile grele puteau pătrunde prin scuturi și platoșe la fel de ușor ca prin hainele femeiești. Unul dintre ei își aruncă armele și o luă la goană, ținându-se de stomac și lăsând o urmă delicată, zigzagată, prin lanuri. Gaunt n-avea de unde să știe dacă săgeata își nimerise ținta, dar nu mai conta. Acum, scopul lui era cantitatea. Întinde, țintește, trage, întinde, țintește, trage...

– Hai, băieți! strigă el la cei din jurul lui. Trageți, trageți!

– Duhurile să ne apere! îl auzi pe Rose șoptind, cu glasul găuit, arătând cu degetul tremurând spre nord.

Dușmanii încă se scurgeau dintre copaci într-un număr înfricoșător. Soldații forfoteau deja pe câmpuri, apropiindu-se de deal într-un val strălucitor. Însă sergentul Gaunt nu se pierdea cu firea din cauza unor maimuțe furioase. Îi văzuse pe gurkienii câtă frunză, câtă iarbă atacând dealul lor mic de la Bishak și își folosisese și el arcul cât putuse de mult

vreo oră. În cele din urmă, aceștia plecaseră de unde veniseră. Cu coada între picioare. Îl apucă pe Rose de umăr și îl târî înapoi la zid.

– Nu-ți mai face griji. Doar următoarea săgeată contează.

– Domnule sergent...

Se aplecă peste arcul lui din nou, palid, dar gata să-și îndeplinească datoria.

– Întindeți, băieți, întindeți!

Își pregăti propriul arc, cu gesturi precise, simțindu-i părțile unse, curate și gata să-și facă treaba. Nici prea repede, nici prea încet, asigurându-se că nu greșește. Scoase o altă săgeată, încruntându-se. În tolba lui nu mai avea decât zece bucăți.

– Ce s-a întâmplat cu săgețile de rezervă? urlă el peste umăr.

Apoi, se adresa oamenilor lui:

– Alegeți ținta, fără grabă, cu grijă!

Rămase nemișcat și coborî arcul, lemnul presându-i umărul.

Priveliștea de dedesubt îl amuți și pe el o clipă, în ciuda experienței sale. Avangarda nordicilor ajunsese chiar lângă deal și începuseră să urce panta, încetiniți doar de iarba alunecoasă, dar fără să dea semne că s-ar opri. Strigătele lor războinice deveniră tot mai puternice când el se ridică deasupra zidului. Murmurul slab se transformase într-un urlet ascuțit.

Gaunt scrâșni din dinți și ținti în jos. Eliberă coarda și o simți vibrând. Văzu unde ajunsese săgeata, direct într-un scut. Îl trânti la pământ pe bărbatul care se apăra cu el. Și mai multe vibrații îi răsunară în urechi când alte douăsprezece săgeți porniră din stânga lui, omorând doi sau trei nordici, unul lovit direct în față. Căzu pe spate și toporul din mâna lui zbură răsucindu-se spre cerul albastru.

– Așa se face, băieți, continuați să trageți! Întindeți și...

Un pocnet puternic răsună lângă el. Gaunt simți o durere îngrozitoare în gât și picioarele i se înmuiară.

Fusesse un accident. Rose tot cârpăcise cătarea arcului său vreo

săptămână sau chiar mai mult, încercând să-i oprească tremuratul, îngrijorat că s-ar putea declanșa aiurea, dar nu se prea putea lăuda cu vreun mare talent pentru repararea armelor. De ce îl numiseră arcaș habar n-avea. S-ar fi descurcat de o mie de ori mai bine cu o lance. Iar sergentului Gaunt i-ar fi fost și mai bine, dacă Rose ar fi primit o lance, asta era cât se poate de limpede. Arcul se declanșase imediat ce-l ridicase, vârful săgeții metalice lăsându-i o zgârietură lungă pe braț. Se pusese pe înjurat și când privirea îi alunecase într-o parte, îl văzuse pe Gaunt cu săgeata înfiptă în gât.

Se holbară unul la altul pentru o clipă, apoi Gaunt își coborî privirea uluit, își scăpă arcul din mână și duse mâna la gât. Degetele lui tremurânde se umplură de sânge.

– La naiba! spuse el. Frățioare!

Pleoapele îi tremurară și se prăbuși brusc, izbindu-se cu capul de zid. Coiful îi alunecă pieziș pe față.

– Gaunt? Domnule sergent Gaunt?

Rose îl lovi cu palma peste obraz, de parcă ar fi încercat să-l trezească dintr-un pui de somn nepermis, mânjindu-i chipul cu sânge. Lichidul roșu ieșea tot mai mult din el, fără să dea semne de oprire. Din nas și din tăietura curată unde intrase săgeata. Uleios, întunecat, aproape negru, iar pielea lui era atât de albă!

– A murit!

Rose se simți târât spre zid. Cineva îi trânti arcul între palmele însângerate.

– Trage, blestemat să fii!

Un ofițer tânăr, unul dintre cei noi, Rose nu reușea să-și amintească numele lui. Abia dacă și-l amintea pe-al lui.

– Ce?

– Trage!

Rose își pregăti arcul, conștient că și ceilalți din jurul lui făceau la fel. Asudând, luptându-se, înjurând, aplecându-se peste zid ca să tragă. Auzi

oamenii răniți zbierând și, peste toate astea, un urllet straniu. Bâjbâi după o săgeată din tolba sa, o potrivi în făgaș, blestemându-și degetele care nu-l mai ascultau, pătate cu sângele lui Gaunt.

Plângea. Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Își simțea mâinile reci, deși nu era frig. Dinții îi clănțăneau. Omul de lângă el își aruncă arcul și fugi spre vârful dealului. Mulți alergau încolo și înapoi, ignorând strigătele disperate ale ofițerilor.

Săgețile zburau în jos. Una ricoșă răsucindu-se din coiful de oțel al unui bărbat de lângă el. Altele se înfipseră în versantul din spatele zidului. Tăcute, neclintite, de parcă ar fi răsărit din pământ prin cine știe ce vrajă, și nu ar fi căzut din cer. Altcineva se întoarse să fugă, dar, înainte de a păși, ofițerul îl tăie cu sabia.

– Pentru rege, chițăi el, cu ochii înnebuniți, pentru rege!

Rose nu-l văzuse niciodată pe rege. Un nordic sări peste zid, în stânga lui. Înjunghiat rapid de două lănci, tipă și căzu pe spate. Cel de lângă Rose se ridică și înjură când își recuperează arcul. Scalpul i se desprinse, omul se mișcă împleticit, dar trase o săgeată cât putu de sus, spre cer. Un alt nordic apărui prin spațiul lăsat de el, un tinerel desfigurat de furie. Un diavol care tipa ca un diavol. Un soldat al Uniunii se apropie de el cu o lance, dar el se feri cu scutul. Se răsuci când sări de pe zid și își înfipse toporul în umărul soldatului. Sângele țâșni în valuri întunecate. Nordicii veneau peste zid din toate direcțiile. Despărțitura din stânga lor era sufocată de trupuri încordate, un amestec haotic de lănci și de ghetete care alunecau neîncetat pe iarba murdară de noroi.

Capul lui Rose se umplu de zgomote nebunești, de zăngănitul și troncănitul armelor și al armurilor, de strigătele războinice, de ordinele aruncate pe jumătate și de urletele de durere, toate amestecându-se cu scâncetele sale de groază. Nu mai putu decât să se holbeze, uitând și de arc și de tot. Nordicul tânăr blocă sabia ofițerului și îl lovi într-o parte. Îl răsuci apoi și îi reteză brațul cu următoarea lovitură, mâna zburând cu tot cu mâneca brodată. Nordicul îi arse una în picioare și se apucă să-l

hăcuiască, rânjind când stropii de sânge îi pătară chipul. Un altul se cățără pe zid lângă el. O față mare, cu barbă neagră înspicată. Urla ceva cu un glas găjâit.

Un bărbat înalt și cu brațele goale sări peste mormanele de pietre, alunecând ușor pe iarbă. Avea în mână cea mai mare sabie pe care o văzuse vreodată Rose. Nu pricepea cum un om poate învăța o asemenea sabie. Taișul ei se ocupă rapid de un arcaș, pe care îl aruncă de-a berbeleacul pe laterala dealului, într-o ceață roșie de sânge. Acum, lui Rose i se dezmoțiseră picioarele și se întoarse să fugă. Se lovi de cineva care voia să facă același lucru, alunecă și își scrânti glezna. Se chinui să se ridice, făcu un pas mare și primi o lovitură atât de puternică în spate, încât își mușcă limba.

Agrick îl lovi pe arcaș în spate încă o dată cu toporul. Coadă lui aproape că îi sări din mâna rănită, lipicioasă din cauza sângelui. Îl văzu pe Whirrun chinându-se cu un soldat solid al Uniunii, așa că îi arse una acestuia în spatele genunchiului. Îl lovide cu latul toporului, dar suficient de tare ca să îl doboare, iar Scorry, care abia trecuse zidul, să înfigă lancea în el și să-l termine.

Agrick nu mai văzuse soldați ai Uniunii înainte. Toți arătau la fel, copii ale aceluiși bărbat, cu aceeași armură, aceeași jachetă și aceleași arme. Aveai senzația că omori întruna aceeași persoană. Parcă nici nu erau oameni reali. Fugeau toți acum în sus, pe pantă, lăsând de izbeliște zidul, iar el alerga după ei, precum lupul după oi.

– Treci înapoi, Agrick, cretin fără minte ce ești! găfâi Yon cel Hazliu în spatele lui.

Însă Agrick nu se mai putea opri. Asaltul semăna cu un val de care el se lăsa dus, înainte, în sus, să ajungă la cei care îi omorâseră fratele. Whirrun rămăsese în spate, la zid, unde Mama Săbiilor tăia de zor un grup de sudici ce încă opuneau rezistență. Îi toca mărunț, fie că aveau armură, fie că nu. Brack, lângă el, urla, învărtindu-și ciocanul.

– Pe ei! Să-i nimicim!

Era Dow cel Negru însuși, cu buzele arcuite peste dinții plini de sânge, agitându-și toporul pe vârful dealului, lama lui oțelită sclipind rubinie în razele soarelui. Prezența lui aprinse o scânteie în Agrick. Comandantul lui se afla chiar acolo, alături de el, luptând în linia întâi. Se apropie de un soldat al Uniunii care mergea împleticit, agățându-se cu unghiile de pantă, îl lovi în față cu toporul și îl răsturnă pe spate.

Nimeri între doi bolovani uriași și îl cuprinse o amețală asemănătoare cu beția. Îmbătat cu sânge și dorindu-și mai mult. O grămadă de leșuri zăceau pe iarba dintre Eroi. Soldați ai Uniunii hăcuiți în spate, nordici străpunși de săgeți.

Cineva strigă, arcurile zbârnâiră și mai mulți oameni căzură în jurul lui. Agrick se repezi drept înainte, spre un steag din mijlocul frontului Uniunii, urlând răgușit. Ciopârți un arcaș, al cărui arc distrus se rostogoli cât colo. Se răsuci apoi spre sudicul solid care purta stindardul. Acesta pară prima lovitură a lui Agrick cu coada, dar pânza se înfășură în jurul tăișului. Agrick îi dădu drumul, își scoase cuțitul și îl înjunghie direct în față prin fanta coifului. Bărbatul se prăbuși ca o vită sacrificată, cu gura strâmbă și mută. Agrick încercă să-i smulgă stindardul din pumnii încleștați, unul în jurul cozii, celălalt în jurul faldurilor.

Scoase un sunet bizar. Parcă nici nu era vocea lui. Un bărbat pe jumătate chel, cu părul sur deasupra urechilor, îi smuci brațul în spate și sabia lui alunecă spre Agrick, zgâriind marginea de jos a scutului. Înfipsese sabia în el până la mâner și o scoase plină de sânge. Agrick dădu să învârtă toporul, dar își aminti că-l scăpase înainte, iar cuțitul rămăsese în fața purtătorului de stindard, așa că se mulțumi doar să-și fluture mâna aiurea în aer. Ceva îl lovi în umăr și lumea se răsturnă.

Zăcea în noroi acum. Într-o grămadă de noroi bătătorit, la umbra uneia dintre pietre. Avea steagul zdrențuit într-o mână.

Se mișcă într-o parte și-n alta, dar nu reuși să găsească o poziție comodă.

Trupul îi amortise din cap până în picioare.

Colonelului Wetterlant încă nu-i venea să creadă ce se întâmplă, dar se părea că Regimentul 6 al regelui trecea prin momente extrem de dificile. Pierduseră zidul, gândi el. Mai existau câteva grupuri care opuneau rezistență, dar nu pentru mult timp, căci nordicii invadau cercul de pietre dinspre nord. De unde tot apăreau sălbaticii ăștia? Totul se petrecuse atât de repede...

– Trebuie să ne retragem! strigă maiorul Culfer ca să acopere zarva luptei. Sunt prea mulți!

– Nu! Generalul Jalenhorm va aduce întăriri. Ne-a promis...

– Atunci, unde naiba e?

Lui Culfer aproape că îi ieșiră ochii din orbite.

Wetterlant nu și l-ar fi închipuit niciodată ca fiind genul ce intră în panică.

– Ne-a lăsat aici să murim...

Wetterlant îi întoarse spatele.

– Rezistăm! Rezistăm și ne luptăm!

Era un om mândru, dintr-o familie mândră, și va rezista. Va rezista până în ultima clipă amară, dacă va fi necesar, și va muri luptând cu sabia în mână, așa cum se povestea că făcuse bunicul lui. Va muri sub culorile regimentului. Adică nu, nu va fi așa, de fapt, fiindcă băiatul ăla prin care își trecuse sabia le rupsese când se prăbușise. Dar Wetterlant va rezista, fără îndoială. Și-o spusese adesea în sinea lui. De obicei, când se admira în oglindă, după ce se gătea pentru vreo întrunire oficială sau alta. Aranjându-și eșarfa.

Dar acum împrejurările erau diferite, trebuia să recunoască. Nimeni nu mai purta eșarfă, nici măcar el. Și mai erau și sângele, cadavrele, panica atotcuprinzătoare. Vuietul nepământean al nordicilor, care năvăleau prin spațiile dintre pietre, cucerind cercul de iarbă din centru. Ce să mai, presiunea pusă asupra lor depășea orice închipuire, din câte vedea

Wetterlant. Dificultatea unui inel de stânci ca poziție de apărare consta neîndoielnic în spațiile dintre ele. Frontul Uniunii, dacă puteai folosi expresia pentru a descrie grupurile încropite de soldați și de ofițeri care se luptau cu disperare oriunde s-ar fi aflat, se subția sub puterea presiunii, fiind în pericol iminent să cedeze, fără a avea un loc în care să se retragă și să își refacă rândurile.

Ordine. Se afla la conducere și trebuia să dea ordine.

– Hei! strigă el, fluturându-și sabia. Hei!

Totul se întâmplase mult prea rapid. Ce ordine ar fi dat lordul mareșal Varuz în momente ca acestea? Îl admirase dintotdeauna pe Varuz. Imperturbabil.

Culfer țipă ascutit. O tăietură îngustă apăruse pe umărul lui, coborând până la jumătatea pieptului. Prin ea se zăreau așchii de os alb. Wetterlant voi să-l admonesteze să nu țipe într-o asemenea manieră, deloc potrivită pentru un ofițer al regimentului regelui. Un țipăt ca acesta e relativ acceptabil pentru unul dintre regimentele inferioare alcătuite din recruți noi, dar, în cazul lor, se aștepta la un răcnet bărbătesc. Culfer aproape că se lăsă să cadă la pământ cu grație de dansator, sângele ieșindu-i bolborosind din rană. Un nordic uriaș se apropie și începu să-l ciopârțească fără milă cu toporul.

Wetterlant admise vag că ar fi trebuit să sară în ajutorul secundului său. Dar părea incapabil să se miște, fascinat de expresia nordicului, care îi dezmembra omul cu un calm profesional. Ca un zidar care a găsit o bucată de zidărie dificilă, ce nu se potrivește standardelor sale înalte. În cele din urmă, satisfăcut de numărul de bucăți în care îl tăia se pe Culfer, care, deși imposibil, părea că încă scoate un scâncet firav, se întoarse să se uite la Wetterlant.

Un obraz era traversat de o cicatrice uriașă, iar în loc de ochi avea o sferă strălucitoare de metal mort.

Wetterlant o luă la goană. Nici măcar cel mai mărunț gând nu-i trecu prin cap. Mintea i se stinsese precum o lumânare. Alergă mai repede

decât o făcuse în 30 de ani, mai iute decât crezuse că un bărbat de vârsta lui o poate face. Țâșni prin spațiul dintre cele două pietre străvechi și se aruncă în jos, pe coasta dealului, zdrobind iarba cu cizmele, vag conștient de oamenii care fugeau în jurul lui, de țipete, sâsâituri și amenințări, de săgețile care şuierau pe deasupra capului său. Umerii îl mâncau îngrozitor, parcă simțind apropierea inevitabilă a morții.

Trecu de Copii, apoi de o coloană de soldați stupefiați, care până atunci urcaseră dealul și care acum se împrăstiau care-ncotro, fugind înapoi. Nimeri cu piciorul într-o mică adâncitură și șocul îl făcu să-și îndoiaie genunchiul. Își mușcă limba, zbură cât era de lung, lovi pământul și se rostogoli la nesfârșit, fără să se mai poată opri. Alunecă într-o lume a umbrelor și, într-un târziu, înțepeni dizgrațios într-o ploaie de frunze, crenguțe și noroi.

Se răsturnă într-o parte, gemând. Își zdrelise mâna stângă și sabia lui dispăruse. Îi dăduse drumul în cădere. Sabia dăruită de tatăl său în ziua în care dobândise onoarea de a se alătura regimentului regelui. Ce mândru fusese! Se întrebă dacă tatăl lui ar mai fi fost tot atât de mândru și acum. Ajunsese între copaci. O livadă? Își abandonase regimentul. Sau ei îl abandonaseră pe el? Regulile purtării militare, o bază de neclintit până cu câteva secunde în urmă, se risipiseră ca fumul în adierea vântului. Totul se întâmplase atât de repede.

Minunatul lui Regiment 6, munca lui de-o viață, construit prin șlefuire îndelungată, exerciții riguroase, disciplină neabătută și spulberat în doar câteva clipe nebunești. Cei care supraviețuiseră erau cei care aleseseră să fugă primii. Cei mai proaspeți recruți, lașii și fricoșii. Iar el era unul dintre ei. Prima lui pornire fu să-i ceară părerea maiorului Culfer. Aproape că deschise gura, apoi își dăduse seama că omul fusese măcelărit de un dement cu un ochi metalic.

Auzi voci de bărbați apropiindu-se cu repeziciune printre copaci. Se lipi de trunchiul cel mai la îndemână, privind în jur ca un copil speriat în mijlocul patului. Soldați ai Uniunii. Se cutremură ușurat, se ridică greoi

din ascunzătoarea lui și le făcu semn cu mâna.

– Hei, voi! Soldați!

Se răsuciră brusc, dar nu cu respect. Se holbară la el, ca la o stafie tocmai ieșită dintr-un mormânt. Crezu că le recunoaște chipurile, însă părea că se transformaseră brusc din cei mai disciplinați soldați în niște animale înfricoșate, murdare de noroi. Wetterland nu se speriasese niciodată de oamenii lui, supunerea lor o considera ceva de la sine înțelese, însă acum nu avea încotro, trebuia să continue să trăncănească. Din glasul lui răzbătea doar teamă și epuizare.

– Soldați ai Regimentului 6! Trebuie să rezistăm aici! Trebuie...

– Să rezistăm? cârâi unul dintre ei și îl lovi pe Wetterland cu sabia.

Nu o lovitură în plin, mortală, mai degrabă o împunsătură în mână, suficient cât să-l arunce într-o rână. Wetterlant icni mai degrabă din cauza șocului decât a durerii. Se chirci când soldatul dădu să ridice sabia din nou. Un altul schelălăi și își luă picioarele la spinare. Nu trecu mult și o rupseră la fugă cu toții. Wetterlant se uită peste umăr și văzu câteva siluete mișcându-se printre copaci. Auzi strigăte. O voce gravă și cuvinte în nordică.

Spaima îl cuprinse ca o gheară și scânci, zvârcolindu-se prin stratul de crenguțe și frunze moarte. Mâzga de fructe putrezite i se întinse pe cracii pantalonilor. Răsuflarea de om îngrozit îi răsună cu ecou în urechi. Se opri la marginea pădurii și își acoperi gura cu mâneca. Pe mâna care îi atârna se zărea sânge. Imaginea stofei rupte de pe braț îi provocă greață. Oare era stofă ruptă sau carne sfâșiată?

Nu putea rămâne aici. Nu va reuși niciodată să ajungă la râu. Dar nu putea să stea aici. Trebuia să fugă acum. Ieși de sub tufișuri, alergând spre mlaștină. Dădu peste alții care fugeau, cei mai mulți dintre ei fără arme. Chipuri înfricoșate, desperate, cu ochii rătăcind în toate direcțiile. Wetterlant băgă de seamă și el motivul terorii lor. Călăreți. Împrăștiați pe câmpuri, îndreptându-se spre mlaștină, împingându-i pe fugarii Uniunii spre sud. Sfârtecându-i, călcând peste ei. Vaietele lor răsunau în întreaga

vale. Wetterlant continuă să fugă, să înainteze fără oprire și mai aruncă o privire scurtă. Un călăreț tocmai se apleca peste el. Îi zări șirul de dinți prin barba încâlcită.

Wetterlant încercă să alerge și mai repede, dar se simțea atât de obosit. Plămânii îl ardeau, inima îi bătea nebunește, aproape că-și pierduse suflul, iar pământul se cutremura și se unduia sălbatic cu fiecare pas. Strălucirea himerică a apei părea tot mai aproape, dar tropotul copitelor din spatele lui...

Brusc, se prăbuși într-o rână, în noroi, și o durere agonizantă îi săgetă spinarea. Se trezi cu o presiune zdrobitoare în piept, de parcă avea sute de bolovani peste el. Reuși să-și miște capul ca să se uite în jos. Sclipea ceva acolo. Avea ceva strălucitor pe jachetă, în mijlocul acelei mizerii. Ca o medalie. Însă nu merita o medalie, pentru că dezertase.

– Ce caraghios! șuieră el și cuvintele avură gust de sânge.

Descoperi spre marea lui surpriză și apoi îngrozit de moarte că nu poate respira. Totul se întâmplase atât de repede, atât de repede...

Sutt Brittle aruncă mânerul crăpat al sulitei sale. Restul rămăsese înfipt în spatele cretinului ăluia de fugea. Alergase tare pentru un boșorog, dar nu atât de iute precum calul lui, iar asta nu era vreo mare surpriză. Își scoase sabia veche, ținând de frâie cu mâna în care avea și scutul, apoi o luă din loc. Auritul promisesse o sută de galbeni primului Om Ales ajuns dincolo de râu și Brittle își voia banii. Auritul îi arătase aurul, într-o cutie de fier. Îl lăsase chiar și să-l simtă. Ochii tuturor se aprinseră când îl văzuseră. Monede ciudate, cu un cap imprimat pe fiecare parte. Veneau din deșert, de departe, spusese cineva. Sutt nu știa cum pusese mâna Glama Auritul pe monede din deșert, dar nici nu-i păsa prea tare.

Aurul era aur.

Iarăștia fuseseră prea ușor de ucis. Soldații Uniunii fugeau, sleiți de puteri, împiedicându-se, plângând, iar Sutt doar se aplecase în șa și îi ciopârțise, o lovitură în stânga, alta în dreapta, buf, buf, buf. Pentru asta

venise Sutt, nu ca să pândească și să se furișeze, retrăgându-se la nesfârșit, încercând să găsească locul potrivit și fără să ajungă vreodată la el. Nu se dăduse totuși de partea cârcotașilor, nu el. Le spusese mereu că Dow cel Negru le va aduce o zi roșie cât de curând și iacătă...

Cu toate acestea, omorâtul îl cam încetineea. Se încruntă și se uită în stânga. Văzu că nu mai e în fruntea trupei. Feathers o luase înainte, aplecat peste șă, fără să se sinchisească de muncă, năvălind direct în mijlocul sudicilor care țopăiau ca niște iepuri speriați, îndreptându-se spre malul râului.

Nici prin cap nu-i trecea lui Sutt să lase un mincinos ca Hengul Feathers să-i fure suta de galbeni. Dădu și mai abitir pinteni calului. Vântul și coama animalului îl plesniră peste ochi. Își vârî limba printre spațiile dintre dinți. Se aruncă direct în râu, apa stropindu-l din cap până în picioare. Soldații Uniunii se agitară în jurul lui, cufundați până la șolduri. Își îndemnă calul să înainteze, fără să-și dezlipească privirea de pe spatele lui Feathers, care mergea la trap spre prundiș...

Brusc, bărbatul zbură din șă, răcnetul lui războinic amuțind sub o ploaie de sânge.

Brittle nu știa sigur dacă să se bucure sau nu când leșul lui Feathers se răsturnă în apă. Partea însoțită a situației era că acum se găsea în fruntea oamenilor Auritului. De partea întunecată însă se afla un ticălos cu o înfățișare ciudată, apropiindu-se de el, bine îmbrăcat și cu un cal pe măsură, ținând într-o mână sabia scurtă și frâiele, iar în cealaltă sabia lungă pregătită să lovească și care scliffea în soare cu sângele lui Feathers pe ea. Avea un coif simplu, rotund, cu o fantă în dreptul ochilor și alta în dreptul gurii. Rânjea. Înfruntând singur cavaleria Auritului, în timp ce restul soldaților Uniunii fugeau în direcție opusă.

În ciuda lăcomiei sale de bani și de sânge, Sutt simți o senzație neplăcută de îndoială care îl determină să își sucească animalul spre dreapta, ca să pună scutul între el și ticălosul ăsta învelit în oțel. O idee înțeleaptă, căci, o secundă mai târziu, sabia lui îi izbi cu putere scutul și

aproape că-i smulse brațul din încheietură. Sabia scurtă se repezi spre el când zgomotul loviturii nici nu apucase să se stingă și l-ar fi înjunghiat în piept dacă propria sabie nu i-ar fi stat în cale printr-o șansă nesperată.

Pe toți demonii, iute mai era nenorocitul ăsta. Lui Sutt nu-i venea să creadă cât de agil se mișca în toată armura aia. Săbiile scânteiară din nou de niciunde. Reuși să o pareze pe cea scurtă, forța ei aproape dărâmându-l din șa. Încercă să își ia avânt și se trase în spate, urlând cât îl ținură plămâni.

– Mori, jegosule... ahhh...

Mâna lui dreaptă dispăruse. Se holbă la ciotul din care țâșnea sângele. Cum se întâmplase chestia asta? Zări ceva cu coada ochiului și își simți pieptul zdrobit. Răcnetul de durere se stinse repede.

Zbură din șa, fără viață în el, și se prăbuși în apa rece, unde nu se mai găsea nimic în afara bulelor ce i se agitau în jurul feței.

Chiar înainte ca nordicul știrb să se rostogolească de pe calul lui, Gorst se răsucise în șa și își coborîse sabia lungă pe partea cealaltă. Următorul, cu o blană peticită pe umeri, izbuti să ridice toporul ca să pareze, dar se dovedi un efort zadarnic. Lovitura lui Gorst îi smulse coada toporului din mână, iar vârful ascuțit al sabiei i se împlântă chiar sub claviculă, o rană roșie și lungă întinzându-se cât ai clipi. *O simplă atingere pentru mine.*

Omul deschise gura, pesemne ca să urle, dar Gorst îi înfipse sabia scurtă în cap, vârful ei ieșindu-i prin obraz. *Încă una.* Gorst o smulse la timp să blocheze o sabie cu scutul mic și rotund. Se scutură de arma care i se agățase de armura de pe umăr, fără să-l rănească. Cineva îl apucă strâns. Gorst îi sfărâmă nasul cu mânerul sabiei lungi. Îl mai lovi o dată cu putere, apoi îi vârî arma adânc în cap.

Îl înconjuraseră din toate părțile. Văzută prin fanta coifului, lumea devenise o fâșie strălucitoare, plină de cai agitați și de bărbați ce gesticulau violent, fluturându-și armele. Săbiile se repezeau instinctiv să pareze, să ciopârțească, să înjunghie, oamenii smucind de frâie în același

timp, târându-și animalele în vârtejuri smintite. Gorst aruncă încă un bărbat din șa, zalele răsucite ale platoșei zburând precum praful dintr-un covor bătut. Blocă o sabie și vârful ei scânteie când îi atinse coiful. Îi țiuiră urechile. Înainte să apuce să o rotească încă o dată, atacatorul primi o tăietură în spate și căzu ținând în față. Gorst îl prinse în brațe, apoi îl împinse printre copitele care zdrobeau pământul.

Cavaleriștii Uniunii stropeau acum totul în jurul lui, înfruntându-i pe nordici, după ce porniseră în atac dinspre malul nordic. Se amestecară cu ei, într-o busculadă asurzitoare. Oamenii lui Vallimir. *Ce drăguț din partea voastră să veniți alături de noi!* Râul deveni o masă informă de copite, stropi de apă, metal și sânge. Gorst își croi drum prin ea, cu dinții încleștați într-un zâmbet înghețat. *Am ajuns acasă.*

Își pierduse sabia mică în toată nebunia. Rămăsese înfiptă în spatele unuia și îi fusese smulsă din mână. Probabil că un om al Uniunii. Dar nici nu-i mai păsa. Nu mai auzea nimic, în afara propriei respirații, a gemetelor sale și a chițaitului său de fetiță. Rotea sabia și iar o rotea, zgâriindu-și armura, zdrobind oase, sfârtecând carne, și fiecare impact ce îi zguduia brațul îl umplea de un entuziasm arzător. Fiecare lovitură însemna încă o gură de tărie pentru un bețiv, din ce în ce mai gustoasă, dar niciodată îndeajuns.

Aproape că retează capul unui cal. Nordicul care îl călărea căpătă o expresie comică de surpriză, ca un bufon pe o scenă ieftină, și continuă să tragă de frâie, deși animalul se prăbuși zvârcolindu-se sub el. Un altul schelălăi cu propriile mațe în mâini. Gorst îi arse una după ceafă cu scutul, care se crăpă cu un pârâit și zbură prin aer într-o arteziană de sânge amestecat cu bucăți de dinți, răsucindu-se ca o monedă. *Cap sau pajură? Cineva interesat?*

Un bărbat solid stătea pe un cal negru în mijlocul râului, ciopârțind fără milă cu un topor tot ce se găsea în jurul lui. Coiful lui cu coarne, armura, scutul erau gravate cu fire de aur. Gorst străpunse învâlmășeala și porni direct spre el, lovind un nordic în trecere, doborând un altul din

șă, după ce reteză un picior din spate al calului. Sabia lui lungă strălucea de sângele roșu. Uleoasă ca o osie unsă cu grăsime.

Gorst izbi scutul aurit, producând un impact cutremurător. Lăsase o zgârietură lungă în obiectul frumos meșterit. Apoi îl lovi din nou, cicatrice după cicatrice, aproape zvârlindu-l din șă pe bărbatul acoperit cu aur. Ridică sabia pentru lovitura de grație, dar, pe neașteptate, simți cum cineva i-o smulge din mână.

Un nordic cu o barbă roșie și neîngrijită i-o smulsese cu ghioaga, pe care acum o repezea spre capul lui. *Al naibii de nepoliticos!* Gorst prinse arma cu o mână, își scoase pumnalul cu cealaltă și i-l vârî sub falcă până la plăsele, fără să-l mai scoată, căci se împiedică și căzu pe spate. *Unde îmi sunt manierele?* Bărbatul plin de aur își recăpătă echilibrul, își alege poziția în mijlocul vâltorii și ridică toporul.

Gorst se repezi spre el și îl prinse într-o îmbrățișare greoaie, în învălmășeala cailor. Toporul coborî, dar coada i se agăță de umărul lui Gorst și lama abia dacă îi atinse partea din spate a platoșei. Gorst apucă unul dintre coarnele caraghioase ale coifului aurit și răsuci capul bărbatului până când îl lipi de pieptarul său. Omul mârâi și se zvârcoli, gata să cadă din șă, cu un picior prins ca într-o menghină. Încercă să dea drumul toporului, se luptă din greu, dar fără să se poată desprinde din strânsoare. Se agăță cu o mână de armura lui Gorst, iar cealaltă îi rămase blocată sub scutul sfărâmat.

Gorst își dezveli dinții, ridică pumnul și începu să-l pocnească pe bărbat direct în față, apărătorea acestuia zăngănind ori de câte ori Gorst nimerea coiful aurit. În sus și în jos, în sus și în jos, pumnul lui izbea ca un ciocan și, treptat, deformă, crăpă și rupse coiful până când o parte din el sfâșie fața omului. *Chiar mai bine decât cu sabia.* Bum, bum și metalul se îndoi și mai mult, săpând în obraz. *De-a dreptul personal.* Fără discuții sau justificări, fără prezentări și etichetă, fără vină sau scuze. Doar eliberarea incredibilă adusă de violență. Se simți atât de puternic, încât îl consideră pe bărbatul în armură aurită cel mai bun prieten din lume. *Te iubesc. Te*

iubesc și de-aia trebuie să-ți stâlcesc mutra. Izbucni în râs tot pocnind cu pumnul încheștat în mustața aia blondă a bărbatului. Râdea și plângea în același timp.

Atunci, ceva îl lovi în spinare cu un sunet înfundat. Gorst își dădu capul pe spate și se prăbuși din șa, prins în vânzoleala cailor, înfrigurat și cu coiful plin de apă. Se ridică tușind, în timp ce copitele cailor continuau să-l stropească.

Omul în armură aurită se zbătu greoi să prindă un cal liber și se săltă ca beat în șa. Pretutindeni se zăreau leșuri: cai și bărbați, ai Uniunii și ai Nordului, răstigniți pe prundiș, legănați de valuri, purtați alene de curentul slab. Nu se mai vedea nici urmă de cavaleria Uniunii. Numai nordici cu armele ridicate, îndemnându-și precauți animalele să înainteze spre el.

Gorst desfăcu repede catarama coifului și îl scoase. Vântul îl plesni cu răceala lui. Se ridică în picioare cu greu, armura fiind încărcată de apă. Întinse brațele, de parcă ar fi primit un prieten drag și zâmbi când cel mai apropiat dintre nordici săltă sabia.

– Sunt pregătit, îi șopti.

– Trageți!

În spatele lui, răsună un val de zbârnâituri și pocnete. Nordicii căzură de pe cai, străpunși de săgeți. Unul țipă ascuțit și scăpă toporul când își duse mâna la obrazul din care ieșea vârful unei săgeți. Gorst se întoarse uluit să se uite înapoi. Mai mulți arcași stăteau înșirați în genunchi pe malul sudic și începuseră să-și pregătească din nou arcurile. Printre ei, pășiră alții, care își întinseră armele cu precizie mecanică.

Un bărbat solid stătea cocoțat pe un cal sur și mare, la capătul șirului. Generalul Jalenhorm.

– Al doilea rând! urlă el, lăsând mâna în jos. Trageți!

Gorst se feri din instinct, mișcându-și capul într-o parte și-n alta, urmărind cum săgețile zboară pe deasupra lui, spre nordicii care deja își întorseseră caii să fugă. Bărbați și animale, urlând și fornăind, se

prăbușiră în râu.

– Al treilea rând! Trageți!

Șuierul și vibrația unui alt atac. Mai căzură câțiva, iar unul dintre cai se cabră și se dădu violent în spate, zdrobindu-și călărețul sub greutatea lui. Însă cei mai mulți izbutiseră să ajungă la mal și acum intraseră deja în lanul de orz, gonind spre nord la fel de iute pe cât veniseră.

Gorst își lăsa încet brațele să-i cadă pe lângă corp, pe măsură ce sunetul scos de copite se pierdu. Nu se mai auzeau decât clipocitul apei și gemetele răniților. Altfel, o tăcere bizară domnea.

Încăierarea părea că se terminase, iar el încă trăia.

Bizar de dezamăgitor!

MARELE AVANTAJ AL DÂRZENIEI

Cât făcuse Calder vreo cincizeci de pași cu calul său de la Vechiul Pod, lupta se terminase. Nu că ar fi vărsat lacrimi amare pentru că ratase să ia parte la ea. Tocmai de aceea și mersese atât de încet.

Soarele începuse să apună și soldații se înșirau încet spre Eroii. Insectele bâzâiau leneșe peste lanuri. Calder aproape că ar fi jurat că ieșise la o plimbare scurtă ca pe vremuri, când era fiul regelui nordicilor și stăpânul a tot ce cuprindea cu ochii. Mai puțin al celor câteva leșuri de bărbați și de cai împrăstiate pe drum și al unui soldat al Uniunii prăbușit cu fața în jos, cu picioarele răschirate și cu o săgeată ieșindu-i din spate. Praful de sub el se pătase în roșu-închis.

Se părea că Vechiul Pod – o construcție cu strat dublu de mușchi peste pietre vechi care arăta de parcă urma să se prăbușească sub propria greutate – fusese ocupat pentru puțin timp și, când soldații Uniunii îi văzuseră pe cei de la Eroii fugind mâncând pământul, se retrăseseră pe celălalt mal tot atât de repede. Calder nu i-ar fi putut învinovăți.

Alb-ca-Neaua descoperise un bolovan pe care să se așeze și își înfipsese lancea cu vârful în sus, chiar lângă el. Calul său sur păștea liniștit. Bătrânul războinic își pusese blana cenușie peste umeri, căci vântul adia ușurel. Indiferent de vreme, nu-i era niciodată cald. Calder avu nevoie de câteva secunde să nimerească teaca cu vârful sabiei lui –

de obicei nu se confrunta cu o asemenea provocare – o vâri până la capăt și se așază și el alături de Alb-ca-Neaua.

– Ți-a luat ceva timp să ajungi aici, spuse bătrânul, fără să-și ridice privirea.

– Cred că am un cal destul de jalnic.

– Ceva e jalnic, sigur. Să știi că fratele tău a avut dreptate într-o singură privință.

Făcu semn din cap spre Solz, care umbla de colo până colo cu pași mari, în partea dinspre miazănoapte a podului, strigând și învârtându-și ghioaga. Încă ținea scutul în mâna cealaltă, cu arcul prins de margine.

– Nordicii nu vor accepta un bărbat despre care știu că e laș.

– Și ce-are de-a face asta cu mine?

– Ah, nimic.

Ochii cenușii ai lui Alb-ca-Neaua nu arătau niciun semn că glumea.

– Tu ești eroul tuturor.

Hansul Albeață încerca să-i taie calea lui Solz, dar cu mâinile ridicate ca să-l calmeze. Solz îl îmbrânci cu o lovitură scurtă și nervoasă, apoi începu să zbiere din nou. Din câte se părea, bătaia nu fusese suficientă pentru gustul lui Solz, care insista să treacă râul imediat ca să mai prindă niște încăierări. Din păcate, nimeni altcineva nu credea că ar fi o idee prea bună.

Alb-ca-Neaua oftă ușor resemnat, de parcă toate astea s-ar mai fi întâmplat de nenumărate ori.

– Pe toți demonii, odată ce frate-tău se aprinde, greu îl mai potolești. Nu vrei tu să fii vocea rațiunii?

Calder ridică din umeri.

– Am jucat roluri și mai rele. Pofitim scutul înapoi.

Îl aruncă atât de tare spre stomacul lui Alb-ca-Neaua, încât bietul om aproape că pică pe spate când îl prinse.

– Hei! Smintitule!

Cu mâinile în șolduri, Calder se îndreaptă țănoș spre Solz.

– Solz, nebunule! Ești curajos ca un taur, puternic ca un taur și bătut în cap precum curul unui taur.

Lui Solz, alb la față ca varul, mai-mai să-i iasă ochii din orbite văzându-l cum vine spre el. Ceilalți îl imitară, dar lui Calder nu-i păsa. Se dădea în vânt după public.

– Bunul și cretinul de Solz! Un mare luptător, dar... numai rahat ai în cap.

Calder își lovi ușurel țeasta când rosti cuvintele, apoi întinse mâna încet spre Eroii.

– Asta spun ei despre tine.

Expresia lui Solz deveni și mai mânioasă, dar și ceva mai gânditoare. Însă numai puțin.

– Acolo, sus, la petrecerile labagiilor lui Dow. Zece-Feluri și Auritul, Cap-de-Fier și restul. Ei te cred un cretin nenorocit.

Nici Calder nu avea o părere cu mult diferită, dacă era să fie sincer. Se aplecă spre Solz, la o distanță de la care putea să primească un pumn între ochi și asta îl cam îngrijoră.

– De ce nu treci podul odată ca să le dovedești că au dreptate?

– Să le-o trag! lătră Solz. Am putea lua podul și am putea intra în Adwein. Am merge călare pe drumul Uffrith! Le-am cosi picioarele nenorociților din Uniune. I-am ataca din spate!

Lovea aerul cu scutul, încercând să-și alimenteze furia din nou, dar, în momentul în care începuse să vorbească despre asta în loc să treacă la acțiune, deja pierduse, și Calder câștigase. Calder știa și el, așa că încercă să-și ascundă din dispreț. Deloc dificil. Își ascunsese disprețul față de fratele său ani întregi.

– Călare pe drumul Uffrith? Până la apusul soarelui, jumătate din armata Uniunii o să viermuiască pe-acolo.

Calder se uită la călăreții fratelui său, nu mai mulți de două sute. Majoritatea cailor se îndepărtaseră prin câmpurile din spate sau se

opriseră lângă un zid lung care ducea până la Degetul lui Skarling.

– Nu vreau să aduc nicio jignire dârzeniei Oamenilor Aleși de aici, dar ai de gând să ataci mii și mii de soldați cu ăștia?

Solz îi privi la rândul lui, scrâșnind din dinți și un mușchi îi zvâcni nervos în dreptul fălcii. Hansul Albeață, care se ridicase și își curăța de praf armura zgâriată, dădu din umeri. Solz își trânti ghioaga de pământ.

– Rahat!

Calder riscă și îi puse calm mâna pe umăr.

– Ni s-a spus să atacăm podul. Am atacat podul. Dacă cei din Uniune îl vor înapoi, pot traversa râul ca să se bată pentru el. Pe terenul nostru. Și îi vom aștepta. Pregătiți și odihniți, la adăpost și aproape de provizii. Serios, frate, dacă Dow cel Negru n-o să ne ucidă pe amândoi din pură răutate, atunci o s-o faci tu cel mai probabil, fiindcă te aprinzi prea repede.

Solz inspiră adânc și apoi expiră. Nu părea deloc fericit. Dar nici nu părea că o să rupă capul cuiva.

– Bine, fir-ar al naibii!

Se uită încruntat spre râu, apoi la Calder, după care făcu un gest brusc cu mâna.

– Mă jur că, uneori, când vorbesc cu tine, parcă aş vorbi cu tata.

– Mulțumesc, spuse Calder.

Nu știa dacă fusese un compliment, dar lui îi convenea așa. Unul dintre cei doi fii trebuia să-și țină firea.

CĂRĂRILE GLORIEI

Caporalul Tunny încercă să sară de pe un petic de pământ cu buruieni galbene pe altul, ținând stindardul regimentului mult deasupra noroiului, în mâna stângă, dreapta fiind murdară toată de atâta alunecat în mâzga scârboasă. Mlaștina se vădea a fi exact ceea ce Tunny se așteptase să fie. Un lucru deloc bun.

În jur era un labirint de canale alunecoase cu apă maronie, pe care pluteau pete de grăsime de toate culorile, cu frunze putrezite, cu o spumă urât mirositoare și cu trestie bolnavă răspândită aiurea. Dacă puneai piciorul jos și te afundai până la glezne, te puteai considera norocos. Ici și colo, copacii-diavolului de toate soiurile își șerpuiseră rădăcinile tari suficient de adânc pentru a sta drepti și aveau chiar și câteva frunze amărâte. Plantele agățătoare maronii și ciupercile cu pălării mari îi împodobeau. Un croncănit permanent, sâcâitor părea să vină de pretutindeni și de niciunde. Scos de cine știe ce blestemată de pasăre, broască sau insectă, dar Tunny nu dădu cu ochii de nicio ființă de genul ăsta. Poate mlaștina însăși producea sunetele, bătându-și joc de ei.

– Pădurea blestemaților, șopti el.

Să pui un batalion să traverseze așa ceva era ca și cum ai mâna o turmă de oi printr-un canal. Și, ca de obicei, din motive pe care nu le pricepea neam, el și patru dintre cei mai proaspeți pifani ai armatei Uniunii făceau pe avangarda.

– Încotro, domnule caporal Tunny? întrebă Worth, care mergea aplecat, ținându-se cu mâinile de stomac.

– Urmează peticele cu iarbă, așa a zis călăuza!

Deși un om cinstit cu greu putea găsi în jur ceva pe care să-l numească iarbă. Nu că ar fi fost asaltați cumva de prea mulți oameni cinstiți.

– Ai o frânghie, băiete? îl întrebă pe Gălbenuș, care se târa prin mocirlă pe lângă el, cu o pată lungă de noroi pe obrazul lui pistruiat.

– Le-am lăsat cu caii, domnule caporal.

– Firește. Fir-ar a dracului de treabă, firește că le-ai lăsat!

Pe toți zeii, cât și-ar fi dorit Tunny să fi rămas și el cu caii. Mai făcu un pas și un val de apă rece se repezi peste gheata lui ca o mână lipicioasă care voia să-l prindă de picior. Tocmai se pregătea să înjure, când un țipăt ascuțit răsună din spate.

– Au! Gheata mea!

Tunny se răsuci.

– Ține-ți gura, idiotule!

Dar nici el nu prea reușea să păstreze liniștea.

– Nordicii o să ne audă tocmai din blestematul ăla de Carleon!

Însă Klige nu-l ascultă. Se abătuse mult din drum și își pierduse o gheată, înghițită de mlaștină. Se aplecase să o scoată și se scufundase până la coapse. Gălbenuș chicoti pe înfundate când îl văzu alunecând tot mai mult în mocirlă.

– Las-o, Klige, ești cretin? se răsti Tunny, pornind înapoi spre el.

– Am găsit-o!

Noroiul scoase un pleoscăit când Klige își eliberă gheata mânjită de un terci negru.

– Vai de mine!

Se întinse într-o parte, apoi în cealaltă.

– Vai de mine!

Brusc, se scufundă până la mijloc și expresia de triumf de pe chipul lui

se transformă într-una de panică. Gălbenuș chicoti din nou, dar, brusc, își dădu seama ce se petrece.

– Cine are o frânghie? strigă Lederlingen. Are cineva o frânghie?

Se întinse spre Klige, prinzându-se bine de primul copac din apropiere, un fel de creangă fără frunze ce ieșea din mocirlă.

– Apucă-mă de mână! Apucă-mă de mână!

Însă Klige intrase în panică, zvârcolindu-se ca nebunul și afundându-se tot mai tare. Se ducea la fund cu o viteză înspăimântătoare. Numai capul lăsat pe spate îi mai rămăsese deasupra mълului. De obraz i se lipise o frunză mare și neagră.

– Ajutați-mă! scânci el, întinzând degetele, dar fără să ajungă la Lederlingen de care îl despărțea cam un metru.

Tunny se aplecă, întinzându-i coada stindardului.

– Ajutor...

Ochii ieșiți din orbite se îndreptară spre Tunny, apoi dispărură. Părul, care pluti o secundă, dispăru și el, câteva bule bolborosiră la suprafață și totul se termină. Tunny apăsă cu stindardul zadarnic în mocirlă, Klige pierise. În afara ghetei lui, care plutea ceva mai departe încetișor, nimic nu mai spunea că el ar fi existat vreodată.

Porniră iar la drum în tăcere. Recruții erau stupefiați. Tunny strângea din dinți furios. Se ținură aproape de zonele cu buruieni galbene, așa cum bebelușii se țin de poalele mamei lor. Curând, pământul începu să se înalțe, copacii răsuciți și monstruoși ai mlaștinii lăsând loc brazilor și stejrarilor. Tunny sprijini stindardul jegos de un trunchi și își puse mâinile în șold. Ghetele lui magnifice erau distruse.

– Rahat! mârâi. Futu-i mama mă-sii!

Gălbenuș se lăsă să lunece pe pământ, privind în gol. Mâinile albe îi tremurau. Lederlingen își linse buzele palide, răsuflând din greu, fără să poată scoate un cuvânt. Worth nu se vedea nicăieri, deși Tunny crezu că aude pe cineva gemând în tufișuri. Nici măcar moartea unui camarad nu putea întârzia trezirea intestinelor păcătoase ale flăcăului. Ba dimpotrivă,

chiar le atâțase. Forest se apropie, murdar de noroi până la genunchi. Toți erau murdari, pătați, stropiți cu mâl, dar mai ales Tunny.

– Am auzit că am pierdut un pifan.

Forest rostise această frază de nenumărate ori, așa că vorbele îi ieșiră de pe buze fără probleme.

– Klige, spuse Tunny printre dinții încleștați. Urma să fie țesător. Am pierdut un om într-un rahat de mlaștină. De ce dracului suntem aici?

Jumătatea de jos a hainei atârna greu din cauza unei cruste uscate. O curăță cu degetele și o aruncă.

– Ai făcut tot ce se putea.

– Știu, se răsti Tunny.

– Nimic nu ai mai fi...

– Avea o parte din echipamentul meu în ranița lui! Opt sticle nenorocite de tărie! Știi câți bani mi-ar fi adus?

Se lăsă tăcerea.

– Opt sticle!

Forest încuviință încet din cap.

– Ești de groază, caporal Tunny, știi asta, nu? După douăzeci și șase de ani în oastea Maiestății Sale, tot găsești o cale să mă surprinzi. Uite ce-i, ia urcă tu pe dealul ăla și află unde dracului suntem, în timp ce eu o să încerc să aduc și restul batalionului fără să mai pierdem și alte sticle. Poate așa mai uiți de paguba ta uriașă.

Bărbatul se îndepărtă, stropșindu-se la câțiva soldați care încercau să scoată din mocirlă un catâr înnămolit ce tremura din toate încheieturile.

Tunny spumegă nervos câteva secunde, dar fumegarea nu avea deloc să-l ajute.

– Gălbenuş, Latherlister, Worth, treceți aici!

Gălbenuş se ridică și făcu ochii mari.

– Worth... Worth...

– Încă se deșartă, spuse Lederlingen, ocupat cu scotocitul prin raniță și

atârnarea unor lucruri flească pe o creangă ca să le usuce.

– Bineînțeles. Ce să facă și el? Așteaptă-l atunci, Latherlister. Gălbenuș, tu vino cu mine și încearcă naibii să nu mori.

Porni în sus, pe pantă, iritat îngrozitor din cauza pantalonilor umezi, lovind cu vârful ghetelor bucățile de lemn găsite pe drum.

– N-ar trebui să păstrăm liniștea? șopti Gălbenuș. Dacă dăm nas în nas cu dușmanul?

– Dușman! pufni Tunny. Probabil că vom da peste nenorociții din celălalt batalion, care au trecut bine-mersi Vechiul Pod, uscați și fără bățai de cap. O să fie o imagine al dracului de frumoasă, nu?

– N-aș putea zice, domnule, murmură Gălbenuș, târându-se pe panta noroioasă aproape în patru labe.

– Domnule caporal Tunny! Și nu-ți ceream părerea. Ce-o să mai rânjească atunci când vor vedea în ce hal suntem. O să fim de râsul curcilor!

Ajunseră la marginea pădurii. Dincolo de ramuri, putea să vadă conturul slab al dealului îndepărtat, pe care se ridicau pietrele chiar în vârf.

– Măcar am ajuns dracului unde trebuie.

Continuă printre dinții încleștați:

– Ca să ne udăm până la piele, să suferim, să facem foamea și să sărăcim, mda. Generalul Jalenhorm, un rahat! Mă jur, firește că un soldat se așteaptă la toate căcaturile, dar asta...

Dincolo de copaci, drumul cobora, mărginit de buturugi vechi și de pomi tineri. Un loc în care tăietorii de lemne fuseseră foarte ocupați pare-se. Barăcile lor șubrede se prăbușiseră și începuseră deja să putrezească. Mai departe, susura un râu micuț, mai degrabă un pârâiaș, ce curgea spre sud pentru a se vărsa în mlaștina aia de coșmar pe care o traversaseră. Pe malul celălalt, se zărea o ridicătură din pământ, apoi o pantă plină cu iarbă pe care un țăran cu simțul proprietății ridicase un zid din piatră deloc uniform. Peste zid, Tunny văzu mișcare. Lănci, ale căror vârfuri

licăreau în amurg. Așadar, avusese dreptate. Batalionul celălalt ajunsese înaintea lor. Nu pricepea totuși de ce sunt în partea de nord a zidului...

– Ce se petrece, domnule caporal...

– Nu ți-am zis să-ți ții gura?

Tunny îl trase pe Gălbenuș în tufiș, își scoase lentila, una bună, cu trei părți de alamă, pe care o câștigase la un joc de pietre cu un ofițer din Regimentul 6. Se dădu mai aproape de margine, găsind o despărțitură în frunzișul des. Pământul se ridica abrupt de cealaltă parte a firului de apă, apoi cobora lin, dar în spatele zidului, pe toată lungimea lui, zări vârfuri de lance. Surprinse și câteva coifuri. Băgă de seamă și câțiva nori de fum, pesemne de la un foc pentru gătit. Apoi, un bărbat intră în apă, aruncând o undiță făcută dintr-o sulită și o sfoară. Cu părul ciufulit, despuiat până la mijloc, sigur nu arăta ca un soldat al Uniunii. Nu-i despărțeau mai mult de două sute de pași.

– Ah! suspină el.

– Sunt nordici? șopti Gălbenuș.

– Aia sunt nordici din cap până-n picioare. Și mulți. Iar noi ne aflăm exact în dreapta flancului lor.

Tunny îi întinse lentila, așteptându-se oarecum ca flăcăul să se uite prin capătul greșit.

– De unde-or fi apărut?

– Eu aș zice că din Nord, tu nu?

Îi luă înapoi lentila cu o mișcare bruscă.

– Cineva trebuie să se ducă în tabără. Să informeze pe altcineva cocoțat mai sus pe grămada de bălegar că suntem aici.

– Dar pesemne că știu deja. Sigur au dat peste Nordici și ei, nu?

Glasul lui Gălbenuș, niciodată calm de felul lui, căpătase un ton ușor isteric.

– Adică... Sigur trebuie să știe, nu?

– Cine știe ce știe lumea, Gălbenuș? E război.

Când rosti cuvintele, Tunny își dădu seama cu îngrijorare crescândă că

spusese un adevăr. Dacă în spatele zidului se aflau nordici, probabil că o luptă avusese loc. Poate chiar începutul unei mari bătălii. Nordicul din râu prinsese ceva, un pește argintiu ce se zbătea sclipind la capătul sforii. Câțiva dintre camarazii lui se urcară pe zid, țipând și gesticulând. Toți cu zâmbetul până la urechi. Dacă fusese o luptă, atunci era cât se poate de limpede cine câștigase.

– Tunny!

Forest se strecurase târâș prin tufișul din spate.

– Nordicii sunt de partea cealaltă a apei.

– Și pescuiesc, dacă-ți vine a crede. Zidul geme de nenorociții ăștia.

– Unul dintre băieți s-a cocoțat într-un copac. A zis că vede călăreți în jurul Vechiului Pod.

– Au ocupat podul?

Tunny cugetă că, dacă ar părăsi valea asta doar cu opt sticle de tărie pierdute, s-ar putea considera norocos.

– Dacă trec peste el, suntem terminați.

– Sunt conștient de asta, Tunny. Foarte conștient, băga-mi-aș! Trebuie să trimitem un mesaj generalului Jalenhorm. Alege pe cineva! Și vezi naibii să nu te ochească nimeni!

Și plecă înapoi, târându-se.

– Cineva trebuie să treacă din nou prin mlaștină? șopti Gălbenuș.

– Da, căci altă soluție nu ai decât să zbori pe deasupra ei.

– Eu?

Flăcăul se înverzi la față.

– Nu pot s-o fac, domnule caporal Tunny, nu după ce Klige... Pur și simplu nu pot s-o fac.

Tunny ridică din umeri.

– Cineva trebuie să se ducă. Ai reușit să vii prin ea până aici, sigur te poți întoarce tot pe-acolo. Stai pe peticele de iarbă.

– Domnule caporal!

Gălbenuș se agăță de mâneca murdară a lui Tunny și își apropie fața pistruiată prea mult pentru gustul lui. Își coborî glasul într-o șoaptă intimă. Un ton intim, grăbit, care îi plăcea atât de mult. Tonul pe care se încheiau diversele înțelegeri.

– Mi-ați zis că, dacă am nevoie vreodată de ceva...

Ochii lui umezi se mișcau în stânga și-n dreapta, verificând să nu fie observați de nimeni. Își vârî mâna în veston și scoase o butelcă din cositor și i-o întinse lui Tunny. Tunny ridică o sprânceană, desfăcu dopul, adulmecă scurt, înfipse dopul la loc și o ascunse în propriul veston. Apoi încuviință din cap. Cu greu putea compensa ceea ce pierduse în mlaștină, dar tot era ceva.

– Leatherlicker! șuieră el, târându-se înapoi prin tufiș. Am nevoie de un voluntar.

— **P**e toți morții! gemu Gât-Îngust.

Iar morți erau suficienți acolo. Împrăștiați pe panta de nord a dealului. Trecu pe lângă ei șchiopătând și zări și un număr mare de răniți care urlau și se văitau așa cum obișnuiesc răniții, un sunet care îl făcea pe Gât-Îngust să strângă din dinți tot mai tare pe măsură ce anii treceau. Îl făcea să vrea să urle la sărmanii nenorociți să tacă odată. Apoi îl făcea să se simtă vinovat că voia așa ceva, știind că el însuși scâncise la fel de mai multe ori și probabil că o va mai face cât de curând.

Și mai mulți morți în jurul zidului de piatră. Destui cât să te cațări pe rahatul ăsta de deal fără să calci măcar o singură dată pe iarba înnămolită. Oameni terminați de ambele părți, aflați acum în aceeași tabără – tabăra celor livizi, reci și cu gurile căscate. Un soldat tânăr al Uniunii părea că murise cu fața în jos, fundul în sus, uitându-se pieziș la Gât-Îngust cu o mâhnire tulburătoare, de parcă se pregătea să ceară cuiva să-i așeze trupul într-o poziție mai demnă.

Lui Gât-Îngust nici că-i păsa. Demnitatea nu le prea era de folos viilor. Morților, nici atât.

Panta te pregătea totuși pentru carnajul din mijlocul Eroilor. Doamna cu Coasa fusese pusă pe glume astăzi, îndreptându-i pașii pe drumul lung spre poanta finală. Gât-Îngust nu-și amintea să mai fi văzut atâția morți la un loc. Grămezi amestecate în îmbrățișarea tărâmului negru.

Păsările înfometate dansau pe deasupra pietrelor, așteptându-și șansa. Muștele se agitau deja prin gurile căscate, prin ochii deschiși sau rănilor expuse. De unde apăruseră deodată atâtea muște? Locul avea deja mirosul eroilor. Toate leșurile alea umflate în apusul soarelui, golindu-și secretele.

O imagine care ar fi trebuit să te pună pe gânduri, să-ți amintească de propria vremelnicie, dar zecile de jefuitori care scotoceau printre rămășițele umane nu păreau deloc preocupați de acest aspect. Se purtau ca și cum culegeau margarete. Smulgeau hainele și armurile, înșfăcau armele și scuturile încă bune de folosit. Se necăjiseră doar din cauza mercenarilor care conduseseră atacul și își însușiseră cea mai bună pradă.

– Sunt prea bătrân pentru rahatul ăsta, murmură Gât-Îngust, aplecându-se să-și frece genunchiul mofturos, un val de durere rece săgetându-l de la gleznă până la șold.

– Să fiu al naibii dacă nu e Curnden Gât-Îngust, în sfârșit!

Whirrun se odihnea sprijinit de unul dintre Eroii, iar acum se ridică în picioare, scuturându-și mizeria de pe fund.

– Aproape că renunțasem să mai aștept.

Își puse Mama Săbiilor pe umăr, încă vârată în teacă, și arătă în jos cu vârful ei, spre valea de unde veniseră.

– Am crezut că te-ai hotărât să rămâi într-una dintre fermele alea de acolo.

– Aș fi vrut eu.

– Păi, cine mi-ar mai fi arătat atunci destinul?

– Te-ai luptat?

– Da, ca de obicei. Am fost prins în mijlocul bătăliei. Mă dau în vânt după luptă, potrivit baladelor. Iar aici s-a luptat din greu.

Deși nu avea nicio zgârietură. Gât-Îngust nu-l văzuse niciodată pe Whirrun ieșind din luptă cu vreo julitură. Se încruntă, uitându-se la urmele măcelului și își ciufuli părul. Chiar atunci vântul se întetă, fluturând hainele zdrențuite ale cadavrelor.

- Mulți morți, nu?
- Da, spuse Gât-Îngust.
- Grămezi.
- Mda.

– Soldați ai Uniunii, cei mai mulți dintre ei, totuși.

- Aha.

Whirrun își coborî sabia de pe umăr și se sprijini cu ambele mâini de ea, apoi se aplecă să-și lipească și bărbia de mânerul ei.

– Chiar dacă e vorba de dușmani, o asemenea priveliște... te face să te întrebi dacă războiul e un lucru bun la urma urmei.

- Glumești?

Whirrun făcu o pauză, învârtind întruna mânerul sabiei, iar vârful ei pătat se răsuci pașnic în iarba zdrobită.

- Nu mai știu. Agrick e mort.

Gât-Îngust ridică privirea, uluit.

– A atacat cu primul val. A murit aici, în cerc. Înjunghiat, cred, cu o sabie chiar aici...

Se împunse cu degetul într-o parte.

- Sub coaste. Probabil că a pătruns adânc...

– Nu prea contează cum, nu? se răsti Gât-Îngust.

– Cred că nu. Țărâna e țărână. Avea umbra asupra lui de când îi murise fratele. Se vedea limpede. Eu, oricum, am văzut-o. Băiatul nu avea să reziste prea mult.

- Ce mai consolare! Și restul?

– Yon cel Hazliu are vreo două julituri. Piciorul lui Brack încă îi face neazuri, dar el n-o să recunoască în veci. Altfel, toți sunt bine. Cel puțin, la fel de bine ca înainte. Minunata se gândea că l-am putea îngropa pe Agrick alături de fratele lui.

- Da.

– Atunci, hai să săpăm o groapă, înainte să se apuce altcineva acolo.

Gât-Îngust trase adânc aer în piept și se uită în jurul lor.

– Dacă găsești o lopată în plus. O să vin să spun și vorbele cuvenite.

Un sfârșit al zilei cum nu se putea mai potrivit. Apucă să facă doar câțiva pași și dădu nas în nas cu Caul Fiori-îți-dau.

– Dow vrea să te duci la el, zise acesta.

Cu gâjăitul lui șoptit, cu cicatricea urâtă și încruntătura lui nepăsătoare putea bine-mersi să fie Moartea însăși.

– Bine!

Gât-Îngust se luptă cu dorința de a-și roade unghiile din nou.

– Whirrun, spune-le celorlalți că mă întorc repede. O să mă întorc repede, nu? îl întreabă el pe Fiori.

Bocciul dădu din umeri.

Gât-Îngust nu-i păsa deloc ce făcuseră nordicii cu locul ăsta, dar Dow cel Negru părea destul de fericit cu ziua de lucru, sprijinindu-se de o piatră, cu un măr aproape mâncat în mână.

– Gât-Îngust, moșneag nenorocit!

Când se întoarse, Gât-Îngust băgă de seamă că o parte a feței lui zâmbitoare era mânjită cu sânge.

– Unde naiba ai fost?

– Sincer să fiu, am șchiopătat la coadă.

Talpă-Despicată și alți câțiva mercenari stăteau împrejurul lui, cu săbiile trase și ochii în patru. Cam mult oțel la vedere, ținând cont că obținuseră o victorie.

– Am crezut că te-ai lăsat omorât, rosti Dow.

Gât-Îngust se strâmbă, mișcându-și întruna piciorul dureros, gândindu-se că încă avea timp.

– Mi-aș dori să mai pot alerga atât de repede, încât să fiu omorât. O să mă așez unde îmi vei porunci, dar treaba asta cu asalturile e pentru cei mai tineri.

– Eu am reușit să țin pasul cu ei.

– Nu toată lumea e înnebunită după sânge ca tine, comandante.

– Așa am ajuns ce-am ajuns. Însă nu-ți închipui că n-am avut zile de lucru mai bune.

Dow puse mâna pe umărul lui Gât-Îngust și îl conduse printre pietre, la marginea dealului, unde puteau admira priveliștea din vale. Exact în locul în care Gât-Îngust văzuse prima dată soldații Uniunii apropiindu-se. Lucrurile se schimbaseră mult în doar câteva ore.

Zidul prăbușit gemea de arme ce sclipeau în lumina amurgului. Bărbații de pe coastă săpau șanțuri și înfigeau țărugi în pământ, transformând Eroii într-o fortăreață. Mai la sud, panta era acoperită de leșuri până departe, lângă livezi. Jefuitorii treceau rapid de la unul la altul, urmați îndeaproape de ciori. Cioclii cu pene care croncăneau fericiți în cor. Robii se apucaseră să strângă leșurile despuiate în grămezi ca să le îngroape. Construcții ciudate, în care nu mai deosebeai un trup de altul. Când un om moare în vreme de pace, se lasă cu lacrimi și ceremonii, prietenii și vecinii oferindu-și mângâiere unii altora. Când un om moare în război, se poate numi norocos dacă primește destul noroi deasupra lui ca să nu mai pută.

Dow ridică un deget.

– Fiori!

– Da, comandante.

– Am auzit că avem un ostatic de dat la schimb în Osrung. Un ofițer al Uniunii sau cam așa ceva. Ce-ar fi să-l aduci aici să vedem dacă putem scoate niște vorbe folositoare de la el?

Ochiul lui Fiori scânteia portocaliu în apusul soarelui ori de câte ori încuviința din cap.

– Bine.

Se îndepărtă cu pași mari, călcând peste cadavre, ca peste niște frunze de toamnă.

Dow se uită încruntat în urma lui.

– Pe unii trebuie să-i ții ocupați, nu-i așa, Gât-Îngust?

– Cam da.

Se întrebă cu ce naiba intenționa Dow să-l țină pe el ocupat.

– Ce mai zi de lucru!

Azvârli cotorul mărilor și își mângâie pântecul ca un om care se înfruptase din cea mai bună mâncare din viața lui, iar sutele de oameni morți erau resturile ospățului.

– Da, murmură Gât-Îngust.

Probabil că ar fi trebuit să sărbătorească și el. Să danseze puțin. Cu un picior măcar. Să cânte și să închine căni pline cu bere, dar îl durea întreaga ființă. Îl durea și nu voia decât să doarmă. Apoi să se trezească în casa lui de lângă apă și să nu mai vadă niciodată un câmp de luptă. Atunci nu ar mai fi nevoit să toarne minciuni la mormântul lui Agrick.

– I-am împins până la râu. Pe toată linia frontului.

Dow indică spre vale. Pielea din jurul unghiilor se pătase cu sânge negru închegat.

– Deșiratul a sărit palisada și a alungat Uniunea din Osrung. Solz a pus mâna pe Vechiul Pod. Auritul a făcut prăpăd dincolo de râu. A fost oprit într-adevăr, dar... Aș începe să mă îngrijorez, dacă n-aș găsi chiar nicio piedică în calea mea.

Dow cel Negru îi făcu cu ochiul și Gât-Îngust se întrebă dacă nu cumva urma să fie înjunghiat pe la spate.

– Presupun că oamenii nu m-ar mai bate la cap cu ideea lor că nu sunt luptătorul pe care și-l închipuiau ei, nu?

– Presupun că nu.

De parcă numai asta conta.

– Fiori mi-a zis că ai nevoie de mine.

– Oare doi vechi războinici nu pot pălăvrăgi așa, pur și simplu, după o luptă?

O surpriză mai mare pentru Gât-Îngust decât un pumnal înfipt în spate.

– Îmi închipui că pot. Însă nu mi-am imaginat că tu ai putea fi unul

dintre ei.

Dow păru să cugete o clipă.

– Nici eu. Bag seama că suntem amândoi surprinși.

– Da, rosti Gât-Îngust, neștiind ce altceva să adauge.

– Putem lăsa Uniunea să vină după noi mâine, continuă Dow.

Odihnește-ți picioarele alea bătrâne o vreme.

– Crezi că ne vor ataca? După toate astea?

Rânjetul lui Dow era mai larg ca niciodată.

– I-am tras lui Jalenhorm o bătaie pe cinste, dar jumătate din oamenii lui n-au apucat să treacă râul. Și asta e doar o divizie.

Arătă cu degetul spre Adwein. Luminițele sclipeau în amurg, puncte strălucitoare care însemnau drumul pe care mășăluiau soldații cu torțe aprinse.

– Mitterick tocmai își aduce oamenii aici. Proaspeți și gata de înfruntare. Meed e pe partea cealaltă, din câte aud.

Și degetul lui se mișcă spre stânga, spre drumul Ollensand. Gât-Îngust zări lumini și acolo, mai departe, și simți un gol în stomac.

– Mai e mult de lucru aici, nu-ți face griji.

Dow se aplecă spre el, prinzându-l de umăr.

– Abia am început.

CEI ÎNFRÂNȚI

Maiestatea Voastră Preaslăvită,

Cu regret vă informez că, astăzi, armata noastră, cu tot avantajul ei în Nord, a suferit o înfrângere serioasă. Cei mai avansați soldați ai diviziei generalului Jalenhorm au ajuns în Osrung azi-dimineață și au ocupat o poziție puternică pe un deal înconjurat de un cerc de pietre străvechi, pe care nordicii le numesc Eroii. S-au construit întărituri pe drumurile proaste, dar, înainte de a traversa râul, nordicii au atacat în număr mare. Deși au luptat cu un curaj nebun, Regimentele 6 și Rostod au fost copleșite. Stindardul Regimentului 6 s-a pierdut. Numărul morților se apropie de o mie și pesemne că avem cam același număr de răniți. Mulți au căzut de asemenea în mâinile dușmanului.

Fără acțiunea eroică a Primei Cavalerii ce aparține Maiestății Sale, un dezastru și mai mare ar fi avut loc. Nordicii sunt acum strânși toți la Eroii. Se văd luminile focurilor de tabără pe coasta dealului. Aproape că îi și auzi cântând când vântul bate mai la nord. Ocupăm în continuare malul stâng al râului, diviziile generalului Mitterick vin din stânga, cele ale lordului guvernator Meed, din dreapta și ne pregătim să atacăm în zori.

Mâine, nordicii nu vor mai cânta.

Rămân al Maiestății Sale cel mai credincios și mai umil servitor,

*Bremer dan Gorst,
Observator Regal pentru Războiul Nordic*

Întunericul atotcuprinzător se umpluse de strigăte, troncăneli și scârțaituri, acoperite de mirosul iute al lemnului fumegând și de izul și mai pătrunzător al înfrângerii. Flăcările se agitau în vânt și torțele trosneau în mâinile palide, luminând chipurile descompuse din pricina unei zile de marș, așteptare și griji. *Și pesemne, în cazul câtorva, din cauza luptelor.*

Drumul spre Uffrith era o paradă nesfârșită de căruțe supraîncărcate, ofițeri călare și soldați care mărsăluiau. Cei din divizia lui Mitterick se mișcau încet printre ei, vederea celor răniți și a celor înfrânți, înfricoșându-i chiar înainte de a da ochii cu dușmanul. Lucruri care ar fi fost simple obiecte înainte de debandada de la Eroii căpătaseră acum o semnificație zdrobitoare. Un catâr mort, cu ochii ieșiți din orbite, lucind în lumină. O căruță cu osia ruptă scoasă pe marginea drumului și devenită acum lemn de foc. Un cort abandonat, smuls din țărâși, cu soarele galben al Uniunii cusut pe pânza călcată în picioare. *Toate au devenit embleme ale damnării.*

Frica fusese o raritate în ultimele luni, când Gorst își făcea alergarea de dimineață prin taberele diverselor regimente. Plictiseală, epuizare, foame, boală, disperare și dor de casă, sentimente obișnuite. *Dar nu frică de dușman.* Acum se simțea pretutindeni și duhoarea ei se intensifica rapid, pe măsură ce norii se rostogoleau pe cer și soarele apunea dincolo de dealuri.

Dacă victoria îi face pe oameni curajoși, înfrângerea îi transformă în lași.

Marșul lor prin satul Adwein se opri din pricina căruțelor uriașe, fiecare trasă de opt cai. Roșu la față, un ofițer urla la un bătrân cocoțat în prima dintre ele.

– Sunt Saurizin, Adept Alchimic al Universității din Adua! urlă și

acesta, fluturând un document pătat de primii stropi de ploaie. Acest echipament trebuie să-și continue drumul, din ordinul lordului Bayaz!

Gorst îi lăsa să se certe și trecu cu pași mari pe lângă un intendent care bubuia pe la uși, în căutare de camere libere. O nordică stătea în stradă cu trei copii lipiți de picioarele ei, holbându-se la o mână de monede, iar ploaia devenea tot mai deasă. *Azvârlită din coliba ei ca să îi cedeze locul vreunui locotenent zeflemitor, căruia i se va face vânt la rândul lui pentru cine știe ce căpitan spilcuit, care va fi împins cât colo ca să-i facă loc vreunui maior umflat. Unde vor sta femeia și cei trei copii ai ei până atunci? Se vor ghemui liniștiți în cortul meu, în timp ce eu voi moțâi eroic afară în umezeala de afară? E suficient să întind mâna...* În schimb, își coborî privirea și trecu pe lângă ei în tăcere.

Cele mai multe dintre clădirile meschine ale satului gemeau deja de răniți, cei mai puțin suferinzi ieșind în prag. Se uitară direct la el, schimonosindu-se de durere, cu fețele bandajate mânjite de noroi și Gorst îi privi tăcut. *Talentul meu e să fac victime, nu să le aduc alinare.* Dar scoase dopul ploștii sale și le-o oferă. Unul câte unul sorbiră câte o gură până o goliră. În afara celui care-i prinse mâna pentru o clipă, niciunul nu-i mulțumi, însă lui puțin îi păsa.

Un medic într-un șorț pătat apără în pragul unei uși, oftând din toți rărunchii.

– Generalul Jalenhorm? întrebă Gorst.

Bărbatul arătă în josul unei ulițe plină de făgașe și, după câțiva pași, Gorst auzi vocea generalului. Aceeași pe care o auzise dând ordine prostești în ultimele câteva zile. Tonul era diferit acum.

– Așază-i aici, aici! Faceți loc! Tu, adu bandaje!

Jalenhorm îngenunchea în noroi, ținând mâna unui bărbat dus pe o targă. Părea că scăpase de alaiul lui imens, în sfârșit, dacă nu cumva îi lăsase pe toți morți pe deal.

– Nu te teme, vei avea parte de cea mai bună îngrijire. Ești un erou. Toți sunteți niște eroi.

Genunchii lui plescăiră în mocirlă când trecu la următorul bărbat, pe care îl strânse de umăr.

– Ai făcut tot ce ți s-a cerut. A mea a fost vina, prieteni, ale mele au fost greșelile.

Se ridică încet, cu privirea în pământ.

– A mea este vina.

Din câte se pare, înfrângerea scoate la iveală ce e mai bun în unii oameni.

– Domnule general Jalenhorm!

Bărbatul ridică privirea și flacăra torței îi luminează chipul. Dintr-odată, arăta mult mai bătrân pentru cineva atât de tânăr.

– Domnule colonel Gorst, ce faceți...

– Mareșalul Kroy e aici.

Generalul se dezumflă vizibil, ca o pernă căreia îi scoți jumătate din umplutură.

– Firește că e.

Își îndreptă vestonul pătat cu noroi și își suci cureaua în poziția corectă.

– Cum arăt?

Gorst deschise gura să vorbească, dar Jalenhorm îl întrerupse.

– Nu vă chinuiți să mă încurajați. Sunt oricum jalnic.

Adevărat.

– Vă rog să nu mă contraziceți.

Nici nu aveam de gând.

– Așa sunt acum.

Corect.

Gorst îl însoți înapoi pe ulițele ticsite ale satului, prin aburul scos de popote și strălucirea tarabelor negustorilor de mărunțișuri, sperând ca tăcerea lor să nu le fie întreruptă. Dezamăgirea veni repede. *Cum se întâmplă aproape de fiecare dată.*

– Domnule colonel Gorst, trebuie să vă mulțumesc. Atacul

dumneavoastră mi-a salvat divizia.

Posibil să îmi fi salvat și cariera. Divizia ta se poate îneca toată dacă ajung din nou Prima Gardă a regelui.

– Motivele mele nu au fost lipsite de egoism.

– Ale cui sunt altfel? Rezultatele rămân în istorie. Motivele noastre sunt scrise în fum. Realitatea e că aproape mi-am distrus divizia. Divizia *mea*!

Jalenhorm pufni amărât!

– Cea pe care însuși regele mi-a încredințat-o într-un gest nebunesc.

Am încercat să o refuz, știți?

Se pare că nu te-ai dat peste cap să reușești.

– Dar îl știți și dumneavoastră pe rege.

Mult prea bine.

– Are niște idei tare romantice cu privire la vechii săi prieteni.

Are idei romantice cu privire la tot ce există.

– Fără îndoială că voi fi luat peste picior când mă voi întoarce acasă.

Umilit. Înghiontit. Izolat.

Bine-ai venit în viața mea!

– Probabil că merit.

Probabil că da. Eu, nu.

Și totuși, când Gorst se uită pe furiș cu coada ochiului la capul plecat al lui Jalenhorm, cu părul lipit de scalp, cu o picătură de ploaie atârându-i de vârful nasului, gata să cadă, o imagine profundă a dezamăgirii ce-o oglindea perfect pe a lui, se trezi copleșit de un val surprinzător de compasiune.

Rămase și mai surprins când puse mâna pe umărul generalului.

– Ați făcut tot ce s-a putut, spuse el. N-ar trebui să vă învinovațiți.

Dac-ar fi să ne luăm după experiența mea, cât de curând vor apărea legiuni de scursuri umane care numai asta vor face.

– Și-atunci pe cine să dau vina? șopti Jalenhorm prin ploaie. Pe cine?

Dacă mareșalul Kroy era copleșit de spaimă, n-ar fi putut ghici nimeni,

fiindcă nu dădea niciun semn că ar fi. Nici mutrele încruntate și firoase care îl însoțeau nu trădau vreun sentiment. În apropierea lui, soldații mărșăluiau în ritm perfect, ofițerii împărțeau ordine clare, dar nu țipau, iar cei răniți se văitau încetișor, dar, în mare, tăceau cu stoicism. Kroy stătea drept în șaua sa chiar în mijlocul unui cerc cu o rază de vreo cincizeci de pași. Moralul nu era scăzut, disciplina nu slăbise și cuvântul înfrângere nu exista acolo.

Postura lui Kroy deveni ușor rigidă când generalul se apropie de el și îl salută scurt:

- Lord mareșal Kroy!
- Domnule general Jalenhorm!

Mareșalul îi aruncă o privire mânioasă de la înălțime.

– Am înțeles că a avut loc o înfruntare.

– Așa e. Nordicii au venit în număr mare. Foarte mare. Extrem de rapid. Un asalt bine coordonat. Au simulat un atac în Osrung și am trimis un regiment acolo ca să întărească orașul. Eu am pornit să aduc mai mulți oameni, dar între timp a fost prea târziu ca să mai facem ceva. Am încercat să-i ținem pe malul opus al râului. Prea târziu să mai...

- Starea diviziei tale, domnule general!

Jalenhorm se opri. Starea diviziei sale era dureros de evidentă.

– Două dintre cele cinci regimente ale mele de infanterie au fost reținute sus, pe drumurile proaste și încă nu au intrat în acțiune. Regimentul 13 apăra Osrungul și s-a retras în ordine când nordicii au pătruns prin porți. Câteva victime.

Jalenhorm recita nota de plată a măcelarului pe un ton monoton.

– Majoritatea Regimentului Rostod, nouă companii, cred, a fost surprinsă în spațiu deschis și distrusă. Regimentul 6 apăra dealul când au atacat nordicii. Au fost uciși în număr mare. Fugăriți până pe câmp. Regimentul 6...

Gura lui Jalenhorm se strâmbă fără să scoată zgomot.

- ... a încetat să mai existe.

– Și colonelul Wetterlant?

– Bănuim că a murit pe malul celălalt al râului. Sunt mulți morți acolo. Mulți răniți la care nu putem ajunge. Îi poți auzi strigând după apă. Întotdeauna vor apă, nu știu din ce motiv.

Jalenhorm scoase un hohot de râs nervos, îngrozitor de nepotrivit:

– Mi-a trecut prin minte că poate ar vrea... niscaiva tărie sau cam așa ceva.

Kroy păstră tăcerea. Lui Gorst nici prin cap nu-i trecea să o tulbure.

Jalenhorm continuă, de parcă nu ar fi suportat liniștea:

– Un regiment de cavalerie a suferit pierderi lângă Vechiul Pod și s-a retras, dar a păstrat malul sudic. Regimentul 1 e împărțit în două, un batalion a reușit să-și croiască drum prin mlaștină și s-a așezat în pădure, pe flancul stâng.

– Asta ne-ar putea fi de folos. Și celălalt?

– S-a luptat cu dârzenie alături de colonelul Gorst lângă râu și l-a forțat pe dușman să fugă. Prețul a fost mare de ambele tabere. Singura noastră acțiune de succes de astăzi.

Kroy se întoarce încruntat spre Gorst.

– Iar ai făcut pe eroul, domnule colonel?

Doar strictul necesar. Cât să împiedic un dezastru să devină catastrofă.

– Puțină acțiune, domnule. Nicio faptă eroică.

– Am fost conștient, lord mareșal, de caracterul presant al situației, se băgă Jalenhorm. Așa mi-ați scris.

– Da.

– Știam că regele dorește rezultate rapide. Așa că am profitat de ocazie ca să mă arunc asupra dușmanului. Aș zice... cu prea multă înflăcărare. Am făcut o greșală teribilă. Cea mai oribilă greșală și îmi asum întreaga răspundere.

– Nu.

Kroy oftă din toți rărunchii:

– Împărțim amândoi răspunderea. Și cu ceilalți. Cu drumurile. Cu natura câmpului de luptă. Cu graba excesivă.

– Oricum, am dat greș.

Jalenhorm își scoase sabia și i-o întinse.

– Vă cer umil să mă îndepărtați de la comandă.

– Regele nici nu ar vrea să audă așa ceva. Și nici eu.

Jalenhorm lăsa sabia să-i cadă, vârful ei zgâriind ușor pământul moale.

– Desigur, lord mareșal. Ar fi trebuit să cercetez mai atent pădurea...

– Ar fi trebuit. Dar ordinele tale au fost să înaintezi spre nord și să găsești dușmanul.

Kroy se uită încet de jur împrejur, la haosul de torțe din sat.

– Și l-ai găsit. Acesta e un război. Greșelile pot apărea oricând și când apar... miza e mare. Dar încă nu am terminat. Abia dacă am început. Vei petrece noaptea și ziua de mâine în spatele râului, unde colonelul Gorst și-a desfășurat acțiunea lui lipsită de eroism după-amiază. Regrupează-te în centru, echipează din nou divizia, ai grijă de cei răniți, ridică-ți moralul și...

Mareșalul se uită furios și deopotrivă îndurerat la lipsa de ordine militară din jur.

– ... impune *disciplină*.

– Da, lord mareșal.

– Îmi voi stabili cartierul general pe Dealul Negru, de unde ar trebui să am o priveliște bună a câmpului de luptă mâine. Înfrângerea e întotdeauna dificilă, dar presimt că vei primi o nouă șansă să te implici în această bătălie.

Jalenhorm se îndreaptă de spate și ceva din încrederea lui anterioară se întoarce când primi un țel cât se poate de limpede.

– Divizia mea va fi gata de acțiune poimâine, vă puteți baza pe asta, lord mareșal!

– Bun!

Și Kroy porni la drum, aura lui neînduplecată risipindu-se în noapte, alături de alaiul său.

Jalenhorm rămase împietrit în poziția de salut, cât mareșalul se îndepărtă, dar Gorst se uită înapoi, după ce făcu câțiva pași.

Generalul încă stătea lângă drum, singur, cu umerii plecați. Perdeaua de ploaie cădea nemiloasă, valuri albe în lumina tremurândă a torțelor.

UN TRATAMENT CORECT

Inter-un ritm nu mai rapid decât al șchiopului de Puhoi, străbătura drumul spre Osrung, prin ploaia care se revărsa neîncetat. Nu aveau decât lumina torței lui Reft. Nu vedeau decât câteva porțiuni din făgașele pline cu noroi, lanul culcat la pământ de ambele părți, chipul de băiețel speriat al lui Brait și al lui Colving, precum și cel tălâmb al lui Stodder. Toți se holbau spre oraș, un mănunchi de luminițe în peisajul întunecat de țară, ce atingeau cerul greu de nori de deasupra cu o sclipire slabă. Toți se țineau de ceea ce păreau a fi armele micii lor trupe de cerșetori. De parcă urma să se bată acum. Lupta de astăzi se terminase de mult și ei o rataseră.

- De ce naiba ne-au lăsat în urmă? bombăni Beck.
- Din cauza piciorului meu suferind și a lipsei tale de practică, tâmpitule! se răsti Puhoi peste umăr.
- Cum să exersăm dacă suntem lăsați la spate?
- O să exersezi curând cum să te lași omorât, un lucru nemaipomenit de exersat dacă mă întrebi pe mine.

Beck nu întrebase nimic. Respectul lui față de Puhoi se risipea cu fiecare kilometru de mărșăluit împreună. Boșorogilor ăstora nu le păsa decât să-i țină pe flăcăii pe care îi conduceau departe de luptă și să-i pună să facă lucruri cretine, precum săpatul, căratul și aprinsul focului. Da, și să-i încălzească piciorul. Dacă Beck ar fi vrut o muncă de femeie, ar fi

rămas la fermă, ceea ce l-ar fi scutit de câteva nopți petrecute afară, în vânt. Venise să lupte și să-și câștige un nume, prin fapte demne de o baladă. Tocmai se pregătea să spună asta, când Brait îl trase de mânecă, arătând în față.

– E cineva acolo! chițăi el.

Beck zări siluete mișcându-se prin beznă și, agitat, duse mâna la sabie. Lumina torței căzu pe trei trupuri care atârnavă într-un copac, prinse cu lanțuri. Toate carbonizate, ramura scârțâind puțin când siluetele se clătină.

– Dezertori! spuse Puhoi, fără să se oprească din mersul lui șchiopătat. Spânzurați și arși!

Beck se holbă când trecu pe lângă ei. Nu mai arătau deloc a oameni, ci a lemn ars. Cel din mijloc părea să fi avut agățată de gât o tăbliță, dar arsesse foarte rău și oricum Beck nu știa să citească.

– Dar de ce i-au ars? întrebă Stodder.

– Fiindcă lui Dow cel Negru i-a picat cu tronc mirosul de om gătit la foc mic cu mult timp în urmă și nu i-a trecut nici acum.

– E o avertizare, șopti Reft.

– Pentru ce?

– Să nu dezertezi, spuse Puhoi.

– Cretin mai ești! adăugă Beck, deși într-o doară, fiindcă cenușa ciudată a cheștiilor ăloră de fuseseră oameni îl cam speriase. Asta merită lașii, dacă mă întrebi...

Un alt chițait. De data asta, Colving. Și Beck duse mâna la sabie din nou.

– Sunt doar niște orășeni.

Reft ridică torța și zăriră câteva fețe îngrijorate.

– N-avem nimic.

Un bătrân dădea din mâinile lui osoase.

– Nu avem nimic.

– Nici noi nu vrem nimic.

Puhoi arată cu degetul mare peste umăr.

– Vedeți-vă de drum!

Orășenii trecură mai departe. Mulți bătrâni, câteva femei și vreo doi copii. Copiii chiar mai mici decât Brait, adică abia învățaseră să vorbească. Încărcați cu pachete și saci, doi dintre ei împingând niște roabe paradite pline cu fleacuri. Blănuri roase, unelte vechi și oale de gătit. Exact genul de lucruri pe care le-ai fi găsit în casa mamei lui Beck.

– Își iau tălpășița, croncăni Colving.

– Fiindcă știu ce urmează, spuse Reft.

Osrung se ivi pe furiș din noapte, un gard de bușteni acoperiți cu mușchi, prinși bine la vârfuri, un turn înalt de piatră lângă porțile deschise și lumini pe la ferestrele înguste. Câțiva bărbați posomorâți stăteau de veghe, strângând din ochi din cauza ploii. Niște flăcăi săpau o groapă adâncă, lucrând la lumina torțelor prinse de stâlpi, murdari și uzi din cap până în picioare.

– Rahat! șopti Colving.

– Pe toți morții! scânci Brait.

– Aci sunt niște morți siguri, bălmăji Stodder cu buza groasă de jos atârându-i.

Beck nu găsi nimic de zis. Ceea ce lui i se păruse a fi o movilă de lut se dovedi a fi o grămadă de leșuri. O văzuse pe Gelda de sus, din vale, întinsă, așteptând să fie îngropată după ce se înecase în râu, și nu-i dăduse prea multă atenție, considerându-se un bărbat cu sânge-rece, numai că de data asta totul era diferit. Cadavrele arătau ciudat goale pușcă și aruncate la un loc, cu fața în sus, cu fața în jos, lucioase din pricina ploii. *Vino-ți în fire!* se îndemnă în sinea lui, dar gândul aproape că îl ameți. Zări câteva chipuri în mormanul de mortăciuni sau mai bine zis bucăți din chipurile lor. Mâini, brațe, picioare amestecate și formând o creatură monstruoasă. Nu voia să le ghicească numărul. Văzu un picior ieșit în afară, cu o rană în coapsă ca o gură mare și neagră care căska. Nu

părea deloc real. Unul dintre cei care săpau se opri o clipă, cu lopata bine strânsă între mâini, cât ei trecură mai departe. Avea gura schimonosită de parcă îi venea să plângă.

– Haide! se răsti Puhoi, conducându-i printr-o arcadă.

Ușile sparte se sprijineau de gardul dinăuntru. Un trunchi mare de copac zăcea în apropiere, cu ramurile retezate pe toată lungimea și cu un capăt acoperit cu fier negru trecut prin forjă, plin de zgârieturi.

– Crezi că ăsta a fost berbecele? șopti Colving.

– Așa cred, spuse Reft.

Orașul părea ciudat. Țâfnos. Unele case erau încuiate, în altele, cu ferestrele și ușile larg deschise, domnea întunericul. Mai mulți bărboși stăteau în fața uneia, cu priviri răutăcioase, pasându-și o butelcă unul altuia. Niște copii se ascunseseră în capătul unei alei și ochii le străluciră în umbră când torța trecu pe lângă ei. Sunete bizare veneau de pretutindeni. Trosnete și zăngăneli. Bubuituri și strigăte. Grupuri de bărbați năvăleau dintre clădiri, cu torțe în mâini, agitați, cu armele sclipind.

– Ce se petrece? întrebă Stodder, cu glasul lui plicticos și cretin.

– Un jaf mic.

– Dar... nu e orașul nostru?

Puhoi ridică din umeri.

– Au luptat pentru el. Unii dintre ei au murit pentru el. Doar n-o să se care cu mâna goală.

Un mercenar cu mustață lungă se așeză sub streășina din care picurau stropi de apă, cu o sticlă în mână, le surâse batjocoritor când trecură prin dreptul lui. Lângă el, un cadavru zăcea chiar în prag, pe jumătate afară, pe jumătate înăuntru. Ceafa lui era o mângă lucioasă. Beck nu știa dacă e vorba de cineva care locuise în casa respectivă sau cineva care se luptase în ea. Nici măcar dacă era bărbat sau femeie.

– Parcă v-ați înghițit limbile așa, dintr-odată! exclamă Reft.

Beck voia să-i dea un răspuns tăios, dar nu reuși să rostească decât un

„da“.

– Așteptați aici!

Și Puhoi se apropie schiopătând de un bărbat într-o pelerină roșie, care dădea tot felul de instrucțiuni mercenarilor. Pe o alee, nu departe de ei, mai mulți bărbați stăteau într-o rână, cu mâinile legate, lipiți unul de altul pentru a se apăra de ploaia mocnită.

– Ostatici, rosti Reft.

– Nu arată diferit de noi, zise Colving.

– Așa e.

Reft se încruntă spre ei.

– Unii dintre băieții Copoiului, bănuiesc.

– Cu excepția lui, adăugă Beck. Ăla e soldat al Uniunii.

Bărbatul respectiv avea un bandaj în jurul capului și un veston caraghios cu o mânecă sfâșiata, sub care se vedea pielea acoperită de julturi. Cealaltă mânecă avea manșeta țesută cu fir auriu.

– În regulă, spuse Puhoi când se întoarse. Veți avea grijă de ostatici ăștia până aflu eu ce treabă avem mâine. Asigurați-vă că nici ei și nici voi nu vă veți găsi sfârșitul pe aici! strigă el, pornind în sus, pe stradă.

– Să avem grijă de ostatici, bombăni Beck.

O parte din amărăciunea lui reveni în forță când se uită în jos, spre fețele murdare.

– Ai impresia că meriți o treabă mai bună, nu?

Cel care vorbise avea o înfățișare dubioasă. Un bandaj mare îi înconjura pântecul, plin de pete maronii și de unele roșii, proaspete, chiar în mijloc. Îl legaseră atât la încheieturile mâinilor, cât și la glezne.

– O șleahtă de băieței mucioși care nici măcar nu au un nume încă.

– Tacă-ți fleanca, Crossfeet! gemu unul dintre ostatici, fără să-și ridice privirea.

– Tu să taci, ticălosule!

Crossfeet îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să-l sfâșie cu dinții.

– Indiferent de ce se întâmplă în noaptea asta, Uniunea va fi aici mâine. Mai mulți decât furnicile dintr-un mușuroi. Și Copoiul o să vină și știi cine va fi cu el?

Rânji, făcând ochii mari când îi șopti numele:

– Sângerosul Nouă!

Beck simți cum fața îi ia foc. Sângerosul Nouă îi omorâse tatăl. Îl omorâse într-un duel cu propria lui sabie. Cea care se afla în teacă acum, la spatele lui.

– Minți! chițăi Brait, părând speriat de moarte, chiar dacă aveau arme, iar ostaticii erau strâns legați.

– Dow cel Negru l-a omorât pe Sângerosul Nouă acum mulți ani!

Crossfeet continuă să suradă ca un smintit.

– O să vedem asta mâine, mucosule! Vom...

– Lasă-l în pace! se răsti Beck.

– Da? Și pe tine cum te cheamă?

Beck făcu un pas în față și îi arse una în boase lui Crossfeet.

– Așa mă cheamă.

Continuă să-i dea șuturi și omul se încovoie. Toată furia pe care o ținuse în el ieșea acum la suprafață.

– Așa mă cheamă! Țsta e numele meu nenorocit. L-ai auzit destul?

– Iertare pentru întrerupere.

– Ce vrei? mârâi Beck, răsucindu-se cu pumnii încleștați.

Un bărbat solid stătea în spatele lui, cu o jumătate de cap mai înalt decât Beck, poate, și cu blana pe umeri sclipind de la ploaie. Pe jumătate din față avea cea mai mare și mai hidoasă cicatrice pe care Beck o văzuse vreodată. Ochiul de pe partea aceea nu era ochi deloc, ci o sferă de metal mort.

– Mă numesc Caul Fiori-îți-dau, șopti el cu un glas venit din fundul iadului.

– Da, cârâi Beck.

Auzise poveștile. Toată lumea le auzise. Se spunea că Fiori făcea pentru Dow cel Negru treburile cele mai urâte. Se spunea că se luptase la Fântâna Neagră, la Cumnur, la Dunbrec și în Ținuturile Înalte, alături de Rudd Treicopaci și de Copoiul. Și de Sângerosul Nouă. Se spunea că mersese în sud, peste mare, și învățase vrăjitoria. Că își dăduse ochiul de bunăvoie pentru cel argintiu și că o vrăjitoare i-l făcuse și că prin el putea ghici la ce se gândește cineva.

– Dow cel Negru m-a trimis.

– Așa, șopti Beck, căruia i se ridicase părul de pe ceafă.

– Să-l iau pe unul dintre ăștia. Pe ofițerul Uniunii.

– Îmi închipui că ăsta e.

Colving își folosi vârful ghetei ca să-l împingă pe bărbatul cu mâneca distrusă. Ofițerul gemu.

– Să dea naiba, căteaua lui Dow cel Negru, cum mă vezi și cum te vād!

Crossfeet zâmbea cu gura până la urechi, dezvelindu-și dinții roșii, asortați cu nuanța bandajelor.

– De ce nu latră, Fiori? Latră, javră!

Lui Beck nu-i veni să creadă ce aude. Niciunuia nu-i veni să creadă. Poate știa că rana de la pântec însemna moartea și omul se țăcănise.

– Poftim?

Fiori își trase pantalonii în sus ca să îi fie mai ușor să se ghemuiască. Cizmele i se afundară în noroi. Avea deja un cuțit în mână. Unul mic, cu lama nu mai mare de un deget, sclipind în roșu, portocaliu și galben.

– Să înțeleg că știi cine sunt, nu?

– Caul Fiori-îți-dau și să-mi bag picioarele dacă mi-e frică de o javră ca tine!

Fiori ridică o sprânceană, cea de deasupra ochiului bun. Cea de deasupra ochiului metalic nu se mișca prea mult.

– Îți cam place să faci pe eroul, nu?

Și îi înfipse lama cuțitului în pulpă. Fără prea multă greutate. Așa cum Beck și-ar fi împuns un frate cu degetul ca să-l trezească într-o dimineață

geroasă. Cuțitul intră încet în picior, apoi ieși cu ușurință, în timp ce Crossfeet mârâi și se zvârcoli.

– Căteaua lui Dow cel Negru, zici tu?

Fiori îl împunse din nou, în celălalt picior, cuțitul intrând mai adânc în coapsă.

– Adevărat că am niște sarcini de rahat.

Îl împunse din nou, de data asta în sold.

– O javră nu poate mânui cuțitul totuși, nu-i așa?

Nu părea deloc mânios. Plictisit, da.

– Dar eu pot.

Încă o împunsătură. Și încă una.

– Ptiu!

Crossfeet se răsuci și scuipă.

– Dacă aş avea un cuțit...

– Dacă?

Fiori îl înjunghie între coaste, prin bandaje.

– Dar nu ai. Ce să faci?

Crossfeet se rostogolise, așa că Fiori îi vârî cuțitul în spate.

– Dar eu am unul. Uite!

Trei împunsături una după alta.

– Uită-te, eroule!

Îi înfipse cuțitul și în spatele picioarelor, în fund, în toate părțile, sângele întinzându-se în cercuri negre pe pantalonii lui.

Crossfeet gemu și se cutremură, iar Fiori pufni. Își șterse cuțitul de mâneca ofițerului, iar aurul de pe ea sclipi în nuanțe rubinii.

– Bun!

Îl făcu pe omul Uniunii să mormăie când îl smuci să se ridice în picioare, apoi își aranjă cu grijă cuțitașul undeva, la centură.

– P-ăsta îl iau cu mine.

– Și cu el ce-ar trebui să facem? se trezi Beck întrebând cu o voce

pierită, arătând spre Crossfeet, care gemea încetișor cu fața în noroi.

Hainele îi deveniseră lipicioase și de un negru strălucitor.

Fiori îl privi pe Beck drept în ochi și păru că îi citește sufletul. Ba chiar și gândurile. Exact așa cum umbla vorba.

– Nimic. Te descurci să nu faci nimic, corect?

Dădu din umeri și se întoarse să plece.

– Lasă-l să sângereze.

Valea se întindea sub ei, o galaxie de puncte sclipitoare de lumină portocalie. Torțele și focurile de tabără ale ambelor părți, din când în când întrerupte de o nouă perdea de burniță care se revărsa peste dealuri. Un snop de luminițe trebuie să fi fost satul Adwein, altul, dealul căruia i se spunea Eroii și al treilea, orașul Osrung.

Meed își stabilise cartierul general într-un han abandonat, la sud de oraș, și își lăsa regimentul să sape în apropierea zidului de apărare. Hal se afla cu ei, chinuindu-se cu nobilă demnitate să dea ordine prin întuneric. Jumătate din soldații diviziei încă se târau în sus, ciufuți, indisciplinați, de-a lungul unui drum care începuse ca o potecă plină de praf neregulată și sfârșise ca un râu plin de noroi. Soldații lăsați la urmă probabil că aveau să ajungă în zori, a doua zi.

Trecură pe lângă un post de pază, unde patru soldați ai Uniunii stăteau zgribuliți în pelerinele umede, vârful lăncilor sclipind în lumina lămpilor duse de ofițerii lui Meed. Și mai mulți oameni se vedeau dincolo de acest punct, descărcând echipamentele stricate de ploaie de pe caii de povară, luptându-se să ridice corturi. Pânza udă le flutura direct în față. Un șir de nefericiți stăteau aplecați sub un paravan picurând, ținând în mâini tot felul de câni, cănuțe și gamele, așteptând ca rațiile să fie cântărite.

– Nu avem pâine? întrebă unul.

– Regulamentul spune că făina e un înlocuitor acceptabil, răspunse intendentul, măsurând o cantitate mică pe cântarul lui, cu o precizie neînduplecată.

– Acceptabilă pentru cine? Ce să facem cu ea? Unde să o coacem?

– Pe curul tău gras din punctul meu de... Ah, vă rog să mă iertați, doamna mea.

Își aranjă zuluful de pe frunte când Finree trecu prin apropiere. De parcă vederea oamenilor înfometați aiurea nu i-ar provoca vreo neplăcere, dar cuvântul „cur” i-ar putea copleși sensibilitatea.

Ceea ce inițial păru o movilă pe coasta dealului se dovedi a fi o clădire veche, acoperită cu plante agățătoare biciuite de vânt, ceva între un bordei și un hambar, dar probabil servind ambele scopuri. Meed descălecă cu toată pompa unei regine la propria încoronare și își conduse oamenii înșirați prin intrarea îngustă, lăsându-l pe colonelul Brint să țină sub control capătul cozii. În felul acesta, Finree reuși să se strecoare până în față.

Camera cu grinzi mirosea a umezeală și a lână. Ofițerii cu părul ud se strânseseră unii într-alții. Întâlnirea avea aerul unei înmormântări regale, în care bărbații încercau să pară cât mai solemni, dar se întrebau nerăbdători dacă e ceva și pentru ei în testament. Generalul Mitterick se sprijinea de un perete din piatră, încruntându-se nevoie mare, cu o mână vârată între doi nasturi ai uniformei, cu degetul mare ieșit în afară, de parcă ar fi pozat pentru un tablou, cu o atitudine neînchipuit de pretențioasă, dacă tot veni vorba. Nu departe de el, Finree zări printre umbre chipul impasibil al lui Bremer dan Gorst și îi zâmbi. El abia dacă-și înclină capul în semn de salut.

Tatăl lui Finree se postase în dreptul unei hărți, arătând pozițiile trupelor cu mișcări expresive ale mâinii. Fin simți strălucirea caldă a mândriei, așa cum se întâmpla de fiecare dată când își vedea tatăl la lucru. Era imaginea ideală a comandantului. Când îi observă intrând, el se apropie să dea mâna cu Meed și, surprinzând privirea lui Finree,

schită un surâs.

– Lord guvernator Meed, trebuie să-ți mulțumesc că ai venit în Nord cu o asemenea viteză.

Totuși, dacă ar fi fost lăsați în voia Maiestății Sale să rătăcească, probabil că încă s-ar fi întrebat și acum în ce direcție e Nordul.

– Lord mareșal Kroy! îl salută guvernatorul, lipsit de entuziasm.

Relația lor era una cu spini. În provincia lui din Englia, Meed avea întâietate, dar ca lord mareșal în serviciul regelui, în vreme de război, tatăl lui Finree avea rang mai înalt decât al lui.

– Îmi închipui că trebuie să fi fost complicat să abandonezi Ollensandul, dar am nevoie de tine aici.

– Cu siguranță așa pare, spuse Meed, cu grația din topor care-l caracteriza. Înțeleg că a avut loc o serioasă...

– Domnilor!

Grupul de ofițeri de lângă ușă se despărți pentru a lăsa pe cineva să treacă.

– Îmi cer iertare pentru întârziere, dar drumurile nu sunt încă desfundate.

Un bărbat chel și solid apăru, scuturându-și poalele hainei murdare de pe urma călătoriei și stropind cu nepăsare pe toată lumea din jurul lui. Era însoțit de un singur servitor, un bărbat cu părul creț care ducea un coș în mână. Finree își făcuse un scop din a cunoaște fiecare persoană din guvernul Maiestății Sale, fiecare membru al Consiliului Deschis și Închis, precum și gradul precis de influență. Lipsa de pompă a nou-venitului nu o păcăli nicio clipă. Pe scurt, retras sau nu, Bayaz, Întâiul dintre Magi, depășea în rang pe toată lumea.

– Lord Bayaz!

Tatăl lui Finree făcu prezentările.

– Acesta e lordul guvernator Meed, din Englia, aflat la conducerea celei de-a treia divizii a Maiestății Sale.

Întâiul dintre Magi reuși cumva să dea mâna cu el și să-l ignore

simultan.

– L-am cunoscut pe fratele tău. Un bărbat cumsecade, îi ducem dorul.

Meed încercă să vorbească, dar Bayaz își îndreaptă atenția spre servitorul lui, care tocmai scosese o cană din coșul său.

– Ah! Ceai! Nimic nu mai pare atât de îngrozitor dacă ții o cană cu ceai în mână, nu? Mai dorește cineva?

Nu răspunse nimeni. Ceaiul era considerat, în general, o modă gurkană deloc patriotică, asemănătoare cu înzorzonarea perfidă a mustăților.

– Nimeni?

– Mie mi-ar plăcea o cană.

Finree se strecură elegant în fața guvernatorului, obligându-l să se dea un pas în spate.

– Lucrul perfect pe o asemenea vreme.

Disprețuia ceaiul, dar ar fi băut fericită un ocean pentru șansa de a schimba câteva vorbe cu unul dintre cei mai puternici oameni ai Uniunii.

Ochii lui Bayaz sclipiră scurt când îi cercetă chipul, ca ai proprietarului unui magazin de amanet când i se cere să estimeze valoarea unei bijuterii de familie arătoase. Tatăl lui Finree își dresese glasul, oarecum fără tragere de inimă.

– Ea este fiica mea...

– Finree dan Brock, desigur. Felicitări pentru căsătoria dumneavoastră!

Finree își ascunse surpriza.

– Sunteți bine informat, lord Bayaz. Nu mă consideram deloc demnă de atenția dumneavoastră.

Femeia ignoră tusea aprobatoare venită din direcția lui Meed.

– Totul e demn de atenția bărbaților grijulii, răspunse magul.

Cunoașterea e rădăcina puterii, în definitiv. Soțul dumneavoastră trebuie să fie un bărbat tare grozav ca să poată ascunde prin strălucirea lui umbra trădării familiei sale.

– Este, replică ea, trufașă. Nu seamănă deloc cu tatăl său.

– Bun!

Bayaz încă zâmbea, dar privirea îi era rece ca gheața.

– Mi-ar plăcea profund să vă provoc durere văzându-l spânzurat.

Se lasă o tăcere stânjenitoare. Finree aruncă o privire spre colonelul Brint, apoi spre lordul guvernator Meed, întrebându-se dacă vreunul dintre ei îi va oferi sprijin lui Hal ca recompensă pentru loialitatea lui de nezdruccinat. Brint cel puțin avu decența să pară vinovat. Meed nu-și mai încăpea în pene de încântare.

– Nu veți găsi un om mai loial în toată armata Maiestății Sale, izbuti ea să rostească.

– Sunt foarte încântat să aud asta. Loialitatea e un lucru important în armată. Victoria, la fel.

Bayaz se încruntă spre grupul de ofițeri.

– N-a fost cea mai bună dintre zile, domnilor. E cale lungă până acolo.

– Generalul Jalenhorm s-a întins mai mult decât îi e plapuma, spuse Mitterick din senin și fără pic de înțelegere, un comportament atât de caracteristic pentru el. Nu ar fi trebuit nicio clipă să își răsfire...

– Generalul Jalenhorm a acționat potrivit ordinilor mele, se răsti mareșalul Kroy, lăsându-l pe Mitterick să cadă într-o tăcere posomorâtă. Da, ne-am întins mai mult decât ne e plapuma, da, și nordicii ne-au luat prin surprindere...

– Ceaiul dumneavoastră.

O cană se strecură în mâna lui Finree și ochii servitorului lui Bayaz îi întâlnește pe-ai ei. Ochi de o culoare bizară, unul albastru, unul verde.

– Sunt sigur că soțul dumneavoastră e tot atât de loial, de onest și de muncitor pe cât ar putea fi un bărbat, murmură el, cu un zâmbet deloc servil în colțul buzelor, de parcă ar fi schimbat o glumă numai de ei doi știută.

Finree nu pricepu gluma, dar omul deja se retrăsese, cu vasul în mână, ca să umple iar cana lui Bayaz. Finree strânse din buze, verifică să nu o

vadă nimeni și aruncă pe furiș lichidul lângă zid.

– Opțiunile noastre au fost cât se poate de limitate, spunea tatăl ei, având în vedere graba ce ni s-a impus de către Consiliul Închis...

Bayaz îl întrerupse:

– Graba este o consecință a situației în care ne aflăm, mareșal Kroy, un fapt la fel de fascinant chiar dacă e o cerință politică și nu una fizică.

Sorbi din ceai cu buzele ținute, dar în încăperea domnea o asemenea tăcere, încât nici musca nu se auzea. Finree își dori să înțeleagă trucul folosit de el, astfel încât fiecare vorbă rostită de ea să primească aceeași atenție misterioasă, în locul comentariilor răutăcioase, ironice sau ignorante.

– Dacă un zidar construiește un zid pe o pantă și acesta se prăbușește, n-are motive să se plângă și să pretindă că ar fi rezistat și o mie de ani, dacă i s-ar fi dat un teren drept pe care să lucreze.

Sorbi și, din nou, o tăcere desăvârșită.

– În război, terenul nu e niciodată drept.

Finree simți o nevoie aproape fizică să sară în apărarea tatălui său, de parcă o viespe i se lipise de spinare și trebuia zdrobită, dar își mușcă limba. Să-l necăjească pe Meed era una. Să-l supere pe Bayaz era altă mâncare de pește.

– Nu am intenționat să-mi cer scuze, rosti tatăl ei sec. Îmi asum întreaga răspundere pentru eșec, iar pentru pierderi, întreaga vină.

– Dorința ta de a lua asupra ta o parte din vină te onorează, dar nouă nu ne e de folos.

Bayaz oftă de parcă și-ar fi muștră un nepot obraznic.

– Haide să ne învățăm lecțiile, domnilor! Haide să uităm de înfrângerile de ieri și să privim spre victoriile de mâine!

Toată lumea încuviință din cap de parcă nu ar fi auzit niciodată ceva atât de profund. Până și tatăl lui Finree. Iată cine avea puterea.

Finree nu-și amintea să mai fi antipatizat pe cineva atât de mult sau să fi admirat pe cineva atât de tare, într-un timp atât de scurt.

Adunarea lui Dow se ținea în jurul unui foc, în mijlocul Eroilor, care licăreau din pricina fierbințelii și suierau și sfârâiau din cauza ploii. O atmosferă agitată stăpânea întreaga adunare, ca la un eveniment pe jumătate nuntă, pe jumătate spânzurătoare. Lumina flăcărilor și umbrele îi făceau pe oameni să semene cu niște diavoli, iar Gât-Îngust îi și văzuse acționând ca niște diavoli de nenumărate ori. Toți erau acolo – Deșiratul, Zece-Feluri, Solz și Calder, Cap-de-Fier, Talpă-Despicată și vreo douăzeci de Oameni Aleși pe lângă ei. Cele mai mari nume și cele mai dure chipuri ale Nordului, mai puțin vreo două, aflate sus, pe dealuri, și alte două, aflate de partea cealaltă.

Părea că Glama Auritul intrase în luptă. Părea că cineva îi folosisese fața pe post de nicovală. Obrazul stâng devenise o creștătură mare, avea buzele pline de tăieturi și umflate, iar vânătăile începuseră deja să se întindă. Cap-de-Fier surâse ironic spre partea opusă a cercului, de parcă nu văzuse niciodată ceva mai drăguț decât nasul spart al Auritului. Țștia doi se dușmăneau atât de rău, încât otrăveau totul în jurul lor.

– Ce naiba faci aici, bătrâne? murmură Calder când Gât-Îngust se înghesui să se așeze lângă el.

– Blestemat să fiu dacă știi! Ochii mei nu mai sunt ce-au fost odată.

Gât-Îngust trase de catarama centurii și se uită chiorăș în jur.

– Ȳsta nu e locul unde mergem să ne deșertăm mațele?

Calder pufni.

– E locul în care se discută. Dar dacă vrei să-ți dai pantalonii jos și să-i oferi niște cremă de lustruit lui Brodd Zece-Feluri pe ghetetele lui, nu mă plâng.

Dow cel Negru ieși din umbră, pe lângă jilțul lui Skarling, rozând un os. Trăncăneala se domoli, apoi muri cu totul, lăsând doar pârâitul și trosnetul tăciunilor umezi să se audă, precum și notele firave ale cântecelor de dincolo de cerc. Dow curăță osul perfect și-l aruncă în foc, lingându-și degetele unul câte unul, uitându-se pe rând la fiecare chip

ascuns în umbră. Nu sparse tăcerea. Îi făcu să aștepte. Să nu cumva să aibă dubii vreunul cine este cea mai mare jigodie de pe deal.

– Așadar, rosti el într-un târziu. O zi bună de lucru, nu?

Și agitația porni ca la un pocnit din degete, bărbații fluturându-și săbiile, lovindu-și scuturile cu apărătorile metalice de mâini, bătându-se cu pumnii în armură. Solz le ținu isonul, lovindu-și coiful de una dintre apărătorile zgâriate pentru coapsă. Gât-Îngust își scutură sabia în teacă, cumva cu vinovăție, de vreme ce nu alergase suficient de tare ca să o scoată. Calder rămase tăcut, observă el, și doar își supse dinții posomorât până când zarva victoriei păli.

– O zi bună!

Zece-Feluri aruncă o privire lacomă în jurul focului.

– Da, o zi bună, întări Deșiratul.

– Ar fi putut deveni și mai bună, zise Cap-de-Fier, țuguindu-și buzele spre Auritul, dacă am fi reușit să trecem și râul.

Ochii Auritului se aprinseră în orbitele dureroase, mușchii fălcilor zvâcnind amenințător, dar își păstră calmul. Probabil că vorbitul l-ar fi făcut să sufere și mai tare.

– Oamenii îmi spun întruna că lumea nu mai e ce-a fost odată.

Dow își ridică sabia, zâmbind atât de larg, încât vârful limbii îi ieși printre dinți.

– Unele lucruri nu se schimbă însă, nu?

Un alt val de aprobări și zăngăneli, cu atâta oțel vânturat în toate direcțiile, încât era o minune că nimeni nu se înjunghie accidental.

– Pentru cei care au spus că noi, clanurile nordice, nu putem lupta ca unul...

Dow își răsuci limba și trimise un scuipat direct în foc, unde sfârâi printre cărbuni.

– Pentru cei care au spus că soldații Uniunii sunt prea mulți ca să-i batem...

Mai trimise o flegmă care zbură precis în mijlocul flăcărilor. Își ridică

privirea și ochii îi sclipiră portocalii.

– Și pentru cei care au spus că nu eu sunt omul potrivit să o fac...

Își înfipse sabia în foc cu un mârâit și scânteile săriră până în dreptul mânerului.

Un urlet de aprobare izbucni, puternic ca zgomotul dintr-o fierărie. Destul de tare cât să-l facă pe Gât-Îngust să se strâmbe.

– Dow! țipă Zece-Feluri, lovindu-și mânerul sabiei cu mâna murdară. Dow cel Negru!

Ceilalți îl imitară și, izbind cu pumnii în metal, găsiră un ritm potrivit să-i scandeze numele.

– Dow! Dow cel Negru! Dow!

Cap-de-Fier intră și el în cor, Auritul bălmăji ceva cu gura lui zdrobită, Deșiratul le urmă exemplul. Gât-Îngust păstră tăcerea. „Primește victoria cu grijă și în tăcere”, obișnuia să zică Rudd Treicopaci, fiindcă într-o zi, curând, ai putea fi silit să primești înfrângerea la fel. În fața lui, Gât-Îngust surprinse strălucirea metalică a ochiului lui Fiori. Nici el nu incanta.

Dow se așezase din nou în jilțul lui Skarling, așa cum obișnuia Bethod, scăldându-se în iubire ca o șopârlă în soare, apoi puse capăt larmei cu un gest regal.

– În regulă. Am ocupat cel mai bun teren din vale. Fie se vor retrage, fie ne vor ataca și nu sunt prea multe locuri unde o pot face. Așa că nu ne trebuie nimic isteț. Și istețimea ar fi risipită pe unii ca voi oricum.

Un val de chicoteli.

– Așa că mă aștept la sânge, oase și oțel, exact ca azi.

Și mai multe urale.

– Deșiratul?

– Da, comandante.

Bătrânul războinic păși în lumina focului, serios, cu gura strânsă într-o linie subțire.

– Vreau ca băieții tăi să țină de Osrung. Măine vă vor ataca puternic,

îmi închipui.

Deșiratul ridică din umeri.

– Mi se pare corect. Și noi i-am atacat al dracului de rău astăzi.

– Nu-i lăsa să treacă podul, Deșiratul. Cap-de-Fier!

– Da, comandante.

– Ție îți dau râul să-l păzești. Vreau oameni în livadă, vreau oameni la Copii și vreau oameni gata să moară, dar fericiți să ucidă. Este singurul loc în care ar putea veni în număr mare, așa că, dacă încearcă, trebuie să-i snopim.

– Asta și fac.

Cap-de-Fier aruncă o privire ironică pe deasupra focului.

– Nimeni nu va reuși să mă miște de-acolo.

– Ce vrea să însemne asta? mârâi Auritul.

– Toți veți avea șansa la glorie, spuse Dow, potolindu-i pe cei doi. Auritul, ai luptat din greu azi, așa că vei rămâne în spate. Acoperă terenul dintre Cap-de-Fier și Deșiratul. Pregătește-te să intervii, dacă oricare dintre ei este presat mai mult decât poate să suporte.

– Da.

Își linse buza umflată cu vârful limbii sale umflate.

– Solz!

– Da, comandante.

– Tu ai ocupat Vechiul Pod. Ține de el.

– S-a făcut.

– Dacă va trebui să te retragi...

– Nu e cazul, spuse Solz cu toată încrederea tinereții și cu inteligența sa limitată.

– ...ar merita să ai o a doua linie pregătită la zidul vechi. Cum i se zice?

– Zidul lui Clail, spuse Talpă-Despicată. Un țăran nebun l-a construit.

– Ar putea fi un lucru bun pentru noi că a făcut-o, spuse Dow. Nu veți reuși să folosiți tot ce aveți în spațiul dinapoia podului oricum, așa că

pune niște oameni și în spate.

– Voi pune.

– Zece-Feluri!

– Făcut pentru glorie, comandante!

– Tu te ocupi de panta de la Eroii și de degetul lui Skarling, ceea ce înseamnă că nu te vei lupta deocamdată. Dacă Solz sau Cap-de-Fier au nevoie de ajutor, nu te feri să îi sprijini puțin.

Zece-Feluri mârâi spre Calder și Solz, dar și spre Gât-Îngust, care intrase în vizorul lui, doar fiindcă se afla între cei doi.

– Voi vedea ce se poate face.

Dow se aplecă în față.

– Talpă-Despicată și cu mine vom rămâne aici, sus, în spatele zidului de piatră. Îmi închipui că, mâine, voi conduce din spate, așa cum fac prietenii noștri din Uniune.

Un alt rând de hohote răgușite.

– Asta e tot. Are cineva idei mai bune?

Dow cercetă adunarea încet, rânjind. Gât-Îngust nu se simțise niciodată mai puțin dornic să vorbească și părea că nimeni altcineva nu e interesat să se dea în spectacol...

– Am eu.

Calder ridică un deget, fiindcă întotdeauna era interesat să se dea în spectacol.

Dow își îngustă privirea.

– Ce surpriză! Și care e strategia ta, prinț Calder?

– Să ne punem picioarele la spinare și să o luăm la sănătoasa? întrebă Cap-de-Fier.

Aproape toată lumea chicoti.

– Să ne punem picioarele la spinare și să ne aplecăm cururile? întrebă Zece-Feluri.

Din nou, un val de chicoteli.

Calder se mulțumi să zâmbească și așteptă ca hohotele să se potolească și să se lase tăcerea.

– Pacea, spuse el.

Gât-Îngust se strâmbă. Era ca și cum te-ai cocoța pe o masă într-un bordel și ai cere castitate. Simți o nevoie copleșitoare să se tragă într-o parte, de parcă ar fi stat lângă un om plin de gaz în jurul căruia ar dansa multe flăcări. Dar ce om își lasă prietenul la nevoie doar pentru că nu e popular? Chiar dacă el însuși se află în pericol sau e chiar o minge de foc. Gât-Îngust rămase cu umărul lipit de al lui Calder, întrebându-se ce naiba pune la cale, deoarece mie-n sută prințul pune întotdeauna ceva la cale. Tăcerea uluită a celorlalți dură nepermis de mult până când o adiere puternică de vânt flutură poalele pelerinelor și înceți dansul flăcărilor, aruncând lumini sălbatice peste cercul de bărbați încruntați.

– Ești un *laș* nenorocit și cretin!

Fața spuzită a lui Brodd Zece-Feluri se schimonosise atât de rău din cauza disprețului, încât părea că va exploda.

– Îl faci pe fratele meu *laș*? mârâi Solz cu ochii ieșiți din orbite. Ți se succesc gâtul, boule!

– Gata, gata! interveni Dow. Dacă e să ne apucăm de sucit gâturi, eu hotărâsc cine sucește cui. Prințul Calder e cunoscut pentru felul lui aparte de a vorbi. L-am adus aici ca să aud ce are de zis, nu? Deci să auzim, Calder. De ce pacea?

– Ai grijă, Calder! murmură Gât-Îngust, încercând să nu-și miște buzele. Ai grijă!

Dacă prințul auzise avertizarea, atunci alesese să se pișe pe ea.

– Fiindcă războiul e o pierdere de vreme, de bani și de vieți.

– *Laș* nenorocit! lătră Zece-Feluri din nou și, de data asta, Solz nu se mai împotrivi, ci doar se holbă la fratele său.

Urmă un cor de vorbe disprețuitoare, înjurături și scuipături, la fel de gălăgioase ca uralele pentru Dow. Cu cât larma sporea, cu atât Calder zâmbea mai tare. De parcă înflorea de pe urma urii lor ca o floare în

rahat.

– Războiul e o cale să obții lucruri, spuse el. Dacă nu-ți aduce nimic, ce sens mai are? Cât de mult ne-a luat ca să mășăluim până aici?

– Du-te acasă, nenorocitul! strigă cineva.

– Să știi că vorbele tale de pace te-au adus aici, adăugă Cap-de-Fier.

– Bine, de cât timp ești aici?

Arată cu degetul direct spre mutra lui Cap-de-Fier:

– Sau tu?

Spre Auritul:

– Sau el?

Degetul mare se îndreaptă spre Gât-Îngust, care se încruntă, dorindu-și să nu fie băgat în ciorba asta.

– Luni? Ani? Mășăluind întruna, călărind întruna, cu teama în suflet, dormind sub lumina stelelor, bolnavi și răniți. În ploaie, în frig, în timp ce câmpurile voastre, turmele voastre, atelierile voastre și soțiile voastre sunt lăsate de izbeliște? Și pentru ce? Care pradă? Care glorie? Dacă sunt o sută de oameni în toată grămada asta care s-au îmbogățit de pe urma războiului, îmi tai știuletele și-l mănânc.

– Vorbele unui laș de căcat! se răsti furios Zece-Feluri, întorcându-se. N-am de gând să le mai aud.

– Lașii fug de lucruri. Te sperie cuvintele, nu, Zece-Feluri? Ce mai erou!

Calder primi și el drept răsplată câteva hohote răzlețe, care îl făcură pe Zece-Feluri să se oprească și să se răsucescă pe călcâie, zbârlit tot.

– Am câștigat o bătălie azi, aici! Fiecare om e o legendă.

Calder își lovi mânerul sabiei.

– Dar a fost una mică.

Indică spre sud, unde toată lumea vedea că focurile de tabără ale dușmanului luminau întreaga vale.

– Sunt mulți soldați în Uniune. Se vor da lupte crâncene mâine și vom

pierde multe suflete. Mult mai multe decât până acum. Dacă vom câștiga, vom sfârși în același loc, doar cu mai mulți morți ca să ne țină de urât. Nu?

Unii încă negau din cap, dar și mai mulți începură să asculte atent și să cugete.

– Iar pentru cei care au spus că noi, clanurile din Nord, nu putem lupta uniți sau că Uniunea are prea mulți soldați ca să fie învinsă, ei bine, cred că aceste chestiuni încă nu au fost stabilite.

Calder își răsuci și el limba, aruncând la rândul lui un scuipat direct în focul lui Dow.

– Și mulți oameni știu să scuipe.

– Pace! pufni Zece-Feluri, care rămăsese și el să asculte până la urmă. Cu toții știm ce iubitor al păcii a fost tatăl tău! Nu ne-a dus el la război împotriva Uniunii prima dată?

Remarca îl lăsă rece pe Calder.

– Așa e, iar ăla i-a fost sfârșitul. Se pare că eu am învățat din greșelile lui. Dar voi, vă întreb?

Îi privi pe toți direct în ochi.

– Fiindcă dacă mă întrebați pe mine, prost e ăla care-și riscă viața pentru ceva ce poate obține pur și simplu cerând.

Se lăsă tăcerea o vreme. O tăcere plină de ranchiună și de vinovăție. Vântul flutură pelerinele din nou, iar scânteile topăiră frenetic pe deasupra focului. Dow se aplecă în față, sprijinindu-se în sabie.

– Ai făcut o treabă nemaipomenită când te-ai pișat pe focul meu, nu-i așa, prinț Calder?

Chicotele izbucniră din toate direcțiile și momentul prielnic se risipi.

– Tu ce zici, Solz? Vrei pace?

Cei doi frați se priviră fix pentru o clipă, în timp ce Gât-Îngust încercă să se tragă binișor în spate dintre ei.

– Nu, răspunse Solz. Eu sunt pentru luptă.

Dow plescăi:

– Poftim! Se pare că nu l-ai convins nici măcar pe frate-tău.

Și mai multe chicoteli se auziră, iar Calder râse împreună cu ceilalți, aproape bolnăvicios.

– Totuși, ai talent la vorbe, Calder, recunosc. Poate că va veni și vremea să facem pace cu Uniunea. Atunci sigur te voi chema. Dar nu în seara asta.

Calder făcu o plecăciune elegantă.

– După cum ți-e voia, Protector al Nordului. Tu ești comandantul.

– Întocmai, mormăi Dow și ceilalți încuviințară din cap. Întocmai.

Dar Gât-Îngust băgă de seamă că unii dintre ei căzuseră pe gânduri când se îndepărtară în noapte. Cugetau la câmpurile lor neînsemănătate, pesemne, sau la nevestele lor, la fel de neînsemănătate. Poate că prințul nu era atât de nebun pe cât părea. Nordicii iubeau războiul, firește, dar iubeau și berea. Și, la fel ca în cazul berii, e o limită și pentru cât război poți înghiți.

– Astăzi am suferit o înfrângere. Dar mâine va fi altfel.

Atitudinea mareșalului Kroy nu lăsa loc pentru posibilitatea de a fi contrazis. Rostise vorbele de parcă ar fi fost un fapt împlinit.

– Mâine ne vom lupta cu dușmanul și vom fi victorioși.

Camera se umplu de foșnete când bărbații cu gulere apretate încuviințară din cap la unison.

– Victorie, murmură cineva.

– Până mâine-dimineață, toate cele trei divizii vor fi pe poziție.

Deși una e distrusă, și ceilalți vor fi mărșăluit toată noaptea.

– Numărul mare e avantajul nostru.

O să-i zdrobim sub leșurile noastre.

– Avem dreptatea de partea noastră.

Felicitări! Eu am o vânătaie uriașă de partea mea.

Dar restul ofițerilor păreau că se bucură de platitudinile astea.

Așa cum fac idioții de obicei.

Kroy se întoarce la hartă, arătând spre malul sudic al râului. Locul în care Gorst se luptase dimineată.

– Divizia generalului Jalenhorm are nevoie de timp ca să se regrupeze, așa că va sta departe de acțiune, în centru. Se va îndrepta demonstrativ spre râu, însă doar atât. Noi vom ataca de pe ambele flancuri.

Merse cu pași mari spre dreapta hărții, arătând cu capul spre drumul Ollensand ce ducea în Osrung.

– Lord guvernator Meed, veți susține principalul atac pe partea dreaptă. Divizia dumată va ataca Osrung în zori, rezolvați palisada, ocupați jumătatea sudică a orașului, apoi țintiți să ocupați podul. Cu jumătatea nordică e mai complicat și trebuie să vă așteptați ca nordicii să fi fortificat deja clădirile de acolo.

Fața suptă a lui Meed se înroșise de atâta concentrare. Ochii îi străluceau la gândul că are ocazia să atace, în sfârșit, dușmanii pe care îi ura atât de mult.

– Îi vom atrage afară și îi vom trece prin săbiile noastre.

– Bun! Fiți precauți totuși, pădurea de la răsărit nu a fost cercetată destul. Domnule general Mitterick, sunteți ancora noastră din stânga. Obiectivul dumneavoastră este să forțați ocuparea Vechiului Pod și să vă poziționați în capătul îndepărtat.

– Oamenii mei vor cuceri podul, nu vă faceți griji în privința asta, lord mareșal. Vom ocupa podul și îi vom alunga până la Carleon...

– Deocamdată, cucerirea podului e suficientă.

– Un batalion al Primei Cavalerii va merge sub comanda dumneavoastră.

Felnigg își privi furios vârful coroiat al nasului, de parcă orice soldat în plus sub comanda lui Mitterick însemna un ordin cât se poate de prost.

– Au găsit un drum prin mlaștină și o poziție în pădure, dincolo de flancul drept al dușmanului.

Mitterick nu-i aruncă nici măcar o privire șefului de stat-major al lui

Kroy.

– Am cerut voluntari care să conducă asaltul asupra podului și oamenii mei au construit deja mai multe plute solide.

Furia lui Felnigg se intensifică.

– Din câte am auzit, curenții sunt puternici.

– Dar merită încercat, nu? se răsti Mitterick. Ar putea să ne țină ocupați cu podul ăla toată dimineața.

– Foarte bine, dar nu uita că ne interesează victoria, nu gloria.

Kroy se uită cu severitate prin încăpere.

– Voi trimite ordine scrise fiecăruia dintre voi. Aveți întrebări?

– Eu am una, domnule.

Colonelul Brint ridică un deget.

– E posibil ca generalul Gorst să se abțină de la faptele lui eroice suficient de mult pentru ca și noi ceilalți să ne aducem contribuția?

Se auziră chicoteli răzlețe, mult prea puține ținând cont de comicul situației și de faptul că soldații rareori aveau șansa de a râde. Gorst fusese mult prea ocupat tot timpul să privească spre capătul opus al camerei, la Finree, prefăcându-se însă că nu face așa ceva. Acum, descoperi spre marea lui neplăcere că toată lumea se holba rânjind la el. Cineva începu să aplaude. Curând și alții îl imitară și primi câteva urale modeste. Ar fi preferat zeflemeaua. *Cel puțin mă descurc mai bine cu zeflemeaua.*

– Voi observa, mormăi el.

– La fel și eu, spuse Bayaz, și probabil voi face și micul meu experiment pe malul sudic.

Mareșalul se înclină.

– Rămânem la dispoziția dumitale, lord Bayaz.

Întâiul dintre Magi se plesni peste coapse când se ridică, iar servitorul lui îi șopti ceva la ureche. Ca și cum acela fusese un semnal pentru încheierea adunării, camera începu să se golească rapid, ofițerii grăbindu-se înapoi spre unitățile lor ca să se pregătească pentru atacurile

de a doua zi. *Aveți grijă să pregătiți și suficiente coșciuge...*

– Am auzit că ai salvat armata astăzi.

Gorst se răsuci cu demnitatea unui babuin speriat și se trezi holbându-se la chipul lui Finree, aflat la o distanță de-a dreptul paralizantă. Vestea căsătoriei ei ar fi trebuit să-l ajute să-și îngroape în sfârșit sentimentele față de ea, așa cum le îngropase și pe celelalte. *Și să le las să putrezească în mormintele puțin adânci.* Dar se părea că erau mai puternice ca niciodată. Vintrele lui luau foc ori de câte ori o vedea și arsura se întetea cu cât stăteau mai mult de vorbă. Dacă vorbit se numea ceea ce se întâmpla între ei.

– Ah... murmură el.

M-am agitat prin apă și am ucis șapte oameni de care îmi amintesc, dar, fără îndoială, am schilodit mulți alții. I-am hăcuit în speranța că monarhul nostru capricios va auzi de asta și îmi va schimba sentința nemeritată de a trăi ca un mort viu. Mă fac vinovat de crime în masă ca să pot fi proclamat nevinovat în privința incompetenței. Uneori, oamenii sunt spânzurați pentru așa ceva, iar alteori, aplaudați.

– Sunt norocos... că mă aflu în viață.

Ea se dădu și mai aproape de el și Gorst simți cum i se urcă un val de sânge la cap, amețindu-l. Ceea ce simțea el nu era cu nimic mai prejos decât orice altă boală gravă.

– Am sentimentul că toți suntem norocoși fiindcă trăiești.

Eu am un sentiment în pantaloni. Dacă aș fi cu adevărat norocos, ți-aș lua mâna și aș pune-o între picioarele mele. Cer prea mult? După ce am salvat armata și mai știu eu pe cine? Îmi... îmi pare rău. Te iubesc. De ce îmi pare rău? N-am spus nimic. Unui om trebuie să îi pară rău pentru ce gândește? Probabil că da.

Deja plecase să stea de vorbă cu tatăl ei și nu putea s-o învinovățească. *Dacă aș fi în locul ei, nici măcar nu m-aș uita la mine, darămite să mă mai și aud chițâind jumătăți de propoziții plictisitoare. Și totuși, doare. Doare atât de tare când pleacă. Se târî cu pași înceți spre ușă.*

Futu-i! Jalnic mai sunt!

Calder ieși pe furiș din întâlnirea cu Dow ca să nu fie nevoit să-i dea explicații fratelui său și se îndepărtă grăbit printre focuri, ignorând înjurăturile mormăite ale bărbaților strânși în jurul lor. Găsi o cărare printre doi Eroi luminați de torțe, văzu aurul strălucind pe pantă și îl prinse din urmă pe proprietarul acestuia, după ce coborî furios dealul.

– Auritule! Auritule, trebuie să vorbesc cu tine.

Glama Auritul îi aruncă o privire încruntată peste umăr. Pesemne că intenționase să pară înfricoșător de mânios, dar umflăturile din obraz îl făceau să arate ca îngrijorat de gustul unei mâncări pe care tocmai o înghițise. Calder abia se abținu să nu chicotească. Chipul acela zdrobit reprezenta o ocazie grozavă pentru el, una pe care nu-și permitea s-o rateze.

– Ce-aș avea eu *șă-ți spun*, Calder? mârâi Auritul și trei dintre Oamenii Aleși apărură în spatele lui, mângâindu-și armele încetișor.

– Liniște, suntem urmăriți!

Calder se apropie, înghesuindu-se în el ca și cum ar fi avut taine de împărtășit. O atitudine care îi făcea pe oameni să procedeze la fel, observase el, oricât de puțin și-ar fi dorit asta.

– Am crezut că ne putem ajuta reciproc, de vreme ce ne aflăm în aceeași situație...

– *Așeeși?*

Auritul își apropie amenințător de el fața umflată, lovită și însângerată. Calder se trase în spate puțin, temător și surprins, deși în sinea lui era ca un pescar care simte că undița lui a prins ceva. Vorbele alcătuiau câmpul lui de luptă și aici cei mai mulți dintre cretiniiăștia erau la fel de inutili, ca el pe un câmp de luptă adevărat.

– Cum adică *așeeși*, *împășiuitorule?*

– Dow cel Negru are favoriții lui, nu? Noi ceilalți trebuie să ne mulțumim cu resturile.

– *Favoriști?*

Gura distrusă a Auritului îi provoca un fel de sâsâială și, de fiecare dată când bolborosea un cuvânt, arăta și mai furios.

– Ai condus atacul azi, pe când *ceilalți* o lălăiau în spate. Ți-ai riscat viața, te-ai rănit luptând pentru Dow. Iar acum, *ceilalți* ocupă locul de onoare, în prima linie, iar tu vei sta la urmă, nu? Ah, și asta doar în caz că va fi nevoie de tine, corect?

Se dădu mai aproape.

– Tata mereu te-a admirat. Întotdeauna mi-a zis că ești un bărbat deștept, un bărbat drept, pe care te poți bizui.

E uimitor cât de bine poate funcționa cea mai jalnică dintre flatări. Mai ales în cazul oamenilor cu un ego uriaș. Calder știa asta foarte bine. Așa fusese și el cândva.

– Mie nu mi-a zis *nișiodată*, murmură Auritul, deși era limpede că voia să creadă vorbele prințului.

– Cum ar fi putut? o întoarce Calder. Era Regele Nordicilor. Nu se bucura de luxul de a le spune oamenilor ce credea cu adevărat.

Calder nu exagera deloc, fiindcă și Bethod credea despre Auritul, la fel ca fiul său, că e un idiot îngâmfat.

– Însă eu pot să le spun.

Numai că alesese să n-o facă.

– Nu există niciun motiv pentru ca noi doi să fim în tabere opuse. Asta vrea Dow, să ne dezbine. Ca să poată împărți puterea, aurul și gloria cu d-alde Talpă-Despicată și Zece-Feluri... Și cu Cap-de-Fier.

Auritul se strâmbă involuntar la auzul numelui, de parcă un cârlig i s-ar fi agățat de mutra zdrobită. Ura dintre ei era atât de mare, încât nu mai vedea pădurea din cauza copacilor, idiotul.

– Nu putem permite să se întâmple așa ceva.

Sunase aproape ca șoapta unui îndrăgostit. Calder riscă și mai mult și își așază mâna ușor pe umărul lui Auritul.

– Împreună, tu și eu, putem face lucruri mărețe...

– *Deștul!* mormăi Auritul printre buzele crăpate, ferindu-se de mâna lui Calder. Du-te cu minciunile tale în altă parte!

Dar Calder mirosi îndoiala când Auritul îi întoarse spatele și un dubiu cât de mic era tot ce-l interesa, la urma urmei. Dacă nu-i poți face pe dușmani să aibă încredere în tine, cel puțin îi poți determina să nu mai aibă încredere unul în altul. Răbdare, i-ar fi zis tatăl lui, răbdare. Surâse ironic când Auritul și oamenii lui se pierdură în noapte. Deocamdată semăna. Va veni și momentul să culeagă ce-a sădit. Dacă mai trăia suficient ca să dea cu coasa.

Lordul guvernator Meed îi oferi lui Finree o ultimă încruntătură dezaprobatore înainte s-o lase singură cu tatăl ei. Era clar că nu suporta ideea ca altcineva să aibă o poziție mai puternică decât a lui, mai ales dacă acel altcineva era o femeie. Dar, dacă el își imaginase vreo clipă că ea îi va da raportul supusă, o subapreciasse profund.

– Meed e un nătăfleț împopoțonat, strigă ea peste umăr, către tatăl ei. Pe câmpul de luptă va fi la fel de folositor ca o târfă ce se vinde pe două parale.

Cugetă o clipă.

– De fapt, nu sunt dreaptă. Târfa măcar îmbunătățește moralul soldaților. Meed e la fel de insipid ca o flanelă mucegăită. Mai bine ai anula atacul asupra Ollensandului înainte să se transforme într-un dezastru total.

Rămase surprinsă când își văzu tatăl prăbușindu-se pe un scaun, în spatele mesei de campanie și luându-și capul în mâini. Brusc, păru un bărbat cu totul diferit. Pipernicit, obosit și bătrân.

– Am pierdut o mie de oameni astăzi, Fin. Și mai am o mie de răniți.

– Jalenhorm i-a pierdut.

– Fiecare suflet din armata asta e răspunderea mea. Eu i-am pierdut. *O mie!* Un număr ușor de rostit. Acum rânduiește-i. Zece câte zece. Vezi câți sunt?

Fața i se schimonosi ca și cum ar fi stat printre cadavre.

– Fiecare dintre ei a fost un tată, un soț, un frate, un fiu. Orice viață pierdută înseamnă un gol pe care eu nu-l pot umple, o datorie pe care n-o voi putea înapoia niciodată.

O privi cu ochii înroșiți printre degetele răsfirate.

– Finree, am pierdut o mie de oameni!

Tânăra făcu un pas spre el, apoi încă unul.

– Jalenhorm i-a pierdut.

– Jalenhorm e un om bun.

– Nu e destul.

– Dar e ceva.

– Ar trebui să-l înlocuiești.

– Trebuie să ai încredere în ofițerii tăi, altfel nu vor fi niciodată demni de tine.

– E posibil ca sfatul acesta să fie atât de jalnic pe cât sună?

Se încruntară unul la altul o secundă, apoi tatăl ei dădu din mână.

– Jalenhorm este un vechi prieten al regelui și regele ține în mod special la prietenii săi. Numai Consiliul Închis îl poate înlocui.

Dar ea nu rămăsese fără sugestii.

– Înlocuiește-l pe Meed, atunci. Omul e un pericol pentru toată armata și pentru alți câțiva care sunt în afara ei. Lasă-l la conducere ceva mai mult și dezastrul de astăzi va fi repede uitat. Îngropat sub altul și mai și.

Tatăl ei oftă.

– Și pe cine să pun în locul lui?

– Am omul perfect. Un tânăr ofițer grozav.

– Are dinți sănătoși?

– Întâmplător, da. E de familie bună, viguros, curajos, loial și perseverent.

– Astfel de bărbați vin adesea cu niște soții înfricoșător de ambițioase.

– Mai ales cea de față.

Kroy se frecă la ochi.

– Finree, Finree, am făcut deja tot posibilul să îi dau poziția pe care o are. În caz că ai uitat, tatăl lui...

– Hal n-are nicio treabă cu tatăl lui. Unii dintre noi își depășesc părinții.

Kroy alege să ignore afirmația, deși cu un efort evident.

– Revino cu picioarele pe pământ, Fin! Consiliul Închis nu se încrede în nobilime, iar familia lui e de prim rang, la o bătaie de inimă de coroană. Ai răbdare.

– La naiba! pufni ea, protestând atât în fața realității, cât și a răbdării.

– Dacă vrei o poziție mai înaltă pentru soțul tău...

Finree deschise gura, dar el ridică vocea și vorbește peste ea:

– ... Vei avea nevoie de un protector mult mai puternic decât mine. Însă aș vrea să-ți dau un sfat, știu că n-ai nevoie de el, totuși... Poți trăi și fără asta. Am făcut parte din Consiliul Închis, am fost în inima guvernării și îți garantez că puterea e un nenorocit de miraj. Cu cât te apropii de ea, cu atât se îndepărtează. Atâtea cereri care necesită echilibru. Atâta presiune pe care trebuie să o înduri. Consecințele tuturor deciziilor luate te împovărează... nici nu mă miră că regele nu ia nicio hotărâre. N-am crezut niciodată că voi aștepta cu nerăbdarea retragerea, dar, poate lipsit de orice putere, voi reuși în sfârșit să fac ceva bun.

Ea nu era pregătită să se retragă.

– Chiar trebuie să așteptăm ca Meed să provoace o catastrofă?

El se încruntă.

– Da. Serios vorbesc. Apoi vom aștepta să-mi scrie Consiliul Închis cerându-mi înlocuirea lui și spunându-mi cu cine. Asta, dacă nu mă înlocuiesc pe mine mai întâi, bineînțeles.

– Și pe cine crezi că vor găsi să te înlocuiască?

– Îmi închipui că generalul Mitterick nu va refuza numirea.

– Mitterick e un clevețitor mort după glorie, cu loialitatea unui cuc.

– Atunci va fi perfect pentru Consiliul Închis.

– Nu știu cum de-l suporti.

– Obişnuiam să cred că am răspuns pentru toate în tinerețe. Simt o compasiune vinovată pentru cei care încă muncesc stăpâniți de această iluzie.

Îi aruncă fiicei sale o privire cu subînțeles.

– Și nu sunt puțini la număr.

– Și presupun că o femeie nu trebuie decât să zâmbească prostește și să bată din palme când idioții fac numai tâmpenii?

– Toți ne trezim la un moment dat că îi aplaudăm pe idioți, e un fapt al vieții. Chiar n-are sens să-mi disprețuiesc subordonații. Dacă o persoană e demnă de dispreț, își va săpa singură groapa cât de curând și fără ajutorul meu.

– Foarte bine!

Finree nu intenționa să aștepte atât de mult, dar aici era clar că își terminase treaba. Tatăl ei avea oricum prea multe pe cap, iar ea ar fi trebuit să-l înveselească și nu să-l amărască și mai tare. Ochii îi căzură pe tabla cu pietre a căror poziție rămăsese neschimbată de la ultimul lor joc.

– Mai ai tabla?

– Firește.

– Atunci...

Își planificase mutarea încă de când îl văzuse ultima dată, dar mută piesa de parcă atunci s-ar fi gândit la ea, ridicând ușor din umeri.

Tatăl ei o privi cu același aer indulgent pe care-l folosea când era doar o fetiță.

– Ești sigură de mutarea ta?

Ea oftă:

– E la fel de bună ca oricare alta.

Kroy se întinse după piesă și se opri. Ochii îi rătăciră pe deasupra tablei și mâna îi rămase în aer. Zâmbetul i se risipi. Își retrase mâna încet și își atinse buza de jos cu degetul. Apoi începu să surâdă din nou.

– Măi, măi...

– Ceva care să-ți ia gândurile de la victime.

– Îl am pe Dow cel Negru pentru asta. Ca să nu mai pomenim de
Întâiul dintre Magi și de colegii lui.

Clătină mâhnit din cap.

– Rămâi aici la noapte? Aș putea să-ți găsesc o...

– Ar trebui să fiu cu Hal.

– Sigur. Sigur că ar trebui.

Fin se aplecă și îl sărută pe frunte. El închise ochii și o ținu de umăr o clipă.

– Ai grijă, mâine. Mai degrabă aș pierde zece mii de soldați decât pe tine.

– Nu scapi de mine așa ușor.

Fin porni spre ușă.

– Am vrut să spun că abia aștept să văd cum o să te descurci cu următoarea mutare.

Ploaia se oprise deocamdată și ofițerii se întorseseră la unitățile lor. În afara unuia. Părea că Bremer dan Gorst fusese prins între ideea de a se sprijini nonșalant de grinda de care își priponiseră caii și cea de a sta cu spatele drept, mândru. Sfârșise prin a poza caraghios într-o atitudine incertă, ezitând între cele două posibilități.

Chiar și-așa, Finree nu se putea gândi la el ca la o persoană inofensivă, ca pe vremuri, când obișnuiau să aibă conversații scurte și amuzant de oficiale în grădinile înșorite din Agriont. Doar o cercetare foarte atentă a obrazului său ar fi arătat că avusese parte de acțiune. Finree aflase de la căpitanul Hardrick că Gorst atacase singur o legiune a nordicilor și că omorâse șase din ei. Când auzise și povestea colonelului Brint, numărul urcase la zece. Cine știe ce povești născociseră soldații până acum. Mânerul sabiei sclipi blând când el se îndreptă de spate și Fin își dădu seama cu un fior bizar și rece că bărbatul omorâse oameni cu sabia aia doar cu câteva ore în urmă. Mai mulți oameni, indiferent de povestea pe

care o ascultai. Asta n-ar fi trebuit să-l ridice în ochii ei, dar iată că așa se întâmpla și încă într-un mod considerabil. Căpătase farmecul violenței.

– Bremer! Îl aștepti pe tata?

– Am crezut..., rosti el cu vocea lui ridicolă, ciudată și pițigăiată.

Gorst continuă aproape în șoaptă:

– Am crezut că ai nevoie să te escorteze cineva.

Ea zâmbi.

– Să înțeleg că mai există eroi pe lume? Te rog să mă conduci.

Calder stătea în beznă umedă, nu departe de latrine, ascultându-i pe unii cum sărbătoreau victoria lui Dow cel Negru. Nu-i plăcea să recunoască, dar îi era dor de Seff. Îi era dor de căldura și siguranța patului ei. Cu siguranță îi era dor de mirosul ei. Adierea vântului aduse putoarea de rahat chiar sub nasul lui. Dar în tot acest haos cu focuri de tabără, cu bețivi care cântau, cu bețivi care își arătau forța brațelor, cu bețivi lăudăroși, exista un singur loc unde puteai surprinde pe cineva singur. Iar trădarea are nevoie de confidențialitate.

Auzi pași grei apropiindu-se hotărât de latrine. Omul nu era decât o siluetă neagră, cu o aură portocalie creată de lumina flăcărilor. I se deslușeau vag trăsăturile cenușii, dar Calder îl recunoscuse imediat. Puțini bărbați, chiar și în această companie, aveau o asemenea statură. Calder se ridică, își întinse picioarele înțepenite și se dădu mai aproape de latrină, chiar lângă nou-venit, strâmbând din nas. Gropi pline de rahat, gropi pline de leșuri. Asta lăsa războiul în urma lui din câte vedea.

– Cairn Cap-de-Fier, spuse el încet. Ce coincidență!

– Măi, măi...

Se auzi sunetul flegmei trase din gât și scuipate apoi în groapă.

– Prinț Calder, ce onoare! Am crezut că ești în tabăra fratelui tău undeva, în vest.

– Așa e.

– Latrinele noastre miros mai dulce decât ale lui, nu?

– Nu cu mult.

– Atunci, ai venit să ne măsurăm sculele? Nu prea contează cât e de mare, ci ce faci cu ea, ca să știi și tu.

– Același lucru se poate spune despre forță.

– Sau despre viclenie.

Se lăsă tăcerea. Calder nu se omora după oamenii tăcuți. Lăudăroșii ca Auritul, furioșii ca Zece-Feluri, ba chiar și sălbaticii ca Dow cel Negru îți dădeau ceva cu care să lucrezi. Un om tăcut precum Cap-de-Fier nu-ți dă nimic. Mai ales în întuneric, unde Calder nu-i putea nici măcar ghici gândurile.

– Am nevoie de ajutorul tău, încercă el.

– Gândește-te la o apă curgătoare.

– Nu în privința asta.

– Atunci în ce privință?

– Am auzit că Dow cel Negru mă vrea mort.

– Mă depășește. Dar dacă e adevărat, ce-mi pasă mie? Noi nu te iubim la fel de mult pe cât te iubești tu, Calder.

– Vei avea nevoie de aliați cât de curând și știi foarte bine asta.

– Știu?

Calder pufni:

– Nimeni nu-ți înțelege poziția, Cap-de-Fier. Doar nu-ți închipui că Dow cel Negru te place mai mult decât pe mine!

– Crezi că nu mă place? Nu mi-a dat el locul de onoare? În față și în mijloc, băiete!

Calder avu senzația neplăcută că surprinde o undă de ironie în glasul lui Cap-de-Fier. Dar tot era ceva, așa că nu-i mai rămase decât să riște să râdă și el batjocoritor.

– Locul *de onoare*? Dow cel Negru? L-a trădat pe omul care i-a cruțat viața și a furat lanțul tatălui meu. Locul *de onoare*? A făcut exact ce i-aș face eu bărbatului de care mă tem cel mai tare. Te-a așezat acolo unde vei primi direct în față furia dușmanului. Tata îmi spunea mereu că ești cel mai dur luptător din Nord și Dow cel Negru știe asta. Știe că nu vei

renunța. Te-a pus acolo unde propria forță se va întoarce împotriva ta. Și cine va trage foloasele? Cine a fost scos din luptă? Zece-Feluri și Auritul.

Sperase ca menționarea numelor să-și facă efectul magic, dar Cap-de-Fier nu se clinti.

– Ei vor rămâne la spate, în timp ce tu, fratele meu și tatăl soției mele vă veți lupta ca nebunii. Sper ca onoarea ta să împiedice cuțitul din spate când va veni momentul.

Bărbatul gemu:

– În sfârșit!

– În sfârșit ce?

Se auzi sunetul jetului de urină împrăștiindu-se sub ei.

– Asta. Știi, Calder, tu ai spus-o.

– Ce anume?

– Nimeni nu-mi înțelege poziția. Nu sunt convins deloc că pe Dow cel Negru îl interesează sfârșitul meu sau al tău. Dar dacă e așa, ce-mi poți oferi tu? Laudele lui taică-tău? Astea și-au pierdut valoarea când a fost înfrânt în Ținuturile Înalte și când Sângerosul Nouă i-a făcut creierii terci.

– Pardon!

Calder simți pișatul stropindu-i cizmele.

– Îmi pare rău. Se vede că nu toți ținim precis cu sculele noastre așa ca tine. Și fiindcă veni vorba, voi rămâne de partea lui Dow, dar sunt mișcat de oferta alianței cu tine.

– Dow cel Negru nu are nimic de oferit decât război și teama pe care o inspiră oamenilor. Dacă moare, nu mai rămâne nimic.

Se lăsă tăcerea și Calder se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe.

– Aha!

Se auzi un zăngănit când Cap-de-Fier își strânse cureaua.

– Omoară-l, atunci. Dar până când se va întâmpla așa, caută-ți alte urechi pentru minciunile tale. Și o altă latrină ca să te piși, fiindcă n-ai

vrea să te îneci în asta.

Îl lovi cu palma pe spate, suficient de tare pentru ca prințul să facă acrobații pe marginea gropii. Când își recăpătă echilibrul, Cap-de-Fier dispăruse.

Rămase nemișcat o clipă. Dacă vorbele lui semănaseră vreo sămânță, habar n-avea ce va culege de pe urma ei. Dar nu era un lucru neapărat rău. Aflase că bărbatul numit Cairn Cap-de-Fier gândea mult mai subtil decât lăsa să se vadă. O informație care merita pișatul de pe cizmele lui.

– Într-o bună zi, voi sta în jilțul lui Skarling, șopti Calder în întuneric. Și te voi pune să-mi mănânci rahatul, iar tu îmi vei spune că n-ai gustat niciodată ceva mai dulce.

Asta îl făcu să se simtă puțin mai bine.

Își scutură cizma umedă cât putu de bine și se cufundă în beznă.

ODIHNĂ ȘI DISTRAȚIE

Finree nu făcea mult zgomot. Nici Gorst. Dar lui îi convenea. Vertebrele coloanei îi ieșeau prin pielea palidă, mușchii subțiri de la umerii ei cocoșați se tensionau și se relaxau, într-un val urâcios care îi ajungea la fund cu fiecare împingere a șoldurilor lui.

Închise ochii. În capul lui, totul era mai frumos.

Se aflau în cortul soțului ei. *Mai bine nu.* Nu funcționa deloc așa. *În camerele mele de la palat.* Cele pe care le avea când încă era Prima Gardă a regelui. *Da.* Mult mai bine. O senzație plăcută. Mai aerisit. *Sau poate în cartierul general al tatălui ei? Sau pe masa lui? În fața celorlalți ofițeri în timpul întâlnirii?* La naiba, nu. *Of!* Camerele lui de la palat reprezentau cea mai bună alegere, mai familiară datorită miilor de fantezii învechite în care el nu-și pierduse niciodată poziția.

Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Nu prea aducea a dragoste ce simțea el. De fapt, nu simțea mai nimic. În niciun caz ceva frumos. O acțiune mecanică. *Ca și cum ai învârti un ceas sau ca și cum ai curăța un morcov ori ai mulge o vacă.* De cât timp se chinuia? Îl dureau șoldurile, stomacul, spatele, umerii învinețiți... Parcă era un măr călcat în picioare. Pleosc, pleosc, pleosc, piele lipită de piele. Își dezveli dinții, apucând-o bine de șolduri, silindu-și mintea să se întoarcă acasă, la palat...

Da, mă apropii, mă apropii, mă apropii...

– Mai ai mult?

Gorst încremeni, adus la realitate de un șoc rece ca gheața. Nici nu părea vocea ei. Chipul ei pe jumătate întors spre el, strălucind ușor în lumina singurei lumânări, își dezvăluia cicatricele lăsate de acnee, deloc bine acoperită de stratul gros de pudră. Nici nu părea fața ei. Toate eforturile lui nu impresionaseră deloc carevasăzică. Tonul ei putea fi al unui brutar care-și întreabă ucenicul dacă plăcintele sunt gata.

Răsuflarea lui răgușită se lovi cu ecou de pânza cortului.

– Parcă ți-am zis să nu vorbești.

– Mai așteaptă și alții la rând.

Gata cu „mă apropii”. Membrul i se fleșcăise deja. Se chinui să se ridice în picioare, lovindu-se ușor cu capul dureros de acoperișul cortului. Femeia era curată, dar aerul avea un iz dulceag neplăcut. Prea multă sudoare, răsuflări și alte lucruri, nu îndeajuns de bine acoperite de apa de flori ieftină. Se întrebă câți mai trecuseră pe aici în noaptea asta și câți vor mai veni. Se întrebă dacă și ei pretindeau că se găsesc în altă parte sau că sunt cu altcineva. *Oare ea pretinde că suntem alte persoane? Îi pasă? Ne urăște? Sau suntem doar o procesiune de ceasuri ce trebuie întoarse, de morcovi care trebuie curățați sau de vaci care trebuie mulse?*

Femeia se întoarse cu spatele la el ca să-și îmbrace rochia, pe care avea să o dezbrace din nou. Gorst simți că se sufocă. Își trase pantalonii în sus și bâjbâi să-și prindă cureaua. Aruncă banii într-o cutie de lemn, fără să-i mai numere, ieși în noapte, ridicând pânza de la intrare și rămase acolo cu ochii închiși, inspirând aerul umed. Își jură în sinea lui că nu va mai face asta niciodată. *Niciodată.*

Lângă el stătea unul dintre pești, aparent nederanjat de apa care i se scurgea de pe borul pălăriei, afișând un zâmbet atotștiutor și ușor amenințător, pe care peștii sunt nevoiți să-l arboreze ca pe o uniformă.

– A fost pe gustul tău?

Pe gustul meu? Se pare că nu sunt nici măcar în stare să-mi dau drumul în timpul acordat. Cei mai mulți bărbați sunt capabili de un asemenea nivel al relațiilor cu ceilalți, nu-i așa? Ce sunt eu dacă trebuie să pervertesc și să distrug

singura emoție decentă pe care o mai am? De fapt, singura emoție în general? Dacă obsesia nesănătoasă pentru soția altuia se poate numi un lucru decent. Bănuiesc că nu. Ei bine, probabil că el ar putea.

Gorst se uită la bărbat. Îl privi atent, direct în ochi. Trecu de zâmbetul gol și ajunse la lăcomie, la lipsa de scrupule și la plictiseala nesfârșită.

Pe gustul meu? Să fac pe bufonul să te îmbrățișez ca pe un frate? Și după aia să-ți sucesc gâtul și odată cu el pălăria aia de căcat? Dacă îți stâlcesc mutra până când nu mai rămâne niciun oscior în ea, dacă îți zdrobesc grumazul ăla sfrijit cu mâinile, crezi că lumea va pierde ceva? Va băga cineva de seamă? Oare eu însumi aş băga de seamă? Va fi o faptă rea sau una bună? Un vierme în minus care să se îngrașe săpându-și adăpost în rahatul armatei glorioase a regelui?

Probabil că masca lui Gorst se ridicase pentru o clipă sau poate bărbatul, după ani de experiență, era mult mai deprins să surprindă semnele violenței pe chipul unui om decât cei mai educați ofițeri ai lui Jalenhorm și ai lui Kroy. Își îngustă privirea și făcu un pas precaut în spate, ducându-și mâna la centură.

Gorst se trezi dorindu-și ca omul să scoată un cuțit. Entuziasmul îi încălzi inima imediat la gândul că va vedea oțelul. *Asta e tot ce mă mai excită acum? Moartea? Înfruntarea ei? Provocarea ei?* Simțise oare cum i se scoală când apăruse posibilitatea violenței? Însă peștele nu se mișcă, urmărindu-l atent.

– Totul e în regulă.

Și Gorst plecă, afundându-și cizmele în noroi, trecând printre corturi și pătrunzând în carnavalul nebun ce se întindea în fața lui ca printr-o magie ori de câte ori armata poposea undeva mai mult de două ore. La fel de agitat și de pestriț ca orice piață din O Mie de Insule, la fel de plin de culori orbitoare și de parfumuri sufocante precum orice bazar Dagoskan, fiecare nevoie, gust sau moft fiind satisfăcute de zece ori mai bine.

Negustorii se gudurau ținând în mâini bucăți de pânză colorată și încercau să le vândă ofițerilor abțiguiți ce abia se țineau pe picioare.

Armurierii compuneau melodii cutremurătoare cu nicovalele lor, în timp ce precupeții demonstrau valoarea, luciul și frumusețea hainelor, sprinten înlocuite cu gunoaie, după ce primeau banii. Un maior cu o mustață zbârlită stătea încremenit într-o postură războinică, în vreme ce un pictor îi schița în grabă portretul la lumina lumânării. Râsetele lipsite de veselie și flecărelile lipsite de sens îi întetiră durerea de cap. Totul era cel mai bun, nemaipomenit, nemaivăzut și nemaiauzit.

- Teaca nouă care ascute singură! urlă cineva. Ascute singură!
- Avansuri pentru ofițeri! Împrumuturi cu cele mai bune condiții!
- Fete din Suljuk aici! Cel mai bun futai pe care îl vei încerca vreodată!
- Flori!

Un glas ce răsună undeva între cântec și urlet.

- Pentru soția ta! Pentru fiica ta! Pentru amanta ta! Pentru curva ta!
- Îl iubești sau îl gătești! țipa o femeie, arătând un cățeluș amețit. Îl iubești sau îl gătești!

Copii îmbătrâniți înainte de vreme se repezeau prin mulțime, oferindu-se să lustruiască încălțăminte sau să citească viitorul, să ascută sau să bărbierească, să se ocupe de cai sau să sape gropi. Oferind de toate pentru toți. Tot ce se putea cumpăra. Tot ce se putea plăti. O fată a cărei vârstă era greu de ghicit se tot învârti pe lângă Gorst într-un dans săltăreț, fără nimic în picioare, murdară de noroi până la genunchi. Din Suljuk, gurkană, styriană, cine știe ce fel de corcitură era.

- Așa? gânguri ea, arătând un băț încărcat cu fire aurii.

Gorst simți brusc nevoia sufocantă să plângă, îi zâmbi trist și clătină din cap. Ea scuipă la picioarele lui și se făcu nevăzută. Două doamne mai în vârstă stăteau la intrarea unui cort din care se scurgea apa, oferind hârtii imprimate ce preamăreau virtuțile sobrietății și ale abstenenței soldaților analfabeți. Hârțiile se bălăceau deja în mocirlă pe un kilometru în toate direcțiile. Lecții de viață șterse de ploaie.

După alți câțiva pași, fiecare dintre ei cu un efort de neimaginat, Gorst se opri brusc, singur, în mijlocul acestei mulțimi. Înjurând, soldații îl

ocoliră prin noroiul nesuferit. Toți, la fel de sătui de disperarea lor jalnică, toți cumpărând lucruri ce nu puteau fi cumpărate. Gorst își ridică privirea, cu gura întredeschisă și ploaia îi gâdilă limba. Poate spera să găsească îndrumare, dar stelele se ascunseseră în giulgiul gros al norilor. *Ele luminează calea fericită a bărbaților mai buni. Cum ar fi Harod dan Brock și alții ca el.* Umerii și coatele îl înghionteau și îl împingeau. *Cineva să mă ajute, vă rog!*

Dar cine?

ZIUA A DOUA

„Totuși, nu poți spune că civilizația nu
avansează, căci în fiecare război nou te omoară în
feluri noi.”

WILL ROGERS

Când Gât-Îngust se ridică din patul lui rece și umed ca mormântul unui înecat, soarele nu era decât o pată micuță de noroi maroniu în cerneala cerului. Își vârî sabia prin agățătoarea curelei, apoi se întinse, gemu și scânci pe tot parcursul rutinei sale de fiecare dimineață, exersând exact până când începură să-l doară toate. Falca rănită i-o datora lui Pâine-Tare și flăcăilor săi, picioarele îi sufereau fiindcă alergase îndelung peste câmpuri și în susul unui deal și apoi petrecuse noaptea în bătaia vântului, dar pentru durerea de cap el singur purta întreaga vină. Băuse câteva pahare în plus noaptea trecută ca să mai uite de cei morți și ca să felicite norocul celor vii.

Cei mai mulți din grupa lui se strânseseră deja lângă stiva de lemne umede, care, într-o zi mai bună, ar fi devenit rapid un foc. Drofd stătea aplecat peste ea, înjurând încetisor ori de câte ori dădea greș cu aprinsul lui. Mic dejun rece în dimineața asta, atunci.

– Ah, la naiba! șopti Gât-Îngust și se apropie șchiopătând.

– Am tăiat pâinea în felii subțiri, vezi?

Whirrun avea Mama Săbiilor prinsă bine între genunchi, trasă din teacă jumătate de metru, iar acum freca pâinea de tăișul ei cu o grijă caraghioasă, ca un tâmplar care taie o bârnă de rezistență.

– Pâine feliată?

Minunata își întoarse ochii de la valea neagră ca să-l privească.

– Nu prea văd să aibă succes chestia asta.

Yon scuipă peste umăr.

– Ce mai contează, nu termini odată? Mi-e foame.

Whirrun îi ignoră.

– Apoi, după ce am două felii...

Trânti o felie de brânză pe una de pâine, după care lipi cealaltă felie de pâine deasupra, de parcă ar fi prins o muscă.

– Prind brânza asta între ele și gata.

– Pâine cu brânză.

Yon cântări bucata de pâine într-o mână și brânza în cealaltă.

– La fel ca a mea.

Muşcă o bucată de brânză și i-o aruncă lui Scorry.

Whirrun oftă.

– Chiar n-are niciunul dintre voi *viziune*?

Își ridică opera de artă în lumina abia vizibilă.

– Asta nu e doar brânză cu pâine, așa cum un topor bun nu e doar lemn și fier sau așa cum o ființă vie nu e doar carne și păr.

– Și-atunci ce e? întrebă Drofd, legănându-se înapoi și-ncolo în fața lemnului umed și aruncând cremenea dezgustat.

– Un lucru nou, complet diferit. Forjarea a două părți umile, brânza și pâinea, într-un întreg extraordinar. Eu îi spun... capcana cu brânză.

Whirrun mușcă elegant o bucățică dintr-un colț.

– Ah, da, prieteni! Are gust de... progres. Merge și cu șuncă. Merge cu orice.

– Ar trebui să încerci și cu niște balegă, spuse Minunata.

Drofd izbucni în hohote de râs, dar Whirrun abia dacă băgă de seamă.

– Asta e chestia cu războiul. Îi silește pe oameni să facă lucruri noi cu ceea ce au. Îi silește să găsească metode noi. Fără război, nu ar exista nici progres.

Se lăsă într-o parte, sprijinindu-se în cot.

– Războiul, vedeți voi, e precum plugul care păstrează pământul bogat, precum focul care curăță câmpurile, precum...

– Rahatul care face florile să crească? întrebă Minunata.

– Întocmai.

Whirrun gesticulă spre ea cu chestia cea nouă și brânza alunecă în focul neaprins. Minunata aproape că se prăbuși de atâta hăhăială. Yon pufni atât de tare, încât pâinea îi ieși pe nas. Până și Scurry se opri din cântat ca să chicotească mai tare decât de obicei. Gât-Îngust râse și el și se simți bine, așa cum nu se mai întâmplase de prea mult timp. Whirrun se încruntă spre cele două felii de pâine triste.

– Nu cred că am prins-o suficient de bine în capcană.

Vârî ambele felii în gură și începu să scotocească prin cenușa umedă după bucata de brânză.

– Uniunea a dat vreun semn de viață? întrebă Gât-Îngust.

– Până acum, nu.

Yon privi petele strălucitoare de la răsărit.

– Zorii se apropie totuși. Îmi închipui că vom vedea mai multe cât de curând.

– Mai bine treziți-l pe Brack, spuse Gât-Îngust. Ne va sâcâi toată ziua dacă sare peste micul dejun.

– Da, comandante.

Și Drofd porni spre locul unde dormea munteanul.

Gât-Îngust arată spre Mama Săbiilor, a cărei lamă cenușie ieșea puțin din teacă.

– N-ar fi trebuit să aibă sânge pe ea până acum?

– Ba da.

Whirrun îi mângâie tăișul cu încheietura, apoi îl șterse cu ultima coajă de pâine. Împinse sabia la loc în teacă.

– Progresul poate fi dureros, murmură el, sugând sângele din tăietură.

– Comandante?

Din câte putea vedea Gât-Îngust prin întuneric și prin părul care acoperea fața lui Droft, răsfirat de vânt, flăcăul părea îngrijorat.

– Nu cred că Brack vrea să se trezească.

– Vom vedea.

Gât-Îngust porni cu pași mari spre silueta uriașă culcușită într-o rână, umbrită de cutele păturii.

– Brack.

Îl împinse cu vârful cizmei.

– Brack?

Partea tatuată a feței lui Brack era plină de rouă. Gât-Îngust își lipi mâna de ea. Rece. Parcă nici nu aparținea unui om. Numai carne și păr, așa cum spunea Whirrun.

– Haide, Brack, scularea, haidamac gras ce ești! se răsti Minunata. Înainte ca Yon să-ți mănânce toate...

– Brack e mort, zise Gât-Îngust.

Finree n-ar fi putut spune de când era trează, așezată pe cufărul ei de călătorie, la fereastră, cu mâinile sprijinite de pervazul rece și cu bărbia lipită pe încheieturi. De suficient timp ca să vadă cum conturul rășfrânt al dealurilor de la nord se desprinde de cer, cum râul învolburat iese strălucind de sub valul de ceață, cum pădurile de la est capătă consistență. Acum, dacă se uita mai bine, zărea chiar partea zimțată a palisadei din jurul orașului Osrung, o lumină pâlpâind în vârful turnului singuratic. Pe câmpul de câteva sute de pași dintre ea și oraș, o curbă întreruptă de torțe ce licăreau marca pozițiile Uniunii.

Mai multă lumină pe cer dezvăluia și alte detalii ale lumii. Oamenii lordului guvernator Meed vor ieși la rezezeală din tranșeele lor și vor porni spre oraș. Pumnul drept puternic al armatei tatălui ei. Își mușcă vârful limbii așa de tare, încât o duru. Era excitată și înfricoșată deopotrivă.

Își întinse măduarele, uitându-se peste umăr la cămăruța plină de

pânze de păianjen. Încercase cât de cât să curețe, dar trebui să admită că era jalnică pe post de gospodină. Se întrebă ce se întâmplase cu proprietarii hanului. Se întrebă chiar ce nume o fi avut. Parcă văzuse un stâlp deasupra porții, dar tăblița cu numele dispăruse. Asta face războiul. Văduvește locurile și oamenii de identitățile lor și îi transformă în dușmani care stau să cucerească poziții și să alerge după cele necesare. Lucruri anonime care pot fi zdrobite cu nepăsare, furate și arse fără niciun sentiment de vinovăție. Războiul e iadul, bla, bla... Dar plin de ocazii grozave.

Traversă camera spre pat, mai degrabă niște saltele umplute cu paie, și se aplecă peste Hal, ca să-i studieze chipul. Părea tânăr, cu ochii închiși și gura deschisă, cu obrazul îngropat în cearșaf, cu respirația doar un șuierat ușor. Tânăr, inocent și cam prostuț.

– Hal! șopti ea, după care îi supse buza de sus.

Pleoapele bărbatului se zbătură și Hal deschise ochii. Se întinse cu brațele deasupra capului, se săltă puțin s-o sărute, apoi văzu fereastra și licărul luminii pe cer.

– La naiba!

Aruncă păturile și sări din pat.

– Ar fi trebuit să mă trezești mai devreme.

Își stropi fața cu apa dintr-un vas crăpat, apoi se șterse cu o pânză și începu să-și tragă pe el pantalonii purtați cu o zi în urmă.

– E încă devreme, spuse ea, sprijinindu-se în cot și privindu-l cum se îmbracă.

– Știi că trebuie să fiu printre primii. Știi doar.

– Dormeai atât de liniștit. Nu m-a lăsat inima să te trezesc.

– Se presupune că ajut la coordonarea atacului.

– Cineva trebuie să o facă.

El înlemni o clipă cu cămașa băgată pe cap. O trase imediat în jos.

– Poate... ar trebui să stai la cartierul general al tatălui tău azi, sus, pe deal. Celelalte soții au pornit deja înapoi spre Uffrith.

– Ura! Dacă l-am putea expedia și pe Meed cu restul babelor obsedate de țoale, poate am avea și noi o șansă la victorie.

Hal se îndreaptă de spate.

– Nu ai mai rămas decât tu și Aliz dan Brint și îmi fac griji pentru tine...

Atât de ușor îl puteai citi ca pe o carte deschisă, încât te durea, nu alta.

– Te temi că voi face o scenă de față cu comandantul tău incompetent, vrei să zici.

– Și asta. Unde mi-e...

Ea îi împinse sabia, care se rostogoli zăngănind pe podea, iar el trebui să se aplece ca s-o recupereze.

– Ce păcat că un bărbat ca tine trebuie să primească ordine de la unul ca Meed.

– Lumea e plină de lucruri infame. Dar oricând e loc de mai rău.

– Chiar trebuie făcut ceva în privința lui.

Hal încă bâjbâia să-și prindă centura.

– Nu e nimic de făcut decât să scoți ce e mai bun dintr-o situație.

– Ei bine... cineva l-ar putea informa pe rege cu privire la dezastrul pe care îl provoacă.

– Poate că ai uitat, dar tata și regele nu s-au prea dat în vânt unul după altul. Nu mă număr printre favoriții Maiestății Sale.

– Dar bunul tău prieten, colonelul Brint, se numără.

Hall o privi aspru:

– Fin, ești josnică!

– Cui îi pasă de josnicia mea, dacă asta te va ajuta să obții ce meriți?

– Mie îmi pasă, se răsti el, închizând catarama. Așa te înalți, făcând lucrurile corect. Prin muncă grea și loialitate și făcând ceea ce ți se spune. Nu prin... prin...

– Prin ce?

– Prin orice ți-o trece ție prin cap.

Fin simți o dorință nebună să-l rănească. Voia să-i spună că s-ar fi

putut mărita lejer cu un bărbat al cărui tată nu fusese cel mai oribil trădător al generației sale. Voia să-i aducă aminte că are poziția de acum numai datorită protecției tatălui ei și a manevrelor ei permanente. Și că, dacă l-ar fi lăsat de capul lui, ar fi muncit din greu și ar fi fost loial ca un biet locotenent într-un regiment de provincie. Voia să-i spună că e un om bun, dar că lumea nu e atât de bună pe cât cred oamenii. Din fericire, Hal vorbi primul.

– Fin, îmi pare rău. Știu că îți dorești ce e mai bine pentru mine. Știu că ai făcut deja multe pentru mine. Nu te merit. Dar... lasă-mă să fac lucrurile așa cum cred eu de cuviință. Te rog. Promite-mi că nu vei face nimic... nechibzuit.

– Îți promit.

O să se asigure că își va analiza bine orice mișcare. Ori așa, ori își va încălca promisiunea. Nu prea dădea importanță promisiunilor.

El zâmbi, oarecum ușurat, și se aplecă să o sărute. Fin îi răspunse, dar nu cu prea mult entuziasm. Apoi, când îi simți umerii încovoiați, își aminti că soțul ei va fi în pericol azi, așa că îl ciupi ușurel de obraz.

– Te iubesc.

De aceea venise aici, sus, nu? De ce se înămolise pe drum împreună cu soldații? Ca să fie cu el. Să-l sprijine. Să-l dirijeze în direcția corectă. Și numai zeii știau cât de multă nevoie avea el de așa ceva.

– Eu te iubesc mai mult.

– Nu e o competiție.

– Nu?

Și Hal ieși, trăgându-și pe el vestonul. Îl iubea pe Hal. Chiar îl iubea. Dar, dacă stătea după fundul lui ca să capete ce meritau, prin cinste și cumsecădenie, avea să aștepte o veșnicie.

Și nu intenționa să-și petreacă restul zilelor ca soția unui colonel oarecare.

Caporalul Tunny câștigase de mult reputația de cel mai feroce

somnoros din armata Maiestății Sale. Putea să doarmă oriunde, în orice situație și să se trezească brusc gata de acțiune sau, ca să fim pe deplin cinstiți, gata să ocolească acțiunea. Trăsese la aghioase pe tot parcursul asaltului de la Ulrioch, în tranșeea principală, la cincizeci de pași de ruperea frontului, apoi se trezise la timp și topăise printre cadavre. Bătălia se stingea deja încetul cu încetul, așa că se pusese și el pe jefuit ca oricare dintre cei ce își folosiseră săbiile în ziua respectivă. Așa că un petic de pădure mustind de apă, în mijlocul unei burnițe nesuferite, cu nimic altceva deasupra capului decât o haină de ploaie urât mirositoare era la fel de bun ca un pat cu puf pentru el. Recruții lui nu se vedeau în apropiere și își simți pleoapele grele. Tunny se trezi brusc în beznă răcoroasă chiar înainte de venirea zorilor, sprijinit de un copac, ținând strâns în mână stindardul regimentului. Săltă haina de ploaie cu un deget și văzu doi bărbați aplecați peste pământul umed.

– Uite-așa! chițăi Gălbenuș.

– Nu, șopti Worth. Iasca dedesubt, acolo, apoi o lovești...

Tunny sări în picioare cât ai zice pește și călcă apăsă peste grămada lor de bețe lunecoase, zdrobindu-le.

– Fără focuri, idioților! Dacă dușmanii nu zăresc flăcările, sigur vor vedea fumul!

Gălbenuș oricum n-ar fi reușit să aprindă grămăjoara aia putredă și jalnică nici după zece ani de încercări. Nici măcar nu ținea cremenea cum trebuie.

– Și-atunci cum o să gătim șunca, domnule caporal?

Worth îi arată o tigaie în care zăcea o felie moale, palidă și deloc apetisantă.

– N-o gătești.

– Adică o mâncăm așa, crudă?

– Nu v-aș sfătui, spuse Tunny, mai ales pe tine, Worth, având în vedere mațele tale gingașe.

– Mațele mele cum?

– Mațele tale cu probleme.

Umerii băiatului căzură.

– Și-atunci ce mâncăm?

– Ce-aveți?

– Nimic.

– Atunci asta mâncați. Dacă nu găsiți ceva mai bun.

Chiar și-așa, trezit înainte de ivirea zorilor, Tunny se vădea a fi neobișnuit de posomorât. Avea o senzație oribilă că trebuie să fie supărat, dar nu știa din ce pricină. Până când își aminti apa murdară sub care dispăruse fața lui Klige și lovi cu piciorul nenorocita aia de stivă de bețe a lui Gălbenuș, care zburară într-un tufiș ud.

– Colonelul Vallimir a venit ceva mai devreme, murmură Gălbenuș, deși acesta era exact lucrul de care Tunny avea nevoie cel mai puțin ca să-i crească moralul.

– Minunat, sâsâi el. L-am putea mânca pe el.

– Poate a adus și ceva mâncare cu el.

Tunny pufni.

– Ofițerii nu aduc cu ei decât necazuri, iar băiatul nostru, Vallimir, e dintre cei mai răi.

– E tembel? bombăni Worth.

– Deștept, replică Tunny. Și ambițios. Genul de ofițer care se cațără, ca să promoveze, pe cadavrele oamenilor obișnuiți.

– Iar noi suntem oameni obișnuiți? întrebă Gălbenuș.

Tunny se holbă la el.

– Tu ești întruchiparea desăvârșită.

Gălbenuș păru mulțumit de răspuns.

– Niciun semn de la Latherliver încă?

– Lederlinger, domnule caporal Tunny.

– Îi știu numele, Worth. Aleg să i-l pronunț greșit, fiindcă mă amuză.

Oftă adânc. Standardele lui pentru lucruri amuzante scăzuseră drastic

de când începuse campania.

– Nu l-am văzut, îl lămuri Gălbenuș, privind cu tristețe felia de șuncă oropsită.

– Asta tot e ceva.

Cei doi flăcăi se uitară la el cu priviri goale.

– Leperlover s-a dus să le spună soldățeilor de tinichea unde suntem. Posibil să se întoarcă de acolo cu niște ordine.

– Ce ordine? întrebă Gălbenuș.

– De unde naiba să știu eu ce ordine? Oricum, orice ordin e de rău.

Tunny se încruntă spre marginea pădurii. Nu reuși să vadă prea multe prin încâlceala de trunchiuri, crengi, umbre și negură, dar surprinse susurul râului îndepărtat, pe care jumătate din cantitatea de ploaie măruntă ce căzuse peste noapte îl umflase. Cealaltă jumătate părea să fi intrat în izmenele lui.

– Poate fi chiar un ordin să atacăm. Să traversăm râul și să-i lovim pe nordici în flanc.

Worth așeză tigaia cu grijă jos, ținându-se de pântec.

– Domnule caporal, cred că...

– Ei bine, nu-mi doresc să faci aici, nu?

Worth se repezi într-un tufiș umbros, deja bâjbâind agitat să-și desfacă cureaua. Tunny se sprijini de copacul lui, înșfăcă butelca lui Gălbenuș și luă o înghițitură mică.

Gălbenuș își linse buzele palide.

– Aș putea să...

– Nu.

Tunny își privi recrutul printre gene și mai luă o înghițitură.

– Dar dacă ai cu ce să plătești...

Tăcere.

– Poftim, vezi?

– Un cort ne-ar prinde bine, șopti Gălbenuș atât de încet că abia îl auzi.

– Mda, dar corturile au rămas cu caii și regele a găsit de cuviință să își doteze soldații loiali cu un echipament nou și nemaipomenit de ineficient, prin care apa picură pe la toate îmbinările.

Ducând, după cum se întâmplase, la apariția unei piețe înfloritoare de corturi vechi, din care Tunny făcuse de două ori un profit frumosel.

– Și orișicât, cum să ridici unul aici?

Și Tunny se frecă de copacul său, pentru ca scoarța să-i scarpine umerii care îl mâncau.

– Ce-ar trebui să facem? întrebă Gălbenuș.

– Nimic, pifane. Dacă nu primește instrucțiuni specifice și precise, un soldat bun nu face niciodată nimic.

Printre ramurile negre, apăru un triunghi îngust prin care se vedea cum cerul se luminează ușurel. Tunny se strâmbă și închise ochii.

– Lucrul de care oamenii de acasă nu-și dau seama în privința războiului e cât de tare plictisește.

Și, pe neașteptate, caporalul adormi din nou.

Visul lui Calder era întotdeauna același.

Sala lui Skarling din Carleon era învăluită în penumbră. Râul se auzea prin ferestrele înalte. Totul se petrecea cu mulți ani în urmă, când tatăl său era Regele Nordului. Se vedea pe sine, mai tânăr, stând în jilțul lui Skarling și zâmbind ironic. Privindu-l de sus pe Forley-Molâul, legat de mâini și de picioare, Rău-Destul înălțând deasupra lui toporul.

Calder știa că e doar un vis, dar simți aceeași groază ca întotdeauna. Încerca să strige, dar din gură nu-i ieșea niciun sunet. Încerca să se miște, dar era la fel de imobilizat ca Forley. Legat de ceea ce făcuse și de ceea ce nu făcuse.

– Și-acum? întrebă Rău-Destul.

Și Calder porunci:

– Omoară-l!

Se trezi tresărind, zbatându-se printre pături, când toporul căzu. În

cameră era întuneric beznă. Nu simți deloc ușurarea pe care o ai când te scoli dintr-un coșmar. Fiindcă așa se întâmplase. Calder se dădu jos din pat, frecându-și tâmpilele asudate. Renunțase să mai fie un om bun cu mult timp în urmă, nu? Și-atunci de ce încă visa așa ceva?

– Pace?

Calder ridică privirea speriat și inima începu să-i bubuie în piept. În scaunul din colț zări o formă masivă. O formă mai neagră decât întunericul.

– Vorbăria asta despre pace a fost cea care te-a alungat de la bun început.

Calder răsuflă ușurat.

– Bună dimineața și ție, frate!

Solz purta armura, dar asta nu-l miră. Calder începuse să creadă că fratele lui doarme în ea.

– Îmi închipuiam că ești ăla isteț. În ritmul ăsta, o să muști din țărână cât de curând și o să mă iei și pe mine cu tine. Și-atunci s-a dus moștenirea tatei. Pace? Într-o zi a victoriei?

– Totuși, le-ai văzut fețele? Mulți dintre cei care au participat la întâlnire sunt gata să nu se mai lupte, victorioși sau nu. Vor veni zile și mai grele și tot mai mulți mi se vor alătura, iar atunci vom face așa cum credem noi...

– Cum crezi tu, se răsti Solz. Eu am o bătălie de dus. Un bărbat nu ajunge erou doar cu vorba.

Calder se strădui din greu să-și ascundă diprețul.

– Poate că lucrul care îi trebuie Nordului este să aibă mai puțini eroi și mai mulți gânditori. Mai mulți constructori. Poate că de tata își aduc aminte pentru bătăliile lui, dar moștenirea lui e alcătuită din drumurile construite de el, de câmpurile pe care le-a curățat, de orașe, de fierării, de docuri și de...

– A construit drumurile ca să aibă pe unde să meargă armata. A curățat câmpurile ca să aibă cu ce să o hrănească. Orașele au crescut soldații,

fierăriile au făcut săbiile, docurile au primit armele. Războiul și progresul, Calder... unul și același lucru.

– Tata s-a luptat pentru că a fost nevoit, nu fiindcă...

– Țsta e Nordul! urlă Solz, vocea lui răsunând cu putere în camera micuță. Toată lumea trebuie să lupte.

Calder înghiți în sec, siguranța lui primind brusc o lovitură, și teama i se strecură în suflet.

– Chiar dacă vor, chiar dacă nu. Mai devreme sau mai târziu, toți trebuie să se lupte.

Calder își umezi buzele, nefiind pregătit să-și recunoască înfrângerea.

– Tata a preferat mereu să obțină prin vorbe tot ce-și dorea. Oamenii îl ascultau...

– Oamenii îl ascultau fiindcă știau că are *fier în el!*

Solz izbi brațul scaunului cu pumnul și lemnul se crăpă. Îl izbi din nou și lemnul se rupse, împrăștiindu-se pe podea.

– Știi ce-mi aduc eu aminte despre el? Că îmi spunea: „Ia prin vorbe tot ce poți, fiindcă vorbele nu costă nimic, dar vorbele unui om înarmat sunt mult mai dulci.” Așa că atunci când vorbești, adu-ți și sabia.

Se ridică în picioare și aruncă ceva în partea cealaltă a încăperii. Calder scânci. Prinse pe jumătate obiectul, dar se îndoi sub puterea loviturii lui. Greu și dur, metalul străluci slab. Sabia lui vârâtă în teacă.

– Vino afară!

Solz se aplecă amenințător spre el.

– Și adu-ți și nenorocita aia de sabie!

Afară nu era mai multă lumină decât în casa șubrează. Zorii abia desenau niște sclipiri pe cerul estic plin de nori, învăluind Eroii pe vârful lor de deal într-un negru solemn. Vântul bătea cu putere, lovindu-l pe Calder în ochi cu stropi mici de ploaie, formând valuri în lanul de orz. Calder își cuprinse umerii strâns cu brațele. O sperietoare jumulită dansa nebunește într-un par de lângă casă, mânușile ei rupte chemând parcă întruna un partener invizibil. Zidul lui Clail era un maldăr de mușchi ce-

ți ajungea până la piept și se întindea peste câmpuri până la panta abruptă a Eroilor. Oamenii lui Solz stăteau ghemuiți la adăpostul lui, cei mai mulți încă acoperiți de păături, exact așa cum își dorea și Calder să stea acum. Nu-și amintea când văzuse ultima oară lumea atât de devreme, iar locul era și mai urât decât de obicei.

Solz arată spre sud, printr-o deschizătură în zid și în jos, de-a lungul unei poteci pline de bălți:

– Jumătate dintre oameni se ascund aproape de Vechiul Pod. Când Uniunea va încerca să-l traverseze, îi vom opri pe nenorociți.

Calder nu dorea să-l contrazică, firește, dar trebuia să-i pună o întrebare:

– Câți unioniști sunt de partea cealaltă a râului acum?

– Mulți.

Solz îl privi de parcă ar fi vrut să-l provoace să spună ceva, dar Calder se mulțumi să se scarpine în cap.

– Tu rămâi aici cu Alb-ca-Neaua și restul oamenilor, în spatele zidului lui Clail.

Calder încuviință. Să stea în spatele unui zid părea genul lui de treabă.

– Mai devreme sau mai târziu însă, voi avea nevoie de ajutorul tău. Când voi trimite vorbă, să înaintezi. Vom lupta împreună.

Calder se strâmbă în bătaia vântului. Asta nu mai părea genul lui de treabă.

– Pot să mă încred că vei face ce trebuie, da?

Calder se încruntă și îl privi pieziș.

– Desigur.

Prințul Calder, întruchiparea promisiunilor onorate!

– Nu te voi dezamăgi.

Bunul, bravul, îndrăznețul prinț Calder!

– Orice am fi pierdut, încă ne avem unul pe altul.

Solz puse mâna sa mare pe umărul lui Calder.

– Nu e ușor, nu? Să fii fiul unui om mare. Ai crede că treaba asta îți aduce tot felul de avantaje, admirație și respect. Dar ești asemenea semințelor unui copac mare, încercând să crească în umbra lui sufocantă. Nu multe reușesc să prindă lumina soarelui.

– Da.

Calder nu pomeni că pentru fiul cel mic al unui om mare era de două ori mai complicat. Fiindcă atunci trebuie să tai cu toporul doi copaci ca să-ți poți întinde frunzele spre soare.

Solz arată cu o mișcare din cap spre Degetul lui Skarling. Câteva focuri încă licăreau pe coastele dealului, acolo unde oamenii lui Zece-Feluri ridicaseră tabăra.

– Dacă nu rezistăm, Brodd Zece-Feluri va veni și el să ne ajute.

Calder ridică din sprâncene.

– Mai degrabă m-aștept la Skarling însuși să vină călare să mă ajute decât să mă bizui pe ticălosul ăla bătrân.

– Atunci, suntem doar noi doi. Poate nu cădem întotdeauna de acord, dar suntem o familie.

Solz îi întinse mâna și Calder i-o luă.

– O familie.

O jumătate de familie cel puțin.

– Noroc, frate!

– Și ție!

Frate pe jumătate.

Calder îl urmări pe Solz cum se urcă pe cal și pornește ca fulgerul pe potecă, spre Vechiul Pod.

– Am senzația că vei avea nevoie de mai mult azi, nu doar de noroc, Înălțimea Voastră.

Foss Deep stătea sub o prispă năruită din care picura apa. Hainele lui fără culoare și fața lui la fel se estompau dincolo de zidul lipsit și el de culoare.

– Nu știu.

Shallow era înfășurat într-o pătură cenușie, din care numai capul i se vedea. Rânjea.

– Un munte uriaș de noroc ar putea fi de ajuns.

Calder le întoarse spatele adâncit într-o tăcere ursuză și se uită încruntat spre câmpurile de la sud. Îl încerca sentimentul că bărbații au dreptate.

Nu numai pământul lor fusese răsturnat cu fundul în sus. Alți câțiva răniți muriseră peste noapte. Vedeai micile grupuri de oameni cu umeri plecați, în ploaia mărunță, copleșiți de tristețe sau mai degrabă de milă față de sine, care avea cam aceeași expresie și se potrivea de minune cu o înmormântare. Se auzeau pălăvrăgelile fără sens ale comandanților, toți folosind același ton jalnic. Talpă-Despicată era unul dintre ei. Stătea în dreptul mormântului unuia dintre Oamenii Aleși ai lui Dow, la nici douăzeci de pași distanță, cu ochii înlăcrimați. Nici urmă de Dow însuși, totuși. Ochii înlăcrimați nu făceau parte din stilul lui.

Între timp, o zi obișnuită începuse, cu ceremonii funerare și fantome invizibile. Bărbații mormăiau târându-se din paturile lor umede, blestemând hainele jilave, aranjându-și armele și armurile, plecând în căutare de mâncare, urinând, scărpinându-se, înghițind ultimele picături din sticlele începute noaptea trecută, comparând trofee furate de la Uniune, chicotind la vreo glumă sau alta. Chicotind mult prea tare, fiindcă toți știau că treaba va deveni și mai urâtă pe parcursul zilei, trebuiau să profite de orice prilej de chicoteală.

Gât-Îngust se uită la ceilalți, care-și țineau capetele plecate. Toți, cu excepția lui Whirrun, care se arcuise pe spate, cu Mama Săbiilor în mâinile încrucișate, lăsând picăturile să-i atingă limba. Pe Gât-Îngust îl agasă purtarea lui și se simți chiar puțin gelos pe el. Își dorea să fie și el cunoscut ca sărit de pe fix și să nu trebuiască să respecte rutina goală. Dar există un fel corect de a face lucrurile și el nu avea cum să-l

ocolească.

– Ce îl face pe un om erou? întrebă el în aerul umed. Fapte mărețe? Faima? Gloria și baladele? Nu. Cred că loialitatea față de ceilalți.

Whirrun gemu în semn de încuviințare, apoi își scoase limba din nou să prindă picături de ploaie.

– Brack-i-Dayn a coborât dealurile acum cincisprezece ani, a luptat alături de mine paisprezece dintre ei și întotdeauna și-a pus grupa mai presus de orice. Nici nu mai știu de câte ori haidamacul ăsta nenorocit mi-a salvat viața. Întotdeauna avea o vorbă bună sau o glumă pentru fiecare. Cred că până și pe Yon l-a făcut să râdă o dată.

– De două ori, lămuri Yon pe toată lumea, cu o expresie mai dură ca niciodată.

Dacă fața lui ar fi devenit și mai dură, ai fi putut sparge bucăți mari din Eroii cu ea.

– Nu se plângea. Decât atunci când nu era destulă mâncare.

Lui Gât-Îngust i se frânse vocea puțin și aproape că scoase un croncănit subțire. Un sunet prostesc pentru un comandant, mai ales într-un moment ca acesta. Își dresе glasul și continuă:

– Brack nu se sătura niciodată. A murit... în pace. Îmi închipui că așa și-a dorit, chiar dacă îi plăcea o luptă bună. Să mori în somn e mult mai bine decât cu o sabie în mațe, orice-ar spune baladele.

– Fac ceva pe ele de balade, spuse Minunata.

– Da. Să le-o trag. Nu știu cine e îngropat aici, dedesubt, serios. Dar dacă e Skarling însuși, ar trebui să fie mândru că împarte țărâna cu Brack-i-Dayn.

Gât-Îngust își dezveli dinții.

– Iar dacă nu, să i-o trag și lui. Înapoi în țărână, Brack.

Îngenunche, fără să fie nevoit să se prefacă îndurerat, căci genunchiul lui în prag să explodeze avea grijă de asta. Apucă un pumn de pământ ud și îl presără pe deasupra.

– Înapoi în țărână, murmură Yon.

– Înapoi în țărână, se auzi ecoul Minunatei.

– Privind partea însorită a lucrurilor, spuse Whirrun, într-acolo ne îndreptăm cu toții, într-un fel sau altul. Nu?

Se uită de jur împrejur, așteptându-se ca vorbele lui să le ridice moralul celorlalți și, când văzu că asta nu se întâmplă, dădu din umeri și plecă.

– Bătrânul Brack e gata.

Scorry se așeză pe vine lângă mormânt, cu o mână pe pământul ud, încruntându-se de parcă nu știa cum să rezolve un puzzle.

– Nu-mi vine să cred. Dar frumoase cuvinte ai spus, comandante.

– Zici tu?

Gât-Îngust nu era de acord. Se strâmbă când se ridică în picioare, scuturându-și murdăria de pe mâini.

– Nu sunt sigur câte chestii din astea o să mai pot suporta.

– Da, murmură Scorry. Așa sunt vremurile.

REMARCI DE DESCHIDERE

– **S**coală-te!

Beck împinse piciorul într-o parte, uitându-se urât. Nu-i păsa dacă primea o gheată în coaste din când în când, dar nu din partea lui Reft și mai ales nu când abia adormise. Rămăsese treaz mult timp în întuneric, gândindu-se cum îl înjunghiasse Caul Fiori-îți-dau pe omul acela. Se foise întruna agitat sub pătură, fără să găsească o poziție comodă. Nu-l ajutase nici pătura, nici gândul la acel cuțitaș.

– Ce e?

– Vine Uniunea, aia e.

Beck se dezveli, se sculă și traversă mansarda, aplecându-se să nu dea cu capul de grinda joasă, uitând de somn și de furie deopotrivă. Lovi ușa neunsă a dulapului mare și închis, îi împinse din calea lui cu umărul pe Brait și pe Stodder și privi printr-una dintre ferestrele înguste.

Se așteptase cumva să vadă oameni măcelărindu-se afară, pe ulițele din Osrung, sângele țâșnind pretutindeni, steagurile fluturând și baladele fredonate chiar în fața lui. Dar orașul era liniștit la prima vedere. Abia apăruseră zorii și ploaia cădea fără oprire, desenând un val unsuros de ceață peste clădirile coșcovite.

Poate la nici patruzeci de pași, peste caldarâmul pieței, râul maroniu curgea tulbure, umflat cu apa revărsată de pe dealuri. Podul nu arăta nici el cine știe ce – piatra se tocise și doi călăreți abia dacă puteau trece unul

pe lângă altul pe el. La dreapta, se ridica o moară, iar la stânga, un șir de case cu obloanele larg deschise lăsa să se vadă câteva fețe la ferestre, cele mai multe dintre ele privind spre sud, la fel ca Beck. Dincolo de pod, un drum brăzdat de făgașe se întindea între colibele cu garduri de nuiele până la partea sudică a orașului. I se păru că zărește mișcare pe aleile de acolo, scufundate în penumbră și lovite de burniță. Ba chiar și vreo doi arcași care trăgeau deja.

În timp ce Beck urmărea totul cu atenție, mai mulți bărbați ieșiră grăbiți dintr-o alee și intrară în piața de dedesubt, formând un scut uman în capătul nordic al podului, iar un altul, îmbrăcat cu o pelerină fină, urla la ei. Mercenarii erau în față, gata să-și unească scuturile pictate la un loc, robii, în spate, iar lăncile, pregătite de atac.

Așadar o înfruntare urma să aibă loc, neîndoielnic.

– Ar fi trebuit să-mi zici mai devreme, se răsti el, întorcându-se la pătura lui și trăgându-și ghetetele.

– N-am știut mai devreme, replică Reft.

– Ia!

Colving îi oferi lui Beck o bucată de pâine neagră. Pe fața lui bucălată, ochii rotunzi îi oglindeau teama.

Lui Beck îi venea să vomite doar la gândul de a mânca. Își înșfăcă sabia, apoi își dădu seama că nu știa unde să o ducă. N-avea loc la gard, nici în scutul uman și nici altundeva. Se uită spre scări, apoi spre fereastră, încleștându-și pumnul.

– Ce facem?

– Așteptăm.

Puhoi își târî piciorul înțepenit în sus pe scări și intră în mansardă. Avea armura pe el care strălucea pe umeri de la picăturile de ploaie.

– Deșiratul ne-a dat două case pe care să le păzim, asta și una chiar pe partea cealaltă. Eu o să fiu acolo.

– Da?

Beck își dădu seama că glasul îi trăda spaima. Parcă era un copil ce-și

întreba mama dacă are de gând să-l lase singur pe întuneric.

– Știi și tu doar. O parte dintre băieții ăștia au nevoie de cineva care să se îngrijească de ei...

– Tu și Reft, adică. Poate nu-ți vine a crede, dar băieții din cealaltă casă sunt și mai mici decât ai tăi.

– Da, bine. Firește.

Beck își petrecuse ultima săptămână iritat că Puhoi e întotdeauna prezent, încetinindu-le ritmul. Acum, gândul că bătrânul pleacă îl scotea din minți și mai tare.

– Veți fi voi cinci și încă alți cinci în casa asta. Niște pifani de la ultima recrutare. Deocamdată, rămâneți pe poziții. Blocați ferestrele de jos cât de bine puteți. Cine are un arc?

– Eu, spuse Beck.

– Și eu, îl ridică Reft pe-al său.

– Eu am o praștie, rosti Colving, plin de speranță.

– Te pricepi s-o folosești? întrebă Reft.

Băiatul clătină din cap trist.

– N-aș putea oricum s-o folosesc la fereastră.

– Și-atunci de ce vorbești? se răsti Beck, jucându-se cu propriul arc.

Palma îi asudase.

Puhoi se apropie de ferestrele înguste și arătă spre râu.

– Poate reușim să-i respingem pe palisadă, dar, dacă nu, vom forma un scut în dreptul podului. Dacă nu reușim nici acolo, atunci toată lumea care are arc trebuie să înceapă să tragă. Atenție totuși să nu-l nimeriți pe vreunul dintre oamenii noștri în spate. Mai bine nu trageți deloc decât să omorâți pe unul de-al nostru și, când bătălia va fi în toi, va fi destul de greu să-i deosebiți. Restul mergeți jos și pregătiți-vă să nu-i lăsați să intre în casă, dacă trec de noi.

Stodder își mușcă buza groasă.

– Nu vă temeți. Nu vor reuși să pătrundă prin apărarea noastră și,

chiar dacă se va întâmpla asta, vor fi amețiți. Deșiratul va fi deja pregătit să sară asupra lor până atunci, puteți să fiți siguri de asta. Așa că, dacă încerca să intre, rezistați până când vin ajutoare.

– Să rezistăm, se băgă în vorbă Brait, lovind fericit în aer cu lancea lui subțire cât un băț.

Nici măcar o pisică nu puteai împiedica să intre într-un coteț cu așa ceva.

– Întrebări?

Beck simțea că habar n-are ce trebuie să facă, dar nu credea că o întrebare va putea să-i dea răspunsul potrivit, așa că își ținu gura.

– Bine, atunci. O să mai trec pe aici, dacă pot.

Puhoi coborî scările șchiopătând și dispăru. Rămăseseră de capul lor. Beck se apropie de fereastră din nou, gândindu-se că e mai bine decât nimic, dar afară totul era la fel ca înainte.

– Au ajuns la palisadă deja?

Brait se ridicase în vârful picioarelor, încercând să vadă peste umărul lui Beck. Părea nespus de entuziasmat, cu ochii strălucitori, ca un copil de ziua lui, așteptând să vadă ce cadou a primit. Așa își închipuia Beck că se va simți când va lupta. Numai că nu se simțea așa. Îi venea să vomite și îl treceau toate căldurile în ciuda adierii umede care îl lovea direct în față.

– Nu. Și n-ar trebui să te duci jos?

– Nu până când nu vin dușmanii. Nu mă duc. Nu apuci să vezi așa ceva în fiecare zi, nu?

Beck îl împinse cu cotul.

– Ieși de-aici! Puți așa de rău de-mi vine să-mi vărs mațele.

– Bine, bine.

Brait își târșai picioarele, arătând mâhnit, dar lui Beck puțin îi păsa.

Era lucrul cel mai bun pe care l-ar fi putut face ca să nu-i vină în gât micul dejun pe care nu-l mâncase.

Reft se așezase la cealaltă fereastră, cu arcul pe umăr.

– Am crezut că o să fii fericit. Se pare că vei primi șansa de a deveni erou.

– Sunt fericit, se răsti Beck.

Nu mai conta că aproape se scăpase pe el de frică.

Meed își stabilise cartierul general în sala mare a hanului, care, după standardele Nordului, era un spațiu uriaș, cu o înălțime dublă și cu o galerie la nivelul primului etaj. Peste noapte fusese decorată ca un palat, cu draperii țipătoare, cu dulapuri incrustate, sfeșnice aurite și toate obiectele pompoase pe care s-ar aștepta cineva să le găsească în locuința lordului guvernator. Probabil că fuseseră aduse în căruțe la un preț monstruos. Doi violoniști se așezaseră într-un colț și zâmbeau înfumurați unul la altul, în timp ce interpretau muzică de cameră veselă. Trei tablouri imense în ulei fuseseră atârnate frumos pe pereți de servitorii harnici ai lui Meed: două reprezentări ale unor mari bătălii din istoria Uniunii și, incredibil, un portret al lui Meed însuși, care privea de sus, în armură. Finree se holbă o secundă, neștiind dacă să râdă sau să plângă.

Ferestrele mari dădeau spre sud, spre curtea năpădită de bălării a hanului, spre est, peste câmpurile presărate ici și colo cu copaci ce anunțau pădurea mohorâtă și spre nord, spre Osrung. Cu toate obloanele deschise larg, un curent rece bătea prin cameră, ciufulind pieptănăturile și înhățând hârtiile. Ofițerii se strânseseră la ferestrele dinspre miazănoapte, nerăbdători să surprindă primele imagini ale asaltului. Meed se afla în mijlocul lor, într-o uniformă stacojie care-ți rănea ochii. Privi pieziș când Finree se strecură în spatele lui și mârâi ușor dezgustat, ca un gurmand cusurgiu care tocmai a zărit o insectă în salata lui. Ea îi răspunse cu un zâmbet strălucitor.

– Vă pot împrumuta lentila, Înălțimea Voastră?

Bărbatul își mișcă buzele acru preț de o secundă, dar, sub presiunea etichetei, i-l întinse țeapăn.

– Desigur.

Drumul se curba la nord, o fâșie noroioasă printre câmpuri noroioase, care gemeau sub numărul mare de corturi împrăștiate la nimerală, ca niște ciuperci monstruoase apărute peste noapte. Dincolo de ele se găseau șanțurile săpate de oamenii lui Meed la adăpostul întunericului. Mai departe, prin valul cețos și ploaia mărunță, întrezări palisada din jurul orașului Osrung, ba chiar și scările de asalt lipite de el.

Imaginația ei umplu golurile rămase. Șirurile de oameni ce mășăluiiau spre palisadă, cu chipuri îndârjite și hotărâte, precum săgețile ce pică din cer. Răniții târați la capătul șirului sau lăsați să zacă urlând, pe undeva. Pietrele rostogolindu-se prin aer, scările de asalt împinse de dușmani, oameni măcelăriți când încercau să se cațare pe pasarele sau îmbrânciți ca să cadă zbierând pe pământ.

Se întrebă dacă Hal se găsea în mijlocul acestei nebunii, făcând pe eroul. Pentru prima dată o copleși un val de îngrijorare pentru el și un fior rece îi scutură umerii. Se terminase cu joaca. Lăsa să-i cadă mâna cu lentila și își mușcă buza.

– Unde naiba e Copoiul și gloata lui? îl întrebă furios lordul guvernator pe căpitanul Hardrick.

– Cred că erau în urma noastră pe drum, Înălțimea Voastră. Iscoadele lui au dat peste un sat ars și lordul mareșal i-a permis să plece să cerceteze locul. Ar trebui să ajungă aici într-o oră sau două.

– Tipic. Te poți bizui pe el că le știe pe toate, dar, când e vorba de luptat, nu-l mai vezi la față.

– Nordicii sunt trădători din fire, spuse cineva.

– Lași.

– Prezența lor nu ar face decât să ne încetinească, Înălțimea Voastră.

– Asta e adevărat, pufni Meed. Ordonăți fiecărei unități să intre în luptă. Vreau să fie copleșiți. Vreau să zdrobească orașul până nu mai rămâne nimic din el și până când nordicii mor sau o iau la sănătoasa.

Finree nu se putu abține.

– Sigur n-ar fi mai înțelept să lăsați cel puțin un regiment în urmă? Din

câte am înțeles, pădurile de la est nu au fost cercetate cum...

– Chiar crezi la modul serios că poți pune în practică una dintre micile tale uneltiri ca să mă înlocuiești cu soțul tău?

Se lăsă o tăcere imposibil de lungă și Finree se întrebă dacă nu visează cumva.

– Vă implor...

– E un om plăcut, desigur. Curajos, onest și toate celelalte lucruri despre care le place gospodinelor să gângurească. Dar e un prost. Pe deasupra, mai e și fiul unui trădător notoriu și soțul unei scorpii. Singurul lui prieten e tatăl tău, iar zilele tatălui tău în lumina soarelui le poți număra pe degete.

Meed vorbi încet, dar nu atât de încet, încât să nu fie auzit cu ușurință. Unul dintre căpitani tineri rămase cu gura căscată de uimire. Se părea că Meed nu e chiar așa strâns în chingile etichetei, după cum presupusese ea.

– Am dejucat o încercare a Consiliului Închis care m-ar fi împiedicat să iau locul fratelui meu ca lord guvernator, știai asta? Consiliul Închis, da? Crezi că fiica unui soldat oarecare ar putea reuși acolo unde ei au dat greș? Mai vorbește-mi o singură dată fără respectul cuvenit și te voi zdrobi atât pe tine, cât și pe soțul tău, de parcă ai fi un păduche drăguț, ambițios, dar complet lipsit de importanță.

Luă calm lentila din mână ei bleagă și privi spre Osrung, ca și cum nu i s-ar fi adresat niciodată, iar ea nu ar fi existat.

Finree ar fi trebuit să trântască imediat o replică acidă, dar singurul lucru din mintea ei era nevoia coplesitoare să-i ardă un pumn direct în lentilă mai întâi, apoi unul direct în tărtăcuță. Camera parcă avea o strălucire incomodă. Viorile îi zgâriau urechile. Fața îi ardea de parcă ar fi primit o palmă. Nu reuși decât să clipească des și să se retragă supusă. Avu senzația că plutește până în capătul celălalt al camerei, nu că merge. Doi ofițeri o priviră, șoptind între ei, fără îndoială bucurându-se de umilirea ei.

– Te simți bine? întrebă Aliz. Te-ai albit la față.

– Mă simt foarte bine.

De fapt, fierbea de furie. Să o insulte era una, o merita din plin. Dar să-i jignească soțul și tatăl, asta era deja altă mâncare de pește. Își jură că îl va face pe nemernic să plătească scump.

Aliz se aplecă spre ea.

– Noi ce facem acum?

– Acum? Stăm aici ca niște fete cuminți și aplaudăm cât timp idioții pun coșciugele unele peste altele.

– Ah!

– Nu te îngrijora. Mai târziu, s-ar putea să te lase să jalești pentru un rănit sau doi și, dacă vei avea chef, îți vei putea flutura și genele la vederea acestei zădărnicii îngrozitoare.

Aliz înghiți în sec și își feri privirea.

– Ah!

– Ai dreptate. Ah!

Așadar, asta era bătălia. Beck și Reft nu își prea vorbiseră înainte, dar, de când Uniunea începuse să-și croiască drum peste palisadă, niciunul nu mai scosese un cuvânt. Stătuseră așa, tăcuți, la ferestre. Beck și-ar fi dorit să aibă prietenii alături de el. Sau cel puțin să se fi străduit mai mult să-și facă prieteni din flăcăii care se aflau acolo. Dar acum era prea târziu.

Avea arcul în mână, săgeata fixată și coarda gata de tras. Aranjasese totul de peste o oră, dar nu vedea pe nimeni în care să tragă. Nu putea decât să privească, să asude, să-și umezească buzele cu limba și iar să privească. Începuse să-și dorească să vadă mai multe, iar acum, când ploaia încetase și soarele se ridica pe cer, Beck constată că vedea mai multe decât și-ar fi dorit.

Uniunea trecuse de palisadă, în trei sau patru locuri, răspândindu-se prin oraș în număr mare. Peste tot se duceau lupte, soldații se desprinseseră în grupuri mici și larma cuprinsese fiecare colțișor. Nu

mai existau linii, doar o masă confuză de trupuri și o zarvă nebună. Strigătele și urletele se amestecau cu zăngănitul armelor încleștate și cu trosnetul lemnului.

Beck nu se pricepea deloc. Nici nu înțelegea cum poate cineva să fie priceput la așa ceva. Dar simțea că echilibrul se schimba undeva, în partea de sud a râului. Din ce în ce mai mulți nordici băteau în retragere, traversând podul, croindu-și drum pe lângă zidul ca un scut din partea de nord a podului și intrând în piața de sub fereastra lui Beck. În siguranță. Spera el. Fiindcă nimic nu mai părea sigur acum. Niciodată nu se mai simțise atât de neajutorat.

– Vreau să văd!

Brait îl trăgea pe Beck de cămașă, încercând să arunce o privire pe fereastră.

– Ce se petrece?

Beck nu știa ce să spună. Nici măcar nu știa dacă mai are glas. Chiar sub ei, un bărbat rănit începu să țipe. Strigăte bolborosite amestecate cu vomă. Beck își dori ca omul să înceteze. Îl luă cu amețală.

Aproape că pierduseră palisada. Zări un unionist înalt pe pasarelă, arătând spre pod cu sabia, lovindu-i ușurel pe oameni pe spate când aceștia coborâra de pe scările din ambele părți. La poartă încă erau vreo douăzeci de mercenari, strânși în jurul unui stindard zdrențuit, cu scuturile lor pictate formând un semicerc, dar fuseseră deja înconjurați și depășiți numeric. Săgețile zburau spre ei de pe pasarele.

Unele dintre clădirile cele mai înalte se aflau în continuare în mâinile nordicilor. Beck zări la ferestre bărbați care trăgeau cu arcul, pentru ca mai apoi să se lase pe vine, ferindu-se. Ușile erau prinse în cuie și baricadate, dar soldații Uniunii roiau ca viespile în jurul unui stup. Reușiseră să dea foc celor mai rezistente construcții, în ciuda umezelii. Fumul negru se ridica în rotocoale și vântul îl purta spre est, luminat de portocaliul fad al flăcărilor.

Un nordic năvăli dintr-o casă ce ardea, rotindu-și toporul cu ambele

mâini pe deasupra capului. Beck nu-i auzi strigătul, dar văzu cine este, totuși. În balade, pesemne că ar fi alergat într-acolo și ar fi murit bucuros alături de el. Vreo doi uniști fugiră care încotro, dar un alt grup îl înghesui lângă un zid, atacându-l cu lăncile. Una îl lovi în braț și nordicul scăpă toporul. Își ridică cealaltă mână continuând să strige. Fie se preda, fie înjura. Oricum nu mai conta. Îl înjunghiară în piept și bărbatul se prăbuși. Continuară să-l împungă, într-o mișcare de du-te vino, așa cum sapă oamenii pe câmp.

Ochii holbați și plini de lacrimi ai lui Beck se opriră asupra celorlalte clădiri. Uciderile se țineau lanț de-a lungul malului, la nici o sută de pași de locul în care se afla el. Uniștii târau pe cineva care se zbătea, ascuns până atunci într-o cocioabă, și acum îl aplecau peste mal. Zări strălucirea lamei unui cuțit, după care bărbatul căzu îmbrâncit în apă. Pluti cu fața în jos o vreme, în timp ce dușmanii se întoarseră în casa respectivă. I-au tăiat gâtul, cugetă Beck. I-au tăiat gâtul, pur și simplu.

– Au cucerit și porțile.

Glasul lui Reft sună răgușit. De parcă n-ar fi vorbit niciodată. Beck văzu că are dreptate. Acum îi nimiceau pe ultimii apărători. Traseră închizătorile și desfăcură larg porțile. Lumina pătrunse prin arcada pieței.

– Pe toți morții! șopti Beck, dar cuvintele îi ieșiră de pe buze mai degrabă ca o râsuflare.

Sute de ticăloși se revărsară în Osrung, răspândindu-se prin fum în toate direcțiile, înconjurând clădirile și umplând străduțele ce duceau spre pod. Rândul triplu de nordici de la capătul lui de nord părea brusc o barieră jalnică. Un zid de nisip care să țină piept unui ocean. Beck îi văzu agitându-se. Pierzându-se cu firea aproape. Parcă le simțea dorința de a se alătura celor care bătuseră în retragere peste pod, încercând să scape de măcelul de pe malul îndepărtat.

Beck simți și el nevoia iritantă de a fugi. Să facă ceva și să fugă era tot ce-i venea în minte. Ochii lui întâlneau clădirile în flăcări din partea de

sud a râului. Limbile portocalii se înălțaseră tot mai mult, iar fumul se împrăstia peste oraș ca un voal de ceață.

Beck se întrebă oare cum o fi în casele care ardeau. Fără nicio ieșire. Miile de ticăloși unioniști băteau la uși, în ziduri, le atacau cu săgeți. Camerele de la parter se umpleau cu fum. Oameni răniți și fără vreo speranță de a stârni milă. Numărându-și ultimele săgeți. Numărându-și prietenii morți. Fără nicio ieșire. Venise timpul ca sângele lui Beck să se înfierbânte la asemenea gânduri. Dar tot rece se simțea. Alea nu erau fortărețe construite pentru apărare, ci doar niște cocioabe din lemn.

Exact ca asta în care se găsea el.

INVENȚIILE INFERNALE

Maiestatea Voastră Augustă,

E dimineața celei de-a doua zile de luptă și nordicii ocupă poziții puternice în partea de nord a râului. Au capturat Vechiul Pod, orașul Osrung și Eroii. Au ocupat toate răscrucile și ne invită să le luăm de la ei. Terenul e al lor, dar inițiativa îi aparține acum mareșalului Kroy și, cum forțele noastre au ocupat câmpul de luptă, el nu se va da înapoi să le cucerească.

Pe aripa estică, lordul guvernator Meed a început deja un atac copleșitor asupra orașului Osrung. Eu însumi mă găsesc în vest, unde urmăresc asaltul generalului Mitterick asupra Vechiului Pod.

Generalul a rostit un discurs înălțător azi-dimineață, la prima oră, când lumina abia atinsese cerul. Când a cerut voluntari care să conducă atacul, toată lumea a ridicat mâna fără ezitare. Maiestatea Voastră ar fi foarte mândră de curajul, moralul și dârzenia soldaților. Într-adevăr, fiecare dintre ei este un erou.

Rămân al Maiestății Sale cel mai credincios și mai nevrednic servitor.

*Bremer dan Gorst,
Observator Regal al Războiului Nordic*

Gorst semnă scrisoarea, o îndoi și i-o dădu lui Younger, care o sigilă cu ceară roșie și o strecură într-un săculeț de mesager cu soarele aurit al Uniunii incrustat în piele cu o lucrătură elaborată și poleită.

– Va pleca spre sud în mai puțin de o oră, spuse servitorul, întorcându-se.

– Excelent! zise Gorst.

Dar oare e așa? Chiar contează dacă pleacă mai devreme sau mai târziu ori dacă Younger o aruncă într-o latrină cu restul de scârnavii din tabără? Contează dacă regele citește vreodată platitudinile mele pompoase despre platitudinile pompoase ale generalului Mitterick, rostite la prima oră din zori, când lumina abia atinsese cerul? Când am primit ultima oară vreo scrisoare de la el? Acum o lună? Două? Oare cer prea mult? Mulțumesc pentru gunoiul patriotic, sper că te simți bine în exilul tău înjositor!

Își ciupi absent crusta de pe mâna dreaptă, dorind să vadă dacă-l doare. Se strâmbă când îl duru mai tare decât intenționase. *Întotdeauna e o linie atât de fină.* Era acoperit de julituri, tăieturi și vânătăi și nu-și mai amintea măcar cine i le făcuse. Însă durerea cea mai rea venea de la pierderea sabiei scurte făurite de Calvez, înecată pe undeva, prin mlaștină. Una dintre puținele relicve de pe vremea când era Prima Gardă exaltată a regelui și nu un autor de fantezii reprobabile. *Semăn cu o amantă părăsită, prea lașă ca să-și vadă de viață, agățându-se cu buze tremurânde până în ultima clipă de bădăranul care a abandonat-o. Numai că eu sunt mai trist, mai urât și cu voce pițigăiată. Și mai și omor oameni din plăcere.*

Ieși de sub streășina picurândă în fața cortului. Ploaia se potolise și mai picau doar câțiva stropi răzleți. Ba chiar o bucată de cer senin, parcă ruptă din mantia norilor, apăru deasupra văii. Ar fi trebuit să simtă puțin optimism la simpla plăcere a razelor de soare ce-i mângâiau fața. Dar nu găsi în sufletul lui decât greutatea insuportabilă a dizgrației sale. Sarcinile prostului înșirate într-o procesiune zdrobitor de plictisitoare. *Alergi. Exersezi. Te caci. Scrii o scrisoare. Mănânci. Privești. Mai scrii un căcat. Mai caci o scrisoare. Mănânci. Pat. Te prefaci că dormi, dar de fapt zaci treaz*

toată noaptea încercând să ți-o freci. Sus. Alergi. Exersezi. Scrisoare...

Mitterick deja condusesese una dintre încercările nereușite de a cuceri podul. Un efort îndrăzneț, nechibzuit din partea Regimentului 10 care obținuse fără prea multă rezistență o grămadă de victorii zdrobitoare. Nordicii îi primiseră cu o ploaie de săgeți cât timp se străduiseră să intre în formație în capătul îndepărtat, apoi năvăliseră din tranșeele ascunse în lanul de orz și îi atacaseră cu un urlet ce-ți îngheța sângele în vine. Oricine-ar fi fost la comandă era limpede că-și cunoștea meseria. Soldații Uniunii se luptaseră vitejește, dar, înconjurați din trei părți, se văzuseră nevoiți foarte curând să bată în retragere, spre râu, unde se zbatuseră neajutorați în apă. Restul nimerise într-un haos diabolic, chiar pe pod, amestecați printre cei care încă se chinuiau fără minte să-l traverseze, împingând bezmetic înainte.

Un șir lung de arcași ai lui Mitterick apăruse atunci din spatele unor copaci pitici, de pe malul de sud și îi atacaseră pe nordici cu o salvă sălbatică de săgeți, silindu-i să se retragă de-a valma spre tranșeele lor, lăsând morții împrăștiați prin lanurile călcate în picioare, de pe partea lor de pod. Regimentul 10 fusese prea ciopârțit ca să profite de deschidere totuși, iar acum arcașii din ambele tabere erau foarte ocupați cu un schimb haotic de săgeți peste apă, în vreme ce Mitterick și ofițerii lui puneau la cale următorul val.

Și, după cum vă puteți închipui, și următorul stoc de sicrie.

Gorst privi roiurile de țânțari care bântuiau malul și cadavrele care pluteau pe apă. *Bravura.* Se mișcau odată cu curentul de apă. *Onoarea.* Cu fața în sus, cu fața în jos. *Dârzenia soldaților.* Un erou îmbibat de apă al Uniunii, bălăcindu-se în mijlocul unor trestii, mișcându-se o clipă în sus și în jos, răsturnat într-o rână. Un nordic veni apoi plutind, se lovi ușor de el și îl depărtă de mal. Trecură amândoi printr-un ochi de apă cu mazăgă galbenă, într-o îmbrățișare stânjenitoare. *Ah, iubirea de la tinerețe.* *Poate mă va îmbrățișa și pe mine cineva după ce mor. Căci nu prea am avut parte de așa ceva înainte.* Gorst trebui să se abțină să nu izbucnească într-un

hohot de râs complet nepotrivit.

– Măi, să fie, colonelul Gorst!

Întâiul dintre Magi se apropie cu pași mari, cu un toiag într-o mână și o cană de ceai în cealaltă. Privi râul și toată încărcătura aia care plutea, inspiră adânc pe nas și expiră satisfăcut pe gură.

– Ei bine, n-ai cum să nu apreciezi că s-au străduit totuși, nu? Succesul e grozav, dar există ceva grandios într-un eșec de proporții, așa-i?

Nu văd ce-ar exista și nici nu cred că m-ar interesa.

– Lord Bayaz!

Servitorul creț al magului desfăcu un scaun pliant, îndepărtă o scamă imaginată de pe pânza lui și făcu o plecăciune adâncă.

Bayaz își aruncă toiagul pe iarba umedă, fără prea multă ceremonie, și se așează. Închise ochii, lăsându-și fața zâmbitoare dezmiardată de lumina dătătoare de forță a soarelui.

– Minunat lucru războiul! Dus așa cum trebuie, desigur, din motive întemeiate. Separă grâul de neghină. Face curățenie.

Pocni din degete cu un sunet imposibil de tare.

– Fără războaie, societățile au tendința să se înmoaie. Devin blege. Ca un bărbat care mănâncă numai prăjituri.

Se întinse și lovi glumeț cu pumnul în brațul lui Gorst, apoi își scutură degetele moi, prefăcându-se că-l doare.

– Au! Pun pariu că tu nu mănânci numai plăcinte.

– Nu.

La fel ca în cazul tuturor celor cu care vorbea, nici Bayaz nu-l asculta.

– Lucrurile nu se schimbă doar pentru că le ceri. Trebuie să-i scuturi zdravăn pe oameni. Cine-a zis că războiul nu schimbă niciodată nimic, ei bine... încă n-a luptat în destule războaie, corect? Mă bucur să văd că ploaia a stat. Numai belele am avut cu experimentul meu din pricina ei.

Experimentul consta din trei tuburi uriașe de metal negru-cenușiu, mat, cocoțate pe cadre imense din lemn, fiecare dintre ele închis la un capăt și cu celălalt îndreptat în direcția vagă a Eroilor. Fuseseră aranjate

cu multă grijă și cu eforturi extraordinare pe o movilă, la o sută de pași de cortul lui Gorst. Numărul nesfârșit de oameni, cai și unelte l-ar fi ținut treaz toată noaptea, dacă oricum n-ar fi fost pe jumătate treaz ca de obicei. Pierdut în fumul Casei de Plăceri a lui Cardotti, căutându-l disperat pe rege. Văzând un chip mascat în penumbră, lângă scări. Stând în fața Consiliului Închis, când l-au dizgrațiat, căzând în abis, spre fundul lumii, totul întâmplându-se pentru a nu știu câta oară. Alături de Finree, ținând-o în brațe. Cu gura plină de fum. Scuipând fumul, înecându-se, împleticindu-se pe coridoarele labirintice ale Casei de Plăceri Cardotti...

– Jalnic, nu? întrebă Bayaz.

Pentru o clipă, Gorst se întrebă dacă nu cumva magul îi citise gândurile. *Da, să-mi bag picioarele, așa e!*

– Poftim?

Bayaz își întinse brațele în lateral să cuprindă scena în care toată lumea se târa.

– Toate faptele oamenilor sunt încă la mila cerurilor mofturoase. Războiul mai ales.

Sorbi iar din cană, se strâmbă și aruncă restul lichidului pe iarbă.

– Când vom putea ucide oameni la orice oră din zi, în orice anotimp, pe orice vreme, *atunci* vom fi civilizați, nu?

Și chicoti mai mult pentru el.

Cei doi Adepți Alchimici de la Universitatea din Adua se apropiară ca o pereche de preoți care primiseră o audiență personală la Marele Zeu. Cel numit Denka era palid ca o stafie și tremura. Cel numit Saurizin avea fruntea ridată și nădușită. Se șterse cât putu de repede.

– Lord Bayaz!

Adeptul încercă să se încline și să zâmbească în același timp, dar nu-i ieși niciunul dintre gesturi suficient de convingător.

– Cred că vremea s-a îmbunătățit destul ca să putem verifica mașinăriile.

– În sfârșit, se răsti magul. Atunci, ce mai așteptați, sărbătoarea de la

jumătatea iernii?

Cei doi bătrâni pleacă în grabă. Saurizin mârâi fioros la colegul lui. Începură o discuție aprinsă cu cei doisprezece meșteri cu șorț despre cel mai apropiat dintre tuburi. Dădură mult din mâini, arătând spre cer și apoi spre niște unelte din alamă. În cele din urmă, unul aduse o torță lungă. Limbile flăcărilor se înălțau lacome din capătul negru ca smoala. Adeptii și ajutoarele lor se îndepărtară grăbiți, ghemuindu-se în spatele unor cutii și butoaie, acoperindu-și urechile. Purtătorul de torță înaintă cu tot entuziasmul unui bărbat condamnat la spânzurătoare și atinse cu vârful torței capătul tubului. Câteva scântei zburară, o limbă de fum se învâртеji, apoi se auzi un fâșâit și un pocnet firav.

Gorst se încruntă:

– Ce e...

Urmă o explozie colosală și Gorst se chirci la pământ, cu capul între palme. Nu mai auzise nimic asemănător de la asediul din Adua, când gurkienii dăduseră foc unei mine și o sută de pași de zid se transformaseră în pietriș. Gărzile priviră îngrozite din spatele scuturilor. Muncitorii epuizați se ridicară în picioare, holbându-se de lângă focurile lor. Alții se chinuiră să-și controleze caii speriați. Doi dintre ei rupseseră grinda de care fuseseră priponiți și galopau acum, cu ea troncănind în urma lor.

Încet, prevăzător, Gorst se ridică și el în picioare. Fumul ieșea încetișor prin capătul uneia dintre țevi, iar meșterii roiau în jurul ei. Denka și Saurizin se certau de zor. Care fusese efectul mașinăriei dincolo de zgomotul infernal, Gorst n-avea nici cea mai vagă idee.

– Ei bine...

Bayaz își vârî un deget în ureche și îl mișcă energic.

– Cu siguranță sunt asurzitoare.

O bubuitură slabă răsună în toată valea. Ceva ca un tunet, deși lui Gât-Îngust i se păruse că vremea tocmai se limpezise.

– Ai auzit asta? întrebă Talpă-Despicată.

Gât-Îngust ridică din umeri și se uită spre cer. Încă o grămadă de nori, chiar dacă se zăreau și bucăți de cer senin.

– Pesemne că mai vine o ploaie.

Dow avea alte treburi pe cap.

– Cum ne descurcăm la Vechiul Pod?

– Au atacat în zori, dar Solz a rezistat bine, spuse Talpă-Despicată. Le-a respins atacul.

– Vor veni din nou, destul de curând.

– Așa cred și eu. O mai rezista și a doua oară?

– Dacă nu o face, avem o problemă.

– Jumătate din oamenii lui au rămas în spate, alături de Calder.

Dow pufni.

– Exact omul pe care îl vreau să-mi apere spatele dacă m-aș lupta pe viață și pe moarte.

Talpă-Despicată și alți doi chicotiră.

Există un fel corect de a face lucrurile, credea Gât-Îngust, iar asta nu presupunea să-i lași pe oameni să râdă de prietenii tăi în lipsa lor, oricât de demni de batjocură ar fi.

– Flăcăul ăla ar putea să vă surprindă, zise el.

Talpă-Despicată zâmbi și mai tare:

– Am uitat că tu și el sunteți apropiați.

– L-am crescut practic pe băiat, îi lămurii Gât-Îngust, aruncându-le o căutătură urâtă.

– Așa se explică multe.

– De pildă?

Dow vorbi peste ei, ușor enervat.

– Voi, amândoi, i-o puteți freca lui Calder imediat ce se stinge lumina. În caz că nu ați băgat de seamă, avem treburi mai serioase. Ce se petrece la Osrung?

Talpă-Despicată îi aruncă o privire dură lui Gât-Îngust, apoi se întoarce spre Dow.

– Uniunea a trecut de palisadă și se luptă în partea de sud a orașului. Deșiratul va rezista totuși.

– Ar face bine, gemu Dow. Și mijlocul? Vreun semn că ar trece mlaștinile?

– Mărșăluiesc întruna în zonă, dar...

Capul lui Talpă-Despicată dispăru și ceva îi intră în ochi lui Gât-Îngust.

Urmă un sunet de parcă s-ar fi crăpat ceva și Gât-Îngust nu mai auzi decât un țipăt și un vaiet lung.

Primi o lovitură puternică în spate și căzu, se rostogoli, se ridică iarăși împleticit, se aplecă precum un bețiv, în timp ce pământul se legăna.

Dow își scoase toporul, învârtindu-l nebunește, urlând, dar Gât-Îngust nu auzi nimic. Doar un țârâit îngrozitor. Praful se ridicase în aer pretutindeni. Nori înecăcioși, precum ceața.

Gât-Îngust aproape că se împiedică de leșul decapitat al lui Talpă-Despicată, din care sângele curgea în valuri. Știu că e el datorită gulerului armurii. Îi lipsea și un braț. Talpă-Despicată era, fără îndoială. Nu Gât-Îngust. El le avea pe amândouă. Verifică. Murdare de sânge, deși nu știa sigur al cui e.

Poate ar trebui să-și scoată sabia. Bâjbâi după mâner, dar nu reuși să aprecieze distanța. Oamenii alergau în toate direcțiile, niște forme simple în întuneric.

Gât-Îngust își frecă urechile cu podul palmelor. Tot nimic, în afara vaierului.

Un mercenar stătea pe jos, urlând în tăcere, trăgând întruna de platoșa cu zale. Ceva ieșea din ea. Prea groasă ca să fie o săgeată. O bucată de piatră.

Fuseseră atacați? Dacă da, de unde? Praful începu să se așeze. Oamenii se buluceau peste tot, înghiontindu-se, lăsându-se în genunchi lângă cei

răniți, arătând în toate direcțiile, ghemuindu-se cu fața în jos.

Jumătate din partea de sus a unuia dintre Eroi lipsea. Piatra veche primise o tunsoare nouă și acum avea o margine proaspătă, lucioasă. Morții zăceau împrăștiați la baza ei. Mai mult decât morți. Sfârtecați. Îndoți și răsuciți. Zdrobiți și cu mațele pe-afară. Distruși așa cum Gât-Îngust nu mai văzuse vreodată. Nici măcar după ce Sângerosul Nouă își făcuse treaba în Ținuturile Înalte.

Un băiat stătea printre cadavre și bucățile mari de piatră, stropit cu sânge din cap până-n picioare, clipind des spre sabia trasă și așezată pe genunchii săi, strângând în mâna înghețată o bucată de zidărie. Nu pricepu cum de se salvase, dacă într-adevăr trăia.

Chipul lui Whirrun se ivi de niciunde. Gura i se mișca de parcă vorbea, dar Gât-Îngust nu auzea decât o pâraitură.

– Ce? Ce?

Nici măcar propriile cuvinte nu și le deslușea. Whirrun îi împunse obrazul cu degetul mare. Îl duru. Foarte tare. Gât-Îngust își pipăi fața și degetele i se murdăriră de sânge. Dar mâinile lui erau oricum însângerate. Totul era.

Încercă să-l împingă pe Whirrun într-o parte, se împiedică de ceva și se prăbuși greoi în iarbă.

Poate că ar fi fost mai bine să rămână aici, pentru o vreme.

– Un triumf! croncăni Saurizin, scuturând aranjamentul mirobolant de șuruburi din alamă, tije și lentile ca un războinic puriu ce-și flutură sabia în semn de victorie.

– O lovitură palpabilă cu a doua salvă, lord Bayaz!

Denka abia dacă-și putea domoli entuziasmul.

– Una dintre pietrele de pe deal a fost nimerită și distrusă!

Întâiul dintre Magi ridică o sprânceană.

– Vorbești de parcă distrugerea pietrelor a fost scopul exercițiului.

– Sunt convins că nordicii aflați pe culme au suferit mari pagube și

multă dezordine a apărut în rândul lor.

– Mari pagube și multă dezordine! repetă Saurizin.

– Cadouri grozave pentru un dușman, spuse Bayaz. Continuați.

Starea de spirit a celor doi Adepți se schimbă. Denka își umezi buzele.

– Ar fi prudent să verificăm mașinăria, să ne asigurăm că nu are nevoie de reparații. Nu putem spune ce consecințe vor apărea dacă tragem des cu ea...

– Atunci, să aflăm, spuse Bayaz. Continuați!

Celor doi bătrâni le era teamă să continue. *Dar o teamă cu mult mai mică decât cea provocată de Întâiul dintre Magi.* Se întoarseră la tuburile lor, unde începură să-și hărțuiască meșterii neajutorați, așa cum și ei fuseseră hărțuiți. *Iar meșterii cu siguranță se vor lua de muncitorii simpli, iar muncitorii vor biciui catârii, iar catârii vor lovi câinii, iar câinii se vor repezi la viespi și, cu puțin noroc, una dintre viespile astea îl va înțepa pe Bayaz în curul lui gras și, astfel, roata vieții se va pregăti să se învârtă din nou...*

Departe, spre vest, o a doua încercare de asalt a Vechiului Pod se afla în plină desfășurare, fără să aibă mai mult succes decât prima. De data asta, un efort prost conceput de a traversa râul pe plute. Două dintre ele se rupseseră imediat ce fuseseră lansate pe apă, lăsându-și încărcătura să se lupte la mal. Pe unii dintre ei, armura îi trase la fund. Pe alții, curentul îi purta vesel în jos. Cei rămași la bord dădeau zadarnic din rame sau din brațe. Săgețile cădeau ploaie în jurul lor.

– Plute, murmură, Bayaz, ridicându-și bărbia și scărpînându-și absent barba scurtă.

– Plute, murmură Gorst, privind un ofițer care gesticula furios cu sabia spre malul îndepărtat, unde nu avea să ajungă mai repede decât ar fi ajuns pe Lună.

Urmă o altă explozie asurzitoare, însoțită imediat de un cor de gemete, oftaturi și urale de uimire din partea unui număr tot mai mare de oameni care se strânseseră în jurul movilei, roși de curiozitate. De data asta, Gorst abia dacă tresări ușor. *Uimitor cât de iute insuportabilul devine ceva*

banal! Și mai mult fum pluti dinspre cel mai apropiat tub, înălțându-se apoi ușurel spre cer unde se alătură valului de ceață acră care atârna deasupra mașinăriei.

Bubuitura aceea ciudată răsună din nou și fumul se ridică undeva, dincolo de râu, la sud.

– Ce naiba pun la cale? murmură Calder.

Chiar dacă se cocoțase pe zid, nu vedea nimic.

Fusesse aici toată dimineața, așteptând. Plimbându-se agitat de colo până colo, prin ploaie, apoi prin soare. Așteptând, fiecare minut părând un secol, cu gândurile rătăcindu-i haotic. Ca o șopârlă prinsă într-un borcan. Scrutând sudul, fără să vadă nimic, surprinzând sunetele luptei ce pluteau peste câmpuri în valuri, uneori îndepărtate, alteori îngrijorător de aproape. Dar încă niciun strigăt de ajutor. Nimic, în afara câtorva răniți care trecură pe-acolo. Un ajutor insuficient pentru nervii sensibili ai lui Calder.

– Avem vești, spuse Alb-ca-Neaua.

Calder se întinse, ducându-și mâna streășină la ochi. Era Hansul Albeață, care venea călare dinspre Vechiul Pod. Când se apropie de ei, observară un zâmbet pe chipul lui ridat atunci și asta îi readuse lui Calder speranță în suflet. În acel moment, nimic nu-l interesa mai mult pe Calder decât să evite o confruntare cu orice preț.

Își propti o cizmă în poartă, în ceea ce el spera să arate a gest bărbătesc, încercând să vorbească pe un ton glacial. Inima îi bătea să-i spargă pieptul însă.

– Solz a dat de bucluc puțin, nu?

– Până acum, sudicii sunt ăia care au dat de necaz, cretinii naibii!

Albeață își scoase coiful și își șterse fruntea cu mâneca.

– De două ori i-a pus Solz pe fugă. Prima dată au apărut de parcă veniseră în plimbare. Credeau pesemne că o să le oferim podul pe tavă. Dar fratele tău le-a scos numaidecât prostiile din cap.

Chicoti și Alb-ca-Neaua îl imită. Calder schiță și el un zâmbet, chiar dacă destul de acru. Totul avea gust acru azi.

– A doua oară au încercat cu plutele.

Albeață își întoarse capul și scuipă în orz.

– Le-aș fi putut spune până și eu că, acolo, curentul e prea puternic pentru așa ceva.

– Bine că nu te-au întrebat, spuse Alb-ca-Neaua.

– Așa e. Voi puteți rămâne în continuare aici să vă odihniți. Le ținem piept toată ziua în ritmul ăsta.

– Mai e mult până la noapte, totuși, murmură Calder.

Ceva trecu razant pe lângă el. La început, crezu că o pasăre zburase spre lanul de orz, dar fusese ceva mult prea mare și mult prea rapid. Ricoșă în mijlocul câmpului, provocând un nor de praf și de paie și lăsând în urmă o cicatrice mare. Cam vreo două sute de pași spre est, la poalele pline de iarbă ale Eroilor, se lovi de zidul lui Clail.

Pietrele sparte zburară foarte sus, pentru ca mai apoi să se năpustească în spatele zidului, într-un nor imens de praf și de resturi. Resturi de cort. Resturi de echipament. Și resturi umane, își dădu seama Calder, fiindcă de-a lungul întregului zid campaseră oameni.

– Pe toți..., bălmăji Hansul, holbându-se la rămășițele zburătoare.

Se auzi un sunet ca plesnetul unui bici, dar de o mie de ori mai puternic. Calul lui Albeață se cabră și bărbatul alunecă pe spate, prăbușindu-se în mijlocul lanului, dând neputincios din brațe. Ceilalți din jur se holbară și începură să strige, își scoaseră armele sau se aruncară la pământ.

Ei, asta chiar părea o idee bună.

– Rahat! șuieră Calder, îndepărtându-se de poartă și aruncându-se într-un șanț. Dorința lui de a rămâne în viață biruise dorința de a inspira bărbăție. Bulgări de pământ și pietre cădeau împrejur, ca o grindină neașteptată, săltând pe potecă.

– Partea bună e, spuse Alb-ca-Neaua, complet netulburat, că bucata aia

de zid îi aparține lui Zece-Feluri.

Servitorul lui Bayaz își scoase lentila cu un zâmbet de ușoară dezamăgire.

– Cam năbădăioase! zise el.

O afirmație modestă care te dărmă. Mașinăriile fuseseră declanșate pesemne de vreo douăzeci de ori. Proiectilele lor, niște bile mari metalice sau din piatră, se împrăștiaseră pe panta dealului din față, pe câmpurile din ambele părți, prin livada de la poale, pe cer și una dintre ele nimeri direct în apă provocând o adevărată fântână arteziană.

Cât o fi costat șmecheria asta ca să săpăm câteva găuri în peisajul nordicilor? Câte spitale am fi putut construi cu banii ăștia? Câte case pentru sărmani? Ceva care să merite cu adevărat? În mormântări cuviincioase pentru copii săraci? Gorst se strădui să-i pese, dar fără prea mari rezultate. *Probabil că i-am fi putut plăti pe nordici să-i ia gâtul lui Dow cel Negru și apoi să plece acasă. Dar atunci, cu ce mi-aș mai fi umplut...*

Un fulger portocaliu se ivi din senin și Gorst avu o senzație vagă de lucruri care zboară. Crezu că-l vede pe servitorul lui Bayaz lovind cu pumnul în ceva invizibil, chiar lângă stăpânul său. Brațul lui părea un vâl de penumbră imposibil. O clipă mai târziu, craniul lui Gorst începu să pârâie din cauza unei explozii mai înfricoșătoare decât de obicei, însoțită de un sunet ca un dangăt de clopot. Simți cum suflul îi smulge părul și se împletici zdravăn înainte de a-și recăpăta echilibrul. Servitorul ținea în mână o bucată mare și zimțată de metal curbat, cam de dimensiunea unei farfurii pentru cină.

Bayaz ridică din sprâncene la vederea ei.

– Un defect de funcționare.

Servitorul își șterse murdăria neagră de pe degete.

– Calea către progres este întotdeauna strâmbă.

Bucățile de metal zburaseră în toate direcțiile. Una foarte mare nimerise direct printr-un grup de lucrători, lăsând în urma ei câțiva

morți, iar pe restul, mânjiți cu sânge. Alte fragmente creaseră spații mici în mijlocul asistenței uluite sau trecuseră brusc pe deasupra gărzilor ca niște popice mici. Un nor gros de fum se ridica acolo unde înainte fusese unul dintre tuburi. Un meșter acoperit de sânge și noroi ieși din mijlocul lui, cu părul în flăcări, nesigur pe picioare și mergând pieziș. Nu mai avea brațe și, curând, se prăbuși într-o rână.

– Întotdeauna, rosti Bayaz, lăsându-se nefericit în scaunul său pliant, o cale strâmbă.

Unii oameni încremeniseră clipind nedumeriți. Alții urlau. Alții alergau ca bezmeticii care încotro, încercând să ajute răniții. Gorst se întrebă dacă ar trebui să facă și el la fel. *Dar la ce m-aș pricepe eu? Să ridic moralul cu glume? Ai auzit-o p-aia despre cretinul ăla cu vocea lui stupidă, a cărui viață a fost ruinată în Sipani?*

Denka și Saurizin se apropiau speriați, în robele lor negre pătate cu funingine.

– Și iată că au apărut și pocăiții, murmură servitorul lui Bayaz. Cu permisiunea dumneavoastră, ar trebui să mă ocup de celelalte treburi ale noastre de pe partea opusă a râului. Am senzația că micii discipoli ai Profetului nu stau degeaba acolo.

– Atunci, nici noi nu putem sta degeaba.

Magul îi făcu servitorului un semn scurt cu mâna.

– Sunt lucruri mai importante decât să-mi torni mie ceai.

– Doar câteva.

Servitorul îi zâmbi ușor lui Gorst când se strecură pe lângă el.

– Într-adevăr, după cum spun și scripturile kantice, cei drepti nu-și permit să se odihnească...

– Lord Bayaz, ăăă...

Denka se uită spre Saurizin, care-l îndemnă cu gesturi frenetice să continue.

– Regret să vă informez că... una dintre mașinăriile noastre a explodat.

Magul îi lăsa așa un moment, în timp ce undeva, nevăzută, o femeie

tipă ca un ceainic care fierbe.

– Adică voi aveți impresia că am ratat momentul?

– Alta a sărit din suportul ei la ultima salvă și mi-e teamă că va dura ceva mai mult până le vom rearanja.

– A treia, interveni Denka, are o crăpătură micuță, care necesită și ea atenție. Sunt...

Fața i se schimonosi, de parcă se temea că cineva o să-i înfigă o sabie direct în ea.

– Aș ezita să riscăm din nou o salvă.

– Ai ezita?

Nemulțumirea lui Bayaz îi apăsa pe toți. Chiar dacă stătea în picioare lângă el, Gorst simți o nevoie puternică să îngenuncheze în fața lui.

– E vorba de un defect la carcasa de metal, izbuti Saurizin să îngaime, aruncându-i colegului său o privire otrăvită.

– Aliajele mele sunt perfecte, se văicări Denka, ceva nu a mers cum trebuie cu prafurile explozive care au fost prea...

– Dați vina unul pe altul?

Vocea magului sună la fel de înfricoșătoare ca explozia în sine.

– Credeți-mă, domnilor, aveți timp de chestii dintr-astea după o bătălie. Chiar și în tabăra câștigătoare.

Cei doi bătrâni se ploconiră adânc. Bayaz dădu din mână și amenințarea dispăru.

– Însă astfel de lucruri se mai întâmplă. În general, a fost... o demonstrație interesantă.

– Lord Bayaz, sunteți mult prea bun...

Lăsând în urmă bolboroselile lor umile, Gorst se îndreptă spre locul în care până nu demult stătuse o gardă. Bărbatul zăcea în iarbă, cu brațele întinse în lateral. O bucată zimțată de metal curbat i se înfipsese în coif. Prin fanta strâmbă încă se zărea un ochi care privea cerul într-o ultimă clipă de surpriză profundă. *Neîndoielnic, fiecare dintre ei e un erou.*

Scutul lui căzuse nu departe. Soarele aurit de pe acesta strălucea, în contrast cu fratele lui ceresc care abia se zărea printre nori. Gorst îl ridică, își strecură mâna stângă printre curele și porni cu pași mari spre Vechiul Pod. Când trecu pe lângă Bayaz, magul se lăsă pe spătarul scaunului pliant și își încrucișă picioarele. Lucrurile lui rămăseseră în apropiere, pe iarba umedă.

– Ce nume-ar trebui să le dăm? Sunt mașinării care scot foc, așadar mașinării focoase? Nu, e caraghios. Tuburi mortale? Numele sunt atât de importante și nu m-am priceput niciodată la ele. Aveți vreo idee?

– Îmi place ideea de tuburi mortale... murmură Denka.

Bayaz nu-l ascultă.

– Îmi închipui că cineva va găsi un cuvânt rezonabil cât de curând. Ceva simplu. Am sentimentul că le vom vedea mult timp de aici înainte...

O DEZBATERE ATENTĂ

Din câte își dădea seama Beck, lucrurile o luau razna. Uniunea avea un șir dublu de arcași pe malul sudic al râului. Ghemuiți în spatele unui gard, ca să-și încarce micile lor arcuri diavolești. Ridicându-se la răstimpuri ca să lanseze o ploaie de săgeți spre capătul de nord al podului. Mercenarii de acolo se ascundeau după scuturile lor înțepate de sute de ori. Robii se lipeau de ei, uitând să țină lăncile drepte. Vreo doi bărbați căzură nimeriți în plin. Îi târâseră urlând până în ultimele rânduri, slăbind puținul curaj al celorlalți. Inclusiv pe-al lui Beck. Dacă mai rămăsese ceva din el.

Aproape că rostea cuvintele cu fiecare răsuflare. Să fugim. Alții o făcuseră deja. Ditamai oamenii cu nume mari și poziție. Fugiseră, traversând râul ca să-și scape pielea. De ce naiba Beck și restul mai zăboveau? De ce dracului le-ar păsa lor dacă Deșiratul rezistă sau dacă Dow cel Negru continuă să poarte vechiul lanț al lui Bethod?

Pe malul sudic al râului, lupta se încheiase. Uniunea pătrunsese și în ultimele case și îi măcelărise pe apărători sau îi silise să iasă din casele în flăcări, cu același rezultat în final. Fumul încă plutea pe deasupra apei. Acum soldații se pregăteau să ia cu asalt podul, apropiindu-se în dispozitiv de luptă în săgeată de capătul îndepărtat. Beck nu mai văzuse niciodată oameni atât de bine înarmați, din cap până în picioare numai metal. Arătau mai degrabă ca ieșiți din forjă decât a ființe umane. Se

gândi la armele jalnice pe care trupa lui le avea. Cuțite boante și sulițe îndoite. Parcă ai fi încercat să dobori un taur cu un ac.

O altă salvă de săgeți veni șuierând peste apă și un haidamac de rob sări în sus ca ars, urlând ca dementul, împingând oamenii din calea lui. Se aruncă de pe pod în apă. Zidul de scuturi slăbise când trecuse el, iar rândul din spate se răsfiră de-a binelea. Niciunul dintre ei nu voia să stea ghemuit acolo și să se aleagă cu o săgeată în ochi și nici pomeneală să vrea să înfrunte bestiile alea în armuri. Poate că lui Dow cel Negru îi plăcea mirosul de lași fripți, dar Dow se afla departe. Uniunea venise înspăimântător de aproape și n-avea de gând să se oprească. Beck mai că le vedea oasele străpungându-le pielea. Se retraseră unii lângă alții, scuturile se dezlipiră și lăncile se clătinară haotic.

Omul Ales care comanda zidul de scuturi se întoarse să strige, agitându-și toporul, dar căzu brusc în genunchi, încercând să-și ducă mâna la spinare. Se prăbuși cu fața în jos. O săgeată ieșea din pelerina lui fină. Cineva scoase un strigăt lung de pe partea cealaltă a podului și Uniunea năvăli. Tot metalul acela lustruit înaintând ca o bestie furioasă. Nu asaltul sălbatic al unui grup de mercenari, ci un marș constant, cu un scop precis. Și uite-așa, fără nicio lovitură, zidul de scuturi se sparse și oamenii fugiră. Următorul val de săgeți seceră vreo zece dintre ei sau chiar mai mulți, fiindcă își expuseseră spatele. Restul se împrăștiară care încotro spre piață, precum graurii pe care Beck obișnuia să-i împrășteie cu o bătaie din palme.

Beck privi un bărbat care se târa, cu trei săgeți înfipite în el. Îl urmări cu ochii holbați, gata-gata să se sufoce. Cum te simțeai oare când săgeata intra în tine? Adânc în carne? În gât. În piept. În boase. Sau tăișul unei săbii. Metalul ăla ascuțit sfâșiind carnea moale. Ce simțeai când cineva îți tăia piciorul? Cât de tare putea să doară? Își petrecuse tot timpul visând la bătălii, dar asta nu-i venise niciodată în minte.

Să fugim. Se întoarse să-i spună și lui Reft, dar acesta deja slobozise o săgeată și acum se pregătea înjurând să ia alta. Beck ar fi trebuit să facă

același lucru, așa cum îi ordonase Puhoi, dar arcul lui părea să cântărească o tonă. Mâna îi tremura atât de rău, încât abia putea să-l țină strâns. Pe toți morții, îi venea să vomite. Trebuiau să fugă, dar era prea laș să rostească până și cuvintele. Prea laș să le arate flăcăilor de jos că făcea pe el de spaimă, că voia să țipe și că tremura din toate încheieturile. Nu reuși decât să rămână așa, înlemnit, cu arcul scos pe fereastră, dar fără să întindă coarda. Exact ca un băiat care își scoate mădularul să se pișe, dar descoperă că nu poate dacă se uită cineva la el.

Arcul lui Reft vibră din nou și apoi îl auzi strigând:

– Mă duc jos!

Reft își scoase cuțitul lung și, cu toporișca în cealaltă mână, se îndreptă spre scări. Beck îl urmări cu gura căscată pe jumătate, dar nu rosti o vorbă. Prins între frica de a rămâne acolo singur și frica de a merge jos.

Se sili să se uite pe fereastră. Soldații Uniunii năvăliseră în piață, cei cu armuri grele. Și mai mulți veneau din urmă. Zeci. Sute. Săgețile zburau dinspre și înspre clădiri. Cadavre peste tot. O piatră veni de pe acoperișul morii și nimeri coiful unui unionist. Bărbatul se rostogoli. Însă erau pretutindeni, umplând străzile, bătând pe la uși, doborându-i pe răniții care încercau să fugă șchiopătând. Un ofițer stătea lângă pod, gesticulând cu sabia spre clădiri, îmbrăcat cu un veston elegant cu fire aurii, exact ca ostaticul luat de Fiori. Beck își ridică arcul, își găsi ținta și trase de coardă.

Dar nu putu s-o facă. Urechile îi vâjâiau din pricina larmei și nu gândea limpede. Începu să tremure atât de rău, încât abia mai vedea ceva și, în cele din urmă, închise ochii strâns și trase săgeata la nimereală. Singura săgeată. Prea târziu ca să mai fugă. Înconjuraseră casa. Era prins în capcană. Își ratase șansa și acum Uniunea ocupase tot orașul. Niște așchii îi săriră în față și se dădu în spate împleticindu-se. Alunecă și căzu în fund, zgâriind podeaua cu călcâiele. O săgeată se înfipsese în rama ferestrei, distrugând lemnul. Vârful ei strălucitor parcă amenința camera. Rămase proptit în coate, holbându-se la ea.

Voia să fie cu mama lui. Pe toți morții, unde era mama lui? Ce lucru

ciudat pentru un bărbat să-și dorească așa ceva.

Beck se ridică în picioare, asurzit de bubuituri, scrâșnete, vaiete și urlete care numai sunete scoase de oameni nu păreau. De jos, de afară, dinăuntru... Tresărea la fiecare zgomot. Intraseră deja în casă? Veneau după el? Tot ce putu să facă era să stea așa și să asude. Picioarele i se umeziseră din pricina transpirației. Se scăpă pe el ca un copil și nici măcar nu știa cât o să mai dureze până va începe să se răcească.

Trase sabia tatălui său. Îi simți greutatea. Ar fi trebuit să-i dea putere, așa cum se întâmplase mereu înainte. În schimb, i se făcu dor de casă. De cămăruța lui urât mirositoare în care se retrăgea mereu, ca să viseze la fapte mărețe. Cu greu îi veni să creadă că își dorise așa ceva. Se apropie de scări, cu capul într-o parte, uitându-se cu coada ochiului, de parcă dacă vedea clar era posibil să nu pătească nimic.

Încăperea de jos era plină de mișcări haotice, de umbre adânci și de raze de lumină ce pătrundeau prin obloanele sparte. Mobila se împrăștiase, săbiile sclipeară. Lemnul se făcea țandări întruna, fiindcă cineva încerca să pătrundă în casă. Glasuri amestecate, fără să spună nimic. Cuvinte de-ale unioniștilor sau o bolboroseală. Țipete și scâncete.

Doi dintre băieții lui Puhoi zăceau pe podea. Dintr-unul, sângele se scurgea continuu. Celălalt spunea fără oprire „nu, nu, nu”. Colving avea o expresie dementă, sălbatică pe chipul lui bucălat. Împingea un unionist care se strecurase prin ușa crăpată. Reft ieși din umbră și îl lovi în ceafă cu toporișca. Bărbatul căzu peste el. Reft încercă să se ridice, verificându-i platoșa la spate. Găsi, în sfârșit, spațiul dintre platoșă și coif și îl rostogoli, lăsându-l cu capul atârând într-o parte.

– Țineți-i afară! urlă Reft, sărind din nou la ușă și proptindu-se în ea cu umărul.

Un soldat al Uniunii năvăli prin obloane, nu departe de capătul scărilor. Beck l-ar fi putut înjunghia în spate. Probabil chiar și fără să fie văzut. Dar nu se putu abține să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă totul mergea prost. Ce s-ar fi întâmplat după ce l-ar fi omorât. Așa

că nu făcu nimic. Brait scânci, se răsuci să-l lovească pe soldat cu sulita lui, dar, înainte de a apuca s-o facă, sabia soldatului se înfipse în umărul lui și îi sfâșie pieptul. Scoase un țipăt ascuțit. Continuă să agite sulita, în timp ce omul se chinuia să-și scoată sabia din pieptul lui. Sângele negru țâșni și îi mânji pe amândoi.

– Ajutor! răcni Stodder, lipit de perete cu securea atârându-i în mână. Ajutor!

Beck nu se întoarce și nici nu fugi. Se dădu înapoi încetișor, urcând treptele una câte una. Se repezi la dulap, îi smulse singurul raft, după care se vârî în umbrele pline de pânze de păianjen din el. Găsi cu degetele o gaură între două scânduri ale ușii și o închise ușurel. Se aplecă și se lipi cu spatele de scânduri. Învăluit în întuneric, într-o ascunzătoare proastă de copil. Singur, cu sabia tatălui său. Singur cu scâncetele lui și zgomotele grupei lui de jos, măcelărită fără milă.

Lordul guvernator Meed privea fix pe fereastra către nord a sălii comune, cu mâinile la spate, dând din cap înțelegător la auzul informațiilor, ca și cum chiar ar fi priceput ce se petrece. Ofițerii se înghesuieră lângă el și gâgâiau ca niște boboci de găscă pe lângă mama lor. Finree stătea retrasă în spatele încăperii, ca un secret urât, dorindu-și cu disperare să afle ce se întâmplă, dar refuzând la fel de disperată să dea cuiva satisfacție arătându-și curiozitatea. Își rodea unghiile, fierbând de nervi și urzind tot felul de planuri imposibile de răzbunare.

Dar cel mai mult, recunoscă fără tragere de inimă în sinea ei, o deranja propriul comportament. Ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi prefăcut răbdătoare, fermecătoare și umilă, așa cum o sfătuisese Hal. Ar fi trebuit să bată din palme când Meed făcea pe grozavul și să se strecoare în cercul lui de încredere, precum un cuc în cuibul unui porumbel bătrân.

Totuși, omul era suficient de vanitos ca să se dea mare cu meritele lui umflate. Poate că nu era prea târziu să joace rolul mieluşelului năbădăios și să îi intre în grații printr-o căință falsă. Apoi, când i se va ivi ocazia, îl

va înjunghia pe la spate cu grație. Jură că îi va plăti ea cumva. Abia aștepta să vadă chipul palid ca hârtia al lui Meed când, în sfârșit...

Aliz izbucni într-un râs caraghios:

– Dar cine e acolo?

– Cine e unde?

Finree se uită pe fereastra dinspre est, complet ignorată de când începuse să se desfășoare bătălia la nord. Un bărbat zdrențuit ieșise din pădure și stătea pe un afloriment de piatră, holbându-se spre han. Vântul îi zburlea părul negru. În mod clar, nu arăta deloc a soldat al Uniunii.

Finree se încruntă. Se presupunea că majoritatea oamenilor Copoiului se află mult în urma lor și, în orice caz, silueta singuratică avea ceva... *ciudat*.

– Căpitane Hardrick! strigă ea. Omul acela face parte din trupa Copoiului?

– Care om?

Hardrick veni lângă ele.

– Cu toată sinceritatea, n-aș putea spune...

Bărbatul de pe stâncă ridică un obiect la gură și-și lăsă capul pe spate. O clipă mai târziu, un sunet funebru răsună peste câmpurile pustii. Aliz scoase un hohot de râs.

– Un corn!

Finree simți sunetul direct în stomac și imediat ghici. Apucă brațul lui Hardrick.

– Căpitane, trebuie să călărești până la generalul Jalenhorm și să-i spui că suntem atacați.

– Poftim? Dar nu are...

Rânjetul protestă îi pieri treptat de pe față când se uită spre est.

– Ah! făcu Aliz.

Marginea pădurii se umpluse brusc de oameni. Păreau sălbatici, chiar și de la distanță. Cu părul lung, îmbrăcați în zdrențe, mulți dintre ei

aproape goi. Acum, că stătea în mijlocul a sute de bărbați și lucrurile căpătaseră o oarecare logică, Finree își dădu seama ce o nedumerise atât de tare în privința bărbatului cu corn. Era un uriaș, în adevăratul sens al cuvântului.

Hardrick se holbă, cu gura căscată, și Finree își înfipse unghiile în brațul lui, târându-l spre ușă.

– Acum! Găsește-l pe generalul Jalenhorm! Găsește-l pe tata, acum!

– Ar trebui să primesc ordine...

Ochii i se îndreptară spre Meed, care încă urmărea senin atacul asupra Osrungului, alături de ceilalți ofițeri, în afara a doi dintre ei care se apropiaseră alene să cerceteze ce e cu sunetul de corn.

– Cine sunt? întrebă unul.

Finree nu avea timp să-și susțină cauza. Scoase cel mai ascuțit, mai lung și mai copilăros țipăt cu putință, de până și sângele s-ar fi covăsit la auzul lui. Unul dintre muzicanți greși nota și instrumentul scârțâi. Al doilea mai cântă o clipă înainte de a părăsi încăperea în tăcere. Toate capetele se întoarseră brusc spre Finree, cu excepția lui Hardrick. Femeia răsuflă ușurată să vadă că îl șocase așa de rău, încât ofițerul fugise spre ușă.

– Ce naiba... începu Meed.

– Nordicii! se văicări cineva. La est!

– Care nordici? Despre ce...

Toată lumea începu să strige:

– Acolo! Acolo!

– Pe toți demonii!

– La ziduri, la ziduri!

– Dar avem ziduri?

Bărbații de pe câmp – căruțași, servitori, fierari și bucătari – lăsară vraște corturile și căruțele, alergând spre han. Printre ei apăruseră și niște călăreți, cocoțați pe cai mici și flocoși, fără șei, dar mișcându-se iute. Fin crezu că bărbații ar putea avea arcuri și, o secundă mai târziu,

săgețile se izbiră de zidul de nord al hanului. Una intră pe o fereastră deschisă și alunecă pe podea. Un lucru negru, îndoit și prost făcut, dar nu mai puțin periculos. Cineva își trase sabia cu un sunet slab metalic și, curând, sala se umplu de tăișuri sclipitoare.

– Trimite niște arcași pe acoperiș!

– Dar avem arcași?

– Închideți obloanele!

– Unde e colonelul Brint?

O masă pliantă scârțâi a protest când o traseră în dreptul unei ferestre. Hârtiile de pe ea zburară pe jos.

Finree îi privi scurt pe cei doi ofițeri care se chinuiau să închidă obloanele. Un șir lung de oameni veneau spre ei alergând pe câmpuri. Deja ajunseseră la jumătatea distanței dintre pădure și han, apropiindu-se tot mai repede și răspândindu-se ca să acopere cât mai mult teren. În spatele lor, fluturau stindardele rupte, ornate cu oase. La o primă estimare, erau vreo 2000, iar ei, în han, nu mai mult de o sută, majoritatea slab înarmați. Finree înghiți în sec la oroarea provocată de acest calcul simplu.

– Sunt închise porțile?

– Proptiți-le!

– Chemați înapoi Regimentul 15!

– E prea târziu să luăm...

– Pe toți zeii!

Aliz căscase ochii atât de mari, că li se vedea tot albul, și îi rotea, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare. Nu găsi niciuna.

– Suntem prinși aici!

– O să vină ajutoare, spuse Finree, încercând să pară cât mai calmă, dar bubuitul inimii aproape că-i spărgea pieptul.

– De unde?

– Din partea Copoiului.

Care depusese toate eforturile posibile să pună o distanță cât mai mare între el și Meed.

– Sau din partea generalului Jalenhorm.

Ai cărui oameni se aflau într-o asemenea debandadă după dezastrul de ieri, încât nu se puteau ajuta nici pe ei, darămite pe alții.

– Sau din partea soților noștri.

Care se găseau fix în mijlocul unui asalt asupra orașului Osrung și probabil că n-aveau nici cea mai vagă idee că o nouă amenințare apăruse chiar în spatele lor.

– Vom primi ajutor.

Chiar și ei propriile cuvinte i se părură lipsite de convingere.

Ofițerii se repezeau care încotro, arătau în toate direcțiile, își dădeau ordine contradictorii unul altuia, camera devenea tot mai întunecată și mai confuză, pe măsură ce ferestrele erau baricadate cu tot felul de prostii aflate la îndemână. Meed stătea în mijlocul lor, brusc ignorat de toți și singur, holbându-se în jur cu o privire nesigură. Într-o mână ținea sabia poleită. Își încheșta și își descleșta neajutorat pumnul. Ca un tată nervos la o nuntă pe care o planificase cu grijă, ca să descopere apoi că e nedorit în ziua cea mare. Deasupra lui, portretul său maiestuos privea încruntat în jos.

– Ce-ar trebui să facem? întrebă el aiurea.

Privirea lui rătăcită se opri asupra lui Finree.

– Ce-ar trebui să facem?

Abia când deschise gura să vorbească, Fin își dădu seama că nu are niciun răspuns.

După o oră sau două de vreme frumoasă, norii apărură din nou și începu să plouă, acoperindu-i pe mareșalul Kroy și pe oamenii săi cu o nouă porție de mizerie rece și umedă, estompând definitiv vederea spre ambele flancuri ale câmpului de luptă.

– Blestemată ploaie! se răsti el. Aș putea să-mi pun și o găleată pe cap, că tot degeaba.

Oamenii credeau adesea că un lord mareșal deținea puterea supremă pe câmpul de luptă, chiar mai mare decât a unui împărat în sala tronului. Niciunul nu ghicea constrângerile infinite ale autorității sale. Vremea, mai ales, ținea cu tot dinadinsul să-i ignore ordinele. Mai trebuiau luate în calcul echilibristica din politică, capriciile monarhului și toanele publicului. Mai existau și o puzderie de preocupări logistice, dificultăți în lanțul de aprovizionare, transport, semnalizare și disciplină. Cu cât armata era mai mare, cu atât mai dificilă devenea sarcina sa. Dacă cineva reușea, printr-un miracol, să împingă masa de oameni greu de manevrat să ia o poziție de luptă, cartierul general trebuia să se afle cu mult în spatele liniilor și, chiar dacă avea ocazia să-și aleagă un punct de supraveghere bun, un comandant tot nu ar fi putut să vadă tot. Ordinele ajungeau după o jumătate de oră sau mai mult la cei care trebuiau să le primească, așa că, adesea, deveneau inutile sau foarte periculoase, dacă

ajungeau vreodată.

Cu cât urcai în ierarhie, cu atât apăreau mai multe persoane de legătură între tine și soldați și cu atât mai imperfectă devenea comunicarea. Lașitatea oamenilor, lipsa de chibzuință, incompetența și, cele mai rele dintre toate, bunele intenții reușeau să-ți strice planurile. Iar riscul de a juca o carte proastă creștea văzând cu ochii. Cu fiecare promovare, mareșalul Kroy așteptase nerăbdător să scape de cătușe și să rămână atotputernic. Și, cu fiecare promovare, se trezise mai neajutorat decât înainte.

– Sunt ca un idiot orb care s-a vârat într-un duel, murmură el.

Însă nu doar viața lui, ci mii de vieți atârnau de lipsa gravă de informații.

– Ați dori un brandy și puțină apă, lord...

– Nu, n-aș dori dracului nimic! se răsti el la ordonanța sa, apoi se strâmbă când omul se retrase nervos cu sticla.

Cum să-i explice că tot băuse de ieri când auzise că e responsabil pentru moartea a sute dintre oamenii săi și că ideea de brandy și apă pur și simplu îl scârbea acum?

Nici faptul că fiica sa se afla atât de aproape de linia întâi nu-l ajuta. Își tot folosea lentila ca să privească spre partea estică a bătăliei, încercând să deslușească prin burniță hanul pe care Meed îl folosea pe post de cartier general. Își scărpină obrazul cu un aer nefericit. Fusesse întrerupt în timp ce se bărbiera de un mesaj îngrijorător de la Copoiul. Existau semne de sălbatici veniți de dincolo de Crinna, în zonele rurale din partea de est. Bărbații pe care Copoiul îi numea sălbatici chiar erau sălbatici. Acum, Kroy își pierduse concentrarea și, în plus, avea un obraz fin și celălalt țepos. Genul acesta de detalii îl deranja teribil. O armată este făcută din detalii, așa cum o casă e făcută din cărămizi. O cărămidă pusă prost și totul e compromis. Dar să participe la aranjarea perfectă a mortarului la fiecare...

– Of! murmură el pentru sine. Sunt un nenorocit de zidar.

– Ultimul raport de la Meed spune că lucrurile merg bine în dreapta, zise Felnigg, încercând fără îndoială să-i mai alunge temerile.

Şeful său de stat-major îl cunoştea foarte bine.

– Au pus stăpânire pe cea mai mare parte din sudul oraşului Osrung şi acum se ocupă de pod.

– Aşadar, lucrurile mergeau bine acum o jumătate de oră?

– Asta e tot ce putem spune despre ei.

– Într-adevăr.

Se mai uită o dată, dar abia dacă întrezări hanul, darămite Osrungul. Nu câştiga nimic dacă se îngrijora întruna. Dacă armata ar fi fost tot atât de curajoasă şi de isteată ca fiica lui, până acum ar fi câştigat războiul şi ar fi fost în drum spre casă. Aproape că îi compătimi pe nordicii care ar da peste ea într-o stare de spirit proastă. Se întoarse spre vest, urmărind linia râului cu lentila până la Vechiul Pod.

Sau cel puţin aşa crezu el. O linie dreaptă, ce traversa o linie vagă, curbată şi întunecată, pe care el o interpretează ca fiind apă, totul conturându-se şi dispărând în funcţie de perdeaua de ploaie mai deasă sau mai rară de pe cei doi-trei kilometri dintre el şi obiectiv. Sincer vorbind, acolo putea fi orice.

– La naiba cu ploaia asta! Ce se întâmplă în stânga?

– Ultimul mesaj de la Mitterick anunţa că al doilea asalt al său a fost... oare cum a zis? A fost amorţit.

– Până acum probabil că a dat greş. Totuşi, e o treabă dificilă să ocupi un pod când rezistenţa e puternică.

– Aha! mormăi Felnigg.

– Lui Mitterick i-or lipsi multe...

– Aha! mormăi din nou Felnigg.

– Dar perseverenţa, în niciun caz.

– Nu, domnule, e perseverent ca un cur.

– Haide să fim rezonabili! Orice om are nevoie de cur, fie şi măcar ca să stea pe el, adăugă printre dinţi.

Dacă al doilea asalt al lui Mitterick dăduse greș, pesemne că se pregătea de un altul. Nordicii care îl înfruntau vor fi luați prin surprindere. Kroy închise lentila și o bătu cu palma ușurel.

Deși așteptase să afle tot ce-i trebuia ca să ia o decizie, generalul nu luă niciuna și, chiar dacă ar face-o, ar fi mult prea târziu oricum. Trebuia să simtă momentul. Să anticipeze declinul și punctele culminante ale bătăliei. Schimbarea moralului, a terenului, a avantajului. Trebuia să aibă încredere în propriile instincte. Iar instinctul mareșalului Kroy îi spunea că momentul crucial de pe aripa stângă avea să vină.

Intră cu pași mari pe ușa hambarului transformat în cartier general, asigurându-se că se apleacă de data asta, fiindcă nu mai avea nevoie de încă un cucui în vârful capului, și se duse direct la masa lui de lucru. Înmuie penița în cerneală, fără măcar să se așeze, și începu să scrie pe bucățile de hârtie pregătite din vreme pentru acest scop.

Domnule colonel Vallimir,

Trupele generalului Mitterick se află în mijlocul unei confruntări intense la Vechiul Pod. Curând, va sili dușmanul să-și folosească toate rezervele. Aș dori să începi atacul imediat, așa după cum am discutat, cu toți oamenii sub comanda ta. Noroc!

Kroy.

Semnă cu o înfloritură.

- Felnigg, vreau să-i duci asta generalului Mitterick.
- Poare ar fi mai bine s-o primească de la un mesager.
- Din partea mea, s-o primească de la cine dracului pofteste, dar nu vreau să găsească nicio scuză ca să ignore mesajul.

Felnigg era un ofițer din vechea școală și rareori își trăda sentimentele.

Unul dintre lucrurile pe care Kroy îl admirase întotdeauna la el. Însă disprețul lui față de Mitterick se dovedea prea mare ca să-l mascheze.

– Dacă trebuie, lord mareșal.

Și luă posomorât ordinul din mâna lui Kroy.

Colonelul Felnigg ieși din cartierul general, aproape lovindu-se de pragul de sus și abia reușind să-și ascundă supărarea. Vârî ordinul în buzunarul de la veston, verifică în jur să se asigure că nu-l vede nimeni și trase o dușcă din butelcuța lui, mai verifică o dată și mai luă o gură, se sui în șa și își biciui calul să pornească pe poteca îngustă, silind servitorii, străjile și sublocotenenții să se împrăstie din calea lui.

Lucrurile ar fi stat complet diferit și Felnigg ar fi profitat de glorie, dacă ar fi fost la comanda asediului de la Ulrioch cu mulți ani în urmă și Kroy ar fi fost trimis într-o călătorie fără rost la mama dracului, în pustiu, ca să se întoarcă chinuit de sete cu douăzeci de căruțe capturate și să se trezească un simplu om dat uitării. Felnigg ar fi devenit lord mareșal acum, iar Kroy, mesagerul lui.

Coborî în goană coasta, îndreptându-se spre vest, spre Adwein, de-a lungul cărării pline de băltoace. Pe drumul înclinat ce ducea la râu mișunau oamenii lui Jalenhorm, încă străduindu-se să se organizeze cât de cât. Văzând cum lucrurile se desfășoară într-o manieră atât de șleampătă, pe Felnigg aproape că îl apucară toate durerile facerii. Se abținu cu greu să nu tragă de frâie ca să zbiere niște ordine și să le dea un scop în viață. *Scop!* Cerea atât de mult din partea unei armate?

– Al naibii Jalenhorm! șuieră Felnigg.

Bărbatul era o glumă și nici măcar una bună. Nu avea nici istețimea, nici experiența necesare pentru un sergent, darămite pentru un general. Cu toate astea, să fii vechiul partener de băutură al regelui era mai important decât anii de competență și de servicii loiale. Ar fi fost suficient să amărască pe oricine, dar în cazul lui Felnigg, existența lui Jalenhorm îl ducea pe culmile enervării. Încetini o clipă să mai ia o dușcă.

Pe panta acoperită cu iarbă, în dreapta lui, se petrecuse nu știu ce accident. Meșterii cu șorțuri se agitau în jurul a două tuburi uriașe din metal închis la culoare, pe o porțiune mare de iarbă înnegrită. Cadavrele fuseseră aranjate lângă marginea drumului, învelite în cearșafuri însângerate. Fără îndoială că experimentul dementului ăluia de Întâiul dintre Magi dăduse greș în mod oribil. Ori de câte ori Consiliul Închis se implica direct în treburile de război, sigur urmau pierderi de vieți omenești și, în baza experienței lui Felnigg, rareori din tabăra inamicului.

– La o parte! răcni el, croindu-și drum cu forța prin mijlocul unei cirezi de vite care n-ar fi trebuit lăsate de capul lor de la bun început.

Unul dintre bărbații care le mâna sări în lături.

Colonelul trecu prin Adwein, cel mai mizerabil sat pe care îl văzuse vreodată, plin de chipuri și mai mizerabile, răniți și soldați acoperiți de noroi din cine știe ce unități destrămate. Epavele inutile, demne de milă ale asalturilor ratate ale lui Mitterick, aruncate în spatele diviziei sale, precum bălegarul din grajduri.

Cel puțin Jalenhorm ar fi putut să-i asculte ordinele, cretinul! Mitterick avea întotdeauna un stil al lui de a face lucrurile așa cum crede el de cuviință. Incompetența era de neiertat, dar indisciplina era... și mai greu de iertat, pe toți demonii. Ce fel de ofițer e ăla care crede că știe mai bine decât superiorul lui cum trebuie procedat? Dacă toți s-ar apuca să se poarte după cum îi tăia capul, nu ar mai exista coordonare, ierarhie și nici scop. Armata s-ar destrăma și ar deveni o mulțime uriașă de bărbați care se complac în propria vanitate jalnică. Simplul gând îl făcu să...

Un servitor cu o găleată păși brusc din pragul unei uși chiar în calea lui Felnigg. Calul lui se cabră, se dădu în spate și aproape că îl aruncă din șa.

– La o parte!

Fără să se gândească, Felnigg îl plesni pe bărbat peste față cu cravașa. Servitorul scoase un țipăt și se prăbuși în noroi, iar apa din găleată stropi peretele. Felnigg își struni calul și continuă să înainteze, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. N-ar fi trebuit să facă asta. Se lăsase copleșit de

mânie și această constatare îl înfurie și mai tare.

Cartierul general al lui Mitterick era cel mai dezordonat loc din divizia lui dezordonată. Ofițerii se agitau care încotro, stropind cu noroi, strigând unul peste celălalt, cea mai puternică voce fiind ascultată, în vreme ce ideile bune treceau neobservate. Un comandant dădea tonul în aria sa de comandă. Un căpitan, în compania lui, un maior, în batalionul lui, un colonel, în regimentul lui, și Mitterick, în întreaga divizie. Ofițerii neglijenți însemnau oameni neglijenți și o armată neglijentă însemna înfrângere. Regulile salvau viețile în război. Ce fel de ofițer permitea ca lucrurile să degenereze în haos, în propriul cartier general? Felnigg își priponi calul și porni direct spre cortul mare al lui Mitterick, îndepărtând din calea lui tot felul de adjutanți tineri și excitați, cu un simplu gest de dezaprobare.

Înăuntru, larma și confuzia păreau de două ori mai intense. Mitterick se aplecase peste o masă, în mijlocul unui grup de ofițeri în uniforme stacojii, care vociferau puternic pe marginea unei hărți improvizate ce reprezenta întreaga vale. Felnigg simți o repulsie atât de mare față de Mitterick, încât îl luă cu amețală. Era genul cel mai prost de soldat, care își afișează incompetența cu un talent înnăscut și, ca să înrăutățească lucrurile, cel mai adesea îi păcălește pe ceilalți. Dar nu pe Felnigg.

Felnigg făcu un pas înainte și execută un salut perfect. Mitterick dădu scurt din mână, abia ridicându-și ochii.

– Am un ordin de la lordul mareșal Kroy, comandantul regimentului special al regelui, Regimentul 1. Aș fi nespus de recunoscător dacă l-ați putea citi *imediat*.

Nu reuși să-și ascundă disprețul din voce și, evident, Mitterick observă.

– Suntem puțini ocupați cu *războiul* aici, lăsați-l...

– Mi-e teamă că nu pot face asta, domnule general.

Felnigg reuși cu greu să se abțină să-l plesnească pe Mitterick peste nutră cu mânușile.

– Lordul mareșal a fost cât se poate de clar și trebuie să insist asupra rapidității.

Mitterick se îndreaptă de spate, mușchii falcilor mișcându-i-se spasmodic.

– Chiar trebuie?

– Da, trebuie neapărat.

Și Felnigg îi întinse ordinul de parcă i-ar fi tras una peste ochi și doar o ultimă rămășiță de control îl împiedică să dea drumul hârtiei pe care o ținea în vârful degetelor.

Mitterick îi smulse hârtia din mână, abținându-se să-i ardă un pumn, apoi rupse sigiliul.

Felnigg. Ce măgar! Un arogant și un cretin pedant. Un cârcotaș nesuferit, lipsit de imaginație, fără inițiativă, fără să aibă nimic de-a face cu numele dat de nordici, în simplitatea lor naturală, „oase”. Era norocos că îl avea de prieten pe mareșalul Kroy, care îl târâse după el pe scara ierarhică. Altfel, probabil că ar fi rămas toată cariera lui un căpitan cu nasturii bine încheiați.

Felling. Ce *măgar*! Mitterick și-l aminti aducând cele șase căruțe amărâte după ce Kroy obținuse marea lui victorie la Ulrioch. Și-l aminti cum ceruse să i se recunoască contribuția. Batalionul lui fusese redus la o adunătură de soldați jerpeliți de dragul a șase căruțe nenorocite. Contribuția lui fusese notată, firește. Mitterick se gândise atunci... *ce măgar!*, și părerea nu i se schimbase nici după atâția ani.

Felnigg. Ce măgar de tot rahatul! Uită-te la el! Un măgar! Pesemne că se considera mai bun decât toți ceilalți, chiar și-acum, deși Mitterick știa sigur că abia rezista pe parcursul zilei fără să tragă la măsea. Pesemne considera că ar fi putut face mai bine treaba lui Mitterick însuși. Pesemne considera că el trebuia să fie în locul lui Kroy. Un măgar imbecil. Era cel mai rău gen de soldat, care își masca prostia cu disciplina și, ca să înrăutățească lucrurile, reușea să-i păcălească pe toți. Dar pe Mitterick

nu-l păcălea.

Deja două dintre asalturile sale asupra podului dăduseră greș, pregătea acum un al treilea și nu avea timp de pierdut cu chestii birocratice pompoase. Se întoarse spre Opker, șeful lui de stat-major, bătând în hartă cu ordinul mototolit.

– Regimentul 7 să se pregătească imediat și îi vreau pe cei din 2 în spatele lor. Cavaleria va trebui să treacă podul ăla de îndată ce punem stăpânire pe el. La naiba, câmpurile astea sunt făcute pentru un asalt în forță. Îndepărtează regimentul Keln din calea noastră și ocupă-te de răniți. Aruncă-i în râu dacă e cazul. Nu vreau să le dau nordicilor timp să-și ocupe pozițiile. A venit momentul unei băi de sânge dacă asta vor! Spune-le să pregătească totul acum. Altfel, o să vin chiar eu acolo să conduc atacul, indiferent dacă îmi încape curul gras în armură sau nu. Spune-le să...

Simți un deget bătându-l ușurel pe umăr.

– Acest ordin trebuie respectat imediat, domnule general Mitterick.
Imediat!

Felnigg aproape că țipă ultimul cuvânt, stropindu-l pe Mitterick cu salivă. Lui Mitterick nu-i venea să-și creadă ochilor cât îl obsedau pe omul ăsta formalitățile. Regulile costă vieți în asemenea momente. Ce fel de ofițer insista atâta cu ele într-un cartier general când afară oamenii se luptau? Mureau? Aruncă o privire furioasă peste ordin.

Domnule colonel Vallimir,

Trupele generalului Mitterick se află în mijlocul unei confruntări intense la Vechiul Pod. Curând, va sili dușmanul să-și folosească toate rezervele. Aș dori să începi atacul imediat, așa după cum am discutat, cu toți oamenii sub comanda ta. Noroc!

Kroy.

Regimentul 1 fusese atașat diviziei lui Mitterick și astfel, în calitate de comandant al lor, avea responsabilitatea să clarifice instrucțiunile. Ordinul lui Kroy era scurt și eficient, precum mareșalul însuși, ca întotdeauna, și venea la fix. Dar să fie al naibii dacă Mitterick avea să rateze ocazia de a-l frustra pe gândacul ăsta lipsit de coloană vertebrală ce se credea mâna dreaptă a mareșalului. Dacă voia lucrurile ca la carte, atunci i le va da ca la carte și spera să se înece cu ele. Așa că întinse hârtia deasupra hărții sale, pocni din degete până când cineva îi vârî o pană de scris între ele și adăugă câteva rânduri mângălite în partea de jos, aproape fără să țină cont de conținutul ordinului.

Asigurați-vă că dușmanul este pe deplin implicat în confruntare înainte de a trece râul. Între timp, aveți grijă să nu vă trădați poziția în dreptul flancului lor. Eu și oamenii mei vom da totul. Nu îi voi dezamăgi.

Generalul Mitterick, A doua Divizie

Alese să se îndrepte spre ușa cortului în așa fel încât să-l împingă cu umărul din calea lui pe Felnigg.

– Unde naiba e băiatul ăla din regimentul lui Vallimir? urlă el prin ploaia care se mai potolise. Cum îl chema? Leperlisper?

– Lederlingen, domnule!

Un flăcău înalt, palid și agitat păși în față, schiță un salut pe jumătate și continuă pe un ton nesigur:

– Domnule general Mitterick, ordonați!

Mitterick nu i-ar fi încredințat nici oala de noapte să o ducă la râu în siguranță. Ce să mai vorbim de un ordin vital? Dar, după cum Bialoveld spusese odată, „în război, de cele mai multe ori trebuie să scoți ce e mai bun în cele mai vitrege condiții”.

– Du imediat acest ordin colonelului Vallimir. E din partea lordului

mareșal, înțelegi? E de cea mai mare importanță.

Și Mitterick îi îndesă în mâna bleagă hârtia îndoită, mototolită și pătată ușor acum cu cerneală.

Lederlinger rămase nemișcat o clipă, privind fix ordinul.

– Ce mai aștepti? se răsti generalul.

– Eu...

Salută din nou.

– Da, domnule, să trăiți...

– Mișcă-te! răcni Mitterick spre el. Mișcă-te!

Lederlingen se dădu în spate, încă în poziția absurdă de drepti, apoi alergă prin noroiul plin de urme de ghetete spre calul său.

Până când reuși să se urce în șaua lui umedă, un ofițer slab și fără bărbie, într-o uniformă apretată exagerat, ieșise din cortul lui Mitterick și bolborosi ceva neinteligibil spre general, în timp ce un grup de gărzii și de ofițeri urmăreau scena. Printre ei, un bărbat solid, cu ochi triști, căruia aproape că-i lipsea gâtul și al cărui chip i se păru vag familiar.

Lederlingen nu avea timp de pierdut încercând să-l recunoască. În definitiv, avea o treabă importantă de dus la capăt. Întoarse spatele spectacolului jalnic dat de doi dintre cei mai puternici ofițeri ai Majestății Sale ce se certau amarnic și porni în viteză spre vest. La drept vorbind, nu-i părea rău deloc că pleacă. Un cartier general se dovedise un loc chiar mai înfricoșător și mai confuz decât prima linie.

Călări printre oamenii înghesuți în fața cartierului general, strigând spre ei să-i facă loc, apoi prin mulțimea de soldați care se pregăteau de alt atac asupra podului. Ținea într-o mână frâiele, iar în cealaltă, ordinul. Își dădu seama că ar fi trebuit să-l pună în buzunar, fiindcă așa i-ar fi venit mai ușor să stea pe cal, dar îl îngrozea gândul că l-ar fi putut pierde. Un ordin de la lordul mareșal Kroy însuși. Exact lucrul la care sperase când se înrolase, cu ochi strălucitori. Trecuseră oare doar trei luni?

Depăși corpul principal al diviziei lui Mitterick și larma ei se risipi în urma lui. Înteți ritmul, aplecându-se tot mai aproape de gâtul calului, galopând în josul unei poteci, îndepărtându-se de Vechiul Pod și îndreptându-se spre mlaștini. Din păcate, va trebui să-și lase calul la pichetul din sud și să traverseze smârcurile pe jos ca să-i ducă ordinul lui Vallimir. Asta dacă nu greșea niciun pas și nu ajungea cumva cu ordinul la Klige.

Simplul gând îl făcu să se cutremure. Vărul lui îl prevenise să nu se înroleze. Îi spusese că războiul e un loc cu fundul în sus, unde oamenii buni se descurcau mai prost decât cei răi. Îi spusese că războaiele sunt doar mofturile bogaților ambițioși și mormintele celor săraci și că nu găsise nici măcar doi băieți cu vreo urmă de decență în întreaga companie în care servise. Ofițerii erau aroganți, ignoranți și incompetenți. Soldații erau lași, fanfaroni, certăreți sau hoți. Lederlingen crezuse că vărul lui exagerează pentru efect, dar acum trebuie să admită că îl subestimase. Caporalul Tunny, mai ales, dădea cea mai puternică impresie că e laș, fanfaron, pus pe harță și hoț, toate la un loc. Lederlingen nu cunoscuse niciodată un ticălos mai mare, dar, nu știe prin ce magie, ceilalți îl considerau un erou. Bunul și bătrânul caporal Tunny, lașul lașilor, cea mai josnică secătură din întreaga divizie!

Drumul deveni o cărare pietroasă, ce șerpuia prin albia unui pârau. Mai bine zis un șanț lat, plin de noroi. Copacii masivi cu fructe mici și roșii se aplecau peste el. Locul mirosea a putregai. Era imposibil să călărești altfel decât la pas pe drumeagul plin cu hârtoape. Viața de soldat te ducea în niște locuri frumoase și exotice!

Lederlingen oftă din greu. Războiul era un loc cu fundul în sus și începea să îmbrățișeze rapid ideea vărului său că nu i se potrivea deloc. Va trebui să-și țină capul plecat, să se ferească de necazuri și să asculte de sfatul lui Tunny. Să nu se ofere niciodată voluntar pentru nimic...

– Au!

O viespe îl înțepase în picior. Ori cel puțin așa crezu la început, fiindcă

acum durerea era mult mai rea. Când se uită în jos, văzu că are o săgeată în coapsă. Se holbă la ea. Un băț lung și drept cu linii gri și albe pe el. O săgeată. Se întrebă dacă nu cumva vreun derbedeu îi jucase o festă. O săgeată falsă. Îl durea mai puțin decât crezuse el că e posibil. Dar sângele îi pătase pantalonii. Era o săgeată reală.

Cineva trăgea în el.

Își înfipse călcâiele în coastele calului și urlă. Acum îl durea. Îl durea de parcă avea un drug înroșit vârât în el. Calul tresări și o luă la trap pe poteca pietroasă, iar Lederlingen scăpă frâiele. Se clătină în șa și strânse ordinul și mai bine în mână. Apoi se prăbuși pe pământ, cu dinții clănțănind. Capul îi vuia. Se rostogoli întruna.

După ce se opri, se ridică greoi în picioare, suspinând din cauza suferinței, topăi de colo până colo, încercând să-și găsească un adăpost. Reuși să-și tragă sabia. În spatele lui, pe potecă, apărură doi bărbați. Nordici. Unul se apropie de el hotărât, cu un cuțit în mână. Celălalt ridicase arcul.

– Ajutor, strigă Lederlingen, dar, din gură, îi ieși mai degrabă o șoaptă.

Nu știa sigur când trecuse pe lângă ultimul soldat al Uniunii. Înainte să ajungă la albie, poate, mai dăduse peste niște iscoade, dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

– Ajutor...

Săgeata îi pătrunse direct prin mâneca vestonului. Direct prin braț. De data asta îl duru imediat. Țipă și scăpă sabia. Greutatea i se lăsă pe piciorul drept, care cedă. Se rostogoli pe mal. Durerea agonizantă îi cuprindea în valuri membrele ori de câte ori săgețile rupte atingeau pământul.

Nimeri în noroi. Încă ținea ordinul strâns în mână. Încercă să se ridice. Auzi plescăitul unei ghetă lângă el. Ceva îl izbi cu putere în gât și capul i se zdruncină.

Foss Deep smulse bucata de hârtie din mâna sudicului, își șterse cuțitul

de veston, apoi își așează gheata pe capul lui și îl împinse cu fața în noroiul însângerat. Nu avea chef de zbierete. Pe de-o parte din cauza jafului, dar, în principal, fiindcă descoperise că, de la o vreme, nu-i mai păsa de sunetele scoase de un muribund. Dacă treaba trebuia făcută, în regulă, dar n-avea nevoie să și audă, mergea bine-mersi și fără.

Shallow aduse calul sudicului în josul malului, în albia umedă a râului.

– E o fătucă pe cinste, nu? întrebă el, rânjind.

– Nu-i spune fătucă. E un cal, nu nevastă-ta.

Shallow mângâie calul pe cap.

– Arată mai bine decât arăta muierea ta.

– Foarte nepoliticos din partea ta și inutil, de altfel.

– Îmi pare rău. Ce-ar trebui să facem cu... el, atunci? E un animal bun.

Cred că valorează...

– Cum ai de gând să-l treci râul? N-am chef să târăsc chestia asta după mine prin smârcuri, iar la pod se dă o bătălie, în caz că ai uitat, tembelule!

– N-am uitat.

– Omoară-l!

– E păcat, atâta tot...

– Omoară-l dracului odată și să mergem!

Arată în jos spre sudicul de sub gheata lui.

– Eu îl omor p-ăsta, nu?

– Dar nu valorează nici cât o ceapă degerată...

– Omoară-l odată!

Apoi, dându-și seama că nu ar fi trebuit să ridice vocea, de vreme ce se aflau de partea greșită a râului și sudicii ar fi putut mișuna pe oriunde, continuă în șoaptă:

– Omoară-l odată și ascunde-i!

Shallow îi aruncă o privire acră, dar trase de hamurile calului, lăsându-se pe ele cu toată greutatea ca să-l facă să îngenuncheze, apoi îl înjunghie

iute în gât, sprijinindu-se de el cât sângele se scurse în nămol.

– Rahatul rahaților!

Shallow scutură din cap.

– Nu scoți niciun bănișor din omorâtul cailor. Orișicât, am riscat multicel venind aici...

– Ajunge!

– Ajunge ce?

Shallow trase o creangă groasă peste leșul calului.

Deep îl privi fix.

– Nu mai vorbi ca un plod, tu ce crezi? E ciudat de-a dreptul. Parcă ți-a rămas creierul la vârsta de patru ani.

– Vorbulițele mele te necăjesc?

Mai tăie o creangă cu toporișca.

– Din întâmplare, da.

Shallow acoperise calul și se declară mulțumit în sinea lui.

– Atunci, ar fi mai bine să mă opresc.

Deep scoase un oftat lung printre dinții încleștați. Într-o bună zi o să-l omoare pe Shallow, sau Shallow pe el. Știa asta încă de când avea zece ani. Desfăcu hârtia și o ridică în lumină.

– Și ce zice? îl întreabă Shallow, uitându-se peste umărul lui.

Deep se întoarse încet ca să-l privească. Nu s-ar fi mirat deloc dacă astăzi avea să se întâmple tragedia.

– Cum adică ce? Am învățat să citesc sudică în somn și io n-am băgat de seamă? De unde, pe toți morții, să știu ce rahat zice?

Shallow ridică din umeri.

– Ai dreptate și tu. Dar pare a fi importantă totuși.

– Da, are toate semnele că e un lucru de mare importanță.

– Așadar?

– Rămâne de ghicit cam cine ar fi tentat să plătească pentru ea.

Se priviră direct în ochi și rostiră amândoi deodată:

– Calder.

De data asta, Hansul Albeață călări ca vântul și ca gândul, fără nicio urmă de zâmbet. Avea o săgeată înfiptă în scut și o tăietură pe frunte. Arăta ca un bărbat care venea din mijlocul acțiunii. Lui Calder i se făcu greață doar văzându-l.

– Solz vrea să-ți aduci oamenii.

Din glasul lui nu răzbătea nici urmă de râs.

– Sudicii atacă podul din nou și, de data asta, sunt mai răi ca niciodată. N-o să mai reziste mult.

– În regulă.

Calder știa că acest moment va veni, dar nu se simțea deloc mai bine.

– Pregătește-i!

– Da.

Și Alb-ca-Neaua se îndepărtă lătrând ordine.

Calder își duse degetele spre mânerul sabiei și făcu un spectacol din învârtirea ei, în timp ce îi urmărea pe oamenii fratelui său – oamenii săi, de fapt – cum se ridică din spatele zidului lui Clail și se pregătesc să intre în luptă. Venise vremea să scrie primul vers din balada dedicată îndrăznețului prinț Calder. Spera să nu fie și ultimul.

– Prințișenia Voastră!

Calder se uită în jur.

– Foss Deep! Întotdeauna apari în cele mai înălțătoare momente.

– Am un simț aparte pentru disperare.

Deep era murdar și nu doar moral vorbind. Chiar mai murdar decât de obicei, de parcă ar fi trăit într-o mlaștină, și Calder nu se îndoia că Deep ar fi locuit acolo dacă ar fi crezut că pe fundul ei se găsea o monedă.

– Ce e? Am o bătălie în care să mor acoperit de glorie.

– Ah, n-aș vrea să împiedic menestrelii să zdrăngăne balade în numele tău.

– Dar au deja cântece despre el, spuse Shallow.

Deep rânji.

– Nu în onoarea lui, totuși. Am găsit ceva care te-ar putea interesa.

– Uite!

Shallow arată cu degetul spre sud, zâmbind. Dinții albi îi străluciră printre petele de noroi ce-i acoperiseră fața.

– Un curcubeu!

Da, un curcubeu vag se arcuia în jos, spre lanurile de orz, pe măsură ce ploaia slăbea și soarele își arăta fața din nou. Calder nu avea chef de admirat natura.

– Ați vrut să-mi atrageți atenția asupra frumuseții din jurul nostru sau aveți ceva mai concret?

Deep ridică o bucată de hârtie îndoită, mototolită și murdară. Calder se întinse spre ea, dar Deep o îndepărtă teatral.

– Pentru un preț.

– Hârtia nu costă mult.

– Firește, spuse Deep. Dar ce e scris pe ea are valoare.

– Și ce scrie pe ea?

Cei doi frați se priviră îndelung.

– Ceva. Am găsit-o la un flăcău al Uniunii.

– N-am timp de chestii d-astea. Sunt șanse destul de mari să fie o scrisoare de la maică-sa.

– Scrisoare? întrebă Shallow.

Calder întinse mâna și pocni din degete.

– Dă-mi-o și îți voi da exact cât valorează. Ori cărați-vă de aici cu tot cu curcubeul vostru.

Cei doi frați se priviră din nou îndelung. Shallow ridică din umeri. Deep puse hârtia în palma lui Calder. La prima vedere, nu părea să aibă prea mare valoare, pătată de noroi și de ceva ce aducea suspect a sânge. În interiorul ei, Calder descoperi un scris îngrijit.

Domnule colonel Vallimir,

Trupele generalului Mitterick se află în mijlocul unei confruntări intense la Vechiul Pod. Curând, va sili dușmanul să-și folosească toate rezervele. Aș dori să începi atacul imediat, așa după cum am discutat, cu toți oamenii sub comanda ta. Noroc!

Apoi, acolo unde ar fi trebuit să fie trecut numele, hârtia se îndoiește și se mototolește rău și Calder nu reușește să-l deslușească. Părea un ordin, dar n-auzise niciodată de niciun Vallimir. Un atac asupra Vechiului Pod. Asta nu era deloc o noutate. Se pregătea s-o arunce când observă alte câteva rânduri, scrise într-un stil mai sălbatic, mai neîngrijit.

Asigurați-vă că dușmanul este pe deplin implicat în confruntare înainte de a trece râul. Între timp, aveți grijă să nu vă trădați poziția în dreptul flancului lor. Eu și oamenii mei vom da totul. Nu îi voi dezamăgi.

Generalul Mitterick, A doua Divizie

Mitterick. Dow pomenise numele acela. Unul dintre generalii Uniunii. Zisese ceva cum că ar fi șmecher și nechibzuit. Eu și oamenii mei vom da totul? Vorbele unui cretin pompos. Ordona totuși un atac peste râu. În dreptul flancului. Calder se încruntă. Nu, nu era vorba de râu. Și nici de pod. Cercetă terenul, clipind des și cugetând. Se întrebă unde s-ar fi putut afla soldații pentru ca ordinul să capete sens.

– Pe toți morții! șopti el.

Oamenii Uniunii se ascundeau în pădure la vest, gata să traverseze pârâul și să îi ia prin surprindere în orice moment. Asta era!

– Să înțeleg că valorează ceva, nu? întrebă Shallow, surâzător.

Calder abia dacă-l auzi. Trecu printre cei doi ucigași și se repezi spre

ridicătura de la vest, împingându-i cât colo pe cei ce se sprijineau de zidul lui Clail, ca să poată arunca o privire spre apă.

– Ce e?

Albeață își aducea calul sus, de partea cealaltă a zidului de piatră.

Calder deschise cu un zgomot sec lentila turtită a tatălui său și se uită spre vest, pe panta acoperită cu buturugi vechi, apoi dincolo de barăcile tăietorilor de lemne și spre pădurile umbroase din spate. Oare printre copaci mișunau soldații Uniunii, gata să treacă peste albiile puțin adânci imediat ce-l vedeau că se pune în mișcare? Nu se zărea niciun om nicăieri. Nici măcar o sclipire de oțel. Să fi fost o capcană?

Oare să-și țină promisiunea, să alerge în sprijinul fratelui său și să-i ofere dușmanului un fund practic dezgolit? Sau să rămână în spatele zidului și să-l lase pe Solz cu ochii în soare? Ăsta era lucrul cel mai sigur, nu? Să reziste aici. Să prevină un dezastru. Sau poate își spunea ceea ce voia să audă? Se simțea ușurat că găsisse o cale prin care să evite lupta? O cale prin care să scape de cretinul de frate-său? Cu atâtea minciuni, nici măcar nu mai știa când spune adevărul și când nu.

Dorea cu disperare să-i zică cineva ce are de făcut. Ar fi dat orice s-o aibă pe Seff lângă el, fiindcă ea avea mereu numai idei îndrăznețe. Seff era curajoasă. Calder nu era croit pentru misiuni de salvare. Să rămână în spate părea mai degrabă stilul lui. Să-și salveze pielea. Să omoare ostatici. Nu cu mâna lui, desigur, dar să poruncească, da. Să le-o tragă nevestelor altor bărbați care se luptau, poate, dacă chiar se simțea aventuros. Dar ce se întâmpla aici îi depășea priceperea. Ce naiba ar trebui să facă?

– Ce ce petrece? întrebă Alb-ca-Neaua. Oamenii sunt...

– Uniunea e în pădure, dincolo de apă. Gata să ne lovească imediat ce ne mișcăm de aici.

Se lăsă tăcerea. Calder își dădu seama că vorbise mai tare decât era cazul.

– Uniunea e acolo? Ești sigur?

Nu era sigur de nimic, dar, cu cât se uita mai mult la copaci, cu atât

credea mai tare în această posibilitate. Domnea prea multă liniște între copacii ăia.

– Și de ce n-au venit deja? vru să știe Alb-ca-Neaua.

Calder ridică hârtia.

– Fiindcă eu am ordinul pentru ei. Însă vor primi și altele.

Îi auzi pe mercenarii din jurul lui murmurând. Știa că trec vestea din om în om. Poate că asta nu era un lucru rău. Probabil că tocmai de aceea strigase.

– Și ce facem atunci? șuieră Alb-ca-Neaua. Solz așteaptă ajutor.

– Știu asta, nu? Nimeni nu știe asta mai bine decât mine.

Calder continuă să se încrunte uitându-se spre copaci, încleștându-și și descleștându-și pumnul.

– Zece-Feluri!

Pe toții zeii, se agăța de un pai acum, alergând după ajutor la bărbatul care încercase să-l omoare cu câteva zile în urmă.

– Hansul, du-te la Degetul lui Skarling și spune-i lui Brodd Zece-Feluri că Uniunea se ascunde în pădurile de la vest. Spune-i că Solz are nevoie de ajutorul lui. Și are nevoie de el acum, altfel vom pierde Vechiul Pod.

Hansul ridică o sprânceană:

– Zece-Feluri?

– Dow a spus că ar trebui să ajute la nevoie. Ei bine, e nevoie.

– Dar...

– Du-te!

Alb-ca-Neaua și Hansul schimbă o privire. Apoi, Albeață se cățăără înapoi pe cal și porni spre Degetul lui Skarling. Calder își dădu seama că toți se uitau la el. Le simți ochii neprietenoși, reci. Se întrebau de ce nu făcuse ce trebuie, și anume să își salveze fratele. Se întrebau dacă ar trebui să rămână loiali unui neghiob aiurit cu păr frumos.

– Zece-Feluri trebuie să ne ajute, murmură el, deși nu era sigur pe cine încerca să convingă. Dacă pierdem podul ăla, suntem în rahat cu toții.

Vorbim de tot Nordul aici.

De parcă îi păsase lui vreodată de Nord sau de cineva aflat mai departe de vârful piciorului.

Ieșirea lui patriotică nu-l convinge deloc pe Alb-ca-Neaua.

– Dacă lumea mergea în felul ăsta, rosti bătrânul războinic, nu mai era nevoie de săbii. Fără supărare, Calder, dar Zece-Feluri te urăște, așa cum ciuma îi urăște pe cei vii, și nu-l are la suflet nici pe fratele tău. N-o să-și pună oamenii în linia întâi de dragul tău, indiferent de ce zice Dow. Dacă vrei să-l ajuți pe Solz, va trebui s-o faci tu singur. Și curând.

Ridică din sprâncenele albe.

– Așadar, ce facem?

Calder își dori foarte tare să-i ardă una, dar bătrânul avea dreptate. Voia să-l lovească tocmai pentru că avea dreptate. Ce-ar trebui să facă? Ridică lentila din nou și cercetă marginea pădurii, mai întâi într-o parte, apoi în alta, după care înlemni.

Oare surprinsese, chiar și pentru o clipă, strălucirea unei alte lentile care-l cerceta la rândul lui pe el?

Caporalul Tunny privi prin lentila lui spre zidul de piatră. Se întrebă dacă, pentru o clipă, surprinsese strălucirea unei alte lentile care-l cerceta. Pesemne că doar își imaginase. Nu se întâmpla mare lucru pe-acolo.

– Ceva mișcare? chițai Gălbenuș.

– Nu.

Tunny închise lentila, apoi își scărpină gâtul țepos, unsuros și iritat. Avea o senzație ciudată că gulerul lui înconjura gâtul altcuiva, nu pe al lui. Un lucru greu de înțeles, de vreme ce el însuși se simțea plecat cu totul în altă parte.

– Stau acolo pur și simplu, din ce văd.

– La fel ca noi.

– Bine-ai venit pe câmpurile acoperite de glorie, soldat Gălbenuș!

– Tot n-am primit niciun ordin? Unde naiba s-a dus Lederlingen?

– N-am de unde să știu.

Tunny renunțase de mult timp să se mai mire de armata care nu funcționa așa cum se bătea toba. Aruncă o privire peste umăr. În spatele lor, colonelul Vallimir avea din nou un acces de furie, de data asta îndreptat împotriva sergentului Forest.

Gălbenuș se aplecă să-i vorbească în șoaptă.

– Fiecare se cacă în capul celui de dedesubt, domnule caporal?

– Văd că ai început să înțelegi pârghiile din inima forțelor Maiestății Sale. Cred că vei ajunge un mare general într-o bună zi, Gălbenuș.

– Ambiția mea cea mai înaltă nu merge dincolo de caporal, domnule caporal.

– Cred că ești foarte înțelept. După cum știi și tu.

– Tot niciun ordin, să trăiți, spunea Forest, cu fața schimonosită ca a unui om în bătaia vântului.

– Fir-ar a naibii de treabă! se răsti Vallimir. A venit vremea să mergem. Orice prost vede asta.

– Dar... nu putem ataca fără ordine, domnule.

– Firește că nu putem, dracului! Ar însemna că nu ne facem datoria. Dar acum e momentul potrivit, așa că nenorocitul ăla de general Mitterick o să vrea să știe de ce nu am acționat din proprie inițiativă!

– Foarte probabil, domnule.

– Inițiativă, nu, Forest? *Inițiativă*. Ce rahat mai e și asta, dacă nu o scuză să retrogradezi un om? E ca un joc de cărți în care nu ți se spun regulile, ci doar miza.

Și continuă așa, ca întotdeauna.

Tunny oftă și îi dădu lentila lui Gălbenuș.

– Unde vă duceți, domnule caporal?

– Nicăieri, cred. Chiar nicăieri.

Se lipi din nou de trunchiul lui de copac și își trase haina peste el.

– Trezește-mă dacă se schimbă ceva, da?

Se scărpină din nou pe gât, apoi își trase chipiul peste ochi.
– Poate doar printr-un miracol.

PLEDOARII FINALE

Zarva era cel mai neașteptat aspect al unei bătălii. Probabil cel mai puternic zgomot auzit vreodată de Finree. Zecile de bărbați care urlau și răcneau cât îi țineau plămânii, lemnul zdrobit, tropăitul ghetelor, zăngănitul metalului, toate amplificate și răsunând fără noimă din pricina spațiului închis. Sunetele reverberau dureros în pereții încăperii, mânioase și violente. Dacă iadul avea un sunet al lui, atunci asta era. Nimeni nu mai auzea ordinele și oricum nu mai conta.

Obloanele unei alte ferestre se deschiseră în urma loviturilor de ciomag. Un dulap poleit cu aur care le blocase până atunci căzu peste un locotenent nefericit, revărsând pe podea o avalanșă de vase fine sparte. Bărbații roiră prin pătratul luminos, la început simple contururi negre în zdrențe, dar căpătând o consistență îngrozitoare când năvăliră în han. Chipuri rânjite, pictate cu vopsea, mizerie și furie. Păr sălbatic amestecat cu oase, inele de lemn butucănoase și metal brut. Agitau topoare zimțate și ghioage cu dinți de fier. Nădușeau și bolboroseau nebunește. Ochii demenți le ieșiseră din orbite.

Aliz tipă din nou, dar Finree, în mod cu totul bizar, se simțea calmă. Un fel de norocul începătorului în materie de bravură. Sau pesemne că încă nu își dădea seama cât de rău stăteau lucrurile. Nu rău, foarte rău. Ochii îi rătăceau în toate direcțiile, încercând să cuprindă toată scena. Nu îndrăzneau să clipească de frică să nu rateze vreun detaliu.

În mijlocul încăperii, un sergent bătrân se lupta cu un sălbatic cărunt, fiecare ținând de încheietura celuilalt, cu armele îndreptate spre tavan, trăgând unul de altul ca într-un dans al bețivilor, în care niciunul nu era în stare să decidă cine conduce. În apropiere, unul dintre violoniști lovea în cineva cu instrumentul său aproape distrus, o amestecătură de strune și așchii. Afară, în curte, porțile tremurau, țândările zburând de pe suprafața lor din interior, în timp ce gărzile se chinuiau deznădăjduite să le blocheze cu halebardele lor.

Fin constată că și l-ar fi dorit pe Bremer dan Gorst alături de ea. Probabil că ar fi fost mai nimerit să-l vrea pe Hal, dar avea senzația limpede că datoria, curajul și onoarea nu prea aveau ce să caute aici. Forța brută și furia se potriveau mai bine.

Văzu un căpitan rubicond cu o zgârietură pe față, despre care se zvonea că e fiul cuiva important, înjunghiind un bărbat cu un colier de oase la gât. Sângele îi acoperea pe amândoi din cap până în picioare. Văzu un maior cumsecade, care obișnuia să-i spună glume proaste când era mică, cum primește o ghioagă în ceafă. Se dezechilibra, genunchii îi tremurau ca unui clown și căută bâjbâind să-și ducă mâna la teaca goală. O sabie puse capăt chinului său și maiorul se prăbuși pe podea într-o baltă de sânge. O piruetă a altui ofițer, își dădu ea seama.

– Deasupra noastră! urlă cineva.

Sălbaticii izbutiseră cumva să urce la galerie, de unde trăgeau cu arcurile. Un ofițer de lângă Finree se întinse peste masă cu o săgeată în spate, trăgând una dintre draperii peste el. Sabia lungă din mâna lui bleagă zăngăni trist. Finree se apropie nervoasă și îi trase sabia scurtă din teacă, se retrase până se lipi de perete și o ascunse printre faldurile fustei. De parcă s-ar fi plâns cineva de un furt în mijlocul balamucului.

Ușa se deschise brusc și sălbaticii se revărsară în sala comună. Pesemne că ocupaseră deja curtea și omorâseră gărzile. Oamenii încercau cu disperare să țină piept atacatorilor de la ferestre. Când se întoarseră, pe chipurile lor împietrite se citea groaza.

– Lordul guvernator! țipă cineva. Protejați-i...

Vorbele se transformă într-un horcăit.

Busculada își pierduse orice formă. Ofițerii se luptau din greu pentru fiecare centimetru, dar pierdeau, siliți să se retragă într-un colț, doborâți unul câte unul. Finree se simți împinsă și mai mult lângă perete, pesemne dintr-un act inutil de cavalerism, dar cel mai probabil din pricina mișcărilor aleatorii ale confruntării. Lângă ea, Aliz pălise și bolborosea cuvinte nedeslușite. Lordul guvernator Meed se găsea în partea cealaltă, într-o stare de spirit ceva mai bună. Toți trei erau striviți de spatele bărbaților, care se luptau zadarnic pentru supraviețuire.

Finree abia vedea peste umărul în armură al unei gărzi. Aceasta căzu și un sălbatic se strecură în spațiul creat, cu o sabie în mână. Îi aruncă o privire scurtă, pătrunzătoare. Zvelt, cu părul blond. Dintr-o ureche răsăreau bucăți de os.

Meed ridică o mână, gâfâi și se pregăti să vorbească, să urle sau să implore. Sabia cu tăiș zimțat pătrunse chiar deasupra claviculei sale. Meed se împletici, își dădu ochii peste cap, lăsând să li se vadă în mod grotesc albeața, limba îi ieși afară, își duse degetele la rana urâtă, dar sângele țâșni și se strecură printre ele, pătându-i uniforma. Se prăbuși cu fața în jos, agățându-se de o masă în cădere. Aceasta se răsturnă, împreună cu un teanc de hârtii care alunecară peste spatele lui.

Aliz țipă din nou, panicată.

Lui Finree îi trecu prin minte, în timp ce se holba la cadavrul lui Meed, că toate astea ar putea fi numai din cauza ei. Că Zeii dezlanțuiseră întreaga poveste doar pentru răzbunarea ei. Părea totuși o exagerare. Ar fi fost fericită cu ceva mai puțin dramatic...

– Au!

Cineva o apucă de brațul stâng, i-l răsuci dureros la spate și Fin se trezi în fața unui chip care rânjea, cu gura plină de dinți piliți, cu obrazul ciupit de vărsat și vopsit în albastru și plin de pete mici, roșii.

Fin îl împinse într-o parte și bărbatul icni. Abia atunci ea își dădu

seama că îi vârâse între coaste sabia scurtă. Bărbatul o trânti de perete și îi săltă forțat capul. Fin reuși să scoată sabia alunecoasă, o aduse între ei și gemu când i-o înfipse în falcă. Văzu cum pielea de pe obrazul albastru se umflă când tăișul pătrunse adânc.

Sălbaticul se dădu în spate împleticindu-se, cu o mână băjbâind după mânerul de sub falca lui. Finree rămase lipită de perete, aproape sufocată, cu genunchii tremurându-i, abia reușind să stea în picioare. Simți brusc cum i se zdruncină capul și durerea o sfâșie. Scânci când capul îi crăpă...

Totul deveni o lumină orbitoare.

Se prăbuși într-o rână. Niște ghetete se târșâiau și bocăneau în jurul ei.

Degetele o strângeau de gât.

Nu putea să respire, așa că-și înfipse unghiile cu putere în mâna ce o strangula. Bătăile inimii îi bubuiau în urechi.

Un genunchi o apăsa pe stomac, strivind-o de o masă. O răsuflare fierbinte și împruțită îi ardea obrazul. Simțea că o să-i crape capul. Nu mai vedea nimic. Totul strălucea atât de tare.

Apoi, se lăsă tăcerea. Mâna de pe gâtul ei își slăbi strânsoarea o secundă și Fin trase aer în piept. Tuși, se înecă, tuși din nou. Crezu că asurzise, apoi își dădu seama că în încăperea se lăsase o tăcere de moarte. Cadavre din ambele tabere se amestecau cu mobila sfărâmată, vase împrăștiate, hârtii rupte și maldăre de tencuială căzută. Câteva gemete slabe veneau dinspre cei gata să-și dea sufletul. Numai trei ofițeri supraviețuiseră, unul ținându-și la piept brațul însângerat, ceilalți doi, în picioare, cu mâinile ridicate în semn de predare. Unul plângea încet. Sălbaticii rămăseseră nemișcați ca niște statui. Încordați, aproape, de parcă ar fi așteptat ceva.

Finree auzi scârțâitul unui pas pe coridorul de afară. Apoi altul. Ca și cum o greutate uriașă apăsa dalele, amenințând să le spargă. Un alt pas duduitor. Își îndreptă privirea spre ușă, încercând să vadă cine e.

Un bărbat intră. Avea forma unui om, dar nu și dimensiunea. Trebui să

se aplece ca să treacă pe sub pragul de sus, după care rămase așa, gârbovit, de parcă se afla pe puntea inferioară a unei corăbii mici, temându-se să nu se lovească de grinzile joase. Părul negru, înspicat cu fire argintii, îi încadra fața aspră și barba neagră, umedă, ce se contopea cu blana neagră de pe umerii săi uriași. Cercetă prăpădul din jur cu o expresie ușor dezamăgită, ba chiar rănită. De parcă fusese invitat la un bal și descoperise în schimb un abator.

– De ce e totul spart? întrebă el cu un glas neobișnuit de blând.

Se opri să ridice una dintre farfuriile căzute, mai degrabă o farfurioară în mâna lui imensă, își umezi un deget cu limba și șterse câteva pete de sânge de pe semnul meșterului, aflat pe spatele ei, încruntându-se ca un cumpărător bănuitor. Ochii lui străluciră la vederea cadavrului lui Meed, dar încruntătura de pe frunte i se accentuă.

– N-am cerut eu trofee? Cine l-a omorât pe bătrânul ăsta?

Sălbaticii se priviră unii pe alții și ochii le ieșiră din orbite pe chipurile pictate. Finree își dădu seama că sunt speriați de moarte. Unul ridică un braț tremurând și arătă spre bărbatul care o țintuia la pământ.

– Saluc a făcut-o.

Uriașul își aruncă ochii asupra lui Finree, apoi privirea îi alunecă spre bărbatul cu genunchiul înfipt în pânțele ei. Cu multă blândețe ca să nu facă zgomot, așează farfuria pe o masă dăltuită.

– Ce faci cu femeia mea, Saluc?

– Nimic.

Mâna de pe gâtul lui Finree se desprinsese iute, iar ea se târî în spate, chinuindu-se să-și recapete răsuflarea.

– L-a ucis pe Bregga și eu doar...

– Tu mă jefuiai.

Uriașul făcu un pas înainte, înclinându-și capul spre umăr.

Saluc privi disperat în jur, dar prietenii lui se feriră de el, de parcă ar fi fost bolnav de ciumă.

– Dar nu voiam decât să...

– Știu, încuviință uriașul trist.

Traversă spațiul dintre ei cât ai clipi. Îl prinse pe bărbat de încheietură cu o mână gigantică, în timp ce cu cealaltă îl apucă de gât, degetele aproape unindu-se la ceafă. Îl săltă de la podea pe bărbatul care schelălăia și îl izbi cu capul de perete. O dată, de două ori, de trei ori până când sângele începu să țâșnească și tencuiala se crăpă. Totul se termină atât de repede, încât Finree nici măcar nu apucă să se ghemuiască.

– Încerci să le arăți o cale mai bună...

Uriașul așează mortul cu grijă în fund, sprijinit de perete, aranjându-i mâinile în poală, punându-i capul într-o poziție comodă, așa cum face o mamă când își adoarme copilul.

– Dar unii oameni nu se civilizează niciodată. Luați-mi femeile de aici. Și să nu îndrăzniți să le faceți ceva. Valorează ceva cât sunt în viață. Moarte...

Rostogoli trupul lui Meed cu gheata lui imensă. Lordul guvernator se opri cu fața în sus și ochii holbați spre tavan.

– ...sunt doar mizerie.

Aliz țipă din nou. Finree se întrebă cum poate să scoată niște sunete atât de înalte după ce urlase atât până atunci. Ea nu scoase nicio vorbă când o târără afară. Părea că lovitura la cap îi afectase glasul. În plus, încă trăgea aer în piept cu dificultate, după ce aproape murise strangulată. Însă cel mai mult o preocupa să găsească o cale prin care să iasă vie din tot coșmarul ăsta.

Lupta continua afară, Beck o auzea. Dar jos se așternuse tăcerea. Poate soldații Uniunii credeau că îi omorâseră pe toți. Poate că rataseră scara cumva. Pe toți morții, chiar spera ca ei să fi ratat...

Una dintre trepte scârțâi și lui Beck i se tăie răsuflarea. Poate e doar un sunet ca oricare altul, dar cumva știu că e vorba de pasul unui om, care încerca să meargă pâș-pâș. Îl trecură toate nădușelile. Sudoarea îi aluneca

pe gât. Nu îndrăzni să se miște ca s-o șteargă. Își încordă toți mușchii să nu scoată niciun sunet, strâmbându-se la fiecare şuierătură. Nu îndrăzni nici măcar să înghită. Boșele, curul și mațele păreau un fel de ghem imens și rece pe care abia reușea să-l țină la un loc să nu se desfășoare în jurul lui.

Un alt pas furișat, o altă scârțâitură. Sâcâindu-l. Însemna că știau de prezența lui acolo. Mintea i se goli și inima începu să-i bată atât de tare, încât avu senzația că o să-i spargă urechile și ochii o să-i sară din orbite. Beck se chirci cât putu el în fundul dulapului, cu privirea lipită de mica deschizătură dintre cele două plăci de lemn ale ușii, dincolo de care se zărea o porțiune din mansardă. Apoi apăru vârful sabiei, sclipind a moarte și pătată cu roșu. Sângele lui Colving sau al lui Brait ori poate al lui Reft. Și al lui Beck, cât de curând. O sabie a Uniunii, judecând după metalul răsucit din jurul mânerului.

O altă scârțâitură și Beck își răsfiră degetele pe lemnul aspru, abia atingându-l, ca să nu-l dea de gol vreo balama ruginită. Strânse bine mânerul fierbinte al propriei săbii, pe a cărei lamă pica pieziș o rază de lumină, strălucind în întuneric. Trebuia să se lupte. Trebuia, dacă voia să-și vadă din nou mama, frații și ferma. Iar acum nu-și dorea altceva.

Încă o scârțâitură. Trase adânc aer în piept și timpul parcă încremeni, clipa întinzându-se la infinit. Cât naiba îi lua unui om să facă un pas?

Încă unul.

Beck năvăli afară, urlând și împingând ușa. Se împiedică de colțul ei lăsat și agățat de podea, și aproape că pică în nas, rămânând fără altă opțiune decât să atace.

Soldatul Uniunii stătea în umbră. Întoarse capul și Beck îi înfipse sabia cu sălbăticie în piept, până la mâner. Se răsuciră amândoi într-o îmbrățișare greoaie și pe Beck îl izbi ceva tare în cap. Grinda joasă. Beck căzu pe spate, apăsător de greutatea unionistului, aproape fără suflare, cu mâna încă strânsă bine pe mânerul sabiei. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca ochii să i se deprindă cu lumina și, când privirea i se limpezi,

văzu că se uită direct la o față strâmbă, cu ochii ieșiți din orbite.

Numai că nu erau ai unui soldat al Uniunii, ci ai lui Reft.

Acesta trase adânc aer în piept, șuierând. Obrajii îi tremurară și scuipă sângele din gură direct spre Beck.

Beck scânci, lovi, se zbatu, îl rostogoli pe Reft de pe el și se eliberă, în sfârșit. Rămase îngenuncheat, holbându-se prosteste.

Reft zăcea într-o rână. Cu o mână zgâria podeaua, iar cu un ochi îl privea pe Beck. Încercă să spună ceva, dar nu se auziră decât niște bolboroseli. Sângele îi ieși de pe nas și din gură. Lichidul roșu se prelinse de sub el și se scurse în găurile din podea. Negru în umbră, roșu-închis când trecea printr-o rază de lumină.

Beck îi puse o mână pe umăr. Aproape că îi șopti numele, dar știa că n-are niciun sens. Strânse cealaltă mână în jurul mânerului năclăit de sânge. Se dovedi mult mai greu să scoată sabia decât să atace cu ea. Când ieși, produse un sunet slab. Beck aproape că rosti numele lui Reft din nou. Descoperi că nu poate vorbi. Degetele lui Reft nu se mai mișcau, avea ochii larg deschiși, iar sângele îi scălda buzele și gâtul. Beck își acoperi gura cu dosul palmei. Constată că avea sânge peste tot. Era plin de sânge. Se ridică și i se făcu greață. Ochii lui Reft încă se uitau la el. Se apropie de scară și coborî, vârful sabiei lăsând urme rozalii în tencuială. Sabia tatălui său.

Jos nu era nicio mișcare. Beck auzi luptele din stradă. Urlete asurzitoare. Simți un iz slab de fum care îi zgârie gâtul. În gură avea gust de sânge. Sânge, metal și carne crudă. Toți băieții muriseră. Stodder era cu fața în jos lângă trepte, cu o mână întinsă spre ele. Cineva îi despicasă ceafa. Buclele lui se coloraseră în roșu-închis. Colving zăcea lângă perete, cu capul dat pe spate și mâinile lipite de pântecul lui rotund. Cămașa mustea de sânge. Brait arăta ca o grămadă de zdrențe într-un colț. Bietul nenorocit nici nu arătase vreodată altfel decât ca o grămadă de zdrențe.

Zări și patru soldați ai Uniunii, unul lângă altul, de parcă hotărâseră să rămână împreună. Beck stătea în mijlocul lor. Dușmanul. Ce echipamente

bune aveau! Platoșe, pieptare, apărători și coifuri bune. Iar băieții ca Brait muriseră cu un băț în mână și un cuțit amărât. Nu era corect. Nimic din toate astea nu era corect.

Unul dintre ei căzuse într-o rână și Beck îl rostogoli cu gheata. Capul i se bălăngăni. Înțepeni cu fața în sus și ochii îndreptați în direcții diferite. În afara echipamentului, nu era mare lucru de capul lui. Mai tânăr decât Beck, cu barba mijindu-i pe obraji. Dușmanul.

Se auzi o izbitură. Ușa se deschise cu un bufnet și cineva năvăli înăuntru, cu scutul înaintea și ghioaga în mână. Beck rămase nemișcat, holbându-se. Nici măcar nu-și ridică sabia. Bărbatul înaintă șchiopătând și fluieră lung.

– Ce s-a întâmplat, flăcău? întrebă Puhoi.

– Nu știu.

Chiar nu știa. Sau știa ce, dar nu știa cum. Și nici de ce.

– Am omorât...

Încercă să arate spre scări, dar nu reuși să-și miște mâna. Sfârși prin a arăta spre soldații Uniunii de la picioarele lui.

– Am omorât...

– Ești rănit?

Puhoi îi pipăi cămașa îmbibată de sânge, în căutarea rănilor.

– Nu-i al meu.

– Ai căsăpit patru bucăți, zici? Unde e Reft?

– Mort.

– Bine. Păi, nu te mai gândești la asta. Măcar ai supraviețuit.

Puhoi îl înconjură cu brațul pe după umeri și îl conduse afară, pe strada scăldată în lumina soarelui.

Vântul bătea destul de tare și pătrunse prin bluza umedă a lui Beck și prin pantalonii murdari de pișat, făcându-l să se înfioare de frig. Pavajul era acoperit cu praf și cenușă, așchii de lemn și arme abandonate. Morții din ambele tabere zăceau pretutindeni, alături de răniți. Văzu un soldat al Uniunii căzut, ridicând neajutorat o mână, în timp ce doi robi îl loveau

cu topoarele. Fumul încă mai stăruia bătut de vânt deasupra pieței, dar Beck observă că, pe pod, încă se mai ducea o luptă. Umbre de bărbați și de arme în întuneric, săgeți zburând aiurea.

Un războinic bătrân cu o platoșă închisă la culoare și un coif turtit stătea călare în fața celorlalți, indicând dincolo de piață cu o bucată de lemn, urlând cât îl țineau plămânii cu glas răgușit din cauza fumului.

– Împingeți-i peste pod! Scăpați de nenorociți!

Unul dintre oamenii din spate avea un stindard – un cal alb pe fundal verde. Blazonul Deșiratului. Însemna că omul e Deșiratul însuși.

Beck abia începea să înțeleagă ce se întâmplă. Nordicii puseseră la cale un atac, așa cum spusese Puhoi, și îi surprinseseră pe sudici când năvăliseră în case și pe ulițele înguste. Îi împinseseră înapoi spre râu. Din câte se părea ar fi avut șanse mari să moară azi și gândul îl făcu să plângă. Și poate că ar fi plâns dacă ochii nu i-ar fi lăcrimat deja din pricina fumului.

– Deșiratul!

Bătrânul războinic se uită în jur.

– Puhoi! Încă trăiești, nenorocit bătrân?

– Pe jumătate, comandante. M-am luptat din greu pe-aici.

– Se vede. Eu mi-am rupt toporul! Soldații Uniunii au niște coifuri al naibii de bune, nu? Dar nu destul de bune.

Deșiratul aruncă mânerul rupt în mijlocul pieței în ruine.

– Ai făcut o treabă bună aici.

– Însă mi-am pierdut aproape toți băieții, zise Puhoi. Numai ăsta a rămas.

Și îl bătu pe Beck pe umăr.

– A omorât patru el singur, ca să știi.

– Patru? Cum te numești, băiete?

Beck se holbă la Deșiratul și la Oamenii lui Aleși. Toți se uitau la el. Ar fi trebuit să recunoască. Să le mărturisească adevărul. Dar, și dacă ar fi avut curajul, pe care nu-l avea, nu-i mai rămăsese atâta suflare în el ca să

folosească așa de multe cuvinte. Așa că răspunse simplu:

– Beck.

– Doar Beck?

– Da.

Deșiratul rânji.

– Oamenii ca tine au nevoie și de alt nume, mă gândesc. O să-ți spunem...

Îl privi pe Beck de sus și până jos pentru o clipă, apoi dădu din cap de parcă ar fi avut răspunsul.

– Beck cel Roșu.

Se întoarse în șa și strigă spre oamenii săi.

– Vă place, băieți? Beck cel Roșu!

Toți începură să-și lovească scuturile cu mânerul săbiilor, sau piepturile, cu mânușile lor metalice, stârnind ditamai zarva.

– Vedeți? strigă Deșiratul. Așa arată oamenii de care avem nevoie. Uitați-vă la flăcăul ăsta. Haide să găsim mai mulți ca el! Niște flăcăi sângeroși!

Hohote de râs, urale și încuviințări răsunară pretutindeni. În mare parte, pentru faptul că îi respinseseră pe soldații Uniunii și îi împinseseră înapoi, dincolo de pod, dar și pentru el și pentru ziua asta sângeroasă. Întotdeauna își dorise respect și compania luptătorilor, iar mai presus de orice, un nume de care să se teamă toată lumea. Acum le avea pe toate și nu făcuse altceva decât să se ascundă într-un dulap și să omoare unul dintre ai săi, apoi să-și asume munca acestuia.

– Beck cel Roșu.

Puhoi zâmbi mândru, ca un tată la primii pași ai fiului.

– Ce părere ai, băiete?

Beck își plecă privirea.

– Nu știu.

UN OM DREPT

– **A**^h!

Gât-Îngust se feri de ac din instinct și firul îi trase după el obrazul, provocându-i o durere și mai mare.

– Au!

– Adesea, murmură Whirrun, e mai bine ca un bărbat să-și îmbrățișeze suferința decât să încerce să scape de ea. Lucrurile sunt mai mici când dai piept cu ele direct.

– E ușor de spus când tu ești cel care ține acul.

Gât-Îngust trase aerul printre dinți când vârful acului îi ciupi obrazul din nou. Nu erau primele cusături din viața lui, dar e ciudat cât de repede uită omul cum se simte o anumită durere. Acum își amintea și nu mai avea loc de întors.

– Cel mai bine ar fi să terminăm repede, nu?

– Sunt complet de acord cu tine, dar necazul e că mă descurc mult mai bine la omorât decât la tămăduit. Tragedia vieții mele. Știu să cos foarte bine, cunosc gălbenelele de la Alomanter și cum să le folosesc la bandaje, ba pot face chiar și un descântec, două...

– E ceva de capul lor?

– Așa cum le fredonez eu? Poate doar să sperii mâțele.

– Ah! gemu Gât-Îngust când Whirrun prinse rana strâns între degete și împinse acul din nou.

Trebuia să termine cu scheunatul ăsta. Alții aveau chestii mai rele decât o simplă rană pe obraz.

– Îmi pare rău, mormăi Whirrun. Știi, m-am gândit la asta înainte, așa, din când în când, în clipele mai liniștite...

– Ai multe clipe din astea, nu?

– Ei bine, nici tu nu te prea grăbești să-mi arăți destinul. În orice caz, mi se pare că un om poate face o grămadă de lucruri rele într-o perioadă foarte scurtă. Nu trebuie decât să-și rotească sabia. Să faci lucruri bune necesită timp. Și tot felul de eforturi complicate. Cei mai mulți nu au răbdarea necesară. Mai ales zilele astea.

– Așa sunt vremurile.

Gât-Îngust se opri, rozându-și cu dinții o pieleță de pe buza de jos.

– Spun asta destul de des, nu? Oare mă transform într-un tată? Într-un boșorog nebun și plictisitor?

– Toți eroii pătesc asta.

Gât-Îngust pufni:

– Cei care trăiesc suficient ca să-și audă propriile balade.

– O povară teribilă pentru un om să asculte cum se cântă despre el. Destul ca să te faci să te scapi în nădragi.

– Chiar dacă n-au fost așa la început.

– Puțin probabil. Cred că atunci când ascuți cântece despre războinici, te simți mai curajos, dar un războinic mare trebuie să fie măcar pe jumătate nebun.

– Dar am cunoscut câțiva războinici mari care nu erau nebuni defel. Doar lipsiți de inimă, nepăsători, niște nenorociți egoiști.

Whirrun rupse firul cu dinții.

– Asta e cea de-a doua posibilitate obișnuită.

– Și tu de care ești, Whirrun? Un ticălos făcând sau unul fără inimă?

– Încerc să umplu prăpastia dintre cele două.

Gât-Îngust chicoti în ciuda durerii din obraz.

– Ai dreptate. Un efort taman potrivit pentru un erou.

Whirrun se sprijini pe călcâie.

– Ești gata. Am făcut o treabă bună. După cum vezi, îmi cânt singur osanale. Poate voi renunța totuși să mai omor oameni și mă voi apuca de tămăduit.

O voce mârâită întrerupse țârâitul slab care încă îi mai chinuia urechile.

– După bătălie totuși, da?

Whirrun își ridică privirea clipind nedumerit.

– Ia te uită! Însuși Protectorul Nordului... Acum mă simt perfect... protejat. La adăpost, ca într-o haină bună.

– Toată viața mea am avut efectul ăsta.

Dow se uită la Gât-Îngust, cu mâinile în șolduri, soarele luminându-l din spate.

– Îi fac pe toți să se simtă încălziți și în largul lor.

– Ai de gând să-mi oferi o luptă, Dow cel Negru?

Whirrun se ridică încet în picioare, trăgându-și sabia după el.

– Am venit aici să umplu morminte și Mama Săbiilor moare de sete.

– Îndrăznesc să spun că vei avea mulți de ucis cât de curând. Dar până atunci, am de vorbit între patru ochi cu Curnden Gât-Îngust.

Whirrun își lovi pieptul cu palma.

– Nici măcar în vise nu m-aș băga între doi amorezi.

Și începu să urce dealul cu Mama Săbiilor cocoțată pe umăr.

– Un ticălos tare ciudat! spuse Dow urmărindu-l pe Whirrun.

Gât-Îngust gemu când își întinse picioarele ca să se ridice încet, scuturând din ele să-și dezmoștească încheieturile.

– Face pe nebunul. Știi cum e când ai o reputație.

– Faima e o închisoare, corect. Și obrazul cum e?

– Noroc că am fost mereu urât ca Muma-Pădurii. N-o să arăt mai rău ca înainte. Ai aflat ce s-a întâmplat?

Dow clătină din cap.

– Cine mai știe cu sudicii ăștia? Vreo armă nouă. Sau vreo vrăjitorie.

– Una diabolică. Tragi cu ea și seceri oamenii cât ai clipi.

– Nu? Doamna cu Coasa ne așteaptă pe toți, nu? Întotdeauna va exista cineva mai puternic, mai iute, mai norocos decât tine și cu cât te lupți mai mult, cu atât te găsește mai repede. Așa e viața pentru oamenii ca noi. Ne petrecem timpul grăbindu-ne spre acel moment.

Lui Gât-Îngust nu îi prea plăcu ideea.

– Cel puțin, pe front, un bărbat se poate lupta. Poate să pretindă că are ceva de spus în privința rezultatului.

Se strâmbă când își atinse cusăturile proaspete cu vârful degetelor.

– Cum să faci un cântec despre un om căruia i-a crăpat capul în timp ce se pregătea să nu spună mai nimic?

– Precum Talpă-Despicată.

– Întocmai.

Gât-Îngust putea să jure că nu mai văzuse pe nimeni care să arate atât de mort ca ticălosul ăla.

– Aș vrea să-i iei locul.

– Poftim? întrebă Gât-Îngust. Încă îmi țiue urechile. Nu sunt sigur că am auzit bine.

Dow se dădu mai aproape.

– Vreau să fii secundul meu. Să-mi conduci mercenarii. Să-mi aperi spatele.

Gât-Îngust se holbă la el:

– Eu?

– Da, tu, ce mama mă-sii am zis adineauri?

– Dar... de ce dracului tocmai *eu*?

Dow îl țintui cu privirea o clipă, strângând din dinți. Apoi dădu din mână, de parcă ar fi alungat o muscă.

– Fiindcă îmi amintești de Treicopaci.

Gât-Îngust clipi des de câteva ori. Probabil că era cel mai frumos lucru

pe care i-l spusese cineva vreodată și unde mai pui că venea din partea cuiva care nu se omora cu complimentele.

– Ei bine... nu știu ce să zic. Mulțumesc, comandante. Mulțumesc mult. Pe toți dracii, din inimă. Dacă voi reuși vreodată să fiu măcar a zecea parte din omul ăla, voi fi mai mult decât satisfăcut.

– Mă piș pe toate astea! Zi-mi că accepți. Am nevoie de cineva pe care să mă bizui, Gât-Îngust, și tu faci lucrurile ca pe vremuri. Ești un om drept și nu mai sunt mulți ca tine. Spune-mi că o vei face.

Dow căpătă brusc o înfățișare ciudată. Gura i se strâmbă straniu, a slăbiciune. Dacă n-ar fi știut că nu e cazul, Gât-Îngust ar fi crezut că e vorba de teamă, dar brusc înțelese despre ce e vorba.

Dow nu avea pe nimeni cu care să se sfătuiască. Niciun prieten. Îi avea doar pe cei pe care îi speriasse și îi silise să-i fie alături, dar și un munte de dușmani. N-avea încotro. Trebuia să se încreadă într-un om pe care abia dacă îl cunoștea, căci îi amintea de un vechi tovarăș devenit țărână cu mult timp în urmă. Prețul unui nume mare. Răsplata unei vieți marcate de treburi întunecate.

– Bineînțeles că o fac.

Și uite-așa, rostise vorbele. Poate că i se făcuse milă de Dow în clipa aceea, oricât de trăsniță părea ideea. Poate că înțelegea singurătatea unei căpetenii. Sau poate tăciunii propriei ambiții, despre care crezuse că se stinseseră odată cu mormintele fraților săi, se aprinseseră pentru ultima oară când Dow râcâise prin ei. Orice-ar fi fost, rostise vorbele și nu mai putea să dea înapoi. Fără să se mai întrebe dacă era corect sau nu. Pentru el, pentru grupa lui sau pentru oricine altcineva. Imediat, pe Gât-Îngust îl încercă un sentiment oribil că făcuse o greșală uriașă.

– Cât suntem pe câmpul de luptă, cel puțin, adăugă el, încercând să repare într-o câțva răul făcut. Îi voi ține locul până găsești pe cineva mai bun.

– Ești un om cumsecade.

Dow îi întinse mâna, bătură palma și, când Gât-Îngust ridică privirea,

redescoperi rânjetul de lup. Orice urmă de slăbiciune, teamă sau ceva asemănător dispăruse.

– Ai alest corect, Gât-Îngust.

Îl urmări pe Dow cum urcă dealul spre pietre, întrebându-se dacă bărbatul își lăsase masca să-i alunece sau își pusese o alta mai blândă. Lucrul corect? Oare tocmai se învoise să devină mâna dreaptă a unuia dintre cei mai detestați oameni din lume? Un om cu mai mulți dușmani decât oricine, într-un ținut unde toată lumea avea oricum prea mulți? Un om pe care nici măcar nu-l plăcea neapărat și pe care promisese să-l apere cu prețul vieții lui? Lăsa un geamăt să-i scape.

Cum va reacționa grupa lui? Yon, clătinând din cap, tunând și fulgerând. Drofd, arătând rănit și amețit. Brack, frecându-și tâmplile cu... Brack se întorsese în țărână, își dădu el seama tresărind. Minunata? Pe toți dracii, stai numai să audă...

– Gât-Îngust!

Și iat-o lângă el, cu mâinile în șolduri.

– Ah! spuse el, făcând un pas într-o parte.

– Ce-ți face fața?

– Mm... bine... presupun. Ceilalți sunt în regulă?

– Yon are o așchie în mână și se pișă pe el de durere, dar o să trăiască.

– Bine. Asta e... bine. Că toată lumea e în regulă... nu... nu și așchia.

Minunata se încruntă, simțind că e ceva în neregulă și nici măcar nu îi veni greu să ghicească, observând încercările lui jalnice de a se ascunde.

– Ce voia nobilul nostru Protector?

– Voia...

Gât-Îngust își mișcă buzele o vreme, întrebându-se cum să prezinte mai bine situația, dar un rahat e un rahat, oricum l-ai prezenta.

– Voia să-mi ofere locul lui Talpă-Despicată.

Se așteptase ca ea să izbucnească în hohote de râs, dar femeia se mulțumi să-l privească printre gene.

– Tu? De ce?

Bună întrebare! Și el abia acum începuse să se întrebe.

– A zis că sunt un om drept.

– Înțeleg.

– A zis... că îi amintesc de Treicopaci.

Chiar când rosti cuvintele, își dădu seama că vorbise ca un netrebnic încrezut.

Acum chiar că se așteptase ca ea să hohotească, dar Minunata continuă să-l privească și mai sfredelitor printre gene.

– Ești un bărbat de încredere. Toată lumea știe asta. Dar eu cred că există un motiv și mai bun.

– Cum ar fi?

– Ai fost apropiat de Bethod și de alaiul lui, dar și de Treicopaci, înainte. Poate Dow crede că îi vei aduce câțiva prieteni pe care nu îi are deocamdată. Sau, în orice caz, mai puțin dușmani.

Gât-Îngust se încruntă. Astea erau într-adevăr niște motive mai bune.

– În plus, știe că Whirrun te va însoți oriunde și Whirrun e un bărbat al naibii de bun să-l ai lângă tine când lucrurile merg prost.

Rahat! Avea de două ori dreptate. Mirosise totul din prima.

– Și, din câte îl cunosc eu pe Dow, lucrurile sigur vor merge prost... Ce i-ai răspuns?

Gât-Îngust se strâmbă:

– I-am răspuns că da. Însă numai pe timpul bătăliei, se grăbi el să adauge.

– Înțeleg.

Tot nicio urmă de mânie sau de surpriză din partea ei. Doar îl privea. Și asta îl enerva mai mult decât dacă l-ar fi lovit direct în mutră.

– Și cu grupa cum rămâne?

– Ei bine...

Îi era rușine să-i spună că nu se prea gândise la asta.

– Bănuiesc că veți veni cu mine, dacă va trebui. Asta dacă nu vreți să vă întoarceți la fermele și familiile voastre și...

– Să ne retragem?

– Da.

Ea pufni.

– Pipa, prispa și apusul de soare în nenorocita de apă? Astea-s pentru tine, nu pentru mine.

– Atunci... Grupa îți aparține deocamdată.

– Bine.

– N-ai de gând să mă cerți?

– De ce?

– Fiindcă nu mi-am ascultat propriul sfat pentru început. Cum ar trebui să-mi țin capul plecat, să nu mă bag în față, să am grijă ca toți cei din grupă să trăiască, cum caili bătrâni nu pot sări gardurile noi și toate celelalte prostii...

– Asta ai spune tu, iar eu nu sunt ca tine, Gât-Îngust.

El clipi des.

– Cred că nu. Atunci, zici tu că e lucrul corect de făcut?

– Lucrul corect?

Minunata întoarce capul cu un zâmbet abia schițat în colțul buzelor.

– Tot a ta e și chestia asta.

Și porni înapoi spre Eroii, cu o mână sprijinită pe mânerul sabiei, lăsându-l în bătaia vântului.

– Pe toți morții morților!

Se uită spre coastă, căutând disperat un deget care să mai aibă puțină unghie bună de ros.

Îl zări și pe Fiori, nu departe de el. Stătea fără să spună nimic. Doar holbându-se. Uitându-se, de fapt, ca un om care tocmai fusese călcat pe coadă. Fața lui Gât-Îngust se schimonosi. Din câte se părea, cam așa urma să arate fața lui de aici înainte.

„Cel mai mare dușman al unui om este propria ambiție“, obișnuia Bethod să-i spună. *A mea m-a adus în tot rahatul în care mă aflu azi.*

– Bine-ai veni în hazna! murmură el printre dinții încleștați.

Asta e problema cu greșelile. Le poți face cât ai clipi. Ani la rând pășind în vârful picioarelor ca un prost, apoi îți iei ochii o clipă și...

Pac!

EVADAREA

Finree credea că se află într-un fel de cocioabă. Podeaua era plină de praf umed și curentul rece o făcea să se înfioare. Locul mirosea a mucegai și a animale.

O legaseră la ochi și traversaseră câmpurile jilave până la marginea copacilor. Grânele i se agățaseră de picioare, iar tufișurile îi prinseseră poalele fustei. Bine că purta cizmele de călărie, altfel ar fi sfârșit desculță. Auzise lupte în spatele lor. Aliz continuase să țipe pentru o vreme, glasul ei devenind tot mai răgușit, până când, în cele din urmă, se opri. Nu se schimbă nimic. Trecură și o apă într-o barcă șubredă ce scârțâia. Apoi fuseseră împinse aici, ușa se închise cu o zdruncinătură și se auzi și un drug tras.

Fuseseră lăsate așa, în întuneric. Să aștepte cine știe cât.

După ce Finree își recăpătă suflul, durerea începu să-și facă simțită prezența. O ardea scalpul, capul îi bubuia, iar gâtul îi trimitea junghiuri ascuțite în jos, între umeri, ori de câte ori încerca să se întoarcă. Însă fără îndoială, se găsea într-o stare mult mai bună decât majoritatea celor prinși în han.

Se întrebă dacă Hardrick reușise să ajungă într-un loc sigur sau dacă îl doborâseră în câmp și mesajul ei zadarnic se pierduse pentru totdeauna. Îi tot venea în fața ochilor chipul maiorului care se prăbușise într-o rână, cu sângele scurgându-i-se din craniul spart și cu expresia lui de surpriză

uriasă. Meed, ducându-și mâinile la rana de la gât. Toți muriseră. Toți.

Trase adânc aer în piept și se sili să-și alunge gândurile negre. Nu se mai putea gândi la asta, așa cum un acrobat pe sârmă nu se mai putea gândi la pământul de sub el.

„Trebuie să privești înainte”, își aminti ea vorbele tatălui ei, când mutase una dintre piesele de pe tabla de joc. „Concentrează-te asupra a ceea ce poți schimba.”

Aliz suspina întruna de când se închisese ușa. Finree își dorea nespus să-i ardă o palmă, dar avea mâinile legate. Era cât se poate de sigură că nu vor ieși de aici dacă jeleau. Dar nici nu avea vreo idee mai bună.

– Liniște! șuieră Finree. Liniște, te rog! Trebuie să mă gândesc. Te rog, te rog!

Suspınatul se mai domoli și deveni un scâncet obosit. Și mai rău, dacă se putea așa ceva.

– O să ne omoare? chițăi Aliz, oftând și suspinând în același timp. O să ne ucidă?

– Nu. Ar fi făcut-o deja.

– Și-atunci ce vor face cu noi?

Întrebarea atârna între ele ca un abis fără fund, umplut doar de ecoul respirației lor. Finree reuși să se răsucescă până când se așeză în capul oaselor, scrâșnind din dinți din pricina gâtului dureros.

– Trebuie să ne gândim, pricepi? Trebuie să privim înainte. Trebuie să încercăm să scăpăm.

– Cum? scânci Aliz.

– Oricum!

Tăcere.

– Trebuie să încercăm. Ai mâinile libere?

– Nu.

Finree reuși să se târască pe podea, cu rochia alunecându-i peste mizeria umedă, până când atinse cu spatele zidul, gemând din pricina efortului. Se lungi și pipăi cu degetele tencuiala coșcovită și piatra

umedă.

– Ești acolo? se lamentă Aliz.

– Dar unde naibii să fiu?

– Ce faci?

Ceva se agăță de talia lui Finree și îi sfâșie fusta. Atinse zidul cu umărul, urmărind ruptura cu degetele. O furcă ruginită. Scăpă de resturile de material dintre degete și simți un vârful zimțat dedesubt. Un val de speranță o copleși. Își depărtă încheieturile cât putu, chinându-se să apropie metalul de sfoara cu care-i legaseră mâinile.

– Și dacă-ți eliberezi mâinile, atunci ce? se auzi vocea ascuțită a lui Aliz.

– Ți le eliberez și pe ale tale, gemu Finree printre dinții încleștați. Apoi, picioarele.

– Și-apoi? Cum rămâne cu ușa? Sigur sunt gărzi afară, nu? Ce facem dacă...

– Nu știu.

Se sili să nu țipe.

– Nu știu. Ne ocupăm de toate pe rând.

Continuă să frece de zor sfoara de furcă.

– Ne ocupăm...

Mâna îi alunecă și căzu pe spate. Simți cum metalul îi lasă o tăietură usturătoare în braț.

– Au!

– Ce e?

– M-am tăiat. Nimic. Nu te îngrijora.

– Să nu mă îngrijorez? Am fost capturate de nordici! Sălbatici! Ai văzut...

– Am vrut să-ți spun să nu-ți faci griji în privința tăieturii. Și da, am văzut tot.

Acum trebuia să se concentreze asupra a ceea ce putea schimba. Și cu mâinile libere, și fără ele, provocarea era imensă. Picioarele o dureau din

cauza efortului de a sta lipită de zid. Simțea umezeala cleioasă a sângelui pe degete și a sudorii pe față. Inima îi bubuia în piept, iar durerea agonizantă din gât se accentua cu fiecare mișcare a umerilor. Frecă sfoara de bucata de metal ruginit, înainte și înapoi, înainte și înapoi, înnebunită de frustrare.

– La naiba, ah...

Și uite-așa își eliberă mâinile. Își smulse legătura de la ochi și o aruncă. Abia dacă zărea ceva fără ea. Crâmpeiele de lumină răzbăteau în jurul ușii, printre scânduri. Pereții coșcoviți străluceau de umezeală, iar podeaua era acoperită cu paie jengoase. Aliz stătea în genunchi la doi pași mai încolo. Avea rochia murdară de noroi și mâinile îi atârnavă blege în poală.

Cu gleznelor încă legate, Finree țopăi spre ea și se lăsă în genunchi. Îi smulse fâșia de pânză de la ochi și îi prinse mâinile într-ale ei. Vorbi încet, privind-o direct în ochii înroșiți.

– O să scăpăm de aici. Trebuie. Și o vom face!

Aliz încuviință din cap și gura i se strâmbă într-un zâmbet disperat și plin de speranță totodată. Finree se uită la încheieturile ei și se apucă să-i desfacă nodurile cu degetele amorțite. Strânse din dinți cât moșmondi cu unghiile ei rupte...

– De unde știe că le avem?

Finree încremeni. Îngheță mai bine zis. Un glas, vorbind în nordică, și pași grei se apropiau. O simți pe Aliz cum înlemnește în întuneric, fără să mai răsuflă.

– Are mijloacele lui, din câte se pare.

– Mijloacele lui se pot duce la naiba din partea mea.

Era vocea uriașului. Vocea aceea moale, blândă, care acum suna furioasă.

– Femeile sunt ale mele.

– Nu vrea decât una.

Celălalt vorbi de parcă avea gâtul plin de pietriș, o șoaptă hârâită.

– Care dintre ele?

– Cea cu părul castaniu.

Un pufnet nervos.

– Nu. Mi-am pus în cap ca ea să-mi dea copii.

Fin făcu ochii mari. I se puse un nod în gât. Vorbeau despre ea. Se repezi la nodurile lui Aliz cu și mai multă îndârjire, mușcându-și buza.

– De câți copii ai nevoie? se auzi glasul găjâit.

– Am nevoie de copii civilizați. Crescuți după moda unionistă.

– Poftim?

– M-ai auzit bine. Copii civilizați.

– Care să mănânce cu furculița și chestii din astea? Am fost în Styria. Am fost în mijlocul lor. Civilizația nu e deloc ceea ce pare, crede-mă.

O pauză.

– E adevărat că au găuri în care se cacă și rahatul e dus departe?

– Și ce? Rahatul tot rahat e. Sfârșește oricum undeva.

– Vreau civilizație. Vreau copii civilizați.

– Folosește-o pe cea blondă.

– Ochii mei o plac mai puțin. Și e lașă. Nu face nimic altceva decât să plângă. Aia cu păr castaniu mi-a omorât un om. Are tărie. Copiii își iau curajul de la mamă. Nu voi avea copii lași.

Vocea ce aducea mai mult a șoaptă nu se mai auzi deloc aproape. Finree trase disperată de noduri cu unghiile, înjurând în gând.

– Ce spun? șopti Aliz, răgușită din cauza spaimei.

– Nimic, suieră Fin. Nimic.

– Dow cel Negru îmi forțează mâna cu chestia asta, se auzi uriașul din nou.

– Le forțează mâna tuturor. Ce să facem? El are lanțul.

– Mă cac pe lanțul lui. Străinul-venit-să-bată nu are stăpâni în afara cerului și a pământului. Dow cel Negru nu-mi comandă mie...

– Nu a comandat nimic. Ți-a cerut-o cu frumosul. Mă poți refuza. Și eu

îi transmit. Apoi, mai vedem.

Se lăsă tăcerea. Finree își împinse dinții cu limba și nodul din gât începu să cedeze...

Ușa se deschise larg și amândouă clipiră orbite de lumină. Un bărbat stătea în prag. Un ochi îi strălucea în mod ciudat. Era mult prea strălucitor. Se aplecă să treacă pe sub pragul de sus și Finree își dădu seama că ochiul e de metal și așezat în mijlocul unei cicatrice îngrozitoare. Nu mai văzuse niciodată un bărbat care să arate așa de monstruos. Aliz șuieră răgușit și se cutremură. Prea speriată ca să țipe, măcar atât.

– Și-a eliberat mâinile, șopti el peste umăr.

– Ți-am zis doar că are tărie, se auzi vocea uriașului de afară. Spune-i lui Dow cel Negru că va plăti scump pentru asta. Un preț pentru femeie și unul pentru insultă.

– O să-i spun.

Bărbatul cu ochi metalic se apropie, scoțând ceva de la brâu. Un cuțit. Finree zări sclipirea metalului în penumbră. Aliz îl văzu și ea, scânci și se agăță de mâna lui Finree, care i-o strânse la rândul ei. Nu știa ce altceva ar putea face. Bărbatul se lăsă pe vine în fața lor, își sprijini brațele de genunchi și își lăsă mâinile să se bălăngăne. Ochii lui Finree se mutară de la strălucirea tăișului la cea a ochiului de metal, neștiind care e mai oribilă.

– Orice are un preț, nu? îi șopti el.

Cuțitul se repezi și dintr-o mișcare tăie sfoara ce-i lega gleznele. Apoi bărbatul duse mâna la spate și scoase un sac de pânză cu care îi acoperi capul, aruncând-o brusc într-o beznă ce duhnea a ceapă și a umezeală. O târî afară ținând-o de subsuori și mâinile lui Finree se desprinseră de ale lui Aliz.

– Așteaptă! o auzi pe Aliz strigând în urma ei. Și cu mine cum rămâne? Ce...

Ușa se închise cu un zăngănit.

PODUL

Maiestatea Voastră Preaslăvită

Dacă această scrisoare ajunge la dumneavoastră înseamnă că am căzut la datorie, luptând pentru cauza voastră cu ultima suflare. O scriu doar în speranța de a vă aduce astfel la cunoștință informații despre ceea ce nu am putut eu face prin viu grai: și anume că zilele petrecute alături de Cavalerii Corpului de Gardă și mai ales ca Primă Gardă a Maiestății Voastre au fost cele mai fericite din viața mea și că ziua în care mi-am pierdut poziția a fost și cea mai tristă. Dacă v-am dezamăgit, sper să mă puteți ierta și să vă gândiți la mine așa cum am fost înainte de Sipani: îndatoritor, dârz și întotdeauna loial Maiestății Voastre.

Un adio călduros,

Bremer dan Gorst

Se gândi mai bine la „călduros” și îl tăie. Își dădu seama că ar trebui probabil să rescrie tot textul fără el, apoi hotărî că nu mai are timp. Aruncă pana cât colo, îndoi hârtia fără să-i mai pese de cerneala care încă nu se uscaseră și o vârî înăuntrul pieptarului.

Pesemne că o vor găsi aici, mai târziu, odată cu cadavrul meu murdar de rahat. Poate chiar însângerat la un colț, pentru un efect dramatic? O ultimă

scrisoare! De ce, cui? Familiei? Iubitei? Prietenilor? Nu, sărmanul nebun trist n-avea nimic din toate astea, e adresată regelui însuși! Apoi ar fi dusă pe o pernă din catifea în camera tronului și poate Maiestatea Sa ar simți, în sfârșit, o urmă de vinovăție. O lacrimă strălucitoare ar pica pe dalele de marmură. Ah! Bietul Gorst, ce nedrept fusese folosit! Ce nedrept că fusese lăsat fără poziția lui! Vai, sângele lui a udat câmpurile străinilor, departe de căldura favorurilor mele! Și-acum, ce avem la micul dejun?

În jos, pe Vechiul Pod, al treilea atac atinsese momentul critic. Întinderea îngustă devenise o aglomerare de oameni ce se tot umfla. Șirurile de soldați nervoși așteptau lipsiți de entuziasm să le vină rândul, în timp ce răniții, cei epuizați sau dărâmați își târau picioarele în direcție opusă. Hotărârea oamenilor lui Mitterick se clătina. Gorst vedea asta pe chipurile palide ale ofițerilor, o auzea în glasurile lor iritate, în suspinele celor răniți. Succesul sau eșecul se balansau acum pe tăișul unui cuțit.

– Unde dracului e nenorocitul ăla de Vallimir? răcni Mitterick spre toți și spre nimeni. Lașul naibii, o să am eu grijă să pice în dizgrație! O să mă duc eu însumi acolo! Unde a ajuns Felnigg? Unde... ce... cine...

Cuvintele lui se pierdură în haosul din jur când Gorst coborî spre râu. Starea de spirit i se îmbunătățea cu fiecare pas nepăsător, de parcă o greutate de plumb i se ridică de pe umeri, puțin câte puțin.

Un bărbat rănit trecu pe lângă el împleticindu-se, cu brațul pe după umerii unui flăcău, ținând o cârpă însângerată lipită de ochi. *Cineva o să lipsească din concursul pentru arcași de la anul!* Un altul zăcea pe o targă, plângând amarnic în timp ce era hurducat dintr-o parte în alta. Nu-i mai rămăsese decât un ciot dintr-un picior, înfășurat strâns în bandaje însângerate. *S-a terminat cu plimbarea prin parc pentru tine!* Zâmbi spre oamenii răniți ce gemeau pe marginea cărării noroioase și îi salută cu veselie. *Ghinioniști mai sunteți, camarazii mei! Viața nu e deloc dreaptă, nu-i așa?*

Trecu prin mijlocul unei mulțimi mai rarefiate, apoi se strecură printr-o grămadă mai compactă de oameni, după care se văzu nevoit să-și

croiască drum cu umerii printre soldații aproape sufocați de îmbulzeală. Spaima creștea în jurul lui pe măsură ce trupurile stăteau tot mai înghesuie și, odată cu ea, entuziasmul său. Sentimentele creșteau în intensitate. Bărbații se împingeau, se înghionteau și își strigau unul altuia insulte inutile. Armele se agitau primejdios. Din când în când, săgețile picau aiurea fără să mai formeze o curbă perfectă, una câte una, sau două câte două. *Mici cadouri din partea prietenilor din tabăra cealaltă. Nu, serios, chiar nu trebuia!*

Pământul noroios de sub picioarele lui Gorst se nivelă, apoi începu să se ridice, pentru ca în cele din urmă să devină o suprafață acoperită cu bucăți de piatră. Printre fețele schimonosite, Gorst surprinse sclipirile râului și ale parapetului acoperit cu mușchi al podului. Începu să audă prin zarva generală notele metalice ale confruntării și inima îi tresări de parcă vocea iubitei ar fi ajuns la el printr-o încăpere ticsită de lume. *Precum pufăitul unei pipe pentru un dependent de ea. Toți avem micile noastre vicii. Micile noastre obsesii. Băutura, femeile, jocurile de noroc. Și iat-o pe-a mea.*

Tactica și tehnica se dovedeau inutile aici, era mai degrabă o chestiune de forță brută și de furie dezlănțuită. Puțini bărbați se puteau măsura cu Gorst. Își pleacă fruntea și se opinti în mijlocul gloatei, așa cum făcuse cu căruța împotmolită de acum câteva zile. Începu să geamă, să mormăie, să șuiere și își croi drum ca un berbec printre soldați. Ca un plug ce ară o brazdă. Îmbrâncea fără milă cu scutul și cu umărul, călcând în picioare răniți și morți. *Fără vorbărie. Fără scuze. Aici nu mai e loc de stânjeneală.*

– Dați-vă la o parte! țipă el pițigăiat, trântind un soldat pe burtă și folosindu-l pe post de preș.

Surprinse o sclipire metalică și vârful unei lănci îi zgârie scutul. Pentru o clipă, crezu că un soldat al Uniunii avea ceva de obiectat, dar apoi își dădu seama că la capătul lăncii se afla un nordic. *Salutări, prietene!* Gorst se chinui să-și elibereze sabia din înghesuială, ca să se poată bate cum trebuie, dar, din spate, cineva îl îmbrânci cu putere. Se trezi strivit de

proprietarul lăncii și nasurile aproape că li se atinseră. O față bărboasă și o cicatrice pe buza de sus.

Gorst îi dădu un cap în gură, apoi încă unul și încă unul, îl doborî și îl izbi cu tocul cizmei până când îi crăpă țeasta. Își dădu seama că urlă într-un falset de zile mari. Nici măcar nu știa dacă îi ies cuvinte dintre buze. Toți cei din jurul lui făceau același lucru. Își scuiپau unul altuia blesteme, fără să fie înțeleși de tabăra opusă.

Gorst zări un crâmpei de cer printr-un desiş de lănci și își înfipse sabia direct în mijlocul lui. Un alt nordic căzu într-o rână cu răsuflarea tăiată. Gura îi îngheță într-o expresie de surpriză. Neavând loc să-și ia elan, Gorst scrâșni din dinți și își croi drum încetul cu încetul. Zgârie armuri, sfâșie carne și despică un braț, lăsând o tăietură lungă și roșie.

Un chip schimonosit se ivi o clipă pe deasupra marginii scutului său și Gorst îl respinse, sprijinindu-se bine în călcâie. Îl împinse întruna, lovindu-l în piept, în falcă, în picioare. Omul se dădu în spate și se tot dădu până când căzu schelălăind peste parapet. Lancea lui scoase un plescăit când atinse apele repezi de dedesubt. Reușise cumva să se prindă cu o mână de parapet. Degetele i se albiseră de efort, sângele îi curgea din nasul umflat și avea parcă o privire imploratoare. *Milă? Ajutor? Îngăduință măcar? Nu suntem toți oameni? Frați întru eternitate, pe acest drum strâmb al vieții? Am fi putut deveni prieteni de suflet, dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări?*

Gorst îi zdrobi mâna cu scutul și oasele pocniră sub marginea metalică. Îl privi pe bărbat cum cade învărtindu-se în râu.

– Uniunea! țipă cineva.

– Uniunea!

Oare el strigase? Îi simți pe soldați împingând înainte, cu sângele fierbându-le în vene. Pocniră un asalt și mai puternic, într-un val irezistibil, ce-l purtă spre nord, pe creasta lui, ca un băț. Tăie pe cineva cu sabia lungă, sfărâmă craniul altcuiva cu colțul scutului. Strângea cu putere cureaua scutului și fața îl durea de atâta zâmbit. Fiecare răsuflare

îi aducea bucurie acum. *Asta înseamnă să trăiești! Să trăiești cu adevărat! În fine, nu pentru ei, dar...*

Nimeri brusc într-un spațiu gol. Câmpurile se deschiseră larg în fața lui. Lanurile se unduiau sub adierea vântului, aurii în apusul soarelui. Exact ca paradisul promis de profet gurkienilor drepti. Nordicii fugeau. Unii se îndepărtau, dar mai mulți se apropiau. Un contraatac condus de un războinic uriaș, înfășurat în platoșe și armură neagră prinsă în curele. Ținea o sabie lungă în mâna înmănușată, o toporișcă grea în cealaltă. Oțelul sclipea fierbinte și primitor în amurgul dulce. Mercenarii îl urmau într-o formație ca un triumghi, cu scuturile lor pictate, cu armele lor strălucitoare, urlând o incantație, „Solz, Solz!”, într-un tunet de glasuri.

Energia Uniunii se mai domoli și avangarda înaintă mai șovăitoare, mai degrabă împinsă de cei din urmă. Gorst stătea în fața lor și privea, neîndrăznind să se miște ca nu cumva sentimentul să piară. Totul era sublim în jurul lui. Ca o scenă din basmele pe care le auzise în copilărie. La fel ca pictura caraghioasă din biblioteca tatălui său, în care Harod cel Mare îl înfrunta pe Ardlic de Keln. *O întâlnire a campionilor! Dinți scrâșniți și cururi încordate. Vieți pline de glorie, morți pline de glorie și glorie... plină de glorie?*

Gorst întinse mâinile în lateral și zâmbi în soarele care se culca la orizont, în timp ce omul în negru năvălea spre el și spre pod. Se mișca mult mai repede decât s-ar fi așteptat Gorst de la un bărbat atât de mare, împovărat de greutatea armurii. Cizmele lui mari duduiau pe pietre. Sabia lui îi șuieră pe lângă umăr și Gorst se văzu nevoit să pareze. Șocul îi tăie răsuflarea și îi trimise fiori în lungul brațului. Toporișca veni o clipă mai târziu și o prinse cu scutul, lăsând o tăietură în el la niciun deget de nas.

Gorst răspunse cu două lovituri sălbatice, una sus, alta jos. Bărbatul se feri de prima și o pară pe a doua cu mânerul toporiștii, după care se repezi la Gorst cu sabia și îl sili să se răsucescă, folosind scutul unui soldat al Uniunii ca punct de sprijin.

Campionul ăsta din Nord era puternic și curajos, dar forța și curajul nu sunt întotdeauna suficiente. Nu studiasse toate textele însemnate despre arta mînuirii sabiei care fuseseră vreodată puse pe hîrtie. Nu se antrenase trei ore zilnic de cînd avea 14 ani. Nu alergase mii de kilometri îmbrăcat în armură. Nu îndurase ani amarnici și furioși de umilințe. *Și, cel mai rău dintre toate, lui îi păsa dacă pierdea.*

Tăișurile se întîlniră în aer cu un scrîșnet oribil, dar momentul ales de Gorst se dovedi perfect și Nordicul se împletici și își pierdu echilibrul, pesemne din pricina vreunui genunchi mai slab. Gorst sări asupra lui cît ai clipi, dar arma altcuiva îl lovi direct în umăr înainte să rotească sabia și pică în brațele omului în negru.

Continuară să danseze într-o îmbrățișare stînjenitoare. Nordicul încercă să-i ardă una cu mânerul toporiștii, să-l îmbrîncească, să scape de el. Gorst se ținu bine. Era vag conștient de luptele din jurul lor, de oamenii prinși în propriile strădanii disperate, de urletele cărnii torturate și de metalul chinuit, dar el se lăsase cuprins de brațele clipei cu ochii închiși.

Cînd am ținut ultima oară pe cineva în brațe? Cînd am câștigat semifinala concursului, oare tata m-a îmbrățișat? Nu. O strângere fermă de mînă. O palmă stînjenitoare pe umăr. Poate că m-ar fi îmbrățișat dacă aș fi câștigat, dar am dat greș, așa cum a zis el că o să se întîmple. Cînd atunci? Cînd le-a plătit pe femei să o facă? Cînd bărbați pe care abia îi știam m-au luat în brațe dintr-o camaraderie fără sens, stîrniți de prea multă băutură? Însă nu ca acum. De un egal de-al meu, care mă înțelege cu adevărat. Dacă ar putea dura...

Sări în spate, ferindu-se de toporișca șuierătoare și lăsându-l pe omul în negru să treacă împleticindu-se pe lîngă el. Sabia lui Gorst sclipi și dușmanul abia reuși să pareze lovitura din dreptul capului. Scăpă sabia din mînă și aceasta se rostogoli prin învălmășeala de ghetе. Bărbatul în negru urlă, răsucindu-se ca să-și rotească toporișca într-o mișcare piezișă.

Prea mulți mușchi, nu destulă precizie. Gorst intui direcția ei și o lăsă să nimerească în scut și să alunece ușor pe lîngă el. Ținti o lovitură atent

măsurată, nu mai mult decât o mișcare ușoară din fandare, spre genunchiul stâng slab al bărbatului în negru. Lama oțelită atinse apărătoarea metalică pentru coapsă, trecu prin zalele de la încheietură și ciupi din carne. Bărbatul în negru sări într-o parte și rămase în picioare doar pentru că se apucă de parapet cu mâna. Toporișca lui zgârie piatra acoperită cu mușchi.

Gorst suflă zgomotos pe nări când își ridică sabia și lovi cu ea de parcă ar fi cosit. De data asta, se terminase cu fandarea delicată. Metalul intra curat în brațul gros al bărbatului, armură, carne și os, și se opri cu un zăngănit în piatra de dedesubt. Stropii de sânge, inelele de zale, așchiile de piatră zburară cât colo.

Bărbatul în negru pufni înfuriat încercând să se îndrepte de spate, apoi răcni când își învârti toporișca spre capul lui Gorst, ca să îi dea o lovitură mortală. Și probabil că ar fi reușit dacă brațul i-ar fi rămas prins de corp. Cumva, spre dezamăgirea amândurora, constatară că mânușa de oțel și jumătate din brațul lui atârnav de o rămășiță de platoșă. Semăna cu o marionetă ce se clătina prinsă de încheietură cu o fâșie de piele. Din câte putea citi Gorst pe fața lui, bărbatul era îngrozitor de confuz.

Gorst îi arse una peste cap cu scutul și îi dădu coiful pe spate. Sângele țâșnea din brațul retezat în picături groase și negre. Bărbatul căută stângaci la centură să scoată un pumnal, dar sabia lungă a lui Gorst se înfipse în pieptarul negru și îi lăsă o tăietură strălucitoare chiar în mijloc. Se dezechilibra, întinse brațele, apoi se prăbuși pe spate ca un copac mare doborât.

Gorst săltă scutul și sabia însângerată în aer, fluturându-le sălbatic spre cei câțiva nordici uluiți și scoate un urlet ascuțit. *Am câștigat, rahiților! Am câștigat! Am câștigat!*

De parcă ar fi auzit un ordin, aceștia se răsuciră pe călcâie și fugiră spre nord, zdrobind grânele în goana lor disperată să scape, împiedicați de cămășile cu zale, de oboseală, dar și de panică. Deoarece Gorst era printre ei ca un leu printre capre.

În comparație cu rutina lui de dimineață, tot ce se întâmpla aici părea un dans în aer liber. Un nordic alunecă pe lângă el, scâncind îngrozit. Gorst își plănuiește coborârea brațului și mișcarea corpului, calculă cu atenție timpul și intensitatea loviturii, astfel încât să-i reteze capul cât ai clipi. Țeasta omului se izbi de genunchiul lui și ateriză cu un pocnet pe cărare. Un flăcău aruncă lancea, cu fața schimonosită de spaimă când se uită înapoi. Gorst îl înjunghie în spate și omul se prăbușe urlând în lan.

Era atât de ușor, încât i se părea ridicol. Gorst tăie picioarele unui bărbat, ajunse la un altul pe care îl doborî izbindu-l în spinare, smulse brațul unui al treilea și îl lăsa să se împleticească puțin, înainte de a-i da lovitura de grație cu scutul.

Asta încă se poate numi bătălie? Încă se poate numi o confruntare glorioasă între bărbați adevărați? Ori e doar crimă? Nu-i păsa. Nu știu să spun glume și nici să fac conversație, dar la asta mă pricep. Pentru asta m-am născut. Bremer dan Gorst, regele lumii!

Seceră trupuri în stânga și-n dreapta, lăsându-le însângerate ca niște epave ciuruite. Vreo doi se întoarseră să-l înfrunte, dar îi doborî și pe ei. Carne tocată. Continuă să-i ciopârțească unul câte unul, ca un măcelar ieșit din minți. Senzația de triumf aproape că îl sufoca. Trecu pe lângă o fermă pe partea dreaptă și, în față, zări un zid. Fiindcă nu mai zărea niciun nordic în preajmă, aruncă o privire peste umăr și încetini.

Niciunul dintre oamenii lui Mitterick nu îl urma. Se opriseră lângă pod, la o sută de pași în spatele lui. Se afla singur în mijlocul câmpului, un bărbat care luase cu asalt pozițiile nordicilor. Se opri, șovăind, înconjurat de o mare de orz.

Un tânăr pe care probabil îl îmbrâncise mai devreme se ridică și o luă la fugă. Ciufulit, cu o vestă de piele pe el și o mânecă plină de sânge. N-avea arme. Îi aruncă lui Gorst o privire și continuă să alerge. Când trecu pe lângă el, Gorst l-ar fi putut înjunghia fără măcar să-și miște picioarele, dar nu mai vedea rostul unei alte morți.

Exaltarea confruntării se risipea și povara familiară își făcea din nou

simțită prezența. *Atât de repede sunt înghițit iar de mlaștina disperării. Apele fetide îmi acoperă din nou chipul. Număr până la trei și devin din nou același nenorocit trist pe care toți îl cunosc și-l disprețuiesc. Se uită din nou înapoi spre propria tabără. Șirul de trupuri ciopârțite nu mai părea deloc un lucru cu care să se mândrească.*

Rămase așa, nemișcat, cu sudoarea care i se prelingea pe gât, șuierând printre dinții încleștați. Se încruntă spre zidul de nord. Lăncile se ridicau sclipitoare în spatele lui, iar învinșii încă se chinuiau să ajungă acolo. *Poate ar trebui să-mi continui atacul singur. Gorst cel glorios, uitați-vă la el! Aruncându-se asupra dușmanului ca o stea căzătoare! Trupul lui moare, dar numele lui va trăi veșnic!*

Pufni.

Gorst cel idiot, sacrificându-și viața, ca un cretin fără minte. Prăbușindu-se în propriul mormânt inutil ca un rahat într-o latrină. Și la fel de repede uitat.

Scăpă de scutul distrus lăsându-l să cadă pe pământ, scoase scrisoarea de la piept cu două degete, o mototoli în pumn, apoi o aruncă între firele de orz. *Era o scrisoare jalnică oricum. Ar trebui să-mi fie rușine.*

Apoi se întoarse, cu capul plecat, și porni cu pași târșâiți spre pod.

Un soldat al Uniunii, din nu se știe ce motiv, alergase după trupele lui Solz. Un bărbat solid cu o armură grea și cu o sabie în mână. Nu arăta prea încântat de victorie, așa cum se holba la drum, stând ciudat de singur în mijlocul câmpului. Părea la fel de înfrânt precum Calder. După o vreme, se întoarse și porni înapoi spre pod. Înapoi spre tranșeele săpate de oamenii lui Solz cu o noapte în urmă și pe care le ocupa acum Uniunea.

Nu toate dramele de pe câmpul de luptă se nasc din acțiuni glorioase. Unele capătă formă doar pentru că stai acolo, fără să faci nimic. Zece-Feluri nu trimisese niciun ajutor. Calder nu se mișcase. Nici măcar nu reușise să decidă dacă să intervină sau nu. Pur și simplu încremenise, zgâindu-se la nimic prin lentilă, copleșit de agonia rece a indeciziei și

apoi, pe neașteptate, toți oamenii lui Solz care mai trăiau începuseră să fugă și Uniunea ocupase podul.

Din fericire, păreau mulțumiți cu atât deocamdată. Pesemne că nu voiau să riște o înaintare în amurg. Puteau continua a doua zi, în definitiv, toată lumea știa asta. Deținuseră o poziție puternică pe malul nordic al râului și nu pierduseră mulți oameni, în ciuda prețului pe care îl plătiseră din cauza lui Solz. Dimpotrivă, Solz plătise mult mai scump.

Ultimii mercenari înfrânți se apropiau șontâc-șontâc și se cățarau peste zid, pentru ca mai apoi să zacă întinși printre grânele din spatele lui, murdari de noroi și de sânge, zdrobiți și epuizați. Calder îl opri pe unul dintre ei și îi puse mâna pe umăr.

– Unde e Solz?

– Mort! urlă el, respingându-i atingerea. Mort! De ce n-ați venit, nenorociților? De ce nu ne-ați ajutat?

– Oamenii Uniunii sunt acolo, peste pârâul ăla, îl lămuri Alb-ca-Neaua, mergând alături de el, dar Calder abia auzi.

Rămase lângă porți, privind peste câmpurile întunecate, spre pod.

Își iubise fratele. Fiindcă fusese de partea lui când toată lumea îi era împotriva. Fiindcă nimic nu e mai important decât familia.

Își urâse fratele. Fiindcă fusese prea prost. Prea puternic. Îi stătuse în cale. Deoarece nimic nu e mai important decât puterea.

Acum, fratele lui murise. Calder îl lăsase să moară. Nefăcând nimic. Era ca și cum l-ar fi ucis?

Nu se gândea decât că tragedia îi încurca viața și mai mult. Va avea de făcut și mai multe lucruri și va trebui să-și ia asupra lui răspunderi pentru care încă nu se considera pregătit. Acum el era moștenitorul tuturor dușmăniilor lăsate de tatăl său, la care se adăugau ura și sângele stricat. Se simțea mai degrabă iritat decât îndurerat și sentimentul îl nedumeri. Toată lumea îl privea. Se uitau la el ca să vadă ce va face. Ca să judece ce fel de om era. Aproape că îl cuprinse stânjeneala că numai atât simțea pentru moartea fratelui său. Nici vinovăție, nici tristețe, doar

o răceală nefirească. Și mânie.
O mânie care creștea.

PARTENERI CIUDAȚI

Cineva îi trase sacul de pe cap și pe Finree o orbi lumina. Atâta câtă era. Încăperea întunecoasă și plină de praf avea două ferestruici și un tavan jos, curbat la mijloc. Pânzele de păianjen acopereau grinzile.

Un nordic stătea la doi pași în fața ei, cu picioarele depărtate mult și mâinile în șolduri. Își lăsase ușor capul pe spate în postura celor ce sunt obișnuiți să fie ascultați. Avea părul negru înspicat cu fire argintii, o față colțuroasă ca o daltă, crestată de cicatrice vechi, și o gură interesantă. Un lanț greu din aur scliffea slab în jurul umerilor lui. Un bărbat important. Sau unul care credea despre el că e important.

Un alt bărbat mai în vârstă stătea în spatele lui, cu degetele mari vârâte la curea, lângă mânerul turtit al sabiei. Țepii cenușii de pe fața lui alcătuiau ceva între barbă și smoc, iar pe obraz avea o rană proaspătă de un roșu-închis și cu margini rozalii, închisă cu niște cusături urâte. Afișa o expresie pe jumătate tristă, pe jumătate îngrijorată, de parcă nu i-ar fi plăcut ce avea să urmeze, dar nici nu vedea vreo cale de scăpare și se hotărâse să accepte totul, indiferent de preț. Un om de încredere probabil.

Când ochii lui Finree se mai obișnuiră cu lumina, zări și o a treia siluetă în umbre, lângă perete. O femeie, ce surpriză!, și unde mai pui, cu pielea neagră. Înaltă și zveltă, cu o haină lungă, deschisă, dezvăluind un

trup înfășurat în feșe. Cum reușea să stea în așa ceva, Finree nu-și putea explica.

În pofida tentației, Finree nu-și întoarse capul să se uite, dar știa că, în spatele ei, se mai găsea un bărbat. Răsuflarea lui aspră îi ajungea la ureche. Cel cu ochi metalic. Se întrebă dacă mai avea cuțitașul acela în mână și cât de aproape îi era vârful de spinarea ei. I se făcu pielea de găină numai când se gândi la asta.

– Ea e? mârâi bărbatul cu lanț la femeia cu pielea neagră și, când întoarse capul, Finree zări o cicatrice veche acolo unde ar fi trebuit să se afle urechea.

– Da.

– Nu-mi pare a fi răspunsul la toate problemele mele.

Femeia se uita fix la Finree, fără să clipească.

– Probabil că a arătat și mai bine.

Ochii ei semănau cu ai unei șopârle, negri și goi.

Bărbatul cu lanț păși înainte și Finree se chirci în sinea ei. Ceva din atitudinea lui o făcea să creadă că bărbatul se află mereu în pragul violenței. Cea mai mică dintre mișcările lui era preludiul unui pumn, al unui cap în gură sau și mai rău. Instinctul îl îndemna să o calce în picioare și se străduia să se abțină și să vorbească în schimb.

– Știi cine sunt?

Ea își ridică bărbia, încercând să pară neînfrică, dar nu reuși pe de-a-ntregul. Inima îi bătea atât de tare, încât putea să jure că toți îi aud bubuitul dintre coaste.

– Nu, zise ea în nordică.

– Dar mă înțelegi.

– Da.

– Sunt Dow cel Negru.

– Ah!

Habar n-avea ce să spună.

– Am crezut că ești mai înalt.

Dow ridică sprânceana brăzdată de cicatrice și se uită spre bărbatul mai în vârstă. Acesta dădu din umeri.

– Ce pot să zic? Ești mai scund decât umblă vorba.

– Cei mai mulți așa suntem.

Dow se uită din nou la Finree printre gene, cugetând la răspunsul ei.

– Și tatăl tău cum e? Mai înalt decât mine?

Așadar, știau cine e. Cine e tatăl ei. Habar n-avea cum aflaseră, dar știau. Asta putea fi un lucru bun sau unul rău. Îl privi pe bărbatul mai bătrân și el îi oferă un surâs slab, aproape ca o scuză, după care se strâmbă, fiindcă probabil cusăturile se întinseseră. Finree simți cum bărbatul cu ochi metalic își mută greutatea de pe un picior pe altul, fiindcă podeaua scârțâi. Asta nu era un grup de la care să aștepte lucruri bune.

– Tata e cam de aceeași înălțime cu tine, spuse ea, cu vocea ca o șoaptă.

Dow rânji, dar fără vreo urmă de veselie.

– Să fiu al naibii dacă nu e o înălțime numai bună!

– Dacă ai de gând să obții vreun avantaj prin mine, vei fi dezamăgit.

– Serios?

– Nimic nu-i va clinti simțul datoriei.

– Nu-i va părea rău că te pierde?

– Ba da. Dar se va lupta cu tine și mai îndârjit.

– Ah, îmi crește respectul față de el. Loial, puternic și drept. Ca fierul la suprafață, dar...

Se bătu cu pumnul în piept și își răsfrânse buza de jos.

– Simte tot. *Simte* tot, chiar aici. Și jelește după vremurile pașnice.

Finree îl privi drept în ochi.

– L-ai ghicit destul de bine.

Dow își șterse zâmbetul de pe față ca un criminal cuțitul.

– Pare că e geamănul meu nenorocit.

Bărbatul mai vârstnic scoase un fel de hohot scurt. Femeia zâmbi, arătând un șir de dinți imposibil de albi și de drepți. Cel cu ochiul metalic nu scoase niciun sunet.

– Atunci e un lucru bun că nu te bizui pe tandrețea și mila tatălui tău. N-am de gând să negociez cu el pentru tine sau să cer vreo răsplată și nici măcar să-i trimit capul tău într-o cutie peste râu. Deși, în funcție de cum va decurge discuția noastră, m-ai putea face să mă răzgândesc în privința ultimei variante.

Se lăsă o tăcere lungă, timp în care Dow se uită țintă și ea îi întoarse privirea. Ca un acuzat care așteaptă ca judecătorul să-i rostească sentința.

– Am de gând să-ți dau drumul, spuse el. Vreau să-i duci un mesaj tatălui tău. Să-i spui că nu mai văd rostul unei vărsări de sânge în valea asta nenorocită. Să-i spui că sunt gata să discut...

Dow pufni și își mișcă gura de parcă ar fi gustat ceva oribil.

– Să discut despre... *pace*.

Finree clipi nedumerită.

– Să discuți...

– Întocmai.

– Despre pace.

– Întocmai.

O luă cu ameteală. Îmbătată de perspectiva bruscă de a-și vedea soțul și tatăl. Dar trebuia să lase deoparte astfel de gânduri și să se concentreze asupra discuției de acum. Inspiră adânc pe nas și își adună curajul.

– Asta nu va fi suficient.

Se bucură să vadă surpriza de pe fața lui Dow.

– Crezi?

– Da.

Era destul de greu să pară autoritară, înconjurată de cei mai înverșunați dușmani, învinețită, bătută și murdară de noroi, dar Finree se strădui. Nu va trece prin toate astea cu umilință. Dow cel Negru își dorea să aibă de-a face cu cineva puternic. Așa încât el să se simtă și mai

puternic. Cu cât ea se vădea mai puternică, cu atât era mai în siguranță. Își ridică bărbia și îl țintui cu privirea.

– Trebuie să faci un gest de bună-credință. Ceva care să-l convingă pe tata că ești serios. Că ești gata să negociezi. O dovadă că ești un om cu judecată.

Dow cel Negru pufni:

– Ai auzit asta, Gât-Îngust? Bună-credință. Eu.

Bătrânul dădu din umeri.

– O dovadă că ești un om cu judecată.

– Ce dovadă mai mare decât că îi trimit fiica înapoi, fără să-i fac o gaură în cap? se răsti Dow, cercetând-o de sus și până jos. Și, ca să fiu și mai clar, i-o trimit cu tot cu cap.

Fin se prefăcu a nu auzi.

– După bătălia de ieri, probabil că ai luat niște ostatici.

Asta dacă nu îi omorâse pe toți deja. Dacă se lua după privirea lui, nici nu era greu de crezut așa ceva.

– Firește că am luat ostatici.

Dow își înclină capul într-o parte și se apropie de ea.

– Crezi că sunt vreun animal sălbatic?

Finree, de fapt, asta credea.

– Vreau să fie eliberați.

– Nu mai spune! Toți?

– Da.

– Degeaba?

– Un gest de...

Dow sări în față, cu nasul aproape atingându-l pe-al ei și cu venele groase de la gât umflându-se alarmant.

– Nu ești în măsură să negociezi nimic, târătură mică și...

– Dar nu negociezi cu mine! lătră Finree, arătându-și dinții. Negociezi cu tata și el e foarte în măsură s-o facă! Altfel, nu m-ai mai întreba

dracului nimic.

Obrazul lui Dow începu să zvâcnească și, pentru o clipă, Fin ar fi jurat că Dow o s-o stâlcească în bătaie. Sau o să-i dea un mic semnal slugoiului cu ochi de metal, care o s-o spintece de la noadă până la ceafă. Dow ridică mâinile brusc și fata simți că n-o mai despărțea de moarte decât o secundă. Dar el se mulțumi să rânjească și să dea din deget blând în fața ei.

– Dar știi că ești afurisită, nu glumă! Niciunul nu mi-a zis că ești atât de afurisită.

– Sunt uimită până în măduva oaselor, rosti femeia cu piele neagră, arătând tot atât de uimită precum zidul din spatele ei.

– Bine.

Dow își dezumflă obrajii crestați de cicatrice.

– O să le dau drumul celor răniți. Oricum n-am nevoie de văicărelile lor care mă țin treaz toată noaptea. Să zicem vreo șaizeci de suflete.

– Ai mai mulți?

– Firește, dar buna mea credință e un lucru delicat. Nu suportă mai mult de șaizeci de suflete.

Cu o oră în urmă, nu vedea nicio cale să se salveze. Acum, aproape că i se înmuiară genunchii la gândul că va ieși din toate astea în viață și va salva și șaizeci de oameni. Dar trebuia să mai încerce ceva.

– Mai era o femeie cu mine...

– Nu se poate.

– Nu știi ce vreau să cer...

– Ba da și nu se poate. Străinul-venit-să-bată... Nenorocitul ăla mare care v-a luat ostatice. Omul e ținut rău. Nu am nicio putere asupra lui. Nu se pleacă în fața nimănui. Habar n-ai cât m-a costat să te am. Nu-mi permit să mai cumpăr pe altcineva.

– Atunci, nu te voi ajuta.

Dow plescăi:

– Să fii afurisită e în regulă. Dar nu cred că vrei să devii atât de

afurisită, încât să-ți sapi singură groapa. Nu mă ajuți, atunci nu-mi ești de niciun folos. Aș putea chiar să i te trimit înapoi Străinului-venit-să-bată. Din ce-mi dau eu seama, ai două posibilități. Te întorci la tatăl tău și îi duci vestea de pace sau te întorci la prietenul tău și mai vezi tu ce se petrece. Care te atrage?

Finree se gândi la răsuflarea sacadată a lui Aliz în întuneric. La scâncetul ei, când mâinile lor se desprinseseră. Se gândi la uriașul acela nenorocit, care îi zdrobise capul omului său de perete. Își dori să fie suficient de curajoasă să încerce să blufeze cel puțin. Dar cine și-ar fi permis așa ceva în situația ei?

– Tata, șopti ea, oprindu-se să mai rostească și altceva de frică să nu plângă de ușurare.

– N-ai de ce să te simți prost.

Dow îi oferi din nou rânjetul lui criminal.

– Asta ar fi fost și alegerea mea. Să ai o călătorie sprâncenată!

Finree se pomeni din nou cu sacul tras peste cap.

Gât-Îngust așteaptă până când Fiori o scoase pe ușă pe fata cu sac în cap, înainte să se aplece puțin în față, cu un deget ridicat, ca să întrebe blând:

– Păi... ce se întâmplă, comandante?

Dow se încruntă.

– Se presupune că-mi ești secund, moșule. Ar trebui să fii ultimul dintre oameni care să-mi pună o asemenea întrebare.

Gât-Îngust ridică palmele.

– Și așa va fi. Sunt pentru ideea de pace, crede-mă, dar m-ar ajuta dacă aș înțelege de ce vrei pace atât de brusc.

– Vreau? lătră Dow, repezindu-se spre el ca un ogar care a prins urma. *Vreau?*

Și se dădu și mai aproape, făcându-l pe Gât-Îngust să se lipească de perete.

– Dacă aş obţine tot ce vreau, i-aş spânzura pe toţi unioniştii şi aş sufoca valea cu fumul scos de trupurile lor fripte. Aş îneca Engliei Ținuturile Mijlocii şi toate celelalte pământuri ale lor în fundul Mării Cercului. Aşa o pace ți-ar plăcea?

– În regulă.

Gât-Îngust îşi dresе glasul, dorindu-şi să nu fi pus întrebarea.

– Ai dreptate.

– Asta înseamnă să fii comandant, nu? îi mârâi Dow în faţă. O înşiruire căcăcioasă de lucruri pe care nu vrei să le faci! Dacă aş fi ştiut ce înseamnă când am luat lanţul, l-aş fi aruncat în râu împreună cu Sângerosul Nouă. Treicopaci m-a avertizat, dar nu l-am ascultat. Nu e blestem mai mare decât să primeşti ce-ţi doreşti.

Gât-Îngust se strâmbă:

– Şi-atunci?

– Până şi morţii ştiu că nu iubesc pacea, dar nu sunt nici cretin. Micul tău prieten Calder o fi el un laş pişăcios, dar îl duce capul. Nebun e ăla care-şi riscă viaţa pentru ceva ce poate obţine doar cerând. Nu toată lumea e moartă după luptă. Oamenii obolesc, soldaţii Uniunii sunt prea mulţi ca să-i batem şi, în caz că n-ai băgat de seamă, ne aflăm cu nădragii în vine într-o groapă plină cu şerpi. Cap-de-Fier? Auritul? Străinul-venit-să-se-dea-mare? Am tot atâta încredere în ticăloşii ăştia cât am în mine când mă piş fără s-o ţin cu mâna. Mai bine să terminăm totul acum cât încă o mai putem numi victorie.

– O gândire înţeleaptă! cârâi Gât-Îngust.

– Am primit ce mi-am dorit şi nu mai stau la palavre.

Lui Dow îi zvâcni obrazul şi aruncă o privire peste umăr spre Ishri, care se sprijinea de zid în umbră. Pe faţa ei neagră nu i se putea citi nimic. Dow îşi roti limba prin gura strâmbă şi scuipă.

– Minţile calme au învins. Vom încerca şi pacea ca să vedem cum e. Acum du-o pe căţeaua aia înapoi la taică-său, înainte să mă răzgândesc şi să-mi vâr sabia în ea doar aşa ca să mai exersezi, futu-i mama ei de treabă!

Gât-Îngust se apropie de ușă mai pe ocolite, ca un rac.
– De îndată, comandante.

— Cât timp mai rămânem aici, domnule caporal?

– Atât cât va fi nevoie să nu picăm în dizgrație, Gălbenuș.

– Și cât înseamnă asta?

– Până când va fi prea întuneric ca să-ți văd moaca boccie, pentru început.

– Și vom patrula?

– Nu, Gălbenuș, o să ne plimbăm vreo douăzeci-treizeci de pași și apoi ne vom odihni o vreme.

– Dar unde o să găsim un loc care nu e umed ca...

– Gura! șuieră Tunny, făcându-i semn să se lase jos.

De partea cealaltă a ridicăturii erau oameni în copaci. Trei, dintre care doi în uniforme ale Uniunii.

– Aha!

Unul era subcaporalul Hedges. Un șobolan de om, sașiu, rău la suflet, care intrase în Regimentul 1 de trei ani și care credea despre el că e mare tâlhar, când, de fapt, era un cretin nesuferit. Genul de soldat prost care dă soldaților proști un renume de rahat. Însoțitorul lui apropiat nu părea cunoscut, pesemne vreun recrutar nou. Un fel de Gălbenuș pe lângă Hedges, o idee prea oribilă ca să cugeți mult timp la ea.

Amândoi aveau săbiile trase și îndreptate spre un nordic, dar Tunny își dădu seama că bărbatul n-avea nicio treabă cu lupta. Îmbrăcat într-o

haină murdară strânsă la mijloc, avea un arc pe umăr. Niște săgeți într-o tolă și nicio altă armă la vedere. Un vânător, poate, sau vreun paznic, fiindcă părea uluit și cumva speriat. Hedges ținea o blană neagră în mână. Nu-ți trebuia prea mult creier ca să te prinzi ce se petrece.

– Măi, să fie, subcaporal Hedges!

Tunny zâmbi larg când se ridică și merse de-a lungul malului, cu mâna pe mânerul sabiei, doar ca să se asigure că toată lumea o vede.

Hedges se uită la el printre gene, cu un aer vinovat.

– Nu te băga, Tunny! Noi l-am găsit, e al nostru.

– Al vostru? Unde scrie în cartea de reguli că poți să te porți rău cu ostaticii doar pentru că voi i-ați găsit?

– Ce-ți pasă ție de reguli? Și ce cauți aici, mă rog?

– Din întâmplare, sergentul-major Forest ne-a trimis pe mine și pe soldatul Gălbenuș să patrulăm și să ne asigurăm că niciunul dintre oamenii noștri nu s-a dus dincolo de pichet ca să intre în bucluc. Și ce să vezi? Te-am găsit pe tine dincolo de pichet, gata să jefuiești un locuitor de pe-aici. Ți se pare că e un bucluc, Gălbenuș?

– Ei bine, io...

Tunny nu-i așteptă răspunsul.

– Știi ce a spus generalul Jalenhorm. Trebuie să câștigăm atât inimile, cât și mințile, dacă tot suntem pe-aici. Nu te pot lăsa să-i jefuiești pe localnici, Hedges. Pur și simplu nu pot. În ciuda a ceea ce facem noi aici.

– Îmi spui tu mie de rahatul ăla de general Jalenhorm? pufni Hedges. Inimi și minți? Tu? Hai că mă faci să râd!

– Te fac să râzi?

Tunny se încruntă.

– Te fac să râzi? Soldat Gălbenuș, aș vrea să-ți îndrepti arcul spre subcaporalul Hedges.

Gălbenuș se holbă.

– Ce?

– Ce? gemu Hedges.

Tunny ridică o mână.

– M-ai auzit doar, pregătește-ți arcul!

Gălbenuș își ridică nesigur arcul și ținti cumva spre pântecul lui Hedges.

– Așa?

– Cum ai vrea altfel? Ia să vedem, subcaporal Hedges, îți mai vine să râzi? O să număr până la trei. Dacă nu-i dai nordicului blana înapoi până când termin de numărat, îi voi ordona soldatului Gălbenuș să tragă. Nu se știe niciodată. Ești la cinci pași distanță, s-ar putea să te nimerească.

– Ascultă...

– Unu.

– Ascultă!

– Doi.

– Bine, bine!

Hedges îi aruncă blana nordicului direct în față, apoi se îndepărtă cu pași mari printre copaci.

– O să plătești scump pentru asta, Tunny, băga-mi-aș să-mi bag, îți jur!

Tunny se întoarce zâmbind și porni după el. Hedges se pregătea să deschidă gura pentru încă o serie de blesteme, când caporalul îi arse una în cap cu plosca lui, care avea o greutate considerabilă când era plină. Se întâmplă atât de repede, încât Hedges nici măcar nu schiță un gest de fereală și se prăbuși pur și simplu în noroi.

– O să plătești scump pentru asta, băga-mi-aș să-mi bag, *domnule caporal* Tunny! șuieră el și îl lovi pe Hedges cu gheata în vintre, ca să încheie subiectul.

Apoi, luă plosca lui Hedges și își vârî propria gamelă zgâriată sub centură, acolo de unde o scosese.

– „Ceva” care să nu te facă să mă uiți.

Își ridică privirea spre însoțitorul sfrijit al lui Hedges, care rămăsese cu

gura căscată.

– Ai ceva de adăugat, prăjină?

– Eu... eu...

– Doar „eu”? Faci pe deșteptul? Trage în el, Gălbenuș!

– Ce? chițai Gălbenuș.

– Ce? chițai și soldatul înalt.

– Glumesc, cretinilor! Pe toți dracii, chiar nu mai gândește nimeni? Du-ți rahatul de subcaporal în spatele liniilor și dacă vă mai prind picioarele pe-aici, o să trag chiar eu în voi!

Sfrijitul îl ajută pe Hedges să se ridice, scâncind, împleticindu-se, cu țeasta plină de sânge. Amândoi porniră târâș-grăpiș spre copaci. Tunny așteaptă până când dispărură. Apoi se întoarse spre nordic și întinse mâna.

– Blana, te rog.

La drept vorbind, deși omul nu le știa limba, înțelese pe deplin ce-i cerea. Fața i se întristă și puse blana în mâna lui Tunny. Nici măcar nu era una prea bună, acum că o vedea de aproape. Prost făcută și duhnind a acru.

– Ce mai ai acolo?

Tunny se apropie cu degetele pe mânerul sabiei, doar așa, preventiv, și se apucă să-l pipăie.

– Acum îl jefuim noi?

Gălbenuș ținea cu arcul spre Nordic, ceea ce însemna că se afla mult mai aproape de Tunny decât i-ar fi plăcut.

– Ai vreo problemă cu asta? Nu mi-ai zis chiar tu că ești un hoț condamnat?

– V-am zis că n-am făcut-o eu.

– Întocmai ce ar spune un hoț. În fine, ăsta nu e jaf, Gălbenuș, ci război.

Nordicul mai avea câteva felii de carne uscată și Tunny le băgă în buzunar. Mai găsi la el cremene și iască, pe care și le însuși de asemenea.

Nu avea bani, dar Tunny nu se miră. Prin părțile astea, monedele nu prea prinseseră.

– Are un cuțit! scânci Gălbenuș, agitându-și arcul în toate direcțiile.

– E un cuțit pentru jupuit, idiotule!

Tunny îl luă și-l vârî la curea.

– O să-l ungem cu niște sânge de iepure și spunem că-l avem de la un Om Ales care-a murit în bătălie și pun pariu că vreun prost o să dea bani pe el în Adua.

Luă și arcul și săgețile nordicului. Nu voia ca omul să încerce să tragă în ei de ciudă. Cugetă puțin la partea cu ciuda, dar probabil că Tunny însuși ar fi fost la fel de ranchiunos dacă ar fi fost jefuit în pădure. Se întrebă dacă să-i ia și haina, dar părea mai mult o zdreanță și ar fi preferat una de-a unioniștilor, sincer vorbind. Tunny mai șparlise o serie de uniforme noi de la magazinele intendentului din Ostenhorm și încă nu reușise să le schimbe până acum.

– Asta e tot, mormăi el, dându-se un pas în spate. Abia dacă a meritat osteneala.

– Și-acum ce facem?

Arcul mare al lui Gălbenuș se bâțâia încolo și-ncoace.

– Vreți să trag în el?

– Măi, nenorocit mic și însetat de sânge! De ce să tragi în el?

– Păi... n-o să le spună prietenilor lui de peste râu că suntem aici?

– Vreo patru sute de bărbați stau în mlaștină de peste o zi. Crezi că Hedges a fost singurul care-a rătăcit pe-aici? Știu deja că suntem aici, Gălbenuș, pot să pun pariu pe ce vrei tu.

– Și... îl lăsăm să plece așa, pur și simplu?

– Vrei să-l duci înapoi în tabără și să-l ții ca animal de companie?

– Nu.

– Vrei să tragi în el?

– Nu.

– Și-atunci?

Cei trei rămaseră nemișcați în lumina care se stingea treptat. Gălbenuș coborî arcul și făcu un semn cu mâna cealaltă.

– Cară-te!

Tunny dădu din cap arătând spre copaci.

– Hai, cară-te!

Nordicul clipi des de câteva ori. Se încruntă uitându-se la Tunny, apoi la Gălbenuș și porni spre pădure, bolborosind furios.

– Inimi și minți, murmură Gălbenuș.

Tunny vârî cuțitul Nordicului în interiorul hainei.

– Întocmai.

Călădirile din Osrung aproape că îl sufocară pe Gât-Îngust, toate arătând de parcă ar avea propria poveste sângeroasă, iar la fiecare colț apărea o nouă imagine a disperării. Multe dintre ele arseseră până la temelie, grinzile carbonizate încă fumegau, iar aerul te amețea cu izul distrugerii. Ferestrele se căscau goale, obloanele se umpluseră de săgeți rupte, iar ușile zgâriate de loviturile de topor atârnavă ieșite din balamale. Pe pavajul pătat zăceau împrăștiate gunoaie, umbre ce se răsuceau întruna, precum și leșuri, carne rece care aparținuse odată unor oameni, târâți acum de picioarele goale către gropile săpate în pământ.

Mercenarii se uitau încruntați la procesiunea lor ciudată. Șaizeci de soldați răniți ai Uniunii târșându-și picioarele, cu Caul Fiori-îți-dau mergând la coada șirului, ca un lup în urma unei turme și cu Gât-Îngust pășind în față, cu genunchii lui dureroși, alături de o fată.

Gât-Îngust se trezi că se tot uită pieziș la ea. Nu avusese prea mult ocazia să privească femeii. Pe Minunata, da, o privise, dar nu era același lucru, deși probabil că ea i-ar fi tras un șut în boase dacă l-ar fi auzit spunând așa ceva. Și despre asta era vorba. Cea de lângă el era o fată în adevăratul sens al cuvântului, și încă una drăguță. Probabil că fusese chiar mai drăguță dimineață, la fel ca și Osrungul. Războiul nu înfrumusețează nimic. Cineva îi smulsese un smoc de păr din cap, iar

într-o parte sângele i se închegase în plete și le mătuise. Avea și o vânătaie mare la colțul gurii. O mânecă a rochiei ei murdare atârna sfâșiată și pătată cu sânge uscat. Nu vărsase nicio lacrimă. Nu părea să-i stea în fire.

– Te simți bine? întrebă Gât-Îngust.

Ea aruncă o privire peste umăr la coloana ce abia se târa, la cârje, la târgi și la fețele schimonosite de durere.

– Ar putea fi mai rău.

– Adevărat.

– Dar tu ești bine?

– Poftim?

Ea arată spre fața lui și Gât-Îngust își atinse tăietura cusută de pe obraz. Uitase cu totul de ea.

– Ca să vezi, și eu aș putea fi mai rău!

– Din pură curiozitate, dacă nu mă simțeam bine, ce-ai fi putut face?

Gât-Îngust deschise gura, apoi își dădu seama că nu are răspuns.

– Nu știu. Să-ți spun o vorbă bună, poate?

Fata se uită în jur, la piața distrusă pe care o traversau. Răniții se proptiseră de zidul unei case din partea nordică.

– Vorbele bune nu par să valoreze prea mult în mijlocul nebuniei de aici.

Gât-Îngust încuviință din cap încet:

– Ce altceva ne-a mai rămas totuși?

Se opri la aproape zece metri de capătul nordic al podului și-l așteptă pe Fiori să vină lângă el. Înaintea lor se întindea poteca îngustă de pavele din piatră. La capătul îndepărtat ardeau două torțe. Nu se vedea nici tipenie de om, dar Gât-Îngust știa sigur că, dincolo de malul celălalt, clădirile negre gemeau de tot felul de nenorociți, toți echipați cu arcuri, gata să tragă la primul semn. Podul nu era foarte mare, dar marșul pe el părea unul al naibii de lung. O grămadă de pași și fiecare dintre ei îi putea aduce o săgeată între picioare. Totuși, dacă aștepta, riscurile nu

scădeau. De fapt, creșteau cu fiecare clipă întunecată.

Scoase o flegmă din gât, se pregăti s-o scuipe, își dădu seama că fata îl urmărește și o înghiți iute. Se eliberă de scutul de pe umeri și-l așeză lângă zid, își trase sabia de la centură și i-o dădu lui Fiori.

– Așteaptă aici cu restul. Eu o să traversez să văd dacă e cineva care ascultă de rațiune.

– Bine.

– Dacă sunt lovit... să mă plângi.

Fiori încuviință solemn din cap.

– Râuri de lacrimi.

Gât-Îngust ridică mâinile cât mai sus și o luă din loc. Nu cu mult timp în urmă, parcă făcuse același lucru sus, la Eroii. Intrase în vizuina lupului, înarmat doar cu un zâmbet tensionat și o nevoie copleșitoare de a-și deșerta mâțele.

– Fac exact ce trebuie, murmură el printre dinții strânși.

Se juca de-a aducătorul păcii. Treicopaci ar fi fost mândru de el. Iar asta îl liniștea, fiindcă, dacă primea o săgeată în gât, sigur ar fi putut folosi mândria unui mort ca să o scoată, nu?

– Sunt prea bătrân pentru tot rahatul ăsta!

Pe toți demonii, ar fi trebuit să se retragă de mult. Să se uite la apă și să zâmbească, cu pipa în gură, mulțumit după o zi de muncă.

– Este cel mai corect lucru, șopti el.

Bine-ar fi fost ca măcar o dată lucrul corect să se dovedească și cel mai sigur. Dar Gât-Îngust știa că viața nu funcționează în realitate așa.

– E suficient de aproape! se auzi o voce vorbind în nordică.

Gât-Îngust se opri, simțindu-se înconjurat de beznă, doar apa susurând sub el.

– Întru totul de acord cu tine, prietene. Vreau doar să vorbim.

– Ultima oară când am vorbit, nu a ieșit prea grozav pentru nimeni.

Cineva venea din capătul celălalt al podului cu o torță în mână. Lui

Gât-Îngust îi trecu prin minte că șansele lui de a supraviețui nopții tocmai se îmbunătățiseră semnificativ.

– Pâine-Tare, dacă nu mă înșală toate simțurile!

În ciuda faptului că se chinuiseră să se omoare unul pe altul cu o săptămână în urmă, părea mai degrabă un salut din partea unui prieten vechi decât a unui dușman.

– Ce naibii cauți aici?

– Am auzit că sunt mulți băieți de-ai Copoiului prin jur. Străinul-venit-să-bată și ticăloșii lui din Crinna au apărut fără să fie invitați și le-am arătat politicos ușa. Unii au cam stricat alianțele făcute de comandantul vostru, nu?

Gât-Îngust se uită spre soldații Uniunii care se strânseseră la lumina torțelor, în capătul sudic al podului.

– Aș putea spune același lucru și despre ai voștri.

– Da, bine. Așa sunt vremurile. Ce pot să fac pentru tine, Gât-Îngust?

– Am niște ostatici pe care Dow cel Negru vrea să-i înapoieze.

Pâine-Tare părea că se îndoiește foarte tare.

– De când a început Dow să înapoieze lucruri?

– De azi.

– Bănuiesc că nu e niciodată prea târziu să te schimbi, nu?

Pâine-Tare strigă ceva peste umăr.

– Bănuiesc că nu, murmură Gât-Îngust printre dinți, deși nu era deloc sigur că Dow se schimbasese vreun pic.

Un bărbat se apropie obosit din partea sudică a podului. Purta uniforma Uniunii, avea gradul mare judecând după trese, dar era tânăr și foarte chipeș. Dădu din cap spre Gât-Îngust și Gât-Îngust îl imită, apoi schimbă câteva vorbe cu Pâine-Tare, după care se uită la răniții ce începuseră să traverseze podul și rămase cu gura căscată de uimire.

Gât-Îngust auzi pași rapizi în spatele lui și observă mișcare când se întoarse.

– Ce naiba...

Vru să ducă mâna la sabie, își aminti că nu o are, timp în care cineva deja trecuse pe lângă el. Fata, care sări direct în brațele tânărului. El o prinse și se îmbrățișară strâns, după care se sărutară.

Gât-Îngust se uită la ei, cu mâna încă în aer, în locul unde ar fi trebuit să fie mânerul sabiei, și cu sprâncenele ridicate.

– Neașteptat! spuse el.

– Foarte.

Sprâncenele lui Pâine-Tare nu se ridicaseră mai puțin.

– Poate că bărbații și femeile din Uniune așa se salută de obicei.

– Cred că ar trebui să mă mut și eu aici.

Gât-Îngust se sprijini de parapetul plin de găuri al podului. Alături de Pâine-Tare, continuă să-i privească pe cei doi cum se îmbrățișează, cu ochii închiși, legănându-se delicat în lumina torței, mișcându-se ca niște dansatori în ritmul unei melodii lente pe care nimeni nu o auzea. El îi șoptea ceva la ureche. Alinare, ușurare sau dragoste. Cuvinte străine lui Gât-Îngust, fără îndoială, și nu neapărat din cauza limbii. Urmări răniții trecând târșâindu-și picioarele pe lângă cuplul de îndrăgostiți. Pe chipurile lor epuizate parcă apăruse o rază de speranță. Se duceau înapoi la oamenii lor. Răniți, adevărat, dar în viață. Gât-Îngust trebui să admită că, în ciuda nopții reci, în sufletul lui se strecurase căldura. Nu ca iureșul adus de câștigarea unei bătălii, poate, nu atât de puternică și nici atât de feroasă ca emoția unei victorii.

Dar îi trecu prin minte că ar putea dura mai mult.

– E un sentiment plăcut.

Se uită cum ofițerul și fata traversează podul spre malul sudic. El o ținea cu brațul pe după umeri.

– Să faci fericiți câțiva oameni în mijlocul urgiei. Da, e un sentiment plăcut.

– Așa e.

– Ajungi să te întrebi de ce alege omul să facă tot ce facem noi.

Pâine-Tare trase adânc aer în piept.

– Suntem prea lași să facem altceva, poate.

– Posibil să ai dreptate.

Femeia și ofițerul dispărură în noapte, urmați de ultimii răniți. Gât-Îngust își dresă glasul, se îndepărtă de parapet și își șterse umezeala de pe palme.

– Bine, atunci. Să ne întoarcem la treabă, nu?

– Să ne întoarcem.

– Mă bucur că te-am văzut, Pâine-Tare.

– Asemenea.

Bătrânul războinic se răsuci pe călcâie și se luă după ceilalți, spre partea sudică a orașului.

– Să nu mori, da? îi aruncă el peste umăr.

– Mă voi strădui.

Fiori aștepta la capătul nordic al podului. Îi întinse sabia. Când îi zări ochiul lucios și zâmbetul strâmb, lui Gât-Îngust îi dispăru orice sentiment călduros, așa cum se întâmplă când un iepure vede un vânător.

– Ți-a dat vreodată prin cap să-ți pui un petic? îl întreabă Gât-Îngust, luând sabia și strecurând-o la curea.

– Am încercat unul o vreme.

Fiori arătă cu degetul spre cicatricea din jurul ochiului.

– Dar mă mânca de mă scotea din minți. Și m-am gândit atunci: de ce să-l port doar ca să se simtă bine alții? Dacă eu pot trăi cu o asemenea față, atunci și ei pot trăi uitându-se la ea. Dacă nu, din partea mea să crape.

– Ai dreptate.

Merseră prin întunericul tot mai adânc, păstrând tăcerea.

– Îmi pare rău că am acceptat propunerea.

Fiori nu spuse nimic.

– Să fiu în fruntea mercenarilor lui Dow. O slujbă potrivită mai

degrabă pentru tine.

– Dar cine zice că mi-aș fi dorit?

– Indiferent de situație, o să mă ocup de asta numai în timpul bătăliilor, după aia mă retrag. Bănuiesc că Dow te va numi pe tine atunci.

– Poate.

Alte câteva momente de tăcere, după care Fiori se întoarce să-l privească.

– Ești un om cumsecade, Gât-Îngust, nu? Așa spun oamenii. Spun că ești dintr-o bucată. Cum reușești să rămâi așa?

Gât-Îngust nu simțea deloc că reușește în această privință.

– Încerc să fac lucrurile corect, presupun. Atâta tot.

– De ce? Și eu am încercat. Nu m-a prins deloc. N-am înțeles ce-aș avea de câștigat.

– Păi, asta e problema ta. Tot ce am făcut bun, și morții știu că nu-s prea multe, am făcut-o așa, pur și simplu. Trebuie s-o faci pentru că vrei.

– Dar nu presupune niciun sacrificiu dacă vrei s-o faci, nu? Și cum dracului făcând ceea ce vrei te transformi într-un erou? Fiindcă și eu tot așa mă port.

Gât-Îngust nu putu decât să dea din umeri.

– N-am un răspuns. Aș vrea să am.

Fiori răsucea inelul de pe degetul mic întruna, căzut pe gânduri. Piatra roșie sclipea.

– Cred că trebuie doar să treci prin fiecare zi.

– Așa sunt vremurile.

– Crezi că, în alte vremuri, lucrurile ar sta diferit?

Gât-Îngust oftă:

– Nu putem decât spera.

– Gât-Îngust!

Numele răsună cu putere și Gât-Îngust se răsuci brusc, scrutând beznă încruntat, întrebându-se pe cine supăraseră în ultima vreme. Aproape pe

toată lumea era răspunsul corect. Își făcuse o grămadă de dușmani în clipa în care îi spusese da lui Dow cel Negru. Mâna i se îndreptă spre sabie din nou, care se afla la locul ei de data asta. Apoi zâmbi și își lăsă mâna să cadă.

– Puhoi! Se pare că dau peste oameni pe care îi cunosc de-o veșnicie.

– Asta înseamnă să fii un boșorog nenorocit.

Puhoi se apropie șchiopătând de el, zâmbind larg.

– Bănuiam eu că trebuie să existe și o parte urâtă a medaliei. Îl știi pe Caul Fiori-îți-dau, nu?

– După renume.

Fiori își arată dinții.

– Sunt o frumusețe, nu?

– Cum s-a terminat ziua cu Deșiratul aici? întrebă Gât-Îngust.

– A curs mult sânge, răspunse Puhoi. Am pierdut și câțiva flăcăi care îmi ziceau „comandante”. Prea tineri. Toți s-au întors în țărână, mai puțin unul.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Și mie. Dar e război. M-am gândit să mă întorc în grupa ta, dacă mă vrei, și să-l aduc cu mine și pe el.

Puhoi arată cu degetul mare spre cineva. Un flăcău solid, care stătea în spate, la adăpostul întunericului, înfășurat într-o pelerină verde, pătată. Se uita în pământ. Părul negru îi acoperea chipul și Gât-Îngust nu văzu decât sclipirea unui ochi prin întuneric. Avea o sabie bună la brâu, cu aur pe mâner. Asta nu-i scăpă.

– Are mână bună. Și-a câștigat numele azi.

– Felicitări! spuse Gât-Îngust.

Flăcăul nu vorbea. Îi lipseau laudăroșenia și vorbele umflate cu care alții s-ar fi mândrit într-o zi atât de specială. Așa cum se purtase Gât-Îngust în ziua în care își primise numele. Și lui Gât-Îngust îi plăcea asta. N-avea nevoie de firi aprige care să bage pe toată lumea în rahat. Așa cum pățise el cu mulți ani în urmă.

– Ce părere ai? insistă Puhoi. Mai ai loc și pentru noi?

– Loc? Nu-mi amintesc să fi avut vreodată o grupă întreagă, iar acum am rămas doar șase.

– Șase? Dar ce-au pățit?

Gât-Îngust se strâmbă.

– Cam ce-au pățit și-ai tăi. Cam ce pățește lumea de obicei. Athroc a murit la Eroi alaltăieri. Agrick, a doua zi. Brack a dat colțul azi-dimineață.

Se lăsă tăcerea.

– Brack a murit?

– În somn, îl lămurii Gât-Îngust. Din cauza unui picior rănit.

– Brack e mort! zise Puhoi, clătinând încet din cap. Ce porcărie! N-am crezut că va muri vreodată.

– Nici eu. Doamna cu Coasa ne așteaptă însă pe toți și nu acceptă scuze, așa cum nu face excepții.

– Corect! șoptii Fiori.

– Așa că ne-ați fi de folos, dacă Deșiratul vă dă drumul.

Puhoi încuviință din cap.

– A zis că ne dă.

– Bine, atunci. Dar trebuie să știi că Minunata conduce grupa deocamdată.

– Serios?

– Da. Dow m-a pus în fruntea mercenarilor lui.

– Și ai acceptat?

– Până când se termină bătălia.

Puhoi pufni:

– Ce s-a întâmplat cu „să nu-ți pui curul la bătaie“?

– Nu mi-am ascultat propriul sfat. Încă vrei să vii?

– De ce nu?

– Mă bucur atunci să fii din nou cu noi. Și mă bucur și pentru flăcăul

tău, dacă spui că se descurcă.

– Ah, o să se descurce de minune, nu-i așa, băiete?

Băiatul nu scoase o vorbă.

– Cum te cheamă? întrebă Gât-Îngust.

– Beck.

Puhoi îl bătu peste braț.

– Beck cel Roșu. Mai bine te obișnuiești cu tot numele.

Flăcăul părea ușor scârbit, se gândi Gât-Îngust. Nimic extraordinar, la cum arăta orașelul. Pesemne că trecuse printr-o luptă cumplită. Ce mai început sângeros!

– Nu le prea ai cu vorbele, nu?

Flăcăul clătină din cap.

– Foarte bine. Avem destui vorbăreți. Minunata și Whirrun ne scot din minți oricum.

– Whirrun de Bligh? întrebă băiatul.

– Da, el. Face parte din grupa noastră. Sau din ce-a mai rămas de capul ei. Crezi că ar trebui să-i țin marele discurs? îl întrebă pe Puhoi. Știi tu, ăla de ți l-am servit și ție când ai venit alături de noi. Să îi protejeze pe ceilalți și pe comandant, să nu se lase omorât și să facă lucrurile corect?

Puhoi se uită la băiat și clătină din cap.

– Știi ce? Cred că a învățat toate astea astăzi pe pielea lui.

– Bine, zise Gât-Îngust. Cred că toți am tras-o azi. Bine-ai venit în grupă, Beck cel Roșu!

Flăcăul clipi des de câteva ori.

ÎNCĂ O ZI

Era același drum pe care venise cu o noapte în urmă. Aceeași potecă șerpuitoare pe coasta bătută de vânt până la hambarul unde tatăl ei își stabilise cartierul general. Aceeași vedere peste valea întunecată, plină cu luminițele cât vârful unui ac ale miilor de focuri, lămpi și torțe, toate sclipind prin ploaie, pe care le surprinse cu coada ochiului. Însă totul părea diferit acum. Chiar dacă Hal călărea alături de ea, destul de aproape ca să-l atingă, dând din gură ca să umple tăcerea, se simțea singură.

– ... bine măcar că ne-am trezit cu Copoiul la momentul potrivit, altfel întreaga divizie s-ar fi destrămat. Așa, am pierdut doar jumătatea nordică a Osrungului, dar am reușit să-i respingem pe sălbatici și să-i trimitem înapoi în pădure. Colonelul Brint s-a dovedit stânca noastră. N-aș fi răzbătut fără el. O să vrea să te întrebe... vrea să te întrebe despre...

– Mai târziu.

Nici pomeneală să facă față unui interogatoriu acum.

– Trebuie să vorbesc cu tata.

– N-ar trebui să te speli mai întâi? Să-ți schimbi hainele? Măcar să-ți tragi sufletul pentru o...

– Hainele mele pot aștepta, se răsti ea. Am un mesaj de la Dow cel Negru, nu pricepi?

– Desigur. Ce prostie din partea mea! Îmi pare rău.

El continuă să oscileze între atitudinea unui tată sever și cea moale și dulceagă a unui iubit, și Finree nu izbutea să decidă care o enervează mai tare. Simțea că soțul ei e furios, dar îi lipsea curajul să-și arate sentimentele reale. Furios pe ea că venise în Nord, deși el își dorise ca ea să rămână acasă. Furios pe el că nu fusese acolo s-o ajute când veniseră nordicii. Furios pe toată lumea, fiindcă nu știa cum s-o sprijine acum. Probabil că era furios chiar pe mânia lui, în loc să fie nebun de fericire că ea se întorsese vie și nevătămată.

Traseră de frâie ca să se oprească și, deși ea nu avea nevoie, el insistă să o sprijine când coborî. Rămaseră înconjuțați de o tăcere stânjenitoare, la o distanță la fel de stânjenitoare unul de celălalt, el cu o mână pusă aiurea pe umărul ei și care nu-i oferea niciun fel de alinare. Finree voia ca el să găsească niște cuvinte care să dea sens celor întâmplare în ziua aceea. Dar nu exista vreun sens și sigur orice vorbă ar fi sunat jalnic.

– Te iubesc, rosti el deplorabil într-un târziu și ei i se păru că puține cuvinte pe lumea asta ar fi sunat atât de jalnic ca acestea două.

– Și eu te iubesc.

Dar nu simțea decât cum groaza i se strecoară în suflet. Undeva în creier simțea un fel de povară îngrozitoare și pe care ea se forța să o evite, dar care în orice moment s-ar fi putut prăbuși peste ea ca s-o zdrobească.

– Ar trebui să te întorci acum.

– Nu! Nici nu se pune problema. Voi sta cu...

Finree își propti ferm palma în pieptul lui. Până și pe ea o miră hotărârea dovedită de propriul gest.

– Sunt în siguranță acum.

Arată din cap spre valea unde luminițele sclipeau în noapte.

– Ei au mai multă nevoie de tine.

Aproape că îi simți ușurarea. Nu-l mai chinuia neștiința de a îmbunătăți situația.

– Dacă ești sigură...

– Sunt sigură.

Îl privi cum se urcă pe cal și cum îi zâmbește iute, șovăielnic și îngrijorat, după care se pierdu în noapte. O parte din ea își dori ca el să fi luptat mai mult ca să rămână. O parte din ea se bucură că îi vede spatele îndepărtându-se.

Se îndreptă spre hambar, strângându-și pe lângă ea haina lui Hal, trecu de o strajă ce o privi cu ochi mari, apoi intră în camera cu grinzi joase. Găsi o adunare mai restrânsă decât cea de cu o noapte în urmă. Generalii Mitterick și Jalenhorm, colonelul Felnigg și tatăl ei. Preț de o clipă, trăi o senzație epuizantă de ușurare că-l vede. Apoi îl observă pe Bayaz, care stătea oarecum mai retras. Servitorul lui ocupa umbrele din apropierea lui, surâzând ușor. Toată ușurarea ei dispăru într-o clipă.

Mitterick îi dădea înainte cu vorbăria, ca întotdeauna, iar Felnigg, ca de obicei, asculta cu expresia unui om silit să scoată ceva dintr-o latrină.

– Podul e în mâinile noastre și oamenii mei traversează râul chiar acum. Voi duce regimente proaspete pe malul nordic cu mult înainte de răsăritul zorilor, multă cavalerie și infanterie de care să ne folosim cum trebuie. Stindardele Regimentelor 2 și 3 flutură în tranșeele nordicilor. Măine, îl voi pune în mișcare și pe Vallimir, care trebuie să intre în acțiune, chiar dacă voi fi nevoit să-l aduc în șuturi până aici. Îi pun pe nenorociții ăia de nordici pe fugă cât ai...

Ochii i se opriră asupra lui Finree și, dregându-și glasul surprins, se opri. Unul câte unul, ofițerii îi urmăriră privirea și ea văzu în ochii lor cât de rău arăta. N-ar fi părut atât de șocați, nici dacă ar fi fost martorii ieșirii din mormânt al unui cadavru. Toți, mai puțin Bayaz, care se uita la ea cu o curiozitate rece.

– Finree!

Tatăl ei se ridică brusc și o cuprinse în brațe, strângând-o tare la piept. Probabil că ea ar fi trebuit să se topească sub un val de lacrimi recunoscătoare, dar cel care sfârși prin a-și șterge ochii cu mâneca fu Kroy.

– Am crezut că poate...

Se strâmbă când îi atinse părul încleiat de sânge, de parcă să-și continue gândul cu voce tare era mai mult decât putea suporta el.

– Mulțumesc zeilor că ești în viață!

– Mulțumește-i lui Dow cel Negru. El m-a trimis înapoi.

– Dow cel Negru?

– Da, l-am întâlnit. Am vorbit cu el. Vrea să discutați. Vrea să discutați despre pace.

Se lasă o tăcere uluită.

– L-am convins să elibereze mai mulți răniți, în semn de bună-credință. Șaizeci. Atât am reușit să obțin de la el.

– L-ai convins pe Dow cel Negru să elibereze ostatici? pufni Jalenhorm. Asta da realizare! Îi stă în obicei să-i ardă.

– Asta e fata mea, spuse tatăl ei și mândria din vocea lui aproape o făcu să vomite.

Bayaz se aplecă înainte.

– Descrie-l!

– Înăltuț. Solid. Cu o înfățișare feroasă. Îi lipsește urechea stângă.

– Cine mai era în cameră?

– Un bărbat mai în vârstă pe nume Gât-Îngust, care m-a adus înapoi peste râu. Apoi, un haidamac de bărbat cu o cicatrice și... un ochi de metal. Și...

I se părea atât de ciudat acum, încât începu să se întrebe dacă nu cumva își închipuise întreaga tevatură.

– O femeie cu pielea neagră.

Bayaz o privi printre gene, strângând din buze și Finree simți cum i se zbârlește părul pe ceafă.

– O femeie subțirică, cu pielea neagră și înfășurată în feșe?

Ea înghiți în sec.

– Da.

Întâiul dintre Magi se lasă pe spate încet și schimbă o privire lungă cu

servitorul lui.

– *Sunt* aici.

– V-am zis.

– Chiar nu putem face niciodată lucrurile pe față? se răsti Bayaz.

– Rareori, domnule, replică servitorul, ochii lui de culori diferite îndreptându-se leneș spre Finree, apoi spre tatăl ei și din nou spre stăpânul său.

– Despre cine vorbiți? întrebă uluit Mitterick.

Bayaz nu se obosi să răspundă. Era mult prea ocupat să se uite la tatăl lui Finree, care se dusesse la masa lui de lucru și se apucase să scrie.

– Ce pui la cale, lord mareșal?

– Mi se pare că ar fi nimerit să-i scriu lui Dow cel Negru pentru a aranja o întâlnire ca să putem discuta termenii unui armistițiu...

– Nu! spuse Bayaz.

– Nu?

Liniștea care se așternu aproape că deveni palpabilă.

– Dar... mi se pare că dorește să se poarte rezonabil. N-ar trebui cel puțin...

– Dow cel Negru nu e un om rezonabil. Aliații lui sunt...

Bayaz își țuguie buzele și Finree își strânse haina lui Hal mai tare pe lângă umeri.

– Chiar mai puțin decât el. În plus, te-ai descurcat foarte bine azi, lord mareșal. Și voi ați făcut o treabă foarte bună, general Mitterick, colonel Brock și tu, Copoiule. Teren ocupat, sacrificii și-așa mai departe. Am credința că oamenii voștri merită încă o șansă mâine. Încă o zi, cred. Ce înseamnă o zi?

Finree simți cum o cuprinde slăbiciunea. Amețeala. Forța care o ținuse în picioare în ultimele ore se risipea văzând cu ochii.

– Lord Bayaz...

Tatăl ei părea prins în ținutul nimănui, între durere și uimire.

– O zi e doar o zi. Ne vom strădui, firește, cu tot ce avem mai bun, dacă așa dorește regele, dar există posibilitatea, chiar foarte mare, să nu mai putem obține o victorie decisivă într-o singură zi...

– Ne vom ocupa de asta mâine. Orice război e doar un preludiu al discuțiilor, lord mareșal, dar...

Magul se uită la tavan, frecându-și degetul mare de arătător.

– ...depinde cu cine discuți. Cel mai bine ar fi să rămână între noi vestea asta. Astfel de lucruri pot cădea prost la moral. Încă o zi, dacă nu vă e cu supărare.

Tatăl lui Finree plecă fruntea supus, dar când mototoli hârtia pe jumătate scrisă în pumn, articulațiile degetelor i se albiră.

– Sunt aici să-i fac pe plac Maiestății Sale.

– Ca noi toți, adăugă Jalenhorm. Oamenii mei sunt pregătiți să-și facă datoria. Vă cer cu umilință să îmi dați dreptul de a conduce asaltul asupra Eroilor și de a mă izbăvi pe câmpul de luptă.

De parcă se putea cineva izbăvi pe câmpul de luptă! Din câte vedea Finree, pe câmpul de luptă doar mureai, nimic mai mult. Își simțea picioarele grele, de parcă fiecare avea o tonă, așa că se îndreptă spre ușa din fundul încăperii.

Mitterick continuă să-și debiteze platitudinile militare în urma ei:

– Divizia mea mușcă din zăbală de nerăbdare, să nu vă îngrijorați în privința asta, domnule mareșal Kroy! Să nu vă îngrijorați, lord Bayaz!

– Nu mă îngrijorez.

– Avem un cap de pod acum. Mâine îi vom alunga pe ticăloși, veți vedea. Încă o zi...

Finree închise ușa ca să nu le mai audă lăudăroșenia și se lipi cu spatele de lemn. Poate cel care construisese clădirea locuise chiar în camera asta. Acum dormea tatăl ei aici, într-un pat lipit de un perete netencuit. Cuferele de călătorie fuseseră aranjate frumos, unul lângă altul, precum soldații la o paradă.

Brusc, i se păru că totul o doare. Trase de mâneca hainei lui Hal,

strâmbându-se din pricina tăieturii lungi de pe braț. Carnea era de un roz-intens pe marginile ei. Pesemne că îi trebuiau copci, dar nu se putea întoarce acolo. Nu ar fi suportat expresiile compătimitoare și pălăvrăgelile patriotice. Prin gât îi treceau niște junghiuri îngrozitoare ori de câte ori încerca să miște capul. Își atinse cu vârfurile degetelor scalpul dureros. Pe sub părul năclăit, pipăi o coajă mare. Mâna îi tremură întruna până o smulse. Izbucni în râs când observă cât de tare îi tremura, dar hohotele ieșiră mai degrabă ca niște pufnete. Oare o să-i mai crească părul la loc? Pufni din nou. Ce mai conta după tot ce văzuse? Se trezi că nu se mai poate opri din pufnit. Răguși, se înfioră și, dintr-odată, se încovoie peste coastele ei dureroase sub povara suspinelor. Respira din ce în ce mai greu, fața i se schimonosi și gura i se strâmbă din cauza buzei despicate. Se simțea ca o proastă, dar trupul ei nu-i dădea pace. Se lăsa în jos alunecând până când atinse piatra cu spatele. Își mușcă degetele ca să-și oprească văicăreala.

Totul era absurd. Și mai rău, nu se simțea deloc recunoscătoare. Trădătoare, da. Ar fi trebuit să plângă de bucurie. La urma urmei, ea fusese cea norocoasă.

– **U**nde se ascunde lepra aia bătrână?

Bărbatul se uită nesigur în toate direcțiile, surprins cu o cană în mână, pe care se pregătea să o vâre într-un hârdău.

– Zece-Feluri e sus la Eroi cu Dow și cu restul, dar dacă...

– Futu-i!

Calder îl îmbrânci când trecu pe lângă el, croindu-și drum printre mercenarii nedumeriți ai lui Zece-Feluri, se îndepărtă de Degetul lui Skarling și porni spre pietrele din vârful dealului, luminate de strălucirea focurilor de tabără din spate.

– Noi nu mergem acolo, sus, se auzi glasul lui Deep. Nu pot să mă uit cum îți bagi capul în gura lupului.

– Pentru nicio avere din lume nu merită să muști din țărână, spuse Shallow. Nimic nu merită, după umila mea părere.

– Ei bine, un punct de vedere filozofic tare interesant aș zice, rosti Deep. Pentru ce merită să mori și pentru ce nu. În niciun caz nu am alege varianta în care...

– Atunci, rămâi aici și continuă să mănânci rahat.

Calder își văzu de drum în sus, pe deal. Aerul rece îi înțepă plămânii ușor, dar prea multele duști luate din butelca lui Shallow îi arseră de-a binelea mâțele. Teaca i se lovea de călcâi și fiecare pas îi reamintea cu blândețe că sabia se află cu el și că nu era singura armă.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă Alb-ca-Neaua, răsuflând greu din pricina efortului de a ține pasul cu el.

Calder nu îi răspunse. În parte, fiindcă era mult prea furios ca să spună ceva care să merite efortul. În parte, deoarece credea că tăcerea îi dă prestanță. Și în parte, pentru că habar n-avea ce-o să facă și, dacă se apuca să se gândească, risca să-și piardă curajul și încă repede. Destul nu făcuse nimic toată ziua. Intră cu pași mari prin deschizătura din zidul de piatră care încercuia dealul. Doi mercenari de-ai lui Dow cel Negru îl priviră încruntați.

– Ține-ți firea! îi strigă Hansul din spate. Tatăl tău era mereu calm.

– Mă piș pe ce făcea tata! se răsti Calder.

Se bucura că nu trebuie să gândească și că se lăsa condus de furie. Ajunse pe platoul din vârf, între două pietre mari. Focurile ardeau în cerc. Vântul plesnea și trăgea de flăcări, trimițând scântei fierbinți spre cerul negru ca smoala. Luminau suprafața interioară a Eroilor cu un portocaliu tremurător, chipurile bărbaților strânși în jurul lor, lunecând pe metalul armurilor și pe tăișurile armelor. Bombăniră și mormăiră când Calder trecu printre ei nepăsător, spre centrul cercului, urmat imediat de Alb-ca-Neaua și de Hansul.

– Calder! Care-i treaba?

Vorbise Curnden Gât-Îngust, lângă care stătea un flăcău ce se zgâia la el și pe care Calder nu-l cunoștea. Yon cel Hazliu Cumber și Minunata se aflau și ei acolo. Calder îi ignoră pe toți și trecu și pe lângă Cairn Cap-de-Fier, care privea fix flăcările, cu degetele mari vârâte la centură.

Zece-Feluri se odihnea pe un buștean în partea cealaltă a focului și pe fața lui oribilă și plină de julituri apăru un zâmbet luminos când îl văzu venind.

– Măi, să fie, zău dacă nu e prințisorul nostru Calder! L-ai ajutat pe frate-tău azi, nu...

Făcu ochii mari o clipă, se încordă și își mută greutatea ca să se ridice în picioare.

În clipa aceea, pumnul lui Calder îi zdrobi nasul. Zece-Feluri zbieră când căzu pe spate, lovind aerul cu cizmele. Calder se aruncă peste el și continuă să-i care pumni, urlând cuvinte pe care nici el nu le înțelegea. Îl pocnea pe Zece-Feluri în cap, în brațe, în umeri, ieșit din minți complet. Reuși să-i mai ardă una în nas, înainte ca un bărbat să-l apuce de cot și să-l ia de-acolo.

– Ajunge, Calder, ajunge! se auzi glasul lui Gât-Îngust.

Se lăsă tras înapoi, dar continuă să se zbată și să strige, așa cum presupunea că trebuie să faci. De parcă nu voia decât să se bată, când, în realitate, se simțea ușurat că e oprit. Rămăsese oricum fără idei și mâna stângă îl durea rău.

Zece-Feluri se ridică împleticindu-se. Din nasul spart îi curgea sânge. Începu să mormăie niște blesteme și refuză să fie ajutat de unul dintre oamenii săi. Își trase sabia cu șoapta ei metalică și blândă, auzindu-se clar. Oțelul sclipi în lumina focului. Se lăsă tăcerea și bărbații din jurul lor răsuflară la unison curioși și nerăbdători. Cap-de-Fier ridică din sprâncene, își încrucișă brațele și se dădu un pas într-o parte.

– Javră împutită! gemu Zece-Feluri, pășind peste buștean.

Gât-Îngust îl împinse pe Calder în spatele lui și, pe neașteptate, își scoase și el sabia. Nici o clipă nu trecu și doi dintre Oamenii Aleși ai lui Zece-Feluri se alăturară stăpânului lor. Un haidamac bărbos și unul zvelt cu privire galeșă. Își pregătiseră și armele, deși arătau ca niște bărbați care nu fuseseră vreodată nevoiți să le caute mult timp. Calder îl simți pe Alb-ca-Neaua strecurându-se în spatele lui, cu sabia lăsată în jos. Hansul Albeață, de partea cealaltă, roșu la față și suflând din greu după urcușul coastei, își ținea sabia pregătită. Și mai mulți băieți de-ai lui Zece-Feluri apărură de niciunde, dar Yon cel Hazliu era acolo cu toporul, cu scutul și cu încruntătura lui primejdioasă.

Abia atunci își dădu seama Calder că mersese mai departe decât planificase. Nici măcar nu planificase ceva. Se gândi că o să dea rău dacă rămâne cu sabia vârată în teacă, când toată lumea își scosese armele la

vedere, după ce el stârnise întreaga tevatură. Așa că își scoase sabia la rândul lui și rânji ironic spre Zece-Feluri.

Se simțise mândru când își văzuse tatăl punându-și lanțul și așezându-se în jilțul lui Skarling și trei sute de Oameni Aleși se lăsaseră în genunchi în fața primului Rege al Nordicilor. Se umflase în pene când pusese mâna pe pântecul soției sale și simțise primele mișcări ale copilului său. Dar niciodată nu mai încercase o asemenea senzație de triumf ca atunci când nasul lui Brodd Zece-Feluri pocnise sub izbitura pumnului său.

N-ar fi refuzat deloc să mai simtă același lucru încă o dată.

– Ah, rahat!

Drofd se chinui să se ridice în picioare, aruncând tăciunii peste pelerina lui Beck, care căscă gura de uimire și scăpă de ei, lovindu-i cu palma.

Se stârnise o adevărată zarvă, oamenii se călcau în picioare, metalul suiera și întunericul se umpluse de gemete și înjurături. Undeva se dădea o luptă și Beck habar n-avea cine o începuse, de ce și de a cui parte trebuie să fie. Dar grupa lui Gât-Îngust se aduna, așa că se lăsă dus de val, își trase sabia și se așeză umăr lângă umăr cu ceilalți. Minunata era la stânga lui cu sabia ei curbată pregătită, Drofd, la dreapta, cu toporișca în pumnul strâns și limba scoasă printre dinți. Nu i se păru deloc dificil să facă exact ca toți ceilalți. Ar fi fost chiar imposibil să nu facă.

Brodd Zece-Feluri și băieții lui se aflau în fața lor, de partea cealaltă a focului bătut de vânt. Fața lui spuzită era plină de sânge și parcă avea și nasul spart. Poate că prințul Calder fusese de vină, având în vedere că trecuse ca fulgerul printre ei și acum stătea chiar lângă Gât-Îngust, cu sabia în mână și zâmbind ironic. Totuși, motivele nu mai păreau importante. Ce urma să se întâmple părea să-i preocupe pe toți.

– Lăsați armele! vorbi Gât-Îngust încet, dar cu o răceală care îi anunța că nu se va da înapoi de la nimic.

Asta îl îmbărbătă pe Beck, care simți că nici el nu se va da înapoi de la

nimic.

Totuși, nici Zece-Feluri nu păru să cedeze deloc.

– Lăsați voi armele! rosti el, scuipând o flegmă însângerată în foc.

Beck surprinse privirea unui flăcău de pe partea cealaltă, poate cu un an sau doi ani mai mare decât el. Un tânăr cu păr blond și o cicatrice pe obraz. Se răsuciră puțin ca să fie față în față. Instinctiv, fiecare își găsisese partenerul care i se potrivea mai bine, precum cuplurile de la un dans al recoltei. Doar că în timpul acestui dans se vărsase și niște sânge.

– Lăsați armele! mormăi Gât-Îngust, cu glas și mai rece.

Sunase a avertizare și grupa se strânse și mai mult în jurul lui, iar armele zăngăniră.

Zece-Feluri își arată dinții cariați.

– Să mi-o bag, ia silește-mă să le las!

– O să încerc.

Un bărbat ieși din întuneric cu pași mari. Nu i se vedeau decât fălcile masive în umbra glugii. Cizmele împrăștiau pietrișul care zbură în foc, unde stârni un val de scânteii. Foarte înalt, foarte slab, arăta ca sculptat în lemn. Mesteca de zor carnea de pe un copan de pui ținut într-o mână unsuroasă. În cealaltă ținea relaxat mânerul uneia dintre cele mai mari săbii văzute de Beck vreodată. Îi venea până la umăr poate. Teaca zgâria pământul precum gheata unui cerșetor, dar metalul de pe mâner strălucea în culorile flăcărilor.

Bărbatul supse ultima bucată de carne de pe os cu un zgomot puternic și pocni cu mânerul sabiei în toate tăișurile la vedere, zang, zang, zang...

– Spuneți-mi că n-aveați de gând să începeți o luptă fără mine. Doar știți cât îmi place să omor oameni. N-ar trebui, dar se cuvine ca fiecare să țină cu dinții de ce știe el să facă mai bine. Așadar, ce părere aveți...

Apucă osul unsuros între degetul mare și arătător și îl lansă spre Zece-Feluri, pe care-l nimeri în haina cu zale.

– Ia întoarceți-vă la ale voastre și eu mă ocup să umplu mormintele.

Zece-Feluri își umezi buza de sus.

– N-am nicio treabă cu tine, Whirrun.

Totul se legă atunci. Beck auzise suficiente cântece despre Whirrun de Bligh și chiar fredonase câteva dintre ele, în timp ce-și croia drum printre stivele de bușteni. Smintitul de Whirrun. Cântece despre cum primise Mama Săbiilor. Cum își omorâse cei cinci frați. Cum îl vânase pe Shimbul-Lupul în iarna nesfârșită a Nordului îndepărtat, cum ținuse piept nenumăraților shanka doar cu doi băieți și o femeie pe post de însoțitori, cum îl învinsese pe vrăjitorul Daroum-ap-Yaught într-o bătălie a inteligenței și cum îl legase de o stâncă, lăsându-l hrană pentru vulturi. Cum făcuse toate faptele demne de un erou prin toate văile și cum venise în sud ca să-și găsească destinul pe câmpul de luptă. Cântece care să-ți înfierbânte sângele, dar și să-ți înghețe același sânge în vine. Zilele astea avea pesemne cel mai impunător nume din tot Nordul și, acum, stătea chiar în fața lui Beck, atât de aproape, încât îl putea atinge. Deși poate nu ar fi fost cea mai bună idee.

– N-ai nicio treabă cu mine?

Whirrun se uită în jur ca și cum ar fi vrut să-i găsească pe-ăia cu care avea treabă.

– Ești sigur? Luptele sunt niște păcătoase sucite. Când pui oțelul în fața ta, habar n-ai unde te duce. Ai îndreptat sabia spre Calder, dar, când îndrepti sabia spre Calder, o îndrepti spre Curnden Gât-Îngust și, când îndrepti sabia spre Gât-Îngust, o îndrepti spre mine, spre Yon cel Hazliu Cumber, spre Minunata, spre Puhoi, care s-a dus să facă pipi, cred, și spre flăcăul ăsta de aici căruia i-am uitat numele.

Arată cu degetul mare peste umăr spre Beck.

– Ar fi trebuit să te aștepti la asta. O ditamai căpetenie de război n-are nicio scuză să bâjbâie așa, pe întuneric, de parcă n-ar avea nimic în tărtăcuță decât rahat. Așa că nici eu n-am nicio treabă cu tine, Brodd Zece-Feluri, dar te voi ucide dacă e cazul și numele tău va fi adăugat în baladele despre mine. În plus, eu voi râde la urmă. Așadar?

– Așadar, ce?

– Ne batem? Și să nu uiți că, înainte de toate, dacă Mama Săbiilor e trasă, atunci trebuie și scăldată în sânge. Așa stă treaba cu ea încă din vremurile vechi și așa va fi pentru totdeauna.

Rămaseră nemișcați o clipă, ca niște stane de piatră, așteptând. Zece-Feluri se încruntă, își dezveli dinții și Beck simți cum se scapă în nădragi, fiindcă simțea ceea ce va urma...

– Ce mama mă-sii!

Un alt bărbat se insinuă în sclipirea focului, cu ochii ca două fante și dinții rânjiți, cu capul aplecat înainte și umerii ridicați ca un câine gata să atace, condus de dorința de a ucide. Avea fața încruntată, însemnată de cicatrice vechi, îi lipsea o ureche și purta un lanț de aur, în mijlocul căruia o bijuterie mare scliffea în nuanțe portocalii.

Beck înghiți în sec. Dow cel Negru, fără îndoială. Care i-a bătut pe oamenii lui Bethod de șase ori în iarna cea lungă, apoi a ars Kyningul cu tot cu oamenii din case. Care s-a luptat cu Sângerosul Nouă în cerc și aproape a câștigat. A fost lăsat în viață și obligat să-l slujească. A luptat alături de el apoi, cu Rudd Treicopaci, cu Tul Duru Capdetunet și cu Harding Grim. O trupă dură ce-a rătăcit prin tot Nordul, pe vremea Eroilor și din care, în afară de Copoiul, numai el mai rămăsese. L-a trădat pe Sângerosul Nouă și l-a ucis, deși lumea zicea că e nemuritor, și și-a însușit jilțul lui Skarling. Dow cel Negru stătea chiar în fața lui acum. Protectorul Nordului sau jefuitorul lui. Depinde pe cine întrebai. Nu visase vreodată să ajungă atât de aproape de el.

Dow se uită spre Gât-Îngust și privirea lui stăruitoare nu era deloc una veselă. Beck nici nu-și putea închipui că fața lui cioplită cu toporul ar putea zâmbi.

– Parcă trebuia să păstrezi pacea, bătrâne, nu?

– Asta și fac.

Gât-Îngust încă avea sabia scoasă, dar vârful ei se îndreptă spre pământ. La fel ca vârfurile celor mai multe săbii.

– Nu mai spune! A dracului pace stăpânește aici! Ia lăsați-mă toți cu armele voastre, nu vedeți că sunteți caraghioși?

– Rahatul ăla laș mi-a spart nasul! mârâi Zece-Feluri.

– Și nu mai ești frumușel, asta-i problema? se răsti Dow. Vrei să te pup să-ți treacă? Dați-mi voie să vă explic cum stă treaba, cretinii naibii, poate așa pricepeți! Cine mai ține o armă în mână când termin de numărat până la cinci intră în cerc cu mine și o să fac lucrurile așa cum le făceam pe vremuri, înainte ca bătrânețea să mă înmoaie la suflet. Unu...

Nu trebui să ajungă la doi. Gât-Îngust se supuse fără întârziere, Zece-Feluri imediat după el și apoi toți ceilalți ascunseră armele la fel de rapid pe cât le scosese. Bărbații care alcătuiau cele două șiruri rămaseră încruntați, uitându-se sfios unii la alții peste foc.

Minunata șopti la urechea lui Beck.

– Poate ar fi bine să lași sabia aia jos.

Beck își dădu seama că încă o ținea scoasă din teacă. O vârî la loc atât de iute, încât aproape că-și tăie piciorul. Numai Whirrun mai zăbovea între cele două tabere, cu o mână pe mânerul sabiei și cu cealaltă pe teacă, gata s-o scoată în orice clipă, privind-o cu un surâs în colțul buzelor.

– Știi, mă simt puțin ispitit.

– Altă dată, gemu Dow, după care ridică mâna.

– Bunule prinț Calder! Sunt al dracului de onorat! Tocmai mă pregăteam să-ți trimit o invitație, dar ai ajuns tu primul. Ai venit să-mi povestești ce s-a întâmplat la Vechiul Pod azi?

Calder încă purta pelerina elegantă cu care îl văzuse Beck în tabăra Deșiratului, dar acum avea o platoșă pe dedesubt și, pe chip, o încruntătură, în loc de un zâmbet ironic.

– Solz a fost omorât.

– Am auzit. Nu se vede pe fața mea? Am vărsat o mare de lacrimi. Eu întreb ce s-a întâmplat cu podul meu.

– S-a luptat cât a putut. La fel de mult ca oricare altul.

– A căzut la datorie luptând. Bravo lui! Dar tu? Nu-mi pare că te-ai fi dat peste cap să lupți.

– Mă pregăteam.

Calder scoase o bucată de hârtie de la piept și o ținu între două degete.

– Apoi, am făcut rost de asta. Un ordin de la Mitterick, generalul Uniunii.

Dow i-o smulse din mână, o desfăcu și se uită la ea încruntat.

– În partea de vest a pădurii sunt oameni ai Uniunii gata să atace. Am avut noroc că am aflat, fiindcă, dacă m-aș fi dus să-l ajut pe Solz, ne-ar fi atacat în flanc și exista un risc mare ca voi toți să fiți morți acum, în loc să vă bateți gura de pomană cu lipsa mea de vitejie.

– Nu cred că există vreun dubiu în privința lipsei tale de vitejie, Calder, spuse Dow. Ai stat pur și simplu în spatele zidului, nu?

– Da, dar i-am cerut ajutorul lui Zece-Feluri.

Privirea lui Dow alunecă pieziș, sclipind în lumina flăcărilor.

– Și?

Zece-Feluri își șterse sângele de sub nasul rupt.

– Și ce?

– Ți-a trimis ajutor?

– Am vorbit eu însumi cu Zece-Feluri, interveni unul dintre oamenii lui Calder.

Un bărbat cu o cicatrice pe față și cu ochiul de pe aceeași parte acoperit de o pieleță lăptoasă, albă.

– I-am zis că Solz are nevoie de ajutor și că prințul Calder nu se putea duce din cauza sudicilor de peste pârâu. I-am zis tot.

– Și?

Bărbatul pe jumătate orb ridică din umeri.

– A spus că are treabă.

– Treabă? șopti Dow și fața i se înăspri și mai mult, dacă așa ceva era posibil. Prin urmare, ai stat acolo, pur și simplu?

– Nu mă mișc din loc la ordinele unui ticălos...

– Ai stat la Degetul lui Skarling și doar *ai privit*? răcni Dow. Ai stat și ai privit cum sudicii ocupă *podul meu*? întrebă el, lovindu-se cu degetul mare în piept.

Zece-Feluri tresări sub furia lui Dow și un ochi începu să-i zvâcnească.

– Nu era niciun sudic peste pârau, asta e o minciună sfruntată! Minte, așa cum face mereu.

Arată peste foc cu un deget tremurând.

– Întotdeauna găsești o scuză nenorocită, nu, Calder? Întotdeauna faci pe dracul în patru ca să scapi cu mâinile curate! Doar dai din gură despre pace, despre trădare și alte porcării din astea...

– Ajunge!

Glasul lui Dow era liniștit, dar îl amuți pe Zece-Feluri.

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă la vest se găsesc oamenii Uniunii.

Mototoli hârtia între degetele tremurânde și o aruncă spre Calder.

– Îmi pasă dacă faceți exact ce vi se spune.

Făcu un pas spre Zece-Feluri și se aplecă spre el.

– Măine nu vei mai sta privind, nu, nu, nu!

Apoi mârâi spre Calder.

– Și nici tu, prinț de doi bani ce ești! Zilele voastre de stat cu mâinile în sân s-au terminat. Voi, porumbeilor, veți lupta împreună acolo, jos, la zid. Întocmai. Umăr lângă umăr. Braț la braț, din zori și până-n seară. Și o să vă asigurați că rahatul ăsta pe care l-ați gătit împreună nu începe să pută și mai tare. Și o să faceți întocmai lucrul pentru care v-am adus aici, idioților! În caz că se întreabă cineva care e acela... *să vă luptați cu nenorocita aia de Uniune!*

– Și dacă soldații Uniunii trec pâraul? întrebă Calder.

Dow se întoarse spre el încruntându-se de parcă nu-i venea să creadă ce aude.

– Ne-am întins oricum prea mult, am pierdut mulți oameni astăzi și suntem în inferioritate numerică...

– Ăsta e un *război*! urlă Dow, sărind spre el și făcând pe toată lumea să se dea un pas în spate. Luptați-vă cu nenorociții ăia!

Sfâșie aerul cu mâna, parcă abținându-se să-i sfâșie fața lui Calder cu degetele.

– Ori poate tu ești căpetenia și eu nu știu? Marele trișor? Păi, atunci, păcălește-i! Ai vrut locul fratelui tău? Poftim, îl ai. Așa că fă-ți treaba, netrebnicule, sau gălesc pe altcineva s-o facă! Și dacă mâine nu vă faceți datoria și aveți plăceri din astea ca *statul în cur*...

Dow cel Negru închise ochii și privi în sus.

– Pe toți morții dacă n-o să-mi înfig sabia în voi. Apoi vă spânzur. Și vă dau foc. Am să vă ofer un sfârșit demn de baladele cântate de barzi albi ca varul. Mai aveți vreo nedumerire?

– Nu, spuse Calder, posomorât ca un catâr biciuit.

– Nu, zise și Zece-Feluri, deloc mai fericit.

Beck nu era prea convins că răfuiala sângeroasă dintre ei se potolise vreun pic.

– Atunci, am terminat cu porcăria asta.

Dow se întoarse și dădu peste unul dintre băieții lui Zece-Feluri care-i stătea în cale. Îl apucă de cămașă și îl trânti la pământ, apoi dispăru în noapte pe unde venise.

– Vino cu mine! îi șuieră Gât-Îngust lui Calder în ureche, apoi îl înhăță de braț și-l duse de-acolo.

Zece-Feluri și oamenii lui se așezară la locurile lor, mormăind. Flăcăul blond îi aruncă lui Beck o căutătură urâtă când plecă. Poate venise momentul ca Beck să-i răspundă la fel. Ba chiar să-i arunce și vreo două vorbe grele. Dar, după o asemenea zi, își feri privirea cât putu de repede, fiindcă sângele îi bubuia în urechi.

– Ce păcat! Îmi plăcea ce se petrece.

Whirrun de Bligh își ridică gluga la loc și își aranjă părul cu vârful

degetelor.

– Dar pe tine cum te cheamă?

– Beck.

Consideră că e cel mai bine să rămână doar la atât.

– Toate zilele în prezența ta sunt așa?

– Nu, nu, nu, flăcău. Nu toate.

Și pe fața ascuțită a lui Whirrun apărură un rânjet de nebun.

– Doar zilele prețioase.

Gât-Îngust bănuise întotdeauna că, într-o bună zi, Calder îl va băga într-un rahat mai mare decât el și se părea că ziua aceea venise. Îl conduse în jos, pe coastă, departe de Eroi, prin vântul tăios, ținându-l strâns de cot. Își petrecuse douăzeci de ani încercând să aibă cât mai puțini dușmani. O singură după-amiază ca secund al lui Dow și deja inamicii răsăreau ca mlădițele într-o primăvară ploioasă. Putea să trăiască bine-mersi și fără un dușman precum Brodd Zece-Feluri. Omul ăla era urât și pe-afară, și pe dinăuntru și avea o nenorocită de memorie.

– Ce naiba a fost toată chestia asta?

Îl sili pe Calder să se oprească, la o distanță destul de mare de focuri și de urechi curioase.

– Ne-ai fi putut omorî pe toți.

– Solz e mort. Despre asta e vorba. Fiindcă putregaiul ăla jegos n-a făcut nimic. Solz e mort.

– Da.

Gât-Îngust simți cum se înmoaie. Rămase așa o clipă, în timp ce iarba înaltă bătută de vânt îi izbea gleznele.

– Îmi pare rău. Dar să sporim numărul cadavrelor nu ajută pe nimeni. Mai ales pe mine.

Își pipăi coasta într-o parte și își simți inima bătând cu putere.

– Pe toți morții, cred că o să-mi dau duhul de atâtea emoții.

– O să-lucid.

Calder privi încruntat spre foc și chiar dădea impresia că are un scop precis în viață. Gât-Îngust nu-l mai văzuse niciodată așa. Își lipi palma de pieptul lui Calder și-l împinse ușor, dar ferm în spate.

– Mai vezi tu mâine. Păstrează-ți forțele pentru Uniune.

– De ce? Dușmanii mei sunt aici. Zece-Feluri a stat pur și simplu, iar Solz a murit. A stat și a râs.

– Și ești furios pentru că el a stat sau pentru că și tu ai făcut la fel?

Își puse cealaltă mână pe umărul lui Calder.

– L-am iubit pe tatăl tău până la sfârșit. Pe tine te iubesc ca pe fiul pe care nu l-am avut. Dar de ce naiba v-ați băgat amândoi în toate luptele când vi s-a oferit ocazia? Întotdeauna vor fi mai multe. Voi sta alături de tine dacă pot, știi asta, dar mai sunt și alte lucruri de care trebuie să țin seama...

– Da, da.

Calder îi îndepărtă mâinile.

– Să-ți ții oamenii în viață, să nu ieși în față și să faci lucrul corect, chiar și atunci când nu e...

Gât-Îngust îl apucă de umeri din nou și îl scutură.

– Trebuie să păstrez pacea! Acum am în ordine mercenarii lui Dow și nu pot...

– Poftim? Îl protejezi?

Calder își înfipse unghiile în brațele lui Gât-Îngust. Ochii lui mari sclipiră. Nu a mânie, ci mai degrabă a nerăbdare.

– Stai la spatele lui cu sabia trasă? Asta e slujba ta?

Și Gât-Îngust văzu brusc groapa pe care și-o săpase singur.

– Nu, Calder! mârâi Gât-Îngust, încercând să se elibereze din strânsoare. Tacă-ți...

Calder continuă să-l strângă, trăgându-l într-o îmbrățișare stânjenitoare. Gât-Îngust îi simți răsuflarea mirosind a tărie, când prințul

îi șopti la ureche.

– Poți s-o faci! Ia-i gâtul!

– Nu.

– Omoară-l!

– Nu!

Gât-Îngust se smulse din îmbrățișare și îl îmbrânci, ținându-și mâna strâns pe mânerul sabiei.

– Nu, smintitule!

Calder îl privi de parcă nu înțelegea ce spune.

– Câți oameni ai omorât? Doar cu asta te ocupi, nu? Ești un ucigaș.

– Sunt un Om Ales.

– Atunci ești mai bun la așa ceva decât oricine. Ce înseamnă să mai ucizi încă unul? Și de data asta cu un scop? Poți să pui capăt nebuniei. Nici măcar nu-ți place ticălosul.

– Nu contează ce-mi place, Calder. El e comandantul.

– E comandant acum, dar, dacă-i înfigi un topor în cap, nu e decât țărăna. Nimănui n-o să-i mai pese atunci.

– Mie o să-mi pese.

Se priviră lung parcă o veșnicie, învăluiți de întuneric. Nu se vedea decât strălucirea ochilor lui Calder pe fața lui palidă. Privirea prințului alunecă încet spre mâna lui Gât-Îngust, care încă ținea sabia strâns.

– Ai de gând să mă omori?

– Firește că nu.

Gât-Îngust se îndreptă de spate, lăsându-și mâna să-i cadă pe lângă corp.

– Dar va trebui să-i spun lui Dow cel Negru.

Tăcerea se prelungi.

– Ce să-i spui mai precis?

– Că mi-ai cerut să-l ucid.

Din nou tăcere.

– Nu cred că va fi foarte încântat.

– Nici eu.

– Nu cred că se va mulțumi doar să mă spintece cu sabia, să mă spânzure și apoi să mă ardă.

– Cam așa ceva. Așa că mai bine ai fugi.

– Unde să fug?

– Unde vrei. Ți dau suficient timp. O să-i spun mâine. Fiindcă trebuie. Asta ar fi făcut Treicopaci.

Însă Calder nu ceruse să afle motivul, iar acesta suna destul de jalnic.

– Treicopaci a fost ucis, în caz că ai uitat. Pentru nimic, în mijlocul pustiului.

– Nu contează.

– Te-ai gândit vreodată că poate ar trebui să imiți un alt om?

– Mi-am dat cuvântul.

– Onoarea ucigașului, nu? Și ce-ai făcut, ai jurat pe măciuca lui Skarling?

– N-a fost nevoie, mi-am dat cuvântul.

– Lui Dow cel Negru? A încercat să mă omoare acum câteva nopți și se presupune că eu trebuie să aștept cu mâinile în sân, ca el s-o facă din nou, nu? Omul e mai trădător și decât iarna.

– Nu contează, am spus da.

Și pe toți zeii, cât și-ar fi dorit acum să nu o fi făcut.

Calder încuviință din cap și un surâs îi apărură în colțul buzelor.

– O, da! Ți-ai dat cuvântul. Și bunul și bătrânul Gât-Îngust e un om corect, nu? Nu contează cine e tăiat din cauza asta.

– Trebuie să-i spun.

– Dar mâine.

Calder se dădu în spate, păstrându-și zâmbetul ironic pe față.

– Și îmi lași suficient timp.

Calder făcu un pas și încă unul, în jos, pe coastă.

– Nu îi vei spune. Te cunosc, Gât-Îngust. M-ai crescut de mic, nu? Ai mai mult tupeu decât arăți. Tu nu ești câinele lui Dow cel Negru. Nu tu.

– Dar nu e chestie nici de tupeu, nici de câini. Mi-am dat cuvântul, așa că mâine îi voi spune.

– Minți.

– Ba nu.

– Ba da.

Și zâmbetul lui Calder dispăru în întuneric.

– Nu-i vei spune.

Gât-Îngust rămase nemișcat o secundă, în bătaia vântului, încruntându-se cu ochii în gol. Scrâșni din dinți, își trecu degetele prin păr, se aplecă și scoase un urlet de frustrare. Nu se mai simțise atât de pustiit de când Wast Never îl vânduse și încercase să-l omoare după opt ani de prietenie. Ar fi reușit, dacă n-ar fi fost Whirrun. Acum nu era sigur cine avea să-l scape din toată mizeria asta. Nu era limpede nici dacă ar putea cineva. De data asta el era cel care trăda. El va fi cel care îi va face asta altcuiva.

Să faci lucrul corect suna ca o regulă simplă de respectat. Dar dacă lucrul corect e lucrul greșit? Asta era întrebarea.

ULTIMUL EROU AL REGELUI

Maiestatea Voastră Preaslăvită,
Întunericul a cuprins, în sfârșit, câmpul de luptă. Mari victorii au fost obținute azi. Mari victorii cu prețuri la fel de mari. Cu adânc regret vă informez că lordul guvernator Meed a fost omorât, în timp ce lupta cu cel mai mare curaj, pentru cauza Maiestății Voastre, alături de mulți dintre ofițerii săi.

O confruntare amarnică a avut loc din zori și până-n seară în orașelul Osrung. Palisada a fost trecută dimineată și nordicii au fost împinși spre râu, dar s-au lansat într-un contraatac sălbatic și au cucerit din nou jumătatea nordică a orașului. Acum, apa separă iarăși cele două tabere.

Pe aripa de vest, generalul Mitterick a avut mai mult noroc. De două ori nordicii au rezistat asalturilor sale asupra Vechiului Pod, dar la a treia încercare au fost, în sfârșit, înfrânți și izgoniți până la un zid scund, la o oarecare distanță de câmpurile deschise. Mitterick își mută cavaleria peste râu și este pregătit să atace din nou la prima geană de lumină. Din cortul meu văd stindardele Regimentelor 2 și 3 ale Maiestății Voastre, așezate fără îndoială pe pământul deținut de nordici până acum câteva ore.

Între timp, generalul Jalenhorm și-a reorganizat divizia, întărită de rezervele din regimentele de recrutare, și e pregătit să atace Eroii cu o forță copleșitoare. Intenționez să stau aproape de el mâine, să fiu martorul succesului său și să o informez pe Maiestatea Voastră de înfrângerea lui Dow cel Negru de îndată ce pietrele sunt iar în stăpânirea noastră.

Rămân al Maiestății Voastre cel mai credincios și mai umil servitor,

*Bremer dan Gorst,
Observator Regal al Războiului Nordic*

Gorst îi întinse scrisoarea lui Rurgen și strânse din dinți când durerea îi sfâșie umărul. Totul îl durea. Starea coastelor se înrăutățise. Subsuoara era o rană vie care îl mânca acolo unde se termina platoșa. Din nu se știe ce motiv avea o tăietură între apărătorile pentru umeri, un loc la care cu greu ajungeai. *Deși, fără îndoială, merit mult mai rău și probabil că o să primesc ce merit înainte să terminăm cu valea asta inutilă.*

– Poate Younger să o ducă? gemu el.

– Younger! strigă Rurgen.

– Ce e? răspunse el de afară.

– Scrisoare!

Bărbatul mai tânăr își vârî capul pe lângă pânza de la intrarea în cort, întinzând mâna după ea. Se strâmbă, trebui să mai înainteze un pas și Gorst văzu că avea partea dreaptă a capului acoperită cu un bandaj gros, pe care se lățise o pată mare de sânge uscat.

Gorst se holbă la el.

– Ce-ai pățit?

– Nimic.

– Hai! mormăi Rurgen. Povestește-i!

Younger se încruntă la camaradul lui.

– Nu contează.

– Felnigg e de vină, se repezi Rurgen. Dacă tot ați întrebat.

Gorst sări în picioare, uitând de propria durere.

– Colonelul Felnigg? Șeful de stat-major al lui Kroy?

– I-am stat în drum. Atâta tot. Punct.

– L-a lovit cu cravașa, adăugă Rurgen.

– Te-a... lovit cu cravașa? șopti Gorst.

Făcu ochii mari o clipă, apoi înșfăcă de lângă masă sabia curățată, ascuțită și vârâtă în teaca ei.

Younger îi tăie calea cu mâinile ridicate.

– Să nu faceți vreo prostie!

Gorst îl îmbrânci într-o parte și ieși din cort în noaptea friguroasă, călcând apăsător peste iarba culcată deja la pământ.

– Să nu faceți vreo prostie!

Gorst își văzu de drum.

Cortul lui Felnigg fusese ridicat pe coastă, nu departe de hambarul prăpădit în care mareșalul Kroy își stabilise cartierul general. Licărul unei lămpi răzbătea dinăuntru, luminând un petec de iarbă noroioasă, un tufiș răvășit de rogoz și chipul plictisit de moarte al unei străji.

– Vă pot ajuta, domnule?

Să mă ajuți tu pe mine, cretinule? În loc să-i dea ocazia să-și schimbe starea de spirit, plimbarea lungă din vale îi sporise și mai tare mânia. Gorst îl apucă de pieptar și îl zvârli cât colo pe bietul om, care se rostogoli pe panta dealului. Apoi smuci pânza de la intrare și zbieră:

– Felnigg...!

Amuți imediat. Cortul era ticsit de ofițeri. Apropiati ai lui Kroy cu grade superioare, unii dintre ei ținând cărți de joc în mână, alții, câni cu băutură. Cei mai mulți dintre ei își desfăcuseră nasturii uniformelor și se înghesuiseră în jurul unei mese improvizate, ce părea că fusese salvată

dintr-un palat. Unul fuma o pipă cu chagga. Un altul suga lacom vin dintr-o sticlă verde. Al treilea stătea aplecat peste o carte masivă și făcea însemnări interminabile la lumina lumânării, cu un scris imposibil de citit.

– ... și nenorocitul ăla de căpitan voia să încaseze cincisprezece pentru fiecare cameră! răgea intendentul-șef al lui Kroy, socotind cu degete neîndemânatic. Cincisprezece! I-am zis blestemat să fie!

– Ce s-a întâmplat?

– Ne înțeleseserăm la doisprezece, a naibii lipitoare...

Vocea i se frânse când, unul câte unul, ofițerii se întoarseră să se uite la Gorst.

Cel care ținea socotelile îl privi peste marginea ochelarilor ce îi făceau ochii să pară grotesc de mari.

Gorst nu se descurca deloc în mijlocul grupurilor de oameni. Era mai greu decât cu indivizii luați separat și asta spunea multe. *Dar martorii vor însemna o umilință și mai mare pentru Felnigg. Îl voi face să mă implore. Pe voi toți, nenorociților, o să vă fac să implorați!* Însă Gorst încremenise și se înroșise până în vârful urechilor.

Felnigg sări în picioare, părând ușor abțiguit. Toți păreau beți. Și Gorst nu știa cum să se poarte cu bărbații băuți. Îi era mai greu decât lângă ăia trei și asta spunea multe.

– Domnule colonel Gorst!

Bărbatul se repezi înaintea lui, cu ochii strălucind. Gorst ridică mâna să-i ardă o palmă peste față, dar, în mod ciudat, ezită, suficient de mult ca Felnigg să i-o apuce și să i-o scuture călduros.

– Sunt încântat să te văd! Încântat!

– Eu... ce?

– Am fost la pod azi! Am văzut totul.

Încă îi scutura mâna lui Gorst cu putere, ca o spălătoareasă ce freacă rufe cu frenezie.

– Cum te-ai repezit prin lanuri după ei și cum i-ai tăiat pe rând.

Și gesticulă cu paharul prin aer, stropind cu vin peste tot.

– Ca într-o carte cu povești!

– Domnule colonel Felnigg!

Soldatul de afară, murdar de noroi, își vârî capul pe lângă pânza de la intrare.

– Omul acesta...

– Știu! E colonelul Bremer dan Gorst! N-am văzut niciodată asemenea curaj! Asemenea îndemânare cu sabia! Omul ăsta face cât un regiment pentru cauza Maiestății Sale! Cât o divizie, mă jur! Câți nenorociți crezi că ai prins? Trebuie să fi fost cel puțin douăzeci. Poate chiar treizeci, nu?

Soldatul se încruntă, dar, constatând că lucrurile nu decurgeau cum credea el, se văzu silit să se retragă în noapte.

– Nu mai mult de cincisprezece, se trezi Gorst rostind.

Și vreo doi de partea noastră. Un raport eroic, dacă ar exista așa ceva.

– Mulțumesc.

Încercă să-și coboare glasul și să-i dea o notă de tenor, dar fără succes.

– Mulțumesc.

– Noi ar trebui să-ți mulțumim! Și idiotul ăla de Mitterick ar trebui să facă la fel. Atacul lui de rahat s-ar fi dus naibii fără tine. Auzi, nu mai mult de cincisprezece!

Și îl lovi în braț pe unul dintre camarazii lui, vărsându-i vinul.

– I-am scris deja prietenului meu Halleck din Consiliul Închis și i-am povestit despre faptele tale eroice. Nu credeam că mai există așa ceva în vremurile noastre moderne, dar iată-te chiar aici, un uriaș.

Îl bătu vesel pe umăr pe Gorst.

– Uriașul uriașilor! Le-am povestit tuturor celor pe care îi cunosc.

– Asta așa e, gemu unul dintre ofițeri, cercetându-și cărțile din mână.

– Foarte... amabil din partea dumatăle.

Foarte amabil? Ucide-l! Ia-i gâtul așa cum i-ai făcut nordicului de azi. Calcă-l în picioare! Omoară-l! Scoate-i dinții măcar! Rănește-l! Rănește-l acum!

– Foarte amabil.

– Aș fi nemaipomenit de onorat dacă ați consimți să beți alături de mine. Noi toți am fi onorați.

Felnigg se răsuci și ridică sticla în aer.

– Ce vă aduce pe la noi, aici, pe deal?

Gorst trase adânc aer în piept. *Acum! Acum e timpul pentru curaj. Fă-o acum!* Dar descoperi că fiecare cuvânt reprezenta un efort supraomenesc, fiindcă era incredibil de conștient că vocea îi suna caraghios. Că era lipsită de amenințare și de autoritate și că nervii îl lăsau cu fiecare mișcare nesigură a buzelor.

– Am venit aici... fiindcă am auzit că, mai devreme, ai biciuit...

Mi-ai lovit prietenul cu cravașa. Unul dintre puținii mei prieteni. Mi-ai lovit prietenul cu cravașa. Acum pregătește-te să-ți trăiești ultimele momente.

– Mi-ai lovit servitorul cu cravașa.

Felling se răsuci pe călcâie cu gura căscată.

– Era servitorul tău? La naiba... Te rog, primește-mi scuzele de rigoare!

– Ai bătut pe cineva? întrebă un ofițer.

– Dar nu la cărți, nu? murmură un altul.

Se auziră mai multe chicote.

Felnigg bălmăji în continuare:

– Îmi pare atât de rău. N-am nicio scuză. Mă grăbeam îngrozitor cu un ordin de la lordul mareșal. Dar asta nu e o scuză, firește.

Îl apucă pe Gorst de braț, aplecându-se suficient de mult cât să-l ametească de-a binelea cu damful de alcool.

– Trebuie să înțelegi, niciodată n-aș fi... niciodată... dacă aș fi știut că e servitorul tău... desigur, n-aș fi făcut niciodată așa ceva.

Dar ai făcut-o, rahat distrus ce ești, și vei plăti. Trebuie să ne răfuim. Acum. Neapărat acum. Categorie chiar acum. Obligatoriu acum!

– Aș vrea...

– Te rog, spune-mi că vrei să bei cu mine!

Și Felnigg îi îndesă paharul plin în mână, iar stropii de vin i se scurseră printre degete.

– Să închinăm în cinstea colonelului Gorst! Ultimul erou din armata Maiestății Sale!

Ceilalți ofițeri se grăbiră să-și ridice paharele, zâmbind larg. Unul începu să bată cu palma în masă și tacâmurile de argint zornăiră.

Gorst se trezi sorbind din pahar. Și zâmbind. Ba mai grav, nici măcar nu trebui să se prefacă. Se bucura de adulația lor.

Astăzi am măcelărit oameni care nu mi-au făcut nici cel mai mic rău. Nu mai mult de cincisprezece. Și iată-mă aici, cu un bărbat care mi-a lovit cu cravașa unul dintre pușinii prieteni. Ce grozăvii ar trebui să mai fac? Zâmbesc, sorb din vinul lui ieftin, mă hrănesc din laudele unor străini, ce altceva să mai fac? Ce-o să-i spun lui Younger? Că nu trebuie să-și facă griji pentru durerea și umilirea lui, întrucât călăul lui mi-a aprobat faptele criminale? Ultimul erou al regelui? Aș vrea să borăsc, băga-mi-aș!

Își dădu seama brusc că încă mai strângea cu putere teaca lungă în pumnul său alb. Încercă, dar fără succes, să o ascundă la spate. *Aș vrea să-mi vomit și mâțele.*

– În orice caz, e o poveste dată naibii, așa cum o spune Felnigg, remarcă unul dintre ofițeri în timp ce rearanjă cărțile. Îndrăznesc să adaug că nu e cea mai curajoasă faptă auzită astăzi, ci a doua.

– Să te joci cu rațiile Maiestății Sale nu se prea pune, replică altul, stârnind și mai multe hohote din partea bețivanilor.

– Mă refeream la fiica lordului mareșal, de fapt. Prefer o eroină unui erou, arată mult mai bine în tablouri.

Gorst se încruntă.

– Finree dan Kroy? Credeam că e la cartierul general al tatălui ei.

– N-ai auzit? întrebă Felnigg, trimițând spre el un alt damf împuțit. Cea mai tare chestie! Era cu Meed la han când nordicii i-au măcelărit pe el și pe toți ceilalți ofițeri. Chiar acolo, în încăpere. A fost luată ostatică, dar a găsit o cale să scape și a negociat și eliberarea a șaiszeci de răniți. Ce

părere ai? Îți mai pun niște vin?

Gorst nu știa ce să zică. Se simțea amețit și înfierbântat. Ignoră sticla oferită, se întoarse fără să mai scoată o vorbă și ieși în aerul rece al nopții. Straja pe care o aruncase de-a berbeleacul se afla afară și încerca de zor să-și curețe hainele. Îi aruncă o privire acuzatoare și Gorst își feri ochii, vinovat, incapabil să-și adune curajul și să se scuze...

Și iat-o chiar acolo. Stând în picioare lângă zidul jos de piatră, în fața cartierului general al mareșalului Kroy, privind gânditoare valea, cu o haină militară strânsă bine pe ea, ținându-se de gât cu o mână palidă.

Gorst se apropie de Fin. Nu avea încotro. Se simțea tras de o sfoară invizibilă. *O sfoară prinsă de cocoșel. Tras de pasiunile mele copilărești, distrugătoare de la un episod stânjenitor la altul.*

Tânăra ridică privirea spre el și, când îi văzu ochii roșii, îi îngheță inima în piept.

– Bremer dan Gorst! rosti ea pe un ton nepăsător. Ce te-aduce pe la noi?

Ah, am venit să-l ucid pe șeful de stat-major al tatălui tău, dar el mi-a oferit niște laude la beție, așa că am băut împreună cu el în cinstea eroismului meu. Cineva se amuză pe undeva...

Se trezi că se holbează la chipul ei întunecat. Nu-și putea dezlipi ochii de pe fața ei. O torță îndepărtată îi luminează profilul în auriu, iar puful de deasupra buzei de sus străluci. Gorst era îngrozit că Finree l-ar putea surprinde zgâindu-se la gura ei. *Nu există niciun motiv inocent să te holbezi la gura unei femei în halul ăsta, nu? O femeie căsătorită? O femeie căsătorită și frumoasă ca luna? Își dori atunci ca ea să se uite. Să-l prindă asupra faptului. Dar, firește, că nu se întâmplă așa. Ce motiv ar avea o femeie să mă privească? Te iubesc. Te iubesc atât de mult că mă doare. Mai tare decât toate loviturile încasate azi. Mai tare chiar și decât toate loviturile pe care le-am dat. Te iubesc atât de mult, încât îmi vine să mă scap în nădragi. Spune-o. Ei bine, nu partea cu nădragii, cealaltă. Ce-ai de pierdut? Spune-o și la naiba cu totul!*

– Am auzit că... șopti el.

– Da, rosti ea.

O pauză incredibil de deranjantă.

– Ești...

– Da. Haide, poți să-mi zici! Spune-mi că n-aveam ce căuta acolo din capul locului. Haide!

O altă pauză, chiar mai stânjenitoare. Pentru Gorst, se căsca o prăpastie între mintea și gura lui peste care nu știa cum să sară. Nici nu îndrăznește. Iar ea o făcea atât de ușor, încât lui i se tăia răsuflarea.

– Ai adus oameni înapoi, reuși el să murmure într-un târziu. Ai salvat vieți. Ar trebui să fii mândră de...

– A, da! Sunt o eroină. Toată lumea e îngrozitor de mândră. O știi pe Aliz dan Brint?

– Nu.

– Nici eu n-o știam prea bine. Am crezut că e o proastă, sinceră să fiu. Era cu mine. Acolo! indică ea spre valea întunecată.

– Încă e acolo. Ce crezi că se întâmplă cu ea acolo, în vreme ce noi stăm la palavre aici?

– Nimic bun, spuse Gorst, fără să se gândească prea mult.

Ea îl privi pieziș, încruntată.

– Ei bine, cel puțin spui ce gândești.

Îi întoarse spatele și urcă panta spre cartierul general al tatălui ei, lăsându-l mut, așa cum mereu o făcea, cu gura căscată pe jumătate, neputând să rostească vorbele pe care dorea să i le spună.

A, da, întotdeauna spun ce gândesc. Apropo, vrei să mi-o sugi? Te rog! Sau să-mi bagi limba-n gură? Și o îmbrățișare ar fi ceva. Finree dispăru în hambarul prăpădit și ușa se închise. Lumina dispăru și ea. *Să ne ținem de mână? Nu? Nimeni nu se oferă?*

Începu să plouă din nou.

Chiar nimeni?

Calder porni înapoi fără să se grăbească spre focurile din spatele zidului lui Clail, scuipând și înjurând prin ploaia mărunță. Se afla în pericol de mult timp, dar niciodată ca acum. Totuși, zâmbetul ironic de pe buze nu-i dispăruse.

Tatăl lui era mort. Fratele lui era mort. Reușise să-l întoarcă pe vechiul lui prieten, Gât-Îngust, împotriva sa. Urzelile lui nu-l duseseră nicăieri. Niciuna dintre semințele lui atent semănate nu dăduse rod. Cu ajutorul firii sale impulsive și al băuturii ieftine date de Shallow făcuse o greșală imensă în noaptea asta și exista riscul foarte mare să fie ucis. Curând. Oribil!

Și se simțea puternic. Liber. Gata cu fiul cel mai mic și cu fratele mai tânăr. Nu mai era cel laș, cel trădător, cel mincinos. Ba chiar se bucura și de durerea din mâna stângă, care îi zvâcnea acolo unde își julse degetele de platoșa lui Zece-Feluri. Pentru prima dată în viața lui, se simțea... neînfricat.

– Ce s-a întâmplat acolo sus? răsună vocea lui Deep în întuneric, în spatele lui, fără avertizare, dar pe Calder nu-l surprinse.

Prințul oftă:

– Am făcut o greșală.

– Atunci, să nu mai faci alta, se văicări Shallow din cealaltă parte.

Deep vorbi din nou.

– Doar nu te gândești să lupți mâine, nu?

– Ba da.

Auzi două răsuflări agitate.

– Să lupți? rosti Deep.

– Tu?! insistă Shallow.

– Dacă pornim la drum acum, vom fi destul de departe când răsare soarele. N-ai niciun motiv să...

– Nu! îl întrerupse Calder.

Nu avea la ce să se gândească. Nu putea să fugă. Calder de acum zece ani, care poruncise ca Forley-Molăul să fie omorât, fără să stea prea mult pe gânduri, ar fi galopat deja pe cel mai rapid cal pe care l-ar fi putut fura. Însă acum o avea pe Seff cu un copil în pânțe. Dacă rămânea să plătească pentru propria prostie, Dow probabil că avea să-l sfâșie în fața unei mulțimi ce se va prăpădi de râs, dar o va cruța pe Seff, ca să-l poată ține pe Deșiratul în ghearele lui. Dacă fugea, Dow va avea grijă să o spânzure și el nu suporta gândul. El nu era așa.

– Nu te sfătuiesc, spuse Deep. Nu e niciodată o idee bună.

Shallow își supse obrazii.

– Pe toți morții, dacă vrei să ucizi un om, o faci cât se uită în altă parte.

– Aprob din toată inima, rosti Deep. Credeam că și tu.

– Cândva, da.

Calder ridică din umeri.

– Lucrurile se schimbă.

Orice-ar fi fost el, rămânea totuși ultimul fiu al lui Bethod. Tatăl lui fusese un om mare și Calder nu avea de gând să pună capăt amintirii lui cu o glumă de laș. Poate că pe Solz nu-l dusesese capul prea mult, dar cel puțin avusese demnitatea de a muri pe câmpul de luptă. Mai bine să-i urmeze exemplul decât să fie vânat prin cine știe ce colțuri ale Nordului, cerșind adăpost.

În plus, Calder nu putea să fugă, fiindcă... să-i ia naiba pe toți! Pe Zece-Feluri, pe Auritul și pe Cap-de-Fier. Să-l ia naiba pe Dow cel Negru! Să-l

ia naiba și pe Curnden Gât-Îngust! Se săturase să râdă lumea de el. Se săturase să i se strige că e un laș. Se săturase să fie singur.

– Noi nu le-avem cu bățăliile, îl lămurii Shallow.

– Nu mai pot avea grijă de tine dacă ești pornit să lupți, întări și Deep.

– Nici nu mă așteptam.

Și Calder îi lăasă în întuneric, fără să le arunce nici măcar o privire și coborî pe cărarea ce ducea la zidul lui Clail, trecând pe lângă bărbații care-și cârpeau cămășile, își curățau armele și discutau despre șansele lor de a doua zi. Nu prea bune, socotea mai toată lumea. Calder puse piciorul pe un bolovan și rânji spre sperietoarea care atârna tristă și șleampătă.

– Capul sus! îi spuse el. Nu plec nicăieri. Țștia sunt oamenii mei. Aici e glia mea.

– Să fiu al dracului dacă nu e Calder-Fără-Arme, prințul care împarte pumni în stânga și-n dreapta!

Alb-ca-Neaua se apropie șchiopătând prin beznă.

– Nobila noastră căpetenie s-a întors. Am crezut că te-am pierdut.

Nu părea prea supărat din pricina acestei posibilități.

– Am chibzuit o vreme dacă n-ar fi mai bine să fug în munți.

Calder își mișcă degetele de la picioare în cizme și se bucură de senzație. Se bucura de multe lucruri mărunte în noaptea asta. Poate că așa era firesc atunci când îți vedeai moartea cu ochii.

– Dar probabil că e prea frig în munți în perioada asta a anului.

– Atunci, vremea ține cu noi.

– Vom vedea. Mulțumesc că ai scos sabia pentru mine. Întotdeauna am crezut despre tine că îți sprijini doar preferații.

– Așa și e. Dar, pentru o clipă, acolo sus, mi-ai amintit de tatăl tău.

Alb-ca-Neaua își cocoță piciorul lângă al lui Calder.

– Mi-am adus aminte cum e să urmezi un om pe care-l admiri.

Calder pufni:

- Nu m-aş obişnui cu sentimentul ăsta dacă aş fi în locul tău.
- Nu te îngrijora, deja s-a dus.
- Atunci, îmi voi petrece fiecare moment ce mi-a rămas încercând să-l aduc la viaţă din nou.

Calder sări pe zid, dând din braţe ca să-şi găsească echilibrul când o piatră se desprinsese sub apăsarea piciorului său. Rămase nemişcat şi privi fix peste câmpurile întunecate, spre Vechiul Pod. Torţele pichetelor Uniunii formau o linie punctată, altele se mişcau de colo până colo, în timp ce soldaţii traversau râul. Se pregăteau să vină peste câmpuri a doua zi dimineaţă şi să năvălească peste micul lor zid dărâmat, să ucidă cât mai mulţi dintre ei şi să facă din amintirea lui Bethod o glumă proastă oricum.

Calder privi printre gene, ducându-şi mâna streăşină la ochi pentru a se apăra de lumina propriilor torţe. Cei din Uniune înfipseseră două steaguri înalte în faţa frontului. Le zărea fluturând în vânt, firele lor aurii sclipind uşor. Foarte ciudat să le vadă cu atâta uşurinţă... Abia atunci îşi dădu seama că erau luminate dinadins. Ca un fel de spectacol. Să-şi arate puterea, pesemne.

- Pe toţi morţii! murmură el şi pufni în râs.

Tatăl lui obişnuia să-i spună că e uşor să vezi duşmanul în două feluri. Ca o forţă implacabilă, înfricoşătoare, de neoprit, de care poţi doar să te temi şi niciodată s-o înţelegi. Sau ca o bucată de lemn care nu gândeşte, nu se mişcă, o ţintă proastă în care să tragi cu planurile tale. Numai că duşmanul nu era niciuna dintre cele două. Imaginează-ţi că e ca tine, nici mai mult, nici mai puţin decât un nebun, un laş ori un erou. Dacă-ţi poţi imagina aşa ceva, atunci nu poţi greşi prea mult. Duşmanul înseamnă doar un grup de oameni. Când îţi dai seama de asta, războiul e mai uşor de acceptat. Dar şi mai greu.

Şansele păreau destul de mari ca generalul Mitterick şi restul armatei lui să fie toţi doar un grup de idioţi precum Calder.

- Ai văzut blestematele alea de steaguri? strigă el.

Alb-ca-Neaua dădu din umeri.

– E Uniunea.

– Pe unde umblă Albeață?

– Face turul focurilor, încearcă să ridice moralul oamenilor.

– Nu se prea bucură că eu sunt la conducere, nu?

Alb-ca-Neaua dădu iar din umeri.

– Nu toți te cunosc așa ca mine. Pesemne că Hansul le povestește cum l-ai pocnit pe Brodd Zece-Feluri direct în moacă. Iubirea lor pentru tine n-o să aibă de suferit.

Poate că nu, dar pocnirea oamenilor nu era destul pentru el. Oamenii lui Calder fuseseră înfrânți și asta îi demoralizase. Pierduseră o căpetenie pe care o iubiseră și câștigaseră una pe care n-o iubea nimeni. Dacă nu făcea nimic în continuare, exista riscul ca ei să cedeze în bătălia de a doua zi dimineată, dacă mai apucau răsăritul, bineînțeles.

Solz îi spusese. Așa e Nordul. Uneori trebuie să te lupți.

Își apăsă dinții cu limba și licărul unei idei începu să capete formă în întuneric.

– Mitterick e în partea aia?

– Comandantul Uniunii? Da, cred.

– Dow mi-a spus că e viclean, dar nechibzuit.

– A fost destul de nechibzuit și azi.

– Dar a funcționat în cele din urmă. Oamenii au tendința să respecte lucrurile care funcționează. Îi plac caii, am auzit.

– Ce? Îi plac?

Alb-ca-Neaua mimă că apucă un fund și începu să-și miște soldurile înainte și înapoi, prefăcându-se excitat.

– Poate și asta. Dar eu mă refeream că îi place să lupte călare.

– E un teren bun pentru cai.

Alb-ca-Neaua dădu din cap spre lanurile întunecate din sud.

– Drept ca-n palmă. Poate chiar se gândește să ne atace călare mâine.

– Poate.

Calder își ȋuguie buzele, dus pe gânduri. Ȧi veni Ȧn minte ordinul mototolit din buzunarul cȃmȃșii. *Eu și oamenii mei vom da totul.*

– Nechibzuit. Arogant. Trufaș.

Oamenii nu prea spuneau așȃ ceva despre Calder. Ceea ce Ȧi dȃdea o oarecare idee despre personalitatea oponentului sȃu. Ȧși Ȧntoarse privirea spre steagurile alea idioate, vȃrȃte ostentativ Ȧn ochii lor, luminate ca un dans Ȧn mijlocul verii. Pe buze Ȧi apȃru binecunoscutul sȃu zȃmbet ironic și acolo rȃmase.

– Vreau sȃ-Ȧi strȃngi cei mai buni oameni. Nu mai mult de cȃteva zeci. Sȃ știe sȃ lupte Ȧmpreunȃ și sȃ fie rapizi noaptea.

– De ce?

– N-o sȃ Ȧvingem Uniunea dacȃ stȃm.

Lovi cu vȃrful cizmei o piatrȃ de pe vȃrful zidului.

– Și nu cred cȃ zidul de hotar al unui țȃran o sȃ fie vreo mare piedicȃ pentru ei, nu?

Alb-ca-Neaua Ȧși arȃtȃ dinȣii.

– Acum Ȧmi amintești din nou de tatȃl tȃu. Și cu restul flȃcȃilor ce facem?

Calder sȃri de pe zid.

– Pune-l pe Albeȃȃ sȃ-i strȃngȃ. Ȧi așteaptȃ o noapte lungȃ de sȃpat.

ZIUA A TREIA

„Nu știu câtă violență și cât măcel vor suporta
cititorii.”

ROBERT E. HOWARD

CHESTIUINEA STANDARD

Lumina veni și pleacă atunci când norii se îmbulziră pe cer. Luna plină apăru pentru o clipă, apoi se ascunse, ca o târfă isteată care își arată sânul din când în când, ca să-și întărească mușteriii. Ah, cât de mult și-ar fi dorit Calder să fie cu o curvă isteată acum, în loc să stea ghemuit în mijlocul unui lan de orz umed, scrutând cu privirea printre lujerii zdrobiți cu speranța zadarnică de a vedea... nimic. Ce tristețe sau poate ce fericire că era un bărbat ce se potrivea mai bine într-un bordel decât pe un câmp de luptă.

Alb-ca-Neaua era exact opusul lui. În ultima oră sau chiar mai mult, nu-și mișcase decât fălcile, încet, în timp ce clefăia o gură de chagga. Calmul lui de nezdruncinat îi sporea și mai mult nervozitatea lui Calder. Totul, de fapt, i-o sporea. Sunetul lopeților îi zgâria creierul. Acum păreau la doar câțiva pași distanță, acum vântul le înghițea zgomotul. Același vânt care îi răvășea părul și i-l lipea de față, care îi umplea ochii cu praf și îi trecea prin haine, înghețându-l până la oase.

– Să mă cac pe vântul mă-sii! murmură el.

– Vântul e un lucru bun, gemu Alb-ca-Neaua. Ascunde zgomotele. Și dacă ție ți-e frig, crescut aici, în Nord, gândește-te cum se simt ei, obișnuiți cu vremea însorită. Totul e în favoarea noastră.

Foarte bine punctat și Calder se supără că nu-i trecuse și lui prin cap așa ceva, dar tot tremura de frig din toate încheieturile. Își strânse

peleerina la piept, își vârî cealaltă mână la subsuoară și închise ochii.

– M-am așteptat ca războiul să fie înfiorător, dar nu credeam că va fi atât de plictisitor.

– Răbdare!

Alb-ca-Neaua întoarse capul, scuiă cu grijă și își linse saliva de pe buza de jos.

– Răbdarea e o armă la fel de primejdioasă ca mânia. Ba chiar mai primejdioasă, deoarece puțini oameni o au.

– Comandante!

Calder se întoarse, ducându-și mâna spre sabie. Un bărbat ieșise pe furiș din spatele lor, cu fața mânjită de noroi. Ochii păreau neobișnuiți de albi. Calder se întrebă dacă n-ar trebui să-și mâzgălească și el obraji cu noroi. Ar fi arătat ca un om care știe ce face. Așteptă o vreme ca Alb-ca-Neaua să răspundă. Apoi își dădu seama că el e comandantul.

– Ah!

Își desprinse mâna de sabie, pretinzând că nu fusese surprins deloc.

– Ce e?

– Suntem în tranșee, șopti nou-venitul. Le-am făcut felul câtorva băieți ai Uniunii.

– Păreau pregătiți? se interesă Alb-ca-Neaua, care nici măcar nu clipise.

– Rahat, nu!

Zâmbetul omului era o curbă palidă pe chipul înnegrit.

– Cei mai mulți dormeau.

– Cel mai bun moment să omori pe cineva.

Deși Calder se întrebă dacă morții ar fi de acord cu asta. Bătrânul războinic întinse o mână.

– Mergem?

– Mergem.

Calder se strâmbă când porni târâș prin lanul de orz. Se dovedi o treabă mult mai dură, mai aspră și mai dureroasă decât se așteptase. Nu

trecu mult timp și mâinile i se umplură de julturi, iar gândul că se îndrepta direct spre dușman nu-l ajuta deloc. Era un bărbat căruia direcția opusă i s-ar fi potrivit mult mai bine.

– Al naibii orz!

Când va recupera lanțul tatălui său, va da o lege prin care să interzică plantarea lui. Numai grâne fine vor fi permise. Rupse două mănunchiuri aspre din calea lui și înlemni.

Stindardele se aflau direct în față, la nici douăzeci de metri, fluturând puternic pe bețele lor. Fiecare dintre ele avea brodat un soare auriu, care scliffea în lumina zecilor de lămpi. Dincolo de ele se întindea fâșia de pământ fără iarbă, umedă, unde Solz murise apărând panta dinspre râu, care acum gemea de caii Uniunii. Sute de tone de carne mare, lucioasă, periculoasă și, din câte vedea el la lumina torțelor, alții continuau să fie aduși. Copitele tropăiau pe pavelele podului și la răstimpuri se mai auzea prin întuneric câte un nechezat ușor, de spaimă, când caii se îngrămădeau unul într-altul. Nici oamenii nu se vedeau mai puțin la număr. Aceștia strigau, chinându-se să așeze animalele în ordine, iar poruncile date în gura mare se risipeau în bătaia vântului. Se pregăteau să-i calce în picioare pe Calder și pe băieții lui, peste doar câteva ore. Un gând deloc încurajator, trebuia să recunoască. Lui Calder nu-i prea păsa de călcatul în picioare, dar prefera clar să fie în șa decât sub copitele cailor.

Doi soldați flancau stindardele, unul își strângea brațele la piept, cu halebarda prinsă bine în îndoitura cotului, iar celălalt bătea din picioare, cu sabia în teacă și apărându-se de vânt cu scutul.

– Mergem? șopti Alb-ca-Neaua.

Calder se uită la cele două străji și i se făcu milă. Niciunul nu părea deloc pregătit pentru ceea ce avea să vină. Păreau mult mai nefericiți decât el că se află acolo, ceea ce era deja o mare realizare. Se întrebă dacă au neveste care îi așteaptă acasă. Neveste cu copii în pânțe, înconvrigate sub blănuri, cu un loc cald lângă ele. Oftă. Ce păcat că nu se

aflau alături de soțiile lor, însă mila nu avea să alunge Uniunea din Nord și nici pe Dow cel Negru de pe tronul tatălui său.

– Mergem, spuse el.

Alb-ca-Neaua ridică o mână și dădu scurt din ea de două ori. Repetă gestul spre cealaltă parte și se ghemui din nou. Calder habar n-avea spre cine făcuse cu mâna și firește că nu știa nici măcar ce înseamnă, dar gesturile avură efect magic.

Straja cu scut se prăbuși brusc pe spate. Cealaltă întoarse capul să se uite și păți la fel. Calder își dădu seama că amândoi au gâturile tăiate. Două forme negre îi așezară blând pe pământ. Un al treilea prinse halebarda când căzu și acum se răsuci, ținând-o strâns în îndoitura cotului, arătându-le un zâmbet știrb, în încercarea lui de a-l imita pe soldatul Uniunii.

Și mai mulți nordici ieșiră din lanuri și se furișară înainte, aplecați, cu armele sclipind ușor când luna alunecă din nou dintre nori. La nici douăzeci de metri de ei, trei soldați ai Uniunii se luptau cu un cort sfâșiat de vânt. Calder își mușcă limba și nu-i veni să creadă că nu sunt văzuți târându-se pe fâșia de pământ goală. Unul dintre oamenii lui apucă steagul din dreapta și începu să-l răsucescă întruna ca să-l elibereze.

– Tu!

Un soldat al Uniunii ținea un arc pe jumătate ridicat, cu o expresie de uluire pe chip. Se lăsă un moment stânjenitor de tăcere și toată lumea își ținu răsuflarea.

– Ah! exclamă Calder.

– Rahat! spuse Alb-ca-Neaua.

Soldatul se încruntă.

– Cine ești...

Chiar atunci, primi o săgeată în piept. Calder nu auzise coarda zbârnâind, dar văzu săgeata neagră. Soldatul scăpă arcul din mână, țipă ascuțit și căzu în genunchi. Nu departe, câțiva cai se speriară, iar unul dintre ei își trânti cu fața în jos îngrijitorul luat prin surprindere și îl târî

peste brazdele noroioase. Cei trei soldați cu cortul se răsuciră în același moment, doi dintre ei scăpând din mâini pânza, care îl lovi pe cel de-al treilea direct în față. Calder simți un gol în stomac.

Și mai mulți soldați ai Uniunii se vărsară în lumină cu o grabă înfricoșătoare, vreo zece sau chiar mai mulți, iar doi dintre ei purtau torțe. O rafală de vânt proaspătă le biciui flăcările. Niște vaiere lungi răsunară la dreapta lui Calder și oamenii răsăriră ca din pământ. Oțelul sclipea când săbiile se roteau. Umbrele licăreau în întuneric, o armă sau un braț ori conturul unei fețe surprinse pentru o clipă în strălucirea portocalie a focului. Prințul cu greu putea să mai înțeleagă ce se petrece, apoi, una dintre torțe se stinse de tot și nu mai pricepu absolut nimic. Părea că se dă o luptă undeva, în stânga lui acum și capul îi zvâcnea cu fiecare sunet.

Aproape că sări în picioare când simți mâna lui Alb-ca-Neaua apăsându-l pe umăr ușurel.

– Mai bine să ne retragem.

Calder nu avu nevoie de un nou îndemn. O luă la sănătoasa prin orz ca un iepure. Îi auzea pe ceilalți bărbați sărind și râzând, înjurând, dar fără să știe dacă sunt de-ai lui sau de-ai dușmanului. Ceva şuieră prin lan, chiar lângă el. O săgeată sau doar bătaia vântului printre spice. Grânele i se agățară de glezne și îi prinseră gambele. Se împiedică și căzu pe burtă. Se trezi din nou în picioare, ridicat de brațul lui Alb-ca-Neaua.

– Așteaptă! Așteaptă!

Rămase nemișcat în beznă, se aplecă înainte cu mâinile sprijinite de genunchi și încercă să-și domolească bătăile inimii care mai avea puțin și îi exploda între coaste. Glasurile se suprapuneau unele peste altele. Glasuri de nordici, constată el ușurat.

– Ne urmăresc?

– Unde e Hayl?

– Am luat nenorocitele alea de steaguri?

– Tâmpiții ăia nici n-au știut în ce direcție s-o apuce.

- E mort. L-a străpuns o săgeată.
- Le-am luat.
- Nu făceau altceva decât să-și târască animalele de colo până colo.
- Am crezut că n-o să avem un cuvânt de spus în asta.
- Dar prințul Calder a avut ceva de spus.

Calder ridică privirea când își auzi numele și îl văzu pe Alb-ca-Neaua cum îi zâmbește cu unul dintre stindarde în mână. Un zâmbet ca al unui fierar care își vede ucenicul preferat cum meșterește pe nicovală ceva demn de vândut.

Calder simți o împunsătură în coaste, tresări, apoi își dădu seama că e celălalt stindard, cu pânza bine înfășurată. Unul dintre bărbați i-l oferea, cu un zâmbet luminos în razele lunii, pe fața mânjită cu noroi. Și alții zâmbeau. De parcă tocmai ce le-ar fi zis o glumă. De parcă ar fi făcut ceva extraordinar. Iar lui Calder nu i se părea deloc așa. Pur și simplu îi trecuse o idee prin cap, niciun efort deosebit, și îi lăsase pe alții să o pună în practică și să-și asume riscurile. I se părea imposibil ca tatăl lui să-și fi câștigat reputația în felul acesta. Dar poate că așa funcționa lumea. Unii oameni se nășteau pentru violență. Alții, să o plănuiască. Și-apoi mai erau cei câțiva speciali al căror talent era să-și însușească meritele.

– Prinț Calder?

Bărbatul zâmbitor îi oferi steagul din nou.

Ei bine, dacă voiau pe cineva pe care să-l admire, Calder nu avea de gând să-i dezamăgească.

– Nu sunt niciun prinț.

Înșfăcă stindardul și le aruncă o privire severă. Își trecu piciorul peste el și îl ținu așa, înclinat puțin. Scoase sabia pentru prima dată în noaptea aceea și o ținu ridicată spre cer.

– Sunt regele nenorocitei de Uniuni!

O glumă destul de proastă, dar, după noaptea și ziua prin care trecuseră, oamenii abia așteptau să sărbătorească. Izbucni în râs, urmat de chicotelile oamenilor săi, care începură să se felicite bătându-se pe

spate.

– Ura pentru Maiestatea Sa! strigă Alb-ca-Neaua, ridicând celălalt stindard.

Firul lui auriu străluci în adierea vântului.

– Al naibii rege Calder!

Calder continuă să rânjească. Îi plăcea mult cum sună.

Preaslăvita Voastră Găoază,

Adevărul? Sub conducerea intenționat proastă a bătrânilor ticăloși din Consiliul vostru Închis, armata voastră putrezește. A devenit o friptură la grătar din cauza neglijenței de neînchipuit, cu care un craidon ar risipi averea tatălui său. Nici dacă ar fi fost sfătuitoarii dușmanului nu ar fi putut să distrugă interesele Găoazei Voastre în Nord cu mai multă ardoare. V-ați putea descurca mai bine, sincer să fiu. Cu adevărat e cea mai mare acuzație pe care sunt capabil să v-o aduc. Ar fi fost mai onorabil să urcați oamenii la bord în Adua, să le faceți cu mâna de la revedere, vărsând chiar și o lacrimă, decât să dați foc la corăbii și să îi trimiteți pe toți pe fundul golfului.

Adevărul? Mareșalul Kroy e priceput și are grijă de soldații săi, iar eu îmi doresc la nebunie să i-o trag fiică-sii, dar un bărbat are și el limitele lui. Lacheii lui, Jalenhorm, Mitterick și Meed, s-au bătut vitejește unii cu alții să ocupe poziția de cel mai prost general din istoria lumii. Cu greu mă pot hotărî care merită să fie disprețuit mai tare – nătângul fermecător, dar incompetent, carieristul mârșav și nechibzuit sau pedantul nehotărât, mare intrigant de război. Cel puțin, ultimul dintre ei a plătit pentru nebunia lui cu viața. Cu puțin noroc, restul îl vor urma.

Adevărul? Dar de ce vă pasă? Prietenii vechi ca noi n-au nevoie de prefăcătorii. Știu mai bine decât oricine că ești un om lipsit de orice merite, o paiată fără coloană vertebrală, un bărbățel ce-și plânge de milă, care se iubește și se urăște pe sine în același timp, un rege al nimicului, interesat doar de propria trufie. Bayaz conduce aici și îi lipsește orice urmă de judecată, de scrupule sau de milă. Omul e un monstru. Cel mai rău din câți am văzut eu vreodată, de fapt, de când m-am uitat ultima oară în oglindă.

Adevărul? Și eu putrezesc. Sunt îngropat de viu și deja putrezesc. Dacă n-aș fi atât de laș, m-aș sinucide, dar sunt, așa că trebuie să mă mulțumesc să-i ucid pe alții, în speranța că, într-o bună zi, dacă mă scald suficient de adânc într-o baie de sânge, voi ieși din ea purificat. În timp ce aștept cu sufletul la gură să vă reintru în grații, ceea ce nu se va întâmpla niciodată, voi fi, desigur, încântat să consum orice rahat pe care l-ați considera demn să mi-l scăpați peste ochi dintre bucle voastre regale.

Rămân al Găozei Voastre cel mai trădat și mai înjosit țap ispășitor,

*Bremer dan Gorst,
Observator Regal al Eșecului Nordic*

Gorst lăsa pana jos, uitându-se încruntat la o tăietură mică cu care se pricopsise în vârful degetului arătător și care îi îngreuna și cea mai mică acțiune. Suflă ușor peste scrisoare până când fiecare picătură de cerneală umedă se transformă într-un contur uscat, o împături și își trecu singura unghie neroasă de-a lungul ei, încet, pentru a obține cea mai dreaptă cută. Luă bulgărele de ceară și își lipi limba de cerul gurii. Ochii lui găsiră flacăra lumânării, sclipind ademenitor în umbre. Privi scânteile așa cum un om speriat de înălțimi se uită în jos de pe parapetul unui turn uriaș. Îl chema. Îl atrăgea. Îl amețea cu perspectiva încântătoare a propriei anihilări. *Uite-așa și neplăcerea asta rușinoasă, pe care o numesc*

batjocoritor viață, s-ar putea termina brusc. Nu trebuia decât să-și pună sigiliul, să o trimită și să aștepte venirea furtunii.

Oftă și apropie scrisoarea de flacăra, o urmări cum se înnegrește încet, cum se boțeste și dădu drumul ultimului colț ce ardea mocnit pe podeaua cortului, după care îl stinse cu talpa. Scria cel puțin una în fiecare noapte și folosea semne de punctuație sălbatică între propozițiile dezlănate. După care se silea să adoarmă. Uneori se simțea chiar bine. *Însă pentru scurtă vreme.*

Auzi un zăgănit afară și se încruntă. Urmă o izbitură puternică și un amestec de voci ridicate, ceva din tonul lor făcându-l să se întindă după cizme. Răsunară și mai multe glasuri, apoi nechezatul cailor. Înghăță sabia și smuci într-o parte pânza de la intrare.

Younger stătea afară, curățând de zor zalele armurii lui Gorst, la lumina unei lămpi. Acum se ridicase în picioare, lungindu-și gâtul ca să vadă mai bine, cu o apărătoare într-o mână și un ciocănel în cealaltă.

– Ce se întâmplă? chițăi Gorst.

– N-am... Păzea!

Se trase în spate când un cal trecu pe lângă el ca fulgerul, stropindu-i pe amândoi cu bulgări noroioși.

– Rămâi aici!

Gorst îi puse o mână blândă pe umăr.

– Ferește-te de primejdie.

Porni cu pași mari spre Vechiul Pod, ținându-și poalele cămășii într-o mână și sabia vârâtă în teacă, în cealaltă. Strigătele răsunau în fața lui, în întuneric. În razele lămpilor ce licăreau, Gorst zări siluete și chipuri, amestecate cu imaginea flăcării lumânării care încă îl obseda.

Un mesager se ivi din noapte, răsuflând greu, acoperit de noroi din cap până-n picioare.

– Ce se întâmplă? se răsti Gorst la el.

– Nordicii ne-au atacat în număr mare! șuieră mesagerul, apropiindu-se. Suntem depășiți. Vin peste noi.

Groaza lui însemna bucurie pentru Gorst. Încântarea i se urcă în gât atât de fierbinte, încât aproape că-l duru. Toate neplăcerile mărunte provocate de vânătăile și mușchii dureroși dispărură când se îndreptă spre râu. *Oare va trebui să-mi croiesc drum pe podul ăla luptându-mă pentru a doua oară în doar douăsprezece ore?* Mai că îi venea să chicotească de prostia lor. *Abia aștept.*

Câțiva ofițeri îndemneau la calm, în timp ce alții fugeau să-și salveze viața. Unii își căutau înfierbântați armele, alții le aruncau. Orice umbră era primul tâlhar dintr-o gloată de nordici și pe Gorst îl mânca palma să scoată sabia. Însă, foarte curând, descoperi că formele înșelătoare nu erau decât niște soldați nedumeriți, servitori pe jumătate îmbrăcați și grăjdari adormiți.

– Domnule colonel Gorst? Dumneavoastră sunteți, domnule?

Continuă să meargă, pierdut în gânduri. Se întorsese la Sipani. În fumul și haosul de la Casa Plăcerilor a lui Cardotti. Căutându-l pe rege în negura sufocantă. *Dar de data asta nu voi mai da greș.*

Un servitor cu un cuțit însângerat se holba la o masă informă ce zăcea pe pământ. *Identitate greșită.* Un bărbat ieși bolborosind dintr-un cort. Avea părul ciufulit și se chinuia să deschidă clema unei teci pentru sabie. *Nu vă fie cu supărare...* Gorst îl îmbrânci din calea lui cu un braț și înaintă prin noroiul gros. Un căpitan grasuț stătea așezat. Pe fața mânjită de sânge se citea surpriza. În jurul capului avea un bandaj gros.

– Ce se petrece? Ce se întâmplă?

Panică. Asta se petrece. Uimitor cât de iute o armată trainică se poate dizolva! Cât de repede eroii din timpul zilei devin niște lași pe timpul nopții. Se transformă într-o turmă și se poartă de parcă ar avea instincte animalice.

– Pe aici! cineva strigă în spatele lui. El știe!

Pașii lipăiră după el prin noroi. *Acum am și eu o turmă mică.* Nici măcar nu se uită în jur. *Dar ar trebui să știți că eu mă duc acolo unde e rost de ucis.*

Un cal apăru de niciunde, cu ochii dați peste cap. Cineva care fusese călcat urla disperat, lăsând urme în noroi cu unghiile. Gorst trecu peste

ei, urmând traseul inexplicabil al unei rochii de damă la modă, cu dantela și mătasea colorată plină de mizerie. Oamenii se îmbulziră tot mai tare, cu fețe palide pătate de negreală, cu priviri strălucind a nebunie, în care flăcările se reflectau precum torțele în sclipirile apei. Vechiul Pod era la fel de ticsit și de sălbatic exact ca în ziua anterioară când îi respinseseră pe nordici. Glasurile încercau să se acopere unul pe altul.

– Mi-ai văzut...

– Ăla e Gorst?

– Vin!

– Dă-te la o parte! Dă-te...

– Au plecat deja.

– El e! El o să știe ce trebuie să facem.

– Toată lumea înapoi! Înapoi!

– Domnule colonel Gorst, aș putea...

– Trebuie să facem ordine. Ordine! Vă implor!

Aici nu prea merge cu implorarea. Mulțimea se umfla, se repezea înainte, prăbușindu-se precum un val în cădere, iar spaima se aprindea ca o sabie trasă din teacă sau ca o torță fluturată prin fața cuiva. Primi un ghiont și Gorst răspunse cu un pumn care nimeri în suprafața aspră a unei platoșe. Ceva i se prinse de picior și el lovi cu putere, se eliberă și continuă să înainteze. Se auzi un țipăt când cineva se prăbuși împins peste parapet. Gorst îi surprinse cu coada ochiului ghetetele zbătându-se în aer, după care omul dispăru și se auzi pleoscăitul când pică în apele repezi de dedesubt.

Își croi drum până în capătul îndepărtat al podului. Cămașa i se sfâșiase, iar vântul șuiera cu putere. Un sergent rumen în obraji ținea o torță cât mai sus și urla cu glas dogit să se calmeze toată lumea. Și mai multe strigăte veneau din față, caii nechezau și soldații agitau armele. Dar Gorst nu auzea sunetul dulce al oțelului. Își strânse sabia și mai tare și înaintă posomorât.

– Nu!

Generalul Mitterick stătea în mijlocul unui de grup de ofițeri. Pesemne cel mai bun exemplu de furie dezlănțuită văzut vreodată de Gorst.

– Vreau ca Regimentele 2 și 3 să fie gata de asalt imediat!

– Dar, domnule... încercă unul dintre adjutanții lui. Încă n-au venit zorii, oamenii sunt împrăștiați, nu putem...

Mitterick își agită sabia în fața tânărului.

– Eu dau ordinele aici!

Deși este evident că nu poți încăleca în siguranță pe întunericul ăsta, tu vrei să duci câteva sute de oameni în galop spre un dușman invizibil.

– Puneți gărzi la pod! Oricine îndrăznește să îl treacă să fie spânzurat pentru dezertare! *Spânzurat!*

Colonelul Opker, secundul lui Mitterick, stătea în afara cercului învinuților, privind pantomima cu o resemnare tristă. Gorst îi puse o mână pe umăr.

– Unde sunt nordicii?

– S-au dus! se rățoi Opker, eliberându-și umărul. N-au fost decât vreo cincizeci. Au furat stindardele Regimentelor 2 și 3 și au pierit în noapte.

– Maiestatea Sa nu va tolera pierderea stindardelor sale, domnule general! urlă cineva.

Felnigg. A profitat de stânjeneala lui Mitterick, aruncându-se asupra lui, ca un uliu asupra iepurelui.

– Sunt perfect conștient de ceea ce nu va tolera Maiestatea Sa, răcni Mitterick. O să recuperez blestematele alea de steaguri și o să-i omor pe ticăloșii și tâlharii ăia, unul câte unul. Poți să-i spui asta lordului mareșal. *Îți cer stăruitor să-i spui asta!*

– Bine, îi voi spune tot, n-avea grijă.

Dar Mitterick îi întoarse deja spatele și începu să urle spre dreapta lui.

– Unde sunt iscoadele? Doar v-am zis să trimiteți iscoade, nu, Dimbik? Unde e Dimbik? Terenul, omule, terenul!

– Eu?

Un ofițer tânăr, alb la față ca varul, începu să se bâlbâie:

– Eu... ei bine... da, dar...

– S-au întors deja? Vreau să fiu sigur că terenul e bun. Spune-mi că e bun, mama mă-sii de treabă!

Ochii bărbatului rătăciră disperați în toate direcțiile, apoi păru că-și adună curajul și pocni din călcâie în poziție de drepti.

– Da, domnule general, am trimis iscoadele și s-au întors, de fapt, s-au întors de mult și terenul este... perfect. Ca o masă de jucat cărți, domnule. O masă pentru cărți de joc... cu mult orz pe ea.

– Excelent! Nu mai am nevoie de alte surprize blestemate.

Mitterick se îndepărtă cu pași mari și apăsați și cu poalele mantiei fluturând în vânt.

– Unde dracului e maiorul Hockelman? Vreau cavaleria gata să pornească asaltul imediat ce avem puțină lumină ca să ne pișăm. M-ați înțeles? Să ne pișăm.

Glasul i se risipi în vânt alături de smiorcăielile jalnice ale lui Felnigg și lămpile ofițerilor îl urmară și ele curând, lăsându-l pe Gorst în întuneric, frustrat și sufocat de dezamăgire ca un mire părăsit de mireasa lui la altar.

Un raid, atunci. Un mic atac oportunist cauzase toate astea, declanșat de ideea proastă a lui Mitterick de a expune steagurile. Aici nu va fi nici glorie și nici izbăvire. Numai prostie, lașitate și pierdere de vreme. Gorst se întrebă într-o doară câți muriseră deja în haosul ăsta. De zece ori mai mulți decât omorâseră nordicii? Să dea dracii dacă dușmanul nu e cel mai puțin primejdios element al războiului.

Cum de-am putut fi atât de ridicol de nepregătiți? Fiindcă nu ne-am închipuit că vor avea tupeul să atace. Dacă nordicii și-ar fi dat mai mult silința, ne-ar fi putut lua podul din nou și ar fi capturat două regimente de cavalerie în loc de numai două stindarde. Cinci bărbați și-un câine ar fi putut rezolva asta. Și-atunci, de ce n-o făcuseră? Fiindcă nu și-au închipuit că suntem atât de ridicol de nepregătiți. Un eșec pentru toată lumea. Mai ales pentru mine.

Se întoarse și dădu peste un grup mic de soldați și servitori, cu echipamente care mai de care mai nepotrivite. Erau cei care se luaseră după el pe pod și dincolo de el. Un număr surprinzător. *Oi. Și-atunci eu ce sunt? Câinele turmei? Ham, ham, cretinilor!*

– Ce să facem, domnule? întrebă unul din apropiere.

Gorst ridică din umeri. Apoi porni târșându-și picioarele spre pod, așa cum făcuse și după-amiază, înghiontindu-i pe cei care-i stăteau în cale. Zorii încă nu dădeau semne că vor apărea curând, dar probabil că nu mai era mult.

A venit vremea să-mi pun armura.

Gât-Îngust coborî dealul, privind cu atenție prin întuneric ca să nu calce greșit, strâmbându-se din cauza durerii din genunchi. Se strâmbă din cauza gâtului răgușit și a nasului tot mai iritat.

Respirația îi semăna mai degrabă a hârâit. Dar cel mai mult se strâmbă la întrebarea pe care și-o tot pusese despre o noapte dificilă, rece și lipsită de somn. O noapte plină de griji și de regrete, de scâncetul slab al celor aflați în pragul morții, dar și de sforăiturile sonore ale bezmeticului ăluia de Whirrun de Bligh.

Să-i mărturisească lui Dow cel Negru ce îi spusese Calder sau nu? Aruncă o privire spre Dow. Cicatricele ce-i brăzdau obrazii sclipeau în negru și portocaliu sub torța lui Fiori. Gât-Îngust se întrebă dacă prințul fugise deja. Îl cunoștea de când era mic și n-ar fi putut să-l laude prea tare pentru curaj, dar observase ceva diferit la el când discutaseră noaptea trecută. Ceva pe care nu-l recunoscuse. Sau mai degrabă îl recunoscuse, dar nu fiindcă-l mai văzuse la Calder, ci la tatăl lui. Și Bethod nu prea dăduse bir cu fugiții. Asta îl și omorâse. Ei bine, asta și Sângerosul Nouă, care îi crăpase capul. Un lucru la care Calder se putea aștepta, dacă Dow afla ce spusese. Mai bine ca Dow să afle de la el și nu de la altcineva.

Să-i mărturisească sau nu?

– Rahat! șopti el.

– De acord, întâri Fiori.

Gât-Îngust aproape că se împiedică, gata să se întindă pe iarba umedă. Își aminti atunci că înjurătura putea fi folosită în nenumărate situații. Aceasta era și frumusețea ei. Putea însemna orice, în funcție de cum stăteau lucrurile. Groază, șoc, durere, teamă, grijă. Niciun înțeles nu părea deplasat. Se aflau în mijlocul unui război.

Căsuța dărăpănată se deslușea amenințătoare prin întuneric. Pe zidurile năruite apăruseră urzicile, o bucată de acoperiș se prăbușise în interior, iar buștenii putrezi se iveau precum oasele unui schelet. Dow luă torța lui Fiori.

– Așteaptă aici!

Fiori se opri o clipă, apoi își plecă fruntea și se sprijini cu spatele de ușă. Gât-Îngust dădu din umeri și trecu încovoiat pe sub pragul de sus, dar celălalt bărbat nu-și mișcă niciun mușchi. Ochiul lui de metal sclipi sub razele delicate ale lunii.

Ajuns dincolo, Gât-Îngust se îndreptă de spate, mai mult decât îngrijorat. Când se găsea singur cu Dow cel Negru, o parte din el, și deloc una mică, se aștepta întotdeauna la un cuțit între umeri. Sau poate în piept. Un cuțit, în orice caz. Și de fiecare dată rămânea surprins că a supraviețuit întâlnirii. Nu se simțise niciodată așa cu Treicopaci sau cu Bethod. Cu greu îți dădeai seama dacă ești de partea cui trebuie... Se trezi că-și roade o unghie, dacă se putea numi așa. Nu mai rămăsese aproape nimic din ea, prin urmare renunță.

Dow se îndreptă cu torța în capătul opus al camerei. Odată cu el, umbrele se târau de-a lungul grinzilor grosolan îmbinate.

– N-am primit vești nici de la fată, nici de la tatăl ei.

Gât-Îngust decise că e mai bine să păstreze tăcerea. Ori de câte ori rostea vreun cuvânt zilele astea, totul se sfârșea cu un dezastru.

– Se pare că mi-am făcut datorii la ticălosul ăla de uriaș pentru nimic. Din nou, tăcere.

– Ce să le ceri femeilor, nu?

Gât-Îngust ridică din umeri:

– Adevărul e că nu mă prea pricep la chestia ăsta.

– Dar ai avut una drept secund, nu? Cum ai făcut să meargă lucrurile?

– Ei îi aparțin toate meritele. N-aș fi putut avea un secund mai bun decât Minunata. Morții știu că am făcut niște alegeri de rahat la viața mea, dar că am ales-o pe ea n-o s-o regret niciodată. Chiar niciodată. E aspră ca un scaiete și dură ca orice bărbat pe care-l cunosc. Are boase mai mari decât mine și e și mai deșteaptă. Întotdeauna vede prima dincolo de suprafață. Apoi, e dreaptă. Am încredere oarbă în ea. Nu există altcineva în care să mă încred mai mult.

Dow ridică din sprâncene:

– Să bată clopotele atunci! Poate ar fi trebuit s-o aleg pe ea să ducă treaba la capăt.

– Probabil, murmură Gât-Îngust.

– Secundul trebuie să fie cineva în care ai încredere.

Dow se apropie de fereastră, scrutând în noaptea bătută de vânt.

– Trebuie să am încredere.

Gât-Îngust schimbă subiectul:

– O așteptăm pe prietena ta cu pielea neagră?

– Nu sunt sigur că o pot numi prietena mea. Dar da.

– Cine e?

– O locuitoare a deșertului. Încă n-a dat-o de gol culoarea?

– Întrebarea mea e ce interese are în Nord?

– N-am un răspuns foarte clar, dar, din câte m-am prins, are și ea propriul război. Unul vechi. Deocamdată ne leagă același câmp de luptă.

Gât-Îngust se încruntă:

– Un război între vrăjitori? Și vrem noi să facem parte din așa ceva?

– Facem deja parte. Războiul e război, cu vrăjitori sau fără.

– Unde-ai găsit-o?

– Ea m-a găsit pe mine.

Vorbele nu-l liniștiră deloc pe Gât-Îngust. Ba dimpotrivă.

– Magie. Nu știi...

– Ai fost ieri la Eroii, nu? Și l-ai văzut pe Talpă-Despicată.

O amintire care nu-ți ridică moralul mai deloc.

– Da.

– Uniunea are magie, e un lucru cert. La foc trebuie să răspunzi tot cu foc.

– Și dacă ardem cu toții?

– Îndrăznesc să afirm că așa se va întâmpla.

Dow dădu din umeri.

– Așa e la război.

– Poți avea încredere în ea totuși?

– Nu.

Ishri se sprijinea de peretele de lângă ușă. Își încrucișase picioarele și avea o privire de parcă știa ce gândește Gât-Îngust și nu era câtuși de puțin impresionată. Gât-Îngust se întrebă dacă știa și ce gândește el despre Calder și încercă să și-l alunge din minte, dar sfârși prin a-i evoca și mai mult imaginea.

Dow nici măcar nu se întorsese cu fața. Fixase torța într-un suport ruginit din perete și privea cum scapără flăcările.

– Se pare că micul nostru gest de pace s-a dus naibii, nu? întrebă el peste umăr.

Ishri încuviință din cap.

Dow își răsfrânse buza de jos.

– Nimeni nu vrea să fie prieten cu mine.

Ishri ridică o sprânceană într-o arcuire aproape imposibil de înaltă.

– Ei bine, cine ar vrea să bată palma cu un bărbat ale cărui mâini sunt la fel de mânjite de sânge ca ale mele?

Ishri dădu din umeri.

Dow își privi mâna, încleștă pumnul și oftă.

– Îmi închipui că va trebui să le mânjesc de sânge și mai tare. Ai idee de unde vor veni astăzi?

– De peste tot.

– Știam că vei spune asta.

– Atunci, de ce mai întrebi?

– Cel puțin te-am făcut să vorbești.

Se lăasă o tăcere lungă, apoi Dow se întoarse, în sfârșit, sprijinindu-se cu coatele pe pervazul îngust al ferestrei.

– Haide, dă-i drumul!

Ishri se dezlipi de perete și își lăasă capul pe spate, rotindu-l încet. Dintr-un motiv straniu, fiecare mișcare a femeii îl dezgusta pe Gât-Îngust. Parcă se uita la un șarpe alunecos.

– La est, un bărbat pe nume Brock a luat comanda și se pregătește să atace podul din Osrung.

– Și ce fel de om e? Ca Meed?

– Exact opusul. Tânăr, frumos și curajos.

– Așa, ce-i iubesc p-ăștia tineri, frumoși și curajoși...

Dow se uită la Gât-Îngust.

– Fix de-aia te-am ales să-mi fii secund.

– Niciuna din trei nu e atât de rea.

Gât-Îngust își dădu seama că își roade unghia din nou și își șterse mâna de fesă.

– În centru, continuă Ishri, Jalenhorm are un număr mare de soldați, gata să traverseze pârâul.

Dow rânji lacom.

– Mă bucur să văd cum oamenii încearcă să se cațäre pe dealuri câtă vreme eu mă aflu în vârful lor. Îmi oferă un lucru pe care să-l aștept cu nerăbdare.

Gât-Îngust nu putea spune același lucru, oricât de mult teren aveau de partea lor.

– La vest, Mitterick se dă peste cap, gata să-și pună la treabă caii lui drăguți. Are oameni și peste râul cel mic, în pădurile de pe flancul de apus.

Dow ridică din sprâncene.

– Aha! Așadar, Calder a avut dreptate.

– Calder a muncit din greu toată noaptea.

– Pe toți demonii, dacă nu e prima dată când aud că nenorocitul a muncit din greu.

– A furat două stindarde de-ale Uniunii pe întuneric. Acum îi ațâță.

Dow cel Negru chicoti ușor:

– N-o să găsești un om mai priceput la ațâțat. Întotdeauna mi-a plăcut flăcăul ăsta.

Gât-Îngust se încruntă:

– Serios?

– Păi, altfel de ce i-aș fi dat atâtea șanse? Nu duc lipsă de bărbați care pot dărâma o ușă cu piciorul. Însă, câteodată, mi-ar trebui vreo doi cărora să le treacă prin minte să încerce clanța mai întâi.

– Ai și tu dreptate.

Totuși, Gât-Îngust se întrebă ce-ar mai fi zis Dow, dacă ar ști că prințul l-ar vrea mort numaidecât. Nu dacă ar ști, ci *când* va ști, mai corect spus. Era mai degrabă o chestiune de timp, nu?

– Arma asta nouă a lor...

Ochii lui Dow deveniră două fante ucigătoare.

– Ce e cu ea?

– Bayaz.

Ishri îl imită pe Dow și ochii ei deveniră la fel de primejdioși. Gât-Îngust se întrebă dacă mai exista cineva pe lume care să-și îngusteze privirea în asemenea hal.

– Întâiul dintre Magi. Are ceva nou.

– Asta e tot ce poți?

Ea își ridicase capul și își privea vârful nasului.

– Bayaz nu e singurul care poate face surprize. Am și eu una pentru el, mai târziu, azi.

– Știam eu că există un motiv pentru care te-am luat sub aripa mea, zise Dow.

– Aripa ta adăpostește tot Nordul, preamărite Protector.

Ishri își dădu ochii peste cap, fixând tavanul.

– Profetul se adăpostește sub aripa Domnului. Iar eu mă adăpostesc sub aripa Profetului. Chestia aia care te apără de ploaie, știi?

Femeia își ridică brațul și își undui degetele de parcă oasele i-ar fi lipsit. Începu să rânjească și își arată dinții mult prea albi.

– Mari sau mici, toți trebuie să ne găsim un adăpost.

Torța lui Dow scoase un pocnet, lumina pâlpâi o secundă și Ishri dispăru.

– Mai cugetă la asta, se auzi o voce chiar lângă urechea lui Gât-Îngust.

NUMELE

Cu capul îndesat între umeri, Beck se holba la foc. Doar o adunătură de bețe înnegrite, câțiva tăciuni portocalii în centru și o limbă arzătoare plăpândă, biciuită, bătută și răsucită întruna, neajutorată în bătaia vântului. Se stingea. La fel ca el. Se agățase atâta timp de visul lui de a deveni un erou, încât acum, că nu mai rămăsese nimic din el decât cenușă, nu mai știa ce vrea. Stătea acolo, sub stelele palide ce primiseră numele unor oameni măreți, ale unor fapte mărețe și ale unor bătălii mărețe, iar el habar n-avea cine e.

– Nu prea ai somn, nu?

Drofd se foi și se ridică în lumina focului, își încrucișă picioarele și își acoperi umerii cu pătura.

Beck mormăi ceva cât putu de încet. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să stea de vorbă.

Drofd îi întinse o bucată din carnea de ieri, învelită într-un strat lucios de grăsime.

– Ți-e foame?

Beck clătină din cap. Nici nu-și mai amintea când mâncase ultima dată. Probabil înainte să doarmă ultima dată, dar simplul miros al cărnii îi provoca greață.

– Atunci, o țin pentru mai târziu.

Drofd vârî carnea într-un buzunar din față al vestei, lăsând osul în

afară, își frecă palmele și le apropie de foc. Beck nu mai văzuse niciodată mâini atât de murdare. Drofd părea să aibă cam aceeași vârstă cu el, doar că era mai scund și mai negru la față. Pe bărbie îi apăruseră câteva fire țepoase. Așa cum stătea în întuneric, semăna puțin cu micul Reft. Beck înghiți în sec și își feri privirea.

– Ai căpătat un nume carevasăzică...

Beck încuviință scurt din cap:

– Beck cel Roșu.

Drofd chicoti în barbă:

– Un nume bun! Sună înfricoșător. Ești încântat, îmi închipui.

– Încântat?

Simți o nevoie copleșitoare să adauge: „M-am ascuns într-un dulap și l-am omorât pe unul de-ai noștri.”

În schimb, spuse:

– Cred că da.

– Ce mi-ar mai fi plăcut și mie un nume. Bănuiesc că o să-mi vină și mie rândul.

Beck continuă să privească focul, sperând ca vorbăria să se stingă de la sine. Însă Drofd părea că are chef de discuții.

– Ai familie?

Subiectele cele mai obișnuite, mai evidente și mai jalnice la care se putea gândi un băiat. Depuse un efort aproape dureros să îi răspundă.

– Mama. Doi frați mai mici. Unul a intrat ucenic la fierarul din vale.

Poate că era jalnic, dar, odată ce deschise gura și gândurile i se întoarseră acasă, se trezi că nu se mai oprește din pălăvrăgit.

– Cel mai probabil mama se pregătește să strângă recolta. Se cocea atunci când am plecat. Trebuie să ascută coasa. Iar Festen va strânge după ea...

Pe toți morții, cât și-ar fi dorit să fie cu ei! Voia să zâmbească și să plângă în același timp. Se opri din vorbit ca să nu se întâmple exact așa.

– Am șapte surori, spuse Drofd. Eu sunt cel mai mic. E ca și cum ai avea opt mame care să te bată la cap și să te pună la punct toată ziua, cu o limbă mai aspră decât o tociță. Nu mai e niciun bărbat în casă și nu se vorbește despre treburile bărbătești. Casa a fost un fel de iad pentru mine, mă jur.

O casă caldă, cu opt femei și fără săbii nu-i suna atât de îngrozitor. Și Beck crezuse odată că acasă la el e un fel de iad. Acum avea o altă idee despre cum arată iadul. Drofd îi dădu înainte cu bolboroseala:

– Dar acum am altă familie. Gât-Îngust, Minunata, Yon cel Hazliu și restul. Luptători buni. Nume bune. Stau aproape de tine, dar își văd de ale lor. Am pierdut vreo doi în ultimele zile. Oameni buni, dar...

Părea că și el rămăsese fără cuvinte pentru o clipă. Nu-i luă mult timp să găsească altele, totuși.

– Gât-Îngust a fost cândva secundul lui Treicopaci. De atunci, n-a ratat nicio bătălie. Face lucrurile ca pe vremuri. Un bărbat foarte corect. Te-ai ținut bine pe picioare, de-ai nimerit aici, îmi închipui.

– Da.

Beck nu simțea că se ținuse bine pe picioare, la drept vorbind. Simțea în continuare că se clatină și, mai devreme sau mai târziu, dar cel mai probabil mai devreme, o să se prăbușească de-o să-i sară creierii din cap.

– De unde ai sabia?

Beck clipi des și privi mânerul armei, surprins că încă se află lângă el.

– A fost a tatei.

– Și el, tot luptător?

– Un Om Ales. Faimos, zic eu.

Și cât își dorise să se laude cu asta! Însă acum, numele avea un gust acru.

– Shama Inimă-de-Piatră.

– Ce? Cel care s-a luptat în duel cu Sângerosul Nouă? Cel care...

A pierdut.

– Da. Sângerosul Nouă a venit cu toporul la duel și tata și-a adus sabia.

Au tras la sorti. Sângerosul Nouă a câștigat și a ales sabia.

Beck scoase cu grijă sabia, de teamă să nu taie pe cineva cu ea din greșeală. Într-o singură noapte, învățase să respecte cum trebuie metalul ascuțit.

– S-au luptat și Sângerosul Nouă i-a despica burta tatei.

I se părea o nebunie acum că se repezise să-i calce pe urme. Un bărbat pe care nu-l cunoscuse și ale cărui fapte aveau să-l ducă spre momentul în care și lui i se vor scoate mațele.

– Vrei să zici că... Sângerosul Nouă a ținut sabia asta cu mâna lui?

– Cam așa ceva.

– Îmi dai voie?

Venise vremea ca Beck să-i spună lui Drofd să-și ia gândul, dar nu culesese cine știe roade făcând pe șmecherul singuratic. Poate, de data asta, merita să aibă un prieten, doi. Îi întinse sabia cu mânerul îndreptat spre el.

– Fir-ar să fie, ce sabie grozavă!

Drofd se zgâia la armă hipnotizat.

– Încă e sânge pe ea.

– Da, reuși Beck să cârâie.

– Măi, măi, măi...

Minunata păși țănoș cu mâinile în șolduri și limba scoasă printre dinți.

– Doi flăcăi care își admiră armele la lumina focului? Nu vă îngrijorați, știu cum se întâmplă. Aveți impresia că nimeni nu vă urmărește, o luptă urmează să vină și voi credeți că nu mai apucați să le încercați. Cel mai firesc lucru din lume.

Drofd își dres glasul și înapoie sabia rapid.

– Discutam și noi... știi tu. Despre nume. Tu cum te-ai ales cu al tău?

– Al meu? se răsti Minunata, privindu-l printre gene.

Beck nu prea înțelegea cum stă treaba cu o femeie care luptă, darămite cu una care conduce o grupă. Una care era căpetenie acum, nici mai mult,

nici mai puțin. Trebuia să admită că Minunata îl speria puțin cu uitătura ei dură, cu capul ăla noduros și cele două cicatrici, una veche pe-o parte și alta proaspătă în cealaltă parte.

Altădată s-ar fi rușinat să se simtă speriat de o femeie, dar acum nu părea să mai conteze, când îl înfricoșa absolut totul.

– M-am ales cu el când le-am tras niște șuturi unor flăcăi curioși exact așa, ca voi.

– De la Treicopaci i se trage.

Yon cel Hazliu se rostogoli înfășurat în păturile sale și se sprijini într-un cot, privind spre foc cu un ochi abia întredeschis, scărpinându-și smocul de barbă neagră cu fire argintii.

– Familia ei avea o fermă chiar la nord de Uffrith. Oprește-mă dacă greșesc.

– Fără îndoială, spuse ea, nu-ți face griji.

– Și când au început necazurile cu Bethod, niște băieți de-ai lui au apărut în vale. Iar ea s-a ras în cap.

– M-am ras cu vreo două luni înainte de asta. Îmi intra mereu în ochi când aram cu plugul.

– Să se consemneze că sunt de acord cu spusele Minunatei. Vrei să continui tu?

– Nu, te descurci foarte bine.

– Acum, că am trecut de capitolul brici, să reluăm. A pus mâna pe o sabie, i-a convins și pe alții din vale să facă la fel și le-a pregătit o ambuscadă.

Ochii Minunatei sclipiră în lumina focului.

– Așa, deci.

– Apoi a apărut și Treicopaci. Eu și Gât-Îngust eram cu el. Ne așteptam să găsim valea arsă de-a binelea și pe fermieri împrăștiați. Când colo, am dat peste doisprezece băieți de-ai lui Bethod spânzurați și alți doisprezece, luați ostatici. Iar fata asta grozavă îi veghea toată numai un zâmbet. Ce-a spus el atunci?

– Nu îmi prea amintesc, mormăi ea.

– „Ciudat de grozav să ai o muiere la conducere!” rosti Yon cu o voce prefăcută de bas. „O să-i zicem Ciudat-de-Minunata timp de o săptămână sau două.” După aceea, partea cu „ciudat” a picat și gata.

Minunata încuviință din cap posomorâtă.

– Și o lună mai târziu, Bethod tot a venit și a ars valea.

Yon ridică din umeri.

– Da, însă ambuscada de atunci tot bună rămâne.

– Dar tu, Yon cel Hazliu Cumber?

Yon dădu păturile într-o parte și se ridică în capul oaselor.

– Nu prea e nimic de spus.

– Nu fi modest! Yon și-a primit numele direct în vremurile vechi, fiindcă obișnuia să facă pe bufonul, nu-i așa? Apoi, cât se poate de tragic, și-a pierdut sula în bătălia de la Ineward, o pierdere pentru care femeile din Nord au plâns mai abtîr decît pentru soții, frații și tații lor uciși acolo. De atunci, s-a terminat cu zâmbetele.

– O minciună gogonată!

Yon îndreptă un deget gros spre Beck.

– N-am avut niciodată simțul umorului. Iar la Ineward am pierdut doar o bucătică de coapsă. A curs mult sânge, dar nimic grav. Între picioare, totul merge ca uns, nu te îngrijora.

În spatele lui, pentru ca el să n-o vadă, Minunata arăta spre vintrele ei.

– Cocosel și ouțe, rosti ea doar mișcând din buze, și mimă o acțiune de retezare cu o singură mână. Cocosel... și...

Yon se întoarce brusc și ea își cercetă atentă unghiile, de parcă nu făcuse nimic.

– Toată lumea s-a trezit?

Puhoi se apropie șchiopătînd printre cei adormiți și printre focuri, însoțit de un bărbat pe care Beck nu-l cunoștea, zvelt, cu un smoc de păr cărunt.

– Cel mai tânăr ne-a trezit, gemu Minunata. Drofd îi pipăia arma lui Beck.

– Dar știi că se poate întâmpla, nu? spuse Yon.

– Poți s-o pipăi și pe-a mea dacă vrei.

Puhoi scoase toporișca de la brâu și o ținu înclinată.

– Are o umflătură mare la capăt!

Drofd chicoti, dar ceilalți nu prea debordau de veselie. Nici Beck nu avea chef de hăhăit.

– Nu?

Puhoi privi în jur nerăbdător.

– Sunt prea bătrân pentru voi, așa-i? Recunoașteți. Sunt prea bătrân, nu?

– Bătrân sau nu, mă bucur că ești aici, zise Minunata, ridicând o sprânceană. Uniunea nu va îndrăzni să ne atace, dacă vă am pe amândoi.

– Nu le-aș fi dat nicio șansă, dar a trebuit să mă duc să mă piș.

– A treia oară pe noapte? întrebă Yon.

Puhoi se uită spre cer.

– Cred că a patra oară.

– Și de-aia îi zice lumea Puhoi, murmură Minunata printre dinți. În caz că erai curios.

– Am dat peste Scorry Tiptil în drum.

Puhoi arată spre bărbatul din spatele lui.

Tiptil păru să reflecteze câteva clipe asupra cuvintelor, apoi vorbi cu voce domoală:

– Aruncam și eu o privire în jur.

– Și-ai găsit ceva? îl descusu Minunata.

El încuviință din cap foarte încet, de parcă tocmai ce ar fi descoperit însuși secretul vieții.

– Se dă o bătălie.

Se lăsă să alunece lângă Beck, cu picioarele încrucișate, și îi întinse

mâna.

– Eu sunt Scorry Tiptil.

– I se zice așa fiindcă nu se aude nimic când sare și atinge pământul, explică Drofd. De cele mai multe ori iscodește. Ca poziție, stă în spate, cu o lance.

Beck îi întinse o mână moale:

– Beck.

– Beck cel Roșu, completă Drofd. Așa îl cheamă. Ieri a primit numele. De la Deșiratul. În băătălia de la Osrung. Acum e cu noi...

Vocea i se frânse, Beck și Scorry se încruntară, așa că băiatul se înveli din nou cu pătura.

– Gât-Îngust ți-a ținut deja discursul? întrebă Scorry.

– Discursul?

– Despre lucrurile corecte?

– A pomenit ceva.

– N-aș prea lua-o în serios.

– Nu?

Scorry dădu din umeri:

– Un lucru corect diferă de la un om la altul.

Începu să-și scoată cuțitele și să le aranjeze pe pământ, în fața lui. De la un pumnal imens cu plăsea de os, nu cu mult deosebit de o sabie scurtă, până la unul micuț și curbat, care n-avea nici măcar mâner, ci doar două inele în care îți vârai degetele.

– Țsta e pentru curățat mere? se interesă Beck.

Minunata trasă cu degetul o linie imaginară în dreptul gâtului ei musculos.

– Pentru tăiat beregata.

Beck crezu că ea râde de el, iar Scorry scuipe pe o bucată de zidărie. Când mica lamă străluci în lumina focului, lui Beck îi mai pieri din siguranță. Scorry apăsă cuțitașul pe piatră și îl ascuți scurt pe-o parte și

pe alta, hârșt, hârșt, moment în care toată lumea aruncă păturile cât colo!

– Oțel!

Whirrun sări în sus, se învârti bezmetic, cu sabia înfășurată în țealele în care dormise.

– Aud oțel!

– Gura! strigă cineva.

Whirrun își eliberă sabia și își dădu gluga pe spate.

– Sunt treaz. S-a făcut dimineață?

După cum stăteau lucrurile, poveștile cu Whirrun de Bligh gata oricând de luptă păreau cam exagerate. Își lăsă sabia să-i cadă pe lângă corp și se uită printre gene la cerul negru, pe care stelele se ascundeau printre fuioarele de nori.

– Dar de ce e întuneric? Să nu vă temeți, copii! Whirrun e cu voi și gata de luptă.

– Să mulțumim morților, gemu Minunata. Suntem salvați.

– Întocmai, femeie!

Whirrun își trase gluga la loc, se scărpină în cap, își aranjă părul într-o parte, lipindu-l de scalp, în timp ce smocul din cealaltă parte părea un scaiet. Se holbă spre Eroi și, fiindcă nu văzu altceva decât niște focuri amărâte, oameni care dormeau și aceleași pietre dintotdeauna, se apropie târșându-și picioarele de flăcări și căscă.

– Am scăpat de o conversație plicticoasă. Dar am auzit oare ceva povești despre nume?

– Da, murmură Beck, fără să îndrăznească să mai adauge nimic.

Parcă vorbea cu Skarling însuși. Crescuse cu povești despre faptele mărețe ale lui Whirrun de Bligh. Îl ascultase pe bețivanul bătrân de Scavi depănându-le în sat și mereu îi cerea să-i spună și mai multe. Visase să stea alături de el ca un egal și să-și câștige un loc în baladele despre el. Și iată cum nimerise acum chiar lângă el, ca un laș, un prefăcut și ucigaș de prieteni. Își strânse mai bine pelerina de la mama lui, simțind ceva tare sub unghii. Își dădu seama că pelerina încă avea pe ea sângele lui Reft și

trebui să-și înăbușe un fior. Beck cel Roșu. Avea sânge pe mâini, adevărat. Numai că nu se simțea deloc așa cum visase.

– Nume, nu?

Whirrun își ridică sabia și o îndreptă spre foc. Părea mult prea grea și prea lungă pentru a putea fi considerată o armă.

– Asta e Mama Săbiilor și oamenii au sute de nume pentru ea.

Yon închise ochii și se culcuși la loc, Minunata se rostogoli pe spate, cu ochii ațintiți spre cer, dar Whirrun îi dădu înainte, grav și măsurat, de parcă mai făcuse asta adesea înainte.

– Briciul-Zorilor, Făcătoarea-de-Morminte, Secerișul-Însângerat, Cea-mai-Înaltă și Cea-mai-Joasă. Ori Scac-ang-Gaioc, care în limba din vale înseamnă Sfârșierea-Lumii, bătălia ce s-a dat la începutul timpului și care se va da încă o dată la sfârșitul lui. Ea e răsplata și pedeapsa mea. Binecuvântarea și blestemul meu. Am primit-o de la Daguf Col, când zăcea pe patul de moarte, iar el o avea de la Yorweel Muntele, care o primise de la Patru-Fețe, căruia îi fusese dată de Leef-Reef-Ockang și așa mai departe până la începutul lumii. Când vorbele lui Shoglig se vor împlini, iar eu voi sta față în față cu Doamna cu Coasa în sfârșit, o voi da și eu celui care va merita să o poarte. Faima ei va dăinui, împreună cu numele celor care au clădit-o, iar lista cu oameni grozavi care au murit din cauza ei se va mări. În valea unde m-am născut, se zice că e sabia Domnului și că a picat din ceruri.

– Și tu nu crezi? întrebă Puhoi.

Whirrun înlătură niște noroi de pe mânerul ei cu degetul mare.

– Credeam pe vremuri.

– Și-acum?

– Dumnezeu face lucrurile, nu? Dumnezeu e un fermier. Un meșter. O moașă. Dumnezeu dă viață lucrurilor.

Își lăasă capul pe spate și privi cerul.

– Ce să vrea Dumnezeu cu o sabie?

Minunata își apăsă pieptul cu mâna.

– Ah, Whirrun, ești al naibii de *filozof*! Aș putea să stau aici ore întregi și să încerc să pricep tot ce vrei să spui.

– Whirrun de Bligh nu pare un nume prea deosebit, rosti Beck și regretă imediat când toată lumea își întoarse privirea spre el, inclusiv Whirrun.

– Nu?

– Ei bine... ești din Bligh, presupun. Nu?

– N-am fost niciodată acolo.

– Atunci?

– Sincer, n-aș putea să-ți spun cum s-a întâmplat totul. Poate că Bligh e singurul loc de sus despre care oamenii de jos au auzit.

Whirrun dădu din umeri:

– Nu prea contează oricum. Numele în sine n-are nicio treabă. Dar ce faci din el e cu totul altceva. Oamenii nu se scapă în pantaloni când aud de Sângerosul Nouă din cauza numelui. Se scapă în pantaloni din cauza omului care a purtat numele ăsta.

– Și ce vrea să însemne Whirrun Crapă-Nuci? întrebă Drofd.

– Exact ce spune. Un bătrân de pe lângă Ustred m-a învățat cum să sparg nucile cu pumnul. Mai întâi...

Minunata pufni:

– Vinzi castraveți grădinarului.

– Poftim?

– Nu, zise și Yon. Nu-i adevărat.

– Ți se spune Crapă-Nuci din același motiv pentru care pe Leef Crapă-Nuci îl cheamă cum îl cheamă.

Minunata se ciocăni cu degetul în propria țeastă rasă.

– Fiindcă toată lumea știe că ai avea ceva la tărtăcuță.

– Serios? se încruntă Whirrun. Asta nu mă prea încântă. Ce ticăloși! Va trebui să am o discuție cu ei când îi aud data viitoare că-mi spun așa. Mi-ai stricat tot cheful.

Minunata își întinse mâinile în lateral.

– Așa am eu darul ăsta.

– 'Neața, oameni buni!

Curnden Gât-Îngust se apropie de foc, cu obrazii supti și părul sur răvășit de vânt. Părea obosit. Cearcăne adânci sub ochi și nările roșii pe margini.

– Toată lumea în genunchi! se răsti Minunata. A venit mâna dreaptă a lui Dow cel Negru.

Gât-Îngust făcu un gest a lehamite.

– Nu-i nevoie să vă ploconiți.

Cineva păși în urma lui. Caul Fiori-îți-dau, își dădu seama Beck și stomacul i se strânse.

– Ești bine, comandante? întrebă Drofd, scoțând bucata de carne din buzunar și oferindu-i-o.

Gât-Îngust se strâmbă când își îndoi genunchii și se ghemui lângă foc. Își vârî un deget într-o nară și suflă prin cealaltă. Ieși un șuierat lung ca al unei rațe pe moarte. Apoi luă bucata de carne și mușcă din ea.

– Înțelesul „binelui” se schimbă cu anii, am constatat. Sunt aproape bine dacă e să mă iau după standardele ultimelor câteva zile. Acum douăzeci de ani, aș fi zis că m-am apropiat de moarte.

– Suntem pe câmpul de luptă, nu?

Whirrun era tot un zâmbet.

– Doamna cu Coasa a stat lipită de noi toți.

– Un gând grozav! spuse Gât-Îngust, scuturându-și umerii, de parcă i-ar fi suflat cineva în ceafă. Drofd!

– Da, comandante!

– Dacă vine Uniunea, și bănuiesc că așa se va întâmpla... ar fi mai bine să nu te bagi.

– Cum adică să nu mă bag?

– Va fi o bătălie serioasă. Știu că ești curajos, dar n-ai echipamentul

necesar. O toporișcă și un arc? Uniunea are armuri, oțel bun și câte și mai câte...

Gât-Îngust clătină din cap:

– O să-ți gădesc un loc undeva, în spate...

– Domnule comandant, nu! Vreau să lupt.

Drofd se uită la Beck ca și cum i-ar fi cerut sprijinul. Dar Beck n-avea ce să-i dea. El și-ar fi dorit să rămână în spate.

– Vreau să-mi câștig un nume. Dă-mi o șansă!

Gât-Îngust se încruntă.

– Cu nume sau fără, vei rămâne același om. În niciun caz nu vei deveni unul mai bun. Poate chiar vei fi unul mai rău.

– Da, se trezi Beck rostind.

– Ușor de spus pentru cei care au unul! se răsti Drofd, privind furios focul.

– Dacă vrea să lupte, lasă-l, își dădu cu părerea Minunata.

Gât-Îngust ridică privirea, surprins. De parcă și-ar fi dat seama că se afla într-un loc unde nu trebuia să fie. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se într-un cot, întinzându-și o cizmă spre foc.

– Mda, acum e trupa ta, așa că tu hotărăști.

– Întocmai, zise Minunata, împingându-i cizma cu a ei. Toți vor lupta.

Yon îl plesni cu palma peste umăr pe Drofd, care se îmbujorase și zâmbea fericit la gândul că se va acoperi de glorie. Minunata se întinse și săltă puțin mânerul Mamei Săbiilor cu un deget.

– În plus, nu-ți trebuie cine știe ce armă ca să-ți câștigi numele. Tu ți l-ai câștigat pe-al tău cu dinții, nu-i așa, Gât-Îngust?

– I-ai smuls vreunui o bucată de gât? întrebă Drofd.

– Nu prea.

Gât-Îngust căzu pe gânduri o vreme, strălucirea flăcărilor luminându-i ridurile de la coada ochilor.

– Prima mea bătălie a fost una foarte sângeroasă, iar eu m-am aflat

chiar în mijlocul ei. Pe vremea aia, mă chinuia o sete aparte. Voiam să fiu erou. Îmi doream un nume al meu. Ne-am așezat în jurul unui foc după bătălie, iar eu m-am așteptat la un nume fioros.

Îi privi printre gene.

– Precum Beck cel Roșu. Apoi, fiindcă Treicopaci nu mai prididea cu gânditul, am luat o gură mare dintr-o bucată de friptură. Cred că mă îmbătasem. Un os mi-a rămas în gât. Preț de un minut, aproape că nu am putut să respir și toată lumea mă bătea pe spate. Într-un târziu, un voinic m-a întors cu capul în jos „ca osul să cadă singur”. Abia am putut să vorbesc vreo două zile. Și uite-așa Treicopaci mi-a zis Gât-Îngust, din pricina osului rămas în gât.

– Shoglig mi-a spus..., începu Whirrun, lăsându-și capul pe spate ca să se uite la cer, că destinul mi-l va arăta... un om care s-a înecat cu un os.

– Ce noroc pe capul meu! bombăni Gât-Îngust. M-am înfuriat foarte rău când am primit numele. Acum, știu ce favoare încerca Treicopaci să-mi facă. A fost felul lui de a mă ține cu picioarele pe pământ.

– Se pare că a funcționat, croncăni Fiori. Nu te prea clatini, nu?

– Nu.

Gât-Îngust își linse dinții nefericit.

– Sunt un om drept care nu se prea clatină.

Netulburat, Scorry termină și el de ascuțit cuțitul și îl ridică pe următorul.

– Ia zi, Fiori, l-ai cunoscut pe ultimul nostru recrut?

Arătă cu degetul mare într-o parte.

– Beck cel Roșu.

– L-am cunoscut.

Fiori îl țintui cu privirea pe Beck pe deasupra focului.

– Era în Osrung. Ieri.

Beck trăi sentimentul nebunesc că, prin ochiul lui rece, Fiori îi putea citi gândurile și că văzuse cât era de mincinos. Ba chiar se întrebă cum de ceilalți nu vedeau minciuna întipărită pe fruntea lui ca un tatuaj

proaspăt. I se ridică părul pe ceafă și își strânse pelerina murdară de sânge pe lângă el.

– Ce zi a fost ieri! murmură el.

– Și astăzi o să fie la fel.

Whirrun se ridică, își întinse mădularele și o săltă pe Mama Săbiilor deasupra capului.

– Dacă avem noroc.

Pielea albăstruie se întinse când oțelul alunecă sub ea, iar vopseaua se coji precum pământul ars. Vinișoarele roșii se împrăștiară prin albul ochilor lui, până la coada lor. Strânse din dinți cât continuă să împingă și să tot împingă. Văzu stele verzi în întunericul de sub pleoapele strânse. Nu reușea să-și scoată din cap blestemata aia de muzică. Melodiile cântate de violoniști. Cântau nemișcați, din ce în ce mai repede. Pipa pe care i-o dăduseră îi mai amortise durerea, exact așa cum îi spusese că se va întâmpla, dar o mințiseră în privința somnului. Se rostogoli pe partea cealaltă, foindu-se agitată sub pături. De parcă te-ai putea răsuci pe-o parte și gata cu omorurile de peste zi.

Lumânarea își răspândea licărul în jurul ușii și prin spațiile dintre scânduri. Până la venirea zilei când razele vor pătrunde pe ușa încăperii reci unde o țineau ostatică. Îngenuncheată în întuneric și încercând să-și desfacă nodurile cu unghiile. Glasuri, afară. Ofițeri care veneau și plecau, discutând cu tatăl ei. Vorbeau despre strategie și logistică. Despre civilizație. Despre cei pe care îi voia Dow cel Negru.

Ce se întâmplase se amesteca întruna cu ceea ce s-ar fi putut întâmpla și cu ceea ce ar fi trebuit să se întâmple. Copoiul sosise în urmă cu o oră, însoțit de nordicii lui, și-i văzuse pe sălbatici înainte să iasă din pădure. Ea descoperise din timp, avertizase pe toată lumea, primise mulțumiri nenumărate din partea lordului guvernator Meed. Căpitanul Hardrick

venise cu ajutoare, în loc să dispară fără urmă și cavaleria Uniunii sosise în punctul culminant, așa cum se întâmplă în basme. Apoi, ea se așezase în fruntea apărării, cocoțată pe o baricadă, cu sabia ridicată și cu o platoșă stropită cu sânge, ca în tabloul sinistru cu Monzcarro Murcatto în bătălia de la Pinii Dulci pe care îl văzuse la un moment dat pe peretele unui negustor lipsit de gust. Cuprinsă de nebunie și de fanteziile sângeroase pe care le simțea ca fiind doar fantezii, se întrebă dacă nu cumva își pierduse mințile.

Apoi, surprindea ceva cu coada ochiului și se trezea, ca întotdeauna, pe spate, cu un genunchi lipit de pântecul ei și o mână murdară în jurul gâtului. Nu mai putea să respire și toată groaza bolnăvicioasă pe care n-o încercase atunci o copleșea acum ca un val înfiorător. Smulgea păturile de pe ea și sărea în picioare. Se apuca să bată încăperea în lung și-n lat, mușcându-și buza, zgândărindu-și porțiunea cheală de scalp, bolborosind pe mai multe voci, ca o femeie țicnită.

Dacă ar fi negociat mai zdravăn cu Dow cel Negru. Dacă ar fi insistat, dacă ar fi poruncit, ar fi adus-o pe Aliz cu ea. În loc să... În întuneric, i se auzeau vaierele când mâna lui Finree a alunecat din mâna ei, după care ușa s-a închis cu un zăngănit. Obrazul albăstrui se umfla când oțelul a alunecat pe dedesubt. Își dezveli dinții, gemu, își strânse capul între mâini și închise ochii.

– Fin!

– Hal!

Bărbatul se aplecă spre ea și lumânarea îi contură în auriu profilul. Fata se săltă în capul oaselor, frecându-și fața. Se simțea amorțită. Ca și cum ar fi frământat o cocă moartă.

– Ți-am adus haine curate.

– Mulțumesc.

Îi răspunsese pe un ton caraghios de rece. Așa cum te-ai adresa majordomului altcuiva.

– Îmi pare rău că te-am trezit.

– Nu dormeam.

Încă avea în gură un gust ciudat și își simțea buzele umflate de la fumat. Colțurile întunecate păreau pictate cu diverse culori.

– M-am gândit că ar trebui să vin... înainte de sosirea zorilor.

Altă pauză. Pesemne că el se aștepta ca ea să-i spună că se bucură, dar Fin nu suporta niciun fel de politețe meschină.

– Tatăl tău m-a pus să conduc asaltul de la podul din Osrung.

Fin nu știu ce să zică. Felicitări! Te rog, nu! Ai grijă! Nu te duce! Rămâi aici. Te rog! Te implor!

– Îi vei conduce din prima linie?

Glasul ei sună rece ca gheața.

– Presupun că aproape de el.

– Nu face pe eroul, te rog.

Ca Hardrick, care se repezise afară, pe ușă, după ajutorul ce nu mai venise niciodată.

– Fără fapte eroice, îți promit. Doar că... acesta e lucrul drept.

– Nu te va ajuta să promovezi.

– N-o fac ca să promovez.

– Atunci, de ce?

– Cineva trebuie s-o facă, nu?

Semănau atât de puțin. Cinica și visătorul. De ce se măritase cu el?

– Brint pare că... se descurcă bine. Date fiind împrejurările.

Finree spera din tot sufletul ca Aliz să fie și ea bine, dar renunță. Pierdere de vreme să speri așa ceva.

– Cum se simte un bărbat a cărui soție a fost luată de dușman?

– Cuprins de disperare. Nădăjduiesc că va fi bine.

„Bine” era un cuvânt atât de inutil și de pompos. Iar ei aveau o conversație inutilă și pompoasă. Hal i se părea un străin. Habar n-avea cine e ea cu adevărat. Dar cum se pot cunoaște doi oameni cu adevărat? Fiecare trecea prin viață singur, luptând în propria bătălie. Hal o luă de

mână.

– Pari...

Fin nu suporta să-i atingă pielea și își smulse degetele dintr-ale lui de parcă le vârâse într-o vatră aprinsă.

– Pleacă! Du-te!

Fața lui Hal se boți.

– Te iubesc.

Doar cuvinte. Ar fi trebuit să fie ușor de rostit. Dar nu reușea s-o facă așa cum nu reușea să zboare pe lună. Se întoarse cu fața la perete, trăgându-și pătura peste umerii cocoșați. Auzi cum se închide ușa.

După o clipă, sau poate mai multe, se dădu jos din pat. Își schimbă hainele. Își stropi fața cu apă. Își lăsă mânecile în jos peste rănille care prinseseră coajă de la încheieturi și peste tăietura ce se întindea de-a lungul brațului. Deschise ușa și ieși. Tatăl ei se afla în capătul opus al încăperii, vorbind cu un ofițer pe care îl văzuse zdrobit de un dulap ieri, când farfuriile se împrăștiaseră pe podea. Nu, un bărbat diferit.

– Te-ai trezit.

Tatăl ei îi zâmbea, dar se vedea că e îngrijorat. Parcă se aștepta ca fiica lui să fie cuprinsă de flăcări, iar el era pregătit să înhațe o găleată cu apă. Poate chiar va lua foc așa, din senin. N-ar fi mirat-o deloc. Și nici nu i-ar fi părut rău.

– Cum te simți?

– Bine.

Mâinile se strânseseră în jurul gâtului ei, iar ea se agăță de ele cu unghiile. Pulsul îi bătea cu putere în urechi.

– Ieri am omorât un om.

Kroy se ridică în picioare și îi puse o mână pe umăr.

– Poate așa crezi, dar...

– Așa cred și așa e. L-am înjunghiat cu o sabie scurtă pe care am furat-o de la un ofițer. I-am înfipt lama în față. Direct în față. Prin urmare, am omorât și eu unul.

– Finree...

– Îmi pierd mințile?

Finree izbucni în râs. Vorbele ei sunaseră atât de stupid.

– Lucrurile ar putea sta mult mai rău. Ar trebui să fiu mai bucuroasă. Nu puteam face nimic oricum. Ce poate face cineva? Ce-ar fi trebuit să fac?

– După tot ce ai suferit, numai un om nebun s-ar simți normal. Încearcă să te porți ca și cum... ar fi doar o altă zi, o zi oarecare.

Fin trase adânc aer în piept.

– Sigur.

Îi zâmbi ușor, sperând să îi dea mai degrabă impresia că e sigură pe sine, nu nebună.

– E doar o altă zi.

Pe masă se găsea un castron de lemn plin cu fructe. Luă un măr. Pe jumătate verde, pe jumătate sângerieu. Ar trebui să mănânce cât încă mai poate. Să-și păstreze puterea. Era doar o altă zi, în definitiv.

Afară încă nu se luminase. Străjile stăteau sub strălucirea torțelor. Tăcură brusc când Fin trecu pe lângă ele și o urmărire cu privirea, prefăcându-se totuși că nu se uită la ea. Voia să-i scuipe, dar se strădui să le zâmbească de parcă ar fi fost doar o altă zi. Nu arătau ca bărbații care se chinaseră disperați să blocheze porțile hanului când așchiile săreau în jurul lor sub atacul sălbaticilor.

Părăsi cărarea și se îndreptă spre coastă, strângându-și haina pe lângă ea. Iarba bătută de vânt părea să se piardă în întuneric. Rogozul i se agăță de ghete. Un bărbat chel, a cărui haină flutura, se uita peste valea întunecată. Își încleștase pumnul la spate, frecându-și îngrijorat degetul mare de arătător. În mână cealaltă ținea o cană. La orizont se conturau primele semne ale zorilor.

Poate era efectul ierbii fumate sau al lipsei de somn, dar, după ce văzuse ieri, Întâiul dintre Magi nu i se mai părea atât de înspăimântător.

– O altă zi, strigă ea, simțindu-se de parcă ar putea zbura de pe deal ca

să plutească pe cerul negru. O altă zi pentru luptă. Probabil că sunteți foarte încântat, lord Bayaz.

El făcu o plecăciune scurtă.

– Eu...

– E bine *lord Bayaz* sau există o formulă mai potrivită pentru a te adresa Întâiului dintre Magi?

Finree își dădu o șuviță de pe față, dar vântul o aduse înapoi.

– Maiestatea Voastră ori poate Vrăjitorimea Voastră... sau Magia Voastră Slăvită?

– Nu prea țin la etichetă.

– Cum ajunge cineva Întâiul dintre Magi?

– Am fost primul ucenic al marelui Juvens.

– Și el v-a învățat magia?

– El m-a învățat artele înalte.

– Și de ce nu le puneți în practică în loc să-i lăsați pe oamenii ăștia să se lupte?

– Fiindcă e mai ușor să-i faci pe oameni să se lupte. Magia e arta de a forța lucrurile să se desfășoare în feluri ce nu stă în natura lor.

Bayaz sorbi încet din cană, privind-o peste marginea ei.

– Nu e nimic mai firesc decât oamenii care se luptă. Ți-ai revenit, sper, de pe urma coșmarului de ieri, nu?

– Coșmar? Aproape că am și uitat. Tata mi-a sugerat să mă port ca și cum ar fi doar o altă zi. Și-atunci poate chiar așa va fi. Doar o altă zi pe care aș petrece-o încercând disperată să îmi văd de interesele soțului meu și, prin urmare, și de ale mele.

Finree zâmbi pieziș.

– Sunt neobișnuit de ambițioasă.

Ochii verzi ai lui Bayaz se îngustară.

– O calitate pe care am considerat-o dintotdeauna admirabilă.

– Meed a fost ucis.

Gura bărbatului se deschisese și se închisese tăcută ca a unui pește prins în râu. Își dusese mâna la tăietura din uniforma stacojie, după care se prăbușise trăgând după el un teanc de foi.

– Îndrăznesc să spun că aveți nevoie de un nou lord guvernator al Engliei.

– Maiestatea Sa are.

Magul oftă din toți rărunchii.

– O asemenea numire e treabă complicată. Fără îndoială că o rudă de-a lui Meed așteaptă să o ceară imediat, dar nu putem permite să devină un moft de familie. Sigur o grămadă de mari oameni însemnați ai Consiliului Deschis vor considera că e rândul lor, dar nu putem permite nimănui să aibă o putere apropiată de cea a Coroanei. Cu cât se apropie, cu atât va ceda mai ușor dorinței de a întinde mâna spre ea, după cum ar putea mărturisi chiar socrul tău. O soluție ar fi alegerea vreunui birocrat, dar, atunci, cei din Consiliul Deschis ar începe să bombăne că folosim doar niște marionete și sunt destul de enervanți și fără asta. Trebuie să punem multe în balanță, rivalități, gelozii și primejdii printre care să ne croim drum. E suficient să ținem o dată partea cuiva și s-a terminat.

– Atunci de ce nu-l alegeți pe soțul meu?

Bayaz își înclină capul într-o parte.

– Ești foarte directă.

– În dimineața asta, așa se pare.

– O altă calitate pe care o consider admirabilă.

– Pe toți zeii, dar chiar sunt admirabilă! se răsti ea, în cap răsunându-i suspinele lui Aliz în spatele ușii trântite.

– Nu sunt sigur cât sprijin aş obține pentru soțul tău, totuși.

Bayaz își țuguie buzele și aruncă resturile de ceai pe iarba acoperită cu rouă.

– Tatăl lui rămâne cel mai infam trădător din istoria Uniunii.

– Prea adevărat. Și cel mai impunător dintre nobilii Uniunii, primul membru al Consiliului Deschis, căruia nu-i mai lipsea decât un vot să

poată pretinde Coroana.

Vorbise fără să se mai gândească la consecințe, așa cum unei pietre care se rostogolește nu-i pasă de apa pe care o traversează.

– Când domeniile i-au fost confiscate, puterea lui a dispărut de parcă n-ar fi existat niciodată. Aș fi crezut că nobilii se vor simți amenințați. Deși plescăiseră încântați când l-au văzut căzând, sigur și-au zărit propriile umbre în a lui. Îmi închipui că repunerea fiului în drepturi și înzestrarea lui cu o părticică prudentă din fosta putere a tatălui nu i-ar deranja atât de tare pe cei din Consiliul Deschis. Știți doar la ce mă refer. Recunoașterea drepturilor familiilor vechi și așa mai departe.

Bayaz își semeți bărbia și se încruntă.

– Poate. Și?

– Și în timp ce marele lord Brock a avut aliați și dușmani din abundență, fiul lui n-are nimic. Este disprețuit și ignorat de opt ani. Nu face parte din nicio clică, nu are planuri ascunse și se dedică întru totul Coroanei. Și-a dovedit mai mult decât era cazul onestitatea, bravura și loialitatea față de Maiestatea Sa pe câmpul de luptă.

Îl privi fix pe Bayaz.

– Ar deveni o poveste pe cinste. În loc să se coboare la nivelul intrigilor politice mărunte, monarhul nostru alege să răsplătească meritele, credința și un eroism ca pe vremuri. Poporului i-ar plăcea asta negreșit.

– Credință, merite și eroism ca pe vremuri. Calități apreciate la un soldat.

De parcă ar fi vorbit de grăsimea unui porc.

– Dar un lord guvernator este mai întâi un politician. Flexibilitatea, lipsa de scrupule și o aplecare către promptitudine sunt mai degrabă talentele necesare. Cum stă soțul tău la acest capitol?

– Prost, dar poate cineva apropiat lui ar suplini aceste calități.

I se păru că Bayaz schițează un surâs.

– Încep să bănuiesc că, într-adevăr, s-ar găsi cineva. Îmi propui ceva foarte interesant.

– Să înțeleg că nu v-ați gândit chiar la tot?

– Doar ignoranții își închipuie că au luat în calcul toate posibilitățile. Aș putea să le menționez ideea ta colegilor mei din Consiliul Închis cu prima ocazie când ne vom întâlni.

– Aș fi crezut că e mai bine ca alegerea să fie făcută rapid, înainte să se transforme într-o... problemă. Știu că nu pot fi considerată nepărtinitoare, dar, chiar și-așa, cred din inimă că soțul meu e cel mai bun om al Uniunii.

Bayaz chicoti sec:

– Dar cine zice că îl vreau pe cel mai bun? Poate că un nebun și un molâu pe post de lord guvernator al Engliei ar fi mai potrivit în ochii tuturor. Un nebun și un molâu, cu o nevastă proastă și lașă.

– Mi-e teamă că nu vă pot oferi așa ceva. Dar poate vreți un măr...

Și aruncă fructul spre el, iar Bayaz fu nevoit să facă jonglerii cu o mână, înainte de a-l prinde cu cealaltă. Cana se rostogoli într-un tufiș de rogoz, lăsându-l ușor nedumerit. Nu mai apucă să spună nimic, fiindcă Finree deja se îndepărtase. Fata nici nu-și mai amintea foarte bine despre ce vorbiseră. Mintea ei era din nou stăpânită de imaginea obrazului umflat și albastru, în care oțelul aluneca și aluneca, împins fără milă.

PENTRU CEEA CE URMEAZĂ SĂ PRIMIM...

Există o diferență fină între a fi ridicat deasupra oamenilor simpli ca o căpetenie și a fi ridicat deasupra lor ca un spânzurat pe eșafod. Când Gât-Îngust se cățăără pe o ladă goală ca să țină un mic discurs, trebui să recunoască în sinea lui că se simte mai aproape de a doua variantă. O mare de chipuri se întindea în fața lui. Oamenii împresuraseră Eroii din toate părțile, înăuntrul și în afara lor. Nu-l ajuta nici faptul că mercenarii lui Dow cel Negru alcătuiau cea mai sinistră, mai întunecată și mai dură mulțime din Nord. Probabil că erau mai degrabă interesați de jefuit, violat și omorât, decât de vorbăria lui despre lucrurile corecte și nici nu le păsa cine ce face și cui.

Gât-Îngust se bucură că îi are alături pe Yon cel Hazliu, pe Puhoi și pe Minunata, aruncând căutături încruntate în toate direcțiile. Îl bucura și mai tare prezența lui Whirrun. Mama Săbiilor avea suficient metal ca să dea greutate cuvintelor rostite. Își aminti ce-i spusese Treicopaci când îl numise secundul lui. Să încerce să fie comandantul lor, nu drăguțul lor, și că e mai bine ca un comandant să fie temut la început și iubit abia mai târziu.

– Oameni ai Nordului! urlă el în vânt. În caz că nu ați auzit, Talpă-Despicată e în țărână, iar Dow cel Negru m-a pus pe mine în locul lui.

Îl alese pe cel mai mare, mai urât și mai înfumurat nenorocit din toată mulțimea, un haidamac ce părea că se bărbierise cu toporul, și se aplecă

spre el.

– Să faceți ce dracului vă spun eu de aici înainte! mârâi el. Asta e treaba voastră acum.

Îl mai fixă o vreme cu privirea până când nu mai simți niciun fel de teamă, deși senzația i se păru o fantezie.

– Să vă țin în viață e treaba mea. Totuși, sunt riscuri destul de mari să nu reușesc de fiecare dată. Ducem un război. Care nu mă va împiedica să încerc. Și, pe toți morții, nici pe voi n-o să vă împiedic să încercați.

Mulțimea se agită o clipă, dar fără să fie convinsă pe deplin. Venise vremea să le servească treaba cu obârșia. Lăudăroșenia nu-l prea prindea zilele astea, însă modestia nu-ți aducea niciun premiu.

– Mă cheamă Curnden Gât-Îngust și de treizeci de ani sunt Om Ales. Am fost secundul lui Treicopaci pe vremuri.

Numele îi aduse mai multe încuviințări din cap. Stânca din Uffrith însuși.

– I-am ținut scutul când a luptat cu Sângerosul Nouă.

Numele îi aduse niște încuviințări și mai viguroase.

– Apoi, am luptat alături de Bethod, iar acum alături de Dow cel Negru. La orice bătălie de care ați auzit voi, puțoilor, am luat parte și eu.

Își răsfrânse buza de sus.

– Așa că nu trebuie să vă mai întrebați dacă mă descurc.

Îi venea să vomite de îngrijorare. Însă își păstră tonul dur și glasul grav. Slăviți fie morții că avea o voce de erou, în ciuda mațelor slabe!

– Vreau ca fiecare dintre voi să facă tot ce e drept astăzi! răcni el. Înainte să începeți să mârâiți, iar eu să fiu silit să vă înfig o cizmă-n cur. Și nu zic să mângâiați copii pe cap. Și nici să dați ultimul dumaticat veverițelor din pădure ori să fiți mai îndrăzneți decât Skarling odată ce săbiile sunt trase. Nu faceți pe eroii!

Arătă din cap spre Eroi.

– Lăsați asta în seama pietrelor. Ele nu vor sângea. Sprijiniți-vă căpetenia! Stați aproape de oamenii voștri. Ajutați-l pe cel de lângă voi!

Și, mai presus de toate, aveți dracului grijă și nu vă lăsați omorâți!

Arată cu degetul spre Beck.

– Uitați-vă la flăcăul ăsta de aici. Beck cel Roșu e numele lui.

Beck făcu ochii mari când întregul șir de ucigași se răsuci să se uite la el.

– Ieri, exact așa s-a purtat. Se afla într-o casă din Osrung când Uniunea a spart ușa. A ascultat de căpetenia lui. A rămas alături de ai lui. Și-a ținut capul sus. A omorât patru ticăloși și a izbutit să rămână în viață.

Poate că Gât-Îngust înflorea puțin adevărul, dar ăsta e și scopul unui discurs, nu?

– Dacă un flăcău de șaptesprezece ani poate ține piept Uniunii într-o cocioabă, socotesc că voi, bărbați cu experiență, nu veți avea nicio problemă să îi țineți piept pe un deal ca ăsta. Și, fiindcă toată lumea știe cât e de bogată Uniunea... fără îndoială că vor lăsa pe mulți în urmă când vor alerga mâncând pământul în josul pantei, nu?

Ce fericire! Se auziră câteva hohote de râs firave. Nimic nu funcționa mai bine decât ațâțarea lăcomiei.

– Asta e tot! urlă el. Ocupați-vă pozițiile!

Sări de pe ladă, se clătină ușor din pricina junghiului din genunchi, dar rămase în picioare. Nu primi aplauze, însă avea senzația că îi câștigase într-o oarecare măsură, măcar atât cât să nu-l înjunghie pe la spate, înainte ca bătălia să se termine. Și, în această companie, nici că putea spera la mai mult.

– Frumoase vorbe! spuse Minunata.

– Crezi?

– Nu prea sunt sigură de treaba aia cu lucrul drept. Chiar trebuie să pomenesci de el?

Gât-Îngust ridică din umeri.

– Cineva trebuie s-o facă.

– Probabil că ați auzit agitația de dimineață.

Colonelul Vallimir le aruncă ofițerilor și sergenților din Regimentul 1 al Maiestății Sale o privire severă.

– Așa sună un raid al nordicilor.

– Așa sună când ai căcat-o, murmură Tunny.

Știuse asta de cum auzise zarva plutind dinspre răsărit. Noaptea, armatele și surprizele alcătuiau cea mai bună rețetă pentru dezastre.

– S-a creat o oarecare confuzie în linia întâi...

– Și-o mai caci o dată, bombăni Tunny.

– Panica s-a răspândit în întuneric...

– Și încă de vreo două-trei ori, șopti Tunny.

– Și...

Vallimir se strâmbă.

– Nordicii au fugit cu cele două stindarde.

Tunny deschise gura, numai că, pentru așa ceva, nu-și găsi cuvintele. Un murmur de uluială cuprinse adunarea, cât se poate de clar, în pofida vântului care scutura ramurile. Vallimir îi puse imediat la punct.

– Stindardele Regimentelor 2 și 3 au fost capturate de dușman!

Generalul Mitterick nu e...

Colonelul dădu impresia că își alege următoarele cuvinte cu multă grijă.

– Deloc fericit.

Tunny pufni. Mitterick nu era fericit mai niciodată. Ce efect o fi avut asupra lui furatul stindardelor chiar de sub propriul nas, nu-și putea decât închipui. Probabil că, dacă-l înțepai acum cu un ac, ar fi explodat și ar fi luat jumătate de vale cu el. Tunny își dădu seama că strângea stindardul Regimentului 1 mai tare decât de obicei și își relaxă pumnul.

– Pentru ca lucrurile să stea și mai rău, continuă Vallimir, se pare că ieri ne-au fost trimise ordine să atacăm, dar acestea nu au ajuns niciodată la noi.

Forest îi aruncă o privire cruntă lui Tunny, dar el ridică din umeri. Încă

nu se știa nimic de Lederlingen. Posibil să fi ales calea dezertării.

– Când au venit următoarele ordine, se lăsase deja întunericul. Așa că Mitterick vrea să ne spălăm onoarea astăzi. De îndată ce vin zorii, generalul va lansa un atac asupra zidului lui Clail cu o forță copleșitoare.

– Ha!

Tunny auzise multe despre forța copleșitoare a ultimelor zile, dar nordicii nu dădeau deloc semne că s-ar simți zdrobitor de copleșiți.

– Noi va trebui să ne ocupăm de capătul îndepărtat din partea de vest. Dușmanul nu-și permite să împrăștie atâția oameni de-a lungul lui, odată ce începe atacul. De îndată ce îi vedem că părăsesc zidul, traversăm râul și îi asaltăm pe flanc.

Vallimir își plesni palmele ca să sublinieze ideea.

– Asta le va fi sfârșitul. Simplu. Imediat ce părăsesc zidul, atacăm. Aveți întrebări?

Dar dacă nu părăsesc zidul? Era o întrebare atât de firească, date fiind împrejurările, dar Tunny știa mai bine să nu se facă remarcat, mai ales cu atâția ofițeri de față.

– Bun!

Vallimir zâmbi de parcă tăcerea garanta că planul lui e perfect și nu că oamenii erau prea bătuți în cap, prea nerăbdători și prea prudenți ca să scoată în evidență defectele lui.

– Ne lipsesc jumătate din oameni și toți caii, dar asta nu va reprezenta o piedică pentru Regimentul 1 al Maiestății Sale, corect? Dacă toată lumea își face datoria azi, încă avem timp să devenim eroi.

Tunny trebui să-și înăbușe hohotul disprețuitor, fiindcă ofițerii bătuți în cap, nerăbdători și precauți rupseseră rândurile și începuseră să se răsfire printre copaci, ca să-și pregătească oamenii.

– Ai auzit, Forest? Putem fi toți eroi.

– Azi mă voi mulțumi să supraviețuiesc. Tunny, vreau să te stabilești la marginea pădurii și să ții un ochi asupra zidului. Am nevoie de niște ochi experimentați acolo.

– O, am văzut tot, domnule sergent.

– Atunci vei vedea și mai multe, n-am niciun dubiu. În clipa în care îi zărești pe nordici că își iau tălpășița, dai semnalul. Și încă un lucru, Tunny.

Se răsuci spre el.

– Nu vei fi singurul care va veghea, așa că să nu-ți treacă prin cap să faci vreo șmecherie de-a ta. Încă îmi amintesc ce s-a întâmplat la Shricta cu ambuscada aia. Ori te pomenesti că nu s-a petrecut nimic atunci?

– Nu s-a putut dovedi niciun fel de fărădelege și citez spusele judecătorilor.

– Auzi la el, citează spusele judecătorilor... Mare figură mai ești!

– Domnule sergent Forest, sunt de-a dreptul rănit că un coleg ar putea avea o părere atât de proastă despre caracterul meu.

– Care caracter? strigă Forest în urma lui, după ce Tunny o luă din loc târându-și picioarele printre copaci.

Gălbenuș se ghemuise între tufișuri, cam în același loc unde stătuseră toată noaptea, privind peste râu prin lentila lui Tunny.

– Unde e Worth?

Gălbenuș deschise gura.

– Dacă stau bine să mă gândesc, știu cam pe unde e. Vreo mișcare ceva?

Gălbenuș deschise gura din nou.

– Alta decât cea din maștele soldatului Worth, firește.

– Niciuna, domnule caporal Tunny.

– Sper că nu te superi dacă verific.

Tunny îi înșfăcă lentila fără să mai aștepte vreun răspuns și cercetă zidul în lungul lui, în susul râului, spre est, unde zidăria dispărea după o movilă.

– Nu mă îndoiesc de calitățile tale...

Nu se vedea nimeni în fața zidului, dar se zăreau vârfurile lăncilor din

spatele lui. Foarte multe. Profilându-se pe cerul întunecat.

– Nicio mișcare, domnule caporal, nu-i așa?

– Nu, Gălbenuș.

Tunny lăsă lentila în jos și se scărpină pe gât.

– Nicio mișcare.

Întreaga divizie a generalului Jalenhorm, întărită de două regimente ale lui Mitterick, se aranjă ca la paradă pe panta blândă acoperită cu iarbă și pietriș ce ducea spre albia râului. Stătea cu fața la nord. Spre Eroii. Cu fața la dușman. *Măcar asta am nimerit-o și noi.*

Gorst nu mai văzuse niciodată atâta oștire adunată într-un singur loc pentru o bătălie, învăluită de întuneric din toate părțile. Peste rândurile lor strânse se ridica spre cer un hățiș de lănci și de arme cu coadă lungă și vârfuri metalice ascuțite. Flamurile companiilor fluturau în vânt și, undeva, în apropiere, stindardul cu fir auriu al Regimentului 8 pocni brusc sub adierea rece. Lămpile aruncau cercuri luminoase, dezvăluind o puzderie de chipuri solemne și scânteile strălucitoare ale oțelului lustruit. Ici și colo, ofițerii călare așteptau să audă ordine ca să le dea mai departe. O mână de nordici de-ai Copoiului stăteau îmbrăcați în zdrențe la marginea apei, holbându-se la forțele militare din fața lor.

Pentru această ocazie, generalul Jalenhorm se gătise peste măsură: un pieptar din oțel lustruit ca oglinda, gravat în spate și în față cu sori aurii, ale căror raze nenumărate deveniseră săbii, lănci și săgeți împletite cu coroane din frunze de stejar și de laur. Măiestria modelului era desăvârșită.

– Urați-mi noroc, murmură el, după care își îndemnă calul cu călcâiele și porni la trap spre linia întâi.

– Noroc! șopti Gorst.

Oamenii erau atât de tăcuți, încât toată lumea auzi zăngănitul ușor al sabiei lui Jalenhorm.

– Bărbați ai Uniunii! strigă el, ridicând arma. Acum două zile, mulți

dintre voi v-ați numărat printre cei care au fost înfrânți de nordici. Ați fost alungați de pe dealul pe care îl vedeți acum în fața voastră. Greșeala acelei zile îmi aparține întru totul.

Gorst surprinse ecoul cuvintelor generalului. Ofițerii repetau discursul pentru cei aflați mult prea departe ca să înțeleagă originalul.

– Sper și am încredere că mă veți ajuta astăzi să mă izbăvesc. Mă încercă o mare mândrie la gândul că mi s-a dat onoarea de a conduce oameni ca voi. Oameni curajoși din Ținuturile Mijlocii, din Starikland, din Englia. Oameni curajoși ai Uniunii.

O disciplină de neclintit îi împiedică pe bărbați să strige, dar prin rândurile cu soldați se răspândește un murmur. Până și Gorst simți nevoia să-și îndrepte umerii, cuprins de un fior patriotic. *O încețoșare a ochilor neavenită. Până și în cazul meu, deși ar trebui să știu cel mai bine cum stă treaba.*

– Războiul e îngrozitor!

Agitat, calul lui Jalenhorm bătu din copite pe pietriș, dar generalul îl liniști cu o simplă mișcare a frâielor.

– Dar războiul e și minunat. În război, un bărbat descoperă cine e cu adevărat. Tot ce poate deveni. Războiul ne arată și ce se ascunde mai rău într-un om. Lăcomia, lașitatea, sălbăticia. Dar ne arată și ce e mai bun. Curajul, forța, mila. Arătați-mi ce aveți mai bun azi! Și, mai important decât atât, arătați-le dușmanilor!

Se lăsă o tăcere scurtă, timp în care glasurile din depărtare repetară ultima propoziție, și, după ce ofițerii lui Jalenhorm confirmară că discursul s-a încheiat, oamenii își ridicară armele la unison și izbucniră într-un tunet de urale. Gorst își dădu seama după o secundă că își aducea și el contribuția pițigăiată, așa că se opri. Generalul rămăsese cu sabia trasă în semn de mulțumire. După o vreme, le întoarse spatele și se apropie de Gorst, fără să mai zâmbească.

– Un discurs bun. Date fiind împrejurările.

Copoiul stătea atârnat în șaua lui ponosită, pe un cal neșesălat cu anii,

și își sufla în palme.

– Mulțumesc, răspunse generalul și se opri. M-am străduit să spun pur și simplu adevărul.

– Adevărul e ca sarea. Oamenii vor s-o guste puțin, dar prea multă îmbolnăvește pe toată lumea.

Copoiul rânji spre amândoi. Niciunul nu-i întoarse zâmbetul.

– Și ce armură ai!

Jalenhorm privi în jos, oarecum stânjenit, la pieptarul lui magnific.

– Un dar de la rege. Până acum, nu am avut nicio ocazie demnă de ea...

Dacă nici când te pregătești să mergi în iad nu faci un efort, atunci când?

– Așadar, care-i planul? se interesă Copoiul.

Jalenhorm arată cu mâna spre divizia lui în așteptare.

– Regimentele 8 și 13, dar și Regimentul Stariska vor conduce atacul.

Zici că vorbește despre un dans la nuntă. Sunt convins că numărul pierderilor va fi imens.

– Regimentul 12 și Voluntarii din Adua alcătuiesc al doilea val.

Valurile se sparg la mal și se topesc în nisip, apoi sunt uitate.

– Rămășițele Regimentelor Rostod și 6 vor fi rezervele noastre.

Rămășițe, rămășițe. Noi toți vom fi doar niște rămășițe cât de curând.

Copoiul râsuflă ușurel când privi șirurile compacte de soldați.

– Sigur e că... nu duci lipsă deloc de oameni.

Nu, nu, nu și iarăși nu. Nu duce lipsă nici de noroi în care să-i îngroape.

– Mai întâi vom trece prin albia râului.

Jalenhorm arată cu sabia spre canalele șerpuitoare și spre bancurile de nisip.

– Mă aștept să aibă niște oameni acolo, pregătiți pentru o ambuscadă, ascunși pe malul îndepărtat.

– Fără îndoială, spuse Copoiul.

Sabia se mișcă în sus, spre șirul de pomi fructiferi, ce abia se întrezăreau pe pământul înălțat dintre apa sclipitoare și poalele dealului.

– Ne așteptăm la o oarecare rezistență și când vom trece prin livezi.

Îmi închipui că e mai mult decât o oarecare rezistență.

– Cred că vom fi în stare să-i alungăm dintre copaci.

– Dar nu ai decât câteva zeci de oameni acolo.

Copoiul îi făcu șmecherește cu ochiul.

– În război, nu numai numărul contează. Câțiva dintre băieții mei au trecut deja râul și se ascund. După ce treci și tu, dă-ne o șansă. Dacă reușim să-i scoatem de-acolo, bine, dacă nu, oricum nu pierzi nimic.

– Foarte bine, zise Jalenhorm. Sunt dispus să încerc orice ne-ar putea salva viețile.

Ignorând faptul că întreaga țevatură e doar o sesiune de măcelărit.

– Imediat ce punem mâna pe livezi...

Sabia lui se săltă implacabil spre coasta golașă a dealului, indicând pietrele mai mici de pe latura sudică, apoi pe cele mari din vârful. Oțelul ei sclipi portocaliu în lumina palidă a tăciunilor. Jalenhorm dădu din umeri, lăsând sabia în jos.

– Urcăm dealul.

– Ai de gând să urci pe dealul ăla? îl întreabă Copoiul uluit.

– Întocmai.

– Pe naiba!

Gorst nu putu decât să-i dea dreptate în gând.

– Ei sunt acolo deja de două zile. O fi Dow cel Negru cum o fi, dar sigur nu e prost, așa că așteaptă pregătit. A înfipt țăruși peste tot, a săpat șanțuri, are oameni la zidul de piatră, iar peste voi va cădea o ploaie de săgeți...

– Scopul nostru nu este neapărat să-i alungăm, îl întrerupse Jalenhorm cu o expresie cenușie, de parcă săgețile ar fi plouat deja peste el. Ci să-i ținem pe loc pentru ca generalul Mitterick la stânga și colonelul Brock la dreapta să-i atace pe flancuri.

– Mda, rosti Copoiul oarecum nesigur.

– Dar sperăm să obținem mai mult decât atât.

– Da, dar voiam să spun...

Copoiul inspiră adânc și se uită încruntat spre deal.

– Rahat!

Nu cred că m-aș fi putut exprima mai bine.

– Ești sigur?

– Opinia mea nu contează. Planul este al mareșalului Kroy, la ordinul Consiliului Închis și la dorința regelui. Răspunderea mea este să respect timpul atacului.

– Dacă tot trebuie să te duci, nu aș mai zăbovi, în locul tău.

Copoiul îi salută din cap, apoi întoarce calul și se îndepărtă.

– Am impresia că o să plouă mai târziu. Și încă zdravăn.

Jalenhorm cercetă cerul mohorât, dar destul de luminos acum cât să se deslușească norii trecând în goană. Oftă.

– Timpul potrivit e în mâinile mele. Traversăm râul, trecem prin livezi și urcăm dealul. Ne îndreptăm spre nord, practic. Lucruri care îmi stau în putință, îmi închipui.

Rămaseră tăcuți o vreme.

– Mi-am dorit foarte mult să fac lucrul corect, dar am dovedit... că nu am cea mai bună minte la tactică din armata Maiestății Sale.

Oftă din nou.

– Măcar încă pot sta în fața oamenilor mei.

– Cu tot respectul din lume, v-aș sugera să rămâneți în spatele rândurilor.

Jalenhorm își întoarce capul brusc, copleșit de uluială.

Din cauza cuvintelor în sine sau pentru că m-a auzit rostind mai mult de două vorbe? Oamenii îmi vorbesc de parcă s-ar adresa unui zid și se așteaptă la același lucru în schimb.

– Grija dumneavoastră pentru siguranța mea mă emoționează, domnule colonel Gorst, dar...

– Spuneți-mi Bremer.

Măcar să mor știind că un om pe lumea asta îmi cunoaște numele mic.

Jalenhorm făcu ochii și mai mari. Apoi schiță un surâs.

– Sunt emoționat, Bremer, dar mi-e teamă că nu pot lua în calcul așa ceva. Maiestatea Sa se așteaptă...

S-o ia dracu' pe Maiestatea Sa!

– Sunteți un om bun.

De-o incompetență crasă, totuși...

– Războiul nu e un loc pentru oamenii buni.

– Îndrăznesc respectuos să nu fiu de acord cu nimic din ce ați spus. Războiul e un loc extraordinar pentru izbăvire.

Jalenhorm privi printre gene Eroii, care acum păreau atât de aproape, la nicio aruncătură de băț, dincolo de apă.

– Dacă zâmbești în fața primejdiei, te achiți de datorie cu bine, rămâi pe poziții, mort sau viu, devii un om nou. Bătălia îl poate... purifica pe un om, nu?

Nu. Scaldă-te în sânge și te vei umple de el.

– Uită-te la tine! Poate sunt sau poate nu sunt un om bun, dar tu ești, fără îndoială, un erou.

– Eu?

– Cine altcineva? Acum două zile, chiar aici, în locul acesta, te-ai aruncat asupra dușmanului de unul singur și mi-ai salvat divizia. Un fapt bine stabilit. Am fost martorul unei părți a acțiunii tale. Iar ieri ai fost la Vechiul Pod, nu?

Gorst se încruntă fără rost.

– Ai forțat o răscruce când oamenii lui Mitterick se împotmoliseră în nămol, o răscruce care ne-ar putea aduce victoria în bătălia de azi. Ești o sursă de inspirație, Bremer. Ești dovada vie că un singur om poate valora ceva în mijlocul acestei nebunii. Nu e nevoie să te lupți azi, aici, și totuși te-ai pregătit să-ți dai viața pentru rege și pentru țară.

Să o irosesc aiurea pentru un rege căruia nu-i pasă și pentru o țară căreia nu poate să-i pese.

– Eroii sunt mult mai rari decât oamenii buni. Sunt făuriți la repezeală din cel mai simplu material. Iute făuriți și la fel de iute înlocuiți. Iar dacă eu sunt socotit erou, atunci valoarea noastră se află în primejdie.

– Dă-mi voie să fiu de altă părere.

– Fiți de altă părere cât vreți, dar vă rog să rămâneți... în spatele primei linii.

Jalenhorm schiță un zâmbet trist, se întinse și-l lovi ușurel cu pumnul pe Gorst în platoșa lui zgâriată.

– Grija ta pentru propria-mi siguranță chiar mă emoționează, Bremer. Însă mi-e teamă că n-am s-o pot face. Nu mai mult decât tine.

– Nu.

Gorst ridică privirea încruntată spre deal, o siluetă neagră profilată pe cerul pătat.

– Ce păcat!

Calder se uită atent prin lentila tatălui său. Dincolo de cercul de lumină aruncat de lămpi, câmpurile se pierdeau în întunericul ce se risipea încetul cu încetul. Mai jos, spre Vechiul Pod, întrezări puncte strălucitoare, pesemne luciul metalului, dar nimic altceva.

– Crezi că sunt gata?

– Văd cai, spuse Alb-ca-Neaua. Mulți cai.

– Serios? Eu nu reușesc să văd nimic.

– Sunt acolo.

– Crezi că ne urmăresc?

– Bineînțeles că da.

– Chiar și Mitterick?

– Eu așa aș face.

Calder se uită la cerul care căpătase o nuanță cenușie printre norii ce

alergau. Numai cei mai optimiști puteau afirma că ăștia sunt zorii, iar el nu se număra printre ei.

– Atunci, a venit vremea.

Mai luă o gură din butelcuță, își frecă vezica dureroasă, apoi i-o dădu lui Alb-ca-Neaua și se cocoță pe o stivă de lăzi, clipind des în lumina lămpii, atrăgând atenția ca o stea căzătoare. Aruncă o privire peste umăr, la șirurile de oameni din spatele lui, niște forme negre lipite de zidul lung. Nu îi prea înțelegea și nici nu-i plăcea, iar sentimentele erau reciproce, dar aveau cu toții un lucru puternic în comun. Se bucurau de gloria tatălui său. Deveniseră niște oameni însemnați datorită celui pe care îl serviseră. Fiindcă stătuseră la masa mare din sala lui Skarling, la loc de onoare. Căzuseră și ei în dizgrație odată cu moartea tatălui său. Părea că niciunul nu mai poate suporta o cădere și mai mare, iar asta îi ușura munca, fiindcă o căpetenie fără soldați e doar un om foarte singur pe un câmp însângerat imens.

Era foarte conștient de toate privirile ațintite asupra lui. Ochii a două mii de băieți în spate, la care se adăugau și oamenii lui Zece-Feluri, dar și ochii a mii de cavaleriști ai Uniunii, printre care spera el să se afle și cei ai lui Mitterick, ochi gata să iasă din orbite de mânie.

Nimic. Să încerce să se relaxeze sau să se motiveze? Cât de tipic pentru el! După toate eforturile depuse, acum descoperirea că nu e în stare să deschidă gura. Ca să înrăutățească situația, vântul bătea și mai tare și era un frig de crăpau și pietrele. Omul care ținea steagul la stânga lui, un haidamac bătrân cu o cicatrice mare pe obraz, îi urmărea chinul cu o expresie ușor nedumerită.

– Ai putea să nu te mai uiți la mine? se răsti Calder.

– Îmi pare rău, comandante.

Bărbatul își dresе glasul și își feri privirea, supus.

Poate că titlul de comandant îl ajută pe Calder să treacă peste hop. Simți iarăși durerea din vezică și rânji, lăsând-o să crească în intensitate. Ridică ochii și admiră cerul vinețiu.

– Ah!

Jetul de urină țâșni și picăturile străluciră în lumina lămpii. Calder stropi primul steag cu o răpăială ca a ploii ce cade peste margarete. În spatele lui, un val de hohote se răspândește printre șirurile de bărbați. Cât de ușor îi încântase. Grupurile mari de războinici nu prea țin să audă glume subtile. Astora trebuie să le dai rahat, pișat și oameni care se împiedică.

– Și pentru unii dintre voi, de asemenea.

Trimise un arc perfect de urină și peste celălalt steag, zâmbind cât putu de larg în direcția Uniunii. În spatele lui, oamenii începură să țopăie și să danseze, alergând spre lanul de orz. Poate că nu e cine știe ce de capul lui ca războinic sau ca lider, dar știa cum să-i facă pe oameni să râdă sau cum să-i scoată din minți. Cu mâna liberă, arătă spre cer, își roti și își scutură șoldurile, trimițând urina în toate direcțiile.

– O să mă cac pe ei! strigă cineva spre deliciul multora care chicotiră.

– Mai ține-te puțin și o să te caci pe ei când o să dai ochii cu Uniunea.

Și oamenii dădură și ei din fund, râseră, își fluturară armele spre cer sau le loviră de scuturi, chiuind. Vreo doi se urcaseră și ei pe zid și urinau în direcția Uniunii. Poate li se părea mult mai amuzant tocmai fiindcă știau ce va urma și ce îi aștepta dincolo de lanul de orz, dar lui Calder tot îi veni să zâmbească. Măcar luase atitudine și făcuse un lucru demn de cântece. Măcar îi făcuse pe oamenii tatălui său să râdă. Pe oamenii fratelui său. Pe oamenii lui.

Înainte să moară pe capete.

Lui Beck i se păru că aude hohote de râs aduse de vânt, dar nu știa ce motiv ar putea avea să râzi. Se luminase destul acum ca să vezi peste vale. Era suficientă lumină ca să îți faci o idee despre numărul unioniștilor. La început, nu-i venise să creadă că formele acelea mici de pe partea cealaltă a râului ar putea fi o oștire. Apoi încercase să se convingă singur că nu sunt. Acum nu mai putea nega realitatea.

– Sunt mii, șopti el.

– Știu.

Whirrun aproape că țopăia de fericire.

– Cu cât sunt ei mai mulți, cu atât e gloria noastră mai mare, nu-i așa, Gât-Îngust?

Gât-Îngust se opri din rosul unghiilor.

– O, da, îmi doresc să fi fost de două ori pe-atât.

– Pe toți morții, și eu la fel!

Whirrun inspiră adânc, apoi lăasă aerul să iasă, zâmbind cu toată gura.

– Nu se știe niciodată. Poate mai au, dar îi țin ascunși.

– Nu putem decât să sperăm, gemu Yon printre dinți.

– Să dea dracii, dacă nu-mi place războiul ăsta de mor! chițai Whirrun. Futu-i, îmi place la nebunie, ție nu?

Beck nu scoase un cuvânt.

– Mirosul lui. Senzațiile pe care mi le dă.

Își trecu mâna în sus și-n jos de-a lungul sabiei, cu un foșnet ușor.

– Războiul e cinstit. Nu există minciună în el. Nu trebuie să-ți ceri iertare aici. Nu trebuie să te ascunzi. Pur și simplu nu poți. Și dacă mori? Ce-i cu asta? Mori printre prieteni. Printre dușmani de nădejde. Mori privind-o pe Doamna cu Coasa direct în ochi. Și dacă trăiești? Ei bine, flăcău, așa e viața, nu? Un om nu trăiește cu adevărat până nu înfruntă moartea.

Bătu pământul noroiu cu piciorul.

– Iubesc războiul. Păcat că acum Cap-de-Fier e acolo, jos, la Copii. Crezi că vor urca până la noi, Gât-Îngust?

– N-aș putea zice.

– Eu înclin să cred că da. Sper că o vor face. Mai bine să vină până începe ploaia, totuși. Cerul arată ca lucrarea unei vrăjitoare, nu?

Într-adevăr, cerul căpătase o culoare stranie odată cu venirea zorilor, nori imenși și posomorâți mășăluind peste dealurile de la nord. Whirrun continuă să țopăie în vârful picioarelor.

– O, la naiba, nu mai am răbdare!

– Dar nu sunt și ei oameni? murmură Beck, gândindu-se la chipul unionistului mort din casa dărăpănată de ieri. La fel ca noi?

Whirrun îl privi printre gene.

– Cel mai probabil sunt. Dar dacă începi să gândești așa, ei bine... n-o să mai omori pe nimeni.

Beck deschise gura, apoi o închise. Nu prea găsea ce să comenteze. Avea la fel de mult sens ca tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile.

– E destul de ușor pentru tine, gemu Gât-Îngust. Shoglig ți-a zis ziua și locul în care vei muri și sigur nu e azi.

Zâmbetul lui Whirrun se lăți și mai mult.

– Adevărat și recunosc că mă ajută la moral, dar, dacă mi-ar fi spus că se va întâmpla acum și aici, crezi că ar fi contat pentru mine?

Minunata pufni:

– Poate n-ai mai fi făcut atâta gălăgie.

– Ah!

Whirrun nici măcar nu o auzi.

– Au pornit deja, priviți! E devreme.

Arată cu Mama Săbiilor spre apus, spre Vechiul Pod, apucându-l cu celălalt braț pe Beck pe după umeri. Forța din brațul lui îl înfricoșă pe băiat, aproape că-l săltase în aer fără cel mai mic efort.

– Uitați-vă la caii ăia frumoși!

Beck nu vedea mare lucru, doar un ținut întunecat, sclipirea râului și câteva luminițe.

– Ceva neașteptat din partea lor, nu? Obraznici! Au pornit la atac și nici măcar n-a răsărit soarele cum se cuvine.

– Prea mult întuneric pentru călărit, zise Gât-Îngust, clătinând din cap.

– Pesemne că sunt la fel de nerăbdători ca mine. Înseamnă că vor să facă treabă azi, nu-i așa? Ah, la naiba!

Își agită sabia arătând spre vale și trăgându-l de colo până colo pe

Beck, aproape dărâmându-l.

– Îmi închipui că vor apărea niște balade după ziua de azi.

– Îndrăznesc să spun, scrâșni Minunata din dinți, că unii oameni cântă despre orice rahat străvechi.

MISTERUL TERENULUI

— **I**ată-i că vin! rosti Alb-ca-Neaua, cu chipul lipsit de orice expresie, de parcă o turmă de oi le-ar fi tăiat calea.

Nici nu prea aveau nevoie de vreun anunț special. Calder îi auzea în ciuda întunericului. Mai întâi nota lungă a trâmbiței, apoi furnăitul ușor al cailor prin lanuri, îndepărtat la început, după care tot mai aproape, strigăte când și când, nechezaturi, zornăit de hamuri... Parcă toate îi zgâriau lui Calder pielea asudată. Doar niște zgomote slabe deocamdată, dar zdrobitor de inevitabile. Continuau să vină și Calder nu știa dacă să facă pe îngâmfatul sau să se sperie de-a binelea. Hotărî că amândouă variantele i se potrivesc.

– Nu-mi vine să cred că au pus botul!

Aproape că izbucni în râs, atât de ridicolă i se părea situația. Să râdă sau să vomite?

– Ce imbecili aroganți!

– Dacă există un singur lucru pe care te poți baza într-o bătălie, acela e faptul că oamenii rareori fac ceva rațional.

O remarcă inteligentă. Dacă prințul ar fi gândit rațional, ar fi fost suit acum în spinarea unui cal, gonind undeva, departe, cât mai departe de aici.

– De-aia a fost tatăl tău un om mare. Întotdeauna și-a ținut firea, chiar și în mijlocul focului.

– Ai zice că și noi suntem în mijlocul focului?

Alb-ca-Neaua se aplecă și scuipă cu grijă.

– Aș zice că suntem pe punctul de a fi. Presupun că îți vei ține firea, da?

– Nu văd de ce nu.

Privirea lui Calder se îndreptă nervoasă în toate direcțiile, dar mai ales spre linia șerpuitoare a torțelor din dreptul zidului. Linia oamenilor lui, urmând urcușul și coborâșul lin al pământului.

„Terenul e un mister care trebuie rezolvat“, obișnuia să-i spună tatăl lui. „Cu cât ai o armată mai mare, cu atât e mai greu de rezolvat.“

Bethod fusese un maestru la așa ceva. Arunca doar o singură privire și știa unde să pună fiecare om, cum să facă fiecare pantă, copac, curs de apă sau gard să fie de partea lui. Calder își dăduse și el silința, din tot ce își mai amintea. Folosise fiecare tufiș și moviliță și aranjase arcașii pe toată lungimea zidului lui Clail. Însă avea dubii serioase că panglica aia de zid ce-ți venea până în talie va da prea multă bătaie de cap unei armate călare.

Și mai trist era că lanul de orz nu le oferea prea mult ajutor. Dușmanului însă da, firește. Fără îndoială că se bucurau.

O ironie care nu-i scăpase lui Calder era că tatăl lui nivelase pământul ăsta. Distrugând micile ferme din vale și multe altele pe lângă ele. Smulsese din rădăcini toți copacii pitici și umpluse toate șanțurile ca să se strângă mai multe recolte, să se plătească mai multe taxe și să fie hrăniți mai mulți soldați. Așternuse un covor auriu de bun-venit pentru cavaleria fără pereche a Uniunii.

În capătul îndepărtat al văii, lipit de dealurile întunecate, întrezărea un val negru prin marea neagră de orz, pe creasta lui strălucind metalul ascuțit. Calder se trezi gândindu-se la Seff. Chipul ei îi apăru atât de clar în minte, încât îi tăie răsuflarea. Se întrebă dacă avea s-o mai vadă vreodată și dacă va trăi ca să-și sărute copilul. Însă gândurile blânde dispărură zdrobite de tropotul copitelor, căci dușmanul pornise la galop.

Ofițerii strigau cât îi țineau plămânii ca să-și țină rândurile alăturate și să păstreze tonele de carne de cal într-o formație de neoprit.

Calder privi spre stânga. Nu departe de locul în care pământul începea să urce spre Degetul lui Skarling, lanurile lăsau loc ierbii. Un teren mult mai bun, dar care îi aparținea nenorocitului ăluia de Zece-Feluri. Se uită spre dreapta. O pantă și mai blândă ce îmbrățișa zidul lui Clail, apoi dispărea brusc spre râu. Dincolo de el, știa, se găseau și mai multe trupe ale Uniunii, gata să atace flancul liniei lui amărâte și să-i nimicească. Dar dușmanii pe care Calder nu-i vedea nu reprezentau problema cea mai presantă, ci sutele, dacă nu miile de călăreți masiv înarmați care veneau din față, pe ale căror steaguri prețioase tocmai se pișase și care necesitau atenția lui deplină. Clipi des la vederea aceluia val al cavaleriei și la noile detalii ce se conturau acum din întuneric. Întrezări chipurile, scuturile, lăncile, armurile lustruite.

– Săgeți? gemu Albeață, aplecându-se spre el.

Mai bine să dea senzația că are idee despre distanța la care poate fi folosit arcul, așa că mai așteaptă câteva secunde, înainte să pocnească din degete.

– Săgeți!

Albeață răcni ordinul și Calder auzi coardele întinse, apoi simți săgețile cum țâșnesc pe deasupra capului, picând în zona dintre ei și dușmani, dar și în mijlocul inamicilor. Oare bucățile de lemn și de metal pot face rău acelei adunături imense de oameni în armură?

Sunetul lor îl plesni în față ca o furtună, împingându-l tot mai în spate, pe măsură ce ei se apropiară și iuțiră ritmul, scurgându-se spre zidul lui Clail și puținii oameni ai lui Calder. Copitele cailor băteau pământul în galop. Greutatea și forța cutremurau terenul și spicele grânelor zburau prin aer. Calder simți brusc nevoia de a fugi. Se scutură când îl trecu un fior. Descoperi că vrea să dea înapoi în ciuda promisiunilor pe care și le făcuse. Să-și țină firea în fața unei asemenea amenințări era ca și cum ar fi lăsat un munte să se prăvălească peste el.

Însă curând se trezi că teama îi scade și devine tot mai entuziasmat. Toată viața se ferise de așa ceva, inventând tot felul de scuze. Acum acceptase confruntarea și parcă nu era atât de oribil pe cât se temuse. Își arată dinții ca un lup. Aproape că zâmbi. Aproape că izbucni în râs. El... să conducă niște mercenari în luptă. El... să aștepte moartea. Brusc, se ridică în picioare și își desfăcu brațele în lateral în semn de bun-venit, răcnind cuvinte neinteligibile cât îl țineau puterile. El, Calder, mincinosul, lașul, fiul dezamăgitor, juca rolul eroului. Nu se știa niciodată cine va primi șansa acestui rol.

Cu cât se apropiau, cu atât se lipeau mai mult de grumazul cailor, gata să atace cu lăncile. Cu cât se mișcau mai rapid, aruncându-se într-un galop fatal, cu atât timpul abia se târa. Calder își dori să fi ascultat de tatăl lui când îi vorbise despre teren. Îi vorbise despre el cu privirea unui bărbat ce-și pierduse marea iubire. Își dori să fi învățat cum să-l folosească, așa cum un sculptor folosește piatra. Dar fusese mult prea ocupat cu ceea ce știa el cel mai bine – să se dea mare, să și-o tragă cu toate muierile și să-și facă dușmanii care aveau să-l hărțuiască pentru tot restul vieții. Așa că ieri-seară, când cercetase pământul și constatasese că îi este potrivit până la ultimul bulgăre de țărână, făcuse ce știuse el cel mai bine.

Înșelase.

Călăreții nu aveau nicio șansă să vadă prima groapă, nu prin întuneric și prin lanurile alea. Era doar o tranșee puțin adâncă și lată de vreo jumătate de metru, săpată în zigzag prin orz. Cei mai mulți cai trecură peste ea fără să bage de seamă. Dar vreo doi mai ghinioniști nimeriră cu copitele direct în ea și se prăbușiră. Căzură foarte rău, o învâlmășeală de membre zdrobite, curele încurcate, arme rupte și praf. Cei veniți din spate se repeziră în mijlocul unui dezastru.

A doua groapă era de două ori mai lată și mai adâncă. Și mai mulți cai căzură, fiind azvârliți într-o parte când primul șir nimeri direct în ea. Un bărbat zbură prin aer cu lancea încă în mână. Ordinea celorlalți, și-așa

afectată de nerăbdarea lor de a se arunca asupra dușmanului, începu să se destrame. Unii continuă să se avânte. Alții dădură să verifice, înțelegând că ceva nu e în regulă, stârnind confuzie. Se transformă într-o frământare haotică, o amenințare la fel de mare pentru ei înșiși, ca și pentru Calder și oamenii lui. Un alt val de săgeți căzu în mijlocul lor. Tunetul îngrozitor al copitelor deveni o zarvă jalnică de hârșăituri și poticneli, urlete, vaiere și strigăte disperate.

Cea de-a treia groapă era și cea mai mare. De fapt, erau două, în linie dreaptă, atât cât putuse un nordic să sape prin întuneric, și foarte abrupte în interior. Îi atrăgea pe oamenii lui Mitterick de ambele părți spre spațiul gol din centru unde se găseau prețioasele steaguri. Acolo unde stătea Calder. Holbându-se la droaia de cai ce năvăleau direct spre el, prințul se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-și găsească un alt loc, dar acum era oricum prea târziu.

– Lăncile! răcni Alb-ca-Neaua.

– Da, murmură Calder, rotindu-și sabia și dându-se câțiva pași precauți înapoi. O idee foarte bună!

Alb-ca-Neaua alesese oameni care luptaseră pentru fratele său și pentru tatăl lor, la Uffrith și Dunbrec, la Cumnur și în Ținuturile Înalte, să vină din spatele orzului bătut de vânt, de pe al cincilea șir în adâncime. Scoțând urlete războinice, formară un hățiș periculos cu lăncile lor, ale căror vârfuri sclipiră când primele raze de soare apărură peste vale.

Caii nechezau și alunecau, se rostogoleau, își striveau stăpânii sau se aruncau în vârfurile lăncilor împinși de cei din spate. Un amalgam de oțel care scrâșnea și de oameni uciși, de lemn și de carne torturată. Lăncile se îndoiră și pocniră, așchiile zburând în toate direcțiile. În mijlocul norului de praf cenușiu și de orz călcat în picioare, Calder începu să tușească. Sabia îi atârna în mâna moale.

Se întrebă ce combinație de ghinioane dăduse naștere unui asemenea dezastru. Și ce altă combinație i-ar permite să iasă viu din ea.

ÎNAINTE ȘI ÎN SUS

— **C**rezi că putem considera că au apărut zorii? întrebă generalul Jalenhorm.

Colonelul Gorst ridică din umerii săi masivi și armura lui ponosită zăngăni ușor.

Generalul privi în jos, spre Retter.

— Tu, băiete, ce părere ai? Sunt ăștia zorii ori ba?

Retter clipi des când se uită la cer. Spre est, unde își închipuia el că e Osrungul, deși nu fusese niciodată acolo, norii grei abia căpătaseră pe la margini un strop de strălucire prevestitoare de rele.

— Da, domnule general.

Vocea lui era doar un scâncet, așa că își drese glasul, nespus de stânjenit.

Generalul Jalenhorm se dădu mai aproape și îl bătă pe umăr.

— Nu e nicio rușine să fii speriat. Bravura înseamnă să fii speriat și totuși să faci ce trebuie.

— Da, domnule.

— Stai aproape de mine. Fă-ți datoria și totul va fi bine.

— Da, domnule.

Totuși, Retter nu putu să nu se întrebe în sinea lui cum e posibil ca îndeplinirea datoriei să oprească o săgeată. Sau o lance. Sau un topor. I se părea o prostie să te cațări pe un deal mare ca ăsta, în timp ce robii

nordici îi așteptau pe pantă ca să-i măcelărească. Toată lumea vorbea că aveau robi. Dar el avea treisprezece ani și intrase în armată abia cu șase luni în urmă și nu știa mare lucru. Doar să lustruiască ghete și să recunoască diverse manevre după nume. Nici măcar nu pricepea pe de-a-ntregul ce înseamnă manevră, doar se prefăcea că știe. Nicăieri nu se afla mai în siguranță decât în preajma generalului și a unui erou precum colonelul Gorst, chiar dacă nu arăta ca un erou. Dacă pune la socoteală și glasul lui, nici atât. Omul nu avea niciun un pic de sclipire, dar Retter presupunea că dacă aveai nevoie de un berbec din senin, el era un înlocuitor numai bun.

– Foarte bine, Retter.

Jalenhorm scoase sabia.

– Anunță că înaintăm.

– Da, domnule.

Retter își umezi atent buzele cu limba, inspiră adânc și își ridică goarna, brusc îngrijorat că o va scăpa din mâna udă, că va sufla o notă greșită, că va fi plină de noroi și că nu va scoate din ea decât o bășină mizerabilă și stropi de apă murdară. Avea coșmaruri despre asta. Poate că și acum avea un vis urât. Nădăjduia din suflet să fie așa.

Dar semnalul pentru înaintare ieși strălucitor și limpede. Continuă să sufle curajos, așa cum o făcea la paradă. La sunetul goarnei, divizia lui Jalenhorm înaintă. În fruntea ei se găseau generalul Jalenhorm însuși, colonelul Gorst și o parte din ofițerii generalului. Flamurile pocneau în vânt. Deși puțin neîncrezător, Retter își îndemna calul mic cu călcâiele, plescăi din limbă și înaintă și el. Copitele tropăiau pe prundișul malului și curând intră în apă.

Se putea numi norocos că se număra printre puținii care mergeau călare. Ieși la capătul celălalt fără să-și ude pantalonii. Cu apă. Fiindcă oricând putea să se scape în nădragi. Ori putea fi rănit între picioare. Oricare variantă era posibilă, dacă se gândea mai bine.

Câteva săgeți zburară peste capetele lor. Retter nu-și dădea seama de

unde veneau. Pe el îl interesa mai mult încotro se îndreptau. Două dintre ele căzură cu un pleoscăit în apă. Altele se pierdură printre rândurile din spate, unde, la prima vedere, nu răniră pe nimeni. Retter tresări când una atinse un coif și se duse învârtindu-se printre soldații care mășăluiau. Toată lumea avea armuri. Iar generalul Jalenhorm părea s-o poarte pe cea mai scumpă din lume. Nu i se părea deloc drept ca să nu aibă și el una, însă armata nu era un loc pentru lucruri drepte, trase Retter concluzia.

Aruncă o privire înapoi când poneiul lui ieși din apă și urcă pe o mică insulă de nisip, pe care zăceau și niște lemne plutitoare. Apele erau pline de soldați, care înaintau uzi până la glezne, până la genunchi, iar unii dintre ei chiar și până la mijloc. În urma lor, de-a lungul malului, alte șiruri de bărbați așteptau să le vină rândul, deși tot mai mulți apăreau chiar în spatele lui. Retter se simți mai curajos, așa, în mijlocul unor războinici. Dacă nordicii ucideau o sută sau o mie, alte câteva mii veneau în ajutor. Sincer vorbind, nu prea știa cât înseamnă o mie, dar trebuie să fi fost mult.

Îi trecu prin cap că totul arăta bine până când tu erai unul din mia aia de ostași care cădeau morți și atunci nu mai era bine deloc, mai ales de când auzise că numai ofițerii primeau sicrie și el chiar nu voia să zacă în răceala noroiului. Se uită nervos spre livezi, tresări când o nouă săgeată se repezi în jos și se izbi de un scut la vreo zece pași de el.

– Haide, băiete! îi strigă Jalenhorm, îndemnându-și calul să iasă din apă și să treacă peste următoarea porțiune de prundiș.

Străbătuseră cam jumătate de albie deja, iar dealul mare părea și mai amenințător și mai abrupt în spatele copacilor din față.

– Domnule!

Retter își dădu seama că se gârbovise, aplecându-se peste șa ca să fie o țintă cât mai mică. Arăta ca un laș, așa că se forță să se îndrepte de spate. Pe malul îndepărtat văzu oameni furișându-se după niște tufișuri uscate. Oameni în zdrențe și cu arcuri. Dușmanii! Iscoade nordice. Destul de aproape ca să strige spre ei și să fie auzit. Atât de aproape, că părea puțin

caraghios. Ca în jocurile de-a prinselea pe care le juca în dosul hambarului. Se făloși puțin și își îndreptă umerii și mai mult. Dușmanii păreau la fel de speriați ca el. Unul cu un smoc de păr blond se așază în genunchi să mai tragă o săgeată, care se înfipse în nisip fără să rănească pe nimeni, chiar în fața liniei întâi. Apoi se întoarse și se afundă grăbit în livezi.

Crețul se ascunse printre copaci alături de ceilalți, repezindu-se prin întunericul cu aromă de mere, cu scopul de a ajunge la deal. Sări peste buștenii căzuți și ajunse în genunchi pe partea cealaltă. Aruncă o privire spre sud. Soarele abia răsărise și în livezi domneau umbrele. Zări metalul strălucitor, acolo unde se ascundeau oamenii într-un șir lung.

– Vin? întrebă cineva. Sunt deja aici?

– Vin, spuse Crețul.

Poate că alergase ultimul, dar nu se putea mândri cu așa ceva. Fuseseră alungați de numărul uriaș al ticăloșilor. Câtă frunză, câtă iarbă. Ca furnicile. Nu părea deloc o idee bună să stai pe mal, cu un tufiș amărât după care să te adăpostești și doar vreo douăzeci dintre ei să tragă săgeți spre inamic. La fel de inutil ca un atac asupra unui roi de albine înarmat cu un ac. Aici, în livadă, era un loc mai bun să le dea de furcă. Cap-de-Fier ar înțelege asta. Crețul spera din toată inima că va înțelege.

Pe drumul de întoarcere se încurcaseră cu unii pe care nu-i cunoșteau. Un războinic vârstnic și înalt, cu o glugă roșie, se ghemuise lângă el în umbrele catifelate. Probabil unul de-al Auritului. În majoritatea timpului nu exista niciun fel de iubire între oamenii Auritului și cei ai lui Cap-de-Fier. Cam tot atât cât între Auritul și Cap-de-Fier înșiși, adică nici mai mult, nici mai puțin decât un fel de du-te dracului. Însă acum aveau alte griji pe cap.

– Ai văzut cam câți erau? croncăni cineva.

– Sute, fir-ar al naibii!

– Sute și sute și sute și sute...

– Nu suntem aici ca să-i oprim, bombăni Crețul. Îi încetănim, mai omorâm vreo doi-trei, le dăm ceva la care să se gândească. Apoi, la momentul potrivit, ne retragem la Copii.

– Ne retragem, rosti altcineva, de parcă asta era cea mai bună idee care-i trecuse prin cap vreodată.

– La momentul potrivit! se răsti Crețul.

– Au și nordici cu ei, spuse unul, presupun că sunt băieți de-ai Copoiului.

– Niște lepre! bombăni cineva.

– Da, lepre. Trădători!

Omul cu glugă roșie scuipe peste bușteanul lor.

– Am auzit că Sângerosul Nouă era cu ei.

Se lăsă o tăcere nervoasă. Numele acela nu avea menirea să le dea curaj.

– Sângerosul Nouă s-a întors înapoi în țărână.

Crețul își roti umerii.

– S-a înecat. Dow cel Negru l-a ucis.

– Poate.

Omul cu glugă roșie arăta la fel de mohorât ca un gropar.

– Dar eu am auzit că e aici.

Coarda unui arc zbârnâi exact pe la urechea Crețului și acesta se răsuci imediat.

– Ce dracului...

– Îmi pare rău!

Un flăcău ținea un arc în mâna tremurândă.

– N-am vrut să... eu doar...

– Sângerosul Nouă!

Strigătul de groază, ca jelania cuiva care-și ieșise din minți, răsună dintre copaci, în stânga lor.

– Sângerosul...

Glasul respectiv se frânse și deveni un țipăt oribil, prelung, pentru ca mai apoi să lase loc unui plâns cu suspine. Nu trecu mult și hohote de râs nebunești umplură livada, iar Crețul simți cum i se ridică părul pe ceafa asudată. Un sunet animalic. Un sunet diabolic. O clipă, ce părea că nu se mai sfârșește, rămaseră toți ghemuiți. Holbându-se, tăcuți și uluiți.

– Io îmi bag picioarele! strigă cineva și Crețul se întoarse la timp ca să vadă un flăcău fugind printre copaci.

– Io nu mă bat cu niciun Sângerosul Nouă! Chiar nu mă bat.

Un băiat se dădu câțiva pași în spate prin covorul de frunze căzute.

– Treceți înapoi aici, ticăloșilor! mârâi Crețul, fluturându-și arcul, dar în zadar.

Își răsuci capul iute când auzi un alt urlat bolborosit. Nu vedea de unde vine, dar părea că se dezlănțuise iadul pe pământ, nu alta.

– Sângerosul Nouă! se auzi din nou răcnetul din întuneric.

Crețul crezu că vede umbre printre copaci, sclipiri de oțel poate. Și mai mulți o luară la goană, în stânga și-n dreapta. Renunțând la locurile bune din spatele bușteanului, fără să tragă o săgeată sau să scoată sabia. Când se întoarse, cei mai mulți dintre flăcăii lui îi arătau deja spatele. Unul își lăsase chiar și tolba în urmă, agățată într-un tufiș.

– Lașilor!

Însă Crețul nu mai putea face nimic. Un comandant poate să le bage mințile în cap numai câtorva băieți, dar, când toți se ridică și își iau picioarele la spinare, e neajutorat. Să conduci pare o chestie bine stabilită, dar, în definitiv, nu e decât o idee cu care toată lumea trebuie să fie de acord. Până când Crețul se ghemui la loc în spatele bușteanului, toți renunțaseră să-l mai asculte și, din câte se vedea, nu mai rămăseseră decât el și străinul cu glugă roșie.

– Iată-! și uieră străinul, încremenind. El e! Sângerosul Nouă!

Hohotele nebunului răsunară din nou printre copaci, venind de niciunde și de pretutindeni. Crețul potrivi o săgeată cu mâinile sale lipicioase în arcul și mai lipicios. Ochii lui cercetau agitați împrejurimile.

Umbrele apăreau și dispăreau. Ramuri strâmbe și umbrele lor la fel de strâmbe. Nimic concret. Sângerosul Nouă era mort, toată lumea știa asta. Dar dacă nu murise?

– Eu nu văd nimic.

Mâinile îi tremurau, dar la naiba cu ele, Sângerosul Nouă era doar un om. Doar un om, iar o săgeată bine țintită l-ar fi dat gata ca pe oricare altul. Atâta era, doar un om, și Crețul nu avea de gând să fugă de un om, oricât de greu i-ar fi fost, deși toți ceilalți își luaseră tălpășița, orice-ar fi.

– Unde e?

– Acolo! șuieră bărbatul cu glugă roșie, apucându-l de umăr și arătând spre copaci. Acolo e!

Crețul ridică arcul, scrutând întunericul.

– Dar nu... ah!

O durere arzătoare îi sfâșie coastele. Dădu drumul coardei, iar săgeata se învârti neajutorată, înfigându-se în noroi. O altă durere înnebunitoare. Își coborî privirea și văzu că bărbatul cu glugă roșie îl înjunghiasc. Plăseaua cuțitului îi ajunsese la piept, iar mâna i se mânjise de sânge negru.

Crețul se agăță de haina omului și răsuci materialul.

– Ce...

Dar nu mai avu răsuflare în el să continue și nici nu mai reuși să tragă aer în piept.

– Îmi pare rău, șopti bărbatul și se strâmbă când îl înjunghie din nou.

Pălărie-Roșie aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu îl urmărește nimeni, dar se părea că băieții lui Cap-de-Fier erau mult prea ocupați să fugă din livadă și mai apoi să alerge de zor în sus, spre Copii, mulți dintre ei cel mai probabil cu nădragii pătați. Ar fi râs să-i vadă așa, dacă n-ar fi fost treaba pe care se văzuse nevoit să o ducă la bun sfârșit. Îl întinse jos pe omul ucis de el, mângâindu-l cu blândețe pe pieptul plin de sânge. Ochii bărbatului își pierdură lumina și pe chipul lui rămase doar o

expresie nedumerită și tristă.

– Îmi pare rău.

Cuvinte de apreciere greu de rostit pentru cineva care își făcuse treaba cât putuse de bine. Mai bine decât ceilalți, de vreme ce alesese să rămână, când toți ceilalți fugiseră. Dar așa e războiul. Uneori, îți merge mai bine dacă faci o treabă proastă. Lucruri întunecate pentru care remușcările nu-și aveau rostul. Lacrimile nu curăță pe nimeni, după cum obișnuia să-i zică bătrâna lui mamă.

– Sângerosul Nouă! țipă el, cu un glas spart și cuprins de oroare. E aici! E aici!

Apoi urlă din nou în timp ce-și ștergea cuțitul de vesta flăcăului, continuând să scruteze întunericul, ca să descopere eventualele ascunzișuri rămase, dar semnele dovedeau că nu mai există.

– Sângerosul Nouă! urlă cineva, la nici douăzeci de pași în spatele lui.

Pălărie-Roșie se întoarce și se ridică în picioare.

– Oprește-te! Au plecat.

Chipul cenușiu al Copoiului se ivi din mijlocul umbrelor. Ținea în mână arcul și săgețile.

– Chiar toți?

Pălărie-Roșie arată spre cadavrul proaspăt.

– Cu excepția câtorva.

– Cine-ar fi crezut?

Copoiul se lăsa pe vine lângă el și mai mulți dintre băieții lui ieșiră pe furiș de după copaci.

– Ce treabă poți face cu numele unui om mort!

– Să nu uităm de hohotele unui om mort.

– Colla, du-te înapoi și anunță Uniunea că livezile sunt curățate.

– Da.

Flăcăul se strecură printre copaci.

– Cum stau lucrurile sus?

Copoiul alunecă peste bușteni și porni spre marginea livezii, cu pas atent și ritmic. Întotdeauna grijuliu, întotdeauna protejând viața oamenilor. Viața oamenilor din ambele tabere. Un lucru rar la o căpetenie războinică și demn de aplauze, deși marile balade se concentrau mai degrabă pe mațe scoase și pe lucruri din astea. Se ghemuiră în tufișuri, la adăpostul umbrelor. Pălărie-Roșie se întrebă cât timp petrecuseră ei doi ghemuiți în tufișuri, la adăpostul umbrelor, într-un colț umed sau altul din Nord. Săptămâni întregi, cel mai probabil.

– Nu prea arată bine, nu?

– Deloc, întări Pălărie-Roșie.

Copoiul se dădu mai aproape de marginea livezii și se lăsă pe vine din nou.

– Și de aici înainte, nimic nu va fi bine.

– Nici n-ar avea cum, nu?

– Nu prea. Însă oamenii au nevoie de speranță.

Terenul nu oferea mare lucru. Ici și colo doi-trei pomi, un tufiș uscat sau două, unde vreun fermier uitase să se mai îngrijească de pământul lui, după care venea panta abruptă. Câțiva dintre cei care fugiseră încă se mai chinuiau să urce, agățându-se de smocurile de iarbă. Dincolo de ei, soarele începuse să-și arunce pe pământ primele raze. Puțin mai sus, venea zidul dărăpănat care înconjura Copiii și mai departe, Copiii înșiși.

– Și peste tot, băieții lui Cap-de-Fier, bănuiesc, murmură Copoiul, exprimând cu glas tare exact gândurile lui Pălărie-Roșie.

– Da, iar Cap-de-Fier e un ticălos încăpățânat. Întotdeauna a fost greu să scapi de el, odată ce s-a stabilit undeva.

– Ca vărsatul de vânt, spuse Copoiul.

– Și la fel de iubit.

– Am senzația că Uniunea va avea nevoie de ceva mai mult decât niște eroi morți ca să urce acolo.

– Zic că va avea nevoie și de vreo câțiva eroi în viață.

– Mda.

– Mda.

Pălărie-Roșie își duse mâna streășină la ochi și își dădu seama mult prea târziu că e mânjit de sânge pe tot obrazul. I se păru că vede un bărbat solid stând lângă șanțurile de sub Copii și urlând la ultimii rătăciți ce goneau de zor. Îi auzea doar glasul puternic. Nu înțelegea cuvintele, dar tonul spunea multe.

Copoiul rânji.

– Nu pare tocmai fericit.

– Nu prea, întări și Pălărie-Roșie, rânjind și el.

După cum obișnuia să-i zică bătrâna lui mamă, nu e muzică mai dulce decât disperarea unui dușman.

– Fir-ați ai naibii de ticăloși lași! mârâi Irig și îi arse un șut în fund ultimului dintre ei când trecu pe lângă el.

Flăcăul se aplecă, gâfâind din cauza urcușului, după care se prăbuși cu fața în noroi. Slăbuță pedeapsă pe lângă ce-ar fi meritat. Mare noroc că se pricopsise doar cu o gheată în cur de la Irig și nu cu toporul lui.

– Sunteți niște javre lașe! mârâi și Mâniosul cu o voce mai pițigăiată și îl lovi pe flăcău din nou în fund când încercă să se ridice.

– Oamenii lui Cap-de-Fier nu fug! răcni Irig și îl lovi pe laș între coaste, rostogolindu-l.

– Oamenii lui Cap-de-Fier nu fug niciodată!

Și Mâniosul îi arse una între picioare flăcăului care se chinuia să se salte în capul oaselor. Băiatul scânci scurt.

– Dar Sângerosul Nouă e acolo, jos! strigă un altul, cu fața palidă și ochii măriți ca două găuri de hazna, văicărindu-se ca un copil.

Numele stârni mai multe murmure printre băieții care așteptau în spatele șanțului.

– Sângerosul Nouă! Sângerosul Nouă? Chiar Sângerosul Nouă...

– *Să-l fut* pe Sângerosul Nouă! se răsti Irig.

– Da, şuierea Mâniosul. Să-l fut. Să-l fut, fir-ar al naibii!

– L-ai văzut măcar?

– Păi... nu, adică nu eu, dar...

– Dacă nu e mort, dar nu e cazul, şi are boase, dar nu are, poate să vină aici.

Irig se apropie de flăcău şi îl atinse sub bărbie cu pironul de la capătul toporului.

– Şi poate să aibă de-a face cu mine.

– Da.

Mâniosul aproape că ţipase şi venele stăteau să-i plesnească.

– Poate să vină aici şi să aibă de-a face... cu el! Cu Irig! Întocmai. Cap-de-Fier o să vă spânzure, ticăloşilor, că aţi fugit. Aşa cum l-a spânzurat pe Crouch şi i-a scos maţele fiindcă trădase. O să facă la fel şi cu voi, iar noi vom...

– Ai senzaţia că mă ajută? se răsti Irig.

– Îmi pare rău, comandante.

– Vreţi nume? Îl avem pe Cairn Cap-de-Fier acolo, sus, la Copii. În spatele lui, la Eroi, îl avem pe Whirrun Crapă-Nuci, pe Caul Fiori-îţi-dau şi pe Dow cel Negru însuşi...

– Acolo, sus, murmură unul.

– Cine-a zis asta? urlă Mâniosul. Cine dracului a zis...

– Orice bărbat care rămâne pe poziţii acum...

Irig îşi ridică toporul şi începu să-l agite cu fiecare cuvânt rostit. Descoperise că gestul dădea o greutate aparte chiar şi în cele mai tâmpite conversaţii.

– ...şi îşi face datoria, o să ia parte la bătălie şi o să-şi găsească locul în balade. Oricine fuge de aici, ei bine...

Irig scuipă pe bărbatul încovrigat de lângă gheata lui.

– N-o să-l plictisesc pe Cap-de-Fier cu judecarea voastră, ci o să vă rezolv eu cu toporul şi am terminat povestea.

– Am terminat! țipă și Mâniosul.

– Comandante!

Cineva îl trăgea de mânecă.

– Nu vezi că încerc să..., mârâi Irig, răsucindu-se.

– Rahat!

Cui îi mai păsa de Sângerosul Nouă? Venea Uniunea.

– Domnule colonel, trebuie să descălecați.

Vinkler zâmbi. Până și asta părea un efort.

– Nu cred că aș putea.

– Domnule, vă rog, n-avem timp pentru fapte eroice.

– Atunci...

Vinkler aruncă o privire asupra rândurilor comasate de soldați care ieșeau dintre pomii de pe partea cealaltă.

– Când e momentul mai exact?

– Domnule?

– Blestematul ăsta de picior nu vrea să mă asculte.

Vinkler se strâmbă când își atinse coapsa. Până și greutatea mâinii îi provoca o durere agonizantă.

– Așa rău e, domnule?

– Da, sergent Low, cred că e foarte rău.

Nu era el medic, dar, după douăzeci de ani de militărie, știa ce înseamnă un bandaj care duhnește și vânătăile din jurul unei răni. Sincer vorbind, rămăsese surprins că se trezise azi-dimineață.

– Poate ar trebui să ne retragem ca să vă vadă medicul, domnule...

– Am sentimentul că medicii vor fi foarte ocupați azi. Nu, sergent, mulțumesc, dar o să înaintez așa.

Vinkler își întoarse calul cu un smucit al frâielor, temându-se că îngrijorarea celuiilalt îi va slăbi curajul. Și acum avea nevoie de tot curajul de pe lume.

– Soldați ai Regimentului 13!

Scoase sabia și îi îndreptă vârful spre cercul de pietre de deasupra lor.

– Înainte!

Dădu din piteni, îndemnându-și calul spre pantă.

Era singurul om călare din toată divizia, din câte vedea el. Restul ofițerilor, inclusiv generalul Jalenhorm și colonelul Gorst, își lăsaseră caii în livadă și mergeau pe jos acum. Numai un nebun de legat ar fi ales să urce călare un asemenea deal abrupt. Un nebun de legat, un erou dintr-o carte cu povești sau un om mort.

Ce ironie că rana nici măcar nu fusese una cine știe ce! Mai fusese rănit la Ulrioch, cu mulți ani în urmă, și lordul mareșal Varuz îl vizitase în cortul pentru suferinzi. Îi bătuse ușurel pe mâna asudată, cu o expresie de adâncă îngrijorare și îi bolborosise ceva despre bravură, lucruri pe care tare mult și-ar fi dorit să și le amintească. Spre marea surpriză a tuturor, dar mai ales a lui, supraviețuise. Poate că tocmai de aceea nu luase în seamă o simplă înțepătură în coapsă. Acum, din câte se părea, avea să îl ucidă.

– Aparențe nenorocite! rosti el printre dinții strânși.

Tot ce putea să facă era să zâmbească, în ciuda agoniei. Asta era menirea unui soldat. Apucase să scrie toate scrisorile necesare. Însemna ceva, nu? Soția lui mereu se temuse că va pieri fără să-și ia la revedere.

Ploaia începu să cadă. Vinkler simți că, undeva, în fața lui, se întâmplă ceva ciudat. Copitele calului alunecară pe iarba scurtă, iar animalul deveni agitat și fornăi, făcându-l să se strâmbe de durere din cauza piciorului. Apoi, un val de săgeți zbură pe deasupra capului său. Multe, multe săgeți. Își începură căderea, curbându-se grațios în jos.

– Of, pe toți dracii!

Își îngustă privirea și își coborî umerii din instinct, de parcă tocmai ar fi ieșit din casă în mijlocul grindinei. Câțiva soldați se ghemuiră brusc, îmbrățișând tăcuți verdeața. Colonelul auzi pocniturile săgeților în spate, când se izbiră de scuturi sau de armuri. Și țipete. Unul după altul.

Strigăte. Oameni loviți.

La naiba cu tot! Nu avea de gând să stea așa, fără să facă nimic.

– Dii!

Își înfipse pintenii în coapsele calului, strâmbându-se când animalul începu să urce dealul, îndepărtându-se de oamenii săi. Se opri cam la douăzeci de pași de primele tranșee ale dușmanului. Zări arcașii care priveau în jos cu arcurile lor negre gata să lovească. Deasupra, cerul dădea să se întunece din nou. Ploaia mărunță răpăia pe coiful lui Vinkler. Se afla incredibil de aproape. O țintă absurd de ușoară. Și mai multe săgeți șuierară pe lângă el. Cu un efort supraomenesc se răsuci în șa, strânse din dinți, se îndreptă de spate și ridică sabia.

– Soldați ai Regimentului 13! La atac! Trebuie să fiți prezenți în altă parte?

Câțiva oameni se prăbușiră când și mai multe săgeți nimeriră direct în prima linie, dar ceilalți scoaseră un strigăt din inimă și se puseră pe alergat, o mărturie impresionantă a spiritului lor de luptă, după tot marșul prin care trecuseră.

Vinkler deveni conștient de o senzație ciudată în piciorul dureros. Se uită în jos și tresări când văzu o săgeată ieșind din coapsa lui moartă. Izbucni în râs.

– Ăsta e locul cel mai puțin vulnerabil, javrelor! răcni el spre nordicii ascunși în tranșee.

În sfârșit, oamenii lui veniră din spate și începură să se cațăre pe deal urlând.

O altă săgeată se înfipse în gâtul calului. Animalul se cabră și Vinkler săltă în șa de mai multe ori, abia reușind să nu scape frâul. O pierdere de vreme și un efort inutil, căci animalul se lăsă într-o parte, se răsuci și se prăbuși. Urmă un dădăit puternic.

Vinkler încercă să scape de senzația de amețeală. Se uită în jur, dar își dădu seama că e prins sub cal. Și mai rău, căzuse peste un soldat de-al lui, iar lancea acestuia îl străpunsese. Lama însângerată ieșea din șoldul

lui Vinkler, acolo unde i se termina pieptarul. Oftă neajutorat. Oricâtă armură ai pune pe tine, nu e niciodată suficientă.

– Măi, măi! exclamă el, privind săgeata ruptă ce-i ieșea din coapsă. Ce dezastru!

Lucrul cel mai bizar era că nu-l durea foarte tare. Posibil un semn foarte rău. Posibil. În jurul lui, o mulțime de ghete băteau pământul. Oamenii lui luau cu asalt dealul.

– Așa, băieți, pe ei! gesticulă slab colonelul.

Trebuiau să-și continue drumul fără el. Se uită spre tranșee, nu departe. Ba chiar foarte aproape. Observă un bărbat cu păr răvășit cum stătea ghemuit, cu arcul îndreptat spre el.

– Ah, la naiba! rosti Vinkler.

Mâniosul trase în ticălosul care călărea. Omul căzuse sub cal și oricum nu reprezenta niciun pericol pentru nimeni, dar cineva care se purta cu atâta curaj în fața Mâniosului era o insultă pentru îndemânarea lui. Cum norocul nu ține niciodată mult timp, se lovi la cot exact când dăduse drumul corzii și trimisese săgeata în sus.

Smulse o altă săgeată, dar deja lucrurile o luaseră razna. La propriu. Uniunea ajunsese la marginea șanțului săpat și la zidul de pământ pe care-l ridicaseră, iar Mâniosul își dori să fi săpat mai adânc pentru ca zidul să fie mai înalt, fiindcă acum se învârteau prea mulți soldați în jurul lui.

Băieții lui Irig se strânseseră în spatele valului de pământ, loveau fără milă cu lăncile și urlau de mama focului. Mâniosul zări lănci și de partea cealaltă. Se ridică încetîșor, încercând să vadă mai multe, dar se ghemui la loc când toporul lui Irig îi trecu razant pe lângă vârful nasului. Odată ce sângele apuca să curgă, haidamacului ăluia nenorocit nici că-i mai păsa pe cine rănise.

Un nordic se împletici pe lângă el, agățându-se de Mâniosul, și aproape că-l târî după el în timp ce își râcăia cu degetele pieptul din care

sângele ieșea bolborosind prin armura sfâșiată. În spațiul lăsat de el, un unionist sări pe movilița de pământ, de parcă ar fi avut aripi. Un ticălos fără gât, cu niște fălci late și o încruntătură strașnică deasupra ochilor mici. Nu purta coif, în schimb era învelit în bucăți groase de armură ponosită. Ținea scutul într-o mână și sabia masivă în cealaltă, deja pătată de sânge.

Mâniosul se dădu în spate, fiindcă nu avea decât un arc și dintotdeauna îi plăcuse să se bată de la o distanță politicoasă. Îi lăsa locul unui mercenar mai doritor decât el să se lupte corp la corp și care deja își rotea sabia. Omul fără gât păru că-și pierde echilibrul, gata să-și piardă și capul sub tăișul sabiei, dar, mișcându-se iute, pară cu un scrâșnet de oțel. Sângele țâșni și mercenarul se prăbuși cu fața-n jos. Înainte să încremenească, omul fără gât lovi un alt bărbat atât de tare, încât acesta zbură prin aer învârtindu-se, după care se rostogoli în jos, pe pantă.

Mâniosul începu să se cațare pe deal, cu gura larg deschisă și sărată din cauza sângelui. În sfârșit, Doamna cu Coasa hotărâse să-și arate fața și tare boccie mai era. Atunci, Irig se apropie rapid dintr-o parte, urmat imediat de toporul său.

Omul fără gât se izbi zdravăn de pământ și scutul lui rămase fără o bucată mare. Mâniosul hohoti vesel, dar nu pentru mult timp. Unionistul căzuse în genunchi, dar sărise imediat în picioare, îmbrâncindu-l pe Irig și sfâșiindu-i pântecul dintr-o singură mișcare. Nesigur, Irig se dădu în spate și sângele îi țâșni prin cămașa de zale. Ochii i se bulbucară mai degrabă din pricina șocului decât a durerii. Nu-i venea să creadă că fusese doborât atât de ușor. Și nici Mâniosului. Cum putea cineva să alerge pe dealul ăla în sus și să se miște atât de sprinten și de rapid?

– E Sângerosul Nouă! se văicări unul, deși era cât se poate de limpede că n-avea nicio legătură cu Sângerosul Nouă.

Cu toate acestea, panica deja începuse să se răspândească. Un alt mercenar se repezi la unionist cu o lance, dar el reuși să alunece pe lângă ea, lovind în același timp cu sabia și lăsând o gaură mare în coiful

nordicului, care se prăbuși cu fața în jos și brațele și picioarele rășchirate în noroi.

Mâniosul scrâșni din dinți, ridică arcul și îl ochi cu atenție pe ticălosul fără gât, care lovise un bărbat cu scutul, azvârlindu-l cât colo, cu gura plină de sânge. Chiar când Mâniosul dădu drumul săgeții, Irig se ridică în picioare, ținându-se de pântecul însângerat cu o mână, în vreme ce cu cealaltă deja rotea toporul. Și cum norocul are toanele lui, nimeri în direcția săgeții care i se înfipse în umăr, făcându-l să geamă.

Ochii unionistului priviră pieziș și sabia le urmă direcția, iar brațul lui Irig dispăru retezat cât ai clipi. Înainte ca sângele să țâșnească din ciotul roșu, arma se repezi în direcție opusă și îi lăsă o gaură imensă în piept. Încă o mișcare ca fulgerul și capul lui Irig se căscă grotesc între nas și gură. Dinții smulși zburară și se rostogoliră pe pantă. Omul fără gât rămase ghemuit, în spatele scutului zgâriat, cu sabia în spate, cu fața rotundă pătată de stropi rubinii și cu privirea fixată înainte, calm ca un pescar ce așteaptă să i se miște undița. Patru haidamaci nordici zăceau cât se poate de morți la picioarele lui, iar Irig se lăsă ușor într-o parte și căzu în șanț, mai mort decât oricine.

Ticălosul ăsta fără gât putea fi chiar Sângerosul Nouă. Mercenarii nu mai știaau încotro s-o apuce ca să scape de el. Și mai mulți soldați ai Uniunii începură să apară cocoțați pe zidul de pământ și retragerea lentă se transformă într-o goană nebună.

Mâniosul li se alătură la fel de nerăbdător să scape. Încasă un cot în gât de la cineva, alunecă și se lovi cu bărbia de pământ, își mușcă limba îngrozitor de tare, dar se ridică iute și continuă să fugă, înconjurat de urlete și de strigăte ascuțite. Se uită disperat în urmă și îl văzu pe omul fără gât doborând cu mult calm un mercenar, așa cum ai plesni o muscă. Lângă el, un unionist înalt, cu un pieptar strălucitor, arăta spre Mâniosul cu vârful sabiei, urlând cât îl țineau plămânii.

– Pe ei! răcni Jalenhorm, agitându-și sabia spre Copii.

Să dea naiba dacă nu rămăsese fără suflu!

– Sus! Sus!

Trebuiau să țină cu dinții de avantajul obținut. Gorst le fisurase puțin apărarea și era musai să se strecoare prin ea înainte să se închidă la loc.

– Pe ei! Pe ei!

Jalenhorm se aplecă, întinzându-le mâna oamenilor să poată urca mai repede pe valul de pământ și bătându-i ușurel pe spate când ajungeau sus.

Se părea că nordicii care o luaseră la goană provocaseră un oarecare haos la zidul de piatră, aruncându-se peste apărătorii de acolo, răspândind panica, lăsându-i pe soldații lui Jalenhorm să se cațare după ei fără să întâmpine nicio rezistență. Imediat ce-și recăpătă răsuflarea, îi urmă și el, repezindu-se pe panta abruptă. Trebuia să înainteze cu orice preț.

Leșuri. Leșuri și oameni răniți zăcând pe iarbă. Un nordic se holba la el, strângându-și capul între palmele însângerate. Un soldat al Uniunii îl ținea de coapsa rănită, cu o expresie de uluială. Un altul trecu alergând pe lângă el, apoi scoase un icnet și căzu pe spate. Când Jalenhorm aruncă o privire peste umăr, văzu că bărbatului îi ieșea o săgeată din față. Nu avea cum să se oprească pentru el. Nu putea decât să înainteze, cuprins brusc de un val de greață. Inima care îi bubuia în piept și propria respirație șuierătoare acopereau cumva strigătele de război și ciocnirea metalului pe metal, pe care o auzea ca un zăngănit nesfârșit și sâcâitor. Ploaia tot mai deasă nu ajuta nici ea, iarba devenind și mai alunecoasă. Lumea se învârtea haotică, plină de fugari, de oameni care patinau de-a dreptul, de valuri ocazionale de săgeți, de iarbă smulsă ce zbura prin aer și de noroi.

– Pe ei, gemu el, pe ei!

Nimeni nu-l auzea. Își comanda lui însuși.

– Pe ei!

Era singura lui șansă de izbăvire. Ce bine-ar fi să ia în stăpânire vârful!

Să-i înfrângă pe nordici acolo unde se vădeau cei mai puternici.

– Sus! Sus!

După aceea, nimic nu va mai conta. Nu va mai fi vechiul partener de băutură incompetent al regelui, care s-a chinuit stângaci să dea ordine în prima zi. Și-ar fi câștigat pe merit locul.

– Pe ei! șuieră el. Sus!

Mergea aplecat, agățându-se de iarba umedă cu mâna liberă, atât de concentrat asupra terenului, încât zidul îl luă prin surprindere. Se ridică în picioare, agitându-și sabia șovăitor, nesigur dacă acesta e al dușmanului sau al oamenilor săi. Oricum, habar n-avea ce să facă în niciuna dintre situații. Cineva îi întinse mâna înmănușată. Gorst. Jalenhorm se trezi săltat cu o ușurință uluitoare, sări pe marginea zidăriei umede, apoi pe partea ei plată.

Copiii se aflau puțin mai sus. Mai mari de aproape decât își închipuise, un cerc de stânci scobite, cam de statura unui om. Și mai multe leșuri zăceau aici, dar mai puține decât pe panta de dedesubt. Părea că rezistența fusese una destul de slabă și, pentru moment cel puțin, dispăruse cu totul. Soldații Uniunii stăteau în diverse stadii de confuzie și de epuizare. Dincolo de ei, coasta se înălța spre vârf. Spre Eroii. O pantă mai blândă plină de nordici care se retrăgeau. O retragere mai organizată de data asta din câte își dădu seama Jalenhorm, aruncând o privire.

O privire scurtă. Doar pentru atât mai avu putere. Căci, fără un pericol imediat, trupul îi cedă. Rămase o secundă cu palmele pe genunchi, gâfâind din greu. Își simțea stomacul zvâcnind neplăcut pe sub pieptarul splendid, ori de câte ori încerca să respire. Nenorocita asta de armură nu-i mai era bună. Niciodată nu i se potrivea.

– Nordicii se retrag! se auzi bizarul falset al lui Gorst. Trebuie să-i urmărim.

– Domnule general! Ar trebui să ne regroupăm, zise unul dintre ofițerii lui Jalenhorm, cu armura acoperită de stropi. Suntem cu mult înaintea celui de-al doilea val. Mult prea înainte.

Arată cu mâna spre Osrung, învăluit acum ca într-un giulgiu de ploaie deasă.

– În plus, cavaleria nordică a atacat Regimentul Stariska, sunt încercuiți în dreapta noastră...

Jalenhorm izbuti să se îndrepte de spate.

– Și Voluntarii din Adua?

– Sunt încă în livezi, domnule.

– Ne-am rupe de sprijinul nostru..., interveni un alt ofițer.

Gorst gesticulă nervos și vocea lui pițigăiată contrastă puternic și caraghios cu aspectul lui înfiorător. Nu-și pierduse deloc suflul.

– La naiba cu sprijinul! Înaintăm!

– Domnule general, colonelul Vinkler a murit, oamenii sunt epuizați, trebuie să facem un scurt popas.

Jalenhorm se zgâi spre culme, mușcându-și buza. Să profite de moment sau să-i aștepte pe ceilalți? Văzu lăncile nordicilor profilate pe cerul mohorât. Îl văzu pe Gorst, nerăbdător, cu fața stropită de sânge. Îi văzu pe ofițerii lui, curați și agitați. Se strâmbă, se uită spre mâna de oameni din jur și clătină din cap.

– Vom rămâne aici o vreme până ne vin ajutoarele. Întăriți pozițiile și să ne recăpătăm forțele.

Gorst afișă expresia unui băiețel care tocmai aflase că nu va primi un cățeluș anul ăsta.

– Dar, domnule general...

Jalenhorm îi puse mâna pe umăr.

– Îți înțeleg nerăbdarea, Bremer, crede-mă, dar nimeni nu poate alerga o veșnicie. Dow cel Negru e pregătit, viclean și retragerea lui ar putea fi doar o capcană. N-am de gând să mă las păcălit de el pentru a doua oară.

Își miji privirea și scrută norii care deveneau tot mai furioși deasupra lor.

– Vremea nu ține nici ea cu noi. De îndată ce numărul nostru va crește, trebuie să atacăm.

Dar nu aveau să se odihnească prea mult. Soldații Uniunii năvăleau peste zid acum, sufocând cercul de piatră.

– Unde e Retter?

– Aici, domnule, răspunse băiatul.

Arăta palid și speriat, dar nici ceilalți nu erau mai breji.

Jalenhorm zâmbi la vederea lui. Uite, acesta era un erou!

– Sună adunarea, flăcău, și pregătește-te să înaintăm!

Nu-și permiteau să fie nechibzuiți, dar nici să rateze o asemenea ocazie. Singura lor șansă de izbăvire. Jalenhorm privi tânjind spre Eroi, în timp ce ploaia îi șiroia pe coif. Atât de aproape. Ultimii nordici se apropiau ca furnicile de culme. Unul dintre ei se ridică în picioare și se întoarse ca să se uite prin ploaie spre poalele dealului.

Cap-de-Fier se întoarse încruntat spre Copii, deja iritat din pricina soldaților Uniunii.

– Rahat! se răsti el.

Îl durea să facă asta. Își câștigase renumele refuzând întotdeauna să se retragă, dar nici nu intrase în lupte de care nu era sigur că îi vor aduce victoria. N-avea de gând să înfrunte puternica Uniune doar pentru ca oamenii să-și tragă nasul mai apoi și să spună că bietul Cairn Cap-de-Fier murise ca un erou. Nu intenționa să ia exemplu de la Laturi-Albe, Os-Mic sau Bătrânul Yawl. Toți muriseră ca niște eroi și cine mai cânta despre ei astăzi?

– Retragerea! urlă spre ultimii oameni, îndemnându-i să treacă printre rugi și să urce la Eroi.

Un lucru rușinos să-i arăți spatele dușmanului, dar mai bine ca ochii lor să fie ațintiți asupra spinării tale decât să-ți vâre o lance în față. Dacă Dow cel Negru voia să se bată pentru dealul ăsta mizerabil și pentru pietrele astea fără valoare, atunci n-avea decât.

Porni cu pași mari prin ploaia tot mai deasă și trecu prin gaura din zidul acoperit cu mușchi ce înconjura Eroii. Mergea încet, cu umerii drepti și capul sus, sperând că oamenii vor crede că totul era bine pus la

punct și nu se purtase deloc ca un laș...

– Măi, măi, măi... Pe cine văd că fuge de Uniune, dacă nu pe Cairm Cap-de-Fier?

Cine altcineva să spună asta dacă nu puța asta bleagă de Glama Auritul, care se sprijinea de una dintre pietre, cu un zâmbet larg pe fața lui mare și vineție.

Pe toți morții, cât îl detesta Cap-de-Fier pe ticălosul ăsta! Cu obrajii lui umflați. Și mustața lui ca o pereche de viermi galbeni deasupra buzei groase de sus. Îl lua cu fiori numai când îl vedea. Îi venea să-i scoată ochii.

– Retragerea! grohăi el.

– Eu aș zice că ți-ai cam luat tălpășița.

Câțiva izbucniră în răs, dar hohotele se stinseră repede când Cap-de-Fier se trase mai aproape, arătându-și dinții. Auritul se dădu un pas în spate, se uită pe sub gene la sabia trasă a lui Cap-de-Fier și își lăsă mâna în jos spre topor, pregătindu-se să atace.

Însă Cap-de-Fier îl ignoră. Nu-și câștigase renumele lăsându-se copleșit de mânie. Va exista și o vreme mai potrivită să-și încheie socotelile, dar nu acum, de la egal la egal și cu atâția martori. Nu. Își va aștepta momentul și va face tot posibilul să se bucure de el. Așa că schiță un zâmbet silit.

– Nu putem fi toți atât de curajoși ca tine, Glama Auritul. Îți trebuie niște boase mari ca să-ți lași distrusă mutra în asemenea hal.

– Dar măcar eu m-am bătut dracului, nu? mârâi Auritul, înconjurat de oamenii lui.

– Dacă poți numi bătaie atunci când un bărbat cade de pe cal și o ia la sănătoasa, sigur.

Veni rândul Auritului să-și arate colții.

– Îndrăznești să-mi spui tu mie despre luat la sănătoasa, lașul dra...

– Destul!

Dow cel Negru îl avea pe Curnden Gât-Îngust la stânga lui, pe Caul

Fiori-îți-dau în dreapta și pe Whirrun Crapă-Nuci în spate. Ceva mai încolo, zeci de mercenari greu înarmați, plini de cicatrice și foarte încruntați. O companie înfricoșătoare, dar expresia lui Dow te speria și mai rău. Trupul i se încordase la maximum din pricina furiei și ochii aproape că îi ieșiseră din orbite.

– Asta numiți voi Oameni Aleși în zilele noastre? Două nume mărețe după care se ascund doi *copii* bosumflați?

Dow își îndoi limba și scuipă în noroiul dintre Cap-de-Fier și Auritul.

– Rudd Treicopaci a fost un nenorocit încăpățânat, Bethod, un nenorocit viclean, iar Sângerosul Nouă un nenorocit diabolic, până și morții știu asta, dar sunt momente când mi-e tare dor de ei. Fiindcă erau *bărbați*!

Urlă ultimul cuvântul în fața lui Cap-de-Fier, stropindu-l cu salivă și făcându-i pe toți să tresară.

– Dacă spuneau un lucru, atunci *chiar făceau lucrul ăla, futu-i mama ei de treabă*!

Cap-de-Fier consideră că e mai bine să se dea un pas în spate, fără să-și ia ochii de la armele lui Dow, ca să se retragă și mai mult dacă se impunea. Nu-l încânta deloc nici o astfel de confruntare, așa cum nu-i dădea inima ghes nici pentru cea cu Uniunea, ba chiar mai puțin, la o adică. Din fericire, Auritul nu se putu abține să-și vâre nasul spart în discuție.

– De acord cu tine, comandante! Până la capăt.

– Nu mai spune?

Dow se întoarse spre el, cu o grimasă disprețuitoare.

– *Futu-i*, ce noroc pe capul meu!

Îl îmbrânci pe Auritul cu umărul și trecu mai departe, spre zid, însoțit de oamenii lui.

Când Cap-de-Fier se răsuci, dădu cu ochii de Curnden Gât-Îngust, care-l privea pe sub genele sure.

– Ce vrei? se răsti el.

Gât-Îngust continua să-l privească.

– Știi foarte bine ce.

Clătină din cap când trecu printre Cap-de-Fier și Auritul. Pentru două căpetenii de război, erau niște păcălici. Chiar și pentru doi bărbați oarecare, dacă se gândea mai bine, dar Gât-Îngust văzuse altele și mai rele. Egoismul, lașitatea și lăcomia nu-l mai surprindeau. Așa erau vremurile.

– O pereche de viermi imbecili! șuieră Dow prin ploaie, când Gât-Îngust veni lângă el.

Se apucă să zgârie zidăria veche și uscată, scoase o piatră și se cocoță pe zid. Fiecare mușchi i se încordase, buzele îi zvâcneau și se mișcau întruna, de parcă nu știa dacă s-o arunce în josul pantei, să crape capul cuiva sau să-și dea una cu ea în față. În cele din urmă, scoase un mârâit de frustrare și așeză piatra la loc pe zid.

– Ar trebui să-i ucidem. Poate așa voi face. Poate o să-i ard pe ticăloșii ăștia.

Gât-Îngust se strâmbă:

– Nu știu dacă flăcările își vor face treaba pe vremea asta, comandante. Scrută prin giulgiul umed spre Copii.

– Și îmi închipui că o să avem parte de multe morți cât de curând.

Uniunea venea cu un număr mare de soldați și, din câte vedea el, ordinea se refăcea treptat, treptat. Rândurile se formau la loc. Rânduri, rânduri de oameni, îngrămădite unele într-altele.

– Se pare că se pregătesc să urce.

– Și de ce n-ar face-o? Cap-de-Fier ar fi putut să-i invite politicos, la urma urmei, pe ticăloși.

Dow trase adânc aer în piept, după care pufni ca un taur gata să atace. Din gură îi ieșeau aburi.

– Ai crede că e simplu să fii comandant.

Dădu din umeri, ca și cum lanțul l-ar fi deranjat cu greutatea lui.

– Parcă târăști un munte după tine prin smârcuri. Treicopaci mi-a spus asta. O căpetenie va fi întotdeauna singură.

– Terenul e încă de partea noastră.

Gât-Îngust socoti că ar fi bine să aducă și ceva pozitiv în discuție.

– Ploaia ne ajută și ea.

Dow se mulțumi să-și privească degetele rășchirate ale mâinii libere.

– Odată ce ei...

– Comandante!

Un flăcău își croi drum prin puzderia de mercenari uzi learcă. Vesta lui părea neagră din cauza ploii.

– Comandante! Deșiratul are necazuri în Osrung! Au trecut podul, se luptă pe străzi, dar are nevoie să le dea cineva o mână de ajutor... ah!

Dow îl prinse de ceafă, îl împinse fără milă înainte și-l răsuci apoi cu fața spre Copii, unde oamenii Uniunii mișunau precum furnicile pe lângă mușuroi.

– Ai impresia că mă pot lipsi acum de cineva, fir-ar al dracului? Ia zi! Ce părere ai?

Flăcăul înghiți în sec.

– Nu, comandante!

Dow îl îmbrânci, iar Gât-Îngust reuși să întindă o mână ca să-l prindă înainte să cadă.

– Spune-i Deșiratului să reziste cât poate el de bine.

Apoi, Dow îi aruncă peste umăr:

– E posibil să vină și ajutor cât de curând.

– Îi voi spune.

Flăcăul se retrase și, cât ai clipi, se pierdu în mulțime.

Eroii stăteau într-o tăcere ciudată, de înmormântare. Nu se auzea decât un murmur bizar, zăngănitul ușor al armurilor și răpăitul blând al ploii pe metal. Jos, la Copii, cineva suna dintr-o goarnă. Părea o melodie simplă, mohorâtă, care plutea prin ploaie până la ei. Ori poate melodia

era obișnuită și doar Gât-Îngust se simțea posomorât. Se întrebă câți dintre cei din jurul lui vor ucide înainte de apusul soarelui și câți dintre ei vor fi uciși. Se întrebă pe umărul câtoro Doamna cu Coasa își așezase mâna. Se întrebă dacă și el se număra printre ei. Închise ochii și își promise în sinea lui că, dacă scapă și din chestia asta, se va retrage. Așa cum făcuse de zeci de ori înainte.

– Se pare că a venit vremea.

Minunata îi întinsese mâna.

– Mda.

Gât-Îngust i-o luă, o scutură și o privi direct în față. Avea dinții încleștați, părul scurt și negru sclipea din cauza picăturilor de ploaie, iar cicatricea lungă dintr-o parte părea parcă mai albă.

– Să nu mori, da?

– N-am de gând. Rămâi aproape de mine și voi încerca să nu te las nici pe tine să mori.

– S-a făcut.

Și, brusc, toți începură să-și strângă mâinile, să se bată pe umăr, un ultim moment de camaraderie înaintea unei băi de sânge, când te simți mai aproape de tovarășii tăi de luptă decât de propria familie. Gât-Îngust dădu mâna cu Puhoi, cu Scorry, cu Drofd și chiar și cu Fiori. Se trezi căutând prin marea de străini lăboiul lui Brack, apoi își dădu seama că sârmanul se afla în nămolul de sub ei.

– Gât-Îngust!

Se vedea din înfățișarea lui tristă ce anume voia Yon cel Hazliu.

– Da, Yon. O să le spun. Știi doar că așa voi face.

– Știu.

Își prinseră mâinile și buzele lui Yon schițară ceea ce pentru el însemna umbra unui zâmbet. În tot acest timp, Beck nu se mișcă. Părul negru i se lipise de fruntea palidă. Se uita fix spre Copii, de parcă nu ar fi fost nimic acolo.

Gât-Îngust îi luă mâna și i-o strânse ușor.

– Fă ce e drept. Stai alături de tovarășii tăi și de căpetenia ta.

Se dădu puțin mai aproape de el.

– Și nu te lăsa omorât.

Beck îi strânse și el mâna.

– Da. Mulțumesc, comandante.

– Unde e Whirrun?

– Nu-ți fie teamă!

Crapă-Nuci apăru, făcându-și loc cu umerii prin mulțimea de oameni uzi și nefericiți.

– Whirrun de Bligh e alături de tine!

Din motive știute numai de el, își scosese cămașa și stătea gol până la mijloc, cu Mama Săbiilor pe umăr.

– Pe toți morții! murmură Gât-Îngust. Cu fiecare nouă luptă, tu porți tot mai puține haine.

Whirrun își lăsă capul pe spate și clipi sub bătaia ploii.

– De data asta nu port cămașă. O cămașă udă îmi irită sfârcurile.

Minunata clătină din cap.

– Dintr-ale eroului mistere.

– Cam așa, rânji Whirrun. Dar pe tine, Minunato? Nu te supără sfârcurile când ți se udă cămașa? Trebuie să știi.

Ea dădu din cap.

– Vezi-ți de sfârcurile tale, Crapă-Nuci! Iar eu o să-mi văd de-ale mele.

Totul strălucea acum, învăluit în tăcere. Apa sclișea pe armuri, pe blănuri și pe scuturile pictate. Chipuri cunoscute și străine îl priveau pe Gât-Îngust. Unele zâmbitoare, altele severe, înspăimântate sau pe care se citea de-a dreptul nebunia. Gât-Îngust ridică mâna și Whirrun o prinse într-a sa, rânjind cu toți dinții.

– Ești pregătit?

Gât-Îngust nu dusesese niciodată lipsă de îndoieli. Le mânca, le respira, trăia cu ele de mai bine de douăzeci de ani. Nenorocitele alea nu-l lăsau

nicio clipă să răsuflă. În fiecare zi de când muriseră frații săi.

Însă acum nu mai avea timp să se îndoiască.

– Sunt pregătit.

Își scoase sabia și privi spre soldații Uniunii, sute și sute, fantome neclare prin valul de ploaie, puncte, stropi și sclipiri colorate. Zâmbi. Poate că Whirrun avea dreptate și un om nu trăia cu adevărat până nu vedea moartea cu ochii. Săltă sabia și mai sus, scoase un strigăt puternic și oamenii din jurul lui îl imitară.

Apoi așteptară să apară Uniunea.

ȘI MAI MULTE TRUCURI

Soarele trebuia să fie undeva, dar n-ai fi putut ghici unde. Norii furioși se îngroșaseră, iar lumina era slabă. Mai precis, abia se vedea om cu om. Din câte își dădea seama caporalul Tunny și, cumva, spre surpriza lui, nimeni nu se mișcase. Coifurile și vârfurile de lance încă se zăreau pe deasupra zidului lung, schimbându-și pozițiile la răstimpuri, dar fără să se pornească rapid într-o direcție. Atacul lui Mitterick se afla în plină desfășurare. Măcar atâta lucru auzea și el. Dar în partea asta uitată de front, nordicii așteptau.

– Mai sunt acolo? întrebă Worth.

Să aștepți acțiunea în felul acesta îi făcea pe cei mai mulți oameni să se scape pe ei de frică. Worth era unic, în sensul că părea să reacționeze invers.

– Da, încă sunt acolo.

– Și nu se mișcă? scânci Gălbenuș.

– Dacă s-ar mișca, ne-am mișca și noi, nu?

Tunny se uită prin lentilă din nou.

– Nu, nu se mișcă.

– Dar ce se aude e cumva o luptă? murmură Worth, când o rafală de vânt aduse ecoul unor glasuri furioase, al unor nechezături și al unei înclăștări metalice, de dincolo de râu.

– Fie asta, fie cineva se ceartă serios în vreun grajd. Tu crezi că e o

ceartă în vreun grajd?

– Nu, domnule caporal Tunny.

– Nu. Nici eu.

– Și-atunci ce se întâmplă? întrebă Gălbenuș.

Un cal fără călăreț apăru în vârful unei movile, curelele de la scara șei fluturând pe ambele părți. Animalul coborî spre apă, apoi se opri și se apucă să pască liniștit.

Tunny își luă lentila de la ochi.

– Sincer să fiu, nu prea sunt sigur.

În jurul lor, ploaia răpăia pe frunze.

Orzul pus la pământ era acoperit de leșuri de cai și de animale muribunde, de morți și de oameni care-și dădeau duhul. Un hățiș însângerat și mormane de carne fără viață se ridicau în fața lui Calder și a stindardelor furate. La nici câțiva pași, trei mercenari se ciondăneau, încercând să-și smulgă lăncile înfipite în același călăreț al Uniunii. Câțiva băieți fuseseră trimiși să strângă săgețile folosite. Alți doi nu rezistaseră tentației de a verifica a treia groapă și se apucaseră să jefuiască leșurile de acolo, iar Hansul Albeață răcnea la ei să treacă înapoi în linie.

Cavaleria Uniunii își găsisese sfârșitul aici. Un efort curajos, dar cât se poate de idiot. Lui Calder i se părea că astea două merg oricum bine împreună. Ca să înrăutățească situația, după ce eșuaseră prima dată, insistaseră să mai încerce, cu același rezultat dezastruos. Vreo treizeci-patruzeci izbutiseră să sară peste a treia groapă undeva, în dreapta, trecuseră peste zidul lui Clail și omorâseră câțiva arcași, înainte să fie nimeriți de săgeți sau străpunși cu lancea. O acțiune la fel de inutilă ca datul cu mătura pe o plajă. Țsta era necazul cu mândria, curajul și toate acele virtuți prețioase, despre care le place să cânte barzilor. Cu cât ai mai multe din astea, cu atât e mai probabil să ajungi primul dintr-un maldăr de morți. Tot ce reușiseră soldații Uniunii să facă era să le ridice moralul oamenilor lui Calder cum nu se mai întâmplase de la Bethod încoace.

Iar acum le-o arătau unioniștilor, în timp ce supraviețuitorii călăreau înapoi, șchiopătau sau se târau spre liniile lor. Dansau, băteau din palme și ȋopăiau prin ploaia mărunță. Își scuturau mâinile, se băteau pe spate și își loveau scuturile. Scandară numele lui Bethod, al lui Solz, ba chiar și pe-al lui Calder de câteva ori. Prințul le era recunoscător pentru asta. Camaraderia războinicilor... cine-ar fi crezut? Zâmbi larg, cât oamenii se veseliră și își fluturară armele spre el. Ridică și el sabia și o roti în semn de salut. Se întrebă dacă era prea târziu să-și mânjească sabia cu puțin sânge, de vreme ce n-apucase s-o folosească. Nu ducea lipsă de sânge în jur și se îndoia că proprietarii lui îi mai duceau dorul acum.

– Comandante?

– Ce-i?

Alb-ca-Neaua îi arată ceva spre sud.

– Poate ar trebui să refacem pozițiile.

Ploaia se întețise și picături mari cădeau acum pe pământ, umplându-l cu pete mari și întunecate, răpăind pe armurile celor vii și ale celor morți. Se așternuse o perdea de ceață peste jumătate din câmpul de luptă, până în sud, dar, dincolo de caii fără călăreți care rătăceau fără rost și de călăreții fără cai care se înapoiau împleticindu-se spre Vechiul Pod, lui Calder i se păru că zărește siluete mișcându-se prin lanul de orz.

Își duse mâna streășină la ochi. Tot mai mulți se iveau din ploaie, la început simple fantome, pentru ca mai apoi să devină soldați înarmați în carne și oase. Infanteria Uniunii. Mase compacte, înaintând în șiruri atent măsurate, bine organizate, cu scopuri clar întipărite pe sutele de chipuri, cu armele metalice ascuțite ținute cât mai sus și steagurile cu pânza umedă lipită.

Oamenii lui Calder îi văzuseră și ei și accesul lor de triumf devenise deja o amintire. Vocile aspre ale Oamenilor Aleși răsunau prin ploaie, aducându-i posomorâți la locurile lor în spatele celei de-a treia gropi. Albeață îi dădăcea pe cei răniți ușor să lupte ca rezerve și să mai sape niște gropi. Calder se întrebă dacă, până la sfârșitul zilei, va avea și el

niște găuri săpate în carne. Părea un pariu pierdut.

– Înțeleg că nu mai ai niciun fel de as în mânecă? se interesă Alb-ca-Neaua.

– Nu prea.

Doar dacă nu lua în calcul ideea de a fugi mâncând pământul.

– Tu?

– Numai unul.

Și bătrânul războinic își șterse cu grijă sângele de pe sabie cu o zdreanță și o ridică în aer.

– Ah!

Calder își privi propria sabie curată, ce strălucea acoperită de picăturile de apă.

– Asta!

TIRANIA DISTANȚEI

— **N**u văd nimic! șuieră tatăl lui Finree, făcând câțiva pași înainte și uitându-se prin lentilă din nou, dar fără vreun folos. Tu vezi?

— Nu, domnule, mormăi unul dintre ofițerii săi, nefolositor ca de obicei.

Urmăriseră asaltul prematur al lui Mitterick într-o tăcere uluită. Apoi, când primele raze de lumină se răspândiră peste vale, înaintarea lui Jalenhorm. După aceea, începuse să plouă. Mai întâi, Osrungul dispăruse sub vâlul cenușiu, la dreapta, apoi zidul lui Clail, la stânga, apoi Vechiul Pod și hanul fără nume unde Finree aproape că murise ieri. Acum, până și pârliașele de lângă albie erau doar niște stafii pe jumătate uitate. Toată lumea stătea mută, paralizată din pricina angoasei, încercând să surprindă sunetele ocazionale ce abia puteau fi recunoscute de ureche peste șoapta umedă a ploii. Din ce vedeau acum, nici n-ai fi zis că avusese loc vreo luptă.

Tatăl lui Finree se învârtea de colo până colo, mișcându-și agitat degetele de la o mână. Venise lângă ea și scruta negura fără formă.

— Uneori, socot că nu există persoană în lume mai lipsită de putere decât un comandant suprem pe un câmp de luptă, murmură el.

— Ce zici de fiica lui?

Bărbatul schiță un zâmbet.

— Te simți bine?

Finree se gândi să-i răspundă tot cu un surâs, dar renunță.

– Da, minți ea destul de evident.

În afara unei dureri persistente în tot gâtul ori de câte ori își întorcea capul, în tot brațul atunci când își folosea mâna și una pe suprafața scalpului, o mai chinuia și un sentiment constant, sufocant de îngrijorare. La răstimpuri, tresărea, holbându-se ca un avar ce-și pierduse săculețul cu bani, dar fără să știe ce caută.

– Ai lucruri mult mai importante pentru care să-ți faci griji...

Parcă pentru a-i întări vorbele, Kroy deja se îndepărta cu pași mari să întâmpine un mesager călare ce venea spre hambar dinspre est.

– Vești?

– Colonelul Brock raportează că oamenii lui au început atacul asupra podului din Osrung!

Însemna că Hal se luptă. Conducând din prima linie, fără îndoială. Finree simți cum asudă mai mult ca niciodată pe sub haine, umezeala hainei lui Hal întâlnindu-se cu ploaia care șiroia de deasupra într-un crescendo de tulburare neplăcută.

– Colonelul Brint conduce asaltul împotriva sălbaticilor care ieri...

Ochii mesagerului se îndreptară nervoși spre Finree.

– Împotriva sălbaticilor.

– Și? întrebă tatăl ei.

– Asta e tot, lord mareșal.

Kroy se strâmbă nemulțumit.

– Mulțumesc. Te rog să mai aduci și alte vești când poți.

Mesagerul salută, întoarse calul și porni înapoi la galop prin ploaie spre locul de unde venise.

– Fără îndoială că soțul tău se distinge foarte clar în acest asalt, zise Bayaz lângă ea, sprijinindu-se în baston, cu chelia strălucind de umezeală.

– Să conduci din prima linie, în stilul lui Harod cel Mare. Un erou al zilelor noastre! Întotdeauna am avut admirație față de acest fel de oameni.

– Poate ar trebui să încercați.

– O, am încercat. Am fost înflăcărat în tinerețe. Însă setea nepotolită de a înfrunta primejdia e nefirească la bătrâni. Eroii au însemnătatea lor, dar cineva trebuie să le arate și direcția corectă. Și să curețe după ei. Întotdeauna primesc urale din partea publicului, dar lasă în urma lor un haos.

Bayaz se mângâie tacticos pe pântec.

– Nu, o cană de ceai la coada șirului e stilul meu mai degrabă. Bărbații ca soțul tău pot culege laurii.

– Sunteți prea generos.

– Puțini ar fi de acord cu tine.

– Dar unde vă este ceaiul acum?

Bayaz se încruntă spre mâna goală.

– Servitorul meu are treburi mai importante în dimineața asta.

– Ce poate fi mai important decât să vă îndeplinească toate mofturile?

– Ah, mofturile mele se întind dincolo de un ceainic...

Tropote de copite răsunară prin ploaie. Un călăreț venea în goană pe cărare, dinspre vest, și toată lumea își ținu răsuflarea când un bărbat fără bărbie și încruntat se ivi din ceața umedă.

– Felnigg! strigă tatăl ei. Ce se întâmplă în flancul stâng?

– Nenorocitul de Mitterick aproape că a bătut în retragere! rosti cu spume la gură șeful de stat-major al tatălui ei când sări din șa. Și-a trimis cavaleria prin lanul de orz pe întuneric. O neglijență de neiertat.

Cunoscând relația dintre cei doi bărbați, Finree bănuie că și Felnigg contribuisese la fiasco.

– Am văzut, spuse tatăl ei printre dinții încleștați, ajungând evident la aceeași concluzie.

– Omul ăsta ar trebui înlăturat!

– Poate mai târziu. Cum s-a terminat totul?

– Lucrurile erau încă... neclare când am plecat.

– Așadar, n-ai nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă acolo?

Felnigg deschise gura, apoi o închise.

– Am considerat că ar fi cel mai bine să mă întorc imediat...

– Și să-mi raportezi greșeala lui Mitterick, în loc să mă informezi despre consecințe. Mulțumesc, domnule colonel, dar sunt deja sătul de porțiile de ignoranță primite.

Kroy îi întoarse spatele, înainte ca Felnigg să mai apuce să explice, și porni iar pe coasta dealului să privească zadarnic spre nord.

– N-ar fi trebuit să-i trimit, îl auzi Finree murmurând când trecu pe lângă ea. N-ar fi trebuit să-i trimit niciodată acolo.

Bayaz oftă și sunetul îi provocă fetei un fior pe șira spinării, exact ca atunci când cineva scotea dopul unei sticle.

– Am numai compasiune sinceră pentru tatăl tău.

Finree constată că admirația ei față de Întâiul dintre Magi se micșora din ce în ce și că sentimentul de dezgust când îl vedea creștea rapid.

– Nu mai spuneți! rosti ea așa cum faci când vrei să închizi gura cuiva.

Nu știa dacă Bayaz pricepuse sensul, fiindcă el nu-i dădu atenție.

– Ce păcat că nu-i putem zări de la depărtare pe omuleți luptându-se! Nimic nu e mai interesant decât să privești o bătălie, iar asta chiar e una pe cinste, chiar și pentru un om cu experiență ca mine. Dar vremea nu ține cu nimeni.

Bayaz rânji și ridică privirea spre cerurile solemne.

– O furtună veritabilă! Ce dramă, nu? Ce companie mai bună pentru o încleștare a armelor?

– Ați bățut atâta drum doar ca să vă bucurați de atmosferă?

– Aș vrea eu să am atâta putere. Numai închipuiește-ți! Ar tuna de fiecare dată când m-aș apropia. În vremurile vechi, stăpânul meu, marele Juvens, putea invoca fulgerul cu un simplu cuvânt, putea provoca un potop doar cu un gest sau putea arunca un val de ger doar cu gândul. Așa de mare era puterea artei sale.

Întinse brațele în lateral, lăsând ploaia să-i pice pe față și ridicând

bastonul spre cerurile ce plâneau întruna.

– Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Brațele îi căzură pe lângă corp.

– Acum, vânturile bat de capul lor. La fel și luptele. Noi, cei rămași aici, trebuie să lucrăm mai pe ocolite.

Și mai multe tropote de copite și un tânăr ofițer cu părul zbârlit apărură din întuneric.

– Raportează! porunci Felnigg cu un ton mai sus decât era necesar, făcând-o pe Finree să se întrebe cum de rezistase până acum fără să încaseze un pumn în gură.

– Oamenii lui Jalenhorm au alungat dușmanul din livezi, răspunde mesagerul aproape fără suflare, iar acum urcă dealul ca să atace.

– Cât de departe au ajuns? întrebă tatăl lui Finree.

– Când am plecat eu, se îndreptau spre pietrele mici. Spre Copii. Dar dacă au reușit să-i cucerească sau nu...

– Au întâmpinat o rezistență serioasă?

– Din ce în ce mai serioasă.

– Când ai plecat?

– Am călărit aducând toate mesajele, domnule, aș zice cam acum trei sferturi de oră.

Kroy mârâi, blestemând ploaia care șiroia. Conturul dealului pe care stăteau Eroii nu era mai mult decât un șir de puncte negre pe o perdea cenușie. Finree aproape că îi citea gândurile. Până acum, ar fi putut cuceri glorios vârful ori ar fi în mijlocul unei înclăștări feroce sau, după pierderi sângeroase, s-ar fi putut retrage deja. Toată lumea sau nimeni, vii sau morți, victorioși sau înfrânți. Se răsuci pe călcâie.

– Pregătiți-mi calul!

Îngâmfarea lui Bayaz se stinse ca flacăra unei lumânări.

– Nu v-aș sfătui. Nu aveți ce să faceți acolo, mareșal Kroy.

– Nu am ce să fac aici oricum, lord Bayaz, răspunse tatăl ei curtenitor,

trecând pe lângă el și îndreptându-se spre cai. Ofițerii lui îl urmară, alături de mai multe gărzi. Felnigg arunca în stânga și în dreapta cu ordine, iar întregul cartier general se animase pe neașteptate.

– Lord mareșal, strigă Bayaz, consider decizia dumneavoastră lipsită de înțelepciune.

Tatăl ei nici măcar nu se întoarse.

– Rămâneți aici, vă rog!

Kroy își vârî vârful cizmei în scara șei și se săltă.

– Pe toți morții! șuieră Bayaz printre dinți.

Finree îi aruncă un zâmbet bolnav.

– Se pare că sunteți chemat în prima linie, la urma urmei. Poate așa îi veți vedea de aproape pe omuleți luptându-se.

Întâiul dintre Magi nu păru deloc amuzat.

— **V**in!

Atâta lucru ştia deja şi Beck, însă oamenii strânseseră rândurile atât de tare între Eroi, încât nu mai conta altceva. Blănuri ude, armuri ude, arme sclipind de apă, chipuri încruntate pe care şiroia ploaia. Pietrele înseşi păreau nişte umbre dungate, simple fantome dincolo de o pădure de sulite cu vârf zimţat. Picăturile răpăiau şi pleoscăiau pe metal. Zăngănitul şi zornăitul oţelului răsunau de pe coastă. Strigătele luptei erau înăbuşite de zgomotul ploii.

O undă de şoc trecu prin mulţime şi Beck se trezi ridicat de la pământ, lovind aiurea cu picioarele, scufundat într-o mare de bărbaţi care împărţeau pumni, se înghionteau şi răcneau. Abia după câteva clipe îşi dădu seama că nu erau duşmani, dar chiar şi-aşa tăişurile împungeau în toate direcţiile. În fond, nu trebuia să fii unionist ca să te trezeşti cu podoabele retezate, nu? Pe Reft nu-l omorâse o sabie unionistă, corect?

Cineva îi arse un cot în cap şi Beck se înclină ameţit. Altcineva dădu peste el şi-l trânti în genunchi. O gheată butucănoasă îi zdrobi mâna vârâtă în noroi. Se ridică în picioare agăţându-se de un scut cu un cap de dragon pictat pe el şi al cărui proprietar nu păru foarte încântat. Un bărbos răcni spre el. Sunetele bătăliei deveneau tot mai puternice. Oameni care încercau să scape sau să înainteze. Oameni care îşi protejau rănilor. Sângele amestecat cu ploaie, rozaliu. Oameni care ţineau strâns

armele, umezeală în neștire, oameni înnebuniți de spaimă și de furie.

Să dea dracii dacă nu voia să fugă. Nu era sigur dacă plângea. Știa doar că nu poate greși din nou. Să stea alături de tovarășii lui, parcă așa îi spusese Gât-Îngust, nu? Să stea alături de căpetenia lui. Clipi des din cauza furtunii, zări o bucată din stindardul negru al lui Dow cel Negru, ud flească. Știa că Gât-Îngust trebuie să fie în apropiere. Era strivit între trupuri care se zvârcoleau, ghetele-i alunecau pe panta plină de noroi. I se păru că vede puțin din fața furioasă a lui Drofd. Auzi un urlat și o lance se îndreaptă spre el. Nici măcar repede. Își feri capul cât putu, încordându-și mușchii și vârful îi trecu pe lângă ureche. Cineva scheună alături și se prăbuși peste el. Îi simți trupul cald pe umăr. Gemând și cu spumă însângerată la gură. Fierbinte și umed, pe brațul lui. Deschise gura uluit, se scutură și scăpă de cadavru, lăsându-l să se cufunde în noroi.

O altă undă de șoc trecu prin mulțime și Beck se simți târât spre stânga. Se luptă din greu să rămână în picioare. Ploaia caldă îi stropea obraji. Bărbatul din fața lui dispăru brusc și el rămase nedumerit în spațiul liber. O fâșie de teren mocirlos, acoperită cu cadavre rășchirate, bălți sclipitoare și sulite rupte.

Iar dincolo de ea, dușmanul.

Dow răcni ceva peste umăr, dar Gât-Îngust nu-l auzi. Ce să auzi prin suieratul ploii și zarva glasurilor aspre, la fel de puternice ca o furtună? Prea târziu pentru ordine. Sunt vremuri când un bărbat trebuie să urmeze ordinele ce i-au fost date la început, să aibă încredere că oamenii lui vor face ce e drept și că se vor lupta. Crezu că zărește mânerul Mamei Săbiilor, mișcându-se printre lănci. Ar fi trebuit să stea alături de grupa sa. Să fie cu ai lui. De ce naiba acceptase propunerea lui Dow să-i devină secund? Poate fiindcă, demult, fusese secundul lui Treicopaci și socotise cumva că, dacă ocupa din nou locul din trecut, lumea avea să fie ca atunci. Un boșorog bătut în cap, agățându-se de fantome. Prea târziu. Ar

fi trebuit să se însoare cu Colwen când i s-a oferit ocazia. Măcar dacă ar fi întrebat-o. Măcar dacă i-ar fi dat șansa să-l refuze.

Închise ochii o clipă și inspiră aerul rece și umed.

– Ar fi trebuit să rămân tâmplar, șopti el.

Dar sabia reprezentase o alegere mai ușoară. Încleștă pumnul pe mâner. Urletul bătăliei crescuse în intensitate și se uni cu respirația lui hârâită, dar și cu bubuitul inimii sale. Alegerile fuseseră făcute. Strânse din dinți și deschise ochii brusc.

Mulțimea se desfăcu în două, așa cum un buștean desparte un lan, și Uniunea se revărsă prin despărțitură. Unul năvăli peste Gât-Îngust, care nu apucă să rotească sabia, și scuturile lor se izbiră puternic. Alunecară amândoi prin noroi. Zări un chip furios peste marginea scutului. Reuși să salte scutul și să-l împingă, astfel încât marginea lui metalică nimeri în nasul celuiilalt. Repetă mișcarea de câteva ori, până când sângele începu să curgă și omul se puse pe gemut. Trase de cureaua scutului cu toată puterea și continuă să izbească și să împungă cu el, gemând și scuipând, zdrobind capul dușmanului. Scutul se înțepeni în catarama coifului și aproape că îl sfâșie pe jumătate. Gât-Îngust încercă să-și elibereze sabia, dar o lamă şuieră pe lângă el și smulse o bucată mare din fața omului. Gât-Îngust alunecă prin zoaie, fără să mai aibă pe nimeni de care să se sprijine.

Dow cel Negru își învârti toporul și lăsă tăișul să cadă pe coiful unui soldat. Tăișul se înfipse adânc și bărbatul căzu răstignit pe spate.

Un nordic mânjit cu noroi se încurcă într-o lance, cu brațul răsucit în jurul ei și cu toporișca rotindu-se haotic. O mână lipită de fața lui îl împingea pe spate, în timp ce el privea în jos spre degete.

Un soldat al Uniunii se repezi spre Gât-Îngust. Cineva îi puse piedică și soldatul se prăbuși în genunchi. Gât-Îngust îl izbi scurt în ceafă, zgâriindu-i coiful. Îl lovi încă o dată și-l trimise la pământ. Continuă să dea în el, îngropându-i capul în noroi și blestemând de mama focului.

Fiori îl toca pe unul cu scutul lui, zâmbind. Ploaia îi transformase

cicatricea de pe chip într-o rană roșie, proaspătă. Războiul întoarce totul cu fundul în sus. Bărbații care sunt o amenințare în vremuri de pace devin cea mai bună speranță a ta odată ce oțelul începe să se rotească.

Un cadavru ajunsese în spate, pentru ca mai apoi să fie azvârlit în față. Sângele se scurgea în apa murdară, iar ploaia continua să cadă răpăit. Mama Săbiilor se roti și sfârtecă pe cineva ca o daltă ce spintecă sculptura unui bărbat. Gât-Îngust se adăposti în spatele scutului când sângele țâșni și ploaia îl împrăștie peste el într-o ceață de picături fine.

Lăncile împungeau în toate direcțiile, o masă dezordonată, zăngănitore și lunecoasă. Vârful uneia alunecă încet pe lemn și intră într-o mână, trecu prin ea și se înfipse în pieptul sărmanului om, împingându-l în întuneric. Omul clătină din cap, nu, nu, bâjbâind după coada ei cu cealaltă mână, în timp ce ghetele nemiloase îl călcară cu zgomot.

Gât-Îngust respinse un vârful de lance cu scutul, împunse cu sabia, înhăță pe cineva chiar de sub fălci și îi smuci brusc capul pe spate, iar sângele începu să curgă bolborosind când soldatul se prăbuși, scoțând un sunet ca un găgăit, asemănător cu primele note ale unui cântec pe care îl știa pe vremuri. Nu și-l mai amintea acum. Ceva despre un fierar.

În spatele lui se afla un ofițer al Uniunii ce purta cea mai frumoasă armură pe care o văzuse Gât-Îngust vreodată, împodobită cu desene aurii strălucitoare. Îl ataca întruna prosteste pe Dow cel Negru cu o sabie murdară de noroi și reușise să-l pună în genunchi. Rămâi alături de căpetenia ta. Gât-Îngust se năpusti spre el cu un urlet, nimerind într-o băltoacă și stropindu-i pe toți cei din jur cu apă murdară. Scos din minți, îl atacă pe unionist, sfâșiindu-i nebunește pieptarul încântător, umplându-l de creștături și împingându-l pe bărbat înapoi. Mai făcu un pas și se repezi din nou spre ofițerul care se răsuci. Sabia lui Gât-Îngust zgârie marginea de jos a armurii, apoi alunecă ușor chiar prin ea, împingându-l și mai mult pe bărbat.

Gât-Îngust se chinui să țină bine de mâner, în ciuda sângelui cald ce i

se scurgea pe degete și în jos, pe braț. Îl ținea în loc pe nenorocitul ăsta care încă se mai zvârcolea. Răsuci lama în el și căzură amândoi într-o îmbrățișare noroioasă. Chipul străinului se lipi de obrazul lui, bărbile țepoase li se frecară una de alta, iar răsuflarea hârâită îi răsună în ureche. Gât-Îngust își dădu seama că nu ajunsese niciodată atât de departe cu Colwen. Alegerile, nu? Alegerile...

Să vrei nu e întotdeauna suficient și, oricât de mult și-ar fi dorit Gorst, nu putea ajunge acolo. Prea multe trupuri îi stăteau în cale. Până când izbuti să taie piciorul ultimului dintre ele și să-l azvârle într-o parte, bătrânul nordic îl înjunghiasse pe Jalenhorm direct în pânțece. Gorst zări vârful însângerat al sabiei ieșind pe sub marginea aurie a pieptarului udat de ploaie. Generalul avea o expresie atât de cunoscută pe față când ucigașul se strădui să scoată lama din el. Aproape ca un zâmbet.

Izbăvit.

Nordicul se răsuci când auzi răcnetul lui Gorst, făcu ochii mari și își ridică scutul. Lama lungă din oțel se înfipse adânc în el, smulgând așchii, răsucindu-l în jurul mâinii, lovindu-l în cap pe bătrân cu marginea metalică și făcându-l să cadă într-o rână.

Gorst se apropie să termine treaba, dar și de data asta se ivi cineva în calea lui. Un băiețandru, care rotea o toporișcă și urla cât îl țineau plămânii. *Chestii obișnuite, probabil, mori, mori, bla, bla, bla.* Gorst se bucura să moară, desigur. *Dar nu de dragul unuia fără minte.* Își feri capul, lăsă toporișca să se izbească de apărătoarea lui de umăr și se răsuci cu sabia prin aerul umed. Băiatul încercă disperat să pareze lovitura, dar lama grea îi smulse toporișca din mână și îi despică fața, iar creierul i se împrăștie în toate direcțiile.

Undeva în preajmă, vârful unei săbii tăie aerul și Gorst se aplecă înainte. Simți șuieratul ei peste obraz, apoi o mică durere chiar sub ochi. Un spațiu se deschisese în mijlocul mulțimii ce urla. Masa compactă se transformase acum în grupuri înnebunate de oameni uzi care se luptau

între Eroi. Orice idee de linii, tactică, direcție, ordine sau tabere dispăruse, de parcă nici nu existaseră vreodată. *La naiba cu ele, oricum mai mult mă încurcau!*

Din nu se știe ce motiv, un nordic pe jumătate gol stătea în fața lui cu cea mai mare sabie văzută vreodată de Gorst. *Iar eu am văzut multe la viața mea.* Absurd de lungă, de parcă fusese făurită pentru un uriaș. Metalul cenușiu și mat sclipea și, pe mâner, avea imprimată o singură literă.

Arăta ca un tablou caraghios pictat de un artist ce nu văzuse în viața lui un câmp de luptă. Însă oamenii care arată caraghios pot fi la fel de periculoși ca și cei cu glasuri caraghioase. Gorst renunțase la orice urmă de aroganță în fumul de la Casa de Plăceri a lui Cardotti. *Un bărbat trebuie să privească orice luptă ca și cum ar fi ultima. Oare asta să fie ultima pentru mine? Nu pot decât să sper.*

Se dădu în spate precaut, când cotul bărbatului zvâcni în sus pentru o lovitură laterală, își ridică scutul s-o pareze, oțelul fiind pregătit s-o întâmpine. Însă în loc să rotească arma, nordicul se repezi spre el, folosind lama imensă ca pe o lance, iar vârful ei trecu pe lângă marginea scutului lui Gorst. Scoase un sunet ascuțit când îi lovi pieptarul și îl azvârli cât colo, împleticindu-se. *O manevră simulată.* Instinctul de a sări în spate aproape că îl copleși total, dar se sili să-și țină ochii asupra tăișului. O văzu cum desenează prin ploaie un arc de picături strălucitoare.

Gorst se chirci într-o parte și sabia uriașă șuieră pe lângă el, îi prinse apărătoarea de la cot și i-o smulse cu totul. Deja fandase și el, dar vârful sabiei sale nu nimeri decât apa care șiroia din ceruri, fiindcă oponentul lui se ferise alunecând. Gorst reveni în poziție dreaptă și se pregăti să aplice o lovitură sălbatică direcționată spre moalele capului bărbatului, dar acesta se strecură cu o mișcare de șarpe pe sub ea și își ridică propria armă cu o viteză uluitoare, în timp ce oțelul lui Gorst se îndreptă spre pământ. Tăișurile se întâlniră cu o izbitură care îi amorți degetele. Se desprinseră din încheștare, studiindu-se unul pe celălalt. Ochii nordicului

îl fixau calm pe Gorst, în pofida răpăitului ploii.

Poate că arma lui arăta ca o făcătură dintr-o comedie proastă, dar omul nu era un bufon. Postura lui, echilibrul, unghiul tăişului lung îi dădeau tot felul de opţiuni atât în atac, cât şi în apărare. Tehnica folosită sigur nu se găsea în *Formele de luptă cu sabia* a lui Rubiari, dar nici sabia lui nu era una normală. *E limpede că amândoi suntem maeştri.*

Un soldat al Uniunii apăru între ei ameţit, înainte ca Gorst să facă vreo mişcare. Se ţinea cu mâinile de pântecul rănit, sângele scurgându-i-se printre degete. Nerăbdător, Gorst îl îndepărtă din calea lui cu scutul şi se repezi spre nordicul pe jumătate dezbrăcat cu o succesiune de lovituri, una directă, violentă şi alta de crestare, dar omul reuşi să le evite parându-le mai repede decât credea Gorst că e posibil cu arma lui grea. Gorst fandă spre dreapta, apoi spre stânga, lovind în partea de jos a picioarelor. Nordicul se dovedi a fi pregătit, sări din calea tăişului. Oţelul lui Gorst nimeri în noroi mai întâi, după care sfârtecă piciorul unui bărbat ce încerca să se ridice şi care se prăbuşi cu un ţipăt scurt. *Nu-mi sta în drum, tâmpitule!*

Gorst îşi reveni la timp pentru a vedea sabia uriaşă venind spre el. Îşi ţinu răsuflarea şi se ascunse în spatele scutului. Lama căzu cu un scrâşnet, lăsând în urma ei o gaură imensă în metalul deja greu încercat, îndoindu-l peste braţul lui Gorst şi lovindu-l în gură. Rămăsese totuşi pe loc. Se retrase puţin, simţi gustul sângelui pe buze şi se aruncă spre trupul nordicului, împingându-l cu scutul. Urmă o serie de lovituri de jos în sus şi de sus în jos. Nordicul se feri bine de loviturile venite de sus, dar cele venite de jos îl nimeriră în picior. Sângele ţâşni şi genunchiul i se îndoi. *Unu pentru mine. Şi acum să terminăm.*

Gorst îşi trecu iute tăişul peste dosul palmei, văzu mişcare cu coada ochiului, schimbă unghiul pentru rotire şi se avântă răcnind. Lăsându-şi umărul liber, lovi un mercenar în coif atât de tare, încât acestuia i se înmuiară genunchii şi se prăbuşi cu capul în jos într-un hăţiş de lănci. Gorst sări înapoi, aducând lama deasupra, dar nordicul se rostogoli iute

ca o veveriță și se ridică în picioare cât sabia lui Gorst încă mai stropea cu apă murdară lângă ei.

Gorst se trezi că zâmbește când ajunseră din nou față în față. Lupta continua în jurul lor ca într-un coșmar. *Când am trăit ultima dată așa? Am trăit oare vreodată așa?* Inima îi bubuia în piept, iar pielea îl gâdila plăcut, în timp ce norii nu conteneau să plângă. *Toate dezamăgirile, toate momentele stânjenitoare, toate eșecurile nu mai înseamnă nimic acum.* Fiecare detaliu ieșea în evidență ca o flacără în beznă, fiecare clipă dura o veșnicie și cea mai mică mișcare a sa și a dușmanului avea propria istorie. *Nu există decât victoria sau moartea.* Nordicul îi răspunse cu același zâmbet și Gorst își aruncă scutul distrus în noroi, iar celălalt încuviință din cap. *Ne recunoaștem unul pe celălalt, ne înțelegem și ne considerăm egali. Frați.* Exista respect între ei, dar niciunul nu va arăta milă. Cea mai mică ezitare va fi o jignire pentru talentul celuilalt. Gorst încuviință la rândul lui, dar înainte să termine gestul deja sări în față.

Nordicul îi pară lovitura, dar Gorst încă avea o mână liberă. Răcni cât îl ținură plămânii și îi arse un pumn direct între coaste, făcându-l să se aplece gemând. Gorst se pregăti să-i mai dea un pumn în față, dar se opri la timp. Mânerul sabiei uriașe apăruse de nicăieri și, dacă nu și-ar fi ferit capul, bucata de metal i-ar fi retezat nasul. Ridică privirea și-l văzu pe nordic sărind spre el cu sabia în aer și gata să izbească. Gorst își forță picioarele dureroase să mai salte o dată, apucă bine cu ambele mâini oțelul și opri la timp lama lungă. Metalul scrâșni, marginea cenușie mușcă din oțelul Calvez și, cu o precizie aproape imposibilă, smulse o foiță strălucitoare din ea.

Gorst alunecă în spate din cauza forței loviturii, sabia uriașă se apropie periculos de fața lui și se uită cruciș la marginea ei umedă.

Se opri brusc când călcâiele lovira un cadavru și amândoi încremeniră. Încercă să îndepărteze piciorul nordicului, dar acesta îl blocă nemilos cu genunchiul, dându-se tot mai aproape. Se scuipară unul pe altul, se prinseră într-o încleștare aproape nefirească a trupurilor și tăișurile se

zgâriară și scrâșniră tot străduindu-se să-și recapete echilibrul. Cu mușchii încordați, amândoi căutau disperați cel mai mic avantaj, fără să-l găsească însă.

Momentul perfect. Gorst nu știa nimic despre acest bărbat, nici măcar numele lui. *Cu toate astea, suntem legați mai strâns decât îndrăgostiții, fiindcă împărtășim această clipă sublimă de veșnicie. Față-n față. Înfruntând moartea, martorul prezent pretutindeni în mica noastră petrecere. Știind că totul se poate termina într-o nenorocită de secundă. Victoria și înfrângerea, gloria și uitarea, într-un echilibru absolut.*

Momentul perfect. Și deși se încorda din răspuțeri ca să îi pună capăt, Gorst își dori ca momentul să continue pentru totdeauna. *Ne vom alătura pietrelor, încă doi Eroi în cercul lor, încremeniți în conflict, iar iarba va crește în jurul nostru, un monument în cinstea războiului glorios, în numele demnității combatanților, o întâlnire eternă a campionilor pe câmpul nobil al...*

– Ah! exclamă nordicul.

Presiunea scăzu. Lamele se desprinseseră din îmbrățișare. Nordicul se dădu în spate, împleticindu-se prin ploaie, clipind nedumerit spre Gorst, apoi în jos, cu gura larg deschisă. Încă ținea sabia în mână, târându-i vârful prin noroi și lăsând o dâră apoasă în urmă. Ridică mâna cealaltă și atinse cu blândețe lancea care îi ieșea din piept. Sângele deja începea să se scurgă.

– Nu mă așteptam la asta, spuse el.

Apoi se prăbuși ca un bolovan.

Gorst rămase încruntat, privind în jos. Trecu o vreme, dar probabil că nu fusese decât o clipă. Habar n-avea de unde venise lancea. *E o bătălie. Nu ducem lipsă de ele pe-aici.* Scoase un oftat adânc. *Ah, ei bine, dansul continuă!* Bătrânul care-l ucisese pe Jalenhorm se lupta în noroi la nici un metru de el.

Făcu un pas, ridicându-și sabia.

Apoi, capul îi explodează și nu mai văzu decât o lumină orbitoare.

Beck observase tot ce se petrece, prin marea de trupuri agitate, înghiontit și lovit din toate părțile. Corpul îi amortise de spaimă. Îl zări pe Gât-Îngust prăbușindu-se și rostogolindu-se prin nămol. Îl văzu pe Drofd cum trece peste el și cum este hăcuit cât ai clipi. Îl văzu pe Whirrun cum se luptă cu taurul ăla nebun de soldat unionist, o luptă care păru să dureze doar câteva momente sălbatice, mult prea rapide pentru el ca să le poată urmări. Îl văzu pe Whirrun căzând.

Își aminti cum Gât-Îngust arătase spre el în fața oamenilor lui Dow. Dându-l exemplu pentru cum să se poarte. Un bărbat căzu urlând în fața lui și un spațiu se deschise. Fă ce e corect! Rămâi alături de căpetenia ta! Ține capul sus! Când unionistul păși spre Gât-Îngust, Beck se apropie de el neobservat de nimeni.

Fă ce e corect!

În ultima clipă, își răsuci încheietura și îl izbi cu latul sabiei în cap, doborându-l în noroi. Atât mai apucă Beck să vadă, înainte ca ghetetele lacome, armele încurcate și chipurile mânioase să apară din nou.

Gât-Îngust clipi, apoi scutură din cap când voma îi arse gâtulejul și hotărî că nu-i e de niciun folos. Se rostogoli, gemând precum morții în iad.

Scutul nu mai era decât o epavă, cu bucăți lipsă, iar marginea însângerată i se îndoise în jurul brațului ce zvâcnea. Îl scoase. Își șterse sângele ce-i curgea dintr-un ochi.

Bang, bang, bang, așa îi făcea craniul, ca și cum cineva îi bătea cu ciocanul un cui în cap. În afara acestui sunet, nu mai auzea nimic, doar o liniște bizară. Părea că nordicii îi alungaseră pe unioniști de pe deal sau invers și Gât-Îngust constată că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de asta. Tropăiturile se îndepărtaseră, lăsând în urmă o mare de morți și de răniți acoperiți de sânge, de ploaie și de mizerie, împrăștiați precum frunzele căzute toamna. Eroii înșiși stăteau neclintiți și inutili ca întotdeauna, păzind împrejurimile.

– Ah, rahat!

Drofd zăcea la vreo doi metri mai încolo, cu chipul livid întors spre el. Gât-Îngust încercă să se ridice și aproape că vomită din nou. Alese să se târască prin noroi.

– Drofd, ești bine? Tu...

Partea cealaltă a capului băiatului dispăruse cu totul. Gât-Îngust nu-și dădea seama unde începea și unde se termina capul lui Drofd, în toată masa aceea neagră.

Îl lovi ușurel pe piept.

– Ah, rahat!

Îl zări pe Whirrun. Pe spate, cu Mama Săbiilor pe jumătate îngropată în noroi, lângă el, mânerul ei zăcând nu departe de mâna lui dreaptă. Vârful însângerat al unei lănci îi ieșea din piept.

– Ah, rahat! rosti Gât-Îngust din nou.

Nu știa ce altceva să spună. Când se apropie, Whirrun rânji spre el arătându-i dinții mânjiți de sânge.

– Gât-Îngust! Hei! M-aș sălta în capul oaselor, dar...

Își ridică puțin capul și se uită în jos, spre piept.

– Sunt terminat.

Gât-Îngust văzuse sute de răni și înțelese imediat că nu exista nicio soluție pentru asta.

– Hei!

Gât-Îngust se așeză încet în fund, cu mâinile blege în poală, grele ca niște nicovale.

– Cred că ai dreptate.

– Shoglig a mâncat numai rahat. Cățeaua aia bătrână habar n-avea când o să mor. Dacă aș fi știut, cu siguranță aș fi purtat ceva mai multă armură.

Whirrun scoase un sunet între un tușit și un hohot de râs, apoi se strâmbă, tuși, râse din nou și se strâmbă din nou.

– Futu-i, doare al naibii de tare! Adică știi că va dura, dar, futu-i, doare rău de tot! Până la urmă mi-ai arătat destinul, nu, Gât-Îngust?

– Așa se pare.

Nu era cine știe ce destin, din câte vedea el. Nu unul pe care să și-l aleagă cineva.

– Unde e Mama Săbiilor? gemu Whirrun, încercând să se întoarcă și să o caute.

– Cui îi pasă?

Sângele îi gâdila pleoapa lui Gât-Îngust, făcându-l să clipească des.

– Trebuie s-o dau mai departe. Astea sunt regulile. Așa cum Daguf Col mi-a dat-o mie și Yorweel Muntele, lui. Înainte de el, cred că a fost Patru-Fețe, nu? Detaliile încep să mă încurce.

– Bine.

Gât-Îngust se aplecă peste el, trase mânerul sabiei din mocirlă și îl puse în mâna lui Whirrun.

– Cui vrei să o dai?

– Te ocupi tu?

– Da, sigur.

– Bine. Nu sunt mulți cărora le-aș încredința-o, dar tu ești un om drept, Gât-Îngust, așa se spune. Un om drept.

Whirrun îi zâmbi.

– Pune-o în țărână.

– Ce?

– Îngroap-o cu mine. A fost o vreme când credeam că e o binecuvântare, dar și un blestem. Însă e doar un blestem și n-am de gând să nefericesc un alt biet ticălos. A fost o vreme când credeam că e o răsplată, dar și o pedeapsă. Dar asta e singura răsplată pentru oameni ca noi.

Și Whirrun făcu un semn din cap spre lancea care îi ieșea din piept.

– Asta sau... să trăiești destul de mult ca să devii cineva despre care nu

mai merită să vorbești. Pune-o în țărână, Gât-Îngust!

Se strâmbă când împinse mânerul în mâna moale a lui Gât-Îngust și-i strânse degetele în jurul ei.

– Așa voi face.

– Cel puțin nu va mai trebui să o car de colo până colo. Vezi cât este de grea, nenorocita?

– Fiecare sabie are greutatea ei când o cari după tine. Oamenii nu își dau seama de asta când o ridică. Însă devin tot mai grele cu timpul.

– Înțelepte vorbe!

Whirrun își dezveli dinții pătați de sânge pentru o clipă.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la niște cuvinte bune pentru un moment ca ăsta. La ceva care să le aducă oamenilor lacrimi în ochi. Ceva demn de balade. Dar am crezut că mai am ani buni de trăit. Ție îți vine ceva în minte?

– Ce, cuvinte?

– Da.

Gât-Îngust clătină din cap.

– Nu m-am priceput niciodată la ele. Cât privește baladele... îndrăznesc să spun că toate vorbele alea sunt născocite.

– Să știi că așa fac ticăloșii ăia.

Whirrun clipi și își mută privirea spre cer. Ploaia se oprea în sfârșit.

– Măcar o să iasă soarele curând.

Dădu din cap, încă zâmbind.

– Ca să vezi... Shoglig a mâncat numai rahat.

Apoi, rămase neclintit.

METAL ASCUȚIT

Ploaia cădea cu furie și Calder nu vedea mai departe de cincizeci de pași. În fața lui, oamenii deveniseră o gloată haotică. Lăncile Uniunii și armele cu vârfuri ascuțite se încrucișau, brațele, picioarele și fețele fiind strivite unele de altele. Urlete, vaiere, ghete ce alunecau în băltoacele noroioase, mâini umede ce nu reușeau să țină nimic strâns, cozi de lănci soioase, metal însângerat, morți și răniți aruncați într-o parte și-n alta, precum niște dopuri de plută într-un puhoi, sau călcați fără milă și afundați în noroiul de dedesubt. Din când în când, mai apăreau și niște săgeți, fără să știi din ce tabără fuseseră aruncate, se loveau de coifuri sau de scuturi și picau învărtindu-se pe pământ.

A treia groapă, sau ce reușea Calder să deslușească din ea, devenise o mocirlă de coșmar, în care niște diavoli acoperiți de mizerie înjunghiau și se luptau corp la corp cu mișcări greoaie. Uniunea trecuse de ea în mai multe locuri. Reușiseră de câteva ori să sară peste zid și doar eforturile disperate ale lui Albeață și ale oamenilor săi îndărătnici îi forțaseră să dea înapoi.

Pe Calder îl durea gâtul de cât urlase și tot nu se făcea auzit. Orice om care putea ține o armă în mână se lupta, dar Uniunea continua să-i atace, val după val, înaintând fără oprire. Habar n-avea unde era Alb-ca-Neaua. Pesemne murise. Mulți oameni își găsiseră sfârșitul. O asemenea

confruntare corp la corp, cu dușmanul atât de aproape, încât putea să-ți dea o flegmă între ochi, nu avea cum să dureze multă vreme. Nimeni nu era pregătit pentru așa ceva. Mai devreme sau mai târziu, una dintre tabere va ceda și, ca un baraj care se sparge, va pieri. Clipa aceea nu era departe, Calder o simțea. Se uită nervos în spatele lui. Câțiva răniți, câțiva arcași și, dincolo de ei, conturul vag al unei ferme. Acolo se găsea calul lui. Poate nu era prea târziu să...

Oamenii ieșeau din groapă în stânga lui și se îndreptau târâș-grăpiș spre el. Preț de o clipă, crezu că sunt ai lui, procedând cu înțelepciune, pregătindu-se să fugă pentru a-și salva viața. Apoi, șocat, își dădu seama că, sub pojghița de mizerie, chipurile aparțineau soldaților Uniunii, care se strecuraseră printr-o deschizătură dintre trupurile încleștate în luptă.

Rămase cu gura deschisă când aceștia se repeziră spre el. Prea târziu să fugă. Cel care îi conducea pusese ochii pe el, un ofițer care-și pierduse coiful și care gonea cu limba scoasă din pricina efortului. Roti o sabie lungă, dar Calder sări într-o parte, nimerind direct într-o baltă mizerabilă. Reuși să pareze și următoarea lovitură, impactul puternic răsucindu-i sabia în mână și făcându-i brațul să vibreze până la cot.

Voia să strige ceva bărbătesc, dar din gură nu-i ieși decât: „Ajutor! Futu-i! Ajutor!” Vorbe răgușite pe care nimeni nu le auzi sau de care nu-i păsa nimănui. Fiecare lupta să-și salveze propriul fund, în definitiv.

Calder fusese târât în curte, în fiecare dimineață a copilăriei lui, ca să se antreneze cu lancea și cu sabia. Nu-și mai amintea nimic acum. Împungea, ținând sabia cu ambele mâini, ca o matroană bătrână ce încearcă să scape de un păianjen cu o mătură. Gura îi rămăsese deschisă larg și părul ud îi intrase în ochii holbați. Ar fi trebuit să-l tundă...

Gâfâi când ofițerul repezi din nou sabia spre el. Se poticni, se împletici, întinse mâna să se prindă de ceva, dar căzu în fund. Se împiedicase de unul dintre steagurile furate. Ce ironie! Cizmele lui styriene, pline de apă, improșcate cu noroi când se chinui să se ridice în picioare. Ofițerul păși obosit spre el, cu sabia ridicată, apoi scoase un chițait slab și se

prăbuși în genunchi. Capul îi zbură într-o parte și trupul alunecă în poala lui Calder. Sângele țâșni în jeturi și prințul tuși, scuipă și clipi des.

– M-am gândit să te scot din rahat.

Cine stătea în spate, cu sabia în mână, dacă nu Brodd Zece-Feluri. Avea un rânjet oribil pe fața plină de bubițe, iar armura îi strălucea de la ploaie. Un salvator neașteptat, când nici măcar nu aștepta să apară vreunul.

– Nu puteam să te las să te bucuri de glorie de capul tău, nu?

Calder împinse cadavrul și se ridică în picioare.

– Pe de-o-parte îmi vine să-ți spun să te duci dracului.

– Și pe cealaltă parte?

– Că fac pe mine de frică.

Fără glumă. Nu l-ar fi surprins deloc dacă următorul cap retezat de Zece-Feluri ar fi fost al lui.

Dar Brodd îi zâmbi, arătându-și dinții stricați.

– Cred că e primul lucrul onest pe care l-am auzit vreodată de la tine.

– Probabil.

Zece-Feluri dădu din cap spre încăierare.

– Vii?

– Bineînțeles.

Calder se întrebă o clipă dacă n-ar trebui să se repeadă răcnind ca un smintit și să schimbe soarta bătăliei. Așa ar fi făcut Solz. Însă puterile lor nu se comparau. Entuziasmul resimțit când văzuse cavaleria eșuând pierise de mult timp, lăsându-l ud flească, înfrigurat, suferind și epuizat. Reuși să scoată o grimasă falsă când păși ținându-se de genunchi.

– Ah! Rahat! O să te prind din urmă.

Zece-Feluri rânji.

– Firește. De ce nu? După mine, ticăloșilor!

Și porni în fruntea mercenarilor săi încruntați spre deschizătura dintre linii, și mai mulți revărsându-se peste zid, în partea stângă, adăugându-și

greutatea la busculada amețitoare.

Ploaia mai slăbise. Calder reuși să vadă mai departe și, spre marea lui ușurare, se părea că sosirea lui Zece-Feluri înclinase balanța în favoarea lor. Părea. Câțiva soldați ai Uniunii în plus pe talerul celălalt și totul încă se putea transforma într-un dezastru. Soarele ieși dintre nori o clipă, aducând cu el un curcubeu vag ce se arcui deasupra grămezii de metal umed, la dreapta, și apoi atinse delicat ridicătura stearpă pe vârful căreia se afla zidul jos.

Iar nenorociții ăia dincolo de râu, cât naiba o să mai stea nemișcați?

PACEA DIN VREMURILE NOASTRE

Pe întreaga coastă a dealului se zăreau răniți. Oameni care-și dădeau ultima suflare. Oameni morți. Finree crezu că vede printre ei chipuri pe care le cunoștea, dar nu putea să jure dacă e vorba de prieteni, de simple cunoștințe sau doar de cadavre cu păr ce arătau familiar. Nu o dată i se păru că Hal o privește chiorâș, că se uită la ea cu gura căscată sau că rânjește. Aproape că nu mai conta. Lucrul cu adevărat înfricoșător la cei plecați pe lumea cealaltă, își dăduse ea seama, era faptul că se obișnuise cu ei.

Trecură printr-o despărțitură din zidul jos și continuară să meargă până în mijlocul unui cerc de pietre. Pe iarbă zăceau victime. Un bărbat încerca să apese pe rana de la picior, dar când reușea să prindă bine un capăt, celălalt se lărgea și sângele curgea în valuri. Tatăl ei coborî de pe cal, urmat de ofițerii lui, apoi descălecă și ea. Un flăcău alb la față ca varul, cu o goarnă bine strânsă în pumnul murdar, o privea tăcut. Își croiră drum prin peisajul oribil, într-o procesiune tristă, ignorați de toată lumea. Tatăl ei se holba de jur împrejur, scrâșnind din dinți.

Un tânăr ofițer tropăi nepăsător pe lângă ei, fluturând o sabie îndoită.

– În formație! În formație! Unde naiba...

– Lord mareșal!

O voce pițigăiată inconfundabilă. Gorst stătea oarecum instabil pe picioare în mijlocul unui grup de soldați zdrențăroși și îl salută obosit pe

tatăl lui Finree. Fără îndoială, avusese parte de multă acțiune. Avea armura distrusă pe alocuri și pătată. Teaca era goală și lăsată să atârne între picioare, într-un fel care, în orice altă zi, ar fi părut comic. Pe față îi apăruse o tăietură mare, înnegrită, ce începea sub ochi și cobora pe obraz, sub falcă și apoi pe gâtul gros. Rana prinsese deja coajă. Când întoarse capul, Finree observă că albul celuiilalt ochi se înroșise îngrozitor, iar bandajul de pe cap deja se colorase în roșu-marونی.

– Domnule colonel Gorst, ce s-a întâmplat?

– Am atacat, răspunse el, clipind des de câteva ori.

O zări pe Finree și păru să șovăie, apoi își ridică încet mâinile și le lăsă să cadă.

– Am pierdut.

– Nordicii încă au Eroii?

El încuviință din cap tăcut.

– Unde e generalul Jalenhorm? întrebă tatăl ei.

– Mort, șopti Gorst.

– Și colonelul Vinkler?

– Mort.

– Cine conduce, atunci?

Gorst rămase nemișcat. Kroy se răsuci pe călcâie, uitându-se încruntat spre culmea dealului. Ploaia se oprise, iar panta lungă ce ducea la Eroii începuse să capete contur prin aerul cenușiu. La fiecare pas pe iarba zdrobită ce devenea acum vizibilă se iveau și cadavrele. Morți din ambele tabere, arme și armuri distruse, pichete dărâmate, săgeți rupte. Apoi zidul care încercuia piscul, cu pietrele aspre, înnegrite din pricina furtunii. Și mai multe leșuri zăceau sub el, iar lăncile nordicilor se ridicau deasupra lui. Încă rezistau. Încă așteptau.

– Domnule mareșal Kroy!

Întâiul dintre Magi nu catadicsise să descalece. Stătea cu mâinile încrucișate peste șa, cu degetele relaxate. După ce analiză măcelul, afișă aerul ușor disprețuitor și dezamăgit al unui om care a plătit să-i fie

curăţată grădina de buruieni şi care, după verificarea terenului, constata că încă există vreo două-trei cuiburi.

– O răsturnare de situaţie neplăcută, dar ajutoarele sosesc în permanenţă şi vremea se îmblânzeşte. V-aş putea sugera să vă reorganizaţi şi să vă pregătiţi oamenii pentru un alt atac? Se pare că generalul Jalenhorm a reuşit să urce tocmai până la Eroi, aşa că un al doilea efort...

– Nu! spuse tatăl lui Finree.

Bayaz se încruntă abia sesizabil. Aşa cum ai face când un ogar bine dresat ar refuza să asculte comanda „şezi”.

– Nu?!

– Nu. Domnule locotenent, aveţi cumva un steag pentru negocieri cu voi?

Purtătorul de drapel al tatălui ei se uită temător spre Bayaz, apoi la Kroy şi înghiţi în sec.

– Bineînţeles, lord mareşal.

– Aş vrea să îl legi de lancea ta de lemn, să o ridici încet spre Eroi şi să vedem dacă nordicii pot fi convinşi să discute.

Un murmur ciudat se răspândeşte printre oamenii din apropiere.

– Domnule mareşal Kroy, cu încă un efort, cred că...

– Tu eşti observatorul regelui. Mulţumeşte-te cu observatul.

Gorst îngheţă o clipă, aruncă o privire scurtă spre Finree, apoi închise gura şi se retrase.

Întâiul dintre Magi urmări ridicarea steagului alb, tot mai încruntat, spre deosebire de cerurile tot mai senine. Dădu pîteni calului să înainteze şi doi soldaţi frânţi de oboseală abia reuşiră să se ferească din calea lui.

– Maiestatea Sa va fi profund consternată, lord mareşal.

Izbuti să răspândească o aură de teroare incredibil de disproporţionată cu imaginea lui de bărbat chel într-o haină jilavă.

– Se aşteaptă ca fiecare om al său să-şi facă datoria.

Tatăl lui Finree se așează în fața calului lui Bayaz, cu pieptul înainte și bărbia ridicată, lăsându-se dominat de greutatea neplăcerii ce se vedea pe fața magului.

– Datoria mea este să am grijă de viețile acestor oameni. Pur și simplu nu mai pot ordona un alt atac. Nu atâta vreme cât eu sunt la conducere.

– Și cât timp crezi că va mai dura asta?

– Destul de mult. Dă-i drumul! se răsti el la purtătorul de drapel, care se grăbi să ridice steagul alb.

– Lord mareșal!

Bayaz se aplecă în față și fiecare silabă rostită pică precum un bolovan:

– Sper din toată inima că ați cântărit bine consecințele...

– Le-am cântărit și sunt mulțumit.

Kroy se aplecă și el încet, în față, îngustându-și privirea de parcă s-ar fi ferit de un vânt puternic. Fin avu senzația că mâna tatălui ei tremură, dar mareșalul vorbea cât se poate de calm și de limpede.

– Singurul meu regret este că am permis ca lucrurile să ajungă atât de departe.

Magul se încruntă și mai tare, iar glasul lui șuierător aproape că îi zgâria urechea:

– Ah, un bărbat poate avea regrete mai mari de atât, lord mareșal...

– Dacă nu vă supărați...

Servitorul lui Bayaz venea cu pași mari și vesel nevoie mare prin haosul din jurul lor. Era ud flească, de parcă ar fi trecut râul înnot, mânjit cu noroi din cap până-n picioare de parcă s-ar fi luptat cu o ditamai mocirla, dar nu arăta nici cel mai mic semn de enervare. Bayaz se aplecă spre el și bărbatul îi șopti la ureche acoperindu-și gura cu mâna făcută pumn. Fruntea magului se descreți treptat pe măsură ce ascultă, apoi se așează înapoi în șa, încet, cugetă o clipă, după care ridică din umeri.

– Foarte bine, mareșal Kroy, spuse el. Tu ai comanda.

Tatăl lui Finree se răsuci pe călcâie.

– Am nevoie de un tãlmaci. Cine cunoaște limba?

Un ofițer cu un bandaj mare în jurul brațului păși în față.

– Copoiul și câțiva dintre nordicii lui au fost cu noi la începutul atacului, domnule, dar...

Scrută mulțimea de răniți și de soldați epuizați. Cine putea să știe unde se aflau ei acum?

– Eu știu cât să mă descurc, zise Gorst.

– Descurcatul poate provoca neînțelegeri. Nu ne putem permite așa ceva.

– Atunci voi veni eu, se oferă Finree.

Tatăl ei se holbă la ea, parcă uluit să o vadă acolo, nemaipunând la socoteală și faptul că se oferise voluntară.

– Nici vorbă, nu îmi pot...

– Nu-ți permiți să aștepți? îi luă ea vorba din gură. Am discutat cu Dow cel Negru ieri. Mă știe. A negociat cu mine. Sunt cea mai potrivită. Eu ar trebui să merg.

Kroy mai zăbovi un moment, apoi schiță un zâmbet slab.

– Foarte bine.

– O să vă însoțesc, adăugă Gorst, făcând paradă de un cavalerism bolnav de nepotrivit între atâția oameni morți. Aș putea să vă împrumut sabia, domnule colonel Felnigg? Am lăsat-o pe a mea pe culme.

Așa că porniră numai ei trei, printre picăturile de ploaie răzlețe. Eroii se vedeau clar acum. Nu după mult timp de la începutul urcușului, tatăl ei alunecă, căscă gura neputincios și se prinse de smocurile de iarbă. Finree dădu să-l ajute. El zâmbi și o mângâie pe mână, părând brusc foarte bătrân. Ca și cum cearta cu Bayaz îi furase zece ani din viață. Întotdeauna se mândrise cu tatăl ei, firește. Dar nu mai fusese niciodată atât de mândră ca acum. Mândră și tristă în același timp.

Minunata vârî firul prin gaura acului, trase de el și îi făcu nod. În mod obișnuit, Whirrun s-ar fi ocupat de asta, dar Crapă-Nuci își cususe singur

ultimele copii.

– Și tu ai o piele pe cap la fel de groasă.

– M-a servit bine toată viața.

Gât-Îngust glumi fără să se gândească, așa că nici nu râse și nici nu se așteptă ca altcineva să râdă. Chiar atunci se auzi un strigăt de pe zidul dinspre Copii. De unde se puteau auzi strigăte numai dacă Uniunea venea din nou. Se ridică în picioare și lumea se învârti cu el pentru o clipă. Capul stătea să-i explodeze.

Yon îl apucă de cot.

– Te simți bine?

– Trebuie.

Și Gât-Îngust își stăpâni nevoia de a vărsa și își croi drum prin mulțime. Valea se deschise în fața lui, iar cerul se umplu de culori stranii, acum, că furtuna trecuse.

– Vin din nou?

Nu era sigur că ar mai rezista unui alt atac. Ba era chiar sigur că nu ar mai fi putut.

Dow rânjea cu gura până la urechi, totuși.

– Ca să zicem așa, vin.

Îi arată trei siluete care urcau panta spre Eroi. Aceeași rută aleasă de Pâine-Tare cu câteva zile înainte când apăruse ca să-și ceară dealul înapoi. Când Gât-Îngust încă avea o bună parte din grupa sa, toți așteptându-se să aibă grijă de ei.

– Bănuiesc că vor să discute.

– Să discute?

– Să mergem.

Și Dow îi dădu lui Fiori toporul pătat de sânge, își îndreptă lanțul pe umeri și trecu cu pași mari prin deschizătura din zidul acoperit cu mușchi, apoi începu să coboare.

– Nu prea repede! strigă Gât-Îngust în urma lui. Nu cred că genunchii

mei vor rezista.

Cele trei siluete se apropiară. Gât-Îngust se simți un strop mai fericit când își dădu seama că una dintre ele este femeia pe care o însoțise peste pod, ieri. Purta o haină militară. Ușurarea dispăru când văzu cine e al treilea. Bărbatul solid care aproape că-l omorâse și care avea acum un bandaj uriaș în jurul capului.

Se întâlniră cam la jumătatea drumului dintre Eroi și Copii. Unde săgețile zăceau presărate pretutindeni. Bătrânul stătea cu umerii trași în spate, ținând un pumn în palma celeilalte mâini. Proaspăt ras, cu părul sur și o expresie dură, de parcă n-ar fi ratat niciun detaliu. Purta o haină neagră, cu frunze argintii brodate pe guler, o sabie la sold cu mânerul făcut din cine știe ce pietre prețioase și care nu părea că fusese folosită vreodată. Fata stătea lipită de cotul lui, iar soldatul fără grumaz se oprise ceva mai în spate, cu ochii lipiți de Gât-Îngust, cu albul unuia înecat în sânge și cu o tăietură neagră sub celălalt. Se părea că-și uitase sabia înfiptă în noroiul din vârful dealului, dar găsisese alta între timp. Nu trebuia să cauți una prea mult pe-aici. Așa erau vremurile.

Dow se opri cu câțiva pași mai sus de ei și Gât-Îngust rămase în urma lui, cu mâinile încrucișate în față. Suficient de aproape să-și scoată sabia și să-l apere, deși se îndoia serios că mai avea destulă putere să ridice nenorocita aia de armă. Să stea în picioare i se părea deja o provocare uriașă. Dow se dovedi foarte vorbăreț.

– Măi, măi, zâmbi el larg spre fată, arătându-și toți dinții și întinzându-și brațele în semn de bun-venit. Nu mă așteptam să te văd din nou atât de repede. Vrei să-mi dai o îmbrățișare?

– Nu, spuse ea. El e tatăl meu, lord mareșal Kroy, comandantul Maiestății Sale...

– Am bănuț eu. M-ai mințit.

Fin se încruntă.

– Am mințit?

– E mai scund decât mine.

Zâmbetul lui Dow se lăți și mai mult.

– Ori cel puțin așa mi se pare mie de unde stau. Ce zi am avut azi, nu? Una cu adevărat roșie.

Săltă de jos o sabie a Uniunii cu vârful cizmei și o azvârli mai încolo.

– Ce pot face pentru tine?

– Tata ar vrea să pună capăt luptei.

Gât-Îngust simți un asemenea val de ușurare, încât i se înmuiară genunchii. Dow nu părea prea fericit.

– Am fi putut face asta ieri când i-am propus și nu ar mai fi trebuit să săpăm atâta.

– Îți propune acum.

Dow se uită spre Gât-Îngust, care abia dacă reuși să dea din umeri.

– Mai bine mai târziu decât niciodată.

– Ha!

Dow se uită pe sub gene, pe rând, la fată, la soldat și la mareșal, de parcă răspunsul lui ar fi fost negativ. Apoi, își puse mâinile în șolduri și oftă:

– Bine. Nu pot zice că asta mi-am dorit la început. Am oameni din propria tabără pe care mi-ar fi plăcut să-i ucid, în loc să-mi pierd vremea cu voi, ticăloșilor!

Fin vorbi cu tatăl ei o vreme.

– Tata e nespus de ușurat.

– Înseamnă că merit să trăiesc. Am câteva lucruri de rezolvat, înainte să stabilim detaliile.

Aruncă un ochi spre măcelul de la Copii.

– Pesemne că și voi la fel. Stăm de vorbă mâine. Să zicem, după prânz. Nu pot să mă gândesc la treburi serioase pe burta goală.

Fata îi transmise tatălui ei mesajul, în timp ce Gât-Îngust se uita la soldatul cu un ochi roșu, care îi întoarse privirea. Avea o pată mare de sânge și mai jos, pe grumaz. Al lui, al lui Gât-Îngust sau al unuia dintre

prietenii lui morți? Cu nici o oră în urmă se luptaseră în draci să se omoare unul pe altul. Acum nu mai era nevoie. Asta îl făcu să se întrebe la ce folosise în primul rând.

– Omul ăla al tău e un ucigaș smintit, spuse Dow, rezumând mai mult sau mai puțin gândurile secundului său.

Fin se uită peste umăr.

– El este... bolborosi ea, căutând cuvintele potrivite. Observatorul regelui.

Dow pufni:

– A făcut ceva mai mult azi decât să observe, băga-mi-aș să-mi bag! Îl are pe dracu' în el și vreau să subliniez că e un compliment. Un bărbat ca el ne-ar prinde bine aici, de partea Șuvoiului Alb. Ar fi un nordic cântat de toți barzii. Rahat, ar putea fi chiar rege și nu doar un simplu observator de-al lui!

Dow zâmbi larg. Zâmbetul lui ucigător.

– Întreabă-l dacă vrea să-mi fie alături.

Fata deschise gura, dar omul fără gât vorbi primul, cu un accent puternic și cu cea mai ciudată voce pițigăiată de fetiță pe care o auzise vreodată Gât-Îngust.

– Sunt fericit aici, unde sunt.

Dow ridică din sprâncene:

– Firește că ești. Foarte fericit. Pesemne că de-aia ești și așa bun la omorât oameni. Dacă te răzgândești, anunță-mă.

Dow privi în jos, spre Osrung:

– Ar fi o idee bună să trimiteți niște mesageri să le spuneți tuturor că se pot opri din luptat și că se pot pune pe cântat în schimb. Ar fi păcat să continue să se măcelărească pentru nimic, nu?

Fata clipi des, apoi tălmăci din nou în limba Uniunii.

– Tata ar dori să ne luăm morții.

Însă Protectorul Nordului deja le întorsese spatele.

– Discutăm despre asta mâine. N-au unde să fugă oricum.

Dow cel Negru porni să urce panta, iar bătrânul îi zâmbi lui Fin cerându-și iertare, înainte să plece și el.

Fata inspiră adânc, ținu aerul în piept, apoi îl dădu afară.

– Cred că asta e.

– Pacea nu e deloc spectaculoasă, spuse tatăl ei. Dar asta nu înseamnă că e mai puțin de dorit.

Purcese la drum, înapoi spre Copii, țeapăn, iar ea îl urmă imediat.

O conversație efemeră, vreo două glume proaste, pe care jumătate dintre cei cinci nici măcar nu le înțeleseseră și se terminase. Bătălia luase sfârșit. Ar fi putut să aibă loc discuția asta la început și toți oamenii aceștia să fie încă în viață? Să aibă încă brațe și picioare? Oricât întorcea lucrurile pe toate părțile, nu găsea un răspuns potrivit. Poate ar fi trebuit să fie furioasă pentru risipa incredibilă, dar se simțea prea obosită, prea iritată de felul în care hainele jilave îi răneau spinarea. Cel puțin acum se terminase după...

Tunetul se rostogoli peste întregul câmp de luptă. Teribil, înfricoșător de puternic. O clipă, crezu că fulgerul lovise Eroii. O ultimă lovitură capricioasă a furtunii. Apoi, văzu sfera uriașă de foc înălțându-se peste Osrung, atât de mare, încât i se păru că îi simți fierbințeala pe față. Prin aer zburau niște bucăți, urmate de dâre și spirale de praf, sus, în înaltul cerului. Își dădu seama că sunt părți de clădiri. Grinzi, pietre. Oameni. Flacăra dispăru și un nor gros, mare și negru apăru după aceea, revărsându-se pe cer ca o cascadă întoarsă.

– Hal! murmură ea și, înainte să își dea seama ce face, începu să alerge.

– Finree! strigă tatăl ei.

– Mă duc eu după ea.

Vocea lui Gorst.

Fata nu se uită înapoi, coborând dealul cât putu de repede cu poalele hainei lui Hal fluturându-i în jurul picioarelor.

– Ce naiba! murmură Gât-Îngust, privind coloana de fum crescând încet spre cer.

Vântul deja prinsese fumul în ghearele lui și îl învârtejea spre ei. Portocaliul flăcărilor încă se vedea la baza lui, lingând lacome rămășițele ce fuseseră odată clădiri.

– Hopa! spuse Dow. Asta e surpriza lui Ishri. Un moment prost ales pentru toată lumea.

În orice altă zi, Gât-Îngust ar fi fost șocat, îngrozit, dar acum îi venea prea greu să se mai agite. Un bărbat putea simți părere de rău în anumite limite. Înghiți în sec și întoarse spatele copacului uriaș și ramurilor sale mizerabile care se întindeau peste vale, continuându-și drumul în urma lui Dow.

– Nu se poate numi victorie, zise el, dar nici un rezultat prost nu e, una peste alta. Mai bine să trimitem pe cineva la Deșiratul, să-i spună să depună armele. Și la Zece-Feluri, și la Calder, dacă mai sunt...

– Comandante!

Gât-Îngust se opri pe panta umedă, chiar lângă leșul unui soldat al Uniunii, căzut cu fața în jos. Un om trebuie să facă tot ce e drept. Trebuia să rămână alături de căpetenia lui, indiferent de sentimentele sale. Va respecta asta toată viața lui. În plus, nu se spune că un cal bătrân nu mai poate sări garduri noi?

– Da?

Zâmbetul lui Dow pieri când se uită la chipul lui Gât-Îngust.

– De ce te-ai bosumflat?

– Aș vrea să stăm de vorbă.

MOMENTUL ADEVĂRULUI

Potopul se încheiase în sfârșit, dar apa continua să șiroiască de pe frunze peste soldații uzi learcă, epuizați și nefericiți ai Regimentului 1 al Majestății Sale. Caporalul Tunny era cel mai ud, cel mai epuizat și cel mai nefericit dintre toți. Chiar și acum stătea ghemuit în tufișuri. Încă se holba la aceeași bucată de zid pe care o urmărise toată ziua și mare parte din ziua anterioară. Pielea din jurul ochiului se iritase din cauza marginii de aramă a lentilei sale, gâtul îi devenise o rană vie de la atâta scărpinat, iar fundul și subsuorile i se înroșiseră din pricina hainelor jilave. Avusese parte de multe sarcini de rahat în cariera sa pestriță, dar asta se număra printre cele mai rele, combinând cele două constante îngrozitoare ale vieții în armată – teroarea și tăragăneala. De ceva vreme, zidul se pierduse sub răpăiala ploii, dar, acum, căpătase contur din nou. Aceleași grămezi de pietre acoperite cu mușchi ce coborau spre apă. Și aceleași lănci ascuțite deasupra lor.

– Se vede ceva? șuieră colonelul Vallimir.

– Da, domnule. Încă sunt acolo.

– Dă-mi ăla!

Vallimir îi smulse lentila din mână, se uită prin ea spre zid pentru un moment, apoi i-o înapoie posomorât.

– La naiba!

Tunny îl compătimea ușor. Cam cât poți compătimi un ofițer. Să pornească la atac ar fi însemnat să nu dea ascultare ordinelor lui Mitterick. Să rămână pe loc ar fi însemnat să nu dea ascultare tonului acelor ordine. În oricare dintre situații, exista riscul să sufere. Uite-aici un caz cât se poate de clar, de parcă mai avea nevoie, ce reprezenta un argument solid să nu-și dorească niciodată să urce pe scara ierarhică.

– Atacăm oricum! se răsti Vallimir, dorința lui de glorie atârând mai mult în balanță. Pregătește oamenii pentru asalt.

Forest salută.

– Am înțeles, să trăiți!

Gata. Se terminase cu stratagemele pentru amânare, rutele ocolitoare pentru sarcini mai ușoare, ori cu bolile și rănille închipuie. Venise vremea să se lupte și Tunny trebui să admită că se simțea aproape ușurat cât își prinse catarama coifului. Orice era bine-venit în afara ghemuitului permanent în nenorocitele alea de tufișuri. Se stârni un murmur, pe măsură ce ordinul se transmise în lungul liniei, urmat de zăngăneli și zornăituri când oamenii se ridicară în picioare, își ajustară armurile și își pregătiră armele.

– Gata, asta e? întrebă Gălbenuș, cu ochii holbați.

– Asta e.

În mod ciudat, lui Tunny parcă i se luă o piatră de pe inimă când desfăcu legăturile și scoase apărătoarea de pânză a stindardului. Simți o senzație veche, familiară de nod în gât când desfășură atent pătratul prețios de material roșu. Nu frică. Deloc. Ci un lucru mult mai periculos. Un sentiment pe care Tunny se străduise întruna să-l ascundă, dar care ieșea la iveală din nou, la fel de puternic ca întotdeauna, când se aștepta mai puțin.

– Gata! șopti el.

Soarele auriu al Uniunii ieși din învelitoare când materialul se întinse. Cu numărul unu pe el. Stindardul regimentului caporalului Tunny, în care servise de când era doar un băietan. În deșert și prin omăt. Numele

unor bălării vechi fuseseră cusute în fir de aur și acum sclipeau în umbre. Numele unor bălării duse și câștigate de oameni mai buni decât el.

– Fir-ar al naibii, gata!

Îl durea nasul. Își ridică privirea spre ramuri, spre frunzele negre și spre bucățile de cer senin ce se zăreau printre ele, spre picăturile de apă ce străluceau la marginea lor. Clipi des de câteva ori și ochii i se umplură de lacrimi. Făcu un pas înainte, imediat după copaci, încercând să uite de durerea surdă din piept, în timp ce oamenii se adunau în jurul lui, într-un șir lung. Picioarele îi amortiseră. Gălbenuș și Worth, în spatele lui, ultimii supraviețuitori ai micii sale trupe de recruți, amândoi palizi la față, se uitau la apă și la zidul de dincolo de ea. Înfruntând...

– La atac! răcni Forest și Tunny porni îndată.

Ieși în goană dintre copaci și începu să coboare panta lungă ce șerpuia printre buturugile vechi, sărind de pe una pe alta. Auzi oamenii urlând în urma lui, alergând, dar era prea ocupat să țină stindardul sus, în aer, cu ambele mâini. Vântul prinse materialul în adierea lui și-l întinse deasupra capului său, forțându-i palmele, brațele și umerii.

Se azvârli în râu, înaintă greoi până pe la mijlocul lui, unde apa îi venea cam în dreptul coapselor. Se întoarse și flutură stindardul într-o parte și-n alta. Soarele auriu de pe el sclipi.

– Pe ei, ticăloșilor! răcni el spre mulțimea de bărbați care alergau după. Înainte, Regimentul 1! Înainte! Înainte!

Surprinse cu coada ochiului ceva care trecu razant pe lângă el.

– M-a nimerit! țipă Worth, împleticindu-se prin apă, cu coiful căzut pe fața îndurerată și ținându-se de pieptar.

– Te-a nimerit un găinaț, tâmpitule!

Tunny luă stindardul într-o mână și îl înșfăcă pe Worth cu cealaltă, târându-l câțiva pași, până când băiatul își regăsi echilibrul și începu să calce apa cu putere, ridicându-și genunchii și stropind pe toată lumea în jur.

Se cățăra pe malul acoperit cu mușchi, ținându-se cu mâna liberă de

rădăcini. Ghetele umede i se afundară în pământul cleios. În sfârșit, ajunse și pe pajiștea de deasupra. Aruncă o privire în urmă, fiindcă nu-și auzea decât șuierul propriei răsuflări, al cărei ecou se lovea de metalul coifului. Întregul regiment sau, mai degrabă, cele câteva sute de oameni care mai rămăseseră din el umpluseră panta și traversau râul, stropind totul în jur.

Ridică stindardul cât putu de sus, scoase un răcnet lipsit de sens, trase sabia și se avântă înainte, cu un rânjel animalic pe față, spre zidul peste care se zăreau vârfuri de lance. Încă doi pași mari și sări pe piatra acestuia, urlând ca un smintit, rotindu-și sabia cu sălbăticie, doborând lăncile cu un zăngănit asurzitor...

Dar nu era nimeni acolo.

Doar niște arme ascuțite și lungi, sprijinite de zid și orzul umed legănându-se în bătaia vântului. Dealurile împădurite și liniștite se înălțau în partea de nord a văii, la fel ca în partea de sud.

Nu avea cu cine să se lupte.

Fără îndoială că se dăduse o bătălie aici și încă una aprigă. La dreapta, lanurile erau culcate la pământ, spațiul dinaintea zidului devenise o mocirlă în care zăceau leșuri de oameni și de cai. Gunoii urâți al victoriei și al înfrângerii.

Însă lupta se terminase.

Tunny își îngustă privirea. La câteva sute de pași depărtare, spre nord și spre est, mai multe siluete sprintau peste câmpuri. Razele soarelui pătrundeau prin norii grei și atingeau armurile lucioase. Pesemne că nordici. Și fiindcă nimeni nu părea să-i urmărească, probabil că se retrăgeau când și cum considerau ei de cuviință.

– Iha! țipă Gălbenuș alergând în sus, spre pajiște, cu un strigăt războinic care cu greu ar fi speriat până și o rață. Iha!

Se aplecă peste zid să împungă sălbatic cu sabia.

– Iha!

– Nu e nimeni aici, spuse Tunny, lăsându-și sabia să alunece în jos, pe

lângă corp.

– Cum adică nu e nimeni aici? murmură Worth, încercând să-și îndrepte coiful sucit.

Tunny se așează pe zid, cu stindardul între genunchi.

– Numai ea.

La mică distanță, se găsea o sperietoare, cu două lănci înfipite în cele două crengi pe post de brațe și un coif frumos lustruit peste capul făcut dintr-un sac.

– Îmi închipui că un regiment întreg e în stare s-o doboare.

Totul părea un șiretlic jalnic acum. Dar toate șiretlicurile sunt așa, odată ce le descoperi. Tunny ar fi trebuit să știe asta. Le folosise și el de câteva ori, deși, de obicei, pe seama ofițerilor săi și nu a dușmanului.

Și mai mulți soldați se apropiară de zid. Uzi leoarcă, epuizați, confuzi. Unul sări peste el, se duse la sperietoare și o amenință cu sabia.

– Lasă-ți brațele jos, în numele Maiestății Sale! urlă el.

Izbucniră în hohote de râs, care se potoliră iute când colonelul Vallimir se cățără pe zid, furios nevoie mare, cu sergentul Forest lângă el.

Un călăreț venea galopând și trecu prin despărțitura din zid de la dreapta lor. Locul în care fuseseră convinși că se duce o luptă încrâncenată. O bătălie ai cărei sorți urmau să fie schimbați întru glorie veșnică de ei. O bătălie care se terminase deja. Ajuns în dreptul lor, străinul trase de frâie. Atât el, cât și calul abia dacă mai aveau suflu. Noroiul îi acoperea din cap până-n picioare.

– Generalul Mitterick e aici? reuși el să rostească icnind.

– Mi-e teamă că nu, răspunse Tunny.

– Dar știi unde e?

– Mi-e teamă că nu, zise tot Tunny.

– Care e treaba, omule? se răsti Vallimir, încurcându-se în teacă atunci când sări de pe zid și aproape căzând în bot.

Mesagerul salută politicos.

– Să trăiți! Lordul mareșal Kroy a ordonat ca toate ostilitățile să înceteze imediat.

Zâmbi și dinții îi străluciră albi pe fața mânjită de noroi.

– Am făcut pace cu nordicii!

Își întoarse calul cu eleganță și își văzu de drum, trecu pe lângă o pereche de steaguri mânjite și zdrențăroase, ce atârnavă uitate în lăncile lor de lemn și se îndreptă spre sud, unde o linie a infanteriei Uniunii înainta peste câmpurile distruse.

– Pace? îngăimă Gălbenuș, ud și tremurând.

– Pace, mormăi Worth, încercând să-și curețe găinațul de pe pieptar.

– Futu-i! mârâi Vallimir, aruncând sabia.

Tunny ridică din sprâncene și își înfipse la rândul lui sabia în pământ. Nu putea susține că are sentimente la fel de puternice precum Vallimir, dar recunoscă în sinea lui că se simțea ușor dezamăgit de felul în care decurseseră lucrurile.

– Dar ăsta e războiul, nu-i așa, frumosul meu?

Începu să înfășoare stindardul regimentului, netezindu-i bine cutele cu degetul mare, așa cum ar face o femeie cu vâlul de mireasă după ce ziua cea mare se încheiase.

– Caporal, te-ai purtat ca un adevărat purtător de drapel!

Forest stătea la câțiva pași mai încolo, cu un picior cocoțat pe zid și un zâmbet larg pe chipul lui cu cicatrice.

– În fruntea regimentului, conducând oamenii, în poziția cea mai primejdioasă și mai glorioasă. „Înainte!” a strigat bravul nostru caporal Tunny, arătându-și curajul chiar în fața dușmanului! E-adevărat că nu mai exista niciun dușman, după cum s-a dovedit, totuși... Am știut dintotdeauna că o să scapi viu și din asta. Așa faci mereu. Nu te poți abține, nu? Caporalul Tunny, eroul Regimentului 1!

– Ia mai du-te dracului, Forest!

Tunny se apucă să vâre cu grijă drapelul înfășurat în apărătoria lui. Privi spre ținutul plat de la nord la est, uitându-se cum ultimii nordici se

grăbesc peste câmpurile scăldate în razele soarelui.

Noroc. Unii oameni îl au. Alții, nu. Calder trase concluzia că el fusese norocos, în timp ce înainta prin lanul de orz, în spatele oamenilor săi, sleit de puteri și murdar, dar cât se poate de viu. Pe toți morții, ce noroc chior!

Un noroc chior că Mitterick se purtase ca un idiot și alesese să atace fără să cerceteze terenul sau să aștepte venirea zorilor și își trimisese cavaleria în iad. Un noroc de-a dreptul imposibil că Brodd Zece-Feluri, tocmai el dintre toți oamenii, îi dăduse o mână de ajutor, cel mai rău dintre dușmanii săi îi salvase viața în ultima clipă. Până și ploaia luptase de partea lui, când începuse să cadă exact la timp ca să ruineze ordinea infanteriei Uniunii și să transforme terenul lor de vis într-un coșmar nămolos.

Chiar și-așa, cei din pădure i-ar fi putut veni de hac, dar fuseseră păcăliți de un maldăr de lănci adunate de la morți, de o sperietoare și de câțiva băieți cărora le strecurase câte o monedă să poarte coifuri de două ori mai mari decât capetele lor și să le ridice pe deasupra zidului din când în când. „Fă-ți treaba!” spusese Dow, și prințul Calder găsisese o cale cumva.

Când se gândi la cât noroc avusese în ziua aceea, îl luă cu amețală. Simți că lumea îl alesese pe el pentru ceva anume. Probabil că avea planuri mari pentru el. Cum altfel să treacă prin toate astea și să rămână în viață? El, Calder, care merita atât de puțin?

În față se zărea un șanț vechi și dincolo de el niște tufișuri. Un hotar pe care tatăl lui nu prea reușise să-l treacă și locul perfect pentru formarea unei noi linii.

Un alt noroc chior. Se trezi dorindu-și ca Solz să fi trăit ca să vadă toate astea. Să-l îmbrățișeze și să-l bată pe spate. Să-i spună cât de mândru se simțea, în sfârșit. Se luptase și, ceea ce era și mai surprinzător, câștigase. Calder începu să râdă când sări șanțul, alunecă puțin printr-o

despărțitură în tufișuri și se opri.

Câțiva dintre flăcăii lui se împrăștiaseră în apropiere, cei mai mulți așezați sau chiar tolăniți, cu armele aruncate la nimereală, istoviți după o zi plină de lupte grele și o goană peste câmpuri. Alb-ca-Neaua se găsea și el acolo, dar nu erau singuri. Un număr mare de mercenari de-ai lui Dow se zăreau mai încolo și lui Calder nu îi plăcu ce citi pe chipurile lor. Niște ticăloși mohorâți, iar bijuteria de rahat din mijlocul lor era însuși Caul Fiori-îți-dau, care îl fixa intens pe Calder cu ochiul bun.

N-aveau niciun motiv să fie aici. În afara situației în care Curnden Gât-Îngust făcuse ceea ce spusese că va face, și anume să-i mărturisească lui Dow adevărul. Iar lui Curnden Gât-Îngust i se dusesse buhul că e un om care face exact ceea ce spune că va face. Calder își umezi buzele cu limba. Părea o decizie nebunească acum să joace împotriva inevitabilului. Poate că era un mincinos atât de bun, încât izbutise să se păcălească pe sine însuși în privința șanselor.

– Prinț Calder, șopti Fiori, făcând un pas înainte.

Mult prea târziu să fugă. Nu putea fugi oricum decât spre Uniune. În minte îi răsări speranța nebună că prietenul de suflet al tatălui său o să-i sară în apărare. Dar prietenia lor nu rezistase atâta timp doar pentru că se pișaseră împreună împotriva vântului. Aruncă o privire spre Alb-ca-Neaua și bătrânul războinic ridică ușor din umeri. Calder le dăruise o zi de care să fie mândri, dar nu va primi în schimb niciun gest de loialitate care să fie sinucidere curată și nici nu merita, la urma urmei. N-aveau de gând să-și pună pielea în băț pentru el mai mult decât ar fi făcut-o Caul Deșiratul. Trebuie să fii realist, după cum îi plăcea să spună nenorocitului ăluia de Sângerosul Nouă.

Așa că prințul nu putu decât să zâmbească neajutorat și să stea așa, încercând să-și recapete suflul, în timp ce Fiori mai făcu un pas spre el și încă unul. Cicatricea aia oribilă se apropie nesuferit de mult. Ajunsese atât de aproape, încât mai aveau puțin și se sărutau. Atât de aproape, încât Calder își văzu propriul rânjel strâmb și neconvingător, reflectat în

sfera de metal mort.

– Dow te vrea.

Norocul. Unii oameni îl au. Alții, nu.

Mai întâi mirosul. Ceva ars la bucătărie, pesemne. Apoi, izul unui foc de tabără. Apoi, o duhoare și mai puternică. Un gust acru îi gădilă gâtulejul lui Gorst. Putoarea unei clădiri în flăcări. Adua duhnise așa în timpul asediului. La fel și Casa de Plăceri a lui Cardotti, când el mergea clătinându-se pe coridoarele ei pline de fum.

Finree călărea ca o nebună și, dând oamenii la o parte din calea ei, reuși să se îndepărteze de Gorst, amețit și suferind cum era. Cenușa începu să plutească peste ei când trecură de han, ca niște fulgi de zăpadă negri. Molozul se împrăștiase peste tot, iar palisada Osrungului se întrezărea lugubră prin aerul plin de fum și mizerii. Lemnul ars, bucăți sparte de șindrilă și rămășițe de pânză picau din cer.

Și mai mulți răniți zăceau împrăștiați la nimereală la poarta de sud a orașului, spartă și arsă, pătată atât cu funingine, cât și cu sânge, dar sunetele semănau cu cele auzite la Eroii. Ca întotdeauna. Gorst scrâșni din dinți. *Ajută-i sau omoară-i, dar cineva să pună capăt behăiturilor.*

Finree descălecuse deja și porni spre oraș imediat. Se luă după ea, cu inima bubuindu-i în piept și cu fața arzându-i. O prinse din urmă, chiar în dreptul porții. Pesemne că soarele se înălțase pe cer, dar nu mai conta oricum. În Osrung era un amurg sufocant. Focurile ardeau printre clădirile din lemn. Flăcările se înălțau urlând, fierbințele lor uscându-i

saliva din gură, făcându-l să asude. Aerul sclipea. O casă avea o gaură în ea ca un om cu mațele scoase, îi lipsea unul dintre pereți, iar scândurile podelelor se ridicaseră. Ferestrele dispăruseră cu totul.

Aici e război. Aici e, fără niciuna dintre capcanele lui capricioase. Fără nasturi lustruiți, fanfare vesele și saluturi țepene. Fără dinți încleștați și buci strânse. Fără discursuri, goarne și idealuri. Aici era războiul în goliciunea lui crudă.

Chiar puțin mai în față, cineva se aplecă să ajute un om. Își ridică privirea. Avea fața mânjită de funingine. Nu îl ajuta. Încerca să-i fure ghetetele. Când Gorst se apropie, tresări și fugi, ascunzându-se în amurgul bizar. Gorst se uită la soldatul pe care îl lăsase în urmă, cu un picior descălțat și palid în noroi. *Ah, floarea bărbăției noastre! Ah, bravii noștri băieți! Ah, nu-i mai trimite la război până data viitoare, când vom avea nevoie de un rahat de distracție.*

– Unde ar trebui să căutăm? croncăni Gorst.

Finree se holbă la el un moment. Părul încâlcit îi acoperea fața, funinginea i se lipise sub nas, iar privirea îi era sălbatică. *Dar frumoasă ca întotdeauna. Mai frumoasă. Mai frumoasă.*

– Aici! Lângă pod! Probabil că era chiar în linia întâi.

Atâta noblețe! Atâta eroism! Du-mă, iubito, la pod!

Trecură prin spatele unui șir de copaci arzând, ale căror frunze cădeau peste ei ca niște confetti. *Cântați! Să cânte toată lumea pentru cuplul fericit!* Oamenii strigau, dar întunericul le înăbușea glasurile. Oameni care cereau ajutor, care căutau să-i ajute pe alții sau să-i jefuiască. Siluete fantomatice trecură pe lângă el, sprijinindu-se unele de altele, cărând târgi, aruncând priviri rătăcite în toate direcțiile, de parcă ar fi pierdut ceva, după ce scormoniseră prin dărâmături cu mâinile. *Cum să găsești un om între toate astea? Unde-ai putea găsi un om? Unul întreg, în orice caz.*

Cadavrele zăceau pretutindeni. Mâini și picioare smulse. În mod ciudat, despuiate de orice înțeles. Bucăți de carne. *Cineva să le curețe, să le adune în sicrie aurite și să le trimită înapoi în Adua, pentru ca regele să facă dreptți când trec pe lângă el și reginei să-i apară dâre strălucitoare de lacrimi prin*

pudra ei, iar oamenii să-și smulgă părul și să întrebe de ce, de ce, în timp ce se gândesc la ce vor pune pe masă seara ori dacă au nevoie de o pereche nouă de încălțări sau cine știe ce altă drăcovenie.

– Aici! strigă Finree și Gorst se grăbi spre ea.

Îndepărtă o grindă ruptă, sub care se găseau două cadavre, dar niciunul dintre ele nu aparținea vreunui ofițer. Ea clătină din cap, mușcându-și buza și îi puse mâna pe umăr. Gorst se sili îngrozitor de tare să nu zâmbească. Oare știa Finree ce fior îi dăduse atingerea ei? Îl voia. Avea nevoie de el. Ea!

Tânăra se mișcă de la o ruină la alta, tușind, cu ochii în lacrimi, scormonind prin resturi cu unghiile, rostogolind cadavre, iar el o urma ca un cățeluș. Căuta în fiecare locșor cu aceeași febră. Ba chiar mai abitir. Dar din motive diferite. *Voi da la o parte vreun gunoi și acolo va găsi leșul lui distrus și zdrobit, fără să mai arate deloc ca un rahat de prinț chipeș și ea îl va vedea. O, nu! O, da! Ce soartă crudă, netrebnică și încântătoare! Și se va întoarce spre mine în nefericirea ei și va jeli pe uniformă mea și pesemne mă va lovi ușurel cu pumnii în piept, iar eu o voi ține în brațe și îi voi șopti consolări nesărate, voi fi stânca ei în vremuri de restriște și vom fi împreună, așa cum ar fi trebuit să fim și cum am fi fost dacă aș fi avut curajul să i-o cer.*

Gorst zâmbi larg în sinea lui și își dezveli puțin dinții când rostogoli un alt cadavru. Un alt ofițer mort, cu brațul atât de distrus, încât i se înfășurase pe la spate. *Plecat prea curând cu toată tinerețea lui, având viața înainte și bla, bla, bla... Unde e Brock? Arată-mi-l pe Brock!*

Câteva bucăți de piatră și un ditamai craterul, umplut cu apa tulbure a râului, reprezentau tot ce mai amintea de podul din Osrung. Cele mai multe construcții din jur deveniseră doar niște maldăre de moloz, dar o clădire din piatră rămăsese aproape neatinsă. Acoperișul dispăruse și câteva grinzi încă ardeau. Gorst își croi cu greu drum spre ea, în timp ce Finree verifica alte trupuri, ținându-și o mână peste față. Zări o intrare cu un buiandrug masiv, apoi o ușă groasă smulsă din balamale și, abia vizibilă, în spatele ei, o gheată. Gorst se aplecă și deschise ușa ca și cum

ar fi săltat capacul unui sicriu.

Și iată-l pe Brock, în sfârșit. Nu părea grav rănit la prima vedere. Avea fața mânjită de sânge, dar nu strivită până la os cum ar fi sperat Gorst. Își prinsese un picior sub el într-un unghi nefiresc, dar avea toate membrele întregi și încă atașate de corp.

Gorst se aplecă și îi puse mâna peste gură. Respira. *Încă trăia.* Îl copleși o dezamăgire atât de cruntă, încât simți cum i se înmoaie genunchii. Imediat, dezamăgirea se transformă într-o furie oarbă. *Păcălit. Gorst, clovnul pițigăiat al regelui, de ce să aibă el ce își dorește? De ce să i se satisfacă o nevoie? Ce merita el? Dă-i-o pe la nasul bocciului și-apoi râzi de el! Păcălit. Întocmai ca în Sipani. Așa cum mi s-a întâmplat la Eroii. Așa cum am pățit întotdeauna.*

Gorst ridică o sprânceană, răsuflă lung și ușor și își mută mâna mai jos, pe gâtul lui Brock. Îl apucă între degetul mare și cel mijlociu, căutând locul cel mai îngust, după care strânse blând, dar ferm.

Care e diferența? Umple o sută de gropi cu nordici, felicitări, să punem de-o paradă! Omoară un om în aceeași uniformă ca a ta? O crimă! Mai rea decât orice mârșăvie. Nu suntem toți oameni? Alcătuiți din sânge, oase și vise?

Strânse puțin mai tare, nerăbdător să termine odată. Brock nu dădea semne că s-ar plânge. Nici măcar nu tresări. Oricum era foarte aproape de moarte! *Nu fac nimic altceva decât să îndrept soarta în direcția corectă, nu?*

Mult mai ușor decât cu toți ceilalți. Fără oțel, urlete și mizerie, doar o apăsare mică, într-un timp scurt. Avea un rost prin comparație cu moartea celorlalți. Ei n-aveau nimic din ce-mi doream, pur și simplu s-au aflat în tabăra opusă. Ar trebui să-mi fie rușine pentru moartea lor. Dar asta? Asta înseamnă dreptate. Corectitudine. Asta e...

– Ai găsit ceva?

Gorst sări ca ars, își mișcă iute degetele chiar sub falca lui Brock, de parcă i-ar fi cercetat pulsul.

– E viu, croncăni el.

Finree se lasă pe vine lângă el, atinse fața lui Brock cu o mână

tremurândă, cu cealaltă își acoperi gura și scoase un icnet de ușurare. Gorst simți de parcă i-ar fi înfipt un cuțit direct în față. Își strecură un braț pe sub picioarele bărbatului și pe celălalt sub spatele lui, apoi îl ridică. *Am dat greș până și la omorârea unui om. Se pare că singura mea alegere este să îl salvez.*

Cortul unui medic se afla lângă poarta sudică. Pânza lui devenise fumurie din cauza cenușii. Răniții așteptau afară să fie îngrijiți, apăsându-și rănilor, gemând, scâncind sau stând tăcuți, cu ochi pustiiți. Gorst trecu printre ei cu pași mari și se îndreptă spre cort. *Putem să ignorăm coada, fiindcă eu sunt Observatorul regelui, iar ea e fiica mareșalului. Omul rănit e un colonel cu sângele cel mai nobil, așa că mi se pare firesc ca toate celelalte ranguri să crape, fără să pună bețe în roate unor nenorociți ca noi.*

Gorst împinse pânza de la intrare și, cu o grijă neînchipuită, îl așază pe Brock pe o masă pătată, iar un medic cu o expresie împietrită îi ascultă pieptul și îl declară încă viu. *Și toate speranțele mele mărunte, prostești au murit. Din nou.* Gorst se retrase când surorile medicale se repeziră în jurul mesei. Finree stătea aplecată peste soțul ei, ținându-i mâna înnegrită, privindu-i chipul cu nesaț. Ochii îi străluceau de speranță, frică și iubire.

Gorst nu-și dezlipi privirea de întreaga scenă. *Dacă aș fi eu pe masa aia, dându-mi sufletul, i-ar păsa cuiva oare? Ar ridica din umeri și m-ar arunca afară cu gloata. Și de ce n-ar face-o? Ar fi oricum mai mult decât aș merita. Îi lăsa să-și vadă de treabă, iar el ieși din cort și rămase acolo, încruntându-se spre răniți, până pierdu noțiunea timpului.*

– Mi-au zis că nu e grav rănit.

Se întoarse să o privească. Efortul de a zâmbi se dovedi mai greu decât urcușul spre Eroii.

– Mă bucur... foarte mult.

– Au zis că a avut un noroc extraordinar.

– Prea adevărat.

Păstrară tăcerea încă un moment lung.

– Nu știu cum aș putea să te răsplătesc vreodată...

Simplu. Părăsește-l pe prostul ăla frumușel și fii a mea. Asta e tot ce vreau. Un lucru mic. Sărută-mă, îmbrățișează-mă și dăruiește-mi-te, sincer și complet. Atâta tot.

– Pentru nimic, șopti el.

Dar ea se întorsese deja și intră grăbită în cort, lăsându-l singur. Gorst nu se clinti. Funinginea ploua încet peste el, se așternu ușor pe pământul din jur și pe umerii lui. Lângă el, un băiat zăcea pe o targă. În drum spre cort sau așteptând medicul să-l preia, murise.

Gorst se uită încruntat spre trupul lui. *El e mort, iar eu, un laș fără pereche, încă trăiesc. Trase aerul prin nările dureroase și îl scoase pe gura dureroasă. Viața nu e dreaptă. Nu are nicio logică. Oamenii mor la întâmplare. Mult prea evident, pesemne. Ceva ce toată lumea știa. Ceva ce toată lumea știe, dar în care aproape nimeni nu crede. Ei își închipuie că, atunci când moartea vine, va fi ceva plin de sens, o poveste demnă să fie împărtășită. Moartea e pentru ei un fel de înțelept de temut, un cavaler al nopții, un împărat înfricoșător. Împunse leșul băiatului cu un deget, îl rostogoli pe-o parte, apoi îl lăsă să cadă la loc. Moartea e un slujbaș plictisit, cu prea multe comenzi de onorat. Nu e nicio socoteală. Nici vreo clipă profundă. Se strecoară nevăzută în spatele nostru și ne înhață în timp ce ne deșertăm mațele.*

Păși peste cadavru și porni înapoi spre Osrung, trecând pe lângă fantomele acoperite de negreală ce-și târșâiau picioarele și care umpleau drumul. Nu mai avea decât vreo zece pași până la poartă, când auzi un strigăt.

– Aici! Ajutor!

Gorst zări un braț ivindu-se dintr-un maldăr de moloz negru ca tăciunele. Văzu și un chip disperat, acoperit cu funingine. Se cățăra cu grijă, desfăcu atent catarama de sub bărbia bărbatului, îi scoase coiful și-l aruncă într-o parte. Partea de jos a corpului era prinsă sub o grindă sfărâmată. Gorst apucă de un capăt al ei, o săltă și o azvârli cât mai departe. Îl ridică pe soldat cu delicatețea unui tată ce-și poartă în brațe copilul adormit și îl duse spre poartă.

– Mulțumesc, rosti hârâit străinul, ținându-se de haina pătată a lui
Gorst. Ești un erou.

Gorst nu-i răspunse. *Dac-ai ști cum stă treaba, prietene. Dac-ai ști...*

MĂSURI DISPERATE

Venise vremea pentru sărbătoare.

Fără îndoială că Uniunea avea propriul fel de a vedea lucrurile, dar Dow cel Negru o considera o victorie, iar mercenarii lui înclinau să-i dea dreptate. Așa că aprinseseră focuri noi, destupară butoiașele și turnară bere. Toți așteptau cu nerăbdare să fie plătiți, pentru ca mai apoi să plece spre casele lor unde să-și lucreze pământurile sau nevestele, ori pe amândouă.

Fredonau, râdeau, se împleticeau prin întunericul care se lăsa, călcau aiurea prin focuri, stârnind ploi de scântei. Prostii de bețivi. Toți se simțeau de două ori mai vii pentru că înfruntaseră moartea și o păcăliseră. Cântau balade vechi și născoceau altele noi cu nume ale eroilor din prezent. Dow cel Negru, Caul Deșiratul, Cap-de-Fier, Zece-Feluri și Auritul erau la mare căutare, în timp ce Sângerosul Nouă, Bethod, Treicopaci, Os-Mic și până și Skarling-cel-fără-Coif se cufundară în uitare, așa cum se cufundă soarele la apus. Gloria faptelor lor pierdute în întuneric deveni o simplă amintire palidă, o ultimă vâlvătaie printre norii vâscoși, înainte ca noaptea să-i înghită. Nu auzeai prea multe lucruri nici măcar despre Whirrun de Bligh. Cât despre Shama Inimă-de-Piatră, nicio vorbuliță. Numele se schimbaseră în timp, precum brazdele proaspăt arate. Aducându-le la suprafață pe cele noi și îngropându-le pe cele vechi sub noroi.

– Beck!

Gât-Îngust se ghemui țeapăn lângă foc, cu o cană de bere în mână și îl lovi încurajator cu palma pe genunchi.

– Comandante! Ce vă mai face capul?

Bătrânul războinic atinse cu degetul copcile de deasupra urechii.

– Mă doare. Dar am pățit altele și mai rele. Ai văzut și tu azi că se poate și mai rău. Scorry mi-a zis că tu mi-ai salvat viața. Mulți oameni nu ar pune un preț prea mare pe asta, dar eu recunosc că pun. Așa că mulțumesc. Ți mulțumesc din inimă.

– Doar încercam să fac ce e drept. Așa cum ne-ați îndemnat.

– Pe toți morții! Cineva m-a ascultat. Bei ceva?

Gât-Îngust îi întinse cana lui din lemn.

– Da.

Beck o luă și înghiți o gură zdravănă. Berea i se păru acră.

– Te-ai descurcat bine azi. Foarte bine din punctul meu de vedere. Scorry mi-a povestit că tu l-ai pus la pământ pe uriașul ăla nenorocit. Cel care l-a omorât pe Drofd.

– L-am ucis?

– Nu. Trăiește.

– Atunci, n-am omorât pe nimeni azi.

Beck nu știa dacă ar trebui să fie dezamăgit sau bucuros. Nu prea mai avea sentimente pentru nimic.

– Ieri am omorât un om, se trezi rostind.

– Puhoi a zis că ai omorât patru.

Beck își trecu limba peste buze. Încercă să scape de gustul acru, dar acesta nu se dădea dus și pace.

– Puhoi a înțeles greșit, iar eu am fost mult prea laș să-l corectez. Un băiat pe care îl chema Reft i-a omorât.

Înghiți în sec încă o dată, prea repede, apoi vorbi aproape înecându-se.

– M-am ascuns într-un dulap cât ei se luptau. M-am ascuns într-un

dulap și m-am scăpat în nădragi de spaimă. Iată cine e Beck cel Roșu.

– Aha!

Gât-Îngust încuviință din cap și strânse din buze gânditor. Nu părea deloc deranjat. Nu părea nici măcar surprins.

– Ei bine, asta nu schimbă ce ai făcut azi. Sunt lucruri mai rele pe care le poate înfăptui cineva într-o bătălie decât să se ascundă într-un dulap.

– Știu, murmură Beck și rămase cu gura deschisă, gata să verse tot.

Parcă trupul lui voia să povestească, să scuipe mizeria, ca un bolnav care simte nevoia să vomite. Gura lui trebuia să rostească adevărul, oricât de mult și-ar fi dorit el să-l ascundă.

– Vreau să vă mărturisesc ceva, comandante.

Limba lui uscată dădea o adevărată bătălie cu vorbele.

– Te ascult, răspunse Gât-Îngust.

Beck se uită în jur, ca și cum ar fi căutat cea mai bună cale să-și ia de pe suflet povara, așa cum bolnavul caută în jur ceva în care să verse. De parcă ar fi existat cuvinte mai frumoase care să-l facă să pară mai puțin urât.

– Ideea e că...

– Ticălosule! strigă cineva și îl lovi pe Beck atât de tare, încât vărsă lichidul din cană direct în foc.

– Hei! mormăi Gât-Îngust și se strâmbă când se ridică în picioare.

Însă cel care îi întrerupsese dispăruse de mult. Prin mulțime, trecu brusc un curent înghețat. O altă stare de spirit, de mânie și de enervare, în timp ce un bărbat era tras în mijlocul oamenilor. Gât-Îngust se apropie și Beck îl urmă, mai degrabă ușurat decât supărat pe diversiune, ca un bolnav care își dă seama că nu trebuie să vomite în părul nevastă-sii la urma urmei.

Își croiră drum cu umerii prin mulțime, spre focul mare de tabără din mijlocul Eroilor, unde se găseau oamenii importanți. Dow cel Negru stătea în jilțul lui Skarling, cu o mână învârtind leneș mânerul sabiei. Fiori se găsea și el acolo, în partea cealaltă a focului, împingând pe cineva

în genunchi.

– Rahat! murmură Gât-Îngust.

– Măi, măi, măi!

Și Dow își linse dinții, se sprijini de spătarul jilțului și zâmbi larg.

– Pe cine avem noi aici dacă nu pe prințul Calder?

Calder se strădui să arate cât se poate de relaxat în genunchi, cu mâinile legate și cu Fiori dominându-l cu înălțimea sa. Bărbatul ăsta nu era deloc un motiv de relaxare.

– Mi-a fost greu să refuz o asemenea invitație, spuse el.

– Sunt convins, răspunse Dow. Vrei să știi de ce te-am chemat?

Calder aruncă o privire spre adunare. Toți bărbații puternici ai Nordului se aflau acolo. Toți smintiții umflați. Glama Auritul, care mârâia din partea îndepărtată a focului. Cairm Cap-de-Fier, care privea cu sprâncenele ridicate. Brodd Zece-Feluri, parcă mai puțin disprețuitor ca de obicei, dar fără să fie prietenos. Caul Deșiratul, cu o strâmbătură de genul „n-am cum să te-ajut” și Curnden Gât-Îngust, cu o expresie de genul „de ce n-ai fugit?”. Calder îi salută timid pe ultimii doi.

– Am o vagă bănuială.

– Pentru cei care n-au nicio bănuială, Calder, aici de față, a încercat să-l convingă pe noul meu secund să mă omoare.

Murmurele se răspândiră prin mulțimea din jurul focului, dar nu suficient de tare. Nimeni nu era chiar surprins.

– Am dreptate, Gât-Îngust?

Bătrânul războinic privi în pământ.

– Ai dreptate.

– Ai de gând să negi? se interesă Dow.

– Dacă aş nega, am putea da totul uitării?

Dow rânji.

– Încă îți arde de glume. Îmi place asta. Nu că m-ar mira lipsa de credință, doar se știe că ești mare uneltitor. Însă prostia m-a uimit.

Curnden Gât-Îngust e un om drept, toată lumea știe asta.

Gât-Îngust se strâmbă și mai mult și își feri privirea.

– Să înjunghii un om pe la spate nu e stilul lui.

– Recunosc că nu a fost momentul meu cel mai inteligent, spuse

Calder. Ce părere ai dacă am pune totul pe seama fumurilor de tinerețe și am trece mai departe?

– Nu cred că pot. Ai profitat prea mult de răbdarea mea până acum și la capătul ei e o țeapă. Nu te-am tratat ca pe un fiu?

Se auziră câteva chicote de-o parte și de alta a focului.

– Nu ca pe unul favorit. Nici ca pe primul născut. Ci ca pe unul mai schilod, pe care-l pui ultimul la masă, cu toate astea... Nu te-am lăsat eu să preiei conducerea când fratele tău a murit, deși nu ai nici numele și nici experiența lui? Nu te-am lăsat eu să spui ce ai de spus în jurul focului? Și când ai spus prea multe, nu te-am trimis eu la Carleon să-ți limpezești creierul alături de soția ta, în loc să-ți retez capul și să mă ocup de detalii mai târziu? Tatăl tău nu arăta atâta milă față de cei care nu erau de acord cu el, din câte îmi amintesc.

– Adevărat, spuse Calder. Ai fost întruchiparea generozității. A, da! Trecând peste faptul că ai încercat să mă ucizi dracului, desigur.

Pe fruntea lui Dow apărură cute adânci.

– Poftim?

– Acum patru nopți, când Caul Deșiratul recruta oameni noi. Îți amintești? Nu? Trei zdrahoni au încercat să-mi ia gâtul și când l-am întrebat pe unul dintre ei, mi-a aruncat numele lui Brodd Zece-Feluri. Și toată lumea știe că Brodd Zece-Feluri nu ridică un deget fără încuviințarea ta. Negi?

– De fapt, da.

Dow se uită spre Zece-Feluri și dădu scurt din cap spre el.

– Și Zece-Feluri neagă. Poate că minte, o fi având motivele lui, dar mă jur și oricine de aici îți poate spune sigur că eu n-am avut niciun amestec.

– Cum așa?

Dow se aplecă în față.

– Încă respiri, băiete. Ai impresia că, dacă voiam să te ucid, ar fi în stare cineva să mă oprească?

Calder își îngustă privirea. Trebui să recunoască în sinea lui că argumentul lui Dow ținea. Se uită spre Deșiratul, dar bătrânul războinic își feră privirea rapid.

– Dar oricum nu prea contează cine n-a murit ieri, rosti Dow. Însă îți pot spune cine o să moară mâine.

Tăcerea se întinse nefirească de mult și niciodată un cuvânt nu mai răsunase atât de clar.

– Tu!

Părea că toată lumea zâmbește. Mai puțin Calder și Gât-Îngust. Poate și Caul Fiori-îți-dau, dar asta numai fiindcă fața lui plină de cicatrice nu-i permitea să-și miște buzele prea mult.

– Se împotrivesc cineva?

Pe lângă pocnetul focului, nu se mai auzi niciun sunet. Dow se ridică din jilț și urlă.

– Vrea cineva să îi țină partea lui Calder?

Nu vorbi nimeni.

Cât de caraghioase păreau acum în întuneric toate șoaptele lui. Toate semințele lui căzuseră pe pământ arid. Dow se înfipsese în jilțul lui Skarling mai puternic ca niciodată și Calder nu avea niciun prieten. Fratele lui murise, iar el găsisese cumva o cale prin care să și-l facă pe Curnden Gât-Îngust dușman. Ce mai pânză de păianjen țesuse în jurul lui!

– Nimeni? Nu?

Încet, Dow se așează la loc.

– Face pe cineva nefericit hotărârea mea?

– Eu nu sunt deloc încântat, zise Calder.

Dow izbucni în râs.

– Ai tupeu, flăcău, orice-ar fi. Unul rar. O să-mi fie dor de tine. Ai vreo preferință în privința metodei? Am putea să te spânzurăm sau să-ți tăiem capul. Ori poate vrei pe nenorocita aia de cruce ca taică-tău, deși nu ți-aș recomanda...

Poate că lupta de astăzi i se urcase la cap lui Calder sau poate se săturase să se poarte tot timpul cu mânuși ori poate chiar era singurul lucru inteligent de făcut în acel moment.

– Du-te, bă, dracului! mârâi el și scuipă în foc. Aș prefera să mor cu sabia în mână. Eu și cu tine, Dow cel Negru, în cerc. Te provoc.

O tăcere lungă și disprețuitoare.

– Tu mă provoci pe mine? îl întreabă zeflemitor Dow. Și pentru ce, mă rog? Provoci pe cineva atunci când trebuie să lămurești o problemă, băiete. Iar aici nu e nicio problemă. Doar că tu nu ți-ai respectat căpetenia și ai încercat să-l convingi pe secundul meu să mă înjunghie pe la spate. Tatăl tău ar fi acceptat o provocare?

– Tu nu ești tata. Tu nu ești nici măcar umbra lui, javră! El a făcut lanțul ăla de-l porți tu acum. L-a făurit za cu za, așa cum a făurit un Nord nou. Tu l-ai furat de la Sângerosul Nouă și a trebuit să-l înjunghii mișelește ca să pui mâna pe el.

Calder se aplecă în față, zâmbind batjocoritor de parcă viața lui ar fi depins de asta. Și chiar așa era.

– Nu ești decât un borfaș, Dow cel Negru, un laș, unul care și-a încălcat jurămintele și, pe deasupra, un imbecil de zile mari!

– Așa zici tu?

Dow încercă să zâmbească, dar nu-i prea reuși. Poate Calder era un bărbat înfrânt, dar asta îl și deranja. Să arunce cu rahat în el un bărbat înfrânt îi strica gustul victoriei.

– Nu ai boase să te lupți cu mine, ca de la bărbat la bărbat?

– Arată-mi bărbatul și mai discutăm.

– Am fost suficient de bărbat pentru fata lui Zece-Feluri.

Calder se alese și el cu un val de hohote.

– Dar ce să vezi?

Dădu din cap spre Fiori.

– Ți-ai luat niște câini care să-ți facă treburile murdare acum, nu-i așa, Dow cel Negru? Ți-ai pierdut zvâcul? Haide! Luptă-te cu mine. În cerc.

Dow nu avea niciun motiv real să accepte. Nu câștiga nimic. Dar, uneori, e mai important cum arată lucrurile, decât cum sunt ele în realitate. Lui Calder i se dusesse buhul că e laș și prost luptător în orice fel de încăierare. Numele lui Dow se clădise pe fapte exact opuse. Prințul îi provoca statutul, în fața celor mai însemnați oameni ai Nordului. Nu putea să-l refuze. Dow înțelese și se așeză mai bine în jilțul lui Skarling, ca un bărbat care se certase cu nevasta pe motiv de curățat cocina de porci și pierduse.

– Bine. Dacă vrei să te chinui, atunci o să-ți dau cât nu poți duce. Mâine în zori. Și fără șmecherii cu scuturi și alegerea armelor. Doar tu și cu mine. O sabie pentru fiecare. Până la moarte.

Dădu nervos din mână.

– Luați-l pe ticălosul ăsta de aici ca să nu-i mai văd mutra scârboasă!

Calder icni când Caul îl smuci în picioare, îl răsuci în loc și îl împinse înainte. Mulțimea se închise în spatele lor. Începură din nou cântecele, hohotele de râs, lăudăroșeniile și toate prostiile alea despre victorie și succes. Moartea lui iminentă nu reprezenta un eveniment demn să oprească petrecerea.

– Parcă ți-am zis să fugi.

Glasul familiar al lui Gât-Îngust îi murmură în ureche și bărbatul ieși din mulțime.

Calder pufni.

– Parcă ți-am zis să nu mă dai în gât. Se pare că niciunul dintre noi nu ascultă de nimeni.

– Îmi pare rău că a trebuit să fie așa.

– Dar nu trebuia să fie așa.

Îl văzu pe Gât-Îngust strâmbându-se în lumina flăcărilor.

– Ai dreptate. Îmi pare rău că am ales așa, atunci.

– Să nu-ți pară rău. Ești un om drept și toată lumea știe asta. Hai să vorbim despre fapte! M-am tot îndreptat spre nenorocitul ăsta de mormânt de când a murit tata. Mă surprinde și pe mine că am rezistat atât de mult până să ajung din nou țărână. Totuși, cine știe? strigă el, în timp ce Fiori îl târî printre doi Eroii.

Îi aruncă lui Gât-Îngust un ultim zâmbet ironic peste umăr.

– Poate o să-l bat pe Dow!

Citea pe chipul trist al lui Gât-Îngust că bătrânul nu prea credea într-o asemenea perspectivă. Nici Calder, dacă era să fie sincer cu el însuși pentru prima dată în viață. Succesul micului său plan se baza chiar pe metehnele lui îngrozitoare. Calder era cel mai mare laș și cel mai prost luptător în orice fel de încăierare. Iar Dow cel Negru era exact opusul său. Nu-și căpătaseră reputația aiurea.

Avea tot atâtea șanse în cerc cât o felie de șuncă. Și toată lumea știa asta.

SE ÎNTÂMPLĂ TOT FELUL DE LUCRURI

— **A**m o scrisoare pentru generalul Mitterick, spuse Tunny, protejându-și lampa când ieși din întuneric și porni spre cortul generalului.

Chiar și așa, în beznă, se vedea clar că străjerul era un bărbat pe care natura îl înzestrase mai bine de la gât în jos, decât în sus.

— Este cu lordul mareșal. Va trebui să aștepti.

Tunny își arătă mânăca.

— Sunt caporal în toată regula, pricepi? Nu am prioritate?

Străjerul nu gustă gluma.

— Prio... ce?

— Las-o baltă!

Tunny oftă și rămase lângă el să aștepte. Din cort, glasurile răzbăteau tot mai tare.

— Cer dreptul de a ataca! urlă unul.

Mitterick. Nu existau mulți soldați în armată care să fie atât de norocoși încât să nu recunoască vocea. Străjerul se încruntă spre Tunny de parcă ar fi vrut să-i spună că nu ar trebui să asculte toate astea. Tunny ridică scrisoarea și dădu din umeri.

— I-am silit să se retragă! Se clatină, sunt epuizați! Nu mai au cum să lupte.

Umbrele se mișcă într-o parte a cortului, pesemne cineva care-și

agita pumnul.

– Cel mai mic efort acum... și îi am exact unde vreau să fie!

– Așa ai crezut și ieri și, după cum s-a dovedit, ei te-au avut pe tine.

Tonul mai cumpătat al mareșalului Kroy.

– Și nu doar nordicii nu mai au cum să lupte.

– Oamenii mei merită șansa de a termina ceea ce au început! Lord mareșal, eu merit...

– Nu.

Tare și aspru ca șfichiul unui bici.

– Atunci, domnule, cer să mă retrag...

– Nu și pentru asta. Chiar un nu hotărât.

Mitterick încercă să spună ceva, dar Kroy vorbi peste el.

– Nu. Chiar trebuie să te împotrivești de fiecare dată? O să-ți înghiți nenorocitul ăla de orgoliu și o să-ți faci blestemata de datorie! Te potolești, îți aduci oamenii înapoi pe pod și îți pregătești divizia pentru călătoria în sud, spre Uffrith, imediat ce terminăm negocierile. M-ai înțeles, domnule general?

Urmă o pauză lungă și apoi, foarte încet, „am pierdut”. Vocea lui Mitterick, pe care abia puteai s-o deslușești. Brusc, foarte slabă și parcă ușor tânguitoare. Ca și cum o coardă care vibrase puternic până atunci pocnise pe neașteptate și tot ceea ce alcătua ființa lui Mitterick pocnise odată cu ea. „Am pierdut”.

– E o remiză.

Glasul lui Kroy era calm, dar și noaptea era calmă și puțini oameni puteau trage cu urechea precum Tunny când era ceva demn de auzit.

– Uneori, atât poate spera cineva. Ironia meseriei de soldat. Pavăm drumul pentru pace. Și nici nu ar trebui să fie altfel. Așa am fost și eu odată ca tine, Mitterick. Credeam că nu există decât un singur lucru drept de făcut. Într-o zi, foarte curând probabil, mă vei înlocui și vei afla că lumea e diferită.

O altă pauză.

– Să vă înlocuiesc?

– Am senzația că marele arhitect s-a cam plictisit de zidarul ăsta.

Generalul Jalenhorm a murit la Eroi. Sunteți singura alegere rezonabilă. Una pe care o sprijin în orice caz.

– Am rămas fără cuvinte.

– Dacă aș fi știut, m-aș fi retras cu mulți ani în urmă.

Încă o pauză.

– Aș vrea ca Opker să fie promovat în fruntea diviziei mele.

– Nu văd nicio piedică.

– În ceea ce privește divizia generalului Jalenhorm, mă gândeam că...

– Colonelul Felnigg a primit comanda ei, spuse Kroy. Mai bine zis, generalul Felnigg.

– Felnigg? se auzi glasul îngrozit al lui Mitterick.

– Are anii necesari, iar recomandarea mea e deja trimisă regelui.

– Eu nu pot să lucrez cu omul ăsta...

– Poți și o vei face. Felnigg e isteț, precaut și îți va aduce echilibru, așa cum m-ai echilibrat și tu pe mine. Deși, sincer îți mărturisesc, ai fost un chin pentru mine, dar în aceeași măsură și o onoare.

Se auzi o pocnitură. Cineva luase poziție de drepti, lovindu-și călcâiele cizmelor lustruite.

Și încă una.

– Lord mareșal Kroy, onoarea a fost întru totul de partea mea!

Tunny și străjerul se îndreptară imediat de spate când cele mai mari capete ale armatei pășiră afară din cort. Kroy dispăru cât ai clipi în întuneric. Mitterick rămase pe loc, uitându-se după el, încleștându-și și descleștându-și pumnul.

Pe Tunny îl aștepta o întâlnire de mare însemnătate cu o sticlă și un pat. Își dresе glasul.

– Să trăiți, domnule general Mitterick!

Mitterick se întoarse, ștergându-și cât se poate de vizibil o lacrimă, dar

prefăcându-se că-i intrase praf în ochi.

– Da?

– Sunt caporalul Tunny, să trăiți, purtătorul de drapel al Regimentului 1 al Maiestății Sale.

Mitterick se încruntă.

– Același Tunny care a fost făcut sergent de onoare după Uffrith?

Tunny își umflă pieptul.

– Același, să trăiți!

– Același Tunny care a fost retrogradat după Dunbrec?

Umerii lui Tunny căzură.

– Același, să trăiți!

– Același Tunny care a ajuns la Curtea Marțială după treaba aia de la Shricta?

Tunny se cocoșă și mai mult.

– Același, să trăiți, dar m-aș grăbi să adaug că tribunalul nu a găsit dovada niciunei fărădelegi, să trăiți!

Mitterick pufni:

– Ce mai tribunale! În fine, ce te-aduce aici, caporal?

Tunny îi întinse scrisoarea.

– Am venit în calitatea mea oficială de purtător de drapel, domnule, cu o scrisoare de la comandantul meu, colonelul Vallimir.

Mitterick privi în jos spre scrisoare.

– Și ce spune în ea?

– Dar eu nu aș...

– Nu cred că un soldat cu experiența ta prin tribunale ar putea duce o scrisoare fără să aibă idee despre conținutul ei. Așadar, ce spune în ea?

Tunny trebui să accepte argumentul.

– Domnule, cred că domnul colonel își expune în mare motivele din spatele eșecului atacului de astăzi.

– Serios?

– Da, domnule. În plus, vă cere iertare în modul cel mai sincer, dumneavoastră, mareșalului Kroy, Maiestății Sale și, de fapt, tuturor celor din Uniune în general și își oferă demisia imediată, domnule. Însă cere totodată și dreptul de a-și explica acțiunile în fața Curții Marțiale – aici, a folosit un stil destul de vag, domnule – își laudă oamenii în continuare și își asumă întreaga vină... și...

Mitterick luă scrisoarea din mâna lui Tunny, o mototoli și o aruncă într-o băltoacă.

– Transmite-i colonelului Vallimir să nu se îngrijoreze.

Privi scrisoarea o clipă cum plutește, în reflexia spartă a cerului din amurg, apoi ridică din umeri.

– E o bătălie. Toți am făcut greșeli. Ar fi inutil, caporal Tunny, să te îndemn să te ferești de necazuri?

– Toate sfaturile sunt primite cu recunoștință, domnule.

– Dar dacă îți ordon?

– Ordinele sunt la fel de bine primite, să trăiți!

– Bine. Poți pleca.

Tunny pocni din călcâie cât se poate de serios, se întoarce și se pierdu iute în noapte, înainte să fie trimis la Curtea Marțială de vreun ofițer.

Momentele de după o bătălie sunt visul oricărui profitor. Cadavre de jefuit în toate părțile, trofee de negociat, băutură, chagga și măciniș din semințe de mac de vândut celor care sărbătoreau ori celor suferinzi la un preț în egală măsură de nerușinat. Văzuse bărbați fără niciun nume pe parcursul anului ajungând să facă averi peste noapte. Însă stocul lui Tunny se afla încă pe calul lui, care cine știe unde era și, în plus, nu-l trăgea inima mai deloc.

Așa că păstră distanța între el și focuri și bărbații din jurul lor, mergând prin spatele liniilor, îndreptându-se spre nord, peste câmpul de luptă. Trecu pe lângă doi slujbași care numărau morții la lumina lămpii, unul scriind de zor într-un catastif, în vreme ce al doilea sălta giulgiurile să se uite la cadavrele care meritau să fie însemnate și trimise înapoi în

Ținuturile de Mijloc, oameni prea nobili ca să fie îngropați în noroiul Nordului. De parcă un om mort e diferit de un altul la fel de mort. Tunny se cățăra peste zidul unde-și petrecuse toată ziua privind și care devenise din nou simpla nebunie a unui fermier de dinaintea bătăliei și își croi drum prin întunericul din partea stângă îndepărtată a liniei, unde staționa ce mai rămăsese din Regimentul 1.

– N-am știut, pur și simplu n-am știut, nu l-am văzut.

Doi bărbați stăteau în lanul de orz, punctat ici și colo cu flori albe, poate la 30 de pași mari de cel mai apropiat foc, uitându-se în jos la ceva. Unul era un flăcău agitat pe care Tunny nu-l recunoscuse, care ținea un arc. Un recrutar nou, pesemne. Celălalt era Gălbenuș, cu o torță în mână, arătând spre băiat cu degetul.

– Ce-ați făcut? mormăi Tunny când trecu pe lângă ei, având o presimțire foarte rea.

Văzu negru în fața ochilor când descoperi la ce se uitau cei doi.

– Ah, nu, nu, nu...

Worth zăcea pe un petec de pământ fără iarbă. Avea ochii deschiși și limba îi atârna într-o parte. O săgeată îi ieșea din mijlocul pieptului.

– Am crezut că e un nordic! se văicări flăcăul.

– Nordicii sunt în partea de nord a liniilor, imbecilul dracului! se răsti Gălbenuș la el.

– Am crezut că are un topor!

– O lopată!

Tunny o ridică din lan, chiar de sub degetele lipsite de viață ale lui Worth.

– Îmi închipui că făcea ce știa el cel mai bine.

– Ar trebui să te omor! mârâi Gălbenuș, ducând mâna la sabie.

Flăcăul scânci neajutorat, ținând arcul în fața lui.

– Lasă-l!

Tunny păși între ei, își lipi palma de pieptul lui Gălbenuș și oftă din tot sufletul.

– E o bătaie. Toți facem greșeli. Mă duc la sergentul Forest să vedem ce e de făcut.

Luă arcul din mâinile moi ale flăcăului și îi vârî coada lopeții între ele.

– Între timp, mai bine pune-te pe săpat.

Worth va trebui să se mulțumească deocamdată cu țărâna nordică.

DUPĂ BĂTĂLIE

„Nu trebuie să aștepți niciodată prea mult sau să
te uiți prea departe ca să-ți aduci aminte cât de
subțire e granița dintre un erou și o capră.”

MICKEY MANTLE

CAPĂTUL DRUMULUI

— **E**aici?

Fiori încuviință încet din cap.

– Singur? întrebă Gât-Îngust, punând mâna pe mânerul putred.

– De intrat, a intrat singur.

Ceea ce însemna cel mai probabil că era cu vrăjitoarea. Gât-Îngust nu avea niciun chef să dea ochii cu ea din nou, mai ales după surpriza ei de ieri, dar zorile se apropiau și lui îi trecuse vremea. Cam de zece ani încoace. Trebuia să-și anunțe căpetenia mai întâi. Așa era corect să procedeze. Pufăi și se strâmbă din cauza copcilor de pe față, apoi apăsă pe mâner și intră.

Ishri stătea în mijlocul podelei murdare, cu mâinile în șolduri și capul atârând într-o parte. Haina ei lungă părea arsă la poale, la fel și o mânecă, o porțiune de guler, iar feșele de sub ea se înnegriseră. Însă pielea îi rămăsese în continuare perfectă și flăcările tortelor aproape că se reflectau în obrazul ei, ca o oglindă neagră.

– De ce să te lupți cu nebunul ăsta? mârâi ea, arătând cu degetul ei lung spre Eroii. Nu ai ce să câștigi de la el. Dacă pășești în cerc, nu te pot proteja.

– Să mă protejezi?

Dow se tolănise lângă fereastra întunecată. Chipul lui mohorât se ivi din umbre. Ținea toporul chiar de sub partea metalică.

– Am avut de-a face cu bărbați de zece ori mai puternici decât Calder în cerc.

Metalul toporului scrâșni prelung când îi trecu tăișul peste o piatră de șlefuit.

– Calder, pufni Ishri. Sunt alte forțe în joc aici. Unele dincolo de înțelegerea ta...

– Nici pomeneală de așa ceva. Tu ai dușmăniile tale cu Întâiul dintre Magi, așa că te folosești de neînțelegerile mele cu Uniunea ca să te lupți cu el. Am dreptate? Înțeleg dușmăniile, crede-mă. Voi, vrăjitoarele, trăiți într-o altă lume, dar păreți să aveți ambele picioare în asta, ori mă înșel?

Femeia își semeți bărbia.

– Acolo unde există metal ascuțit, apar și riscuri.

– Bineînțeles. Asta e și șmecheria.

Piatra de șlefuit mângâie toporul din nou.

Ishri îl privi printre gene și își țuguie buzele.

– Ce se întâmplă cu voi, oamenii palizi, de nu puteți trăi fără blestemata voastră de mândrie și fără să vă încăierați?

Dow se mulțumi să rânjească și dinții îi sclipiră când ieși din întuneric.

– Ești o femeie deșteaptă, fără îndoială, știi tot felul de lucruri folositoare.

Piatra de șlefuit scrâșni iar și Dow ridică în lumină toporul, al cărui tăiș scânteia.

– Dar habar n-ai care e treaba cu Nordul. Am renunțat la mândrie cu mulți ani în urmă. Nu mi se potrivea. Mă scotea din minți. Acum e vorba de numele meu.

Îi verifică marginea, trecându-și degetul mare în jos peste ea, așa cum ai face cu gâtul unei amante. Apoi, dădu din umeri.

– Sunt Dow cel Negru. N-am cum să ies din situația asta așa cum nu pot zbura pe Lună.

Ishri clătină din cap dezgustată.

– După toate chinurile prin care am trecut...

– Dacă mor, chinurile tale vor fi regretele mele nenorocite, nu crezi?

Femeia se încruntă spre Gât-Îngust, apoi spre Dow, care își lăsă toporul jos, lângă perete, și șuieră nervoasă.

– N-o să-ți duc dorul.

Își apucă poalele arse ale hainei și le trase brusc în față. Materialul pocni misterios și Ishri dispăru, lăsând în urma ei doar o fașă înnegrită, plutind în aer.

Dow o prinse între degetul mare și arătător.

– Ar fi putut folosi ușa, bănuiesc, dar atunci unde-ar mai fi fost spectacolul?

Suflă bucata de material și o privi cum se răsucește prin aer.

– Ți-ai dorit vreodată să dispari, Gât-Îngust?

Zilnic în ultimii douăzeci de ani.

– Poate are dreptate, mormăi el. Știi tu... Despre cerc.

– Și tu?

– N-am nimic de câștigat. Bethod întotdeauna spunea că nimic nu arată mai multă putere decât...

– *Mă piș pe ea* de milă! mârâi Dow, scoțând sabia din teacă atât de repede, încât aceasta șuieră.

Gât-Îngust înghiți în sec și trebui să se forțeze să nu facă un pas în spate.

– I-am dat băiatului ăstuia o grămadă de șanse, iar el m-a făcut să par o puță bleagă. Știi că e musai să-lucid.

Dow se apucă să lustruiască lama mată și cenușie cu o cârpă. Un mușchi îi zvâcnea la tâmplă.

– Trebuie să-lucid cum nu se poate mai rău. Atât de rău, încât, o sută de ani de-aici înainte, nimănui să nu-i mai treacă prin minte să mă facă să par o puță bleagă. Trebuie să dau o lecție. Așa merg lucrurile.

Ridică privirea și Gât-Îngust se trezi că nu se poate uita în ochii lui. În

schimb, cercetă mizeria de la picioare și nu spuse nimic.

– Să înțeleg că n-o să mai ridici scutul pentru mine, nu?

– Am spus că rămân până când se încheie bătălia.

– Așa e.

– Bătălia a luat sfârșit.

– Bătălia nu se încheie niciodată, Gât-Îngust, știi asta.

Dow îl privi, cu jumătate de față în lumină, celălalt ochi fiind doar o sclipire în întuneric și Gât-Îngust începu să-și expună motivele, chiar dacă nu i se ceruse.

– Există oameni mai buni pentru sarcina asta. Bărbați mai tineri. Bărbați cu genunchi mai buni, brațe mai puternice și nume mai însemnate.

Dow continuă să-l fixeze cu privirea.

– Mi-am pierdut mulți prieteni în ultimele zile. Prea mulți. Whirrun e mort. Brack s-a dus și el.

Disperat să nu spună că nu are curajul să-l vadă pe Dow cum îl măcelărește pe Calder în cerc. Disperat să nu spună că e posibil ca loialitatea lui să nu reziste.

– Vremurile s-au schimbat. Oameni precum Auritul și Cap-de-Fier nu au niciun respect pentru mine, iar eu am cu atât mai puțin pentru ei. Toate astea și... și...

– Și te-ai săturat, completă Dow.

Lui Gât-Îngust îi căzură umerii. Îl durea să recunoască, dar cam la asta se reducea totul.

– M-am săturat.

Trebui să-și încheșteze dinții și să-și strângă buzele tare ca să-și oprească lacrimile. De parcă rostirea cuvintelor transformase totul într-o realitate dureroasă. Whirrun, Drofd, Brack, Athroc și Agrick și toți ceilalți. Un șir acuzator de morți, întinzându-se în bezna memoriei. Un șir de bătălii duse, câștigate și pierdute. Alegeri făcute, bune și proaste, fiecare dintre ele fiind o povară greu de purtat.

Dow încuviință din cap și își vârî cu grijă la loc sabia în teacă.

– Toți avem o limită. Un om cu experiența ta n-ar trebui să fie niciodată rușinat. Niciodată.

Gât-Îngust scrâșni din dinți, își înghiți lacrimile și izbuti să îngaime câteva cuvinte seci.

– Îndrăznesc să spun că vei găsi foarte curând pe altcineva să mă înlocuiască...

– Am găsit deja.

Dow arată din cap spre ușă.

– Așteaptă afară.

– Bun.

Gât-Îngust considera că Fiori se va descurca probabil mai bine decât el. Socotea că omul nu-și izbăvise trecutul precum credeau ceilalți.

– Uite!

Dow îi azvârli ceva din capătul celălalt al camerei și Gât-Îngust îl prinse. Sunetul zglobiu al monedelor.

– De două ori mai mult aur și încă puțin pe deasupra. Să te ajute să începi o viață nouă.

– Mulțumesc, comandante, zise Gât-Îngust sincer.

Se așteptase mai degrabă la un cuțit în spate decât la o pungă cu bani.

Dow ridică sabia cu vârful în sus.

– Ce ai de gând să faci?

– Am fost tâmplar. Acum o mie de ani. Mă gândeam să mă apuc din nou de meserie. Să lucrez lemnul. Poate faci un coșciug sau două, dar nu îngropi atâția prieteni în genul ăsta de negustorie.

– Ha!

Dow învârti încet mânerul între degete, capătul tecii răsucindu-se și el în mizeria de pe jos.

– Eu i-am îngropat deja pe toți ai mei. Mai puțin pe cei care mi-au devenit dușmani. Poate că aici duce drumul oricărui luptător, nu?

– Dacă mergi pe el îndeajuns de departe, da.

Gât-Îngust mai rămase nemișcat o clipă, două, dar Dow nu mai catadicsi să spună ceva. Trase adânc aer în piept și se întoarse să plece.

– Pentru mine au fost oalele.

Gât-Îngust se opri cu mâna pe mâner și se întoarse, după ce îl trecu un fior pe șira spinării. Însă Dow cel Negru rămăsese neclintit, cu ochii îndreptați spre propria mână. Mâna lui aspră cu cicatrice și cu tot felul de cruste.

– Eram ucenic la un olar.

Dow pufni:

– Acum o mie de ani blestemați. Apoi au venit războaiele și am apucat sabia în mână. Întotdeauna am crezut că o să mă întorc, dar... lucrurile se întâmplă.

Își miji privirea, frecându-și încet degetul mare de restul degetelor.

– Lutul... obișnuia să-mi lase mâinile... atât de fine. Închipuiește-ți.

Ridică fruntea și zâmbi.

– Mult noroc, Gât-Îngust.

– Da, spuse Gât-Îngust și ieși, închizând ușa în urma lui și răsuflând ușurat.

Câteva cuvinte și totul se terminase. Uneori, un lucru pare imposibil, dar, după ce îl faci, descoperi că era doar un pas mic. Fiori nu se mișcase din loc, cu brațele încrucișate. Gât-Îngust îl bătu pe umăr ușurel.

– Socot că a venit vremea ta acum.

– Oare?

Cineva apăru în lumina torței, o femeie cu o cicatrice lungă pe capul tuns scurt.

– Minunata! murmură Gât-Îngust.

– Hei, hei! zise ea.

Era cumva o surpriză să o vadă aici, dar economisea ceva timp așa. Trebuia să îi spună și ei acum.

– Ce face grupa? întrebă el.

– Toți patru fac foarte bine.

Gât-Îngust se strâmbă.

– Da. Bine. Trebuie să-ți zic ceva.

Femeia ridică o sprânceană.

Nu avea încotro. Trebuia să se arunce cu capul în gol.

– Am terminat. Mă retrag.

– Știu.

– Da?

– Păi, altfel, cum să-ți iau locul?

– Locul meu?

– Da, secundul lui Dow.

Gât-Îngust făcu ochii mari. Se uită la Minunata, apoi la Fiori, apoi înapoi la ea.

– Tu?

– De ce nu eu?

– Ei bine, am crezut că...

– Crezi că dacă te retragi, soarele o să înceteze să mai răsară pentru noi? Îmi pare rău să te dezamănesc.

– Și cu soțul tău cum rămâne? Cu fiii tăi? Credeam că o să...

– Ultima oară când am fost la fermă s-a întâmplat acum patru ani.

Își lăasă capul pe spate și Gât-Îngust văzu în ochii ei o duritate cu care nu era obișnuit.

– Plecaseră. Habar n-am unde.

– Dar te-ai dus acasă și acum o lună.

– M-am plimbat o zi, am stat pe malul râului și am pescuit. După aceea, m-am întors la trupă. N-am putut să-ți povestesc. Nu suportam să-ți fie milă de mine. Cu asta se aleg cei ca noi. O să vezi.

Ea îi luă mâna și i-o strânse, dar a lui rămase moale.

– A fost o onoare să lupt alături de tine, Gât-Îngust. Să ai grijă de tine!

Femeia trecu pe lângă el, deschise ușa și o închise cu un zdrăngănit, lăsându-l privind amețit spre pădurea tăcută.

– Îți închipui că știi bine o persoană, apoi...

Fiori plescăi din limbă.

– Nimeni nu cunoaște pe nimeni. Nu într-un totul.

Gât-Îngust înghiți în sec.

– Viața e plină de surprize, într-adevăr.

Întoarse spatele cocioabei vechi și dispăru în întuneric.

Visase adesea cu ochii deschiși la marele adio. Cum avea să meargă printre cele două șiruri de Oameni Aleși care îi urau numai bine și cum pleca spre viitorul lui strălucitor, cu spatele dureros de atâtea bătăi cu palmele. Cum trecea cu pași apăsați pe sub o boltă de săbii trase, ce sclipeau în razele soarelui. Apoi cum călărea, cu pumnul ridicat cât mai sus, în semn de salut, în timp ce mercenarii îl ovaționau, iar femeile îi jeleau plecarea, deși, de unde naiba ar fi putut apărea femeile, habar nu avea.

Se furișă prin bezna friguroasă, când zorii își făcură apariția. Nimeni nu-l băgă în seamă, nimeni nu-și aminti de el. Fiindcă așa e viața reală, de aceea un om are nevoie să viseze cu ochii deschiși.

Toți cei cu un nume demn de reținut se aflau la Eroi, așteptând să vadă cum e Calder măcelărit. Numai Yon cel Hazliu, Scurry Tiptil și Puhoi rămăseseră să-și ia la revedere. Doar ei mai alcătuiau grupa lui Gât-Îngust. Și Beck, cu cearcăne adânci, ținând Mama Săbiilor în pumnul palid. Gât-Îngust le văzu suferința de pe chipuri, chiar dacă și-o ascundeau sub zâmbete strâmbe. Ca și cum i-ar fi dezamăgit. Și poate asta era adevărul.

Întotdeauna se mândrise cu faptul că lumea îl place. Că e un om drept. Însă prietenii lui morți de mult îi depășiseră în număr pe cei vii, ba chiar câștigaseră avantajos în ultimele câteva zile. Trei dintre ei i-ar fi oferit un adio calduros, dar se întorseseră în țărâna de pe vârful dealului și doi, în

spatele căruței sale. Încercă să îndrepte pătura veche, dar trăgând colțurile ei nu ușura deloc situația. Bărbiile lui Whirrun și a lui Drofd, nasurile și picioarele lor nu reușeau deloc să stea sub pânza rărită. Ce mai giulgiu pentru niște eroi! Însă cei în viață aveau mai multă nevoie de pături bune. Pentru morți nu mai exista nicio căldură.

– Nu-mi vine să cred că pleci, spuse Scorry.

– De ani întregi vă tot ameninț.

– Întocmai. Și n-ai făcut-o niciodată.

Gât-Îngust ridică din umeri.

– Acum o fac.

În mintea lui, despărțirea de oamenii săi fusese dintotdeauna ca o scuturare fermă a brațelor înainte de luptă. Același val puternic de camaraderie. Doar că mai îndelungat, fiindcă toți știau că sigur e ultima dată. Dar, în afara senzației de carne strânsă, nu simți nimic asemănător. I se păreau niște străini, aproape. Poate că el era ca leșul unui camarad mort acum. Nu voiau decât să-l îngroape ca să-și vadă de viața lor. Pentru el, nu se va ține nici măcar ritualul capetelor plecate deasupra pământului proaspăt săpat. Nu avea să fie decât un adio care dădea mai degrabă senzația unei trădări de ambele părți.

– Nu stai să vezi și spectacolul? întrebă Puhoi.

– Duelul adică?

Sau crima, ca să fie mai precis.

– Am văzut destul sânge, socot. Grupa e a ta, Yon.

Yon ridică o sprâncenă și se uită spre Scorry, spre Puhoi și spre Beck.

– Toți?

– O să găsești mai mulți. Întotdeauna am găsit. În doar câteva zile, nici măcar n-o să mai bagi de seamă că lipsește cineva.

Trist era că spunea adevărul. Așa fusese mereu, ori de câte ori pierduseră pe cineva. Greu să-ți închipui că va fi la fel și în cazul tău. Că vei fi uitat așa cum o baltă uită de piatra aruncată în ea. Câteva unduiri și dispari. E în natura omului să uite.

Yon se încruntă spre pătură și ce ascundea ea.

– Dacă mor, murmură el, cine îmi va găsi fiii...

– Poate ar trebui să-i găsești tu însuși, Yon, să le spui cine ești și să repari lucrurile, cât încă mai ai suflare în tine.

Yon privi în pământ.

– Da. Poate.

Se lăsă o tăcere la fel de plăcută precum un băț în fund.

– Ei bine atunci... Avem scuturi de ținut, bănuiesc, alături de Minunata.

– Întocmai, spuse Gât-Îngust.

Yon se întoarse și porni în sus, pe deal, clătinând din cap. Scurry salută cu o mișcare scurtă din cap, apoi se luă după noua lui căpetenie.

– La revedere, comandante! rosti Puhoi.

– Nu mai sunt comandantul nimănui acum.

– Întotdeauna vei fi al meu.

Și purcese la drum, schiopătând după ceilalți doi, lăsându-l pe Gât-Îngust doar cu Beck lângă căruță. Un flăcău pe care nici nu-l cunoștea cu două zile în urmă și de la care își lua la revedere azi.

Bătrânul războinic oftă și se sui în față, iar calul bătut nerăbdător din copite. Beck rămase jos, cu Mama Săbiilor în mâini și vârful tecii înfipt în noroi.

– Am de ținut un scut pentru Dow cel Negru, spuse el. Eu. Ați făcut-o vreodată?

– De multe ori. Pentru Treicopaci. Nu e mare lucru. Stai în cerc și te asiguri că nimeni nu-l rupe. Ține-te aproape de căpetenia ta. Fă ce e corect, la fel ca ieri.

– Ieri, murmură Beck, uitându-se la roata căruței, de parcă ar fi privit direct prin pământ și nu i-ar fi plăcut ce vede de partea cealaltă.

– Nu v-am spus tot, ieri. Am vrut, dar...

Gât-Îngust se încruntă peste umăr la cele două siluete de sub pătură. Putea să trăiască bine-mersi și fără să audă alte confesiuni. Ducea singur

povara grea a propriilor greșeli. Dar Beck deja începuse să-și descarce sufletul. Vorbea monoton, sacadat, parcă era o albină prinsă într-o cameră bine încălzită.

– Am ucis un om în Osrung. Dar nu un unionist. Unul de-al nostru. Un flăcău pe care-l chema Reft. El s-a luptat cu mult curaj și eu am fugit, m-am ascuns și apoi l-am ucis.

Beck încă se holba la roată, iar ochii îi străluceau de lacrimi.

– L-am înjunghiat cu sabia tatei. L-am confundat cu un soldat al Uniunii.

Gât-Îngust nu voia decât să apuce hățurile și să plece. Dar poate ajutorul și toți anii lui iroșiți ar fi fost de folos cuiva. Scrâșni din dinți, se aplecă și puse mâna pe umărul lui Beck.

– Știi că te arde fapta ta. Probabil că așa va fi întotdeauna. Partea tristă e că am auzit zeci de povești ca ale tale de-a lungul anilor. Multe. Nu te-ai alege nici măcar cu o sprânceană ridicată din partea cuiva care a văzut o bătălie. Războiul e o treabă murdară. Brutarii fac pâine, tâmplarii fac case, iar noi sporim numărul morților. Tot ce poți face este să iei fiecare zi așa cum vine. Încearcă să dai tot ce ai mai bun. Nu vei face mereu ce e corect, dar poți încerca. Și, data viitoare, străduiește-te să fii drept. În plus, rămâi în viață.

Beck clătină din cap.

– Am omorât un om. N-ar trebui să plătesc?

– Ai omorât un om?

Gât-Îngust își ridică brațele, apoi le lăsă neajutorat să cadă pe lângă corp.

– E o bătălie. N-avem încotro. Unii trăiesc, alții mor, unii plătesc, alții nu. Dacă ajungi la capăt, fii recunoscător. Încearcă să meriți tot ce ai.

– Sunt un laș nenorocit.

– Poate.

Gât-Îngust arătă cu degetul mare spre leșul lui Whirrun din spate.

– Acolo ai un erou. Spune-mi care e mai câștigat acum.

Beck trase adânc aer în piept.

– Da, aveți dreptate.

Beck o ridică pe Mama Săbiilor și Gât-Îngust o apucă de sub mâner, îi săltă lama și o strecură cu grijă în spate, lângă trupul lui Whirrun.

– O luați dumneavoastră? V-a lăsat-o?

– A lăsat-o pământului.

Bătrânul războinic o acoperi cu pătura ca să nu fie la vedere.

– A vrut să fie îngropată cu el.

– De ce? întrebă Beck. Nu e sabia Domnului, căzută din cer? Credeam că trebuie să fie dată mai departe. E blestemată?

Gât-Îngust apucă hăturile și se întoarse spre nord.

– Orice sabie e un blestem, băiete.

Mișcă scurt din mâini și căruța porni hurducăind.

La drum.

Depart de Eroi.

DE SABIE SĂ MORI...

Calder se așeză și privi flăcările care se stingeau.
Se părea că își folosisese toate șmecheriile de dragul câtorva ore în plus din viață. Înfrigurat, înfometat, iritat și tot mai îngrozit cu trecerea clipelor. Se holba pe deasupra focului la Fiori, cu încheieturile rănite prinse cu frânghie și picioarele dureroase încrucișate. Umezeala îi pătrunse prin pantaloni și avea fundul rece și ud.

Dar când ți se oferă numai câteva ore de trăit, atunci te dai peste cap pentru ele. Probabil că ar mai fi făcut multe altele pentru încă vreo câteva. În cazul în care cineva i le-ar fi oferit. Din păcate, nu i le oferea nimeni. La fel ca ambițiile lui născute din inteligență, stelele scânteietoare ca niște diamante pieriseră treptat în neant, alungate de primele semne nemiloase ale zilei ce răsărea în spatele Eroilor. Ultima lui zi.

– Cât mai e până în zori?

– Te anunț eu când apar, spuse Fiori.

Calder își întinse gâtul și își roti umerii dureroși din pricina poziției șleampete în care dormise, cu mâinile legate, zvârcolindu-se în timpul coșmarurilor cărora, atunci când se trezea tresărind, le ducea un pic dorul.

– Bănuiesc că n-ai putea să-mi dezlegi mâinile puțin, nu?

– Când va veni vremea.

Cât de dezamăgitor! Se terminase cu idealurile nobile ale tatălui său.

„Totul pentru voi”, obișnuia să spună, cu o mână pe umărul lui Calder și cu cealaltă, pe umărul lui Solz. „Voi veți conduce Nordul.” Ce sfârșit pentru un bărbat care-și petrecuse toată viața visând să devină rege! Nu va fi uitat, firește. Toată lumea își va aminti de cea mai sângeroasă moarte din blestemata istorie a Nordului.

Calder oftă, tulburat.

– Lucrurile nu par să meargă niciodată în direcția pe care ne-am închipuit-o, nu?

Cu un clinchet ușor, Fiori își lovi inelul de ochiul de metal.

– Cel mai adesea, nu.

– Viața e, practic, un mare rahat.

– Cel mai bine e să nu ai așteptări prea mari. Așa poți fi plăcut surprins.

Așteptările lui Calder se prăbușiseră într-un abis, iar la o surpriză plăcută nici că putea visa. Tresări când își aminti duelurile în care Sângerosul Nouă luptase pentru tatăl său. Țipetele înnebunite după sânge ale mulțimii. Cercul de scuturi. Cercul Oamenilor Aleși care le țineau. Ca să se asigure că nimeni nu pleca până nu curgea destul sânge. Nu visase niciodată că va sfârși în mijlocul unuia. Că va muri așa.

– Cine ține scuturile pentru mine? se interesă el, mai mult ca să spargă tăcerea.

– Am auzit că Alb-ca-Neaua s-a oferit. Și bătrânul Hansul Albeață. Caul Deșiratul, de asemenea.

– Nu putea să dea înapoi, de vreme ce sunt însurat cu fiica lui, nu?

– Nu, nu putea să dea înapoi.

– Probabil că au cerut doar un singur scut, ca să nu fie stropiți prea mult de sângele meu.

– Probabil.

– Un lucru ciudat, sângele. O sursă de enervare pentru cei care sunt stropiți cu el și o pierdere amară pentru cei din care țâșnește. Unde e reversul? Spune-mi.

Fiori ridică din umeri. Calder își frecă încheieturile una de alta, încercând să mențină circulația sângelui până la degete. Ar fi frumos să reușească să țină sabia în mână până când e ucis măcar.

– Ai vreun sfat pentru mine?

– Sfat?

– Da, ești un ditamai luptătorul.

– Dacă prinzi ocazia, nu ezita.

Fiori se uită încruntat la rubinul de pe degetul mic.

– Mila și lașitatea sunt la fel.

– Tata obișnuia să spună că nimic nu arată mai bine puterea decât mila.

– Nu în cerc.

Fiori se sculă în picioare.

Calder ridică mâinile.

– A venit vremea?

Cuțitul sclipi când zorile se iviră peste lume și îi tăie cu precizie legăturile.

– A venit vremea.

– Și-acum ce facem? Doar așteptăm? bombăni Beck.

Minunata se întoarce și se încruntă spre el.

– Da. Ori poate vrei să dansezi puțin? Să încălzești lumea.

Beck nu voia. Cercul plin de noroi din mijlocul Eroilor arăta ca un loc foarte singuratic acum. Pustiu și gol. Marginea lui însemnată cu pietre era ticsită de oameni. Un cerc asemănător cu cel în care tatăl lui luptase cu Sângerosul Nouă. Luptase și murise urât.

Multe nume mari ale Nordului țineau scuturile astăzi. Pe lângă rămășițele grupei lui Gât-Îngust, se aflau aici Brodd Zece-Feluri, Cairm Cap-de-Fier și Glama Auritul în numele lui Dow, acoperind jumătate de cerc și mulți dintre Oamenii Aleși în jurul lor.

Caul Deșiratul stătea de partea cealaltă, alături de doi războinici

bătrâni, dar niciunul nu deborda de bucurie. Ar fi alcătuit grupul cel mai jalnic prin comparație cu partea lui Dow, dacă nu l-ar fi avut alături pe cel mai mare haidamac văzut vreodată de Beck. Se înălța deasupra celorlalți ca vârful unui munte peste poalele unui deal.

– Cine e monstrul ăla? murmură el.

– Străinul-venit-să-bată, îi șopti Puhoi. Căpetenia tuturor ținuturilor de la est de Crinna. Niște blestemați de sălbatici și ăsta e cel mai rău dintre ei.

În spatele uriașului se strânsese un grup înfricoșător. Bărbați cu părul ciufulit și împletit în codițe ciudate, cu podoabe din os, pictați pe față, acoperiți de cranii și zdrențe. Bărbați ce păreau că se pogorâseră din vechile balade, poate chiar din cea despre cum Shubal Roată a furat-o pe fiica lordului de pe colțul de stâncă. Cum se termina oare?

– Iată-i că vin! gemu Yon.

Un murmur dezaprobat, câteva cuvinte mai tari, dar, în general, domnea o tăcere profundă. Bărbații de pe partea cealaltă a cercului se dădură la o parte și apărură Fiori, trăgându-l pe Calder de braț.

Părea o idee mai puțin înfumurat decât prima dată când îl văzuse Beck, cocoțat pe calul lui frumos, ducându-se la Deșiratul, dar tot zâmbea. Un surâs șui, pe fața lui palidă, cu ochi roșii, totuși un surâs. Fiori îi dădu drumul și străbătu hotărât cei șapte metri de noroi din mijloc, lăsând o dâră de urme de ghete. Se așeză lângă Minunata și luă un scut de la un om din apropiere.

Calder îi salută pe toți cei din cerc, de parcă i-ar fi fost prieteni vechi. Până și pe Beck. Când băiatul îi văzuse prima dată zâmbetul, i se păruse plin de mândrie, de batjocură, dar poate că prințul se schimbase între timp. Acum părea că râdea de sine însuși. Așa că îi răspunse la salut solemn. Știa ce înseamnă să dai cu ochii de moarte și socotea că îți trebuie boase ca să și zâmbești într-un astfel de moment. Boase adevărate.

Calder se temea că toate fețele din cerc sunt doar o plăsmuire a

imaginației sale. Însă urma să o întâlnească pe Doamna cu Coasa, așa cum făcuseră tatăl și fratele său. Cu mândrie. Ținu cu tărie de această mască, ba chiar zâmbi și salută spre chipurile prea neclare ca să le recunoască și care parcă veniseră la nuntă, nu la înmormântarea sa.

Trebuia să vorbească. Să umple timpul cu trăncăneli. Orice, numai să nu se gândească. Calder apucă mâna Deșiratului, cea fără scut.

– Ai venit!

Bătrânul nu se putu uita în ochii lui.

– Măcar atât.

– Nici că puteai face mai mult. Spune-i lui Seff din partea mea... ei bine, spune-i că îmi pare rău.

– Bine.

– Și înveselește-te. Nu suntem la înmormântare.

Îi dădu un ghiont între coaste.

– Încă.

Chicotele pe care le stârni parcă îl îmbărbătară puțin să nu mai aibă senzația că se scapă în pantaloni. De undeva se auzi și un hohot de râs înfundat. Unul care venea de sus. Străinul-venit-să-bată. Și, din câte se părea, era de partea lui Calder.

– Ții un scut pentru mine?

Uriășul lovi micul scut de lemn cu arătătorul lui cât o ghioagă.

– Da.

– Ai vreun interes?

– În confruntarea dintre oțelul răzbunător și pământul însetat de sânge? Între strigătul de victorie și țipătul celui măcelărit? Ce-ar putea fi mai interesant decât să mă uit la doi bărbați care se vor bate pe viață și pe moarte și când totul atârână de un fir de păr?

Calder înghiți în sec.

– Dar de ce de partea mea?

– Aici am găsit loc.

– Ai dreptate.

Atât avea de oferit acum. Un loc bun de unde cineva să-i urmărească moartea.

– Și tu ai venit tot pentru loc? îl întrebă pe Alb-ca-Neaua.

– Am venit pentru tine, pentru Solz și pentru tatăl tău.

– Și eu, interveni Hansul Albeață.

După toată ura pe care învățase s-o ignore, acest semn de loialitate aproape că îl făcu să zâmbească cu gura până la urechi.

– Înseamnă mult pentru mine, rosti el răgușit.

Și mai trist era că spusese adevărul. Lovi ușurel cu pumnul scutul lui Albeață și îi strânse umărul lui Alb-ca-Neaua.

– Înseamnă mult.

Dar timpul pentru îmbrățișări și ochi umezi se scurgea rapid în trecut. Zgomotele pătrunseră prin mulțime, apoi se stârni mișcare și purtătorii de scuturi se traseră într-o parte. Protectorul Nordului apăru în spațiul gol, relaxat ca un cartofoar care câștigase deja potul cel mare, stindardul negru fluturând în spatele lui precum umbra morții înseși. Nu purta decât o vestă, arătându-și brațele și umerii plini de vene groase și mușchi încordați, dar și lanțul pe care tatăl lui Calder obișnuia să-l poarte la gât, strălucind ca diamantele.

Oamenii aplaudară, armele zăngăniră, metal lovit de metal și toată lumea se strădui să primească fie și cel mai mic semn de aprobare din partea bărbatului care alungase Uniunea. Toți ovaționau, chiar și cei din partea de cerc a lui Calder. Nici măcar nu-i putea învinovăți. Trebuiau să trăiască într-un fel sau altul după ce Dow avea să-l transforme pe prinț în hălci de carne.

– Ai reușit, care vasăzică!

Dow dădu din cap spre Fiori.

– M-am temut că o să te mănânce peste noapte câinele meu credincios.

Se auziră mai multe hohote de râs decât ar fi trebuit să stârnească gluma lui. Dow rânji spre Eroi. Vârfurile lor acoperite cu licheni dominau

mulțimea. Dow cel Negru își întinse brațele și își rășchiră degetele.

– Nu degeaba avem un obicei cu cercul, nu? Ce loc grozav e ăsta, nu?

– Da, zise Calder.

În atât se materializă bravada lui.

– În mod obișnuit, avem un ritual de respectat.

Dow arată cu degetul de jur împrejur.

– Să explicăm problema asupra căreia trebuie să hotărâm, să înșiruiam calitățile campionilor și așa mai departe, dar socot că putem sări peste partea asta. Știm cu toții problema. Și știm cu toții că n-ai nicio calitate.

Alte hohote de râs. Dow își întinse brațele din nou.

– Iar dacă mă apuc să înșir numele tuturor celor pe care i-am băgat în mormânt, nu mai apucăm să ne batem în veci.

Se dezlănțui o furtună de hohote amuzate. Părea că Dow e hotărât să arate tuturor că știe și vorbe de duh, nu doar să se bată, iar întrecerea era una cât se poate de dreaptă. Învingătorii au parte întotdeauna de cele mai tari hohote de râs și, pentru prima dată, Calder rămăsese fără glume. Morții nu sunt la fel de haioși, pesemne. Așa că nu se clinti așteptând să se potolească mulțimea. Doar vântul mai bătea peste pământul noroios, stindardul negru flutura încet și o pasăre ciripea din vârful uneia dintre pietrele mari.

Dow oftă din toți rărunchii.

– Îmi pare rău să spun că am trimis după soția ta la Carleon. A rămas ostatică pentru tine, nu?

– Las-o în pace, ticălosule! lătră Calder, aproape sufocat de furie. N-are niciun amestec în toate astea.

– Nu te afli în poziția de a-mi spune ce să fac și ce să nu fac, rahat cu ochi!

Dow întoarse ușor capul, fără să-și ia privirea de la Calder, și scuipă în mocirlă.

– Jumătate din mine voia să-i dea foc. Să o trag în țeapă, doar ca să te învăț o lecție. Nu așa obișnuia tatăl tău pe vremuri?

Dow îi arată palma.

– Dar îmi permit să fiu generos și am de gând s-o las în pace. Din respect față de Caul Deșiratul, fiindcă e singurul om din Nord care face ce zice.

– Sunt recunoscător, mormăi Deșiratul, ferindu-se în continuare să se uite în ochii ginerelui său.

– În pofida reputației mele, nu mă omor după spânzuratul femeilor. Dar dacă mă mai înmoi mult, o să ajungă lumea să mă strige Dow cel Alb!

Oamenii izbucniră în râs și Dow lovi aerul cu pumnii atât de iute, încât Calder pierdu numărul loviturilor.

– Bănuiesc că va trebui să te omor de două ori mai urât ca să compensez.

Ceva îl înghionti între coaste. Mânerul propriei săbii, pe care Alb-ca-Neaua i-o întinse cu o privire care îi mărturisea că îi pare rău.

– A, da! Ai vreun sfat? întrebă Calder, sperând că bătrânul războinic îl va privi printre gene și îi va dezvălui niște observații istețe cum că Dow împunge cu vârful de prea multe ori, că își lasă umerii prea jos sau că e îngrozitor de vulnerabil la loviturile de mijloc.

Alb-ca-Neaua nu făcu altceva decât să pufăie.

– E nenorocitul de Dow cel Negru, murmură el.

– Corect.

Calder își înghiți saliva acră.

– Mulțumesc.

Totul îl dezamăgea cumplit. Scoase sabia, ținu teaca nesigur o clipă, apoi i-o dădu înapoi bătrânului. Nu considera că o să-i mai trebuiască vreodată. N-avea cum să iasă întreg din chestia asta. Uneori, trebuie să te lupți. Inspiră adânc, pași în față și vârfurile cizmelor lui styriene se afundară în nămol. Doar puțin peste inelul de pietre mici, dar cel mai dificil pas pe care îl făcuse vreodată.

Dow înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă, după care își scoase

sabia, fără să se grăbească, lăsând metalul să șuiere blând.

– Asta a fost sabia Sângerosului Nouă. L-am bătut în luptă dreaptă. Știi și tu. Doar ai fost acolo. Așadar, care crezi tu că sunt șansele tale?

Uitându-se la lama aceea lungă și cenușie, Calder socoti că șansele lui nu sunt deloc bune.

– Nu te-am prevenit? Că dacă încerci să-ți faci jocurile, lucrurile vor ieși urât?

Dow privi încruntat spre chipurile din mulțime. Într-adevăr, cu greu vedeai vreo față cât de cât drăguță.

– Dar a trebuit să trăncănești tu despre pace. A trebuit să-ți răspândești micile tale minciuni. A trebuit să...

– Dar mai închide-ți dracului fleanca aia proastă și dă-i drumul! urlă Calder. Ești ca o muiere plictisitoare!

Un murmur trecu prin mulțime, apoi răsunară câteva hohote de râs și ceva mai mult zăngănit de arme, numai bun să te scapi în nădragi. Dow ridică din umeri și pași și el în cerc.

Imediat, oamenii înaintară, cu marginea scuturilor lipite între ele, închizând cercul perfect. Și pe ei, în interiorul lui. Un zid rotund de lemn pictat, strălucitor. Copaci verzi, capete de dragoni, ape curgătoare, vulturi în zbor, unele dintre ele zgâriate sau zdrobite din cauza luptelor din ultimele zile. Un cerc de chipuri înfometate, dinți rânjiți, zâmbete răutăcioase și ochi sclipind de nerăbdare. Doar pentru Calder și Dow cel Negru nu exista nicio altă soluție decât sângele.

Calder probabil că ar fi trebuit să se gândească la cum ar putea să învingă sorții nefericiți și să iasă din toate astea viu. Tactici de deschidere, fentă sau atac direct, joc de picioare și restul. Fiindcă avea și el o șansă, nu? Când doi bărbați se luptă, există întotdeauna o șansă. Dar nu se putea gândi decât la fața lui Seff și la cât de frumoasă era. Își dori să o mai fi văzut măcar o dată. Să-i spună că o iubește, să nu se îngrijoreze, să-l uite și să-și trăiască viața, ori alt rahat din ăsta inutil. Tatăl lui mereu îl bătuse la cap: „Afli cu adevărat ce reprezintă un bărbat

atunci când își vede moartea.” Din câte se părea, el nu era decât o puță sentimentală. Poate că așa suntem toți la sfârșit.

Calder își ridică sabia, cu mâna întinsă în față, așa cum își amintea că se face. Trebuia să atace. Așa i-ar fi zis Solz. Dacă nu ataci, pierzi. Își dădu seama prea târziu că îi tremură mâna.

Dow îl privi de sus în jos, ținându-și sabia relaxat într-o parte și chicoti trist.

– Bănuiesc că nu orice duel e demn de balade.

Fandă în față, repezindu-se pe neașteptate, cu o smucitură a încheieturii.

Calder nu trebuia să se mire că vede o sabie venind spre el. Despre asta era vorba într-un duel, în definitiv. Dar și-așa, îl luă complet pe nepregătite. Făcu un pas în spate și sabia lui Dow se izbi de a lui cu o forță uluitoare. Aproape că i-o smulse pe a sa din mână. Lama lui sări într-o parte, iar el se clătină. Încercă să-și revină dând din mâna liberă. Toate gândurile despre atac dispărură cât ai clipi, copleșite de nevoia de a supraviețui încă un moment.

Din fericire, scutul lui Hansul Albeață îi prinse spatele și îl scuti de rușinea de a cădea în noroi. Îl împinse la timp ca să se avânte în lateral când Dow năvăli spre el din nou. Săbiile li se încrucișară cu un sunet metalic. Își răsuci încheietura în direcția opusă și oamenii izbucniră în urale. Calder se zbatu să-și revină, înlemnit de groază, încercând să pună cât mai mult spațiu între el și Dow, însă cercul de scuturi nu se mări. Asta era și ideea.

Se rotiră încet, cercetându-se unul pe altul. Dow, pășind țațoș, cu o grație de dansator, legănându-și încet sabia, îngâmfat și relaxat într-un duel pe viață și pe moarte, așa cum Calder s-ar fi simțit în dormitor. Însă el, neputincios, pași șovăielnic ca un copil care abia învață să meargă. Avea gura deschisă și respira greu, chircindu-se și poticnindu-se, ori de câte ori Dow îl necăjea cu gesturi scurte și iuți. Zgomotul te asurzea, din gurile războinicilor ieșeau aburi când șuierau, huiduia sau își strigau

sprijinul ori ura...

Calder clipi des, orbit pentru o secundă. Dow îl silise să se deplaseze până când soarele care răsărea aruncă o rază ascuțită pe lângă stindardul negru și se înfipse direct în ochii lui. Zări sclipirea metalului, își roti neajutorat sabia, simți o lovitură în umărul stâng și se răsuci în lateral. Scoase un scâncet sufocat, așteptând agonia. Alunecă, se îndreptă de spate și rămase șocat că nu-și vede sângele țâșnind. Dow doar îl plesnise cu latul sabiei. Se jucase cu el. Se dădea în spectacol.

Hohotele străbătură mulțimea, suficient cât să-l înfurie puțin pe Calder. Scrâșni din dinți, apucând bine sabia cu ambele mâini. Trebuia să atace. Dacă nu ataca, pierdea. Se repezi spre Dow, dar alunecă atât de tare, încât nu reuși deloc să lovească. Dow se mulțumi să se ferească puțin și prinse sabia lui Calder când acesta trecu pe lângă el împleticindu-se. Lamele se încheștară chiar în dreptul mânerelor.

– Cât ești de slab! șuieră Dow și îl împinse într-o parte așa cum ai alunga o muscă.

Continuă să alunece neajutorat prin mocirlă, în timp ce pășea în cerc.

Oamenii aflați de partea Protectorului nu se dovediră la fel de mărinimoși ca Hansul. Un scut îl lovi în ceafă și Calder se prăbuși. Pentru o clipă nu mai zări nimic, nu mai putu să respire și pielea îi luă foc. Se chinui să se ridice în picioare, de parcă avea tone legate de glezne. Cercul de noroi se învârtea sălbatic în jurul lui, iar glasurile zeflemitoare bubuiau și bolboroseau neîntrerupt.

Nu mai avea sabia în mână. Se întinse după ea. O gheată îi acoperi palma și apăsă pe ea, strivind-o în nămolul rece, improșcându-i fața cu stropi mizerabili. Icnii cu gura căscată mai degrabă din pricina șocului decât a durerii. Încă o lovitură, de data asta urmată de durere, când Dow își răsuci glezna, zdrobindu-i degetele și mai mult.

– Prinț al Nordului?

Vârful sabiei lui Dow se lipi de gâtul lui Calder, silindu-l să-și ridice capul spre cerul senin, făcându-l să arate și mai jalnic așa cum stătea în

patru labe.

– Să dea dracii dacă nu ești ditamai rușinea, băiete!

Calder icni din nou când vârful ascuțit îi dădu capul pe spate, lăsându-i o tăietură fierbinte în mijlocul bărbiei.

Dow se îndepărtă tropăind, cu brațele ridicate, dându-se iar în spectacol. Pe o jumătate de cerc, chipuri cu priviri răutăcioase, grotești și disprețuitoare apărură deasupra scuturilor din spatele lui, toate strigând:

– Dow cel Negru! Dow cel Negru!

Zece-Feluri fredona și el vesel alături de ceilalți și de Auritul. Numai Fiori stătea încruntat. Armele se roteau cu frenezie în aer.

Calder își scoase mâna tremurândă din noroi. Din câte își dădea seama, căci picăturile roșii-negre se scurseseră pe ea de pe bărbie, articulațiile degetelor nu se mai găseau toate la locul lor.

– Ridică-te!

Un glas insistent în spatele lui. Alb-ca-Neaua, pesemne.

– Ridică-te!

– De ce? șopti el spre pământ.

Ce rușine! Să fie măcelărit de un derbedeu bătrân ca să amuze niște tâmpiți de pe margine. Nu putea spune că nu merita, dar asta nu îmbunătățea situația și nici nu durea mai puțin. Se uită în jurul cercului, căutând disperat să găsească o cale de scăpare. Dar nu avea cum să pătrundă prin hățișul de ghete, pumni, guri strâmbe și scuturi zăngănitoare. Nu exista nicio cale de scăpare, cu excepția sângelui.

Trase de câteva ori aer în piept până când lumea se opri din învârtit, apoi își culese sabia din noroi cu mâna stângă și se ridică încet în picioare. Poate ar fi trebuit să se prefacă nerușinat că leșină, dar nu știa cum să pară mai slăbit decât era deja. Încercă să-și alunge amețea. Avea o șansă, nu? Trebuia să atace. Dar, pe toți morții, se simțea atât de obosit! Deja. În plus, mâna ruptă îl durea și îi amortise până la umăr.

Dow își aruncă sabia, răsucind-o cu lejeritate. Rămase pentru o clipă fără apărare, dându-se mare cu aroganța unui războinic. O clipă în care

Calder putea să atace, să se salveze și să-și câștige și un loc în balade. Își încordă picioarele zvelte ca să sară, dar Dow deja înhățase sabia cu mâna stângă și acum aștepta pregătit, îngâmfat pe bună dreptate. Se priviră fix unul pe altul și mulțimea se potoli treptat. Sângele se scurgea din bărbia lui Calder și aluneca în jos, pe gât.

– Tatăl tău a murit urât, din câte îmi amintesc, îi strigă Dow. Cu capul zdrobit până i-au zburat creierii.

Calder păstră tăcerea, protejându-și suflul pentru următorul atac, încercând să măsoare spațiul dintre ei.

– Nu cred că mai avea vreo bucată de față atunci când Sângerorul Nouă a terminat cu el.

Un pas mare și o lovitură năprasnică. Acum, cât Dow era ocupat cu lăudatul. Când doi bărbați se luptă, există întotdeauna o șansă. Dow rânji:

– O moarte urâtă. Nu te îngrijora totuși...

Calder sări și dinții îi clănțăniră când ateriză pe un picior, stropind în jur cu apă murdară. Ridică sabia în aer și o lăasă să cadă spre craniul lui Dow. Se auzi o plesnitură când Dow îi prinse cu dreapta mâna stângă a lui Calder, zdrobindu-i pumnul în jurul mânerului. Lama rămase îndreptată spre cer, bălăngănindu-se neputincioasă.

– Mă voi asigura că a ta va fi și mai urâtă, termină Dow.

Calder se agăță de umărul lui Dow cu mâna ruptă, dar degetele îi alunecară fără vlagă pe lanțul tatălui său. Încă își putea mișca bine degetul mare, așa că îi zgârie obrazul cu unghia, desenând o dâră subțire de sânge. Gemu când încercă să-l vâre în gaura unde ar fi trebuit să se afle urechea lui Dow, cu toată dezamăgirea, disperarea și mânia ce-l cuprinseseră. Găsi marginea cicatricei cu vârful, scrâșni din dinți și...

Mânerul sabiei lui Dow i se înfipse în coaste cu un pocnet înfundat și durerea îl sfâșie până în vârful capului. Probabil că ar fi urlat, dacă ar mai fi avut suflu în el, dar răsuflarea i se transformase într-un hârâit sufocant, înecat în vomă. Se clătină, se aplecă și fierea îi ajunse în gura înghețată,

apoi i se prelinse de pe buzele însângerate.

– Am crezut că tu ești marele *gânditor*.

Dow îl smuci în sus de mâna stângă ca să-i scuipe vorbele direct în față.

– Ziceai că ești mai bun decât mine? În *cerc*? Nu mai pari așa isteț acum, nu?

Mânerul sabiei îl izbi din nou în coaste, exact când trăgea o gură de aer, și îl făcu să scâncească din nou. Rămase moale precum o piele de oaie udă.

– Nu mai pare, nu?

Mulțimea explodează, cotcodăci, scuipe și zăngăni scuturile, urlând să fie sânge.

– Ține asta!

Dow aruncă sabia și Fiori o prinse.

– Ridică-te, javră!

Dow prinse iute cu brațul gâtul lui Calder ca într-o menghină.

– Măcar o dată în viața ta, stai în picioare!

Și îl scutură pe Calder, care nu reușea să se țină pe picioare singur. Nu mai era în stare să-și miște mâna nevătămată și nici măcar să respire. Foarte neplăcut să fii strâns de gât, singurul loc prin care trecea aerul. Calder schelălăi neputincios. Avea gura acră. Fața îl ardea insuportabil. Pe oameni, momentul morții îi ia întotdeauna prin surprindere, chiar și atunci când știi că aceasta vine. Întotdeauna se cred speciali și se așteaptă cumva la o păsuire. Dar nimeni nu e special. Dow îl strânse și mai tare, făcând să-i trosnească oasele de la ceafă. Simțea că-i ies ochii din orbite. Totul devenea strălucitor.

– Crezi că ăsta e sfârșitul?

Dow rânji și îl ridică tot mai sus, cu tălpile aproape deasupra noroiului.

– Abia am început, ja...

Se auzi o pocnitură ascuțită și sângele negru țâșni spre cer. Calder se dădu în spate stângaci, icnind puternic când gâtul i se eliberă. Mai-mai să

alunece când Dow se prăbuși peste el și căzu apoi cu fața în mizerie.

Sângele se revărsa din craniul lui despicat, pătându-i cizmele deja distruse.

Timpul încremeni.

Toți amuțiră și peste cerc se lăsă o tăcere bruscă, sufocată. Niciun un ochi nu se dezlipi de rana gălgâitoare din ceafa lui Dow cel Negru. În mijlocul chipurilor uluite, Caul Fiori-îți-dau stătea privind furios, strângând între degete sabia Sângerosului Nouă, cu lama cenușie pătată de sângele lui Dow cel Negru.

– Eu nu sunt câinele nimănui, rosti el.

Ochii lui Calder se îndreptară spre Zece-Feluri, așa cum ochii lui Zece-Feluri se îndreptară spre el. Amândoi cu gurile căscate, amândoi calculând. Zece-Feluri era omul lui Dow cel Negru. Dar Dow cel Negru murise și totul se schimbase. Ochiul stâng al lui Zece-Feluri zvâcni o clipă.

Dacă ți se oferă șansa, nu ezita. Calder se aruncă în față, mai degrabă căzând, izbindu-l cu sabia, exact când bărbatul își duse mâna la centură. Făcu ochii mari și încercă să pareze cu scutul, dar se împiedică de bărbatul de lângă el și lama lui Calder îi creștă adânc fața buboasă până la nas. Sângele începu să curgă în valuri peste omul de alături.

Un luptător slab poate învinge unul puternic destul de ușor, chiar și cu mâna stângă. Câtă vreme el e singurul care are sabia trasă.

Beck se uită în jur când simți că Fiori se mișcă. Văzu sclipirea lamei ridicate și se uită cu ochii mari, cu pielea de găină, cum Dow se prăbușește cu fața în noroi. Apoi, își duse mâna spre sabie. Minunata îl apucă de încheietură înainte să ajungă la ea.

– Nu.

Beck tresări când Calder se repezi spre el, învărtind sabia. Se auzi un pocnet sec și sângele țâșni în jurul lor. Un strop îl nimeri chiar pe față. Încercă să scape din strânsoarea Minunatei și să-și scoată sabia, dar mâna

lui Scurry îl opri, trăgându-l înapoi.

– Lucrul drept înseamnă ceva diferit pentru fiecare om, îi șopti el la ureche.

Calder rămase în picioare, legănându-și sabia, cu gura deschisă larg, cu inima bubuindu-i în piept atât de tare, încât avu senzația că o să-i explodeze capul, cu privirea rătăcind nebunește de la un chip la altul. Mercenarii stropiți de sângele lui Zece-Feluri. Gărzile lui Dow și Fiori în mijlocul lor, cu sabia ce-i despicase țeasta lui Dow încă în mână. Auritul și Cap-de-Fier, dar și Oamenii lor Aleși. În orice clipă, cercul putea erupe într-o orgie a cărnii măcelărite și nu prea știai cine va mai ieși viu din așa ceva. Singurul lucru cert părea să fie că el nu va supraviețui în niciun caz.

– Haide! horcăi Calder, pășind nesigur spre oamenii lui Zece-Feluri. Să terminăm odată. Să sfârșim balamucul.

Însă ei se dădură un pas în spate, ca și cum Calder ar fi fost Skarling însuși. Calder nu pricepea de ce. Până când o umbră pică peste el și simți o mână grea pe umăr. Atât de grea, încât aproape i se înmuiară genunchii.

Mâna uriașă a Străinului-venit-să-bată.

– Bună treabă și foarte dreaptă! spuse namila. Fiindcă orice îți aduce victoria într-un război e drept și cea mai mare dintre victorii e cea în care se dau cele mai puține lovituri. Bethod a fost regele Nordului. Și fiul lui trebuie să-l urmeze. Eu, Străinul-venit-să-bată, căpetenia celor O Sută de Triburi, stau alături de Calder cel Negru.

Oare uriașul credea că acela care conduce trebuie să poarte numele de Negru sau socotea că prințul își câștigase acest nume ori pur și simplu așa i se păruse potrivit? Cine să știe? Indiferent de variantă, numele rămase.

– Și eu.

Cu un zâmbet mare pe fața lui de urs, Deșiratul își așeză mâna pe umărul celălalt al lui Calder.

– Stau alături de fiul meu. De Calder cel Negru.

Acum arăta ca un tată mândru, oferindu-și sprijinul necondiționat.
Dow murise și totul se schimbase.

– Și eu.

Alb-ca-Neaua păși de partea cealaltă și, brusc, toate vorbele alea pentru care Calder crezuse că-și pierduse vremea zadarnic, toate semințele pe care le crezuse moarte și uitate încolțiră, arătându-și mugurii uimitori.

– Și eu.

Cap-de-Fier se dovedi a fi următorul și ieși din rândul oamenilor săi, salutându-l ușor din cap.

– Și eu, sări Auritul, disperat să nu-și lase rivalul să i-o ia înainte.

– Sunt pentru Calder cel Negru.

– Calder cel Negru! răcniră oamenii din jur, îndemnați de căpeteniile lor. Calder cel Negru!

Toți începură să strige care mai de care mai aprig, de parcă loialitatea în această situație nouă ar putea fi dovedită prin tăria glasului.

– Calder cel Negru!

De parcă asta își doriseră în tot acest timp. De parcă atât așteptaseră.

Fiori se lăsă pe vine și scoase lanțul încurcat peste capul zdrobit al lui Dow. I-l oferi lui Calder, atârnat de un deget. Diamantul purtat de tatăl său se legăna încet, arătând pe jumătate ca un rubin din cauza sângelui.

– Se pare că ai câștigat, spuse Fiori.

În ciuda durerii coplesitoare, Calder reuși să schițeze un zâmbet.

– Așa se pare, nu?

Cei rămași din grupa lui Gât-Îngust se strecurară neobservați prin mulțime, chiar când mulțimea își strângea rândurile, înaintând.

Minunata încă îl ținea pe Beck de braț. Scurry, de umăr. Îl împinseră printre oameni, în afara cercului, pe lângă câțiva sălbatici care se ocupau

deja să dea jos stindardul lui Dow și să-l sfâșie în bucăți. Yon și Puhoi veneau în spatele lor. Nu erau singurii care își luau tălpășița. În timp ce căpeteniile de război ale lui Dow cel Negru pășeau peste trupul său ca să-l pupe în fund pe Calder cel Negru, alții se cărau. Bărbații care simțeau dincotro bate vântul și care credeau că, dacă rămân, ar putea să ajungă cu nasul în țărână. Bărbați care îi fuseseră loiali lui Dow sau care aveau ceva de împărțit cu Bethod și nu-și doreau să fie la mila fiului său.

Se opriră în umbra uneia dintre pietrele mari. Minunata își sprijini scutul de ea și aruncă o privire atentă de jur împrejur. Oamenii își vedeau de grijile lor și nimeni nu îi băgă în seamă.

Vârî mâna în haină, scoase ceva afară și îl puse în mâna lui Yon.

– Asta e pentru tine.

Yon schiță ceva asemănător unui zâmbet strâmb când închise pumnul și metalul zăngăni înăuntru. Strecură un lucru asemănător în mâna lui Scorry și într-a lui Puhoi. Apoi, îi oferî unul și lui Beck. Un săculeț. Cu destule monede înăuntru, din câte simțea. Beck rămase nemișcat, holbându-se, până când Minunata i-l vârî sub nas.

– Tu iei jumătate.

– Nu, spuse Beck.

– Ești nou, băiete. O jumătate e mai mult decât meriți...

– Dar nu-i vreau.

Toți se încruntară spre el.

– Auzi, cică nu-i vrea! murmură Scorry.

– Ar fi trebuit să...

Beck nu prea era sigur ce urma după acel „ar fi trebuit”.

– Să facem ce e drept, termină el jalnic.

– *Poftim?*

Pe fața lui Yon apărî disprețul.

– Și eu care speram că am terminat cu rahatul ăsta! Mi-am petrecut douăzeci de ani cu treburi urâte și nu m-am ales decât cu niște cicatrice, apoi apari tu să-mi ții lecții despre ce e corect, ticălos mic ce ești!

Făcu un pas spre Beck, dar Minunata ridică mâna să-l oprească.

– Ce dreptate e aia când la sfârșit ai mai mulți oameni morți decât vii?

Glasul ei era blând, lipsit de orice mânie.

– Ei bine? Știi câți prieteni am pierdut în ultimele câteva zile? Ce e drept în asta? Dow era terminat. Într-un fel sau altul. Dow era terminat. Ar fi trebuit să luptăm pentru el? De ce? Nu însemna nimic pentru mine. Nu-i mai bun decât Calder sau decât oricine altcineva. Îmi spui că ar fi trebuit să murim pentru asta, Beck cel Roșu?

Beck se opri o clipă cu gura căscată.

– Nu știu. Dar nu vreau banii. Oricum, ai cui sunt?

– Ai noștri, răspunse ea, privindu-l direct în ochi.

– Nu e drept.

– Și tu ești din ăsta cinstit?

Ea încuviință încet din cap și ochii îi părură brusc obosiți.

– Ei bine, noroc, atunci! Vei avea nevoie.

Puhoi arăta puțin vinovat, dar n-avea de gând să dea înapoi. Scorry zâmbi ușor când dădu drumul scutului în iarbă și se așeză pe el cu picioarele încrucișate, fredonând un cântec în care nimeni nu se lăuda cu fapte mărețe. Yon se încruntă cât scormoni prin săculeț, numărând cât primise.

– Ce-ar fi făcut Gât-Îngust acum? murmură Beck.

Minunata ridică din umeri.

– Cui îi pasă? Gât-Îngust a plecat. Trebuie să alegem singuri.

– Da.

Beck se uită de la unul la altul.

– Da.

Și purcese la drum.

– Unde te duci? strigă Puhoi după el.

Beck nu răspunse.

Trecu pe lângă unul dintre Eroi, ștergând cu umărul piatra străveche,

și continuă să meargă. Sări peste zidul de piatră, se îndreptă spre partea de nord a coastei, își scutură scutul de pe spate și îl lăsă să cadă pe iarbă. Pretutindeni se vedeau oameni vorbind agitat. Certându-se. Unul scoase un cuțit, altul se dădu înapoi, cu mâinile ridicate. Panica se răspândise odată cu veștile. Panică, mânie, teamă și încântare.

– Ce s-a întâmplat? strigă unul, apucându-l de pelerină. A câștigat Dow?

Beck îi îndepărtă mâna.

– Nu știu.

Călcă cu pași mari, aproape fugind, în josul dealului. Nu știa decât un singur lucru. Viața asta nu era pentru el. Cântecelor or fi ele pline de eroi, dar singurii eroi de aici erau niște bolovani uriași.

CURGEREA ISTORIEI

Finree se dusesese acolo unde zăceau răniții ca să facă lucrurile pe care le fac femeile când se încheie o bătălie. Să potolească gâturile însetate cu apă picurată pe buzele arse. Să acopere rănilor cu bandaje, făcute din poalele rochiilor. Să îi aline pe muribunzi, cântându-le blând melodii care le reaminteau de mama lor.

Însă ea alege să se holbeze. Însăpăimântată de corul absurd de vaiere, scâncete și tânguirii deznădăjduite. De muște, rahat și cearșafuri îmbibate cu sânge. De calmul îngrijitoarelor, ce pluteau printre epavele umane, la fel de senine ca niște fantome. Și, mai presus de toate, înfricoșată de numărul răniților. Înșirați pe paturi din scânduri, pe cearșafuri sau direct pe pământul rece. Companii întregi. Batalioane.

– Sunt vreo duzină, îi spuse un medic tânăr.

– Sunt duzine, croncăni ea, chinându-se să nu-și acopere nasul și gura din cauza duhului.

– Nu. Mă refeream la corturi ca acestea. Știi cum să schimbi un bandaj?

Dacă exista ceva de felul unei răni romantice, atunci sigur nu se găsea aici. Orice fașă dezlipită însemna un spectacol grotesc, în spatele căreia un coșmar puturos își făcea apariția. Un fund cu o tăietură urâtă, o falcă găurită cu dinții lipsă și limba pe jumătate dispărută, o mână aproape despicată din care rămăsese numai degetul mare și arătătorul, un pântec plin de găuri prin care se scurgea urina. Unul avea o rană adâncă de-a

lungul cefei și nu se mai putea mișca. Zăcea pe burtă și respira șuierător. Ochii lui o urmăriră când trecu pe acolo și privirea lor îi îngheță sângele în vine. Trupuri jupuite, arse, sfâșiate în unghiuri ciudate, cu mațele pe-afară într-un spectacol îngrozitor de violent. Răni care aveau să-i distrugă dacă supraviețuiau. Care aveau să-i distrugă și pe cei care îi iubeau.

Încercă să se concentreze asupra muncii, așa cum putea ea, mușcându-și limba, făcând noduri cu degete tremurânde. Încercând să nu audă șoaptele de ajutor pe care ea nu știa cum să-l ofere. Pe care nimeni nu-l putea oferi. Petele roșii apăreau pe bandajele noi chiar înainte să fie terminate. Apoi creșteau, creșteau, iar ea își înghițea lacrimile, le înăbușea și trecea mai departe. Acum, la un bărbat căruia îi lipsea mâna stângă până deasupra cotului, iar partea stângă a feței era acoperită deja de bandaje și...

– Finree!

Ridică privirea și, spre groaza ei, văzu că e colonelul Brint. Se priviră unul pe altul o veșnicie, într-o tăcere oribilă, în acest loc îngrozitor.

– N-am știut...

Erau atât de multe pe care nu le știa, încât nu mai putu să continue.

– Ieri, spuse el simplu.

– Ești...

Vru să-l întrebe dacă e bine, dar reuși să se oprească la timp.

Răspunsul era cât se poate de evident.

– Ai nevoie...

– Ai auzit ceva? Despre Aliz?

Doar la simpla rostire a numelui stomacul i se făcu ghem. Clătină din cap.

– Ai fost cu ea. Unde ați fost ținute?

– Nu știu. Mi-au pus un sac pe cap. M-au luat de acolo și m-au trimis înapoi.

Și cât a fost de fericită că Aliz a rămas în întuneric și nu ea.

– Nu știu unde ar putea fi acum...

Deși ar fi putut să ghicească. Pesemne că și Brint la fel. Pesemne că așa își petrecea timpul, ghicind.

– A zis ceva?

– A fost foarte... foarte curajoasă.

Finree izbuti să schițeze un zâmbet amărât. Doar asta se presupunea că trebuie să facă, nu? Să mintă?

– A zis că te iubește.

Puse o mână nesigură pe brațul lui. Pe cel pe care îl mai avea.

– A zis să nu-ți faci griji.

– Să nu-mi fac griji... murmură el, privind-o cu un ochi plin de sânge.

Dacă el simțea alinare, furie sau pur și simplu nu credea o iotă din platitudinile ei vinovate, Finree habar nu avea.

– Dacă aș putea să știu...

Finree nu credea că l-ar ajuta cu ceva dacă ar ști. Nici pe ea n-o ajuta.

– Îmi pare atât de rău, șopti ea, fără să se mai poată uita la el.

Îl strânse încă o dată ușor de braț.

– Trebuie să mai aduc bandaje...

– Te întorci?

– Da, zise ea, ridicându-se în picioare, fără să știe dacă mințea. Sigur că mă întorc.

Și se îndepărtă grăbită din locul acela de coșmar, mulțumindu-le întruna zeilor că o aleseseră pe ea să fie salvată.

Sătulă de penitență, rătăci pe cărarea de pe coasta dealului, spre cartierul general al tatălui ei. Trecu pe lângă doi caporali care dansau abțiguiți în scârțâitul unei viori. Trecu pe lângă mai multe femei care spălau cămăși într-un pârau. Pe lângă un șir de soldați ce așteptau nerăbdători la coadă să primească aurul regelui. Metalul strălucea între degetele intendenților. Un mic grup de negustori vorbăreți, de escroci și de pești se adunase la capătul îndepărtat al frontului, ca niște pescăruși în jurul unor firimituri, dându-și seama că, în curând, pacea le va strica

afacerile și va da oamenilor cinstiți șansa de a se îmbogăți.

Nu departe de hambar, trecu pe lângă generalul Mitterick, însoțit de câțiva dintre ofițerii săi, și el o salută solemn din cap. Imediat simți că ceva nu e în regulă. De obicei, îngâmfarea lui insuportabilă era la fel de prezentă precum zorii. Apoi, îl văzu pe Bayaz pășind pe sub pragul de sus al ușii micuțe și sentimentul neplăcut se intensifică. El se dădu într-o parte ca s-o lase să treacă, cu îngâmfarea care-i lipsise lui Mitterick.

– Fin!

Tatăl ei stătea singur în mijlocul încăperii întunecate. Îi oferi un zâmbet enigmatic.

– Ei bine, iată că s-a sfârșit!

Se așează într-un scaun, oftă din adâncul sufletului și își descheie nasturele de la gât. În douăzeci de ani, nu-l văzuse niciodată făcând asta.

Fin ieși din nou. Bayaz nu se depărtase mai mult de treizeci-patruzeci de pași, vorbindu-i blând servitorului său creț.

– Dumneata! Cu dumneata vreau să vorbesc.

– Și eu cu tine, de fapt. Ce potriveală fericită!

Magul se întoarse spre servitorul său.

– Du-i banii atunci, așa cum am căzut de acord și... trimite după meșteri.

Servitorul făcu o plecăciune și se retrase respectuos.

– Acum, ce pot face...

– Nu îl puteți înlocui.

– Și despre cine vorbim, mă rog?

– Despre tata! se răsti ea. După cum bine știți.

– Nu l-am înlocuit eu.

Bayaz părea amuzat.

– Tatăl tău a avut delicatețea și bunul-simț să se retragă.

– Este cel mai bun om pentru poziția asta!

Se chinui foarte tare să nu se repeadă la mag și să-l muște de chelie.

– Singurul bărbat care a făcut ceva pentru a reduce acest nenorocit de măcel inutil! Umflatul ăla de Mitterick? Și-a trimis jumătate de divizie la moarte ieri! Regele are nevoie de oameni care...

– Regele are nevoie de oameni care se supun.

– Dar nu aveți nicio autoritate!

Vocea i se frânse.

– Tata e lord mareșal și are un loc în Consiliul Închis și numai regele îl poate înlătura.

– Ah, ce păcat! Eliberat din funcție chiar de regulile pentru conducere pe care eu însumi le-am întocmit.

Bayaz își răsfârânse buza de jos și își vârî mâna în buzunar, de unde scoase o hârtie făcută sul cu un sigiliu gros și roșu.

– Atunci bănuiesc că nici ăsta nu are valoare, nu?

Îl desfăcu încet și hârtia groasă foșni ușor. Finree se pomeni că i se taie răsuflarea când magul își dresе vocea.

– Prin decret regal, Harod dan Brock urmează să primească locul tatălui său în Consiliul Deschis. O parte dintre moșiile familiei de lângă Keln îi vor fi înapoiate, împreună cu pământurile de lângă Ostenhorm, de unde sperăm că soțul tău își va îndeplini noile responsabilități ca lord guvernator al Engliei.

Bayaz întoarse hârtia și o întinse spre Finree. Ochii ei citiră rapid rândurile caligrafiate frumos, așa cum un avar își admiră cufărul cu bijuterii.

– Cum să nu fie regele mișcat de asemenea loialitate, de bravura și sacrificiul tânărului *lord* Brock?

Bayaz se aplecă spre Finree și mai mult.

– Ca să nu mai pomenim de curajul și de tenacitatea soției lui, care, capturată de nordici, luați aminte, i-a ars una lui Dow cel Negru în ochi și i-a poruncit să elibereze șaiszeci de ostatici! Maiestatea Sa slăvită nu are inimă de *piatră*. Chiar nu are, în caz că te întrebai. Într-adevăr, ne-au murit mulți oameni. A plâns când a citit mesajul ce descria asaltul eroic al

soțului tău asupra podului. *A vărsat lacrimi amare.* Apoi a poruncit scrierea acestei misive și a semnat-o în mai puțin de o oră.

Magul se dădu și mai aproape, astfel că Fin îi simți răsuflarea fierbinte pe față.

– Îndrăznesc să spun că... dacă cineva ar cerceta cu atenție documentul... ar vedea urmele lacrimilor sincere ale Maiestății Sale... pătând pergamentul.

Pentru prima dată de când îl desfășurase în fața ei, Finree își luă privirea de la document. Se afla destul de aproape ca să vadă firele gri din barba lui Bayaz, fiecare pată maronie de pe chelie, fiecare rid adânc de pe frunte.

– Ar dura o săptămână ca știrea să ajungă la el și apoi edictul să ajungă aici. Totuși, e numai o zi de când...

– Numește-o magie. Trupul Maiestății Sale se află la o săptămână distanță, în Adua, dar mâna sa dreaptă?

Bayaz își ridică mâna între ei.

– Mâna lui dreaptă e ceva mai aproape. Dar nimic din toate astea nu mai contează acum.

Se dădu în spate, oftă și începu să înfășoare sulul la loc.

– De vreme ce susții că nu am nicio autoritate, zic să ard această hârtie fără valoare, nu?

– Nu!

Se sforță cât putu să nu i-o smulgă din mână.

– Nu!

– Nu mai ai nicio obiecție în privința înlocuirii tatălui tău?

Fin își mușcă buzele. Războiul e un iad, într-adevăr, dar vine cu ocazii grozave.

– A demisionat.

– Oare?

Bayaz zâmbi larg, dar ochii verzi și strălucitori rămaseră reci și duri.

– Mă impresionezi încă o dată. Sincerele mele felicitări pentru ridicarea fulgerătoare a soțului tău la putere! Și a ta, desigur... doamnă guvernator.

Îi întinse pergamentul, ținându-l de un capăt. Ea îl apucă de celălalt. El nu-i dădu drumul.

– Nu uita, totuși. Oamenii iubesc eroii, dar întotdeauna apar alții noi. Te-am ridicat cu un singur deget. Tot cu un singur deget...

Îi săltă bărbia brusc și o durere sfâșietoare trecu prin gâtul înțepenit al lui Finree.

– ...te pot coborî.

Ea înghiți în sec.

– Înțeleg.

– Acestea fiind spuse, îți doresc o zi bună!

Bayaz îi dădu drumul și zâmbi cu gura până la urechi.

– Te rog, transmite-i veștile bune soțului tău, deși am rugămintea să le păstrați deocamdată doar pentru voi. Oamenilor s-ar putea să nu le convină atât de tare felul în care lucrează magia. Să-i spun Maiestății Sale că soțul tău a acceptat, da?

Finree își dresă glasul.

– Vă rog, cât mai repede.

– Excelent! Colegii mei din Consiliul Închis vor fi încântați să audă că această chestiune a fost rezolvată atât de simplu. Trebuie neapărat să vizitați Adua, după ce soțul tău își va reveni. Pentru formalitățile numirii sale. O paradă și lucruri de acest gen. Ore solemne în Rotonda Lorzilor. Micul dejun cu regina.

Bayaz ridică o sprânceană când se întoarse.

– Ar trebui să-ți cumperi niște rochii mai bune. Ceva cu un aer eroic.

Camera era curată și strălucitoare, lumina intrând printr-o fereastră și învăluind patul. Departe de suspine. Departe de sânge. Departe de membrele lipsă. Departe de groaza de a nu ști. Noroc chior. Un braț era vârat sub pături, celălalt zăcea palid pe cearșaf. Mâna cu articulațiile

acoperite de cruste se ridica și cobora în ritmul respirației.

– Hal!

Hal gemu și pleoapele i se zbătură ușor.

– Hal, eu sunt.

– Fin!

Se întinse și îi atinse obrazul cu vârful degetelor.

– Ai venit.

– Firește.

Ea îi cuprinse palma într-a ei.

– Cum te simți?

El se foi, se strâmbă și schiță un surâs.

– Puțin înțepenit, ca să fiu sincer, dar norocos. Al naibii de norocos să te am. Am auzit că m-ai scos de sub moloz. N-ar trebui să fiu eu acela care să te salveze?

– Dacă te ajută, Bremer dan Gorst te-a găsit și te-a adus înapoi. Eu doar m-am învârtit pe lângă tine, jelind întruna.

– Mereu ai plâns ușor, e unul dintre lucrurile pe care le iubesc la tine.

Ochii începură să i se închidă.

– Bănuiesc că pot să trăiesc cu ideea că Gorst... m-a salvat.

Ea îi strânse mâna mai tare.

– Hal, ascultă-mă, s-a întâmplat ceva. Ceva minunat.

– Am auzit.

Pleoapele lui se mișcară leneșe.

– Pacea.

Ea dădu din mână nerăbdătoare.

– Nu asta. Ei bine, da, și asta, dar...

Se aplecă peste el, înconjurându-l cu cealaltă mână.

– Hal, ascultă-mă! O să iei locul tatălui tău în Consiliul Deschis.

– Poftim?!

– Și câteva pământuri de-ale lui. Ei vor ca noi... ca tu... regele vrea să te

pună în locul lui Meed.

Hal clipi nedumerit.

– Ca general al diviziei lui?

– Ca lord guvernator al Engliei.

Pentru o clipă, rămase uluit, apoi, după ce îi cercetă chipul, se îngrijoră.

– De ce eu?

– Fiindcă ești un om bun. Și un compromis bun. Un erou, aparent. Faptele tale au ajuns la urechile regelui.

– Erou?

Hal pufni.

– Cum ai făcut-o?

Încercă să se salte în coate, dar ea îi puse mâna pe piept și îl împinse blând înapoi.

Acum venise momentul să-i spună adevărul. Ideea abia dacă îi trecuse prin cap.

– Tu ai făcut-o. Ai avut dreptate, în definitiv. Munca susținută, loialitatea și toate lucrurile de genul ăsta. Să conduci din linia întâi. Așa se înaintează.

– Dar...

– Șșșș...

Îl sărută în colțul stâng al buzelor, apoi în cel din dreapta și în mijloc. Respirația îi mirosea urât, dar ei nu-i păsa. N-avea de gând să-l lase să-i strice bucuria.

– Putem vorbi mai târziu. Acum odihnește-te.

– Te iubesc, șopti el.

– Și eu te iubesc.

Îl mângâie pe față încet, iar el adormi la loc. Adevărat. Era un om bun. Unul dintre cei mai buni. Cinstit, curajos, loial până la moarte. Se

potriveau bine. Optimistul și pesimista, visătorul și cinica. Și ce mai contează dragostea când găsești pe cineva care ți se potrivește? Cineva care îți compensează lipsurile?

Cineva cu care poți lucra. Și pe care îl poți schimba.

— Întârzie, bombăni Mitterick.

Masa avea șase scaune în jurul ei. Cel mai nou lord mareșal al Maiestății Sale ocupa unul, strâns în uniformă cu vipușcă și cu nasturii încheiați până la gât. Bayaz stătea pe altul, bătând darabana cu degetele. Copoiul se răstignise pe un al treilea, încruntându-se întruna spre Eroii. Din când în când un mușchi îi zvâcnea pe față.

Gorst stătea la un pas în spatele scaunului lui Mitterick, cu brațele încrucișate. Lângă el, servitorul lui Bayaz ținea în mâini o hartă a Nordului făcută sul. Dincolo de ei pozau țepeni, în cercul de pietre, o mână de ofițeri ce scăpaseră cu viață. *O completare tristă, sărăcăcioasă. Meed, Wetterlant, Vinkler și mulți alții n-au putut fi cu noi. Nici Jalenhorm.* Gorst se uită încruntat spre Eroii. *Să fii în relații apropiate cu mine pare că e totuna cu o condamnare la moarte.* Regimentul 12 al Maiestății Sale se afla și el acolo, deși aranjat ca la paradă pe partea de sud a Copiilor. Pădurea de halebarde de pe umerii lor strălucea în soarele rece. *Ca să le reamintim că ne dorim pacea azi, dar suntem mai mult decât pregătiți pentru alternativa ei.*

În ciuda capului lovit, a obrazului care îi ardea și a altor tăieturi, jolituri și vânătăi nenumărate, atât la interior, cât și la exterior, Gorst abia aștepta alternativa. Murea de dorul ei, de fapt. *Ce treburi să mi se dea în vremuri de pace, la urma urmei? Să-i învăț cum să țină sabia pe tinerii ofițeri aroganți? Să mă învăț pe la Curte ca un câine amărât, căutând resturi? Să fiu*

trimis ca observator regal la canalizarea din Keln? Sau să renunț să mă antrenez, să mă îngraș și să devin un bețivan oribil care deapănă povești vechi deloc glorioase? Știți, ăsta e Bremer dan Gorst care a fost odată Prima Gardă a regelui. Să-i cumpărăm amărâtului ceva de băut. Să-i cumpărăm de zece ori pe-atât ca să vedem cum se pișă pe el.

Gorst simți cum se încruntă și mai tare. Sau... să accept oferta lui Dow cel Negru? Să mă duc unde se cântă balade despre oameni ca mine, în loc să mai suport toată dizgrația asta? Unde nevoia de pace nu apare niciodată? Bremer dan Gorst, eroul, campionul, cel mai temut om al Nordului...

– În sfârșit, rosti Bayaz, punând brusc punct fanteziei lui.

Se auzi sunetul inconfundabil al soldaților în mișcare și un șir de nordici începu să coboare panta lungă de la Eroii, marginile scuturilor lor pictate strălucind în razele soarelui. Se pare că și dușmanul e pregătit pentru alternativă. Gorst eliberă încet sabia din teacă, pregătit pentru orice semn de ambuscadă. De fapt, chiar dorindu-și una. Un singur nordic să se apropie prea mult și el să atace. Și pacea va fi pur și simplu doar un alt lucru din viața mea care n-o să se întâmple.

Însă, spre dezamăgirea lui, se opriră pe terenul ușor înclinat din fața Copiilor, nu mai aproape de centru decât soldații Regimentului 12. Cei mai mulți se opriră chiar în mijlocul pietrelor, întrecând numărul ofițerilor din partea Uniunii. Un bărbat cu adevărat solid și cu părul negru fluturând în vânt, ce stătea în mijlocul lor, îți sărea imediat în ochi. La fel și cel în armură aurită, pe care Gorst îl pocnise în față cu mult entuziasm în prima zi a bătăliei. Își încleștă pumnul când își aminti, sperând din toată inima să aibă șansa de a o face din nou.

Patru bărbați se apropiară de masă, dar nici urmă de Dow cel Negru. În fruntea lor, păsea un bărbat cu o pelerină elegantă, un chip foarte frumos și un zâmbet ușor ironic. În ciuda unei mâini bandajate și a unei cicatrice proaspete în mijlocul bărbiei, nimeni nu arătase vreodată mai nepăsător și mai conștient de statutul său. Și îl urăsc deja.

– Cine e ăsta? murmură Mitterick.

– Calder.

Copoiul se încruntă mai tare ca niciodată.

– Fiul mai mic al lui Bethod. E un șarpe.

– Mai degrabă o rămă, rosti Bayaz, dar ăsta e Calder.

Îl flancau doi războinici bătrâni, unul cu pielea palidă, părul alb și o blană albă pe umeri, iar celălalt, solid, cu față lată și încercată de vreme. Urma un al patrulea, cu toporul la brâu și cu o cicatrice oribilă pe jumătate din față. Un ochi îi sclipea de parcă ar fi fost de metal, dar nu asta îl făcu pe Gorst să tresară. Îl trecură fiorii când crezu că îl recunoaște. *L-am văzut ieri, în timpul bătăliei? Sau cu o zi înainte? Ori poate înainte de asta...*

– Bănuiesc că sunteți mareșalul Kroy.

Calder vorbi în limba comună, doar cu un ușor accent din Nord.

– Sunt mareșalul Mitterick.

– Ah! zâmbi Calder și mai larg. Cât mă bucur să vă cunosc, în sfârșit! Ne-am înfruntat ieri, în lanul de orz, în partea dreaptă a câmpului de luptă.

Dădu din mână bandajată spre vest.

– În stânga dumneavoastră, mai bine zis. Nu sunt un soldat adevărat. Asaltul dumneavoastră a fost... magnific.

Mitterick înghiți în sec și gâtul rozaliu i se umflă, revărsându-se peste gulerul țepăn.

– De fapt, știți, cred că...

Prințul scotoci într-un buzunar interior, apoi zâmbi fericit când scoase o bucată de hârtie mototolită și murdară.

– Am ceva de-al dumneavoastră!

O aruncă pe masă. Gorst zări scrisul peste umărul lui Mitterick, când acesta o netezi. Un ordin pesemne. Mitterick o mototoli din nou, atât de strâns, încât i se albiră articulațiile degetelor.

– Și Întâiul dintre Magi! Ultima oară când am vorbit a fost o experiență plină de smerenie pentru mine. Nu vă faceți griji totuși, am trăit multe

astfel de momente de atunci. Nu veți găsi niciunde un om mai smerit decât mine.

Surâsul ironic al lui Calder spunea exact contrariul când arată spre bărbatul încărunțit din spatele lui.

– El e Caul Deșiratul, tatăl soției mele. Aici e Alb-ca-Neaua, secundul meu. Și să nu-l uit pe respectatul meu campion...

– Caul Fiori-îți-dau.

Copoiul îl salută din cap solemn pe omul cu ochi de metal.

– A trecut ceva vreme.

– Da, șopti el simplu.

– Copoiul, pe care îl cunoaștem cu toții, firește! zise Calder. Însoțitorul de suflet pentru Sângerosul Nouă, în toate cântecele alea cu el. Ești bine?

Copoiul ignoră întrebarea cu un dispreț relaxat ridicat la rang de mare artă.

– Unde e Dow?

– Ah! se strâmbă Calder, deși părea că se preface.

Totul la el pare prefăcut.

– Îmi pare rău să vă anunț că nu vine. Dow cel Negru s-a întors... în țărână.

Se lăsă o tăcere profundă și Calder nu se feri să-și arate plăcerea imensă.

– E mort?

Copoiul parcă se scursese în scaunul lui. *Ca și cum ar fi fost informat că i-a murit un prieten vechi și nu un dușman aprig. Serios acum, p-ăștia doi nici nu-i poți separa uneori.*

– Protectorul Nordului și cu mine am avut... un dezacord. Și l-am rezolvat în mod tradițional. Prin duel.

– Și tu ai câștigat? întrebă Copoiul.

Calder ridică din sprâncene și își frecă încet copcile din bărbie cu vârful degetului, de parcă nici lui nu-i venea să creadă.

– Ei bine, eu sunt viu, iar Dow e mort, așa că... da. A fost o dimineată ciudată. Mi se zice Calder cel Negru acum.

– Tu glumești sau ce?

– Nu-ți face griji, e doar un nume. Eu sunt de partea păcii.

Deși lui Gorst i se părea că mercenarii înșiruiți pe panta lungă aveau o altă părere.

– Aceasta a fost bătălia lui Dow și o mare pierdere de vreme, de bani și de vieți pentru toată lumea, consider eu. Pacea e cea mai bună parte a unui război, dacă mă întrebați pe mine.

– Susțin din inimă acest punct de vedere.

Poate că Mitterick purta o uniformă nouă, dar Bayaz era cel care conducea discuția acum.

– Înțelegerea pe care o propun e simplă.

– Tata mereu zicea că lucrurile simple sunt cele mai bune. Vă amintiți de tata?

Magul ezită o clipă.

– Desigur.

Pocni din degete și sevitorul lui se strecură în față, desfăcând harta pe masă cu o îndemânare fără cusur. Bayaz arată spre curbura unui râu.

– Șuvoiul Alb rămâne hotarul de nord al Engliei. Frontiera nordică a Uniunii, așa cum e de sute de ani.

– Lucrurile se mai schimbă, spuse Calder.

– Asta nu.

Degetul gros al magului trase linia altui râu, la nord de primul.

– Ținutul dintre Șuvoiul Alb și râul Cusk, inclusiv Uffrithul va fi guvernat de Copoiul. Va deveni protectorat al Uniunii, cu șase reprezentanți în Consiliul Deschis.

– Tocmai până la Cusk?

Calder aproape că își ținu respirația.

– Unele dintre cele mai bune pământuri ale Nordului.

Prințul îi aruncă nordicului o căutătură ucigătoare.

– Și locuri în Consiliul Deschis? Protejat de Uniune? Ce-ar spune Skarling-cel-fără-Coif despre asta? Ce-ar spune tata?

– Cui îi pasă ce-ar avea de spus niște morți?

Copoiul îi întoarse o privire la fel de ucigătoare.

– Lucrurile se schimbă.

– Sunt înjunghiat cu propriul cuțit.

Calder se prinse cu mâna de piept, apoi dădu din umeri resemnat.

– Dar Nordul are nevoie de pace. Sunt mulțumit.

– Bun!

Bayaz zâmbi spre servitorul lui.

– Atunci, putem semna tratatele...

– M-ați înțeles greșit.

Se lăsă o tăcere neplăcută, cât Calder se foi în scaunul lui, de parcă toți cei de la masă i-ar fi fost prieteni și dușmanul real se afla în spatele lui, încercând să tragă cu urechea la planurile lor.

– *Eu* sunt mulțumit, dar nu mă aflu singur în toată treaba asta.

Căpeteniile de război ale lui Dow sunt... foarte geloși.

Calder scoase un râset neajutorat.

– Și toți au săbii. Nu pot să fiu de acord așa cu orice. Altfel...

Își trecu degetul de-a latul gâtului învinețit și lăsă să-i atârne limba într-o parte.

– Data viitoare când poate veți mai dori să discutați, veți da peste vreun încăpățânat precum Cairn Cap-de-Fier sau peste vreun vanitos ca Glama Auritul. Vă doresc mult noroc să vă înțelegeți asupra condițiilor atunci.

Lovi harta cu vârful degetului.

– Eu sunt pentru toate astea. Serios! Dar lăsați-mă să discut cu ei și să-mi conving neamurile ursuze, apoi ne putem întâlni din nou ca să semnăm ce vreți voi.

Bayaz se încruntă, mai posomorât ca niciodată, uitându-se spre nordicii care stăteau în mijlocul Copiilor.

– Atunci, mâine.

– Poimâine ar fi și mai bine.

– Nu întinde coarda, Calder!

Calder era întruchiparea neputinței rănite.

– Dar nu întind coarda deloc! Însă eu nu sunt Dow cel Negru. Mă pricep mai bine... la vorbe decât la tiranie.

– Auzi, la vorbe! murmură Copoiul, ca și cum cuvintele ar fi avut gust de pișat.

– Nu va fi de ajuns.

Însă zâmbetul ironic al lui Calder rămase rece ca oțelul. Eforturile lui Bayaz se loviră de un zid.

– Dacă ați ști cât am muncit pentru pace în tot acest timp. Și riscurile pe care mi le-am asumat.

Calder își lipi mâna rănită de inimă.

– Ajutați-mă! Ajutați-mă ca să vă ajut și eu.

Să te ajutăm ca să te ajuți pe tine însuși mai degrabă.

Calder se ridică, se aplecă peste hartă și îi întinse mâna bună Copoiului.

– Știu că am fost multă vreme în tabere opuse, într-un fel sau altul, dar dacă e să fim vecini, atunci n-ar trebui să existe nicio răceală între noi.

– Tabere opuse. Se mai întâmplă. Dar vine o vreme când trebuie să uiți dușmăniile.

Copoiul se ridică, privindu-l pe Calder în ochi tot timpul.

– Dar l-ai ucis pe Forley-Molâul. Și nu făcuse nimic rău nimănui flăcăul acela. A venit să te prevină și tu l-ai omorât pentru asta.

Pentru prima dată, zâmbetul lui Calder se mai stinse puțin.

– Nu există dimineață în care să nu regret.

– Atunci, uite încă una.

Copoiul se aplecă în față, își întinse degetul arătător, își apăsă o nară cu el și suflă mucii din cealaltă direct în palma deschisă a lui Calder.

– Dacă pui piciorul la sud de Cusk, te trag în țeapă. Atunci chiar nu va mai exista nicio răceală între noi.

Își mai suflă nasul încă o dată și, trecând pe lângă Gorst, plecă.

Mitterick își dresă nervos glasul:

– Atunci ne întâlnim din nou curând, da?

Se uită spre Bayaz căutând sprijin, dar acesta nu veni.

– Negreșit.

Calder își recăpătă rânjetul și șterse mucii din palmă de marginea mesei.

– În trei zile.

Le întoarse spatele și se duse să-i spună ceva bărbatului cu ochi de metal. Cel pe care îl chema Fiori.

– Calder ăsta pare un ticălos foarte alunecos, murmură Mitterick spre Bayaz când se ridicară de la masă. Aș fi preferat să negociez cu Dow cel Negru. Cel puțin cu el știai ce vei obține.

Gorst abia dacă mai asculta. Era prea ocupat să-i studieze pe Calder și pe sluga lui cu cicatrice.

Îl cunosc. Știi fața asta. Dar de unde...?

– Dow era luptător, bombăni Bayaz. Calder e om politic. Își dă seama că ne dorim să plecăm și că, atunci când trupele se duc acasă, nu va mai avea cu ce să negocieze. Știe că poate câștiga mai mult stând nemișcat și zâmbind ironic, decât a câștigat Dow vreodată cu tot oțelul și furia Nordului.

Fiori își întoarse partea distrusă a feței spre Calder cât vorbi cu el, iar cealaltă parte rămase în lumina soarelui. Lui Gorst i se ridică părul pe ceafă când, în sfârșit, îl recunoscă. Deschise gura, mut de uimire.

Sipani.

Chipul acela, în fum, înainte ca el să fie trimis de-a berbeleacul pe scări. *Chipul acela.* Cum să fie oare același bărbat? Și totuși putea să jure.

Vocea lui Bayaz se frânse când Gorst ocoli masa, cu dinții încleștați, îndreptându-se spre partea nordicilor de la Copii. Unul dintre oamenii lui Calder bombăni când Gorst îl împinse cu umărul din calea lui. Probabil că gestul lui era extrem de nepotrivit, dacă nu chiar potențial fatal pentru eticheta negocierilor de pace. *Și mi se îndoie.* Calder își ridică privirea și făcu un pas înapoi îngrijorat. Fiori se răsuci să vadă despre ce e vorba. Deloc furios. Deloc înspăimântat.

– Domnule colonel Gorst! strigă cineva, dar Gorst îl ignoră.

Îl apucă de braț pe Fiori și îl trase aproape de el. Căpeteniile de război de la marginea Copiilor se încruntară. Uriașul făcu un pas în față. Bărbatul cu armură aurită își striga deja oamenii. Un altul își duse mâna la sabie.

– Calmați-vă!

Calder strigase în nordică, cu mâna dusă la spate.

– Calmați-vă!

Dar și el părea nervos. *După cum și trebuie. Toate viețile noastre atârnă de un fir de păr. Iar mie nici că ar putea să-mi pese.*

Nici lui Fiori nu părea să-i pese prea mult. Își coborî privirea spre pumnul lui Gorst încleștat în jurul mânerului, apoi și-o îndreptă spre fața lui și ridică din sprânceana de deasupra ochiului bun.

– Pot să te ajut cu ceva?

Glasul lui era exact opusul vocii lui Gorst. O șoaptă răgușită, aspră ca o piatră de măcinat. Gorst nu-și luă ochii de la el, cercetându-l atent. De parcă ar fi vrut să-i găurească tărtăcuța cu privirea sa. Chipul acela, în fum. Îl zărise doar o clipă, mascat și fără cicatrice. *Totuși.* De atunci îl văzuse în fiecare noapte, în visele sale, când era treaz sau în spațiul strâmb dintre somn și veghe. Fiecare detaliu i se gravase în minte. *Și sunt aproape sigur.*

Auzi mișcare în spatele lui. Voci îngrijorate. Ofițerii și soldații Regimentului 12. *Probabil supărați că n-au avut parte de bătălie. Probabil la fel de dornici ca el să se implice într-un capitol nou.*

– Domnule colonel Gorst! veni mârâitul amenințător al lui Bayaz.

Gorst îl ignoră.

– Ai fost vreodată... în Styria? șuieră el.

Fiecare părticică din el dorea nebunește violența.

– În Styria?

– Da, se răsti Gorst, strângându-i brațul și mai tare.

Doi războinici bătrâni ai lui Calder se strecurau prin spate, gata să atace.

– La Sipani.

– La Sipani?

– Da.

Uriașul mai făcu un pas imens, părând mai înalt decât cel mai mare dintre Copii. *Dar chiar mi se îndoaie.*

– În Casa de Plăceri a lui Cardotti.

– Cardotti?

Ochiul bun al lui Fiori se îngustă cât studie chipul lui Gorst. Timpul parcă se oprise. Toți cei din jur își umeziră buzele nervoși, mâinile tremurau ușor, gata să dea semnalele fatale, iar vârfurile degetelor mângâiau armele. Atunci, Fiori se aplecă spre el. Atât de aproape, încât mai că-l sărută pe buze. Mai aproape și decât cu patru ani în urmă, în fum.

Dacă așa se întâmplase.

– N-am auzit niciodată de ea.

Se desprinse ușor din strânsoarea lui Gorst și porni cu pași mari spre Copii, fără să se uite înapoi. Calder îl urmă iute, alături de cei doi bătrâni și de căpeteniile lui de război. Toată lumea își luă mâna de pe armă cu o oarecare ușurare sau, în cazul uriașului, cu o ezitare vizibilă.

Îl lăsară pe Gorst așa, în capul mesei, singur. Încruntându-se spre Eroii.

Aproape sigur.

FAMILIA

In multe feluri, Eroii nu se schimbaseră din noaptea trecută. Bătrânele pietre arătau ca întotdeauna, cu lichenii pe ele și iarba călcată în picioare, noroioasă și acoperită cu sânge, în mijlocul cercului lor. Nici focurile nu erau cu mult diferite, nici întunericul de dincolo de ele și nici bărbații care stăteau în jurul lor. Dar în privința lui Calder, schimbări uriașe avuseseră loc.

În loc să-l trimită rușinat în iad, Caul Fiori-îți-dau îl urma pe Calder la o distanță respectuoasă, protejându-i viața. Nu se auzi niciun hohot batjocoritor cât umblă printre focuri, nicio remarcă răuvoitoare și niciun semn de ură. Totul se schimbase când Dow ajunsese cu fața în noroi. Marile căpetenii de război și înspăimântătorii lor Oameni Aleși, dar și mercenarii lor cu mâini aspre, inimi dure și capete tari îi zâmbiră lui Calder, de parcă ar fi fost soarele ce răsare după o iarnă blestemată. Cât de repede se adaptaseră! Tatăl lui îi spusese mereu că oamenii rareori se schimbă, cu excepția loialității lor. De ea scăpau ca de o haină veche, ori de câte ori le convenea.

În ciuda mâinii strivite și a copcilor din bărbie, Calder nu trebui să se chinuie prea mult să-și recapete surâsul ironic. De fapt, nu trebui să se chinuie deloc. Poate nu era cel mai înalt bărbat din jur, dar sigur era cel mai însemnat din toată valea. Următorul rege al Nordului. Și oricui îi poruncea să mănânce rahat, omul cu pricina se supunea cu un zâmbet pe

buze. Deja hotărâse cine se va înfrupta din prima porție.

Hohotele lui Caul Deșiratul răsunară în noapte. Stătea pe un buștean lângă un foc, cu pipa în mână, împrăștiind fumul spre o femeie care trăncănea cu el. Aceasta se uită în jur exact când apăru Calder și prințul aproape că se împiedică.

– Bărbate!

Soția lui stătea într-o poziție ciudată din cauza greutateii pântecului. Întinse mâna spre el.

El i-o luă și i se păru atât de mică, de fină și de puternică. Apoi o ridică să-i înconjoare gâtul, după care își îmbrățișă soția, fără să simtă nicio durere în coastele zdrobite, când se strânsesă în brațe cu putere. Pentru o clipă, păru că nu mai e nimeni la Eroi în afara lor.

– Ești în siguranță, șopti el.

– Nu mulțumită ție, îi răspunse ea, frecându-și obrazul de al lui.

Pleoapele îl înțepară.

– Am făcut... unele greșeli.

– Firește. Numai eu iau decizii bune pentru tine.

– Atunci, să nu mă mai lași singur. Niciodată.

– Cred că pot spune că e ultima oară când rămân ostatică pentru tine.

– Și eu la fel. E o promisiune.

Nu-și putu împiedica lacrimile să curgă. Cel mai însemnat bărbat din toată valea plângea în fața Deșiratului și a Oamenilor săi Aleși. S-ar fi simțit ca un prost dacă nu s-ar fi bucurat atât de mult să o vadă, încât nu mai era loc de alte sentimente. Se desprinsesă din îmbrățișare cât să se uite la chipul ei, pe jumătate luminat, pe jumătate umbrit, cu ochii strălucitori în lumina flăcărilor. Ea îi zâmbi și el văzu două alunițe lângă colțul buzelor pe care nu le observase înainte. Nu-i trecu prin minte decât că nu o merită.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Nu. Doar că... nu cu mult timp în urmă, am crezut că n-o să-ți mai văd niciodată chipul.

– Și ești dezamăgit?

– N-am văzut ceva mai frumos vreodată.

Ea zâmbi cu toți dinții.

– Așadar, aveau dreptate oamenii în privința ta. Ești un mincinos.

– Un mincinos priceput spune cât de mult adevăr poate. În felul ăsta nu vei ști niciodată ce o să capeți din partea lui.

Îi luă palma bandajată în mâinile ei, o răsuci și își trecu degetele peste ea.

– Ești rănit?

– O nimica toată pentru un campion faimos ca mine.

Ea îi apăsă palma mai tare.

– Serios. Ești rănit?

Calder se strâmbă.

– Mă îndoiesc că voi mai fi în stare să mă duelez o vreme, dar mă voi vindeca. Solz a murit.

– Am auzit.

– Tu ești singura mea familie acum.

Își puse mâna teafără pe pântecul ei umflat.

– Încă...

– Dacă m-am simțit de parcă aș avea un sac cu ovăz pe vezică, de la Carleon până aici, într-o nenorocită de căruță care m-a hurducăit? Da.

El zâmbi printre lacrimi.

– Noi trei.

– Și tata.

Se uită spre Deșiratul, care zâmbea la ei de pe buștean.

– Da. Și el.

– Nu l-ai pus încă?

– Ce anume?

– Lanțul tatălui tău.

Calder îl scoase din buzunarul interior, încălzit de cât stătuse lipit de

inima lui, și diamantul alunecă într-o parte, sclipind în culorile focului.

– Am așteptat momentul potrivit, pesemne. Odată ce îl pui... nu-l mai poți da jos.

Își aminti de tatăl lui care se plânsese adesea de greutatea lanțului. Până la sfârșit.

– Dar de ce să-l dai jos? Ești rege acum.

– Atunci, tu ești regină.

Calder îi trecu lanțul peste cap.

– Și arată mai bine pe tine.

Lăsă diamantul să cadă pe pieptul soției sale, după care ea își eliberă părul.

– Soțul meu pleacă o săptămână și tot ce îmi aduce e Nordul cu tot ce există în el?

– E doar jumătate din cadoul pentru tine.

Se mișcă de parcă ar fi vrut s-o sărute, dar se înfrână în ultima clipă, strângând din dinți când se apropie de gura ei.

– Îți voi dăruia cealaltă jumătate mai târziu.

– Numai promisiunile sunt de tine.

– Trebuie să discut cu tatăl tău o clipă.

– Discută, atunci.

– Între patru ochi.

– Bărbații și blestemata lor de trăncăneală! Să nu mă pui să aștept prea mult.

Se dădu mai aproape de el, îi gădilă urechea cu vârful limbii și își frecă genunchiul de interiorul coapsei lui, în timp ce lanțul i se lipi de umăr.

– Mi-am pus în cap să îngenunchez în fața regelui nordicilor.

Îi mângâie bărbia când se depărtă de el, iar el nu-și dezlipi ochii de pe chipul soției lui. Ea îi aruncă o privire peste umăr, se clătină puțin din cauza pântecului mare, dar se redresă rapid. Calder nu se gândea decât că nu merită nimic din toate astea.

Se scutură și se apropie de foc, aplecându-se ușor, fiindcă mădularul i se contura puternic prin materialul pantalonilor. Nu se cădea să începi o conversație cu socrul tău, fluturându-i știuletele direct în față. Deșiratul își alungase slugile cu bărbi încărunțite și stătea singur, umplându-și de zor pipa cu niște chagga și apăsând-o cu degetul mare. O discuție privată. Exact ca aceea de acum câteva nopți. Numai că acum Dow era mort și totul se schimbase.

Calder își șterse lacrimile.

– N-are pereche fiica ta, spuse el când se așeză lângă foc.

– Am auzit că te-a făcut mincinos și nu cred că a rostit vreodată un adevăr mai mare.

– E unică.

Calder o urmări cum dispăre în întuneric.

– Ești un bărbat norocos să o ai, zise socrul său. Ți amintești ce ți-am zis? Așteaptă suficient timp lângă mare și ea va aduce totul la mal.

Deșiratul se lovi ușurel cu palma la tâmplă.

– Sunt aici de multă vreme. Ar trebui să mă ascuți.

– Te ascult acum, nu?

Deșiratul se foi și se dădu mai aproape de el.

– Bine, atunci. Mulți dintre băieții mei sunt neliniștiți. Stau cu săbiile trase de prea mult timp. Aș putea să-i las pe unii dintre ei să plece acasă, la nevestele lor. Ai de gând să accepți propunerea vrăjitorului?

– Bayaz? pufni Calder. Am de gând să-l las pe nenorocitul ăla mincinos să fiarbă în suc propriu. A avut o înțelegere cu tata acum multă vreme și l-a trădat.

– Așadar, e o chestiune de răzbunare?

– Puțin, dar mai degrabă e o chestiune de bun-simț. Dacă Uniunea ar fi insistat mai mult ieri, ne-ar fi terminat.

– Poate. Așadar?

– Nu văd alt motiv să ne oprim decât dacă și ei vor fi nevoiți să se oprească. Uniunea e un loc mare. Multe hotare. Îmi închipui că au și alte

griji. Am de gând să-l țin pe ticălosul ăsta bătrân și chel în șah până ne oferă niște termeni mai buni.

– Aha!

Deșiratul luă un băț aprins din foc, îl apropie de gura pipei sale și începu să suradă când se aprinse.

– Ești isteț, Calder. Un gânditor. Ca tatăl tău. Întotdeauna zicea că o să ajungi un lider bun.

Calder nu-l auzise niciodată spunând așa ceva.

– Nu m-a ajutat să ajung aici, nu?

– Ți-am mărturisit sincer că voi arde dacă voi fi nevoit, dar nu și că o să-mi dau singur foc. Ce obișnuia să spună Sângerosul Nouă?

– Trebuie să fii realist.

– Întocmai. Realist. Credeam că știi asta mai bine decât oricine.

Deșiratul își supse obrazii când trase din pipă și lăsă fumul maroniu să-i iasă printre buze.

– Dar acum Dow e mort și tu ai Nordul la picioare.

– Și tu ești probabil la fel de mulțumit ca mine de cum stau lucrurile.

– Sigur, întări Deșiratul, întinzându-i pipa.

– Nepoții tăi pot conduce Nordul, adăugă Calder, luând-o.

– După ce termini tu cu el.

– N-am de gând să termin chiar așa curând.

Calder trase din pipă și coastele dureroase îl împunseră când fumul ajunsese în plămâni.

– Mă îndoiesc că o să trăiesc până atunci.

– Sper să nu.

Calder zâmbi răutăcios când suflă fumul și amândoi chicotiră, deși în glasurile lor se simți o oarecare tensiune.

– Știi, m-am gândit la ceva ce a zis Dow. Că dacă mă voia mort, muream de mult. Cu cât mă gândesc la asta, cu atât pare tot mai logic.

Deșiratul ridică din umeri.

– Poate Zece-Feluri a încercat de capul lui.

Calder se încruntă spre pipă de parcă ar fi cugetat adânc, deși cugetase deja suficient și hotărâse că lucrurile nu se legau deloc.

– Zece-Feluri mi-a salvat viața în bătaia de ieri. Dacă mă ura așa de tare, ar fi putut lăsa Uniunea să mă omoare și nimeni n-ar fi avut ce să comenteze.

– Cine știe de ce face lumea anumite lucruri? Lumea e un loc al naibii de complicat.

– Toată lumea are motive, obișnuia să-mi spună tata. Trebuie doar să afli care sunt alea. Apoi, lumea e foarte simplă.

– Ei bine, Dow cel Negru s-a întors în țărână. Și după cum a arătat sabia ta înfiptă în capul lui, și Zece-Feluri la fel. Pesemne că n-o să aflăm niciodată.

– O, dar cred că am găsit explicația.

Calder îi dădu pipa înapoi și bătrânul se aplecă să o ia.

– Tu mi-ai zis că Dow mă voia mort.

Deșiratul își ridică privirea iute spre el, doar o clipă, dar destul pentru Calder ca să aibă o confirmare.

– Deloc adevărat din câte se pare, nu? Asta e o minciună, nu?

Deșiratul se așeză încet la loc și suflă fumul în cerculețe.

– Da, puțin, recunosc. Fiica mea e iubitoare, Calder, și te adoră. Am încercat să-i explic ce pacoste ești, dar n-a vrut să mă asculte. Nu există nimic să nu facă pentru tine. Dar începuse să semene cu tine și Dow nu vedea deloc lucrurile așa. Toată trăncăneala ta despre pace a îngreunat lucrurile pentru toți. Apoi, fiica mea se oferă să rămână ostatică pentru tine? Nu puteam să-mi supun singurul copil unui asemenea risc. Între tine și Dow, unul trebuia să dispară.

Îl privi calm pe Calder prin fumul pipei sale.

– Îmi pare rău, dar așa a stat treaba. Dacă se întâmpla să fii tu, ei bine, păcat, însă Seff și-ar fi găsit un alt bărbat. Mai bun chiar. Există șansa să te dovedești mai bun decât Dow. Și mă bucur pentru cum au ieșit

lucrurile. N-am vrut decât ce e mai bine pentru sângele din sângele meu. Mi-e rușine să recunosc, dar, da, eu am stricat apele între voi.

– Sperând în tot acest timp ca eu să fiu mai bun decât Dow.

– Firește.

– Așadar, nu tu i-ai trimis pe băieți să mă ucidă când făceai recrutări.

Pipa se opri în drum spre gura Deșiratului.

– Dar de ce-aș face așa ceva?

– Fiindcă Seff era ostatică și eu vorbeam prostii despre Dow, iar tu ai hotărât să strici și mai mult apele între noi.

Deșiratul își lipi vârful limbii de dinții din față, duse pipa la buze, trase din ea din nou, dar aceasta se stinsese. Scutură cenușa, lovind pipa de pietrele de lângă foc.

– Dacă tot te apuci să agiți apele, atunci mai bine să o faci cum trebuie. Așa am crezut dintotdeauna.

Calder încuviință încet din cap.

– Și de ce nu ți-ai pus slugile tale bătrâne să-mi ia gâtul când am stat de vorbă în jurul focului? Ca să te asiguri, nu de alta.

– Am o reputație la care trebuie să mă gândesc. Când vine vorba de cuțite pe întuneric, îi pun pe alții s-o facă și, astfel, numele meu rămâne nepătat.

Deșiratul nu dădea deloc semne că s-ar simți vinovat. Mai degrabă iritat. Jignit, chiar.

– Nu mai sta așa acolo, de parcă ai fi dezamăgit. Nu te mai preface, că doar știm că ai făcut altele și mai rele. Cum rămâne cu Forley-Molâul? Doar l-ai omorât degeaba, nu?

– Eu sunt eu! zise Calder. Toată lumea știe că sunt un mincinos. Bănuiesc că... eu doar...

Acum, când rostea cuvintele, i se părea stupid.

– Mă așteptam la mai mult din partea ta. Credeam că ești un bărbat corect. Credeam că faci lucrurile ca pe vremuri.

Deșiratul icni batjocoritor:

– Ca pe vremuri? Ha ha! Oamenii chiar sunt gata să lăcrimeze la lucrurile făcute ca pe vremuri. Epoca eroilor și alte vrăjeli din astea. Ei bine, îmi amintesc vremurile alea. Am fost acolo și nu se deosebeau cu nimic de cele de acum.

Se aplecă în față și-l împunse pe Calder cu coada pipei.

– Pune mâna pe tot ce poți, oricum poți. Oamenilor poate le place să trăncănească despre cum a schimbat tatăl tău tot. Le place să aibă pe cine să dea vina. Însă el a fost doar mai bun la asta decât restul. Câștigătorii sunt cei care dau tonul în cântece. Și pot alege orice melodie își doresc.

– Iar eu o să aleg ce melodie le convine lor, șuieră Calder, înfuriindu-se brusc.

Însă mânia e un lux prea mare, pe care cel ce stă pe scaunul important nu și-l permite. Așa obișnuia să-i spună tatăl său. Milă, milă, întotdeauna să te gândești la milă. Calder trase adânc aer în piept, apoi răsuflă resemnat.

– Dar poate că și eu aș fi făcut la fel, dacă aș fi fost în locul tău și aș avea prea puțini prieteni. Ideea e că am nevoie de sprijin.

Deșiratul zâmbi.

– Și îl vei avea. Până la moarte, nu te îngrijora. Faci parte din familie, băiete. Familia nu e întotdeauna săritoare, dar, în definitiv, sunt singurii în care te poți încrede.

– Așa obișnuia să-mi spună tata.

Calder se ridică încet și scoase din nou un oftat adânc de durere:

– Familia!

Își croi drum printre focuri, spre cortul care îi aparținuse lui Dow cel Negru.

– Așadar? croncăni Fiori, apărând la un pas în urma lui.

– Ai avut dreptate. Boșorogul ăla nenorocit a încercat să mă omoare.

– Să-i întorc favoarea?

– Pe toți morții, nu!

Își coborî glasul când înaintară.

– Nu înainte de a mi se naște copilul. Nu vreau ca soția mea să fie mahnită. Apoi aranjăm totul în liniște. În așa fel încât degetul acuzator să se îndrepte spre altcineva. Spre Glama Auritul, de pildă. Ai putea face asta?

– Când vine vorba de crime, pot să le comit cum vrei tu.

– Întotdeauna am zis că Dow trebuia să te folosească mai bine. Acum, mă așteaptă soția. Du-te și distrează-te.

– Poate.

– Dar tu cum te distrezi de obicei?

Ochiul lui Fiori sclipi când se întoarse, dar oare nu scliffea mereu?

– Îmi ascut cuțitele.

Calder nu prea știa dacă bărbatul glumea ori ba.

MÂINI NOI

B *una mea doamnă Worth,*
Cu cel mai adânc regret, trebuie să vă anunț moartea fiului
dumneavoastră pe câmpul de luptă de lângă Osrung.

De obicei, ofițerul comandant scrie asemenea scrisori, dar am solicitat această onoare fiindcă l-am cunoscut pe fiul dumneavoastră îndeaproape și, în lunga mea carieră, rareori am servit alături de un camarad mai silitor, mai capabil și mai curajos. El a întruchipat toate aceste virtuți pe care le caută cineva la un soldat. Nu știu dacă vă aduce vreo mângâiere, dată fiind pierderea enormă, dar nu mint deloc când spun că fiul dumneavoastră a murit ca un erou. Mă simt onorat că l-am cunoscut.

Primiți cele mai sincere condoleanțe,
Servitorul dumneavoastră umil,

Caporalul Tunny,
purtător de drapel al Regimentului 1 al Maiestății Sale.

Tunny oftă și împături scrisoarea cu grijă. Netezi bine îndoitura cu

unghia de la degetul mare. Probabil că va fi cea mai proastă scrisoare primită de biata femeie, așa că măcar atât să facă și el, să o netezească bine. O vârî în buzunarul de la piept, alături de scrisoarea pentru doamna Klige, scoase dopul de la butelca lui Gălbenuș, luă o înghițitură mică, după care înmuie pana în sticla cu cerneală și trecu la următoarea.

Buna mea doamnă Lederlingen,

Cu cel mai adânc regret, trebuie să vă anunț moartea fiului dumneavoastră pe...

– Domnule caporal Tunny!

Gălbenuș se apropia împreună cu un bărbat ce mergea țăntoș, vreun pește sau vreun salahor. Avea ghetele acoperite de noroi, jacheta pătată îi atârna desfăcută, scoțând la iveală o bucată de piept asudat. Pe fața arsă de soare se vedea o barbă nerasă de multe zile, iar pe umăr, în loc de lance, ducea o lopată veche. Pe scurt, arăta ca un brav veteran al armatei Maiestății Sale. Se opri la mică distanță de hamacul lui Tunny, privind în jos spre hârtii.

– Lucrați la datoriile pe care le aveți?

– Din câte se pare, da.

Tunny se îndoaia serios că Gălbenuș știa să citească, dar împinse o foaie de hârtie peste scrisoarea începută. Dacă se afla, reputația lui ar fi ruinată.

– Toate bune?

– Cât se poate de bune, spuse Gălbenuș, sprijinindu-se în lopata lui, deși, dincolo de înfățișarea sa veselă, se simțea un aer oarecum meditativ. Colonelul ne-a pus să săpăm niște gropi.

– Ah!

Tunny puse dopul sticlei cu cerneală. Săpase și el destule gropi și nu se

dovedise niciodată o sarcină prea ușoară.

– După fiecare bătălie, trebuie să facem curățenie. Multe de îndreptat, aici și acasă. Uneori, poate dura ani întregi să cureți mizeria apărută într-o zi sau în trei.

Își șterse pana de o cârpă.

– Uneori nu mai poți curăța niciodată.

– Și-atunci, de ce să ne mai chinuim? întrebă Gălbenuş, care se uită încruntat către lanul de orz scaldat în lumina soarelui, spre dealurile învăluite în ceață. Vreau să zic, de ce atâta efort, atâția morți... ce-am făcut noi aici?

Tunny se scărpină în cap. Nu-și închipuise nicio clipă că Gălbenuş are stofă de filozof, dar trase concluzia că fiecare om are momentele lui de cugetare adâncă.

– Războaiele nu se schimbă prea des, judecând după experiența mea bogată. Pe ici, pe colo, dar, în ansamblu, ar trebui să existe căi mai bune prin care oamenii să-și rezolve neînțelegerile.

Medită o secundă.

– Regii și nobilii și Consiliul Închis și așa mai departe, n-am înțeles niciodată de ce o țin pe-a lor, având în vedere lecțiile pe care istoria continuă să ni le dea la pachet. Războiul e o treabă blestemată și deloc comodă, cu recompense mici, iar soldații sunt mereu cei care suferă cel mai tare.

– Și-atunci, de ce să fii soldat?

Tunny descoperi că, pentru moment, rămăsese fără cuvinte. Apoi se scutură.

– Dar e cea mai bună slujbă din lume, nu?

Mai mulți cai erau mânați alene pe cărarea din apropiere, copitele lor tropăind prin noroi, însoțiți de câțiva soldați care abia își târșâiau picioarele. Unul se desprinsese de grup și porni spre ei, mușcând dintr-un măr. Sergentul Forest, cu un zâmbet larg pe față.

– Ah, fir-ar al naibii! murmură Tunny printre dinții încleștați, scăpând

și de ultimele semne ce-l trădau că scria o scrisoare.

Azvârli scutul pe care se sprijinise până atunci sub hamac.

– Ce e? șopti Gălbenuș.

– Când sergentul Forest zâmbeste așa larg, rareori ne așteaptă vești bune.

– Dar există vreodată vești bune?

Tunny trebui să admită că băiatul pusese punctul pe i.

– Caporal Tunny!

Forest termină mărul și azvârli cotorul.

– Te-ai trezit!

– Din nefericire, domnule sergent, să trăiți! Vreo veste de la cinstiții noștri comandanți?

– Avem câteva.

Forest arată cu degetul spre cai.

– Vei fi încântat să afli că ne-am recuperat caii.

– Minunat! mormăi Tunny. La timp ca să ne întoarcem de unde am venit cu ajutorul lor.

– Asta ca să nu mai spună nimeni că Maiestatea Sa Augustă nu le oferă soldaților săi loiali tot ce au nevoie. Ne retragem mâine-dimineață. Sau poimâine-dimineață cel mai târziu. Ne îndreptăm spre Uffrith, unde ne așteaptă o corabie caldă.

Tunny zâmbi la rândul lui. Se săturase de Nord până în gât.

– Așadar, acasă? Direcția mea preferată.

Forest îi văzu surâsul și rânji răutăcios.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar pornim spre Styria.

– Styria? murmură Gălbenuș cu mâinile în șolduri.

– În frumosul Westport!

Forest îl cuprinse pe Gălbenuș cu brațul pe după umeri și întinse mâna cealaltă în față, de parcă i-ar fi arătat o panoramă spectaculoasă, când acolo nu se zărea nimic altceva decât niște bieți copaci putrezi.

– La răscrucile lumii! Vom sta alături de aliații noștri îndrăzneți din Sipani și vom ridica armele împotriva diavoliței faimoase, Monzcarro Murcatto, Șerpoaica din Tallins. După cum umblă vorba, e un demon cu chip de om, o dușmancă a libertății și cea mai mare amenințare pentru Uniune.

– După Dow cel Negru.

Tunny își frecă rădăcina nasului cu ambele degete. Zâmbi ca și cum și-ar fi amintit ceva frumos.

– Cu care am căzut la pace ieri.

Forest îl lovi cu palma pe umăr pe Gălbenuș.

– Frumusețea meseriei de soldat. Lumea nu rămâne niciodată lipsită de ticăloși. Iar mareșalul Mitterick este bărbatul potrivit să-i facă să tremure.

– Mareșalul... Mitterick?

Gălbenuș părea uluit.

– Dar ce s-a întâmplat cu mareșalul Kroy?

– S-a terminat cu el, mormăi Tunny.

– Câți mareșali ai văzut venind și plecând la viața ta? întrebă Forest.

– Așa, la o socoteală rapidă, vreo opt.

Tunny începu să-i înșire pe degete.

– Frengen, Altmoyer, apoi cel scund...

– Krepsky.

– Da, Krepsky. Apoi celălalt Frengen.

– Celălalt Frengen, pufni Forest.

– Un nebun veritabil chiar și pentru un comandant suprem. Apoi a fost Varuz, urmat de Berr, West și, în sfârșit, Kroy...

– Lorzii mareșali nu rezistă mult, explică Forest, apoi arată spre Tunny. Pe când caporalii? Caporalii sunt veșnici.

– Sipani, spuneți?

Tunny alunecă încet în hamacul său, ridică un picior și începu să se legene, împingând cu celălalt.

– N-am fost niciodată acolo.

Acum, când se gândea mai bine, parcă începuse să vadă și avantajele. Un soldat bun e întotdeauna atent la avantaje.

– Vremea e bună, presupun, nu?

– Excelentă, spuse Forest.

– Și am auzit că au cele mai bune târfe din lume.

– Doamnele orașului au fost pomenite o dată sau de două ori de când au venit ordinele.

– Două lucruri pe care abia le aștept.

– Cu două mai multe decât poți obține în Nord.

Forest zâmbea mai mult ca niciodată. Mai mult decât părea necesar.

– Între timp, fiindcă efectivele tale au fost reduse din păcate, ți-am adus altele.

– O, nu! gemu Tunny și toate speranțele lui cu târfe și raze de soare se risipiră.

– O, da! Veniți, băieți!

Și ei veniră. Patru. Recruți noi, coborâți de pe barca sosită din Ținuturile Mijlocii, dacă se lua după înfățișarea lor. Acoperiți cu săruturi la docuri de mame sau de drăguțele lor. Purtau uniforme noi, călcate, cu cataramele strălucitoare și erau gata să îmbrățișeze viața nobilă a soldaților. Se uitau cu gura căscată la Gălbenuș, care alcătuia un contrast izbitor cu ei, cu fața lui de șoarece, ciupită toată, cu vestonul făcut praf și pătat de noroi de la câte gropi săpase, cu breteaua raniței ruptă și reparată cu sfoară. Forest gesticulă spre Tunny ca un artist de circ spre ciudățeniile lui și le servi veșnicul discurs.

– Băieți, acest bărbat este faimosul caporal Tunny, unul dintre cei mai vechi subofițeri din divizia generalului Felnigg.

Tunny oftă din toți rărunchii.

– Un veteran al rebeliunii de la Starlikland, al războiului gurkyan, al ultimului război cu nordicii, al asediului din Adua, al bătăliei recente și extraordinare de la Osrung și al unei perioade prelungite de pace care ar

fi înnebunit de plictiseală o minte mai slăbuță.

Tunny scoase dopul de la butelca lui Gălbenuș, dădu peste cap o înghițitură, i-o înapoie proprietarului, care dădu din umeri și trase și el o dușcă.

– A supraviețuit marșurilor, putregaiului, încleștărilor, frigurilor de toamnă, adierilor vânturilor din Nord, merindelor femeilor sudice, miilor de kilometri parcurși, rațiilor oferite de Maiestatea Sa an de an și chiar și unei lupte, ca să fiu sincer, în picioare sau așezat...

Tunny își ridică și celălalt picior, se cufundă încet în hamacul lui și închise ochii, lăsând soarele rozaliu să i se strecoare blând pe sub pleoape.

MÂINI BĂTRÂNE

Abia la apus ajunse înapoi. Roiurile de musculițe bâzâiau înnebunite peste micul izvor mocirlos, frunzele îngălbenite aruncau umbre calde peste cărare, iar ramurile se clătinau sub bătaia vântului, destul de jos cât să fie nevoit să se ferească.

Casa arăta mai mică decât își amintea. Părea mărunțică, dar foarte frumoasă. Atât de frumoasă încât îi veni să plângă. Ușa scârțâi când o deschise larg și se simți la fel de speriat ca în Osrung. Înăuntru nu era nimeni. Doar aceeași penumbră cu miros de fum. Patul fusese strâns pentru mai mult spațiu, iar razele firave de soare cădeau peste locul gol.

Nu era nimeni aici și gura i se uscă. Dacă împachetaseră și plecaseră? Sau dacă veniseră oameni cât fusese el plecat, dezertori transformați în tâlhari...

Auzi lovitura precisă a unui topor ce tăia buștenii. Ieși din nou în aerul nopții, trecu în grabă pe lângă țarc și caprele se holbară la el, apoi pe lângă cele cinci buturugi mari, hăcuite și găurite de anii lui de antrenament îndelungat cu sabia. Antrenament care nu-l prea ajutase, după cum se dovedise. Acum știa că înjunghierea unei buturugi nu te pregătește deloc pentru înjunghierea unui om.

Mama lui tocmai se ridicase, sprijinindu-se în coada toporului ce se odihnea pe vechiul tăietor. Se lăsă pe spate, în timp ce Festen se apucă să strângă jumătățile tăiate, aranjându-le într-o stivă. Beck rămase așa o

clipă, privindu-i. Uitându-se la părul mamei fluturat de vânt. Uitându-se la băiat cum se chinuie cu bucățile de lemn.

– Mamă, rosti el răgușit.

Femeia se uită în jur și clipi des de câteva ori.

– Te-ai întors!

– M-am întors.

Beck se apropie și ea înfipse toporul în tăietor, după care porni să-l întâmpine. Deși era mult mai mărunță decât el, tot îi ținu capul lipit de umărul ei. Ea îl cuprinse strâns cu celălalt braț, lăsându-l aproape fără răsuflare.

– Fiul meu... șopti ea.

El se desprinse din îmbrățișare, își înghiți lacrimile și privi în jos. Văzu pelerina, pelerina ei, cât de murdară de noroi, de sânge și cât de zdrențuită ajunsese.

– Îmi pare rău. Ți-am stricat-o.

Ea îi atinse fața.

– E o bucată de pânză.

– Dacă zici tu.

Beck se lăsa pe vine și îi ciufuli părul lui Festen.

– Ești bine?

Cu greu își putea controla glasul să nu i se mai frângă.

– Sunt bine, răspunse băiatul, dându-i mâna la o parte. Ai și tu un nume acum?

Beck păstră tăcerea un moment.

– Da.

– Care e?

Beck clătină din cap.

– Nu contează. Wenden ce face?

– La fel, zise mama lui Beck. N-ai fost plecat decât câteva zile.

Nu se așteptase la asta. Avea senzația că trecuseră ani întregi.

- Cred că am fost plecat destul.
- Ce s-a întâmplat?
- Am putea... să nu vorbim despre asta?
- Tatăl tău nu vorbea despre altceva.

El își ridică privirea.

- Dacă am învățat ceva este că nu semăn cu tata.
- Bine. Foarte bine.

Femeia îl mângâie cu blândețe pe obraz și ochii i se umeziră.

- Mă bucur că ești aici. Nu am cuvinte să-ți spun cât sunt de bucuroasă. Ți-e foame?

Beck se ridică, își scutură picioarele amorțite și își șterse lacrimile cu dosul palmei. Își dădu seama că nu mai mâncase de când plecase de la Eroi, ieri-dimineată.

- Aș cam mânca.
- Mă duc să aprind focul.
- Și Festen porni cu pași mari spre casă.
- Vii și tu? îl întrebă pe Beck mama lui.

Beck privi valea clipind des.

- Cred că o să mai stau aici un minut. Să mai sparg un buștean sau doi.
- Bine.
- Stai!

Flăcăul scoase încet sabia tatălui său, o ținu un moment, apoi i-o întinse.

- Poți s-o pui undeva?
- Unde?
- Oriunde, numai să n-o mai văd.

Femeia o luă în primire și Beck simți că nu mai e nevoit să-i simtă povara niciodată.

- Din ce văd eu, lucruri bune se întâmplă și la război, zise ea.
- Faptul că m-am întors e singurul lucru bun.

Se aplecă și așeză un buștean pe tăietor, scuipă în palme și apucă toporul. Mânerul i se potrivea perfect în mână. Familiar. Mult mai bine decât sabia, asta era sigur. Îl lăsa să cadă și despică un butuc în două bucăți perfect egale. Nu era un erou și nu avea să fie vreodată.

Se născuse să taie bușteni, nu să se lupte.

Era cât se poate de norocos. Mai norocos decât Reft, Stodder sau Brait. Mai norocos decât Drofd sau Whirrun de Bligh. Mai norocos chiar și decât Dow cel Negru. Desprinse toporul din tăietor și se dădu în spate. Nu se mai cântau balade despre tăietorii de lemne în ziua de azi, dar mieii behăiau sus, pe dealuri, nevăzuți și sunetele lor erau muzică pentru el. Un cântec mai dulce decât cele cu eroi pe care le știa.

Închise ochii și adulmecă mirosul ierbii și al fumului. Îi deschise și cuprinse cu privirea întreaga vale. I se făcu pielea de găină, trăind un moment de pace desăvârșită. Nu-i venea să creadă că urâse locul ăsta.

Nu mai părea așa de rău acum. Nu mai părea rău deloc.

TOATĂ LUMEA SERVEȘTE

— **A**șadar, o să fii de partea mea? întrebă Calder, senin ca o dimineață de primăvară.

— Dacă mai e loc.

— La fel de loial ca Treicopaci?

Cap-de-Fier ridică din umeri.

— Nu te consider atât de prost, încât să spun da. Dar îmi cunosc bine interesele și acestea sunt la picioarele tale. Aș mai adăuga și că loialitatea e o temelie primejdioasă. În timpul furtunilor tinde să cam dispară.

Interesele proprii rezistă pe orice vreme.

Calder încuviință cât se poate de ferm.

— Un principiu solid.

Își ridică privirea spre Foss Deep care se reîntorsese recent să-l servească după încheierea ostilităților și care reprezenta întruchiparea perfectă a puterii interesului propriu. În ciuda antipatiei sale față de băătălii, reușise cumva să pună mâna pe un pieptar splendid al Uniunii, cu un soare aurit gravat pe ea, și care sclipea pe sub haina lui veche.

— Oamenii trebuie să aibă unele, nu-i așa, Deep?

— Ce anume?

— Principii.

— A, da, sunt un mare iubitor de principii. Fratele meu, de asemenea.

Shallow se opri scurt din curățarea furioasă a unghiilor cu vârful

cuțitului.

– Mie îmi plac cu lapte.

Se lăsă o tăcere cam stânjenitoare. Calder se întoarse spre Cap-de-Fier.

– Ultima dată când am vorbit, mi-ai zis că ești de partea lui Dow. Apoi, te-ai pișat pe cizmele mele.

Ridică una în aer, mai scâlciată și mai pătată ca niciodată de evenimentele din ultimele zile. Chiar mai mult decât Calder însuși.

– Cele mai bune cizme din Nord acum o săptămână. Din piele styriană. Acum, uită-te și tu.

– Aș fi mai mult decât bucuros să îți cumpăr o pereche nouă.

Calder se strâmbă când se ridică, din cauza durerii dintre coaste.

– Să fie două perechi.

– Cum poruncești. Poate o să-mi iau și eu o pereche.

– Nu crezi că ți s-ar potrivi mai bine ceva cu oțel?

Cap-de-Fier ridică din umeri.

– Ce sens ar avea niște cizme cu oțel în vremuri de pace? Altceva?

– Deocamdată, ține-ți oamenii pregătiți pentru orice eventualitate.

Trebuie să dăm un spectacol pe măsură până se plictisește Uniunea de așteptat și se cară. Nu mai durează mult.

– Într-adevăr.

Calder făcu vreo doi-trei pași, apoi se întoarse.

– Ia și un cadou pentru soția mea. Ceva frumos, deoarece copilul se va naște cât de curând.

– Comandante!

– Și să nu te simți prost. Toată lumea servește pe cineva.

– Adevărat.

Cap-de-Fier nici măcar nu clipi. Ușor dezamăgitor, de fapt. Calder sperase să-l vadă asudând. Dar va veni vremea și pentru asta mai târziu, după ce Uniunea va pleca. Va veni vremea pentru tot felul de lucruri.

Salută elegant din cap, schiță un surâs ironic și plecă însoțit de cele două

umbre ale sale.

Îi avea de partea lui pe Deșiratul și pe Alb-ca-Neaua. Discutase puțin și cu Minunata, iar ea discutase la rândul ei cu mercenarii lui Dow.

Loialitatea lor se scursese precum apa de ploaie. Cei mai mulți dintre oamenii lui Zece-Feluri se risipiseră care încotro, iar Hansul Albeață își expusese propriul interes și insistase că trebuie să se odihnească. Cap-de-Fier și Auritul încă se urau unul pe altul prea tare ca să reprezinte o amenințare, iar Străinul-venit-să-bată, din motive dincolo de înțelegerea lui Calder, îl trata ca pe un vechi prieten.

O singură rotire a sabiei și, din calul de bătaie al tuturor, devenise regele lumii. Norocul. Unii oameni îl au, alții nu.

– A venit vremea să vedem încotro se îndreaptă loialitatea lui Glama Auritul, rosti Calder fericit. Sau, cel puțin, să ne lămurim care îi sunt interesele.

Coborâra de-a lungul coastei prin întunericul tot mai pătrunzător. Stelele începuseră să sclipească pe cerul precum cerneala. Calder zâmbi răutăcios când se gândi cum îl va face pe Auritul să se zvârcolească. Cum îl va face pe ticălosul ăla umflat să se încurce în propria limbă, în încercarea de a se gudura pe lângă el. Cât de mult se va bucura să-i strângă lațul în jurul gâtului. Ajunseră la o mică răscruce și Deep o luă la stânga, pe lângă unul dintre Eroi.

– Tabăra Auritului e în dreapta, mormăi Calder.

– Adevărat, răspunse Deep, văzându-și de drum. Ai o înțelegere de nezdruncinat a direcțiilor, iar asta te așază o treaptă mai sus pe scara învățării.

– Amândouă arată la fel, se răsti Shallow și Calder simți ceva ascuțit în spate.

Ceva surprinzător și rece, nu neapărat dureros, dar cu siguranță neplăcut. Îi luă câteva secunde să-și dea seama despre ce era vorba, dar, când se întâmplă, toată înfumurarea îi pieri, de parcă vârful îi pătrunsese deja în carne.

Ce fragilă e aroganța. E nevoie doar de puțin metal ascuțit pentru ca totul să se prăbușească.

– Mergem în stânga.

Shallow îl împunse din nou și Calder înaintă cu mâinile ridicate, lăsându-și în urmă surâsul disprețuitor.

Mulți oameni se găseau în jur. Focuri înconjurate de chipuri pe jumătate luminate. Câțiva jucau zaruri, altul se lăuda de zor cu faptele lui mărețe din timpul bătăliei, iar un altul îndepărta cu palma tăciunii ajunși pe pelerina cuiva. Un grup de robi beți trecu pe lângă ei, dar niciunul nu se sinchisi să le arunce vreo privire. Nimeni nu se repezi să-l ajute pe Calder. Nu observaseră nimic și, chiar dacă o făcuseră, nu dădeau doi bani pe el. Oamenii, în general, nu dădeau doi bani pe el.

– Unde mergem?

Deși singura întrebare veritabilă era dacă îi săpaseră groapa deja ori dacă plănuiau să se ia la harță pe acest subiect mai târziu.

– Vei afla.

– De ce?

– Fiindcă vom ajunge acolo.

– Nu. De ce faceți asta?

Izbucniră amândoi în râs, de parcă tocmai le spusese o glumă bună.

– Tu crezi că noi te urmăream așa, din întâmplare, când ai ajuns în tabăra Deșiratului?

– Nu, nu, nu, fredonă Shallow. Nu!

Se îndepărtau acum de Eroii. Mai puțini oameni, mai puține focuri. Nu se zărea nicio lumină, în afara cercului strălucitor al torței duse de Deep. Orice speranță de ajutor pieri în întunericul din spatele lor, împreună cu lăudăroșeniile și cântecele. Dacă avea de gând să scape, trebuia să se descurce singur. Nici măcar nu se chinaseră să-i ia sabia. Dar pe cine prostea el? Chiar dacă mâna lui dreaptă nu ar fi fost vătămată, Shallow i-ar fi tăiat gâtul de zece ori până ar fi apucat el s-o scoată. Dincolo de câmpurile întunecate, desluși linia copacilor în partea nordică

îndepărtată. Poate dacă alerga...

– Nu.

Cuțitul lui Shallow îl împunse din nou în coaste.

– Nu, nu, nu, nu, nu...

– Serios, nu, întări Deep.

– Ascultați, poate ajungem la o înțelegere. Am bani...

– Nu există buzunare atât de adânci ca să le întreacă pe ale stăpânului nostru. Cea mai bună soluție pentru tine este să te supui ca un băiat cuminte.

Calder avea dubii serioase în această privință, dar, oricât de isteț îi plăcea lui să creadă că e, rămăsese fără idei.

– Ne pare rău, să știi. Noi te respectăm, așa cum îl respectam și pe tatăl nostru.

– Cu ce mă ajută pe mine părerile voastre de rău?

Deep ridică din umeri.

– Cu nimic, aș zice, dar nouă ne place ca lucrurile să fie clare.

– El crede că asta ne dă clasă, spuse Shallow.

– Un aer nobil.

– A, da! rosti Calder. Sunteți o pereche de eroi afurisiți.

– Sărman e omul care nu face pe eroul pentru nimeni, spuse Deep. Nici măcar pentru el.

– Sau pentru mami, adăugă Shallow.

– Ori pentru fratele său.

Deep îi zâmbi peste umăr.

– Ce simțea fratele tău pentru tine, micul meu lord?

Calder se gândi la Solz, luptându-se împotriva tuturor piedicilor pe podul ăla, așteptând un ajutor care nu venise niciodată.

– Bănuiesc că s-a lepădat de mine la sfârșit.

– Nu vărsa prea multe lacrimi pentru asta. Rareori găsești un om care să nu fie un ticălos pentru cineva. Chiar și numai pentru el.

– Sau pentru fratele lui, șopti Shallow.

– Gata, am ajuns.

O casă dărăpănată se contură prin întuneric. Mare și tăcută, cu pereți acoperiți de iederă agățătoare și cu obloane scrojite ce se legănau în vânt. Calder își dădu seama că e aceeași clădire în care dormise două nopți, dar arăta mai sinistru acum. Totul e mai sinistru cu un cuțit în spate.

– Pe aici, te rog.

Se îndreptară spre o prispă laterală a casei, al cărei acoperiș își pierduse multe dintre plăcile de ardezie. Sub el erau o masă parădită și scaune răsturnate. O lampă se legăna ușor într-un cârlig prins de o coloană cojită. Lumina ei se mișca peste o curte plină cu buruieni. Un gard coșcovit separa casa de câmpuri.

De el stăteau sprijinite multe unelte. Lopeți, topoare, târnăcoape, toate mânjite de noroi, de parcă ar fi fost folosite din greu peste zi de o mulțime de lucrători, care le lăsaseră acolo ca să le pună la treabă și a doua zi. Unelte pentru săpat. Pe Calder îl cuprinse spaima, încetini pasul și se cutremură înfrigurat. Printr-o despărțitură în gard, lumina torței lui Deep dezvălui lanurile culcate la pământ și căzu peste o movilă proaspătă. Un maldăr cam până la genunchi, mare cât temelia unui hambar. Calder deschise gura, poate ca să rostească o ultimă cerere disperată, să negocieze un ultim târg, dar rămăsese fără cuvinte.

– Au muncit din greu, spuse Deep, când o altă movilă apărură din întuneric lângă prima.

– Trudă de sclav, zise Shallow, când torța o lumină și pe cea de-a treia.

– Se spune că războiul e o năpastă îngrozitoare, dar trebuie să cauți mult până găsești un gropar care să fie de acord cu asta.

Ultima groapă încă nu fusese umplută. Calder se înfioră când torța îi lumină marginile, la nici cinci pași depărtare, capătul ei îndepărtat pierzându-se în umbre. Deep ajunse la colț și aruncă o privire peste ea.

– Pfiii...

Vârî torța înăuntru, se întoarse și îi făcu semn cu mâna.

– Haide mai repede! Nu se schimbă nimic dacă te lălăi.

Shallow îl împinse și Calder continuă să-și târască picioarele. Gâtlejul i se strângea cu fiecare răsuflare, pe măsură ce marginile gropii deveneau mai vizibile cu fiecare pas.

Pământ, pietre și rădăcini de orz. Apoi, o mână palidă. Apoi, un braț golaș. Apoi, cadavre. Din ce în ce mai multe. Groapa era plină de ele, aruncate de-a valma într-o grămadă sinistră. Gunoaiele bătăliei.

Cele mai multe leșuri n-aveau nimic pe ele. Despuiate de orice țoală. Oare vreun gropar o să se aleagă cu pelerina bună a lui Calder? Mizeria și sângele arătau la fel în lumina torței. Niște pete negre pe pielea albă. Greu de spus ce brațe și picioare răsucite aparțineau unui cadavru sau altuia.

Fuseseră ei oameni cu două zile înainte? Oameni cu ambiții, speranțe și lucruri la care țineau? O adunătură de povești, întrerupte chiar la mijloc, rămase fără încheiere. Răsplata eroului.

Simți ceva cald pe picior și își dădu seama că se pișase pe el.

– Nu te îngrijora.

Vocea lui Deep era blândă, ca a unui tată ce-i vorbește unui copil speriat.

– Se întâmplă adesea.

– Am văzut de toate.

– Puțin spus.

– Tu stai aici!

Shallow îl apucă de umeri și îl întoarse cu fața spre groapă, moale și neajutorat. Nu ai crede niciodată că te supui atât de ușor și faci ce ți se zice când ți se apropie moartea. Dar așa se comportă toată lumea.

– Puțin mai la stânga.

Îl împinse ușor spre dreapta.

– Asta e stânga, nu?

– Aia e dreapta, tâmpitule!

– Rahat!

Shallow îl îmbrânci, Calder alunecă pe margine și tocul cizmei smulse câțiva bulgări de pământ, care căzură peste cadavre. Shallow îl prinse la timp și îl ajută să-și recapete echilibrul.

– Aici?

– Da, zise Deep. Bine, atunci.

Calder privea fix în jos. Începu să plângă în tăcere. Demnitatea nu părea să mai conteze prea tare. Cât de curând, va pierde și mai mult. Se întrebă cât de adâncă era groapa. Cu câte trupuri o va împărți când vor ridica uneltele dimineată ca să îi acopere cu pământ? O sută? Mai multe?

Se holbă la cel mai apropiat, chiar sub el, care avea o rană neagră în ceafă. Un cap, bănuiește Calder, deși îi venea greu să creadă că aparține unui om. Era doar un lucru căruia i se furase identitatea. Fusesse jefuit de toate... asta în cazul în care...

Fața îi aparținuse lui Dow cel Negru. Avea gura deschisă, pe jumătate plină cu noroi, dar acolo zăcea Protectorul Nordului, fără îndoială. Părea că zâmbește, cu un braț ridicat, parcă pentru a-l întâmpina pe Calder, ca pe un prieten vechi, invitându-l în ținutul morților. Înapoi în țărână. Ce repede se poate schimba totul! Din stăpânul tuturor, o bucată de carne într-o groapă.

Lacrimile fierbinți îi șiroiau pe obraji și străluceau în lumina torței când picurau în groapă, lăsând dăre proaspete prin mazăgă neagră de pe obrazul rece al lui Dow cel Negru. Dacă moartea în cerc ar fi fost o dezamăgire pentru el, atunci cât de rea era asta? Aruncat într-o groapă fără nume, fără niciun semn lăsat de cei dragi sau de cei care îl urăseră.

Bolborosea ca un bebeluș, răsuflând din greu din pricina durerii dintre coaste, păzind groapa și leșurile sclipind prin umezeala sărată a ochilor.

Când o vor face? Sigur, acum, dacă tot veniseră. O rafală de vânt se întee și îi răci lacrimile de pe obraji. Își lăsa capul pe spate, închise ochii, se strâmbă, gemu, de parcă ar fi simțit lama cuțitului alunecându-i în

spate. De parcă metalul intrase deja în el. Când o vor face? Sigur acum...

Vântul se opri și Calder crezu că aude un clinchet. Glasurile răsunau din spatele lui, din direcția casei. Rămase nemișcat o secundă, suspinând amarnic cu fiecare răsuflare.

– Pește pentru început, spuse cineva.

– Excelent!

Tremurând, chircindu-se, fiecare mișcare reprezentând un efort teribil, Calder se întoarse încet.

Deep și Shallow dispăruseră, torța lor licărind abandonată la marginea gropii. Dincolo de gardul strâmb, pe prispa dărăpănată, masa veche fusese acoperită cu o pânză curată și aranjată pentru cină. Un bărbat scotea farfurii dintr-un coș mare. Un altul stătea pe un scaun. Calder își șterse lacrimile cu dosul palmei care îi tremura îngrozitor, parcă nevenindu-i să-și creadă ochilor. Bărbatul de pe scaun era Întâiul dintre Magi.

Bayaz îi zâmbi.

– Măi, să fie, prințul Calder!

De parcă s-ar fi întâlnit întâmplător la târg.

– Te rog să stai cu mine.

Calder își șterse muci de pe buza de sus, așteptându-se în continuare ca un cuțit să se repeadă spre el din întuneric. Apoi, cu o încetineală de melc, genunchii tremurându-i atât de rău, încât își auzea rotulele ciocnindu-se prin pantalonii umezi de pișat, porni înapoi prin despărțitura din gard, spre prispă.

Servitorul îndreptă scaunul căzut, îl scutură de praf și îl pofti să se așeze. Calder se prăbuși în el, amorțit, cu ochii încă umezi și se uită cum Bayaz bagă o bucată de pește în gură, o mestecă încet, cu grijă, fără să se grăbească și apoi o înghite.

– Așadar, Șuvoiul Alb rămâne hotarul nordic la Engliei.

O clipă, Calder nu se mișcă, conștient de pufnetul ce dădea să-i iasă pe nas la fiecare răsuflare, fără să-l poată opri. Clipi des de câteva ori și

încuviință din cap.

– Ținutul dintre Șuvoiul Alb și râul Cusk, inclusiv orașul Uffrith va fi guvernat cu puteri depline de Copoiul. Va deveni protectorat al Uniunii, cu șase reprezentanți în Consiliul Deschis.

Calder încuviință din nou.

– Restul Nordului până la Crinna e al tău.

Bayaz vâri în gură ultima bucată de pește și arată spre împrejurimi gesticulând cu furculița.

– Dincolo de Crinna, Străinul-venit-să-bată e stăpân.

Ieri, Calder ar fi dat o replică șmecheră și sfidătoare, dar acum nu se gândea decât că e foarte fericit că nu ajunsese o bucată de carne însângерată în noroi și că își dorea tare mult să continue așa, fără să i se scurgă sângele din el.

– Da, croncăni el.

– Nu mai ai nevoie de timp... ca să cugeți?

O eternitate, într-o groapă plină cu leșuri, eventual?

– Nu, șopti Calder.

– Poftim?

Calder trase adânc aer în piept.

– Nu.

– E bine...

Bayaz își șterse gura cu un șervet din pânză și își ridică privirea.

– Mult mai bine. Cu adevărat o îmbunătățire a situației.

Servitorul creț zâmbi ușor ironic când luă farfuria lui Bayaz și o înlocui cu una curată. Probabil că și el avea același obicei ca al lui Calder, dar se bucura să-l vadă și la altcineva la fel de mult cum s-ar fi bucurat să-și vadă nevasta călărită de alt bărbat. Servitorul săltă capacul de deasupra unei farfurii cu un gest elegant.

– Ah, carnea, carnea!

Bayaz privi sclipirea cuțitului cât servitorul felie frumos carnea, cu un

talent orbitor.

– Peștele e foarte bun, dar cina nu începe cu adevărat până când nu se servește ceva care sângerează.

Servitorul adăugă legumele cu dexteritatea unui scamator, după care își întoarse zâmbetul superior spre Calder.

Bărbatul avea un aer ciudat, iritant de familiar. Numele lui îi stătea pe limbă lui Calder. Oare îl vizitase vreodată pe tatăl lui, într-o pelerină fină? Ori stătuse la focul lui Cap-de-Fier cu coiful unui mercenar pe cap? Ori se aflase lângă umărul Străinului-venit-să-bată, cu vopsea pe față și așchii de os înfipite în ureche?

– Carne, domnule?

– Nu, șopti Calder.

Nu se putea gândi decât la toată carnea care zăcea alături, în groapă, la doar câțiva pași distanță.

– Ar trebui să încerci, spuse Bayaz. Haide, pune-i puțină! Și ajută-l pe prinț, Yoru, are mâna dreaptă rănită.

Servitorul îi așeză carnea în farfurie. Sosul rubiniu sclipi în întuneric. Bărbatul se apucă să-i taie carnea cu o viteză înfricoșătoare, făcându-l pe Calder să tresară cu fiecare mișcare a cuțitului.

În fața lui, magul începuse deja să mestece fericit.

– Trebuie să recunosc, nu m-a încântat deloc tonul ultimei noastre conversații. Mi-a amintit cumva de tatăl tău.

Bayaz se opri de parcă ar fi așteptat un răspuns, dar Calder nu avea niciunul.

– Ia-o ca pe un mic compliment, dar și ca pe un avertisment serios. Mulți ani, eu și tatăl tău am avut... o înțelegere.

– Și ce bine i-a mers...

Vrăjitorul ridică din sprâncene.

– Scurtă memorie mai are familia ta! Câte daruri a primit din partea mea, cât l-am ajutat, câte sfaturi grozave i-am dat și cum a mai înflorit! Dintr-un purtător de oală de noapte a ajuns ditamai regele nordicilor. A

făurit o națiune acolo unde înainte nu găseai decât țărani gâlcevitori și rahați de porci.

Lama cuțitului lui Bayaz zgârie farfuria și glasul i se înăspri.

– Dar a devenit arogant în gloria lui și a uitat de datoriile pe care le avea. Și-a trimis fiii lui umflați să-mi ceară socoteală. *Socoteală!* șuieră magul, cu ochii sclipindu-i în orbite. *Mie!*

Calder simți cum i se usucă gâtul și cum se sufocă brusc când Bayaz se lăsă ușor pe spătarul scaunului.

– Bethod a întors spatele prieteniei noastre și alianțele lui s-au făcut praf. Toate marile lui realizări s-au ofilit, a murit acoperit de sânge și a fost îngropat într-un loc fără niciun semn. E o lecție în toate astea. Dacă tatăl tău și-ar fi plătit datoriile, poate și azi ar mai fi fost regele nordicilor. Am speranțe mari că vei învăța din greșelile lui și îți vei aminti care-ți sunt datoriile.

– Nu am primit nimic de la tine.

– N-ai... primit... nimic?

Bayaz rosti fiecare cuvânt ținându-și buzele.

– Nu vei ști niciodată și nici nu vei înțelege nenumăratele feluri în care am intervenit pentru tine.

– Povestea e lungă, zise servitorul arcuindu-și o sprânceană.

– Crezi că lucrurile au mers în favoarea ta doar pentru că ești fermecător? Sau viclean? Sau neobișnuit de norocos?

Calder chiar credea că astea erau motivele.

– Șarmul te-a salvat de asasinii Deșiratului în timpul recrutărilor sau cei doi nordici năzdrăvani pe care i-am trimis să vegheze asupra ta?

Calder nu răspunse.

– Oare viclenia te-a salvat în bătălie sau poruncile mele date lui Brodd Zece-Feluri să te ferească de primejdii?

Nici de data asta Calder nu avea vreun răspuns.

– Zece-Feluri? îngăimă el.

– Uneori, e dificil să deosebești prietenii de dușmani. I-am cerut să pretindă că e omul lui Dow cel Negru. Pesemne că și-a jucat rolul mult prea bine. Am auzit că a murit.

– Se mai întâmplă, rosti răgușit Calder.

– Ție nu.

„Încă” rămase nerostit, dar îl asurzi pe Calder cu puterea lui.

– Deși l-ai înfruntat pe Dow cel Negru într-un duel pe viață și pe moarte. Oare norocul a înclinat balanța spre tine când Protectorul Nordului a căzut mort la picioarele tale sau a fost vechiul meu prieten Străinul-venit-să-bată?

Calder simți că se afundase până la piept în nisipuri mișcătoare și abia acum își dăduse seama.

– E omul tău?

Bayaz nu jubilă și nici nu chicoti. Părea aproape plictisit.

– Îl știu încă de pe vremea când i se spunea Sâmburel. Dar oamenii mari au nevoie de nume pe măsură, nu, Calder cel Negru?

– Sâmburel, murmură el, încercând să asocieze numele cu muntele ăla de om.

– Nu l-aș folosi în fața lui.

– Nici nu-i ajung la față.

– Puțini îi ajung. Vrea să aducă progresul în ținuturile mlăștinoase.

– Îi doresc mult noroc.

– Norocul ține-l pentru tine. Eu ți l-am dat.

Calder era mult prea ocupat să găsească o cale de scăpare.

– Dar Străinul-venit-să-bată a luptat pentru Dow. De ce să nu lupte pentru Uniune? Ați fi putut câștiga în cea de-a doua dimineață și toată lumea ar fi fost scutită de...

– N-a fost mulțumit cu prima mea ofertă.

Bayaz culese posomorât legumele cu furculița.

– Și-a demonstrat valoarea, așa că am făcut o înțelegere mai bună.

– Adică totul a fost o neînțelegere asupra prețului?

Magul își înclină capul într-o parte.

– Dar tu ce crezi că e un război?

Cuvintele adânciră tăcerea dintre ei cu o putere remarcabilă.

– Mai sunt și alții care au datorii.

– Caul Fiori-îți-dau.

– Nu, spuse servitorul. Intervenția lui a fost o întâmplare fericită.

Calder clipi nedumerit.

– Dar fără el... Dow m-ar fi făcut arșice.

– Planurile bune nu previn și întâmplările nefericite, spuse Bayaz. Ba dimpotrivă. Se asigură că toate întâmplările sunt fericite. Nu sunt un jucător atât de neglijent, încât să pariez pe un singur lucru. Dar Nordul a dus tot timpul lipsă de material bun și trebuie să admit că tu ești preferatul meu. Nu ești vreun erou, Calder. Îmi place asta. Tu vezi oamenii așa cum sunt în realitate. Ai viclenia tatălui tău, ambiția lui, lipsa de scrupule, dar nu și mândria lui.

– Mândria mi s-a părut dintotdeauna un efort inutil, murmură Calder. Toată lumea servește pe cineva.

– Ține minte asta și o să-ți meargă bine. Uită de ea și, ei bine...

Bayaz vâri o bucată de carne în gură și o mestecă zgomotos.

– Sfatul meu ar fi să ții mereu groapa aia cu leșuri la picioarele tale. Și sentimentul pe care l-ai avut când te-ai holbat în ea, așteptându-ți moartea. Neajutorarea îngrozitoare. Cum ți se făcea pielea de găină, așteptând lovitura cuțitului. Regretul că nu ai terminat tot ce era de terminat. Teama pentru cei pe care îi lăsai în urma ta.

Îi zâmbi larg.

– Începe-ți fiecare dimineată și sfârșește fiecare seară pe buza acelei gropi. Amintește-ți, fiindcă uitarea e blestemul puterii. Și te poți trezi din nou holbându-te la propriul mormânt, dar cu rezultate mai puțin fericite. E suficient să mă sfidezi.

– Mi-am petrecut ultimii zece ani în genunchi, în fața unuia sau a

altuia.

Calder nu trebuia să mintă. Dow cel Negru îl lăsase să trăiască, apoi îi ceruse supunere, apoi trecuse la amenințări. Și uite cum se terminase totul.

– Genunchii mei se îndoaie foarte ușor.

Magul plescăi din buze, după ce înghiți și ultimul morcov și așeză tacâmurile pe farfurie.

– Asta mă bucură nespus. Nici nu-ți poți închipui câte conversații de acest fel am avut cu oamenii cu genunchi țepeni. Dar nu mai am răbdare pentru ei. Însă pot fi generos cu cei care înțeleg. La un moment dat, e posibil să trimit pe cineva care să-ți ceară unele... favoruri. Când ziua aceea va veni, sper să nu mă dezamăgești.

– Ce fel de favoruri?

– Felul de favoruri care te vor împiedica să o mai apuci pe căi greșite însoțit de oameni cu cuțite.

Calder își dresе glasul.

– Voi fi întotdeauna dornic să ofer asemenea favoruri.

– Bun. În schimb, vei primi aur de la mine.

– Asta e generozitatea magilor? Aurul?

– Dar la ce te așteptai? La o rețetă magică? Asta nu e o carte cu basme pentru copii. Aurul înseamnă tot. Putere, dragoste, siguranță. Sabie și scut laolaltă. Nu există un dar mai mare. Dar, după cum se întâmplă adesea, mai am și alt dar.

Bayaz se opri ca un bufon gata să trântască o glumă.

– Viața fratelui tău.

Lui Calder îi zvâcni obrazul. Speranță? Sau dezamăgire?

– Solz e mort.

– Nu. Și-a pierdut mâna dreaptă la Vechiul Pod, dar trăiește. Uniunea va elibera toți prizonierii. Un gest de bunăvoință, ca parte a unui tratat de pace istoric, cu care tu ai fost de acord. Îți poți lua nerodul mâine la amiază.

– Și ce să fac cu el?

– Departe de mine gândul să-ți spun ce să faci cu darul tău, dar nu poți ajunge rege fără unele sacrificii. Doar vrei să fii rege, nu?

– Da.

Lucrurile se schimbaseră semnificativ de când începuse noaptea, dar în privința asta Calder era mai sigur ca niciodată.

Întâiul dintre Magi se ridică în picioare, își luă bastonul și servitorul lui se apucă să strângă farfuriile.

– Atunci, un frate mai mare e o piedică îngrozitoare.

Calder îl urmări un moment cum privește calm peste câmpurile întunecate, de parcă erau pline cu flori și nu cu leșuri.

– Ai mâncat aici, la niciun pișat distanță de un mormânt imens... doar ca să-mi arăți cât ești de nemilos?

– Dar chiar totul trebuie să aibă un motiv sinistru? Am mâncat aici fiindcă mi-era foame.

Bayaz își înclină capul într-o parte, uitându-se la Calder de sus. Așa cum o pasăre se uită la o râmă.

– Mormintele nu înseamnă nimic pentru mine, oricum.

– Cuțite, murmură Calder, amenințări, mită și război?

Ochii lui Bayaz străluciră în lumina lămpii.

– Da?

– Ce rahat de vrăjitor ești?

– Genul căruia i te supui.

Servitorul se întinse spre farfuria lui, dar Calder îl apucă de încheietură.

– Las-o! Posibil să mi se facă foame mai târziu.

Magul zâmbi.

– Ce ți-am zis eu, Yoru? Are un stomac mai puternic decât credea.

Bayaz se îndepărtă fluturând mâna peste umăr în semn de la revedere.

– Cred că, deocamdată, Nordul se află pe mâini bune.

Servitorul lui Bayaz luă coșul, coborî lampa și își urmă stăpânul.

– Unde e desertul? strigă prințul după ei.

Servitorul îi oferi un ultim zâmbet răutăcios.

– Dow cel Negru îl are.

Licărul lămpii îi însoți pe lângă casă și apoi dispăru. Calder rămase în întuneric și se cufundă în scaunul de răchită, cu ochii închiși, abia respirând, copleșit de două sentimente contradictorii, dezamăgire zdrobitoare și o ușurare nemaipomenită.

DOAR DESERTURI

Dragul meu prieten de încredere,
Îmi revine marea plăcere să te anunț că anumite împrejurări îmi permit să te invit înapoi în Adua, ca să-ți reiei poziția între Cavalerii Corpului de Gărzi și locul tău ca prima mea gardă.

Ți-am dus dorul. În timpul absenței tale, scrisorile tale mi-au adus mereu liniște și încântare. În ceea ce privește orice greșeli din partea ta, le-am iertat de mult timp. Iar dacă eu ți-am greșit cu ceva, sper din inimă să mă ierți și tu. Te rog, anunță-mă că putem continua la fel cum eram înainte de Sipani.

Suveranul tău,
Marele rege al Engliei, Stariklandului și al Ținuturilor Mijlocii, Protector pentru Westport și Dakoska, Augusta Maiestate...

Gorst nu putu să citească mai departe. Închise ochii și lacrimile îi înțepară pleoapele. Lipi hârtia mototolită de piept, așa cum ai îmbrățișa o iubită. De câte ori visase bietul, batjocoritul și exilatul de Bremer dan Gorst la acest moment? *Oare visez acum?* Își mușcă limba cu gust acru și dulceața sângelui îi aduse ușurarea așteptată. Deschise ochii din nou și

lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji, holbându-se la scrisoare prin ceața umedă.

Dragul meu prieten de încredere... locul tău ca prima mea gardă... liniște și încântare... la fel cum eram înainte de Sipani... La fel cum eram înainte de Sipani...

Se încruntă. Își șterse lacrimile cu dosul palmei și se uită la dată. Scrisoarea fusese trimisă cu șase zile în urmă. *Înainte să lupt la râu, la pod, la Eroii. Înainte de începerea bătăliei.* Nici nu știa dacă să râdă sau să plângă și mai tare, așa că le făcu pe amândouă, cutremurându-se de chicoteli plângăcioase, stropind scrisoarea cu picături de salivă, plin de fericire.

Ce mai conta de ce? *Am ceea ce merit.*

Năvăli afară din cort și se simți de parcă nu ar mai fi văzut niciodată lumina soarelui. Simpla plăcere a căldurii dătătoare de viață pe chipul lui, mângâierea vântului îl încântară. Privi în jur cu ochi umezi și mirați. Fâșia de pământ ce cobora blând spre râu, o groapă de gunoi plină de mâl și de resturi când se târâse el în cort, devenise o grădină fermecătoare, multicoloră. Cu fețe pline de speranță și cu pălăvrăgeli molcome și plăcute urechii. Cu râsete și triluri de păsărele.

– Vă simțiți bine? întrebă Rurgen cu o expresie ușor îngrijorată, din câte își dădea seama Gorst prin vălul de lacrimi.

– Am o scrisoare de la rege, chițai el, fără să-i mai pese cum îi sună glasul.

– Ce e? întrebă Younger. Vești proaste?

– Nu, bune.

Îl apucă pe Younger pe după umeri și băiatul gemu când îl strânse tare în brațe.

– Cele mai bune.

Îl apucă pe Rurgen cu celălalt braț și-i ridică pe amândoi de la pământ, strângându-i așa cum ar face un tată iubitor cu fiii lui.

– Mergem acasă.

Gorst pășea într-un fel neobișnuit pentru el. Aproape Țopăia. Fără armură, se simțea atât de ușor, încât avea senzația că poate sări în orice moment spre cerul senin. Aerul mirosea mai dulce, chiar dacă izul de latrină nu dispăruse, și îl trase adânc în piept. Toate rănilor lui, toate durerile și suferințele, toate dezamăgirile lui jalnice se topiseră în strălucirea de neoprit.

M-am născut din nou.

Drumul spre Osrung – sau spre ruina arsă care fusese Osrung – era ticsit de chipuri zâmbitoare. Câteva târfe îi aruncară săruturi dintr-o căruță și Gorst le răspunse la fel. Un băiat schilodit scotea sunete fericite și Gorst îi ciufuli părul voios. O coloană de răniți trecu târâș pe lângă el. Unul în cârje, aflat în față, îl salută din cap și Gorst îl îmbrățișă, îl sărută pe frunte și porni mai departe, zâmbind.

– Gorst! E Gorst!

Răsunară câteva urale, iar Gorst surâse și își agită bucuros pumnul jultit. *Bremer dan Gorst, eroul de pe câmpul de luptă. Bremer dan Gorst, confidentul regelui. Cavalerul Corpului de Gărzi, prima gardă a marelui rege al Uniunii, nobil, drept și iubit de toți. Putea să facă orice. Putea să aibă orice.*

Scenele vesele se desfășurau pretutindeni. Un bărbat cu trese de sergent era căsătorit de un colonel al regimentului său cu o femeie bucălată și cu flori în păr, în timp ce mai mulți camarazi de-ai săi fluierau sugestiv. Un stegar nou, absurd de tânăr, zâmbea în lumina soarelui, purtând culorile regimentului său, iar soarele auriu al Uniunii strălucea mândru. *Poate exact același steag pe care Mitterick îl pierduse atât de neglijent cu o zi în urmă? Ce repede sunt uitate unele greșeli. Incompetentul e răsplătit la fel cu cel nedreptățit.*

Parcă drept ilustrare a părerii sale, îl zări pe Felnigg lângă drum, în noua lui uniformă, înconjurat de ofițerii săi, necăjindu-l până la lacrimi pe un tânăr locotenent ce stătea lângă o căruță răsturnată, din care căzuseră echipamente, arme și, dintr-un motiv sau altul, și o harpă imensă. Obiectele arătau precum mațele unei oi moarte.

– Domnule general Felnigg! strigă Gorst vesel. Felicitări pentru promovare!

Nici că se putea găsi un bețiv pedant care să merite mai puțin o asemenea poziție. Pentru scurt timp, luă în calcul posibilitatea să-l provoace pe om la duel, ca să mai reducă din rușinea de acum două seri când se purtase ca un laș. Apoi, posibilitatea de a-l împinge într-un șanț când trecu pe lângă el. Dar am alte treburi acum.

– Mulțumesc, domnule colonel Gorst. Aș vrea să-ți aduc la cunoștință cât de mult îți admir...

Gorst nici măcar nu se sinchisi să-și găsească scuze. Pur și simplu îl ignoră, trecu prin mijlocul grupului, croindu-și drum printre ofițeri – mare parte dintre ei foști apropiați ai mareșalului Kroy – ca un plug prin pământ și îi lăsa trăncănind și pufnind. *Să vă ia dracu' pe toți, sunt liber! Liber!* Sări și agită pumnul în aer.

Până și rănitul de lângă porțile arse ale Osrungului părea fericit când ajunsese lângă el. Îl lovi ușurel cu pumnul în umăr, rostind încurajări banale. *Bucură-te alături de mine, schilodule, mortăciune! Am multă fericire de oferit.*

Dădu cu ochii de ea, în mijlocul suferinzilor, împărțind apă. *Ca o zeiță a milei. Ah, alină-mi durerea!* Nu mai avea nicio frică acum. Știa ce vrea să facă. Ce trebuia să facă.

– Finree! strigă el, după care își dresе glasul și încercă din nou, cu un ton mai jos. Finree!

– Bremer! Pari... fericit.

Tânăra ridică o sprânceană întrebătoare, de parcă pe chipul lui un zâmbet arăta la fel de absurd ca pe fața unui cal, ca pe o piatră sau ca pe un cadavru. *Obişnuiește-te cu el, fiindcă nu mai pleacă nicăieri.*

– Sunt foarte fericit. Voiam să-ți spun... *Te iubesc.* La revedere! Mă întorc în Adua în seara asta.

– Serios? Și eu.

Inima lui tresări.

– Imediat ce soțul meu se va simți destul de bine ca să fie mișcat.

Inima lui se prăbuși.

– Mi-au zis că n-o să mai dureze mult.

Fata părea deranjant de încântată.

– Bun, bun.

Să-l ia dracu'. Gorst își dădu seama că-și încleștase pumnul, așa că îl relaxă. *Nu, nu, uită de el! E un nimic. Eu sunt câștigătorul și asta e momentul meu.*

– Am primit o scrisoare de la rege azi-dimineață.

– Serios? Și noi.

Finree începu să vorbească repede și îl apucă de braț, cu ochii strălucindu-i. Inima lui tresări din nou, de parcă atingerea ei ar fi fost o altă scrisoare de la Maiestatea Sa.

– Hal și-a recăpătat poziția în Consiliul Deschis.

Se uită pe furiș în jur, apoi îi șopti răgușit:

– O să fie lordul guvernator al Engliei!

Se lăsă o pauză lungă, stânjenitoare, cât Gorst încercă să înțeleagă ce aude. *Ca un burete care suge o băltoacă de pișat.*

– Lord... guvernator?

Un nor parcă acoperise soarele. Nu-i mai încălzea fața atât de tare.

– Îți dai seama? Va fi și o paradă, din câte se pare.

– O paradă!

De târfe! O adiere rece se stârni și îi intră pe sub cămașă.

– Merită din plin.

A stat pe un pod distrus și primește o paradă?

– Tu meriți.

Unde e parada mea, futu-i mama mă-sii?

– Și scrisoarea ta?

Scrisoarea mea? Scrisoarea mea categoric de jenantă?

– Ah... regele m-a rugat să-mi reiau vechea poziție ca primă gardă.

Cumva, nu mai reuși să transmită entuziasmul care-l cuprinsese când deschisese scrisoarea. *Nu lord guvernator, o, nu! N-am nimic asemănător cu poziția de lord guvernator. Doar o slujbă în care îl țin de mână pe rege. Primul sugător al regelui. Te implor, Maiestate, nu te șterge la cur, lasă-mă pe mine!*

– Ce veste grozavă!

Finree zâmbi ca și cum totul se terminase cu bine.

– Războiul e plin de ocazii, la urma urmei, oricât de îngrozitor ar fi.

E o veste de rahat. Triumful meu e egal cu zero. Ghirlandele mele s-au ofilit.

– Credeam că...

Fața i se strâmbă. Nu mai reuși să se agațe de zâmbetul fals.

– Succesul meu pare mărunț acum.

– Mărunț? Nici pomeneală, n-am vrut să...

– Niciodată nu voi avea ceva extraordinar, nu-i așa?

Finree clipi nedumerită.

– Eu...

– Nu te voi avea niciodată.

Ea făcu ochii mari.

– Să ai... ce?

– Nu te voi avea niciodată. Sau pe cineva ca tine.

Obrajii pistruiți ai lui Finree se înroșiră.

– Lasă-mă să fiu sincer! Războiul e îngrozitor, spui tu?

Îi șuieră cuvintele direct în fața ei tulburată.

– *Rahat!* spun eu. *Iubesc* al dracului de tare războiul.

Vorbele nerostite ieșiră din el cu furia apei care fierbe. Nu le mai putea opri și nici nu voia.

– În curțile de vis, în saloanele de primire și în parcurile drăgălașe din Adua, sunt un rahat ratat care chițăie. Un falset stânjenitor. Un clovn ridicol.

Se aplecă și mai aproape de ea, bucurându-se s-o vadă tresărind.
Numai așa va ști că exist. Atunci, așa să fie.

– Dar pe câmpul de luptă? Pe câmpul de luptă, sunt *un zeu*. Iubesc războiul! Oțelul, mirosul, cadavrele. Mi-aș dori să fie și mai multe. În prima zi, i-am alungat pe nordici singur la râu. Singur! A doua zi, am ocupat podul! Eu! Ieri am urcat la Eroii. *Iubesc* războiul! Mi-aș dori... să nu se fi terminat. Mi-aș fi dorit... Mi-aș fi dorit...

Dar mai repede decât se așteptase, fântâna secă. Rămase nemișcat, gâfâind, zgâindu-se la ea. Ca un bărbat care își strangulase soția și care își revenise brusc din nebunie, habar n-avea ce să facă în continuare. Se întoarse ca să scape, dar mâna lui Finree încă se afla pe brațul lui, iar degetele ei i se înfipseră adânc în carne, trăgându-l înapoi.

Roșeața șocului se mai ștersese, dar pe chipul ei apărură o furie nemaipomenită. Finree strânse din dinți.

– Ce s-a întâmplat la Sipani?

Acum venise rândul lui să se înroșească până la urechi. De parcă numele ar fi fost o palmă peste față.

– Am fost trădat.

Se strădui ca ultimul cuvânt s-o rănească, așa cum ea îl rănise înainte, dar glasul lui își pierduse tăria.

– Am fost țapul ispășitor.

O behăială jalnică, într-adevăr.

– După toată loialitatea mea, după toată sânguința mea...

Căută mai multe cuvinte, dar vocea lui nu era obișnuită să le rostească. Scoase o văicăreală ascutită și fata rânji.

– Am auzit că atunci când au venit după rege, tu erai mort de beat cu o târfă.

Gorst înghiți în sec. Dar nu putu să nege. Ieșise împleticindu-se din încăperea aia, cu capul vâjâind, chinându-se să-și prindă cureaua și să-și scoată sabia în același timp.

– Am auzit că nu a fost prima dată când te-ai făcut de râs și că regele te mai iertase și înainte. Și că, din păcate, Consiliul Închis nu l-a mai lăsat să o facă din nou.

Finree îl privi de sus și până jos, cu buzele strânse.

– Zeul câmpului de luptă, zici? Zeii și demonii pot semăna adesea cu noi, oamenii mărunți. Te-ai dus la un râu, la un pod și la un deal, dar ce-ai făcut acolo cu excepția unui măcel? Ce-ai făcut? Pe cine-ai ajutat?

Gorst nu se mișcă un moment, toată bravura lui risipindu-se cât ai clipi. *Are dreptate. Și nimeni nu știe asta mai bine decât mine.*

– Pe nimeni, șopti el.

– Așadar, iubești războiul. Obişnuiam să cred că ești un bărbat cumsecade. Însă acum văd că m-am înșelat.

Își lipi arătătorul de pieptul lui.

– Ești un *erou*.

Îi întoarse spatele cu o privire ucigătoare de dispreț și îl lăsă în mijlocul răniților. Parcă nu mai arătau atât de fericiți pentru el ca înainte. Păreau că suferă din pricina durerilor mari. Trilul păsării se dovedi a fi un croncănit sinistru acum. Exaltarea lui fusese doar un castel de nisip fermecător, distrus de valul nemilos al realității. Avea impresia că e făcut din plumb.

Sunt blestemat pe vecie să mă simt așa? Un gând deloc comod prinse contur în mintea lui. Oare așa mă simțeam... înainte de Sipani? Se încruntă după ce Finree dispăru în cortul pentru răniți. S-a întors la statutul ei de nevestă tânără și neghioabă a unui lord guvernator. Își dădu seama prea târziu că ar fi trebuit să sublinieze că el îi salvase soțul. Nimeni nu spune lucrurile potrivite la momentul potrivit. O afirmație stupefiantă dacă se putea spune așa. Oftă din adâncul sufletului. De-aia îmi țin de obicei rahaturile astea de gânduri numai pentru mine.

Gorst se răsuci pe călcâie și plecă târșâindu-și picioarele în după-amiaza mohorâtă, cu pumnii strânși, uitându-se încruntat la Eroi, niște dinți negri ce se profilau pe cer din vârful dealului solemn.

Pe toți zeii, trebuie să mă bat cu cineva. Cu oricine.

Dar războiul se terminase.

CALDER CEL NEGRU

— Încuviințează, te rog.

— Să încuviințez?

Fiori se întoarse să se uite la el și, mișcându-și încet capul, încuviință.

— Încuviințează, și e ca și făcut.

— Atât de simplu, murmură Calder, cocoșându-se în șaua lui.

— Da, atât de simplu.

Atât de ușor. Doar dai din cap că ești de acord și devii rege. Doar dai din cap și îți ucizi fratele.

Era foarte cald afară. Doar câteva fuioare de nori atârnavă pe cerul de deasupra dealurilor, albinele bâzâiau, plutind pe deasupra florilor galbene de la marginea lanului de orz, iar râul scliffea argintiu. Probabil era ultima zi călduroasă, înainte ca toamna să alunge definitiv vara și să pregătească venirea iernii. O zi potrivită pentru vise leneșe și stat cu picioarele în apele mici ale râului. Poate că la nici o sută de pași mai jos, pe cursul râului, câțiva nordici se dezbrăcaseră până la brâu și făceau exact asta. Puțin mai departe, pe malul celălalt, vreo doisprezece soldați ai Uniunii făceau exact asta. Râsetele lor ajungeau la urechile lui Calder, peste susurul vesel al apei. Dușmani de moarte până mai ieri, iar acum se jucau precum copiii, destul de aproape ca să se stropească unii pe alții.

Pace. Și se presupunea că e un lucru bun.

O propovăduia de luni întregi, visând la ea, uneltind pentru ea, cu

puțini aliați și recompense și mai puține și iată-l unde ajunsese. Ar fi fost o zi numai bună pentru un surâs ironic, dar lui Calder i se părea mai ușor să ridice unul dintre Eroi decât colțurile buzelor. Întâlnirea lui cu Întâiul dintre Magi îi atârnase niște greutate imense pe ele, împiedicându-l totodată să doarmă măcar un pic. Asta și gândul la întâlnirea care urma.

– Nu e el? întrebă Fiori.

– Unde?

Nu se vedea decât un om pe pod, pe care nu-l recunoștea.

– El e.

Calder se uită printre gene, apoi își duse mâna streășină la ochi.

– Pe toți...

Până noaptea trecută, crezuse că fratele său fusese ucis. Nu se înșelase niciodată mai tare. Solz era o fantomă ce se târâse afară din ținutul morților și gata să fie înhățat înapoi de o adiere. Chiar și de la distanța asta părea ofilit și împuținat. Părul gras i se lipise de cap. Șchiopăta de mult, dar acum abia își târșăia piciorul, gheata lui stângă târând după ea pietrele vechi. Pe umeri avea o pătură ponosită, pe care o ținea strânsă de colțuri cu două degete de la mâna stângă. Brațul drept îi atârna neputincios.

Calder descălecă încet, aruncând frâiele pe gâtul calului. Coastele rănite începură să-l doară când alergă să-și ajute fratele.

– Doar dă din cap, se auzi șoapta lui Fiori.

Calder îngheță și simți un ghem în stomac. Dar își văzu de drum.

– Frate!

Solz se uită la el ca un om care nu mai văzuse soarele de multe zile. Avea fața umflată, cu julituri ce prinseseră coajă pe o parte și o tăietură neagră pe toată lungimea nasului.

– Calder?

Schiță un surâs slab și Calder văzu că-și pierduse dinții din față, iar sângele i se uscaseră pe buzele crăpate. Dădu drumul păturii ca să ia mâna lui Calder și pătura alunecă, oprindu-se pe ciotul ce-i mai rămăsese din

brațul drept. Parcă era pruncul ținut de o cerșetoare. Calder se trezi holbându-se fascinat la lipsa brațului. Ciudat, caraghios aproape în felul în care fusese retezat, cu cotul umflat de bandaje murdare și pătate cu sânge maroniu.

– Aici.

Își desfăcu pelerina și îi înveli umerii. Mâna lui ruptă se revoltă și îi oferi senzații neplăcute.

Solz arăta prea palid și prea sleit de puteri ca să-l oprească.

– Ce-ai pățit la față?

– Ți-am urmat sfatul și m-am luptat.

– Și cum a mers?

– Dureros pentru toată lumea implicată, spuse Calder, chinându-se să închidă catarama cu o mână și cu degetul mare de la cealaltă.

Solz așteptă, legănându-se de parcă urma să se prăbușească în orice clipă, clipind des și uitându-se peste lanul de orz.

– Atunci, bătlia s-a terminat? întrebă el răgușit.

– S-a terminat.

– Cine a câștigat?

– Noi, zise Calder după o pauză.

– Vasăzică Dow a reușit.

– Dow e mort.

Ochiul însângerat al lui Solz se făcu mare.

– În bătlie?

– După aceea.

– Deci s-a întors în țărână.

Solz își mișcă umerii cocârjați sub pelerină.

– Bănuiesc că urma să se întâmple.

Calder nu se putea gândi decât la groapa ce se deschisese sub vârfurile cizmelor sale.

– Întotdeauna urmează să se întâmple.

– Și cine i-a luat locul?

O altă pauză. Hohotele de râs ale soldaților care înotau venită aduse de vânt, apoi se risipiră în foșnetul lanului.

– Eu.

Gura rănită a lui Solz se căscă prosteste.

– Acum mi se spune Calder cel Negru.

– Calder... cel Negru!

– Hai să te urcăm pe cal.

Calder își conduse fratele. Fiori nu-și dezlipi privirea de pe ei.

– Voi doi sunteți de aceeași parte acum? întrebă Solz.

Fiori își lipi un deget de obrazul cu cicatrice și trase pielea în jos, astfel încât ochiul metalic să-i iasă din orbită.

– Sunt cu ochiul pe el.

Solz se întinse spre cobur cu brațul drept, se opri și se prinse de el cu stângul. Găsi scărița cu un picior nesigur și dădu să se ridice. Calder îi sprijini genunchiul cu mâna ca să reușească. În copilărie, Solz obișnuia să-l urce în șa. Uneori îl arunca, pur și simplu, deloc cu blândețe. Cum se mai schimbaseră lucrurile!

Porniră tustrei pe cărare. Solz, cocoșat în șaua lui, cu frâiele atârându-i din mâna stângă lipsită de vlagă, clătinând din cap la fiecare pas al calului. Calder călărea mohorât lângă el. Fiori îi urma ca o umbră. Doamna cu Coasa îi pândea, pitită la spatele lor. Străbătură câmpuri, într-o plimbare interminabilă, spre deschizătura din zidul lui Clail, unde Calder înfruntase asaltul Uniunii cu câteva zile înainte.

Inima îi bătu la fel de repede ca atunci. Uniunea se retrăsese lângă râu în dimineața aceea și băieții lui Alb-ca-Neaua se aflau la nord, în spatele Eroilor, dar încă existau ochi curioși în jur. Câțiva jefuitori de cadavre se agitară prin orzul culcat la pământ, căutând fleacuri pe care ceilalți le rataseră. Adunând capete de săgeți, cataramă sau orice altceva ce putea fi transformat în cupru. Doi bărbați călcau nepăsători prin lan, la est, unul dintre ei cu o undiță pe umăr. Ciudat, cât de repede un câmp de luptă

devenise din nou doar o bucată de pământ! Într-o zi, fiecare bucățiță din el reprezenta ceva pentru care oamenii își dădeau viața. Apoi, în următoarea zi, doar o cărare de aici până acolo. Uitându-se în jur, Calder surprinse privirea lui Fiori și ucigașul își săltă puțin bărbia, întrebându-l în tăcere același lucru. Calder își smuci capul brusc, precum o mână care se ferește de o oală fierbinte.

Mai omorâse oameni înainte. Îl omorâse pe Brodd Zece-Feluri cu propria sabie la câteva ore după ce omul îi salvase viața. Poruncise moartea lui Forley-Molâul din orgoliu. Să omoare un om când jilțul lui Skarling era premiul n-ar fi trebuit să-i facă mâinile să tremure pe frâie, nu?

– De ce nu m-ai ajutat, Calder?

Solz își scosese ciotul prin despărțitura pelerinei și acum îl privea încruntat, strângând din dinți.

– La pod. De ce n-ai venit?

– Am vrut.

Mincinosule, mincinosule!

– Am descoperit că în pădurile de peste râu se ascundeau oameni ai Uniunii. Chiar în dreptul flancului nostru. Am vrut să vin, dar n-am putut. Îmi pare rău.

Măcar atât era adevărat. Chiar îi părea rău. Dacă încălzea pe cineva.

– Ei bine...

Fața lui Solz deveni o mască a suferinței când își vârî ciotul la loc, sub pelerină.

– Se pare că ai avut dreptate. Lumea are nevoie de mai mulți gânditori și de mai puțini eroi.

Îl privi pentru o clipă și ochii lui Solz îl făcură pe Calder să se strâmbe.

– Întotdeauna ai fost cel isteț.

– Nu. Tu ai avut dreptate. Uneori, trebuie să te lupți.

Se opri puțin. Aici pământul își arăta cicatricele. Recolte călcate în picioare, săgeți rupte și împrăștiate, resturi de echipament în jurul

tranșeelor năruite. Înainte de zidul lui Clail, pământul se înmuiase, apoi se întărise din nou, păstrând urmele de ghete, de copite, de palme și tot ceea ce mai rămăsese din oamenii care muriseră acolo.

– Ia tot ce poți prin vorbe, murmură Calder, dar cuvintele unui om înarmat sună mult mai dulce. Așa cum ai spus. Așa cum a spus tata.

Și oare nu mai spusese ceva și despre familie? Că nimic nu e mai important? Și despre milă? Să te gândești întotdeauna la milă?

– Când ești tânăr, crezi că tatăl tău le știe pe toate, explică Solz. Acum încep să-mi dau seama că s-a înșelat de mai multe ori. Uită-te cum a sfârșit, în definitiv.

– Adevărat.

Fiecare cuvânt rostit însemna o piatră grea ridicată de pe inimă. Cât timp trăise Calder cu frustrarea că maldărul ăsta de carne bătut în cap îi stă în cale? Câte lovituri, batjocuri și insulte îndurase din partea lui? Pumnul i se strânse în jurul metalului din buzunar. Lanțul tatălui său. Lanțul lui. Nu e nimic mai important decât familia? Sau familia e cea care te trage în jos?

Îi lăsară pe jefuitorii de cadavre în urmă și scena luptei de asemenea. Își continuară tăcuți drumul, trecând pe lângă ferma unde Solz îl trezise cu câteva dimineți înainte. Unde Bayaz îi oferise o trezire și mai aspră decât cea din noaptea anterioară. Era un test? Să vadă dacă prințul e suficient de nemilos pentru gusturile lui de vrăjitor? Fusesse acuzat de multe lucruri, dar niciodată că e prea nemilos.

De când visa să-i ia locul tatălui său?

Chiar dinainte ca acesta să-l piardă, iar acum nu mai avea decât un mic gard de sărit. Nu trebuia decât să încuviințeze scurt din cap. Se uită pieziș la Solz. O epavă irecuperabilă. Un gard deloc greu de sărit pentru un om ambițios. Calder fusese acuzat de multe lucruri, dar niciodată pentru că îi lipsise ambiția.

– Tu semănai cu tata, spuse Solz. Am încercat și eu, dar... n-am reușit niciodată. Întotdeauna am crezut că vei fi un rege mai bun.

– Poate, șopti Calder.

Sigur.

Fiori se ținea în spatele lor aproape, cu frâiele într-o mână și cu cealaltă sprijinită în șold. Nu exista om mai relaxat decât el, așa cum se legăna încet în ritmul mișcărilor calului. Însă vârfurile degetelor mângâiau când și când mânerul sabiei, băgată în teacă, dar la îndemână. Sabia care-i aparținuse lui Dow cel Negru. Sabia care-i aparținuse Sângerosului Nouă. Fiori ridică din sprânceană, întrebând iarăși.

Calder simți cum i se urcă sângele în cap. Acum venise momentul. Ar fi putut avea tot ce-și dorea.

Bayaz avea dreptate. Nu puteai ajunge rege fără să faci anumite sacrificii.

Calder inspiră adânc și ținu aerul în piept. Acum.

Și dădu încet din cap.

Mâna lui Fiori alunecă fără grabă. Până și calul lui încetini ușor pasul.

– Poate că sunt fratele mai bun, spuse Calder, dar tu ești cel mai mare.

Își apropie calul de al lui și scoase lanțul din buzunar. I-l puse la gât, i-l aranjă cu grijă peste umeri și îl lovi ușurel cu mâna pe spate. Își lăsă mâna acolo, întrebându-se cum de ajunsese să-l iubească pe ticălosul ăsta prost. Când nu trebuia să iubească pe nimeni altcineva, în afara propriei persoane. Își plecă fruntea.

– Dă-mi voie să fiu primul care se pleacă în fața noului rege al nordicilor.

Solz clipi des și privi în jos, spre diamantul de pe cămașa lui murdară.

– Nu mi-am închipuit niciodată că așa se vor sfârși lucrurile.

Nici Calder. Dar descoperi că se bucură.

– Să se sfârșească?

Îi zâmbi superior fratelui său.

– ăsta e doar începutul.

RETRAS

Casa nu era lângă apă. Nu avea prispă. Dar avea o bancă afară, de unde putea admira valea. Când se așeza seara pe ea, cu pipa lui, nu reușea să zâmbească, ci doar se gândea la oamenii pe care îi îngropase. Apa se scurgea în casă pe lângă cornișele dinspre apus atunci când ploua tare, ceea ce se întâmpla adesea în ultima vreme. Nu exista decât o cameră și un pat suspendat, în care se cocoța pe o scară. Șopron sau casă, nu prea puteai să faci o deosebire foarte clară. Totuși, era o casă, cu bârne de stejar sănătoase și un horn bun din piatră. Și era a lui. Visurile nu apar așa din senin, ele trebuie întreținute și, undeva, trebuie să plantezi și prima sămânță. Sau cel puțin așa își spunea Gât-Îngust în sinea lui.

– Rahat!

Ciocanul și cuiul căzură pe podea, iar el începu să sară prin încăpere, scuișând și înjurând și scuturându-și mâna.

Să lucrezi lemnul se dovedea un mijloc dur de a-ți câștiga existența. Nu-și mai rodea unghiile atât de mult, dar și le lovea de multe ori acum cu nenorocitul ăla de ciocan. Tristețea era că rănilor de la mâini îl siliseră pe Gât-Îngust să accepte că nu prea avea talent de tâmplar. În visurile lui despre retragere, întotdeauna se văzuse creând lucruri frumoase. Probabil în timp ce lumina pătrundea prin ferestre cu vitralii, iar praful de lemn se ridica în nori eleganți. Frontoanele sculptate aveau capete de

dragoni aurite, atât de vii, încât deveneau mândria Nordului. Oamenii ar fi călătorit de la mii de kilometri distanță ca să arunce o privire. Dar, după cum se dovedise, lemnul era plin de crăpături, îndoituri și așchii, la fel ca oamenii.

– Fir-ar al naibii!

Își frecă degetul mare până îl readuse la viață, deși unghia se înnegrise deja de ieri.

Oamenii îi zâmbeau în sat, primea tot felul de slujbe ciudate, dar socotea că se descurcă mai bine cu un ciocan decât mulți dintre fermieri. Sigur că își ridicaseră hambarul fără să apeleze la îndemânarea lui și trebui să admită că făcuseră o treabă a naibii de bună. Începuse să creadă că îl voiau în valea lor mai degrabă pentru sabia lui decât pentru fierăstrăul lui. Cât durase războiul, leprele Nordului îi siliseră pe sudici să omoare și să jefuiască. Acum, nu le mai rămăseseră decât jefuitorii de-un neam cu ei și nu voiau să-și asume niciun risc. Un Om Ales în preajma lor nu era deloc un lucru rău. Așa erau vremurile. Și poate că așa vor rămâne și de aici înainte.

Se lăsă pe vine lângă scaunul stricat, ultima victimă în războiul lui cu mobila. Tăiasse îmbinarea pe care o dăltuise în ultima oră și acum piciorul nou stătea strâmb, arătând o gaură urâtă acolo unde lovise cu ciocanul. Să se învețe minte să mai lucreze până când se ducea și ultima rază de lumină, dar dacă nu îl termina în seara asta, atunci...

– Gât-Îngust!

Tresări. O voce de bărbat, gravă și aspră.

– Ești acasă, Gât-Îngust?

Simți cum i se răcește pielea. Poate că încercase el să fie corect toată viața lui, dar nu părăsești lumea treburilor întunecate fără să mai lași în urmă niște datorii.

Sări în picioare, sau atât cât se putea numi că sare zilele astea, înșfăcă sabia din suportul de deasupra ușii, orbecăi prin întuneric până aproape o scăpă din mână și trase și mai multe înjurături. Dacă cineva voia să-l

omoare, probabil că nu l-ar fi prevenit, strigându-l pe nume. Doar poate erau niște idioți notorii, dar idioții pot fi la fel de răzbunători ca oricine, dacă nu chiar mai răi.

Obloanele de la fereastra din spate erau larg deschise. Ar fi putut ieși pe acolo ca să se ascundă în pădure. Dar dacă veniseră cu gânduri serioase, sigur luaseră în calcul și această variantă. Cu genunchii lui, ar fi fost prins cât ai clipi. Mai bine să iasă și să-i privească direct în ochi. Așa cum făcea întotdeauna în tinerețe. Se îmbărbătă, înghiți în sec și scoase sabia. Apăsă pe clantă, strecură lama prin despărțitură și lăsă ușa să se deschidă larg, în timp ce el privi de după ea.

Da, avea să-i privească direct în ochi, dar fără să deseneze o țintă pe cămașa sa.

Numără opt flăcăi dintr-o singură privire, așezați într-un semicerc pe bucata de pământ noroios din fața casei sale. Doi aveau torțe și lumina pică pe platoșă, pe coif și pe vârful unei lănci, care sclipiră ușurel în penumbra umedă. Mercenari, și încă unii aspriți în luptă, judecând după înfățișarea lor, deși nu mai rămăseseră mulți oameni în Nord despre care să nu poți spune același lucru. Aveau o grămadă de arme cu ei, dar niciuna pregătită de atac, ceea ce îi aduse puțină liniște.

– Tu ești, Gât-Îngust?

Mai luă o măsură uriașă de prevedere când văzu cine e la conducere. Se lipi de zid și se pregăti să ridice mâinile dacă e cazul.

– Da.

Gât-Îngust lăsă vârful sabiei în jos și scoase și mai mult capul.

– Asta da surpriză!

– Sper că una plăcută.

– Depinde de ce ai să-mi spui. Ce vrei, Pâine-Tare?

– Pot să intru?

Gât-Îngust pufni:

– Tu, da. Însă oamenii tăi pot rămâne să se bucure de aerul nopții deocamdată.

– Sunt obișnuiți.

Și Pâine-Tare se apropie de casă singur. Părea că îi merge bine. Își tunsese barba. Avea o platoșă nouă. Argintul sclipea pe mânerul sabiei. Urcă treptele, se strecură pe lângă Gât-Îngust, nu-i luă mult să ajungă în mijlocul camerei, unde se opri ca să se uite în jur. Observă patul înjghebat, bancul de lucru și uneltele, scaunul terminat pe jumătate, lemnul spart și așchiile împrăștiate pe podea.

– Așa arată viața când te retragi? întrebă el.

– Nu, mai am un rahat de palat în spate. De ce-ai venit?

Pâine-Tare inspiră adânc.

– Fiindcă preaputernicul Solz Mână-de-Fier, regele nordicilor, a pornit la război împotriva lui Glama Auritul.

Gât-Îngust pufni:

– Vrei să spui Calder cel Negru. De ce?

– Auritul l-a omorât pe Caul Deșiratul.

– Deșiratul e mort?

– Otrăvit. Și Auritul e făptașul.

Gât-Îngust își îngustă privirea.

– Sigur?

– Așa zice Calder, așa că Solz zice la fel. Mai sigur de atât nici că se poate. Tot Nordul se strânge în spatele fiilor lui Bethod și am venit să văd dacă și tu vrei să faci la fel.

– Și de când lupți tu pentru Calder și pentru Solz?

– De când Copoiul și-a agățat sabia în cui și nu ne-a mai dat niciun șfanț.

Gât-Îngust se încruntă:

– Calder nu m-ar lua niciodată.

– Calder m-a trimis. Alb-ca-Neaua, Cairm Cap-de-Fier și vechea ta prietenă, Minunata, sunt căpeteniile lui de război.

– Minunata?!

– Isteață femeie! Dar lui Calder îi lipsește un secund care să-i conducă mercenarii. Cică vrea pe cineva cinstit.

Pâine-Tare arcui o sprânceană, arătând spre scaun.

– Prin urmare, nu cred că te vrea ca tâmplar.

Gât-Îngust se ridică și încercă să priceapă ce se petrece. I se oferea o poziție, și încă una mare. S-ar fi putut întoarce printre oameni pe care i-ar înțelege și care l-ar admira. Înapoi la treburile întunecate, la chinul de a face ce e corect și la cuvintele spuse deasupra mormintelor.

– Îmi pare rău că ai bătut atâta cale până aici degeaba, Pâine-Tare, dar răspunsul e nu. Transmite-i scuzele mele lui Calder. Îmi pare rău pentru asta și... pentru orice altceva. Dar spune-i că eu am terminat definitiv cu luptele. Spune-i că m-am retras.

Pâine-Tare oftă:

– Bine. E păcat, dar o să-i transmit.

Se opri în pragul ușii și se uită înapoi.

– Ai grijă de tine, da, Gât-Îngust? Nu mai sunt mulți care să știe diferența dintre ce e rău și ce e bine.

– Și care e?

Pâine-Tare pufni:

– Haide! În orice caz, ai grijă de tine.

Păși pe trepte și se pierdu în întunericul tot mai adânc.

Gât-Îngust se uită după el încă un moment, întrebându-se dacă e fericit sau trist. Inima care îi bătuse cu putere până atunci începu să se potolească.

Cântări sabia în mână, amintindu-și cum e să o țină strâns. Diferită de un ciocan, cu siguranță. Bombăni și o vârî la loc în teacă. O așeză în suportul ei de deasupra ușii și se dădu într-o parte, privind-o fix.

Își aminti când o primise de la Treicopaci. Simți mândria care îl cuprinsese ca o vâlvătaie. Zâmbi când își aduse aminte cum obișnuia să fie. Cât de agitat, de sălbatic și de însetat de glorie, fără să-i pese de ce e drept și ce nu.

Se uită prin cameră și la puținele lucruri din ea. Întotdeauna crezuse că retragerea va însemna să se întoarcă la viața lui după ce coșmarul se sfârșea. O viață ca un exil prelungit în ținutul morților. Acum îi trecu prin minte că singura viață care meritase să fie trăită fusese cea în care ținuse sabia în mână.

Să fie alături de grupa sa. Să râdă cu Whirrun și cu Brack, cu Yon și cu Minunata. Să-și strângă mâinile cu oamenii lui înainte de luptă, știind că va muri pentru ei și ei pentru el. Încrederea, frăția, dragostea împletite mai puternic decât într-o familie. Să stea alături de Treicopaci pe zidurile Uffrithului, răcnind sfidător spre marea armată a lui Bethod. Își aminti ziua în care se schimbaseră la Cumnur. Și la Dunbrec. Și în Ținuturile Înalte, chiar dacă pierduseră. Fiindcă pierduseră. Ziua în care își câștigase numele. Își aminti chiar și ziua în care frații lui muriseră. Ziua când se cățăraseră pe Eroii, în timp ce ploaia cădea din cer, privind cum se apropie Uniunea, știind că fiecare moment putea fi ultimul.

Așa cum spunea Whirrun, nu poți trăi mai intens de-atât. Cu siguranță nu reparând un scaun.

– Of, rahat! murmură el.

Înhăță centura pentru sabie și haina, le aruncă pe umăr și ieși din casă, trântind ușa în urma lui. Nici măcar nu se sinchisi să o încuie.

– Pâine-Tare! Așteaptă-mă!

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, celor patru oameni fără de care nu aş fi scos-o la capăt:

Bren Abercrombie, pe care o ustură ochii de la citit;

Nick Abercrombie, căruia îi țiue urechile de la câte discuții a auzit despre ea;

Rob Abercrombie, care a făcut bășici la degete de la cât a întors paginile;

Lou Abercrombie, pe care o dor mâinile de la cât de mult m-a mângâiat.

Acum, mulțumiri din inimă:

Întregii echipe simpatice și talentate de la Gollancz, editura mea din Marea Britanie, și părintelui ei, Orion, dar mai ales lui Simon Spanton, Jo Fletcher, Jon Weir, Mark Stay și Jon Wood. Apoi, firește, mulțumirile mele merg către toți cei care au ajutat la redactarea, publicarea, traducerea și, mai presus de toate, la *vânzarea* cărților mele, oriunde s-ar afla ei în lume.

Artiștilor care sunt responsabili pentru aspectul elegant al cărților

mele: Didier Graffet, Dave Senior și Laura Brett.

Editorilor de peste „baltă”: Devi Pillai și Lou Anders.

Celorlalți profesioniști neînfricați, care mi-au oferit diverse servicii misterioase: Robert Kirby, Darren Turpin, Matthew Amos, Lionel Bolton.

Tuturor scriitorilor ale căror drumuri s-au intersectat cu al meu, fie în spațiul virtual, fie în lumea reală, și care mi-au oferit ajutorul lor, râsetele lor și câteva dintre ideile lor demne de șterpelit. Și mă refer, fără să mă limitez, la: James Barclay, Mark Billingham, Stephen Deas, Roger Levy, Tom Lloyd, Joe Mallozzi, George R.R. Martin, John Meaney, Richard Morgan, Mark Charan Newton, Garth Nix, Adam Roberts, Pat Rothfuss, Marcus Sakey, Wim Stolk și Chris Wooding.

Și, în sfârșit, dar nicidecum în ultimul rând:

Ei, cea care mânuiește Mama Penițelor Roșii și care nu poate fi folosită fără a lăsa dâre sângeroase în urmă. O campioană neînfricată pe câmpul de luptă al editurilor, Gillian Redfearn. În definitiv, cineva trebuie să se și *lupte* cu adevărat...

Note

- 1 - Grupa este alcătuită, în general, din 8–12 soldați. În cazul de față, grupa are întotdeauna un efectiv de 12 membri (n. tr.).
- 2 - Un soi de ciupercă plată, galbenă, care crește în Nord și foarte populară printre nordici (n. tr.).